

PS://WWW.FACEBOOK.COM/REVIEWNGONTINH0105

Design
by
Lương
Tiệp
Dư

Nghiệt Đố

HOA
LÝ
TÂM
HOAN

Mục lục

- [2 Tiết Từ](#)
- [3 Trọng Sinh Thức Tỉnh](#)
- [4 Ngọc Bạch Vì Danh](#)
- [5 Long Vương Thảo Nữ \(Bắt Trùng.\)](#)
- [6 Thân Hãm Quý Cảnh](#)
- [7 Hư Vô Pháp Trận](#)
- [8 Ca Vũ Tiên Cảnh](#)
- [9 Cổ Quái Cảm Giác](#)
- [10 Vừa Đe Dọa Vừa Dụ Dỗ](#)
- [11 Đông Hải Long Cung](#)
- [12 Chấn Động Phát Hiện](#)
- [13 Hiểm Tao Đánh Lén](#)
- [14 Cổ Quái Thân Phận \(Bắt Trùng.\)](#)
- [15 Thế Nhưng Là Hãn](#)
- [16 Tái Hiện Ly Hồn](#)
- [17 Chân Tướng](#)
- [18 Trong Mộng Chi Nước Mắt](#)
- [19 Thiên Đế Chi Tử](#)
- [20 Lại Là Ghen Ghét](#)
- [21 Chi Là Ái](#)
- [22 Vô Cùng Thất Bại](#)
- [23 Kinh Hiện Ác Thú](#)
- [24 Bị Khích Lệ](#)
- [25 Lấy Thân Báo Đáp](#)
- [26 Đánh Nhau Đánh Nhau](#)
- [27 Xuống Núi Đánh Cướp](#)
- [28 Thu Hoạch Lớn Trở Về Núi](#)
- [29 Ai Huấn Bị Phạt](#)
- [30 Kỳ Quái Cảm Xúc](#)

- [31 Đi Vào Giấc Mộng Tạo Mộng](#)
- [32 Lòng Có Người Khác](#)
- [33 Ngẫu Nhiên Gặp Được Thao Thiết](#)
- [34 Mất Đi Cánh Tay Phải](#)
- [35 Đi Ngược Chiều Đại Giới](#)
- [36 Đánh Nhau Nguyên Nhân](#)
- [37 Thần Hưu Nương Nương](#)
- [38 Ngọc Bạch Chân Thân](#)
- [39 Thân Phận Bại Lộ](#)
- [40 Nứt Băng Hòa Đốt](#)
- [41 Đột Nhiên Nổi Điên](#)
- [42 Trục Xuất Sư Môn](#)
- [43 Trăm Họ Lâm Than](#)
- [44 Hồn Phi Phách Tán](#)
- [45 Trong Mộng Cũ Ảnh](#)
- [46 Tự Đoạn Tiên Mạch](#)
- [47 Trọng Sinh Phương Pháp](#)
- [48 Đoạn Giác Đúc Tháp](#)
- [49 Quỷ Dị Sáo Ngọc](#)
- [50 Cuộc Đời Này Mới Gặp](#)
- [51 Mặt Đỏ Ngoài Ý Muốn](#)
- [52 Chuyện Cũ Như Hoa](#)
- [53 Quỷ Dị Hắc Trùng](#)
- [54 Sau Lưng Độc Thủ](#)
- [55 Trọng Sinh Trở Về](#)
- [56 Hải Hòa Xã Hội](#)
- [57 Cái Gọi Là Ôn Chuyện](#)
- [58 Tương Kế Tự Kế](#)
- [59 Tự Chúng Diễn Kịch](#)
- [60 Phòng Thượng Hắc Ảnh](#)
- [61 Hoạt Động Gián Điệp Kế](#)
- [62 Niếp Hồn Khóa Khải](#)

63 Hiểm Nướng Bi Kịch

64

65

66

67

68 Ma Giới Cổ Nhân

69 Mất Mà Tìm Lại

70 Ma Giới Gặp Lại

71 Phá Vỡ Phong Ấn

72 Hai Quân Đối Chọi

73 Đồng Sinh Cộng Tử

74 Hiểm Trung Thấy Hi

75 Đại Kết Cục (Một)

76 Đại Kết Cục (Nhị)

Nghiệt Đồ [C]
Hoa Lí Tầm Hoan
www.dtv-ebook.com

2 Tiết Tử

--

Tiết tử

Nàng lại lâm vào cái kia quán quanh nàng ngàn năm quý dị trong mộng.

Cái thứ nhất cảnh tượng, giống như ma yêm.

Đó là một cái nơi nơi màu đỏ phòng. Uyên ương hồng bị, đỏ thắm hỉ giường, song hỉ ngọn nến.....

Một cái thấy không rõ mặt nam nhân, chậm rãi nhắc lên nàng đỏ thắm khăn voan, thanh nhuận tiếng nói sạch sẽ từ tính: “Kim Nhi, ta nghe nói nhân gia phu thê phải có này gả cưới chi lễ, tân nương muốn người mặc áo cưới đắp lên khăn voan đỏ cùng tân lang tam bá thiên địa, hai người mới có thể trở thành chính thức phu thê. Tuy nói Nguyệt Lão kia lão hỗn cầu là sẽ không cho chúng ta cột lên tơ hồng, bất quá cũng không sao, dù sao chúng ta là muốn ở bên nhau vĩnh sinh vĩnh thế. Kim Nhi, căn phòng này là ta chiếu kia nhân loại theo như lời thân thủ bố trí, người còn thích?”

Hắn trong giọng nói mang theo tràn đầy vui sướng cùng chờ đợi, duy nhất nàng có thể thấy rõ ràng ám kim sắc con người đựng đầy lưu luyến tình yêu. Uất đến nàng trái tim ấm áp phát trường, cổ động không thôi.

Nàng ngẩng đầu đối thượng hắn mắt, nhìn đến hắn con người bốc cháy lên kim hoàng lộng lẫy ngọn lửa, không tự biết mà đỏ bừng hai má.

“Thích.” Nàng cắn cắn môi, như hoa nở rộ cười, đầy bụng ngọt ngào.

Nàng mỗi lần nhìn kia ôn nhu một màn, đều hoang mang không thôi.

Nam nhân kia là ai? Cùng nàng ra sao quan hệ? Vì cái gì nàng..... Thế nhưng sẽ cùng hắn thành thân kết làm vợ chồng? Nàng như thế nào..... Làm như vậy có tổn hại thanh quy mệnh?

Nhưng mỗi khi này nghi hoặc mới vừa khởi, kế tiếp một màn liền sẽ làm nàng kinh sợ ngây người, đầu như là xơ cứng giống nhau, rốt cuộc vô pháp tự hỏi.

Kia nam nhân cười nhẹ, vội vàng mà hôn lên nàng môi, bàn tay vung lên rút đi nàng đỏ thắm áo cưới, ôm nàng đảo hướng kia vui mừng đỏ bừng uyên ương chẵn, tế tế mật mật mà rơi xuống nóng bỏng hôn tới.

Nàng anh anh kiều suýt, e lệ không thôi, lại đột nhiên gian ánh mắt ngần ngợ, con ngươi đột nhiên hiện lên một mặt huyết sắc, nguyên bản ôm hắn phía sau lưng tay phải gian đột nhiên huyền hóa ra một mặt phiếm u lam ánh sáng băng nhận, hung hăng mà đối với hắn trái tim vị trí đâm tới.

Nam nhân thống khổ mà không dám tin tưởng mà quay đầu lại, ngay sau đó trong mắt hiện lên hiểu rõ, cười khổ mà than nhẹ một tiếng: “Rốt cuộc là ta thất sách..... Kim Nhi, không phải sợ.....”

Ngữ bãi, thân hình chợt hóa thành một trận tinh mang, theo gió tiêu tán mở ra.

Nàng ở một bên, nhìn kia trong mộng chính mình lỗ trống mà thống khổ mà ngồi dậy, ngay sau đó đột nhiên như là lấy lại tinh thần giống nhau, sợ tới mức trong tay lưỡi dao buông lỏng, vội vàng mà duỗi tay đi bắt, lại chỉ có thể mặc hắn xói mòn với đầu ngón tay.

Sau đó, nàng liền chợt phát điên dường như, khóc hào ra tiếng, cuồn loạn mà giơ ra bàn tay đánh về phía chính mình ngực.

Cuối cùng, một mặt kỳ quái màu trắng ngăn trở nàng, đem nàng đánh bất tỉnh mang đi.

Mỗi lần mơ thấy nơi này, nàng đều sẽ theo trong mộng cái kia chính mình đắm chìm tại đây đột nhiên đột biến trung, sau đó cảm giác được thân thể mỗi một chỗ rách nát thành phiến, từng mảnh từng mảnh mà hóa thành lưỡi dao sắc bén, một đao đao đâm vào nàng trái tim, lại hung hăng mà xoay chuyển phiên giảo.

Kia đau đớn, giống vậy xẻo tâm đoạn trường.

Trong mộng vốn không nên có cảm giác đau, nhưng nàng nhiều lần lại đều là đồng cảm như bản thân mình cũng bị.

Cái này cảnh tượng tới rồi nơi này liền sẽ thay đổi thành một cái khác cảnh tượng.

Đó là một cái nước sông như máu đỏ tươi con sông, mặt sông bình tĩnh không gợn sóng, nước sông trung lại phía sau tiếp trước mà quay cuồng một đám nửa trong suốt bóng người. Những người đó bộ dáng dữ tợn đáng sợ, ai oán thê tuyệt, mặt mày giãy giụa quanh thân trái rộng xà trùng. Toàn bộ hà tanh phong tận trời, nước nở u oán ai để tiếng động thê lương từng trận.

Kia hà bờ đối diện, nở rộ tảng lớn tảng lớn như máu yêu diễm hoa nhi, kia hoa nhi, vô hành vô diệp, chỉ có đóa hoa, khai đến thê mỹ tuyệt diễm, khắp khắp, như là máu tươi phô thành thảm đỏ, làm người nhìn không được tâm sinh run rẩy.

Trên sông có tòa cầu đá, kiều kia đoan sương đen mênh mông, vọng bất tận thấy không rõ. Rất nhiều rất nhiều hồn phách ở quý tư dẫn dắt hạ vội vàng bước lên cầu đá mà qua. Kiều này quả nhiên trên đài cao, một cái tuổi già bà lão bưng chén sứ ngời, một chén tiếp một chén mà uy những cái đó hồn

phách uống xong trong chén ám màu vàng nước canh, thần sắc quý dị mà liệt miệng cười.

Nàng đứng ở như máu bụi hoa trung hồi lâu, cuối cùng là chậm rãi đi lên kia cầu đá. Kia bà lão ngăn cản nàng, giơ lên xem hết kiếp phù du vô vị tươi cười, hỏi nàng: “Tiên nhân chính là muốn nếm thử này canh Mạnh Bà hương vị?”

Thanh âm lại là thanh thúy uyển chuyển, hoàng anh xuất cốc, rủ rỉ êm tai, như tuổi trẻ nữ tử giống nhau.

Nàng mơ hồ mà lắc đầu, chỉ là thẳng tắp mà nhìn phía trước cầu đá: “Không, ta chỉ là..... Tưởng chờ cá nhân.”

“Người kia, vĩnh viễn sẽ không tới.” Mạnh Bà nghe vậy, cười đến cổ quái. Thanh âm thanh thúy, tại đây u vô âm trầm địa phương càng hiện quý dị.

“Kia hửn..... Sẽ ở đâu?” Nàng nhìn đến chính mình hai mắt mê mang, ra rất giống hỏi.

“Ngày đó người thân thủ đem huyền băng nhận đâm vào hửn tâm oa là lúc, người liền hửn là biết đáp án.” Mạnh Bà quay đầu nhìn nhìn hoàng tuyền, vẫn như cũ đang cười, trong mắt lại mang theo chút thương hại.

“Ta không tin.....” Nàng nhìn đến chính mình lão đảo một chút, ngã ngời trên mặt đất, căn môi đỏ ra huyết mà không tự biết.

“Trở về đi, hửn đã hoàn toàn không còn nữa. Không có luân hồi, không có kiếp sau, hoàn toàn hôi phi tại đây thiên địa chi gian, hóa thành nhẹ trần.” Mạnh Bà than nhẹ một tiếng, ngay sau đó không hề mở miệng.

Nàng nhìn đến chính mình rốt cuộc rơi lệ đầy mặt, thống khổ đến quỳ sát đất khóc lớn, khắp huyết mà gào, rơi xuống đầy đất kim châu sấn đến phía sau như máu đóa hoa rục rờ lấp lánh.

Mạnh Bà thấy vậy, cuối cùng là lắc đầu, lẩm bẩm tự nói lấy ra một vật triều nàng đi tới.

Hình ảnh mỗi khi vừa đến nơi này liền hoàn toàn chặt đứt.

Nàng mồ hôi đầy đầu mà tỉnh lại, thở hỗn hển đến lợi hại, có chút nhút nhát mà che lại ngực ngời dậy.

“Sư phó? Ngài có khỏe không?” Đột nhiên, một thanh âm đánh gãy nàng hoảng hốt.

Nàng rớt cuộc lấy lại tinh thần, lau lau hãn, nhìn mấy năm trước bởi vì cơ duyên xảo hợp mà thu đồ đệ, thư khẩu khí: “Không sao.”

“Sư phó không có việc gì thì tốt rồi, phi thúy nhưng lo lắng gần chết.” Ước chừng nhân loại mười ba bốn tuổi bộ dáng tiểu nam hài thè lưỡi, yên tâm nói. Hãn sinh thập phần linh hoạt đáng yêu, mang theo chút thanh ngạo khí chất, rất là thảo hỉ.

Đứa nhỏ này là mấy ngày trước nàng ban đêm ra ngoài khi tản bộ là lúc, ở sườn núi nông hộ trong tay cứu một con tiểu trúc tinh.

Ngày đó nàng thấy hãn rất có tuệ căn, lại nghĩ tới bạn tốt Băng Kỳ tổng làm nàng thu cái đồ nhi đảm đương nơi trú giện, mà miễn chính mình khó khăn nguyện vọng, nàng tư tiền tương hậu, liền phá lệ mang theo trở về thu làm đồ nhi.

“Hôm nay ban ngày nhưng có chuyện gì phát sinh?” Nàng gật gật đầu, trong lòng mạc danh vừa động, khẽ thở dài một tiếng.

Đều nói thần tiên vô mộng, cố tình nàng này mộng lại triền nàng không biết nhiều ít năm, thật sự gọi người buồn bực. Nàng từng tìm tẩn biện pháp cũng chưa đem này bóng đèn trừ bỏ, mẫu thân nói, đây là tâm ma, không thể giải. Chỉ có đợi cho duyên tẩn ngày, nó sẽ tự rời đi.

Tâm ma? Nàng khó hiểu, nàng như thế nào có cái gì tâm ma? Nếu thật sự nói có, cũng nên là nàng này mỗi ngày tắt ngủ chín canh giờ, ban đêm mới có thể tỉnh lại ba cái canh giờ quái tật xấu mới là.

Nàng mầu thân cười mà không nói, chỉ là sờ sờ nàng đầu nói: “Duy tâm cũng biết.”

Nàng đến bây giờ cũng không có hiểu được, bất quá cũng may nghìn năm qua đều là như thế, cũng sớm đã thành thói quen.

Chỉ là..... Hôm nay vì cái gì lại dường như có chút bất đồng đâu?

Phi thúy nguyên nhân chính là vì hôm nay không có bị mới vừa tỉnh lại nàng quở trách mà cảm thấy thụ sủng nhược kinh. Ngày xưa sư phó lúc này tỉnh lại, tất nhiên tâm tình không tốt, tính tình thực xú, không thiếu được muốn đâm hấn vài câu, tan hết nàng ở trong mộng chịu khí nhi mới là. Hôm nay như thế nào như vậy khác thường?

Hắn đều đã thói quen xong xuôi tri kỷ tiểu nơi trút giận nhật tử, hiện nay sư phó đột nhiên lương tâm phát hiện, hấn hảo sợ hãi.....

“Phi thúy chính là tướng niệm sư phó tiếng mắng?” Thấy phi thúy sững sờ ở một bên không đáp lại, nàng híp mắt, duỗi tay nhéo nhéo hấn thịt thịt khuôn mặt.

“Sư phó đại nhân, phi thúy sai rồi!” Phi thúy hoàn hồn, vội vàng cười nịnh thấu tiến lên đi xin tha, tuy rằng hấn thường thường không biết chính mình vì cái gì yêu cầu tha.

Hắn này sư phó tuy rằng mặt ngoài hung ba ba, âm tình bất định, khó có thể nắm lấy, đặc biệt mới vừa tỉnh ngủ thời điểm càng là ngang ngược vô lý, nhưng cũng không phải thật sự đối hấn không tốt. Trừ bỏ ngẫu nhiên vui đùa hấn chơi, trêu cợt hấn vài cái, đâm hấn vài câu niết hấn vài cái, nàng kỳ thật đả hấn thực hảo, thực che chở hấn.

Huống chi, hấn không phải duy nhất người bị hại.

Tưởng tượng đến Tây Lâm sơn Băng Kỳ Tiên Tôn chờ sư phó cận tồn kia mấy cái tiên gia các bạn thân đều cùng hấn một cái đạo hạnh mới hơn trăm năm tiểu trúc tinh chịu chính là đồng dạng đãi ngộ, hấn trong lòng liền vô cùng thỏa mãn.

“Ân hừ, ban ngày trong viện nhưng có việc phát sinh?” Nàng hôm nay không biết vì sao tâm thần có chút bất an, này đây vẫn chưa có trêu đùa tiểu đồ đệ hứng thú, liền quyết định từ bi mà buông tha hấn.

“Có có! Thiên Đế sứ giả đưa tới một phong thư, nói là sư phó tỉnh làm đồ nhi cần phải giao cho sư phó!” Phi thúy ngây ngô cười, vội vàng móc ra trong lòng ngực tinh thạch đưa cho nàng.

Nàng gật đầu, tiếp nhận Thiên Đế truyền lệnh tinh thạch, đôi tay ngưng tụ lại pháp lực, lấy chỉ điểm điểm kia tinh thạch.

Tinh thạch trung Thiên Đế mệnh lệnh một chữ không rơi mà truyền vào nàng lỗ tai.

“Hôm nay, tư mệnh tiên gia tính ra phương bắc chi tấn hắc ám đầm lầy trung, ngàn năm trước đại bại với Thiên giới mà hồn phi phách tán thượng cổ tứ đại mãnh thú chi nhất Đào Ngộ đem với đã nhiều ngày ở nơi đó trọng sinh. Này nghiệp chướng sinh với nhân loại tụ tập lên ác niệm, bản tính tàn bạo cuồng ngạo, pháp lực vô biên. Nếu là từ hấn trọng sinh, tam giới lại thế tất sẽ không được an bình. Phương bắc vì khanh chi giới, khanh tiếp lệnh sau tốc tốc tiến đến, cần phải đem này bóp chết ở chửa thành hình hết sức, lưu đến thiên địa chi an bình.”

Mấy năm trước, nàng tiếp được mẫu thân Thần Hưu —— thượng cổ thần thú Tì Hưu chi tổ bắc hoa nương nương chi vị, hiện giờ là này bắc hoa Tiên Tôn, chớ trách Thiên Đế sẽ làm nàng đi thu kia Đào Ngộ.

Nàng nhú nhú mày, nhưng vẫn là lưỡi biếng mà đứng lên, phủ thêm kim sắc áo ngoài, ở trên tay mang lên một lưu xuyên kim vòng tay kim giới tử giữa đường thượng ăn vật, sau đó mang theo phi thúy triều kia hắc ám đầm lầy nơi mà đi.

Này tiên yêu nhân tam giới vượt vực, tổng trốn bất quá đông nam tây bắc này tứ phía nơi, tứ phía cực kỳ mà đó là cùng hung cực ác nơi, như thế mới có thể không ra giới, cái này không gian thế giới mới sẽ không quấy rầy. Mà này ám hắc rừng rậm, đó là kia phương bắc thiên chi cuối cùng hung cực ác nơi, khu rừng Hắc Ám trung hắc ám đầm lầy đó là trong đó nhất hiểm ác nơi.

Nàng một bên vì chính mình cùng phi thúy thiết hạ phòng ngự kết giới, một bên né qua các loại trong rừng yêu thú ma quái. Nàng là Thiên Đế dưới tòa tứ phương Tiên Tôn chi nhất, lại là Thần Hưu tiểu nữ nhi, pháp lực thật là cao cường. Cho nên này khu rừng Hắc Ám hiểm ác, đảo cũng thương không đến nàng.

Chỉ là phi thúy sợ tới mức oa oa kêu to tránh ở nàng phía sau phát run. Nàng trừu hấn đầu vài cái, hấn mới rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, sùng bái mà nhìn nàng mắt mạo ngôi sao.

Nàng nhìn bản thân này chịu ngược thành tánh đồ nhi, trong lòng thực vừa lòng.

Thuận tay giải quyết rốt mấy chỉ không biết chết sống xông lên to lớn yêu thú, nàng rốt cuộc tới rồi kia hắc ám đầm lầy.

Kia khắp màu đen đầm lầy tản ra tận trời ác khí, đầm lầy trung còn mơ hồ có thể thấy được một ít sinh mệnh bị cắn nuốt lưu lại dữ tợn hài cốt. Này đầm lầy phía trên càng là trái rộng âm trầm áp lực chướng khí, khắp nơi

phiêu tán di động, tựa như gương nanh múa vuốt ma quỷ, làm nhân tâm rất sợ sợ.

Mà liền ở kia đầm lầy ở giữa phía trên, lại có một đoàn màu tím đen sương khói đang ở ngưng tụ. Hắc trầm trên bầu trời, từ các nơi bay tới kết hợp nhân loại tham lam, ghen ghét, ác niệm, tàn bạo từ từ các loại mặt trái âm u cảm xúc ngưng kết mà thành chướng khí chính một chút dung nhập kia sương khói trung.

Nàng mang theo tò mò mà sợ hãi phi thúy tiến lên đi, để sát vào kia sương khói.

Sương khói trong suốt, tản ra ần ần ánh sáng tím. Sương khói trung bao vây lấy, thế nhưng đều không phải là nàng hoặc là phi thúy trong tưởng tượng Đào Ngộ kia hung ác dữ tợn bộ dáng, mà là.....

Một con rất là chọc người yêu thích tiểu thú.

Nó toàn thân màu trắng khuyển mao, toàn bộ hình dạng như tiểu lão hồ, bên miệng hai chỉ tiểu răng nanh tiểu xảo đáng yêu, giờ phút này chính nhắm mắt lại đánh khò khè ngủ thơm ngọt. Nó cái đuôi rất dài, mao mao, chính phối hợp nho nhỏ tiếng gáy một quyển một quyển.

Tính trẻ con hồn nhiên bộ dáng chọc người trù mẫn.

Nàng ngốc lẳng trụ, có chút im lặng. Gia hỏa này nơi nào như là sẽ hủy thiên diệt địa vạn ác mãnh thú?

Ngay cả phi thúy đều che miệng kinh hô, than dài ngạc nhiên, sợ hãi giảm bớt không ít.

Nàng do dự một chút, trong tay pháp lực chậm chạp chưa ra.

Liền tại đây lập tức, kia tiểu thú lại đột nhiên mở mắt.

Nàng bỗng dưng thấy được một đôi ám kim sắc con người.

Lưu li bảo ngọc giống nhau ám kim sắc, lóe vô tội mà tò mò quang mang.

Đó là mới sinh sinh mệnh đối với thế giới xa lạ này bản năng tò mò. Kia tò mò trung, còn mang theo sinh mệnh vui sướng.

Kia trong mắt lưu chuyển lộng lẫy kim quang làm nàng tức khắc sinh ra một trận quý dị quen thuộc cảm, nhưng này mạc danh cảm giác lại đột nhiên bị chính mình rung động cái bụng đánh gãy.

Nàng lấy lại tinh thần, vội vàng tháo xuống trên tay kim vòng tay nhét vào trong miệng, ăn đến kẻo kệt kẻo vang.

Tì Hưu là điềm lành chi thần thú, có thể tìm được thiên hạ chi tài. Vàng bạc châu báu, đều là bọn họ yêu nhất cũng là duy nhất đồ ăn. Mà nàng thích nhất ăn vàng, đối hết thấy hoàng kim đồ vật, đều không hề chống cự năng lực.

Bởi vậy, nàng bản thể toàn thân kim xán, liền tên cũng bị mẫu thân lấy vì Kim Hưu.

Nó mở to mắt, tò mò mà nhìn nàng mùi ngon mà ăn kim vòng tay, trong mắt tràn đầy mới mẻ cùng tò mò. Móng vuốt vẩy vẩy, lại như là muốn phá vỡ kia sương mù mà ra.

Phi thúy nóng nảy, vội vàng túm túm nàng ống tay áo hô: “Sư phó, mau chút động thủ đi! Nó lập tức liền phải chân chính mà trọng sinh! Một khi nó rời đi sương khói, nếu muốn trừ bỏ nó tranh luận!”

Nàng lấy lại tinh thần, biết phi thúy nói không sai, nhưng lại chậm chạp không hạ thủ được.

Liên ở phi thúy gấp đến độ sắp dậm chân hết sức, nàng đột nhiên từ ống tay áo móc ra một cái lóe sáng kim nguyên bảo.

“Sư phó..... Hoàn thành nhiệm vụ lại ăn đi.....” Phi thúy cơ hồ muốn che mặt. Này một đường nàng ăn cái không để yên, này thời khắc mấu chốt có thể hay không trước hoãn một chút a.....

“Nhắm lại miệng lẩn một bên đi.” Nàng trừu một chút hấn đầu, ngay sau đó đột nhiên lấy một dụng kim sắc quang mang chỉ hướng kia lập tức liền phải phá ra sương khói tiểu thú.

Tiểu thú ai ai mà tru lên một tiếng, bị kinh, hoảng loạn mà giãy giụa.

Kia tím đen sương mù thế nhưng bị hấn quấy đến khắp nơi tán loạn, liên quan này trong rừng đều quát lên cuồng phong.

Quả thật là thượng cổ mãnh thú, còn chưa chân chính xuất thế liền đã là có như vậy cường lực lượng. Nàng nội tâm thầm nghĩ, tăng mạnh pháp lực phát ra, nhanh hơn trong tay động tác.

Sau một lúc lâu, kia tiểu thú đột nhiên phát ra một tiếng bén nhọn tru lên, ngay sau đó một đoàn hắc khí đột nhiên từ nó giữa trán phá ra, bị nàng lòng bàn tay đột nhiên vừa thu lại, gắt gao mà nhét vào kia kim nguyên bảo trung. Kia hắc khí hung ác mà giãy giụa, muốn thoát đi. Nàng nhanh chóng giáo phá đầu ngón tay, lấy chính mình tiên huyết phong bế nó.

Kia hắc khí rốt cuộc không hề động, nàng nhẹ nhàng thở ra.

Tiểu thú kinh này một phen lẩn lộn, mềm mại mà nhắm mắt lại đã ngủ, mắt thấy liền phải ngã xuống ở kia hắc ám đầm lầy, lại bị nàng tay mắt lạnh lẽ mà ôm ở trong lòng ngực.

“Sư, sư sư phó! Ngài đây là..... Đây là!” Phi thúy là yêu, tự nhiên biết nàng vừa mới một phen động tác ý nghĩa cái gì. Không khỏi kinh hãi mà hít

hà một hơi, chân tay luống cuống mà nhìn nàng.

Sư phó đây là muốn buông tha nó a!

“Ờ nó không có ác hành phía trước, nó nên có sống sót quyền lợi. Bốn tọa hoặc là bất luận cái gì một người, đều không có ở nó như thế vô tội thời điểm cướp lấy nó sinh mệnh quyền lợi. Hiện giờ, nó bị ta tróc một tia tâm mạch cùng nhất ác nhất tà kia bộ phận năng lượng, phong ấn tại này nguyên bảo bên trong. Chỉ cần bốn tọa hảo sinh quản giáo áp chế, giả lấy thời gian, nó ác tính mặc dù là không thể tận trừ cũng hẳn là có thể giảm bớt rất nhiều. Nếu là ngày sau nó thật sự làm kia ác sự, bốn tọa chắc chắn tự mình bóp nát này kim nguyên bảo, hiểu biết nó.” Nàng nhìn nhìn kia hôn mê quá khứ tiểu thú, nhàn nhạt mà nói, mặt mày trung hiện lên từ bi.

Phi thúy ngậy người, có chút sốt ruột: “Nhưng, chính là đây là Thiên Đế mệnh lệnh.....”

Nàng hạ quyết định, lộ ra một cái sung sướng tươi cười. Hoàn toàn làm lơ nhà mình đồ nhi lo lắng, đem trong lòng ngực tiểu thú hương hẩn trong lòng ngực một ném, vỗ vỗ tay, môi đỏ giương lên: “Gạt là được bái, dù sao hẳn trên người sinh ra đã có sẵn hơi thở bị bốn tọa cùng phong nhập này nguyên bảo, người không nói ta không nói liền sẽ không có người biết. Còn có, nó bị ta lột đi một tia tâm mạch, nguyên thần bị hao tổn, tất yếu tĩnh dưỡng cái mười đến hai mươi năm mới có thể tỉnh lại, bởi vậy vì sư quyết định thu nó làm đồ đệ mang nó trở về núi. Về sau nó chính là người tiểu sư đệ, người hảo sinh chiếu cố.”

Phi thúy theo bản năng mà tiếp được kia tiểu thú, lấy lại tinh thần, ngửa mặt lên trời thét dài ——

“Ta không cần a a a a —— ta muốn chuyên sủng a sư phó ngao ngao ngao ——”

“Câm miệng, trở về núi. Lại gào liền lăn xuống sơn đi. Còn có hôm nay việc nếu là truyền ra đi, vi sư liền tự mình động thủ, giúp người mổ bụng tạ tội.”

Lời nhắc mà một tiếng khê kêu, phản bác không có hiệu quả, việc này như vậy đánh nhịp định án.

Phi thúy khụt khịt một tiếng, rơi lệ đầy mặt.

Tác giả có lời muốn nói: Tay tiện mà chạy tới khai cái tân hổ phốc ~

Vẫn luôn thực thích huyền huyền tiên hiệp loại chuyện xưa, vẫn luôn cũng có hạ bút viết một cái **, hôm nay rốt cuộc hạ quyết tâm khai cái này hõ.

Này vẫn là thầy trò văn, nữ sư nam đồ. Nữ chủ là đắc đạo thành tiên thần thú Tì Hưu, nam trúc là thiên tính tàn bạo hung ác mãnh thú Đào Ngộ.

Điều, giáo phản bổ thần mã, các người hiểu được ~

Hy vọng đại gia có thể thích, tiếp tục duy trì hoan ngao ô, nãi nhóm hiểu được, nhân gia muốn cất chứa, muốn bình luận anh anh anh ~~

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

3 Trọng Sinh Thức Tỉnh

--

Trọng sinh thức tỉnh

Thời gian như thoi đưa, tựa mũi tên mà qua, xuân đi đông tới phục thay đổi, chớp mắt đó là mười tám năm đi qua.

Mười tám năm đối với nhân loại tới nói, có thể cho một cái ê a học ngữ tiểu nãi oa trưởng thành một cái đỉnh bạt tuần tiểu thiếu niên; có thể cho một cái cường tráng hữu lực trung niên nam nhân biến thành tóc bạc như sương, bước đi tập tễnh lão nhân; thậm chí, có thể là một cái sinh mệnh luân hồi. Nhưng đối với ngàn vạn năm thọ mệnh tiên yêu tới nói, mười tám năm, lại chẳng qua là một lát giây lát.

Giống vậy hãn phi thúy, mười tám năm trước, hãn tu đến hình người bộ dáng cùng mười ba bốn tuổi nhân loại thiếu niên không sai biệt lắm. Mười tám năm sau hôm nay, hãn như cũ vẫn là kia phó làm khô quắt bẹp, thấp thấp bé bé, không có mấy lượng thịt thiếu niên bộ dáng, cơ hồ không có biến động.

Đối hết thầy phi người tới nói, tu luyện thành người lúc sau bên ngoài cùng tự thân đạo hạnh pháp lực có quan hệ. Có được 500 năm đạo hạnh phi người, hình người mới có nhân loại hai mươi mấy tuổi bộ dáng. Chỉ có ngàn năm đạo hạnh trở lên phi người, mới có thể tùy tâm sở dục mà biến ảo chính mình bộ dáng. Giống hãn hiện giờ mới 300 năm không đến, nếu muốn hình người bộ dáng lớn lên, chỉ có thể dựa vào chậm rãi tu luyện nhắc tới cao chính mình đạo hạnh.

Không giống như là nào đó thiên phú dị bẩm gia hỏa, ngay cả ở ngũ say trung đều có thể dựa vào tự thân pháp lực tu hộ mà khiến cho hình thể chậm rãi lớn lên, bản thể từ lúc ban đầu tiểu thú biến thành hiện giờ to lớn mãnh thú.

Tư cập này, phi thúy chua mà quay đầu lại trừng mắt nhìn liếc mắt một cái này mười tám năm tới bị nhà mình sư phó trở thành ôm gối lò sưởi bồi ngủ ở sườn Đào Ngột, trong lòng các loại hâm mộ ghen tị hận.

Gia hỏa này từ khi mười tám năm trước bị sư phó mang về sơn lúc sau liền vẫn luôn ngũ say chưa từng tỉnh. Sư phó nói đó là bởi vì nàng lột đi nó một tia tâm mạch cùng với thân thể hãn tà ác nhất kia bộ phận năng lượng, làm cho nó nguyên thần bị hao tổn, lúc này mới yêu cầu ngũ say đến từ ta chữa trị. Nó hình thể chậm rãi biến cực kỳ bởi vì nó lực lượng ở chậm rãi thức tỉnh, chờ đến hoàn toàn khôi phục bản thể bộ dáng, nó liền sẽ tỉnh lại, chân chính mà trọng sinh.

Này đoạn thời gian tới nay, nó bản thể bộ dáng khôi phục đến đã không sai biệt lắm, nghĩ đến ly thức tỉnh ngày cũng không xa.

Hừ hừ, chờ nó tỉnh lại, hãn nhất định phải mang sang sư huynh cái giá hảo hảo mà lúc lắc uy phong, đỡ phải nó tự cao lớn lên so với hãn cao lớn thành thực liền không tôn trọng hãn.

Phi thúy đôi mắt chuyển a chuyển, trong lòng bùm bùm mà đánh tính toán, tâm tình lại hảo lên.

Liền ở hãn nghĩ thoáng tâm hết sức, đột nhiên, phía sau Kim Hưu lấy đám mây ngưng tụ thành giường nệm thượng đột nhiên đột nhiên phụt ra ra một trận mãnh liệt màu tím đen quang mang, hơi thở lãnh lệ đến làm không hề phòng bị hãn thân mình run lên, suýt nữa một ngụm lão huyết nôn ra tới.

Phi thúy kinh hãi, vội vàng luống cuống tay chân mà ngưng tụ khởi pháp lực chống cự lại kia thành linh xảy ra quý dị lực lượng, đồng thời trong lòng

giận dữ, hướng tới kia quang mang phóng tới phương hướng liền tạc mao quát: “Phương nào yêu nghiệt dám can đảm ở ngô Cửu Hoa Sơn đêm nay viện phóng.....”

Ai ngờ vừa thấy rõ ràng đám mây giương nệm thượng tình hình, trong miệng rống giận lại nháy mắt đột nhiên im bật, phi thúy kinh hãi mà miệng há hốc ba, đôi mắt nháy mắt trừng đến cơ hồ như là muốn rớt ra hốc mắt.

Chỉ thấy nhà hãn sư phó lấy vân mây trắng ngưng tụ thành giương nệm thượng, kia nguyên bản hãn là bị nhà nàng sư phó coi như ôm gối lò sưởi màu trắng cự thú không thấy, thay thế thế nhưng thành một cái một / ti / không / quả, quanh thân quấn quanh từng trận tím đen chi khí thành niên nam nhân!

Hãn mặt sinh đến thập phần tuấn mỹ, hình dáng như đao tước ra tới giống nhau, tục tăng khí phách trung lại cực kỳ tinh xảo hoàn mỹ. Không mặc gì cả dáng người cũng không thô tráng như hùng, ngược lại là vân da rõ ràng, thon chắc thon dài, tựa hồ thân mình mỗi một chỗ đều ẩn chứa tuyệt đối điên cuồng lực lượng. Lúc này, hãn chính chậm rãi mở to mắt, quanh thân màu tím đen hơi thở điên cuồng mà loạn nhảy. Kia lạnh lẽo cuồng ngạo hơi thở, mang theo tuyệt đối bá đạo cùng điên cuồng, cơ hồ làm hãn xuất phát từ bản năng muốn phủ phục trên mặt đất, biểu đạt đối tuyệt đối cường giả kính sợ.

Phi thúy không nhìn được tâm sinh run rẩy, đôi tay gắt gao giao nắm ở ngực, mặc niệm khẩu quyết vì chính mình thiết hạ phòng ngự kết giới, một bên chống cự lại kia tím đen chi khí trung vô ý thức công kích tới bốn phía quang nhận, một bên lo lắng không thôi mà nhìn như cũ ngủ say ở kia nam nhân bên người, một tay một chân còn ba ở kia nam nhân trần trụi thân mình thượng Kim Hưu, sợ chính mình một cái chớp mắt, nhà hãn đang ở ngủ say trung sư phó đã bị này vừa mới thức tỉnh lại đây mãnh thú Đào Ngột cấp thương đến.

Kia sắc bén tím đen chi khí đã là áp bách đến Kim Hưu tóc đen cùng kim bào đều thẳng tắp mà bay lên tới, bay phất phới, mắt thấy kia sắc bén quang nhận liền phải đâm vào Kim Hưu thân mình, phi thúy trong lòng kinh sợ đan xen, nhưng rồi lại đỉnh này tà khí áp bách vô pháp nhúc nhích, không thể tiến lên ngăn cản, chỉ có thể ở một bên lo lắng suông mà rống to: “Sư phó? Sư phó? Việc lớn không tốt! Đừng có nằm mộng mau tỉnh lại a sư phó!”

Lúc này ly Kim Hưu mỗi ngày tỉnh lại canh giờ còn có chút thời điểm, phi thúy gấp đến độ cái trán đổ mồ hôi, trong lòng kinh sợ tới rồi cực điểm.

Liền tại đây nghìn cân treo sợi tóc hết sức, trên giường Kim Hưu không hề dự triệu mà trở mình, cả người đè ở Đào Ngột trên người, còn thuận tiện vé mặt vừa lòng mà cọ cọ. Mà nàng ngực chỗ thế nhưng vào lúc này ần ần hiện lên một đạo kim mang, đột nhiên mà đem Đào Ngột trong thân thể thứ gì hút qua đi.

Đào Ngột đột nhiên chấn động, trong mắt hiện lên một tia mê võng, ngay sau đó, quán quanh ở hãn quanh thân kia cỗ tà ác điên cuồng tím đen chi khí thế nhưng nháy mắt tiêu tán mở ra, toàn bộ nhà ở lập tức trở về bình tĩnh.

Nếu không phải chính mình tay chân vẫn cứ hư nhuyễn phát run, ngực vẫn như cũ ần ần làm đau, còn có này dường như vừa mới trải qua một hồi hỗn chiến dường như bị phá hư thật sự hoàn toàn phòng, phi thúy thật sẽ cho rằng chính mình vừa mới là đang nằm mơ.

Này rốt cuộc là cái gì khủng bố lực lượng a a a! Hãn cư nhiên thiếu chút nữa đã bị một đoàn khí cấp giết chết a a a!

Phi thúy sống sót sau tai nạn, không khỏi lòng còn sợ hãi, hai mắt đầm lệ giàn giụa.

Nhưng vào lúc này, kia đám mây giông nện thượng đột nhiên truyền đến một cái trầm thấp trung mang theo bức bối cùng tức giận thanh âm: “Tiểu trúc tinh, còn không nhanh lên lăn lại đây đem này chỉ thiên người chết nữ nhân cấp gia lộng đi xuống! Xử ở đằng kia chờ chết sao?”

Phi thúy đột nhiên hoàn hồn, vừa nhắc đầu liền thấy được người khởi xướng vẻ mặt cuồng ngạo không vui mà trừng mắt hăn, một bên tay chân cùng sử dụng, liều mạng mà muốn tránh ra nhà hăn sư phó bạch tuộc dường như thiên ô, một bên hung ba ba mà đối hăn mệnh lệnh nói.

Phi thúy tức khắc giận sôi máu, giận từ trong lòng khởi, chính là phủ qua bản năng thượng đối cường giả sợ hãi, nhảy dựng lên chỉ vào Đào Ngột liền vui sướng khi người gặp họa mà ha ha cười nhạt: “Liền không phải không! Ai làm người vừa mới thiếu chút nữa giết chết ta!”

“Xem ra, người là chán sống.” Đào Ngột nghe vậy, trên mặt hiện lên tức giận, mắt nhíu lại, lẳng không vung tay lên, lòng bàn tay liền hiện lên một đoàn hỗn loạn tia chớp tím đen chi khí.

Phi thúy đột nhiên thấy không ổn, lông tơ một dựng, nhanh chân liền phải lùi.

“Di, như thế nào có điểm ngạnh.....” Đột nhiên, thiên ở Đào Ngột trên người Kim Hưu lẩm bẩm một tiếng, chậm rãi mở mắt, tiêm bạch ngọc tay còn lung tung mà ở Đào Ngột trần trụi ngực thượng hung hăng véo sờ soạng mấy cái.

Đào Ngột khuôn mặt tuấn tú tức khắc đen nhánh, năm ngón tay một khấu, liền triệu trên người như thế nào lộng cũng lộng không khai nữ nhân chộp tới.

“Nha, tỉnh a?” Nào tưởng này chỉ đối hăn hung mãnh công kích không hề phản ứng nữ nhân sờ xong hăn lúc sau, lại là chớp chớp mắt, nhanh chóng mà buông ra tay. Ngay sau đó, một chân đem không hề phòng bị hăn cấp đá

xuống giường! Tiếp theo xoa xoa tóc, lười biếng mà ngồi dậy nói: “Như thế nào tính tình giống như không được tốt bộ dáng.....”

Đào Ngột giận cực phản cười, một tay chống đất, thoăn thoắt ưu nhã mà trở mình đứng lên, liếm liếm khóe miệng, chút nào không lấy chính mình chính không mặc gì cả mà cảm thấy không được tự nhiên, ngược lại hai mắt tàng khởi cảm giận ngút trời, câu môi tà mỉ mà cười: “Tiên nhân mới vừa rồi ôm gia như thế chi khẩn, chẳng lẽ là rốt cuộc chịu không nổi này tiên sơn tịch mịch, đục cùng gia ** một phen lấy diệt kia trong lòng chi hóa?”

Hắn vốn chính là từ nhân loại các loại âm u hơi thở trung ngưng tụ mà thành, tự nhiên trời sinh liền đối thâm đục, tà ác, tham lam, ích kỷ, giết chóc, cuồng bạo chờ hắc ám đồ vật nhất quen thuộc. Bởi vậy, mặc dù hiện tại bị Kim Hưu áp chế một bộ phận ác tính, cũng hoàn toàn nhớ không nổi chính mình chính là thượng cổ mãnh thú chi nhất Đào Ngột, nhưng đối với này đó bản năng đồ vật, lại vẫn như cũ sinh ra đã có sẵn quen thuộc, cũng hoàn toàn không cần người giáo, liền như vậy buột miệng thốt ra.

Phi thúy súc ở một bên nghe, tức khắc đầy mặt đỏ bừng. Nếu muốn tu luyện thành tiên, tự nhiên không thể lấy dính nửa phần cùng tình đục có quan hệ đồ vật, nhưng này cũng không đại biểu hẳn liền vô tri, tốt xấu sống gần 300 năm sao, tự nhiên là nên hiểu đều hiểu. Chỉ là gia hỏa này cư nhiên lớn như vậy thứ thứ mà làm trò sư phó mặt nói ra bực này lời nói thô tục tới.....

Kim Hưu nhưng thật ra không có sinh khí, cũng không có bất luận cái gì thẹn thùng quần bách bộ dáng, chỉ là lười nhác mà ngáp một cái, không chút để ý mà quét Đào Ngột liếc mắt một cái, ngay sau đó tay ngọc hướng tới trong không khí vung lên.

“Bang!”

Một đoàn cơ hồ trong suốt kim khí từ Kim Hưu lòng bàn tay bắn nhanh mà ra, tựa như một cái thật lớn bàn tay, nhanh như tia chớp mà đánh đến phòng bị không kịp Đào Ngột khuôn mặt tuấn tú một oai, suýt nữa bay ra đi.

“Sách, vì sự thật sự không nghĩ đưa như vậy lẽ gặp mặt cho người.” Cuối cùng, nàng thần sắc vô tội mà nhún vai, một bộ “Đều tại người chính mình” bộ dáng.

Đào Ngột đầu một góc, đốn giác trên mặt một trận nóng rát đau đớn. Kinh ngạc qua đi, ngay sau đó mà đến, đó là mưa rền gió dữ tận trời lửa giận.

“Người, cứ, nhiên, dám, đánh, ta?” Hãn cắn răng, một chữ một chữ mà bính ra những lời này, ám kim sắc đôi mắt hơi hơi nheo lại, bốc cháy lên ngập trời lửa giận, quanh thân càng là nháy mắt dâng lên từng trận thô bạo sát ý, sắc bén bức người.

Này chỉ mẫu thần tiên thế nhưng phiến hãn cái tát?! Hãn xem nàng là chán sống!

Đào Ngột giận cực, năm ngón tay một khấu, huyền hóa ra bản thể thật lớn hồ trảo, liền hướng tới Kim Hưu tập qua đi. Xem kia thẳng tắp mà chụp vào Kim Hưu đầu thô bạo động tác, lại là muốn trực tiếp vụn gãy Kim Hưu cổ!

Một bên phi thúy còn chưa tới kịp ám sáng, tâm lại lập tức nhắc lên. Gia hỏa này điên cuồng lực lượng hãn chính là vừa mới mới kiến thức quá!

“Tính tình thật không tốt, vẫn là yêu cầu ngày sau hảo hảo dạy dỗ.” Kim Hưu thấy vậy, lại là chậm rì rì mà lắc lắc đầu, cũng không làm cái gì phòng hộ thi thổ, lại là tùy ý kia sắc bén lãnh lệ cự trảo triều chính mình chụp tới.

“Sự phó cẩn thận!” Mắt thấy kia hồ trảo liền phải đâm vào Kim Hưu cổ, phi thúy trong lòng sợ hãi, nhịn không được kêu sợ hãi ra tiếng.

Nhưng vào lúc này, Kim Hưu trong mắt bay nhanh mà hiện lên một đạo kim mang, kia Đào Ngột huyền hóa ra tới bản thể hổ trao lại là sinh sôi mà bị cưỡng bách biến trở về nhân thú!

“Người hiện giờ lực lượng, cũng không phải bốn tọa đối thủ.” Kim Hưu giương mắt, nhìn về phía đầy mặt không thể tin tưởng, sắc mặt xanh mét Đào Ngột, nhàn nhạt mà nhướng mày nói.

Đào Ngột không thể tin tưởng, kinh giật đan xen. Sao có thể? Hẳn rõ ràng cảm nhận được chính mình trong thân thể lực lượng cường đại điên cuồng, như thế nào lại là đối này chỉ mẫu thần tiên không dùng được?!

Nàng đến tột cùng ra sao địa vị?

Vì cái gì lấy hẳn pháp lực, thế nhưng cũng chỉ có thể mơ hồ tìm được trên người nàng tiên khí lại hoàn toàn không thể nhìn thấu nàng bản thể là cái gì?

Như là đã biết Đào Ngột nghi vấn dường như, Kim Hưu một bên từ đám mây giương phía dưới lấy ra một khối vàng, răng rắc rắc ăn lên, một bên hàm hồ mà nói: “Bốn tọa vị này Bắc Hoa Sơn Tiên Tôn, chính là sư phó của người.”

Đào Ngột kinh nghi đan xen mà nheo lại đôi mắt: “Người là gia sư phó?”

Kim Hưu mút mút ngón tay, điểm điểm đầu, giáo huấn nói: “Sau này không chuẩn đối bốn tọa tự xưng vì ‘ gia ’, thật là khó nghe chút.”

“Chuyện khi nào?” Đào Ngột cười lạnh, trong lòng lại là không tin. Tuy rằng hẳn vừa mới thức tỉnh, không biết vì sao không có hẳn là trời sinh liền có ký ức, nhưng lại cũng tự tin lấy chính mình này trời sinh cuồng vọng tính tình, tuyệt không sẽ bái ai vi sư, triều ai phủ phục.

“A liền ở vừa mới a, bốn tọa không phải mới vừa rồi tuyên bố sao?” Kim Hưu thẳng vui vẻ mà gặm vàng nói.

Đào Ngộ ngây người, ngay sau đó khóe mắt co giật, rớt cuộc ức chế không được tức giận rít gào: “Vương bát đản lão tử mới không đáp ứng!”

“Di, người không nghĩ phải về lực lượng của người sao?” Kim Hưu ăn no, chưa đã thèm mà liếm liếm môi, lười nhác mà quét Đào Ngộ liếc mắt một cái.

Nhẹ nhàng một câu lại làm Đào Ngộ đột nhiên căng thẳng thân thể, trong lòng sấm sét chột khởi, không thể tin tưởng mà trừng mắt nàng.

“Gia lực lượng? Phải về? Hồn trưởng người có ý tứ gì?”

Tác giả có lời muốn nói: Ngao ô ô, bọn yêm ngạo kiêu hung man nam chủ rớt cuộc tỉnh điểu, khụ khụ, kia thần mã, hung man thô bạo là hãn bản tính, bất quá sau này, nhà bọn họ sư phó sẽ hảo hảo dạy dỗ hãn ~~~

Đúng rồi, Đào Ngộ âm đọc là tao wu (tiếng thứ hai cùng đệ tứ thanh), Tì Hưu âm đọc là pi xiu (tiếng thứ hai cùng đệ nhất thanh)

Ngao ngao ngao, muốn cất chứa! Muốn bình luận! Muốn rải hoa! 【 đây đất lăn lộn.....

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

4 Ngọc Bạch Vì Danh

--

Ngọc Bạch vì danh

“Bốn tọa đem người cứu trở về tới thời điểm, không cẩn thận đem người trong thân thể kia cố quá mức điên cuồng lực lượng thu một ít lên, sau đó thuận tiện đem còn thừa ở người trong cơ thể bốn tọa vô pháp thu hồi tới những cái đó phong một bộ phận.” Kim Hưu đuổi cái lười eo nói.

“..... Xú thần tiên! Thức thời liền mau đem lực lượng còn cấp gia!” Đào Ngột nghe vậy, tức giận đến sắc mặt càng là thanh hắc một phân, hung tợn mà trừng mắt Kim Hưu rít gào nói.

Không cẩn thận? Thuận tiện? Đáng chết nàng rõ ràng chính là cố ý cố ý cố tình!

“Không cần. Người kia sinh ra đã có sẵn lực lượng quá quý dị quá cường hãn, người vừa mới tu luyện thành hình liền gặp đả kích, bị bắt ngủ say mười tám năm, nếu là hiện tại đem kia lực lượng toàn bộ trả lại người hoặc là đem trên người của người bị bốn tọa phong bế kia bộ phận lực lượng, người tất đương không chịu nổi, rất có thể sẽ bị này phản phệ. Vì người hảo, vẫn là vi sư thế người trước thu đi. Hơn nữa, người hiện tại cũng không phải toàn vô pháp lực sao, bốn tọa có chừa chút cho người tự bảo vệ mình dùng.”

Tự nhiên, nàng sẽ không nói cho hắn, nàng chính là cái kia ở hắn lại lần nữa tu luyện thành hình hết sức đả kích hắn, khiến cho hắn bị bắt ngủ say gia hỏa.

Đào Ngột tức giận đến sắc mặt xanh mét, một hơi đổ ở ngực cơ hồ muốn nổ tung tới. Nhưng nhưng cũng biết nói nàng lời nói không giả, trong lúc nhất thời khí giận đến cứng đờ ở chỗ đó, nói không ra lời.

Mà cùng nổi trận lôi đình hấn tương đối ứng, còn lại là một bên nháy mắt tâm hoa đóa đóa khai, hai mắt sáng lên phi thúy.

Gia hỏa này lực lượng bị sư phó thu phong ha ha ha ha! Hấn không cần sợ hấn ha ha ha ha! Hấn có thể trọng chấn sư huynh uy nghiêm ha ha ha ha!

Phi thúy chỉ cảm thấy trước mắt thế giới lập tức một mảnh sáng ngời lộng lẫy.

Mà Kim Hưu thấy Đào Ngột này tức giận đến sắc mặt như đáy nồi bộ dáng, trong lòng bật cười đồng thời thở dài.

Cũng là hấn cùng nàng xác thật có duyên, nếu không lấy nàng xưa nay sợ nhất phiền toái lười nhác tính tình, nhất định phải đem hấn cái này phồng tay khoai lang ném đến rất xa mới là. Bất quá hiện nay việc đã đến nước này, nàng cũng chỉ có thể tốn nhiều điểm tâm tư, nỗ lực tẫn làm người sư trách nhiệm, tận lực đem hấn trên người ác tính trừ bỏ. Mặc dù không thể làm hấn hoàn toàn thay đổi thô bạo bản tính đạp đất thành Phật, cũng nhất định phải đem hấn kia làm ác tác loạn ** cấp ngăn chặn, làm hấn an phận mà sống sót.

Tư cập này, Kim Hưu duỗi tay vung lên, phi thúy trên người kia kiện màu xanh biếc áo khoác lập tức bị lật xuống dưới, tròng lên Đào Ngột trên đầu.

“Dọa!” Phi thúy hoảng sợ, theo bản năng mà lấy đôi tay che ngực, khuôn mặt nhỏ thượng tràn đầy sợ hãi.

“Phi thúy, đem người áo choàng trước mượn người sư đệ dùng một chút. Vẫn luôn như vậy quang thật là có ngại sơn dung. Tuy nói nhỏ chút, nhưng

tốt xấu còn có thể che đậy thân thể.” Kim Hưu thối thối chính mình móng tay, cười đến vô tội.

Đào Ngộ phản ứng là giận đến trực tiếp móng vuốt vung lên, đem kia áo choàng xoát xé cái dập nát, khẩn tiếp hừ lạnh một tiếng, lẳng không một trào, liền biến ra một kiện áo đen khoác ở chính mình trên người.

“Ai da uy! Này áo choàng chính là ta lần trước xuống núi là lúc ở nhân loại trang phục phô ngàn chọn vạn tuyên!” Phi thúy đau lòng đến mặt đều nhú, cảm giận mà trừng mắt Đào Ngộ giận mà không dám nói gì.

“Hảo, hả giận không?” Đào Ngộ phản ứng hoàn toàn ở nàng dự kiến bên trong. Kim Hưu không thèm để ý mà cười cười, tiếp theo hơi hơi chính sắc chút nói, “Bốn tọa biết người lòng có không cam lòng. Như vậy đi, người bốn tọa làm ước định như thế nào? Người bái bốn tọa vi sư, đi theo bốn tọa tu luyện, tu thân dưỡng tính, thu liễm tính tình. Đợi cho người có thể chân chính ngăn chặn chính mình kia thô bạo hung ác thiên tính, sẽ không lại đi làm ác là lúc, bốn tọa liền đem kia lực lượng trả lại người, như thế nào?”

Nàng vốn là không tưởng lấy hẳn lực lượng vĩnh viễn mà áp chế hẳn. Đào Ngộ là tự nhiên thành hình mãnh thú, chỉ cần nhân gian những cái đó ác niệm không hoàn toàn biến mất, mãnh thú lực lượng liền có thể một lần nữa chậm rãi ngưng tụ lên, khôi phục như lúc ban đầu. Nàng làm như vậy, cũng bất quá là tưởng tại đây đoạn thời gian nội, tìm đến một cái cơ hội, tận lực giáo hóa hẳn thôi.

Đào Ngộ sững sốt, thế mới biết nàng lại là tự cấp hẳn cho hả giận đâu, tức khắc trong lòng lửa giận cũng không biết sao liền tiêu một ít đi xuống. Tuy rằng vẫn như cũ lòng có không cam lòng, tức giận bất bình, nhưng hẳn nhưng cũng biết nói chính mình là không đến lựa chọn. Chỉ phải cắn răng hừ lạnh một tiếng: “Hảo. Nhưng người nếu dám nuốt lời, gia tuyệt không sẽ thiện bãi cam hưu!”

Hắn tự nhiên biết chính mình có thể thông qua đi nhân gian hút ác niệm tới một lần nữa ngưng tụ lực lượng của chính mình, nhưng là lấy hắn hiện giờ trên người không hoàn chỉnh lại bị nàng ngăn chặn lực lượng, chỉ sợ là không ra này sơn nửa bước, liền sẽ bị mặt khác so với hắn cường gia hỏa cấp diệt. Có nàng cái này thoạt nhìn rất cường hãn thần tiên trước che chở, cũng chưa chắc không phải chuyện tốt.

Yêu thú giới, từ xưa đến nay chính là cá lớn nuốt cá bé. Tuy nói hắn không nhớ rõ chính mình là ai, nhưng trong xương cốt yêu thú thuộc tính cùng kia hung ác thiên tính, lại là không thể quên được.

Đào Ngộ thiên tính ngạo mạn cuồng vọng, nhưng này không biểu đạt hắn không đầu óc. Luận tâm nhân, hắn tự nhiên không phải ít. Phải biết rằng, kia gian trá, giảo hoạt, ích kỷ, ti tiện, cũng đều là nhân loại ác tính nộ.

Co được dẫn được, hắn đương nhiên hiểu.

Nàng yêu cầu là hắn muốn ngăn chặn chính mình trời sinh ác tính cùng làm ác dục niệm, đến lúc đó hắn nếu nói chính mình có thể áp chế, nàng cũng sẽ không biết hắn nói có phải hay không nói thật. Nói dối, cũng là hắn sinh ra đã có sẵn sở trường đặc biệt nộ.

Tư cập này, Đào Ngộ đầy bụng tức giận cũng tiêu tán mở ra. Dù sao tương lai còn dài, hôm nay sỉ nhục, chờ hắn lực lượng khôi phục lúc sau, có rất nhiều cơ hội báo!

“Rất tốt. Như thế, về sau người đó là bốn tọa cái thứ hai đồ nhi, danh gọi..... Ngọc Bạch đi.” Kim Hưu vừa lòng gật gật đầu, trong đầu hiện lên tinh xảo mỹ vị ngọc, tức khắc cười tủm tỉm gật gật đầu nói.

Trừ bỏ vàng, nàng cũng thích ăn tinh oánh dịch thấu ngọc. Mà hắn bản thể lông tóc vì màu trắng, vậy thêm cái chử trắng hảo.

“Cái gì Ngọc Bạch? Khó nghe!” Đào Ngột đôi tay ôm ngực, cười nhạt một tiếng, không lưu tình chút nào mà ghét bỏ nói.

Kim Hưu không chút hoang mang mà đứng dậy, sau đó đôi tay duỗi ra, đối với Đào Ngột chính là khuôn mặt tuấn tú chính là một đốn vuốt ve.

“Bốn tọa là sư phó của người, tự nhiên là bốn tọa định đoạt!”

Đào Ngột nghe vậy, mặt liền đen, đột nhiên chụp bay Kim Hưu tay, ám kim sắc trong ánh mắt một lần nữa bốc cháy lên lửa giận.

Kim Hưu lại là không để ý tới hấn không vui, thẳng một lần nữa giơ tay vỗ vỗ hấn đầu, cười nói: “Ngoan đồ nhi, nếu đã bái bốn tọa vi sư, liền phải nghe lời nha.”

Đào Ngột cắn răng, nhưng tư cập chính mình hiện tại căn bản đánh không lại này chỉ mẫu thần tiên, chỉ có nặng nề mà hừ lạnh một tiếng, xem như thỏa hiệp.

“Hảo ngoan. Đúng rồi, đây là người Đại sư huynh, phỉ thúy.” Kim Hưu cảm thấy mỹ mãn cười mỉa đôi mắt, chỉ vào phỉ thúy nói.

Đào Ngột mặt càng đen, tràn đầy khinh thường mà xem xét phỉ thúy, cười nhạt nói: “Một con đạo hạnh bất quá 300 năm tiểu trúc tinh, cũng xứng làm gia Đại sư huynh?”

Cảm thấy chính mình bị xem thường phỉ thúy sinh khí mà hung hăng trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, ngay sau đó nghĩ tới cái gì dường như, cười đến không có hảo ý nói: “Ai nha, ai làm sư huynh ta nhập môn sớm đâu, ngọc, bạch, sư, đệ.”

Cuối cùng bốn chữ thực trọng rất mạnh điều.

Nhìn Đào Ngột lập tức khí giận đen mặt bộ dáng, phỉ thúy trong lòng đột nhiên quý dị mà cân bằng không ít.

“Xem người bản thể xanh biếc, vừa lúc phỉ thúy bốn tọa cũng rất thích ăn, kia liền gọi người phỉ thúy hảo.” Lúc trước, sư phó chính là như vậy cười tủm tỉm mà làm lơ hấn ai ai phản đối, chính là cho hấn lấy như vậy cái đàn bà tên.

Hiện giờ, cái này Đào Ngột cũng trốn không thoát a ha ha ha. Hấn trong lòng đột nhiên hảo sảng ha ha ha!

“Hảo, người về sau liền ở tại phỉ thúy cách vách trong phòng đi. Đợi lát nữa vì sư cho người một ít thích hợp người tu luyện kinh pháp, người dụng tâm chiếu luyện, đối với người có chỗ lợi. Đúng rồi, phỉ thúy, hôm nay ban ngày nhưng có chuyện gì nhi phát sinh?” Đối Đào Ngột giao đãi một phen, Kim Hưu thuận miệng theo lệ hỏi phỉ thúy nói, một bên lại từ đám mây giường nệm hạ lấy ra mấy khối điêu khắc tinh xảo vàng kéo kẹt kẹt mà ăn lên.

“Hồi sư phó, hôm nay không có bất luận cái gì sự phát sinh.” Phỉ thúy lắc đầu, đột nhiên lại nghĩ tới cái gì dường như ngữ khí vừa chuyển, “A! Từ từ! Nhưng đồ nhi hôm nay ở viện ngoại nghe được mấy con thỏ trắng tinh nói, dường như Tây Lâm sơn đã xảy ra chút chuyện này..... Tựa hồ là cùng Băng Kỳ Tiên Tôn có chút quan hệ.”

“Băng Kỳ tên kia làm sao vậy?” Kim Hưu nghe vậy, nhướng mày, có chút tò mò.

“Hình như là Băng Kỳ Tiên Tôn dưới tòa đệ tử đắc tội Đông Hải Long Vương vẫn là như thế nào..... Kia thỏ tinh cũng là nghe nói, sự tình cụ thể như thế nào, đồ nhi cũng không rõ ràng lắm.” Nói đến chính sự, phỉ thúy nhưng thật ra một bộ nghiêm túc bộ dáng.

Chỉ có Đào Ngộ ở một mình xử ở một bên sinh hờn đối, vừa nghĩ này hi ăn vàng châu báu quý dị mẫu thần tiên tốt cuộc là thần thánh phương nào.

Chỉ tiếc hiện giờ hẳn đừng nói hoàn toàn không có Đào Ngộ sinh ra đã có sẵn ký ức, mặc dù là có, lấy hẳn ngày xưa không coi ai ra gì, trước nay đều là chỉ lo thân mình, quái gỡ lãnh ngạo, chỉ biết làm ác tìm niềm vui tính tình, cũng căn bản sẽ không tốn tâm tư đi nhớ mỗ chi yêu hoặc là mỗ chi thần tiên tên họ là gì.

Này đây hẳn vắt hết óc, cũng không có nghĩ ra được Kim Hưu tốt cuộc là ai.

“Đông Hải Long Vương ngao quảng? Cái kia tính tình táo bạo, tâm nhãn so hạt mè còn nhỏ, tính toán chi li khó làm lão gia hỏa? Cư nhiên cùng hẳn giáo hợp ở bên nhau, xem ra Băng Kỳ thật là nhật tử quá đến quá nhàn. Lại nói tiếp bốn tọa mấy ngày nay quá đến thật là thanh tĩnh không thú vị chút, vừa lúc tóm được hôm nay có rảnh đi nhìn một cái lão hữu đi.” Kim Hưu vừa nghe, lại là lười nhác mà cười, rất có hứng thú mà đứng lên.

Kỳ thật người chính là muốn đi xem Băng Kỳ Tiên Tôn nào nhiệt đi?

Phi thúy yên lặng chửi thầm, trên mặt lại hai mắt thẳng tỏa sáng mà nhấc tay: “Sư phó, ta đây đâu?”

“Người cũng muốn đi?” Kim Hưu bước chân một đống.

Phi thúy gật đầu như đảo tời.

Nhà hẳn sư phó cá tính quái gỡ khác loại, cổ quái khó làm, hoàn toàn không giống mặt khác Tiên Tôn như vậy thiết lập môn phái, quảng thu đệ tử, vì này quản hạt khu một ít muốn tu luyện thành tiên phàm nhân hoặc là yêu tinh cung cấp sư môn. Chỉ là một người tại đây Bắc Hoa Sơn thượng tùy tay lộng cái sân, quá ẩn cư sinh hoạt. Bởi vậy Bắc Hoa Sơn lên núi hạ muốn tu luyện thành tiên yêu tinh hoặc là các phàm nhân đều đến mặt khác

tam phương Tiên Tôn kia chỗ đi. Tự hấn lên núi cho tới bây giờ, này Bắc Hoa Sơn là càng thêm quạnh quẽ hoang vắng. Mà nhà hấn sư phó lại có ban ngày ngủ say cổ quái, tới cửa bái phỏng người càng là thiếu chi lại thiếu. Hấn mỗi ngày luôn là một mình một người buồn tẻ mà tu luyện, cơ hồ mau tu luyện thành tự bế nhi!

Lúc này khó được có cơ hội đi Tây Lâm sơn Băng Kỳ Tiên Tôn thiết lập Tây Lâm phái thấu xem náo nhiệt, ném thử chỗ đó mát lạnh thấu triệt sương sớm, nhìn xem chỗ đó mỹ lệ đình viện, phi thúy tự nhiên là muốn đi theo đi!

Nhìn phi thúy tràn đầy chờ đợi bộ dáng, Kim Hưu gật gật đầu: “Cũng thế, hôm nay vì sư tâm tình sang sảng, liền mang lên người đi. Cũng coi như là cơ duyên xảo hợp, Ngọc Bạch, người cũng tùy vi sư một đạo đi thôi.”

Tác giả có lời muốn nói: Cuối cùng là làm bọn yêm mãnh thú đại nhân ngoan ngoãn mà bái sư, cái này thầy trò danh phận là chính điều! Hạ chương bắt đầu sẽ lục tục xuất hiện nhân vật khác ~

Nghiệt Đồi [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

5 Long Vương Thảo Nữ (Bất Trùng)

--

Long Vương thảo nữ

Đào Ngột nghe vậy, lại là không kiên nhẫn nhúu mày, cự tuyệt nói: “Không đi, gia buồn ngủ!”

Phi thúy chua mà trừng mắt cái này không biết tốt xấu gia hỏa, đầy bụng oán niệm đốn khởi. Mới vừa bái sư liền may mắn có thể đi Tây Lâm tiên sơn, cư nhiên còn như vậy không biết tốt xấu! Hẳn bái sư gần một trăm năm, sư phó mới tổng cộng dẫn hẳn đi ba lần a!

Ở phi thúy trong lòng, cùng tuy rằng ngang nhau địa vị nhưng lại hoang vu kham khổ Bắc Hoa Sơn so sánh với, Tây Lâm sơn kia chính là người cảnh đẹp mỹ thực vật mỹ thần tiên chỗ ngồi.

Nghe được Đào Ngột cự tuyệt, Kim Hưu bỗng dừng híp mắt, tươi cười lập tức trầm hạ tới: “Vi sư nhất không thích có người lập đi lập lại nhiều lần mà cự tuyệt ta.”

Giảo mỹ tinh xảo, vẫn luôn mang cười mặt, giờ phút này lại là phiến đến nhanh như tia chớp, lập tức âm trầm xuống dưới. Nàng mặt mày gian nháy mắt nhiễm lãnh lệ như nhận sương lạnh, quanh thân hơi thở đột nhiên trầm xuống, càng là lạnh băng đến dọa người. Đặc biệt là cặp mắt kia, hơi hơi nheo lại, mang theo ba phần sát khí bảy phần áp bách, ở giữa lãnh giận chi ý làm người nháy mắt bị cảm áp lực.

Phi thúy đột nhiên một run run.

Biết nhà hãn sư phó bạn tốt không nhiều lắm, nhân duyên cực kém nguyên nhân sao.....

Nói trở mặt liền trở mặt, tính cách âm tình bất định, thay đổi thất thường. Giống nhau bình thường tâm lý thừa nhận năng lực người, là thói quen không được nhà hãn sư phó lúc này mà xảo trá phức hắc khi thì vô tội thiên chân khi thì lãnh lệ đáng sợ hay thay đổi tính tình.

Đào Ngột cũng là đột nhiên sững sốt, trong lòng kinh ngạc. Đây chỉ mẫu thần tiên vừa mới rõ ràng vẫn luôn cười tủm tỉm, thoạt nhìn hòa ái từ bi thật sự, như thế nào lập tức liền biến thành này phức lãnh lệ như ma quỷ bộ dáng?

Hãn vẫn là tướng cự tuyệt, nhưng là lại ở kia cường hãn mà vô hình áp bách dưới cổ đè xuống trong lòng phần nộ cùng không cam lòng, miễn miễn cưỡng cưỡng gật gật đầu: “Hừ, đi liền đi.”

Nghe được vừa lòng đáp án, Kim Hưu nháy mắt triệt hồi vừa mới âm trầm sắc bén bộ dáng, khéo miệng một loan, trong chớp mắt liền khôi phục mới vừa rồi kia phó ý cười đầy mặt bộ dáng, còn duỗi tay bạch bạch vỗ vỗ Đào Ngột đen nhánh mặt nói: “Đây mới là vi sư ngoan đồ nhi.”

Đào Ngột há hốc mồm, liền phản kháng đều đã quên, trong lòng chỉ cảm thấy từng trận quý dị, còn kèm theo một tia điềm xấu dự cảm.

Hãn như thế nào dường như thấy được hãn tương lai..... U ám một mảnh?

Phi thúy còn lại là thấy nhiều không trách mà hoãn hoãn chính mình khí nhi, mặt không đổi sắc mà túm thượng hãn đi theo Kim Hưu phía sau, một tiên hai yêu dẫn lên đám mây liền về phía tây lâm sơn mà đi.

Nhìn một cái, cái này kêu làm thói quen thành tự nhiên.

Kim Hưu mang theo phi thúy cùng Đào Ngột tới Tây Lâm sơn, tiến Băng Kỳ năm hoa cư liền ở cổng lớn thấy được đang ở thối râu trừng mắt lớn tiếng rít gào, lộ ra một trương hung ác gương mặt Đông Hải Long Vương ngao quảng.

“..... Bốn vương hạn người ba ngày trong vòng đem linh tiêu giao ra đây, nếu không bốn vương định đem kê này Tây Lâm sơn trăm năm khô hạn, hoang như tử địa!”

“Lão gia hỏa, bốn tọa cuối cùng nói lại lần nữa, người ném ái nữ là nhà người sự tình, cùng bốn tọa này Tây Lâm sơn không có bất luận cái gì can hệ. Người nếu là lại ầm ỹ la lối khóc lóc cái không để yên, đừng trách bốn tọa sai người lấy cái chổi đem người quét đi ra ngoài.” Đường trung ương nghiêng nghiêng mà dựa vào tinh xảo hoa lệ chủ ghế nam tử lạnh giọng trả lời.

Hắn khuôn mặt thập phần tuấn tiểu văn nhã, ngũ quan thâm thúy mang ti lạnh lẽo, như băng giống nhau mang theo ti trong suốt thấu triệt kinh diễm, nhưng kia thượng chọn mắt đào hoa, cùng với hơi kiêu môi mỏng gợi lên độ cung, rồi lại mang theo chút bất cần đời cùng tùy tiện. Hắn mặc phát lấy ngọc đá tùy ý mà dựng thẳng lên, hỗn độn mà rối tung mở ra, lại mang chút tiêu sái tùy ý. Một thân tuyết màu lam bạch mao lãnh tinh xảo thù bào sẵn đến hẳn quý khí hoa mỹ, như nhau đào hoa khai nhập lưu li, mỹ đến nhiếp hồn.

Giờ phút này, hắn chính kiêu chân bắt chéo, trong tay tùy ý mà thượng thức một viên màu đỏ thủy tinh châu, một bộ thân nhiên lười biếng bộ dáng. Chỉ là kia không chút khách khí lời nói, không kiên nhẫn thần sắc cùng với kia thái dương thành thạch nhảy lên gân xanh, lại nói sáng tỏ hẳn hiện nay tâm tình thực không mỹ lệ.

“Không biết tốt xấu tiểu tử thú!” Đông Hải Long Vương ngao quảng nghe vậy, càng là tức giận đến sắc mặt xanh mét, đột nhiên một phách cái bàn

liền đứng lên, vén lên tay áo định động thủ.

“Hai người các người ở sân chờ bốn tọa, bốn tọa vào xem.” Đúng lúc này, Kim Hưu đột nhiên nói khề với Đào Ngột cùng phi thúy nói, rồi sau đó kéo phết đất kim bào lười biếng mà đi vào phòng, mở miệng nói, “Xem ra bốn tọa tới cực xảo, vừa lúc đuổi kịp Long Vương thảo nữ.”

Đào Ngột vốn là tính tình quái gở, thấy Kim Hưu như thế ý bảo, rất là hợp ý, hừ lạnh một tiếng liền xem như đáp ứng rồi. Mà phi thúy còn lại là biết Kim Hưu dụng ý, ngoan ngoãn gật gật đầu.

Bên trong hiển nhiên là khói thuốc súng vị dày đặc a, muốn thật là một không cần thận đánh lên tới, hẳn cùng Ngọc Bạch điểm này pháp lực, kia xác định vững chắc sẽ biến thành pháo hôi.

Tức khắc chà xát tay, đĩnh đĩnh ngực, bày ra sư huynh uy nghiêm, đối với Đào Ngột thuyết giáo nói: “Ngọc Bạch sư đệ, sư phó đây là vì chúng ta an nguy suy nghĩ đâu. Người không thể như vậy không lễ phép mà trả lời sư phó, lần tới muốn giống sư huynh ta giống nhau, ngoan ngoãn mà trả lời ‘ là ’ biết không?”

Phi thúy “Lớn mật” nguyên với hẳn biết Đào Ngột hiện giờ pháp lực không gây thương tổn hẳn, nhưng hẳn không nghĩ tới chính là, Đào Ngột không có lợi hại pháp lực, còn có một trương có thể so với kịch độc miệng cùng với sinh ra đã có sẵn cuồng vọng bá đạo khí tràng.

“Đầu cùng mông lớn lên ở một khối ngu xuân! Lại dùng cái kia khó nghe tên gia, gia liền xé lạn miệng của người, đem đầu của người một móng vuốt tạo thành thịt nát.” Đào Ngột mắt nhú lại, khước miệng một câu, âm trầm trầm mà nói. Hơi hơi thượng chọn đơn phượng nhãn trung đột nhiên hiện lên một tia huyết tinh, mang theo sắc bén sát ý.

Phi thúy tay bỗng chốc trong lòng nhảy dựng, đột nhiên lui ra phía sau một đi nhanh, nuốt nuốt nước miếng nói không ra lời.

Thật đáng sợ thật đáng sợ..... Sư phó! Sư phó! Hãn muốn đổi sư đệ a sư phó! Người ở đâu a sư phó! Cây trúc không có đầu cùng môn a, cho nên hãn mới không phải đầu cùng môn trường một khối a ô ô.....

Thấy vậy, Đào Ngột vừa lòng mà một hừ, tâm tình sung sướng mà lo chính mình đi rồi. Khi dễ kẻ yếu cảm giác chính là hảo! Còn có, kia chỉ mẫu thần tiên muốn hãn ngoan ngoãn ở chỗ này chờ nàng? Thí lời nói!

Dư lại phi thúy ngơ ngác mà nhìn hãn bóng dáng sững sốt sau một lúc lâu, sau đó nhanh chân liền triều trái ngược hướng chạy tới.

Ô ô, hãn bị sợ hãi! Ô ô, hãn yêu cầu hãn yêu nhất Tây Lâm sơn sương sớm tới an ủi.....

Mà giờ phút này, trong phòng.

Nghe được Kim Hưu thanh âm, kia Đông Hải Long Vương động tác tức khắc dừng lại, Băng Kỳ cũng là thần sắc hơi hơi vừa chậm, trong mắt hiện lên một tia ánh sáng, ngay sau đó quay đầu triều Kim Hưu xem ra: “Tiểu Kim Nhi? Thật là khách ít đến. Xem ra, nào đó người vô cớ gây rối chuyện này nháo đến cực đại, liền chỉ biết ngủ người đều kinh động.”

Trong giọng nói tràn đầy quen thuộc cùng trêu ghẹo, lại cũng là không quên nhân cơ hội châm chọc Đông Hải Long Vương một phen.

“Người nói ai vô cớ gây rối tiểu tử thúí?! Rõ ràng là người ý đồ gây rối bắt cóc bốn vương nữ nhi! Bốn vương tới cửa muốn người có gì không đúng?!” Đông Hải Long Vương cũng không phải cái không đầu người, vừa nghe lời này càng là long cần nhếch lên, càng thêm lửa giận ngập trời. Kia hỗn loạn tức giận tiếng hô trung thể nhưng bắt đầu hỗn loạn uy vũ xa xưa rỗng ngậm, lệnh nhân tâm hạ chấn động.

“Rốt cuộc sao lại thế này? Người sẽ không thật sự bắt cóc nhà hân nữ nhi đi?” Này rỗng ngâm đối phi thúy cùng hiện giờ Đào Ngột tới nói, khả năng sẽ có chút khó có thể thừa nhận. Nhưng đối với Kim Hưu cùng Băng Kỳ tới nói, thật là không coi là cái gì. Này đây Kim Hưu chỉ là đào đào lỗ tai, hơi có chút vui sướng khi người gặp họa mà lấy phúc ngữ hỏi Băng Kỳ nói.

“Tiểu không lương tâm, người băng ca ca là cái loại này người sao? Kia cái gì linh tiêu lớn lên là viên là bẹp ta cũng không biết, thật là oan uổng thật sự nột!” Băng Kỳ lại là phần nộ lại là bất đắc dĩ mà cùng lấy phúc ngữ trả lời, thẳng kêu oan uổng.

Kim Hưu tức khắc ý xấu mà cười lên tiếng. Băng Kỳ trước mặt người khác xưa nay tươi cười đầy mặt, một đôi mắt đào hoa cong cong, hiện giờ như vậy tạc lông tóc hỏa bộ dáng cũng thật không thường thấy.

Nghĩ đến này trong đó định là sinh cái gì hiểu lầm, mới đưa đến hiện giờ cục diện. Chỉ là không biết đến tột cùng là chuyện như thế nào, này tới cửa muốn người còn lại cứ là ngao quảng cái này tính tình chết ngoan cố, ngang ngược bá đạo, hoàn toàn không nghe giải thích người bảo thủ, có lý cũng là căn bản nói không rõ, cũng chớ trách Băng Kỳ sẽ bị kích đến táo bạo bản tính quá độ.

“Còn cười! Còn không mau chút nghĩ cách giúp ta lộng đi lão gia hỏa này.” Băng Kỳ vừa tức giận vừa buồn cười mà trừng mắt nhìn Kim Hưu liếc mắt một cái.

“Còn thỉnh Long Vương trước xin bớt giận nhi, có chuyện gì nhi không bằng cũng nói cùng bốn tọa nghe một chút? Nếu thật là Băng Kỳ Tiên Tôn không phải, bốn tọa chắc chắn thỉnh Thiên Đế bệ hạ vì Long Vương chủ trì công đạo, cũng tự mình ra mặt vì Long Vương làm chứng. Nếu là Long Vương vẫn là như vậy không thuận theo không cào mà tại đây Tây Lâm sơn âm ỉ không ngừng, vạn nhất đến cuối cùng phát hiện chuyện này chỉ là cái hiểu lầm..... Kia Long Vương có từng tưởng hảo, như thế nào giải

quyết tốt hậu quả?” Biết hẳn là thật sự bị này ngao quảng làm cho thực táo bạo, lại căn cứ vào khó được có người có thể cùng chính mình ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, Kim Hưu vẫn là áp xuống ý cười, giúp đỡ Băng Kỳ nghiêm mặt nói.

Này một nghiêm túc, không ngờ lại tựa thay đổi cá nhân dường như. Trên mặt đáng yêu lười biếng ý cười lập tức biến mất, chỉ còn lại có như sương trang nghiêm đậm mạc, mang chút thần chỉ quán có từ bi cùng linh hoạt kỳ ảo.

Băng Kỳ sớm đã thấy nhiều không trách, nhưng thật ra Đông Hải Long Vương kinh ngạc một chút.

“Hiểu lầm? Kim Hưu Tiên Tôn, người nhưng thật ra nói nói, nếu thật là hiểu lầm, vì sao linh tiêu mất tích ngày ấy, bốn vương ở linh tiêu trong khuê phòng nghe thấy được hẳn hơi thở còn nhạt được cái này?” Này cả kinh, liền thoáng bình tĩnh xuống dưới, Đông Hải Long Vương đầy mặt lửa giận thoáng liếm đi, nhưng vẫn là nặng nề mà hừ một tiếng, ngay sau đó nhớ tới cái gì dường như, từ trong tay áo lấy ra một vật, nặng nề mà nện ở trên bàn.

Kim Hưu cùng Băng Kỳ vừa thấy.

“Người vậy?” Kim Hưu tức khắc quý dị mà quét Băng Kỳ liếc mắt một cái. Đối với bọn họ này đó thành tiên thần thú tới nói, lông tóc hoặc là vậy kia tương đương với cá nhân thân phận chứng minh a, giả không được. Nhưng nàng cũng biết Băng Kỳ sẽ không lừa nàng, đây là có chuyện gì?

“Không có khả năng! Bốn tọa có thể thề, chưa bao giờ đi qua người Đông Hải long cung. Huống hồ, lão gia hỏa, người đều ở bốn tọa này Tây Lâm sơn náo loạn như vậy nhiều ngày, hiện giờ mới đem này vậy lấy ra tới, không khỏi quá mức khả nghi đi? Người đương bốn tọa là gốc tử không

thành!” Bằng Kỳ cũng là khiếp sợ mà sửng sốt một chút, ngay sau đó mới nghĩ đến cái gì dường như cười lạnh nói.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu băng lên sân khấu điều ~~~ đại gia rải hoa! Sau đó cái này Long Vương ném nữ nhi chuyện này đi, có thể nói là một cái trái chần ngao, hạ chương bắt đầu, nam chủ đối nữ chủ cảm tình sẽ chậm rãi phát sinh biến hóa điều ~~~

Sau đó vừa mới tóm được cái trùng! Cảm tạ A Tây muội tử kịp thời sửa đúng yêm sai lầm, thần chỉ cái này hai chữ, shénzhi

Kỳ thật không có “Thần chi (zhi)” cái này từ.

Rất nhiều người đều đem “Thần chỉ shén qì” lầm viết thành “Thần chi shén zhi”, kia kỳ thật là sai. “Chi” là chỉ cung kính ý tứ. Phải chú ý phân chia: “Thần chỉ” cùng “Thần chi”, “Thị” phía dưới một cái có điểm, một cái không có điểm.

“Thần chỉ” cùng “Thần chi”, “Chỉ (qì)” cùng “Chi (zhi) (đọc một tiếng)”, dễ lẫn lộn, “Chi (zhi)” so ' chỉ (qì) "Ở nét bút thượng nhiều một họa “, ”.

Xuất xứ: Ngô không biết tử chi chần dē, chỗ nào dùng thay? Thần chỉ há giết chẳng? —— Đường · Lý triều uy 《 liễu nghị truyện 》

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

6 Thân Hãm Quý Cảnh

--

Thân hãm quý cảnh

“Ách, đó là bốn vương..... Ngay từ đầu quá, quá mức sinh khí..... Liền, liền đã quên lấy ra tới sao..... Khụ, bất quá, này vậy thật là từ linh tiêu trong phòng tìm được, bốn vương Long Cung như vậy nhiều đôi mắt đều có thể làm chứng. Tiểu tử, bốn vương không có tìm người Tây Lâm sơn tra lý do, bốn vương chỉ cần tìm về chính mình nữ nhi.” Đông Hải Long Vương bỗng dừng khí hư một chút, như vậy một lộng, tức giận cũng càng là tiêu giảm không ít.

Cái này cái này, chính là bởi vì lúc trước ở nữ nhi trong phòng thấy được cái này, hẳn mới có thể nhận định chính là Băng Kỳ lộng đi rồi nhà mình mỹ mạo như hoa bảo bối nữ nhi nha nha! Tìm tới phía sau cửa nghe được Băng Kỳ hoàn toàn không nhận trưởng mới có thể cho rằng hẳn dám làm không dám nhận, mới có thể tức giận như vậy nha nha! Cái này cái này, quá mức sinh khí..... Liền đã quên đem vật chứng sớm lấy ra tới sao.....

Băng Kỳ tức giận đến hảo tướng nhào lên đi bóp chết hẳn: “Đều nói Đông Hải Long Vương không ngừng táo bạo ngoan cố, trí nhớ cũng thật là không tốt, bốn tọa hôm nay nhưng xem như kiến thức.”

Long Vương bị Băng Kỳ trào phúng đến tức giận lại khởi, đột nhiên một phách bàn liền phải phát hỏa.

“Xem ra trong đó hiểu lầm không ít, các người là chuẩn bị vẫn luôn như vậy sảo đi xuống?” Người đứng xem Kim Hưu nhàn rỗi, “Răng rắc” một

tiếng bẻ hạ bên cạnh người kia tử đàn góc bàn biên nạm đá quý, bỏ vào trong miệng ăn đến kẻo kệt kẻo kệt vang, thuận tiện hảo tâm mà mở miệng ngắt lời nói.

Băng Kỳ đen mặt, đau lòng nói: “Kim Nhi, kia ngàn năm mắt mèo thạch là ta trước đó vài ngày phế đi thật lớn kính nhi mới vừa làm ra.”

“Khó trách, hương vị không tồi.” Mút mút ngón tay, Kim Hưu tâm tình sung sướng gật gật đầu, một đôi mắt đẹp tiếp theo khắp nơi bắn phá. Băng Kỳ thích hết thảy hoa lệ đồ vật, thường thường sẽ lộng tới rất nhiều tinh xảo thượng đẳng vàng bạc châu báu tới trang trí bản thân nhà ở.

Rất lớn tiện nghi cũng không người tiếp khách khí là vật gì nàng.

Đông Hải Long Vương xem Băng Kỳ đen mặt, tâm tình rất tốt, cũng rốt cục là bình tĩnh lại, chịu cùng Băng Kỳ hảo hảo giải quyết chuyện này.

Cuối cùng, trải qua một phen xoa hòa thương nghị, Kim Hưu giúp Băng Kỳ đáp ứng rồi Đông Hải Long Vương sẽ ở năm ngày trong vòng, tìm được hãn nữ nhi còn cho hãn. Mà Long Vương muốn đem Long Cung bảo bối long phách tiên lộ làm tạ lễ đưa cho nàng.

“Vì người nào muốn ta tìm, tạ lễ lại là người?” Băng Kỳ trừng mắt Kim Hưu cắn răng, khóe miệng run rẩy.

“Bởi vì liên tính không có tạ lễ, vì chính người trong sạch người cũng phải tìm nha. Đến nỗi tạ lễ, vừa lúc người thuận tiện mà ta yêu cầu sao.” Kim Hưu đúng lý hợp tình.

Băng Kỳ một hơi nghẹn lại, khóc cũng không phải cười cũng không được.

“Vì cái gì bốn vương muốn đưa thượng tạ lễ cho người?” Long Vương trừng mắt. Kỳ thật hãn tướng càng muốn nói chính là, lão tử cùng tên tiểu tử thú này sự tình, cùng người nha đầu này có quan hệ gì đâu?

“Bởi vì người nếu là không tiền, bốn tạ liền sẽ từ giữa quấy rối nha.” Kim Hưu đáp đến càng đúng lý hợp tình.

Long Vương thật muốn một ngục hỏa phun ra tới thiêu Băng Kỳ này Tây Lâm sơn cùng với Kim Hưu Bắc Hoa Sơn.

Làm hãn dám làm không dám nhận mà bắt cóc nữ nhi bảo bối của hãn a phi!

Làm nàng xú không biết xấu hổ mà xảo trá bọn họ Long Cung bảo bối a phi!

Này sương, ở một mảnh hỗn loạn trung, Băng Kỳ Tiên Tôn cùng Đông Hải Long Vương rốt cuộc đạt thành hiệp nghị, kết thúc Tây Lâm sơn này dài đến mấy ngày trò khôi hài. Kim Hưu cảm thấy mỹ mãn mà ra cửa muốn gọi phi thúy cùng Đào Ngọt đi vào chào hỏi thời điểm, lại bỗng nhiên phát hiện, kia nguyên bản hãn là chờ ở trong viện hai chỉ đồ nhi đều không thấy!

“Có lẽ là khắp nơi đi dạo đi đi, chờ lát nữa tái kiến cũng không sao. Hai ta cũng đã lâu không có hảo hảo tự tự, vừa lúc chờ phải bọn họ quấy rầy này được đến không dễ một chỗ.....” Tiễn đi Đông Hải Long Vương, Băng Kỳ xoay người liền thấy được vẻ mặt hàn khí Kim Hưu, biết được nàng hai chỉ đồ nhi không nghe lời chạy loạn lúc sau, hết sức hoặc nhân mà nhượng mảy, ưu nhã mà ôm chầm Kim Hưu eo liền triều trong phòng đi đến.

Kim Hưu lãnh lệ mà trừng mắt nhìn hãn liếc mắt một cái, đầy mặt sương lạnh, nói: “Chờ ta tìm được kia hai chỉ không nghe lời nhãi ranh tấu một đốn trước.”

Băng Kỳ yêu thích thu thập các kiểu cổ quái hiếm lạ, trân quý hiếm thấy bảo bối, bởi vậy này Tây Lâm trên núi bảo bối cũng không ít. Tự nhiên, đưa tới mơ ước giả cũng là không ít. Bởi vậy, vì âu yếm các bảo bối, Băng

Kỳ ở trên núi thân thủ bày ra bình thường phòng hộ bên ngoài nhiều trọng bấy rập cùng một ít rất là lợi hại trận pháp.

Lại cứ phi thúy cùng Ngọc Bạch căn bản đối với Tây Lâm sơn không thân, mà lấy bọn họ hiện giờ lực lượng, nếu là một không cần thận rơi vào những cái đó bấy rập hoặc là chạm vào những cái đó trận pháp, không thiếu được bất tử cũng muốn lột da!

Này hai chỉ thiếu tước gia hỏa, thế nhưng hoàn toàn không biết sẽ nằng một tiếng liền thẳng chạy lung tung đi! Thật thật là làm giận!

Kim Hưu trong lòng lại tức lại giận, không biết làm sao bạo tính tình lập tức tới, liêu váy nhéo nắm tay liền phải lao ra đi tìm người.

“Thật là thương tâm, thật vất vả tới ta nơi này một chuyến, lại chỉ lo lo lắng kia hai chỉ tiểu đồ nhi..... Kim Nhi, người như vậy sẽ kêu người băng ca ca ta ăn vị.” Băng Kỳ đối Kim Hưu biến sắc mặt rất là thói quen, thấy nàng đầy mặt lửa giận, càng là lười nhác mà cười rộ lên, tựa oán tựa giận mà lẩm bẩm nói, nếu đào hoa hoặc nhân đôi mắt nghiêng nghiêng mà triều Kim Hưu bay đi một cái mị nhãn.

Kim Hưu đột nhiên vỗ rớt hẳn đỡ chính mình bên hông tay, hung hăng mà dẫm hẳn một chân, điểm đủ liền hóa thành một đạo kim quang bay đi ra ngoài.

“Ca ca cái mao! Chết kỳ lân, chạy nhanh cho ta tìm đồ đệ đi. Nếu là bọn họ ở người Tây Lâm trên núi xảy ra chuyện nhi, người cũng đừng tưởng lại nhìn thấy người những cái đó bảo bối nhi!”

Băng Kỳ ăn đau dậm chân, vừa tức giận vừa buồn cười mà trừng mắt nàng bóng dáng lắc đầu: “Vẫn là như vậy cái thay đổi bất thường bão táp tính tình, nếu không phải biết rõ người luôn là đối ‘ người một nhà ’ bảo hộ khẩn trương quá độ, thật muốn dạy ta cho rằng kia hai chỉ nhãi ranh là người mệnh căn tử đầu.”

Mệnh căn tử.....

Trước mắt đột nhiên hiện lên tảng lớn đỏ thắm như máu bị ngạn hoa, Băng Kỳ sửng sốt, ngay sau đó trong mắt hiện lên phức tạp cùng thờ dài.

Hắn như thế nào đã quên đâu, cái kia nàng từng nói “Hắn là ta mệnh” người, đã hoàn toàn không còn nữa.

Chính nàng không nhớ rõ, nhưng bọn hắn những người khác..... Lại đều còn bị bắt nhớ rõ.

Đào Ngọt một thân áo đen, như ảnh nặc ở ban đêm, cả người không kèm chế được mà tiêu sái mà huyền phù ở giữa không trung. Một bên lấy thụ đỉnh cành cây vì nói chậm rì rì mà đi dạo, một bên tham lam mà hút từ nơi không xa phòng ốc trung bay tới như ẩn như hiện chướng khí.

Chỉ cần có nhân loại địa phương, sẽ có này đó hắc ám chướng khí. Bởi vì là người, liền nhiều ít sẽ có mặt trái cảm xúc, chẳng sợ chỉ là một chút tư tâm hoặc là một chút ác niệm.

Mặc dù là này đó hiện giờ chính bái ở tiên nhân môn hạ, một lòng dốc lòng tu luyện người, cũng không ngoại lệ.

“Hôm nay luyện tập cư nhiên bại bởi đại xuyên, liền sư phó đều khen hắn thiên tư thông minh, thật là đáng giận! Hắn một cái ti tiện bình dân, dựa vào cái gì cùng ta cái này thế gia đệ tử so sánh với! Ta..... Ta mới sẽ không ghen ghét hắn đâu! Hắn bất quá là vận khí tốt thôi.....”

“Cư nhiên đem ta cùng này chi cấp thấp heo yêu phân phối đến một cái tâm phòng, thật là ghê tởm! Hy vọng hắn không qua được cái này thiên kiếp, như vậy ta là có thể giải thoát rồi.....”

“Thật hy vọng nhanh lên tu luyện thành tiên, trở thành coi rẻ chúng sinh thần! Tốt nhất còn có thể một đường thăng chức, trở thành thần tiên trung địa vị cao giả thậm chí là hoàng giả..... Như vậy này tam giới liền duy ngã độc tôn!”

.....

Tham lam mà hút này đó hoặc ghen ghét hoặc không cam lòng hoặc tham lam hoặc ác độc cảm xúc ngưng tụ thành chướng khí, nghe những người này trong lòng nhất âm u trong một góc truyền ra nói nhỏ, Đào Ngột chỉ cảm thấy chính mình trong cơ thể một cỗ lực lượng ở chậm rãi giãn ra, khiến cho hãn thể xác và tinh thần thoải mái, thần thanh khí sáng, tâm tình cũng khó được mà sung sướng lên.

Đối! Nhiều oán một ít! Nhiều hận một chút! Nhiều tham một chút! Này đó nhưng đều vừa lúc là hãn yêu nhất lương thực nột.

Đào Ngột híp mắt, khoe miệng giơ lên, biểu tình sung sướng, tham lam mà hấp thu những cái đó tà ác chướng khí, bất tri bất giác trung cũng cũng một chút mà triệu cách đó không xa nhà ở tới gần.

Giờ phút này hãn quá mức sung sướng, cũng quá mức thả lỏng, cho nên hoàn toàn không có chú ý tới, liền ở hãn dần dần tới gần là lúc, kia khoảng cách phòng ở không xa cây cối gian, thế nhưng ần ần mà hiện lên một tia u lam quang mang.

Đào Ngột biểu tình say mê, khoanh tay mà đứng, dưới chân lẳng không mà đi, lại không ngờ, liền ở hãn mũi chân vừa mới điểm thượng mới vừa rồi kia hiện lên u lam quang mang cây cối là lúc, một cái bi thương muốn chết sâu kín khóc âm thể nhưng bỗng dừng ở hãn bên tai vang lên.

“Người sao lại có thể ly ta mà đi! Người sao lại có thể cứ như vậy ném xuống ta..... Ruồng bỏ ta..... Trở về được không? Trở về..... Ta ở chỗ

này chờ người..... Ta chỗ nào đều không đi..... Chỗ nào đều không đi..... Chỉ chờ người trở về.....”

Ai đồng giọng nữ trung khóc ý mang theo tuyệt vọng, nghẹn ngào mà khô khốc, kia run nhè nhẹ âm cuối, vô pháp tự khống chế khóc nước nở, thế nhưng tựa như nhất đau thương ca, như lưỡi dao sắc bén giống nhau thứ hướng người nghe trái tim.

Đào Ngộ đột nhiên trợn mắt quay đầu lại, lại bỗng dừng phát hiện chung quanh cảnh tượng thế nhưng như lốc xoáy giống nhau bay nhanh mà xoay tròn lên.

Hắn trong lòng cả kinh, bản năng năm ngón tay một khấu, huyền hóa ra móng vuốt, một đôi mắt sắc bén như đao mà nhìn chăm chăm bốn phía, cả người tràn đầy tức sát đề phòng chi ý.

Đây là cái quỷ gì tình huống?

Đào Ngộ biết tình huống không thích hợp, nhưng trước mắt tình huống này làm hắn hơi có chút trào không được là chuyện như thế nào, này đây không khỏi trong lòng hơi rùng mình, quanh thân tản mát ra tàn nhẫn lịch đề phòng cùng sát khí, một bên sắc bén mà gắt gao bốn phía biến hóa, để ngừa đột phát nguy hiểm.

Kia lấy Đào Ngộ vì trung tâm điểm màu đen lốc xoáy bay nhanh mà xoay tròn, mang theo thật lớn cuồng phong, thổi trúng Đào Ngộ quần áo bay phất phới, kia vẫn luôn là phóng đảng mà rối tung, tùy ý mà kiêu ngạo mặc phát càng là phi tán mở ra, như ma loạn vũ.

Ai ngờ, kia lốc xoáy không ngờ lại phi thường đột nhiên mà ngừng lại, sau đó bốn phía cảnh tượng lại nhanh chóng khôi phục rõ ràng.

Đào Ngộ vững vàng yêu dị tuần mỹ mặt, hai mắt như câu mà nhìn về phía bốn phía.

Chỉ thấy mới vừa rồi cái kia cảnh tượng đã hoàn toàn trong nháy mắt thay đổi thành một cái xa lạ địa phương.

Cái này địa phương, âm trầm kinh ngạc, lãnh lệ đáng sợ. Từng trận thể lương tiếng kêu rên, bi thương tiếng khóc, thống khổ tiếng hét chói tai lẫn nhau giao hòa, bản này u ám âm trầm cảnh sắc, huyết tinh tanh tươi hư thối hơi thở, có vẻ vô cùng thắm người.

Chính là, liền ở hẳn phía trước thật là mông lung một chỗ địa phương, lại quý dị mà nở rộ một tầng lớn như tuyết hải giống nhau sáng ngời mà thuần khiết màu trắng hoa lê thụ.

Mà kia một tầng lớn như tuyết lãng giống nhau màu trắng trung, ẩn ẩn mà truyền đến một trận kinh hãi hét chói tai.

“Nơi này này như thế nào sẽ có như vậy một tầng lớn hương tuyết hoa lê a? Hảo mỹ!” Thanh thúy êm tai giọng nữ, mang theo tràn đầy kinh hãi cùng vui vẻ, tựa hồ còn có chút nín khóc mà cười cảm giác.

Đào Ngộ sững sốt, đầy bụng hung khí cùng sát ý nháy mắt thế nhưng mạc danh mà tiêu tán mở ra.

Thanh âm này..... Còn không phải là mới vừa rồi cái kia ở khóc thanh âm sao? Vì cái gì..... Giờ phút này nghe tới lại là như vậy quen thuộc? Hơn nữa, chỉ là nghe thanh âm này, hẳn trong óc như thế nào thế nhưng sẽ không tự biết mà xuất hiện một cái thấy không rõ bộ dáng nữ tử vỗ tay hoan hô, xoay người mà động, chân đi xiêu vẹo mà vũ, giống như linh điệp chấn cánh bộ dáng?

Đào Ngộ trong lòng hoảng sợ, biết chính mình nhận lời là vào nào đó mê ảo trận. Nhưng thấy trước mắt này phiến tuyết hải, trong lòng lại quý dị mạc danh chấn động không thôi, phảng phất..... Bên trong đang có thứ gì, như ma như mị giống nhau mà mê hoặc hẳn tâm trí.

Đào Ngột biết chính mình hẳn là mau chút tìm kiếm phá trận phương pháp, nhưng hẳn hai chân lại như là vô ý thức giống nhau triều kia phiến màu trắng đi qua.

Hoàn toàn nói không nên lời giờ phút này này rõ ràng nên là vô cùng xa lạ nhưng rồi lại mặc danh quen thuộc cảm giác từ đâu mà đến, Đào Ngột trong lòng càng thêm kinh hãi đồng thời, lại cũng bắt đầu đối này phiến màu trắng bên trong cảnh tượng sinh ra một tia quý dị tò mò.

Nơi đó mặt nữ nhân..... Là ai? Nơi này, lại là nơi nào?

Tác giả có lời muốn nói: Kế tiếp càng nhiều sẽ là cảm tình phát triển nha, phía trước mấy chương có thể nói là chính thể trái chẵn ~ ô, lăn lộn cầu rải hoa sao ~~

Nghiệt Đồi [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

7 Hư Vô Pháp Trận

--

Hư vô pháp trận

Đào Ngột vừa mới tiến vào kia phiến hương tuyết hoa lê hải, liền cả kinh sững sờ ở tại chỗ.

Như hải phồn hoa chạy dài hoa lê dưới tàng cây, sôi nổi cánh hoa như lạc tuyết bay tán loạn dựng lên, dáng người chân đi xiêu vẹo, xoay tròn mà vũ. Mà cách đó không xa kia viên lớn nhất hoa lê dưới tàng cây, có một đôi người, chính tứ chi giao triền, thân mật dựa sát vào nhau.

Nữ tử chính đưa lưng về phía hắn, ghé vào hắc y nam tử trước ngực, bị hắn dùng hai tay gắt gao mà giam cầm ở trong lòng ngực. Nàng thoạt nhìn tựa hồ muốn giãy giụa, nhưng lại bị kia nam nhân một tiếng cười khê, dùng tay đè lại đầu, hôn lên môi.

Nàng dừng một chút, ngay sau đó tựa hồ có chút bất mãn mà lẩm bẫm một tiếng, không hề giãy giụa, ngược lại là một tay đè nặng nam nhân bả vai, một tay cầm / tiến nam nhân đầu tóc, ngay sau đó hung hăng triều nam nhân hôn hôn đi.

Nam nhân bị nàng đậu cười, càng thêm thâm nhập mà bá đạo mà hôn nàng, đặt ở nàng cái gáy bàn tay to cũng chậm rãi dần dần hạ di, theo sau ngừng ở nàng mảnh khảnh bên hông, nhẹ nhàng mà vỗ nhéo lên tới.

Nữ tử không tự biết mà ngâm khê một tiếng, cái này làm cho nam nhân nguyên bản mềm nhẹ động tác nháy mắt trở nên bá đạo vội vàng lên.

Hắn đột nhiên một cái xoay người, đem nàng đè ở dưới thân, rồi sau đó bàn tay vung lên, giải khai nàng đai lưng, kéo ra nàng áo choàng cùng áo lót, liền cầm nàng trước ngực mềm mại, tùy ý mà vuốt ve lên, đầu cũng một thấp, liền dọc theo nàng cổ đi xuống hôn.

Nữ tử nhịn không được nhẹ thở hỗn hển một tiếng, thân mình không kiên nhẫn mà khẽ nhúc nhích lên.

Nam tử cười khẽ, ngẩng đầu vọng nàng, trong tay động tác càng thêm làm càn lên.

Kinh đến Đào Ngột không phải hai người thân mật giao triền động tác, ái muội thở dốc —— với hắn tới nói, ** là nhất quen thuộc đồ vật, cùng đồ ăn không có gì khác nhau. Mà là.....

Nàng kia, tuy rằng vẫn là mông lung thấy không rõ mặt, nhưng như vậy hình thể như vậy khí chất, thế nhưng rõ ràng cùng hắn đều trung phía trước mạc danh hiện lên cái kia thân ảnh giống nhau như đúc! Hơn nữa, ở nam nhân xoay người đem nữ tử áp đảo dưới thân kia nháy mắt, hắn rõ ràng mà thấy được nam tử mặt.....

Gương mặt kia, cùng hắn lớn lên giống nhau như đúc!

Nam nhân kia..... Thế nhưng là hắn?

Như vậy, nữ nhân này rốt cuộc là ai? Vì cái gì hắn đối một màn này như vậy xa lạ rồi lại vô cố quý dị mà quen thuộc?

Đào Ngột trong lòng mê hoặc kinh ngạc, chỉ cảm thấy trong đầu có thứ gì ngo ngoe rục rịch, tựa hồ muốn tránh thoát ra tới, hung hăng nổ tung giống nhau.

Phía trước lưu luyến triền miên còn ở tiếp tục, nam tử cùng hắn dưới thân bị hắn ngăn trở nữ tử đều đã là quần áo nửa lui, hơi thở hỗn độn.

Đào Ngột gắt gao nhìn bọn hăn chăm chăm, hai chân không tự biết mà hướng phía trước đi đến, trong đầu ý thức bắt đầu không tự biết mà hỗn loạn lên, đôi mắt cũng chậm rãi trở nên chết lặng đại ra. Bởi vậy, hăn hoàn toàn không có phát hiện đến chung quanh cảnh tượng ở chậm rãi biến thành hư vô, phía trước nam nữ càng là ở một trận hắc quang hiện lên lúc sau, biến thành một cái u ám âm trầm, tản ra dữ tợn cùng tử vong hơi thở hắc động.

Nhưng vào lúc này, kia trong hắc động bỗng dưng bắn ra một cỗ màu đen sương khói, bay nhanh mà chui vào Đào Ngột trong mắt. Đào Ngột chỉ cảm thấy đôi mắt một lần, ý thức hoàn toàn mà mơ hồ.

Giờ phút này, trong mắt hăn, chỉ còn lại có kia đối ngọt ngào giao triền nam nữ.

Hăn đi bước một mà triều kia hắc động đi đến, phảng phất bị thứ gì mê tâm.

Kia hắc động thấy Đào Ngột càng ngày càng tới gần, thế nhưng phát ra cỗ quái đản ý ghen ngào tiêm cười, phảng phất ở vì lại một cái con mồi đã đến mà cảm thấy vui vẻ.

Đào Ngột cái gì đều nghe không được, chỉ là hai mắt đại ra mà triều hắc động đi đến, mắt thấy liền phải bị kia hắc động cắn nuốt.

Đúng lúc này, không trung đột nhiên đột nhiên truyền đến một tiếng cao lượng tiếng la: “Ngọc Bạch —— trở về!”

Đồng thời, một đạo kim sắc thân ảnh như tia chớp bay tới, một cái thật lớn quang cầu đem kia đã bắt đầu kích động khép kín, sắp cắn nuốt rớt Đào Ngột hắc động đánh trúng như biến mất tản ra tới.

Kim Hưu lập tức vội vàng duỗi tay đem Đào Ngột kéo qua tới, ở hăn ấn đường một chút, hăn liền ngất đi. Ôm hăn eo đỡ lấy hăn, Kim Hưu một

chút đủ, liền muốn triều này trận pháp miệng vỡ mà đi.

Nào tướng kia không biết là thứ gì biến ảo thành hắc động lại không đơn giản, bị đánh tan trong nháy mắt lại bay nhanh mà một lần nữa ngưng tụ lên, biến ảo thành một cái dử tợn thật lớn quái thú hình dạng, phát ra thẹn quá thành giận điên cuồng hét lên liền hướng tới Kim Hưu đánh úp lại.

Kim Hưu thấy vậy, vốn là không tốt tâm tình càng thêm ác liệt vài phần, mặt lạnh lùng trầm giọng nói: “Bất quá nho nhỏ hư vô thú, cũng dám can đảm cùng bổn tọa động thủ, không biết sống chết!”

Lời còn chưa dứt, không có đỡ Đào Ngộ cái tay kia đột nhiên run lên, lòng bàn tay liền nháy mắt huyền hóa ra một cái cực kỳ thon dài, không biết lấy gì làm thành, toàn thân tinh oánh dịch thấu kim tiên.

Kim Hưu mặt mày trung tàn khốc chợt lóe, một roi liền triều kia hư vô thú trườ qua đi.

Kia kim tiên là thượng cổ Thần Khí, lấy Nữ Oa thạch mảnh nhỏ cùng thượng cổ mười đại thiên nhiên tinh thạch chế thành, uy lực vô cùng. Mà Kim Hưu bản thân pháp lực lại rất cao, giờ phút này lại thật là tức giận, bởi vậy một roi này tử chém ra, kia sát khí che trời lấp đất mà liền triều kia hư vô thú rút đi, quất thẳng tới kia hư vô thú rống giận biến thành kêu rên, liền giãy giụa đều giãy giụa không được, liền nháy mắt hồn phi phách tán.

Nhưng vào lúc này, chung quanh hư vô cảnh tượng nháy mắt tan biến mở ra, lập tức khôi phục thành chân thật cảnh tượng.

Mắt thấy Kim Hưu thế nhưng liền trực tiếp đã man mà huỷ hoại hẳn hư vô pháp trận phá trận mà ra, một bên Băng Kỳ tức khắc mặt vừa nhú, vô cùng đau lòng mà kêu rên nói: “Kia hư vô pháp trận thực dùng tốt a, tiểu Kim Nhi người như thế nào có thể trực tiếp làm hỏng!”

“Một cái phá trận mà thôi, huỷ hoại liền huỷ hoại. Huống chi kia hư vô thú làm nhiều việc ác, thực người hồn phách vô số, ta thu nó cũng là công đức một kiện.” Kim Hưu cơn giận còn sót lại chưa tiêu, hừ lạnh một tiếng, mang theo Đào Ngột liền một cái lắc mình, thẳng bay về phía Tây Lâm sơn vì khách nhân an bài sương phòng.

“Bốn tọa trăm cay ngàn đắng độ hóa người, không nghĩ tới người vẫn là quá không được cái này kiếp. Cũng thế, đều là mệnh số. Ai làm người gặp gỡ chính bạo tính tình tiểu Kim Nhi.....” Đào Ngột cũng không giận, chỉ là đối với mới vừa rồi kia thiết có hư vô pháp trận địa phương khế thờ dài một tiếng, ngay sau đó túm đứng dậy sừng bởi vì uống Tây Lâm trên núi tiên lộ uống quá nhiều mà không chịu nổi ngất xỉu thúy theo đi lên.

Sớm biết rằng mới vừa rồi hẳn liền yêu cầu đi tìm này cái gì Ngọc Bạch, làm nàng đi tìm phi thúy, như vậy hẳn thật vất vả lộng tới hư vô pháp trận cũng không đến mức cứ như vậy huỷ hoại nội, thật là.

“Hẳn thế nào?” Tùy tay đem bụng phình phình phi thúy ném ở một bên ghế trên, Băng Kỳ đi dạo tiến lên đi, nhìn Kim Hưu ngồi ở mép giường, một tay ấn ở trên giường người ngực, vì hẳn trị liệu.

Tâm mắt tùy ý mà quét trên giường người liếc mắt một cái, Băng Kỳ lại bỗng dừng sừng sốt, ngay sau đó đột nhiên tiến lên để sát vào hẳn, lòng bàn tay nổi lên lam quang, ở hẳn trên người dò xét một phen.

“Trúng kia hư vô thú độc, bất quá không có gì trở ngại..... Người làm gì?” Kim Hưu mắt lé ngăm hẳn. Nguyên bản sắc bén trầm giận bộ dáng giờ phút này đã là không thấy, trên mặt lại khôi phục bình thường kia cười như không cười lười biếng bộ dáng.

Lấy Băng Kỳ hư vô pháp trận hết giận một hồi, quả nhiên giờ phút này tâm tình vui sướng rất nhiều.

“Hắn là người nào?!” Băng Kỳ sắc mặt hơi trầm xuống, gắt gao mà nhìn chăm chăm trên giường Đào Ngột, khó được sắc mặt nghiêm túc hỏi Kim Hưu nói.

“Ta tân thu đồ nhi Ngọc Bạch.” Kim Hưu nghĩ đến Đào Ngột lai lịch, tức khắc cũng hơi hơi lấm mắt.

Băng Kỳ pháp lực cùng nàng không sai biệt lắm, tuy rằng nàng thực tốt giúp Đào Ngột che dấu nguyên bản hơi thở, nhưng..... Xem hắn này nghiêm túc bộ dáng, chẳng lẽ là hắn nhìn ra cái gì?

Nàng cùng Băng Kỳ là ngàn năm bạn tốt, nhưng chuyện này nàng cũng không muốn cho hắn biết, rốt cuộc mãnh thú Đào Ngột là Thiên Đế diệt trừ cho sáng khoái, nàng không có nghe theo mệnh lệnh để lại hắn là vi phạm Thiên Đế mệnh lệnh, nếu nào ngày sự việc đã bại lộ, nàng nhất định muốn bị phạt. Nếu là Băng Kỳ cũng biết việc này, đến lúc đó chỉ biết nhiều liên lụy người.

Kim Hưu tuy rằng xưa nay làm theo ý mình, quái gở khác loại thực, nhưng đối với coi là “Người một nhà” người, lại trước nay đều là bảo hộ vô cùng, bênh vực người mình thật sự. Nếu không cũng sẽ không bởi vì Đào Ngột cùng phỉ thúy không nghe lời mà gặp nạn, sinh như thế đại khí.

Băng Kỳ lại là không biết nàng suy nghĩ cái gì, chỉ là hiểm thấy mà ngưng mặt truy vấn nói: “Ta là hỏi hắn là cái gì lai lịch?”

“Người nhìn không ra tới?” Kim Hưu nhàn nhạt mà hỏi ngược lại, trong lòng lại có chút chột dạ, sợ Băng Kỳ nhìn ra cái gì. Thần tiên không nói dối, nàng không thể nói dối, chỉ có làm đạo.

“Nguyên thần có chút bị hao tổn Bạch Hồ tinh, chính là hắn.....” Băng Kỳ thấy vậy, khẽ nhíu mày, nhưng lại chỉ là như suy tư gì mà nhìn Kim Hưu liếc mắt một cái, không có nói cái gì nữa.

“Hắn làm sao vậy?” Kim Hưu trong lòng hơi đề. Bạch Hồ tinh là nàng cho hắn nguy trang qua đi hơi thở, che dấu hắn nguyên bản mãnh thú hơi thở. Trừ phi là pháp lực so nàng cao thâm thượng rất nhiều thần tiên, nếu không người bình thường là phát hiện không đến.

“Không có gì, hắn là ta chính mình nhìn lầm rồi.” Trầm mặc một chút, nhìn đến Kim Hưu mặt vô dị sắc, Băng Kỳ lúc này mới hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, khôi phục nguyên bản thần sắc nói.

Kim Hưu trong lòng buông lỏng, gật gật đầu, tuy rằng nghi hoặc lại cũng không có tiếp tục hỏi đi xuống.

Băng Kỳ nhưng khôn khéo đâu, hỏi nhiều sợ là sẽ bị hắn nhìn ra cái gì.

“Người hướng Đông Hải Long Vương muốn kia long phách tiên lộ chính là vì hắn?” Đột nhiên nghĩ đến cái gì dường như, Băng Kỳ nhướng mày hỏi.

“Ân, hắn nguyên thần tuy đã khôi phục đến không sai biệt lắm, nhưng còn lưu có một tia vết thương, long phách tiên lộ có thể ngưng hồn, đối hắn có trợ giúp.”

“Đối hắn như vậy hảo, chẳng lẽ là.....” Đột nhiên biến ngả ngôn ngữ khí, Băng Kỳ thần sắc ái muội mà cười nói.

“Chẳng lẽ là cái gì?” Kim Hưu thuận miệng nói tiếp.

“Chẳng lẽ là coi trọng hắn dự cùng hắn song tu nha..... Nhìn một cái tiêu tử này, sinh đảo thật là không tồi.....” Băng Kỳ chế nhạo nói, ngữ khí ái muội đến không được.

Kim Hưu nghe vậy, tay một đốn, cười như không cười mà quay đầu lại xem hắn: “Là lại như thế nào? Không phải lại như thế nào?”

Băng Kỳ trong mắt âm thầm hiện lên một tia khác thường, ngay sau đó híp mắt cười nói: “Nếu là, kia có không ít người muốn tan nát cõi lòng. Đặc biệt là Lan Củ, tên kia chính là vẫn luôn tồn tại tâm tư, đợi người vài ngàn năm nột. Nếu không phải..... Ai nha nha, như vậy nói ta còn có cơ hội?”

Lan Củ là Đông Linh Sơn Tiên Tôn, cùng Tây Lâm sơn Băng Kỳ, nam nguyệt sơn cổ nguyệt cùng với nàng, đều là tứ phương Tiên Tôn. Bốn người tuy phân biệt vì tứ phương đại đế đồ nhi, cũng không có sư huynh muội tình nghĩa, nhưng lại là cùng nhau lớn lên, xem như thanh mai trúc mã. Lan Củ là phạm nhân thành tiên, mà cổ nguyệt còn lại là hồ yêu thành tiên, nàng cùng Băng Kỳ còn lại là thần thú vì tiên.

Lan Củ vẫn luôn đối nàng tâm tồn ái mộ, đây là thiên giới này không người không biết. Chỉ là nàng xưa nay quái gở hay thay đổi, thích một mình một người, đối hẳn cũng chỉ có bạn tốt tình nghĩa, cho nên chưa bao giờ đáp ứng quá thôi.

Tác giả có lời muốn nói: Cầu rải hoa nha lăn lộn ~~

Nghiệt Đờ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

8 Ca Vũ Tiên Cảnh

--

Ca vũ tiên cảnh

“Thiếu đến đây đi người. Cái này cầm đi.” Băng Kỳ xưa nay ái nháy mắt đào hoa trên chọc bất luận cái gì giống cái, Kim Hưu cùng hấn giao hảo mấy ngàn năm, tự nhiên rõ ràng thật sự. Nay đây không để bụng mà lười nhác cười, tùy tay ném cho hấn một cái đồ vật.

Băng Kỳ tiếp nhận vừa thấy, tức khắc đôi mắt lấp lánh, khiếp sợ vui vẻ mà kinh hô: “Chín khúc luân hồi trận?! Người chỗ nào làm ra?”

“Ngẫu nhiên đến chi. Coi như là mới vừa rồi huỷ hoại người kia hư vô pháp trận nhận lỗi đi, dù sao ta lưu trữ cũng không có gì tác dụng.” Kim Hưu nhún nhún vai nói.

Kia hư vô pháp trận đối Băng Kỳ này Tây Lâm sơn rất quan trọng, nàng vừa mới dưới sự giận dữ huỷ hoại nó, tự nhiên làm được không phúc hậu. Tuy nói Băng Kỳ sẽ không cùng nàng so đo, nhưng nàng nếu tiêu khí, cũng đoạn không có đạo lý coi như không phát sinh quá. Nay chín khúc luân hồi trận so với kia hư vô pháp trận cần phải lợi hại, liền dùng nó làm nhận lỗi đi.

“Ai nha nha, kim muội muội người thật là quá đáng yêu! Tới, băng ca ca quà đáp lễ môi thơm một quả!” Băng Kỳ được đến bảo bối, nháy mắt cười đến không khép miệng được, đầy mặt đào hoa sáng lạn mà bĩu môi thò qua tới liền phải thân Kim Hưu mặt.

Kim Hưu một cái tát huy khai hấn mặt, lưỡi biếng mà đứng lên đuổi cái lưỡi eo, nhìn nhìn ngoài cửa sổ Thiên Đạo: “Canh giờ tới rồi, ta nên đi ngủ. Đúng rồi, ở bắt được long phách tiên lộ phía trước, ta cùng với hai chỉ đồ nhi liền ở tại người này Tây Lâm sơn. Người nhớ rõ hảo sinh chiếu cố.”

Băng Kỳ gương mặt tươi cười cứng đờ, đột nhiên ngẩng đầu, kêu rên: “Gì _____”

“Băng ca ca không chào đón sao?” Kim Hưu ngoái đầu nhìn lại, kiêu tiếu cười, tươi cười mê người, sinh sôi làm người lóa mắt. Ngay sau đó thân mình một sơn, liền nhảy vào phòng bên cạnh, thẳng ngủ đi.

Băng Kỳ lấy lại tinh thần, cười khổ không thôi. Hấn phảng phất đã thấy chính mình tỉ mỉ cướp đoạt tới những cái đó vàng bạc châu báu chế thành các bảo bối toàn bộ phi vào Kim Hưu bụng.

Bất quá.....

“Còn hảo có người sẽ rất vui lòng bồi cho ta.....”

Quay đầu lại nhìn mắt còn ở hôn mê trung Đào Ngộ, Băng Kỳ trong mắt hiện lên phức tạp, ngay sau đó gọi tới đệ tử, nhẹ giọng phân phó vài câu, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mà trở về phòng nghiên cứu này chín khúc luân hồi trận đi.

Hôm sau.

Đào Ngộ tỉnh lại thời điểm, đã là buổi tối.

Hắn mở mắt ra, chống thân mình ngồi dậy, chỉ cảm thấy cả người có chút mệt mỏi đau nhức, dường như vừa mới bị thương khỏi hẳn. Nhưng tự mình

kiểm tra rồi một phen, rồi lại không có ở trên người thấy cái gì miệng vết thương.

Đào Ngột trong lòng nghi hoặc, nhưng giây tiếp theo lại nhớ tới kia hư vô cảnh tượng trung làm hấn khiếp sợ màn này.

Tức khắc ý thức được đã xảy ra chuyện gì, hấn trong lòng hơi rùng mình, toàn thân đề phòng lên.

Nơi này là chỗ nào? Hấn từ kia trận pháp bên trong đi ra ngoài sao?

Nhưng vào lúc này.

“Sư đệ, người nhưng xem như tỉnh!” Nhìn thấy Đào Ngột đã ngồi dậy, chính ngồi xếp bằng ở giường lớn phía trước giường nệm thượng đã tọa phi thúy mở to mắt hỏi.

Đào Ngột ngẩng đầu, gắt gao nhìn chăm chăm hấn không nói lời nào, nhìn chăm chăm đến phi thúy tươi cười cứng đờ, cả người thẳng phát mao: “Người người người..... Người muốn làm gì?”

“Đây là nào?” Đào Ngột nhìn hấn này phúc dám giận không dám động bộ dáng, lúc này mới hơi hơi thả lỏng, nhượng mà trào phúng mà câu môi hỏi.

“Tự, tự nhiên là Tây Lâm phái phòng cho khách lạ, người phía trước không cần thận xông vào Băng Kỳ Tiên Tôn thiết hạ hư vô pháp trận, suýt nữa bị kia hư vô trận pháp ăn luôn hồn phách..... Là, là sư phó liều mạng cứu người ra tới.....” Phi thúy nuốt nuốt nước miếng, trong lòng thẳng hận chính mình bãi không ra Đại sư huynh uy nghiêm.

“Hư vô pháp trận? Cái quỷ gì ngoạn ý nhi?” Đào Ngột nhú mày.

Chính là thứ đồ kia chính hấn nổi lòng hỗn loạn, còn mặc danh sản sinh kia kỳ quái ảo giác?

“Là, đúng vậy. Ta vừa mới vừa mới nghe Bằng Kỳ Tiên Tôn nói lên này hư vô pháp trận. Hấn nói kia hư vô pháp trận chính là thượng cổ mãnh thú hư vô thú chế tạo ra tới mê huyền pháp trận. Lâm vào trận này người sẽ ở trong trận nhìn đến chính mình ở sâu trong nội tâm nhất vô pháp quên cũng đã mất đi đồ vật. Nếu là vô pháp chống cự đối vài thứ kia lưu luyện, người nọ liền sẽ lưu tại trong trận, hồn phách của hấn sẽ trở thành hư vô thú mỹ thực.” Nói đến chỗ này, phi thúy lòng còn sợ hãi mà vỗ vỗ ngực, toái toái thì thầm, “Còn hảo ta không có xông loạn đến này đó trận pháp, chỉ là uống quá nhiều sương sớm căng hôn. Đều do kia sương sớm quá thanh triệt ngon miệng nha nha.....”

Đào Ngột lại là chưa kịp cười nhạo hấn liền đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt hiện lên khiếp sợ nói: “Nhất vô pháp quên cũng đã mất đi đồ vật?! Người là nói ta ở bên trong nhìn đến cảnh tượng, không phải giả dối, mà là.....”

“Chân thật a, là thuộc về chính người đã từng có được quá nha.....” Phi thúy thuận miệng nói tiếp, giây tiếp theo liền phát hiện Đào Ngột sắc mặt cứng đờ, thật là đáng sợ mà trừng mắt hấn, không khỏi thân mình run lên, lùi lại một bước, “Người, người làm cái gì như vậy xem, nhìn ta..... Người ở bên trong nhìn đến gì?”

Không phải là nhìn đến chính mình ăn cây trúc đi?!

Phi thúy càng nghĩ càng sợ hãi, chân vừa động liền tưởng lưu.

“Người nếu là dám động, gia bảo đảm giây tiếp theo đầu của người liền sẽ biến thành một đồng thịt nát.” Đào Ngột tự nhiên nhìn ra phi thúy ý tưởng, nheo lại đôi mắt âm trầm trầm mà nói.

Phi thúy đột nhiên nuốt một ngụm nước bọt, lùi về chân, về mặt đưa đám: “Sư, sư đệ..... Cây trúc không thể ăn.....”

Đào Ngộ nghe vậy, khóe miệng vừa kéo, mắt trợn trắng, khinh thường nói: “Ai muốn ăn người? Cầu gia ăn gia còn sợ ô uế miệng đâu.”

Phi thúy tức khắc có một loại tìm được đường sống trong chỗ chết cảm giác, hai mắt đăm lẹ mông lung nói: “Vậy người..... Vậy người mơ thấy gì?” Như vậy đáng sợ mà trừng mắt hăn?

Đào Ngộ đột nhiên cứng lại, lại nghĩ tới kia quý dị hắc bạch trung, triền miên lưu luyến một màn.

“Quan người đánh rằm! Kia chỉ nói cho người này đó cái lao tử Băng Kỳ Tiên Tôn đâu?” Đào Ngộ lấy lại tinh thần, hung ba ba nói. Trong lòng lại nghĩ đến phi thúy nói kia phiên về hư vô trận pháp nói.

Hăn nói, hăn ở trận pháp nhìn thấy..... Đều là thật sự.

Thật sự, từng có quá như vậy một cái làm hăn lòng tràn đầy lưu luyến nữ tử tồn tại..... Chính là, vì cái gì hăn lại một chút cũng nghĩ không ra nàng là ai, chính mình..... Lại là ai?

“Giống như ở, ở cách vách sư phó trong phòng.....” Phi thúy co rúm lại một chút, sợ hãi mà đáp.

Đào Ngộ nghe vậy, nhẹ nhàng nhú mày, bàn tay vung lên xốc lên chân liền đứng dậy chạy đi ra ngoài.

Có lẽ, cái kia Băng Kỳ Tiên Tôn có thể vì hăn giải đáp.

Đào Ngộ xông vào Kim Hưu phòng khi, trong phòng không người.

Liền ở hăn trầm khuôn mặt phải về phòng thời điểm, hăn lại đột nhiên nghe được một trận linh hoạt kỳ ảo thanh triệt đơn âm tiếng ca giống như tiếng trời giống nhau theo từ từ cầm tiêu ôn tồn từ nơi không xa truyền đến.

Không biết từ đâu ra dự cảm nói cho hẳn bọn họ liền ở kia chỗ. Đào Ngột nhú nhú mày, điểm đủ triều thanh âm nơi phát ra bay đi.

Đó là một mảnh rừng hoa đào.

Màu bạc ánh trắng như nước trút xuống, phấn điểm điểm đào hoa kiêu điểm ướt át, khắp khắp, như sương mù mộng ảo, cơ hồ bao trùm toàn bộ chân núi, mang theo một tảng lớn đào hoa hương, theo gió thổi mãi sơn.

Kia tiếng ca cùng cầm tiếng tiêu đó là từ kia trong rừng hoa đào truyền ra tới.

Hắn chậm rãi tới gần, mơ hồ gian nhìn thấy bốn cái thân ảnh. Một cái tiêu sái mà ngồi trên chiếu, đánh đàn mà cười. Một người xinh đẹp mà dựa nghiêng tàn hoa, nhắm mắt ngâm xướng. Một cái đạm mạc mà đứng yên dưới cây hoa đào, nắm tiêu mà thổi. Còn có một cái.....

Đào hoa cánh vũ bay tán loạn trung, nhẹ nhàng mà vũ, thân nhẹ tựa yến, linh động như điệp, bộ bộ sinh liên.

Rừng hoa đào cây hoa đào, dưới cây hoa đào đào hoa tiên. Đó là một cái như mộng như ảo, dường như trên Cửu Trọng Thiên cửu trọng tiên cảnh thánh khiết mà lại tuyệt mỹ cảnh tượng.

Ngay cả xưa nay cuồng vọng ngạo mạn như hẳn, cũng không biết như thế nào thế nhưng liền lặng lẽ phóng nhẹ bước chân, liếm đi một thân thô bạo cùng bực bội.

Đào Ngột chậm rãi tới gần bọn họ, rốt cuộc dần dần thấy rõ ràng kia bốn người bộ dáng.

Đánh đàn cái kia, đó là ngày ấy từng ở năm hoa cư ngoài cửa nhìn lướt qua Băng Kỳ Tiên Tôn. Hẳn một thân màu xanh băng mao lãnh trường bào, trên đùi phóng một phen đàn cổ, thon dài mười ngón linh động mà vũ,

mang theo từng trận màu xanh băng tinh mang. Trên mặt hấn mang cười, đôi mắt híp lại, rõ ràng sinh tuấn mỹ lạnh lùng, khoe mắt đuôi lông mày rồi lại tràn đầy ngả ngớn đa tình.

Ngâm xương cái kia, hấn không quen biết. Chỉ thấy hấn sinh cực kỳ tinh xảo mỹ lệ, sống mái khó phân biệt. Một bộ màu đỏ rực quần áo, lấy ngọc trâm tùy ý vẫn khởi mặc phát, sấn đến hấn da thịt như tuyết, quyến rũ vũ mị. Một đôi hẹp dài thượng chọn mắt phượng trung mang theo câu nhân nhiếp hồn ý nhị, giơ tay nhắc chân gian toàn là không người có thể so sánh tuyệt đại phong hoa. Đầy đất bay xuống đào hoa càng thêm hấn yêu diễm, hết sức hoặc nhân.

Thôi tiêu cái kia, hấn cũng không quen biết. Hấn người mặc một bộ màu xanh lá trường bào, tóc lỏng lẻo lấy bạch ngọc quan thúc khởi, thoát nhìn văn nhã đậm mạc, diện mạo cực kỳ tú khí tuấn tiểu, cả người mang theo một cỗ nhàn nhạt phong độ trí thức, lại hỗn loạn một cỗ xa cách lạnh lùng, cự người ngàn dặm linh hoạt kỳ ảo chi khí.

Mà nhẹ nhàng khiêu vũ cái kia.....

Kim bào lộng lầy, mặc phát như đêm, tươi cười như mị, dáng người như yêu, nhưng cả người rồi lại tràn đầy thánh khiết tiên khí.

Sư phó của hấn, kia chỉ mẫu thần tiên, Kim Hưu.

Thấy rõ ràng nàng kia nháy mắt, Đào Ngọt bỗng dừng híp mắt, trong lòng chỉ cảm thấy từng trận sấm sét chợt khởi.

Nàng nhảy lên vũ tới bộ dáng..... Như thế nào như vậy quen mắt?!

Giống như..... Giống như.....

Đúng rồi! Lại là cùng hấn ở hư vô trận pháp trong óc mạc danh hiện lên cái kia nữ tử như vậy tương tự!

Tư cậ này, Đào Ngộ đột nhiên dừng lại bước chân, hai mắt như câu, gặt gao mà nhìn chăm chăm cách đó không xa như cũ cầm sắt hài hòa, ca vũ duyên dáng bốn người.

Vì cái gì? Nàng đến tột cùng là ai? Mà hấn, lại là ai?

Đào Ngộ chỉ cảm thấy đầu đột nhiên kịch liệt mà co rút đau đớn lên, có thứ gì điên cuồng mà cắn xé hấn thần kinh. Hấn cắn răng, lấy bối gặt gao chống lại bên cạnh người một cây cây hoa đào, song quyền nắm chặt, dục cường bách chính mình bức lui này đau.

Nào biết này thống khổ lại bởi vậy càng thêm mà sắc bén lên, cơ hồ như nhận ở hấn trong đầu phiên giáo.

Liên ở Đào Ngộ đau đến sắc mặt vắn vẹo, cơ hồ vô pháp thừa nhận hết sức, cách đó không xa Kim Hưu đột nhiên cảm thấy ngực một năng, một cái xoay người dừng vũ bộ, nhíu mày, triều Đào Ngộ nơi chỗ nhìn lại.

“Ngọc Bạch?” Nàng chưa kịp cùng Băng Kỳ chờ ba người giao đải, liền một cái điểm đủ, thân mình chợt lóe, đã đi tới Đào Ngộ bên cạnh người.

Đào Ngộ chỉ cảm thấy đau đớn nháy mắt một tiêu, trước mắt một thanh.

Kia trong nháy mắt, hấn chỉ cảm thấy chính mình phảng phất rõ ràng mà thấy rõ rồi kia hư vô trận pháp trung nữ tử, kia thấy không rõ mặt cùng Kim Hưu mặt hoàn mỹ mà ăn khớp ở cùng nhau!

Nói không nên lời trong lòng giờ khắc này kia cổ thành linh xảy ra xúc động là cái gì, hấn thân mình một khuynh, lại là vô pháp tự khống chế mà dựa hướng về phía Kim Hưu, hung hăng ôm lấy nàng!

Tác giả có lời muốn nói: Chuyển cái vòng, nam chủ đối nữ chủ thái độ muốn bắt đầu phát sinh chuyển biến điều, đương nhiên, không có khả năng

lập tức liền kia gì, tổng phải có cái quá trình tích ~~ sau đó tiểu lan cùng
tiểu nguyệt cũng muốn chính thức thô tuyến, đại gia rải hoa hoa ~

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

9 Cỗ Quái Cảm Giác

--

Cỗ quái cảm giác

“Ngọc Bạch, người chính là chỗ nào không khoẻ?” Kim Hưu giờ phút này tâm tình không tồi, này đây chỉ là sưng sốt, lại cũng không có một cái tát rút ra hẳn. Chỉ cho là hẳn hư vô thú dư độc chưa thanh, thần trí thượng ra cái gì đường rẽ.

Đào Ngột ôm lấy Kim Hưu trong nháy mắt, quý dị phát hiện chính mình sở hữu đau đớn cùng kháng cự thế nhưng toàn bộ biến mất. Hẳn vô pháp tự khống chế địa tâm nhảy nhanh hơn, trên mặt nóng lên, đáy lòng thậm chí ẩn ẩn mà sinh ra một tia quý dị vui sướng cùng thỏa mãn.

Nhưng hẳn lại không biết chính mình này rốt cuộc là làm sao vậy, thế nhưng sẽ sinh ra như vậy xa lạ mà cảm giác cỗ quái!

“Khụ, người..... Ta..... Ta không có việc gì.....” Bị Kim Hưu như vậy vừa hỏi, Đào Ngột nháy mắt hoàn hồn, tức khắc như là bị cái gì năng đến giống nhau, bay nhanh mà buông ra tay, cứng đờ mà trạm hảo, thật là mất tự nhiên mà quay mặt đi nói.

“Không có việc gì liền hảo, người như thế nào sẽ ở chỗ này?” Tuy rằng bởi vì là đêm tối, Kim Hưu không có nhìn đến Đào Ngột trên mặt có thể đỡ ửng, nhưng xem hẳn như vậy động tác, nhưng cũng biết hẳn không lớn thích hợp. Nhưng nàng không biết nguyên nhân vì sao, chỉ phải duỗi tay xoa hẳn ngạch, lấy pháp lực dò xét hẳn thân mình hay không có khác thường.

Bị Kim Hưu như vậy một sờ, Đào Ngột càng là thân mình cứng đờ, ngực mãnh liệt phập phồng, trái tim phốc phốc chỉ nhảy. Hắn hoàn toàn không biết chính mình giờ phút này vì cái gì thế nhưng sẽ hoảng loạn đến tận đây, hắn như thế nào thế nhưng sẽ trước mắt này chỉ chán ghét mẫu thần tiên sinh ra như thế kỳ quái cảm giác?

Cảm giác này tới quá mức đột nhiên, quá mức xa lạ, quá mức chấn động. Vì thế, sững sốt sau một lúc lâu lúc sau, Đào Ngột đột nhiên huy khai Kim Hưu tay, cơ hồ là chạy trốn chết mà bay nhanh rời đi.

“Ngọc Bạch? Uy ——” Kim Hưu há hốc mồm, lại cũng không biết nhà mình này phản nghịch ngạo mạn đồ nhi là trừu cái gì phong, đành phải buồn bực mà nhún vai, nhìn về phía bên cạnh người không biết khi nào đã qua tới ba vị bạn tốt nói, “Gia hỏa này chính là ta tân thu đồ nhi. Vốn định cho các người giới thiệu, nhưng hắn không biết là làm sao vậy……”

Ba người nghe vậy, lại là rất có ấn tượng mà từng người nhìn nhau liếc mắt một cái nói: “Không sao, lần tới đi.”

Kim Hưu gật đầu: “Hảo. Ta đây đi trước nhìn một cái hắn, cũng không biết có phải hay không dư độc chưa thanh mới như vậy khác thường. Các người trước tiên ở đình hóng gió chờ một lát ta một hồi tốt không?”

“Nhìn, ta đều nói đi, tiểu Kim Nhi đối này tân đồ đệ có thể so đối chúng ta mấy cái muốn đau lòng đến nhiều.” Băng Kỳ tức khắc hiệp xúc cười nói.

“Ai nha nha, xem ra nào đó người muốn tiếp tục thất tình ~” nói tiếp chính là một bộ hồng bào quyến rũ nam tử, nam nguyệt sơn cổ nguyệt Tiên Tôn. Hắn nheo lại hẹp dài mũi hoặc đôi mắt, nếu có điều chỉ mà quét bên cạnh người một thân thanh lãnh thanh y nam tử, chế nhạo nói.

“Đi thôi. Đây hai chỉ gia hỏa ta tới sửa chữa.” Bị chế nhạo một phen Đông Linh Sơn Tiên Tôn Lan Củ thần sắc không gợn sóng, chỉ là đối với Kim Hưu nhợt nhạt cười, mềm hơi mang chút xa cách lạnh nhạt mặt mày.

Kim Hưu cười như không cười mà trừng mắt nhìn Băng Kỳ cùng cỗ nguyệt liếc mắt một cái, ngay sau đó mới đối với Lan Củ gật gật đầu, hóa thành một đạo kim mang đã đi xa.

Nhìn Kim Hưu đi xa bóng dáng biến mất ở đáy mắt, Lan Củ mới thu hồi mang theo ôn nhu ánh mắt, khôi phục thành đăm đăm như tuyết bộ dáng, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Ta cảm giác được.”

“Ta cũng là.” Biết Lan Củ ở chỉ cái gì, cỗ nguyệt phong tình vạn chủng mà bát bát tóc, quyến rũ giữa mày hiện lên một tia nghiêm túc cùng suy nghĩ sâu xa.

Băng Kỳ trêu chọc nhẹ nhàng thần sắc chột tắp, con người thật sâu nói: “Nói cách khác kia cũng không phải ta ảo giác, cái kia Ngọc Bạch trên người thật sự mang theo một tia như có như không ‘ hẩn ’ hơi thở.”

“Chính là ‘ hẩn ’ rõ ràng đã.....” Cỗ nguyệt trong mắt hiện lên một tia kinh nghi.

“Mặc kệ có phải hay không, ta đều phải điều tra rõ.” Lan Củ bỗng dưng mở miệng, thanh lãnh tiếng nói trung mang theo một tia khó phân biệt thâm trầm.

“Người xác định? Nếu thật là..... Đến lúc đó Kim Nhi nói không chừng sẽ một lần nữa nhớ tới, vậy người.....” Băng Kỳ muốn nói lại thôi.

Kia hẩn liền thật sự lại vô hy vọng. Lan Củ tự nhiên biết, chính là, “Mấy ngàn năm, ta sớm đã thấy rõ nàng đối ta vô tình. Nếu là thật sự có thể vì nàng tìm về hẩn làm nàng vui vẻ hạnh phúc, ta lại có cái gì không thể từ bỏ? Ta đối nàng tâm ý, vốn là chỉ là một mình ta tâm sự mà thôi. Ta không cầu nàng đồng tâm lấy đãi, chỉ cầu nàng hạnh phúc an khang.”

Đào hoa cánh hoa phất quá hẩn khóe mắt, sấn đến hẩn như băng trong mắt, nổi lên đúng lúc thủy ôn nhu.

Băng Kỳ cùng cố nguyệt liếc nhau, đều ở lẫn nhau trong mắt thấy được cười khổ cùng thở dài.

Ai nói tiên nhân vô ái vô dục, lại không biết, thần tiên, cũng là có tâm người, ái đến nùng khi tự thành si nột.

Bên kia, Kim Hưu đuổi theo Đào Ngột trở về phòng, lại phát hiện kia không biết phạm vào cái gì tật xấu đồ nhi chính là đem chính mình tuần đĩnh thân mình từ đầu đến chân khóa lại trong chăn cuộn tròn thành một cái tôm cuộn.

“Ngọc Bạch?” Kim Hưu đứng ở mép giường, đẩy đẩy trên giường kia đồng thịt cuộn, chỉ cảm thấy thật là quý dị, “Người có phải hay không chỗ nào không thoải mái?”

Trong chăn oa người mấp máy một chút, rầu rĩ mà quát: “Lão tử không có việc gì, người tránh ra!”

Hắn chính là đầu có điểm loạn, yêu cầu hảo hảo bình tĩnh bình tĩnh, ngấm lại mình bạch mà thôi, này chỉ mẫu thần tiên làm gì xen vào việc người khác truy lại đây nha? Làm hại hắn trong lòng càng thêm phân loạn!

Đào Ngột trong lòng rửa thầm, lại bởi vì Kim Hưu đụng vào càng thêm mà không được tự nhiên. Hắn rụt rụt, đem bị chính mình bọc đến càng khấn. Đưa lưng về phía Kim Hưu, tràn ngập kháng cự.

Nghìn năm qua, hắn đều là như vậy bị khu rừng đen trung chương khí gắt gao vây quanh ở, chung đến trọng sinh. Này đây giờ phút này hắn mới có thể theo bản năng mà ở vô pháp tự khống chế mà lòng tràn đầy bất an thời điểm, cuộn tròn thân mình dùng chăn bọc chính mình —— như vậy tư thái làm hắn theo bản năng sản sinh cảm giác an toàn.

Kim Hưu thấy vậy, vừa tức giận vừa buồn cười, lại cũng tựa hồ minh bạch cái gì.

Liên tính từ vạn ác chướng khí ngưng tụ thành, thiên tính hung ác tàn bạo, hình người bên ngoài từ lâu thành niên, nhưng hẳn chung quy vừa mới trọng sinh không lâu, bỏ qua một bên những cái đó sinh ra đã có sẵn xú tính nết, hẳn kỳ thật cũng chỉ là cái cái gì đều còn không hiểu, sẽ tùy hứng sẽ ấu trĩ oa nhi.

Tư cập này, nàng chớp mắt, lặng lẽ mặc niệm cái cú pháp quyết.

Nhìn đến Đào Ngột bởi vì trên người chấn nháy mắt biến mất mà tạc mao mà nhảy dựng lên, nàng nhịn không được cười lên tiếng.

“Vương bát đản người làm gì?!” Đào Ngột sắc mặt xanh mét mà nhảy lên, căm tức nhìn Kim Hưu. Lại không ngờ thấy được nàng tươi cười như hoa, khóe mắt đuôi lông mày mang theo một tia tươi đẹp cùng giáo hoạt.

Không biết như thế nào, Đào Ngột lập tức sững sốt, theo sau chỉ cảm thấy chính mình tức giận tức khắc phốc một chút liền hờ ánh sáng, lãnh giận hơi thở cũng là mềm nhũn, không có ảnh nhi.

Như thế nào lúc này lại xem nàng mặt, ban đầu trong lòng cái loại này chán ghét cùng kháng cự không còn có đâu? Liên vừa mới cái loại này không biết làm sao, tim đập cuồn cuộn loạn quý dị cảm giác cũng dần dần ngừng lại, ngược lại là..... Ngược lại là.....

Chỉ cảm thấy đến trái tim vững vàng mà phồng lên lên, tràn ngập làm hẳn muốn tới gần nàng, đụng vào nàng ý niệm đâu?

Đào Ngột tức giận lập tức chuyển biến vì hoang mang cùng rối rắm. Hẳn nhìn nàng, chỉ cảm thấy chính mình xưa nay thông minh cơ trí đều hóa thành một đoàn mềm như bông hồ nhảo.

“Như thế nào sắc mặt thế nhưng như vậy đỏ đậm? Tới, ngồi xong, vì sự cho người xem xem.” Kim Hưu còn tưởng trêu đùa hấn một phen, nhưng lại nhìn thấy hấn sắc mặt quý dị mà đỏ lên, một đôi tuấn mục thẳng ngơ ngác mà nhìn chăm chăm nàng xem. Trong lòng không khỏi hơi hơi rùng mình, cho rằng hấn là thân mình quá yếu, bị hư vô thú độc tính sở xâm. Lập tức liền thần sắc một tức, ở hấn bên người ngồi xuống, tay phải pháp lực một ngưng, đáp thượng Đào Ngột thủ đoạn.

Đào Ngột đột nhiên chấn động, ngơ ngác mà nhìn về phía nàng đáp ở chính mình trên cổ tay tiêm tay không chỉ, trên mặt càng là nhiệt nhiệt, ngay sau đó thế nhưng liền dường như có người cấp ôn nhu hấn thuận mao đường như, thể xác và tinh thần đều an tĩnh xuống dưới.

Này chỉ mẫu thần tiên..... Đến tột cùng là ai đâu? Nàng..... Có phải hay không chính là hấn ảo cảnh nhìn thấy nữ nhân kia?

Tâm một yên tĩnh, Đào Ngột đầu óc liền dần dần mà rõ ràng lên. Như suy tư gì mà nhìn nghiêm túc vì hấn kiểm tra thân thể Kim Hưu, hấn hơi hơi mỉa thượng đôi mắt, trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Nếu ở hư vô trận pháp nhìn thấy kia cái gọi là hấn “Nhất vô pháp quên nhưng cũng đã mất đi” ký ức, làm hấn sinh ra như vậy cổ quái lại mạc danh cảm giác. Như vậy, vì hiểu rõ hoặc, hấn nhất định muốn tìm ra chân tướng, cũng tìm được cái kia..... Làm hấn “Nhất vô pháp quên” nữ tử.

Đến nỗi nữ nhân kia cùng này chỉ mẫu thần tiên, hấn trực giác các nàng chi gian có mật không thể phân liên hệ. Đến nỗi cụ thể là cái gì liên hệ, hấn tưởng, chỉ cần ngốc tại bên người nàng, hấn luôn có cơ hội điều tra.

Cẩn thận mà cấp Đào Ngột kiểm tra rồi một phen, lại phát hiện hấn bình thường thật sự, Kim Hưu yên tâm mà lại nghi hoặc mà thu hồi tay. Không ngờ một cái giương mắt lại bỗng dừng đối thượng Đào Ngột như suy tư gì đôi mắt.

Kia trong mắt nháy mắt ần ần hiện lên ám kim sắc lưu quang, làm nàng nháy mắt trước mắt nhoáng lên, trong lòng mạc danh mà hung hăng vừa kéo, hiện lên một mặt mơ hồ mà không chân thật đau đớn.

“Uy, người làm gì?” Đào Ngột nhìn nàng đột nhiên biểu tình hoảng hốt bộ dáng, rốt cuộc hoàn hồn, ngay sau đó nghi hoặc mà ở nàng trước mắt phát phát tay.

Kim Hưu hơi hơi sững sốt, ném ra trong mắt trong nháy mắt mê mang.

Giờ phút này, Đào Ngột trong lòng phân loạn cùng cố quái cảm xúc đều đã dần dần an tĩnh xuống dưới, trong óc suy nghĩ rõ ràng lên lúc sau, hẳn liền lập tức khôi phục kia cuồng ngạo tự đại bộ dáng. Này không, nhìn Kim Hưu hoảng hốt mà nhìn chăm chăm hẳn xem, tức khắc liền lộ ra bừng tỉnh đại ngộ tà cười nói: “Chẳng lẽ là gia sinh quá tuấn, xem ngây ngốc?”

Kim Hưu hoàn toàn hoàn hồn, chỉ cảm thấy mới vừa rồi là đau đớn phảng phất chỉ là ảo giác, lại đi cảm thụ, lại là nửa điểm dấu vết đều không có. Tư cập này, nàng không thêm để ý mà đem chi dứt bỏ, giương mắt nhìn về phía đồng dạng khôi phục bình thường Đào Ngột, ngay sau đó xoát giơ tay liền trừu hẳn một cái tát.

“Người, cư, nhiên, lại, đánh, gia!” Đào Ngột xấu xa tà cười tức khắc cương ở trên mặt, hẳn che lại bị đánh địa phương, không thể tin tưởng mà trừng mắt Kim Hưu, trong mắt lại ần ần thoáng hiện tức giận.

Nữ nhân này là đem hẳn đương cái gì? Hết giận thú bông sao? Tay ngứa liền trừu một chút!

“Ai kêu người không có việc gì giả thần giả quỷ hù dọa vi sư, làm vi sư lo lắng, chẳng lẽ không nên đánh sao?” Kim Hưu mặt trầm xuống, lạnh lùng mà quét hẳn liếc mắt một cái, thẳng phát tay áo đứng lên.

Cái này, nàng lại là cho rằng Đào Ngột mới vừa rồi là trang không bình thường tới ở trên đũa nàng đâu.

Đào Ngột sững sốt, tức giận không biết làm sao chột tắt, nhìn nàng ngờ ngẩn mà nói không lời nói tới.

Lo lắng?

Nàng nói hẳn mới vừa rồi làm nàng lo lắng.....

Nàng..... Là ở quan tâm hẳn?

Đào Ngột chưa bao giờ biết quan tâm lo lắng là thứ gì, hẳn biết rõ kia hết thảy bên trong, không bao gồm cái này. Nhưng hẳn lại biết, này hai cái xa lạ từ, làm hẳn..... Mặc danh sung sướng.

Nói không nên lời trong lòng đột nhiên dâng lên nhiệt nhiệt xa lạ cảm giác là cái gì, hẳn biết nữa mà thật mạnh hừ một tiếng, lại vẫn là đã mở miệng nói: “Ta mới không có cố ý giả thần giả quỷ hù dọa ngươi! Ai có cái kia nhàn hạ thoải mái a..... Ta, ta vừa mới là thật sự có chút thần chí không rõ, mới có thể..... Như vậy!”

Tác giả có lời muốn nói: Mấy ngày nay hạ tuyết, nhưng đông chết các ngươi hoan thúc ~~ nima muốn nghịch thiên a, lúc này mới mười tháng a!!!

Giống như gần nhất rất nhiều chỗ ngồi đều lãnh không khí, thân nhóm chú ý giữ ấm, nhiều xuyên điếm quần áo, không cần cảm mạo sinh bệnh áo
~~ (3)

Nghiệt Đồi [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

10 Vừa Đe Dọa Vừa Dụ Dỗ

--

Vừa đe dọa vừa dụ dỗ

Kim Hưu nghe vậy, hơi hơi kinh ngạc mà nhướng mày, quay đầu lại: “Kia hiện tại đâu?”

Nàng không nghĩ tới hẳn sẽ ngoan ngoãn về phía nàng giải thích, tuy rằng đừng niết sứt sẹo chút, nhưng lại làm nàng theo bản năng liếm đi hơn phân nửa tức giận.

Chỉ là, hẳn nói mới vừa có chút thần chí không rõ mới có thể như vậy..... Nhưng theo nàng biết, hư vô thú độc cũng không sẽ làm cho như vậy hậu quả nha.

Tuy rằng đối này cảm thấy có chút nghi hoặc, nhưng Kim Hưu biết lấy hẳn cuồng ngạo bá đạo tính tình, định là khinh thường nói dối. Bởi vậy đảo cũng không lại tiếp tục hỏi đi xuống.

“Đương nhiên là thanh tỉnh, bằng không gia hiện tại là ở mộng du sao?” Đào Ngột dừng đầu, thần sắc không được tự nhiên mà nặng nề mà hừ một tiếng.

Kim Hưu nhìn hẳn dáng vẻ này, lại cuối cùng là ẩn ẩn có ý cười. Rõ ràng là cái đại nam nhân, như thế nào thấy thế nào như thế nào giống cái tùy hứng chơi tính tình nãi oa đâu.

“Không có việc gì liên hảo, đã nhiều ngày chúng ta muốn tạm thời lưu tại Tây Lâm sơn, người cùng phi thúy thế vi sư hiệp trợ Băng Kỳ Tiên Tôn tìm kiếm Đông Hải Long Vương nữ nhi Linh Tiêu công chúa. Vi sư ban ngày vô pháp tình lại, không thể vẫn luôn che chở các người. Nay đó kinh pháp người cầm đi hảo hảo tu luyện, với người hữu ích.” Kim Hưu dứt lời, tay áo vung lên, một đạo kim quang hiện lên, Đào Ngột trước mặt ần ần xuất hiện mấy quyển trong suốt sách, mặt trên hiện lên từng hàng kim sắc văn tự.

“Gia mới không đi!” Đào Ngột ngạo mạn mà liếc Kim Hưu liếc mắt một cái, quả quyết cự tuyệt. Đông Hải Long Vương tìm nữ nhi, cùng hẳn có cái mao quan hệ!

“Lý do?” Kim Hưu sớm biết hẳn sẽ cự tuyệt, này đây thần sắc cũng không vui.

“Quan gia đánh rắm.” Một tiếng cười nhạt. Hẳn xưa nay quái gỡ, chỉ lo thân mình, cuồng vọng kiêu ngạo, trước nay đều là sự không liên quan mình cao cao treo lên, một bộ trời sập cũng không làm chuyện của hẳn tính tình. Hiện giờ thế nhưng muốn hẳn hiệp trợ người khác, Đào Ngột cảm thấy này chỉ mấu thần tiên định là nằm mơ làm choáng váng đâu đi?

“Cùng người là không quan hệ, nhưng cùng vi sư có quan hệ.” Kim Hưu nghiêm túc mà nói, “Băng Kỳ Tiên Tôn lần này xuống núi, trừ bỏ tìm kiếm Linh Tiêu công chúa ở ngoài, còn phải vì vi sư tìm kiếm trị này ngủ say chi chứng phương pháp. Vi sư không thể làm Băng Kỳ Tiên Tôn một người vất vả, người cùng phi thúy là vi sư đồ nhi, vi sư ban ngày vô pháp tình lại, tự nhiên chỉ có thể cho các người hai từ bên hiệp trợ.”

Nàng nói cũng không lời nói dối. Nếu không phải cho rằng tìm kiếm trị nàng này thích ngủ chi chứng phương pháp, Băng Kỳ không có khả năng sẽ tự mình xuống núi đi tìm kia Linh Tiêu công chúa. Mặc dù là phải vì biết rõ ràng Linh Tiêu công chúa mất tích chuyện này chân tướng, chứng minh

chính mình trong sạch, hãn cũng đại có thể phái thủ hạ đệ tử tiến đến —— hãn thủ hạ đồ tử đồ tôn trung, có rất nhiều ưu tú giả, như vậy cũng không lớn sự tình, căn bản không cần phải hãn tự mình nhích người. Hãn sẽ quyết định tự mình xuống núi đi tìm kia Linh Tiêu công chúa, định là Lan Củ cùng cố nguyệt lại mang đến cái gì cùng nàng ngủ say chứng tương quan tin tức.

Bọn họ ba cái tuy rằng trước nay đều không có cùng nàng nói qua, nhưng nàng cùng bọn họ tương giao mấy ngàn năm, lại sao lại không biết.

Bọn họ bốn người mới vừa rời ở trong rừng hoa đào giống khi còn nhỏ như vậy lấy ca vũ gặp nhau, Băng Kỳ nói muốn tự mình xuống núi đi tìm Linh Tiêu công chúa, mà Lan Củ cùng cố nguyệt đều không chút nào ngoài ý muốn gật đầu tán đồng là lúc, nàng cũng đã đoán được.

Tư cập này, Kim Hưu thật sâu mà ấm đôi mắt.

Nàng có tài đức gì, đến hữu như thế.

“Thì tính sao?” Đào Ngọt sững sốt một chút, nhưng ngay sau đó cười nhạt nói. Hãn mới không thừa nhận nàng là hãn sư phó, cho nên chuyện của nàng cùng hãn có cái gì quan hệ?

“Không có như thế nào. Chẳng qua, đây là vi sư muốn giao cho người cái thứ nhất nhiệm vụ. Chỉ cần người ngoan ngoãn mà hiệp trợ Băng Kỳ Tiên Tôn tìm được Linh Tiêu công chúa, hơn nữa nghe Tiên Tôn nói không gây chuyện không nháo sự, thành công mà hoàn thành nhiệm vụ này, vi sư liền trả lại người một bộ phận lực lượng làm khen thưởng, như thế nào?” Kim Hưu nhướn mày, hơi hơi mỉm cười.

Đào Ngọt tức khắc sắc mặt cứng đờ, trong lòng phần nộ không thôi, này chỉ đáng giận mẫu thần tiên, cư nhiên dùng hãn muốn nhất trở về lực lượng đối hãn tiến hành vừa đe dọa vừa dụ dỗ!

“Được rồi, vừa lúc người cũng có thể nhân cơ hội này xuống núi đi các nơi kiến thức một phen, đâu giống vi sư..... Không biết nhiều ít năm không có gặp qua ánh nắng dưới vạn vật. Liền thái dương quang mang là cỡ nào sáng ngời, đều mau nhớ không được.” Kim Hưu thở dài, bên môi ý cười chợt có chút phát khô, thần sắc cũng âm đạm đi xuống.

Này một tiếng thở dài, nhẹ đến như là một trận yên, nhưng lại nặng nề mà dừng ở Đào Ngột trong lòng.

Như cũ nói không nên lời trong lòng tức giận vì sao tiêu tán đến như thế không thể hiểu được, Đào Ngột cương sau một lúc lâu, chung quy là không tình nguyện mà hừ nhẹ một tiếng, tay một trảo, lòng bàn tay bắn nhanh ra một đạo màu tím đen quang mang, đem những cái đó kim sắc văn tự thu lên.

Trong phòng đột nhiên trầm mặc xuống dưới, không khí đọng lại sau một lúc lâu, Đào Ngột mới vẻ mặt “Ta chính là nhằm chán thuận miệng hỏi một chút bát quái” biểu tình, mắt tự nhiên mà khụ một tiếng, tiếp theo ngạo mạn mà mở miệng nói: “Khụ, người này tật xấu..... Như thế nào tới gia tông có thể biết đi?”

Hắn nói cho chính mình, hắn chỉ là muốn điều tra rõ nàng cùng ở cảnh trong mơ cái kia nữ tử quan hệ, mới có thể nhịn không được đối nàng sinh ra tò mò.

Kim Hưu nghe vậy, ngoài ý muốn sửng sốt một chút, không nghĩ tới ngạo mạn quái gỡ hắn thế nhưng sẽ hỏi nàng cái này tư nhân vấn đề.

“Ngoan đồ nhi chính là ở quan tâm vi sư?” Kim Hưu lấy lại tinh thần, ném đi trên mặt âm đạm, hài hước mà híp mắt cười nói, lại không đáp lại.

“Chê cười! Quan tâm là cái quỷ gì ngoạn ý gia cũng không biết!” Đào Ngột thẹn quá thành giận, lớn tiếng thô lỗ mà quát, hai chỉ lỗ tai lại khả nghi mà đỏ lên.

Kim Hưu buồn cười, tâm tình tức khắc sung sướng. Vốn tưởng rằng này ngoài ý muốn thu tới đồ nhi trên người hẳn là trừ bỏ phiền toái chính là phiền toái, không nghĩ tới lại là như thế hào chơi đáng yêu.

Xưa nay che dấu đến cực hảo ác liệt tính tình tức khắc bị kích phát, Kim Hưu thất vọng mà thở dài, lại là đầy mặt cô đơn: “Xem ra là vi sư tự mình đa tình, Ngọc Bạch căn bản không quan tâm vi sư chết sống đâu.....”

Đào Ngộ thoáng nhìn nàng đầy mặt thất vọng, tức khắc trong lòng vô duyên vô cớ mà hụt hẫng lên. Lại nghe thấy nàng nói hẳn không quan tâm nàng “Chết sống”, cũng không biết như thế nào, trong lòng căng thẳng, buột miệng thốt ra nói: “Ai nói! Gia chỉ là không biết đó là cái gì ngoạn ý nhi thôi, người không phải gia sư phó sao, dạy ta đó là!”

Lời nói mới vừa vừa ra, hẳn liền ảo não đến muốn dùng móng vuốt cào chết chính mình.

Hắn cư nhiên hướng nàng cúi đầu, thừa nhận nàng là hắn sư phó!

Kim Hưu thật là kinh ngạc mà nhìn Đào Ngộ, hẳn thế nhưng sẽ chủ động thừa nhận nàng là hắn sư phó?!

Nhưng lại thấy hẳn nói xong lúc sau đầy mặt ảo não, hận không thể cắn rớt chính mình đầu lưỡi bộ dáng, nàng đột nhiên liền minh bạch cái gì.

Mỗi người đều nói hẳn là tự nhiên thành hình mãnh thú, thiên tính tàn bạo, tính cách hung ác, giáo hóa không được. Nhưng bọn họ đều đã quên, này đó chỉ là hẳn sinh ra đã có sẵn bản năng, lại phi chính hẳn lựa chọn. Hẳn căn bản là tựa như mới sinh trẻ con giống nhau không hiểu đạt được biện thị phi tốt xấu, nếu là có người đối hẳn thiện thêm dẫn đường, hẳn cũng không phải ngoan cố không thể thay đổi.

Có lẽ khó khăn chút, nhưng liền như nhân loại dạy dỗ hài tử giống nhau, chỉ cần có cũng đủ kiên nhẫn cùng tình yêu, dùng chính xác phương pháp,

hắn tuy rằng không thể hắc ám bản tính tận trừ, lại cũng định có thể chậm rãi hiểu được chẳng sợ một tiểu đầu đầu ái cùng thiện lương.

Liên như hiện tại, hắn tuy rằng thái độ kiêu ngạo kiệt ngạo, ngữ khí ác liệt, nhưng xác thật không phải ngoan cố không thể giáo hóa. Ít nhất, hắn đã bắt đầu không tự biết mà sẽ quan tâm nàng..... Hảo đi, có lẽ cũng không phải quan tâm, nhưng hắn trong lòng ít nhất chú ý tới chuyện này. Chỉ cần nàng hảo hảo dẫn đường giáo hóa, hắn liền sẽ chậm rãi đem tóc triển vì quan tâm.

Tư cập này, Kim Hưu trong lòng rất là vui mừng. Nàng hy vọng chính mình có thể thành công mà giáo hóa hắn, rốt cuộc có thầy trò duyên phận, nàng cũng không hy vọng thực sự có như vậy tình phi đặc dĩ một ngày, muốn bức cho nàng thân thủ kết thúc hắn sinh mệnh.

“Được rồi, đừng bức, vi sư chắc chắn hảo hảo giáo người đó là.” Nhìn hắn dùng vẻ mặt hung man áp chế xấu hổ ảo não bộ dáng, Kim Hưu cười đến mắt cong cong, “Người không phải muốn biết vi sư vì sao ban ngày vô pháp tỉnh lại sao? Vi sư liền phá lệ nói cho người bí mật này, bất quá người không được đối ngoại nhân nói ra đi nội.”

Nói đến chính sự nhi thượng, Đào Ngột sắc mặt vẫn như cũ xú xú thật không tốt, cũng không xem Kim Hưu, chỉ là biệt nữ mà hắc mặt trầm mặc. Nhưng hai chỉ lỗ tai lại vẫn là lén lút dựng lên.

Kim Hưu cơ hồ bật cười ra tiếng, đẽ thấp giọng nói nghiêm túc mà nói: “Vi sư sẽ như thế, là bởi vì nhiều năm trước từng cùng thượng cổ tứ đại mãnh thú chi nhất Thao Thiết giao chiến, bị trọng thương mới đưa đến đây di chứng. Người ngoài cũng không biết vi sư bị thương chưa lành, nếu không vi sư ngày xưa những cái đó kẻ thù chắc chắn thừa dịp vi sư ngũ say không tỉnh là lúc đánh lén.”

Sắc mặt nghiêm túc, ngữ khí trầm thấp, kỳ thật nàng trong lòng lại là ý cười tràn đầy.

Này cổ quái tật xấu nguyên do liên chính nàng cũng không biết, nàng sẽ nói như vậy, chỉ là tưởng đậu đậu hấn mà thôi. Mấy năm trước nàng xác thật cùng Thao Thiết đại chiến một phen, cũng xác thật bị thương, nhưng nàng thích ngừ tật xấu cùng chuyện đó nhi lại là không có quan hệ.

Đào Ngột nghe được nhú mày, đầy bụng dữ tợn tức giận. Nguyên lai là kia cái lao tử Thao Thiết làm hại!

Hấn kỳ thật còn muốn hỏi có biện pháp nào không trị liệu, nhưng đột nhiên kinh giác chính mình này vì nàng tức giận cảm xúc quá mức xa lạ quá mức không thể hiểu được, tức khắc đem đến khẩu nói một lần nữa nuốt trở vào, méo miệng nói: “Người yên tâm đi, gia mới không có hứng thú nơi nơi tìm người ta nói chuyện của người nhi.”

“Vi sư tự nhiên tin tưởng đồ nhi.” Kim Hưu cười tủm tỉm gật đầu.

Nghe nàng mềm mại mang cười ngữ điệu nói sẽ tin tưởng hấn, Đào Ngột không biết như thế nào, lại trong lòng ma ma, cả người không được tự nhiên lên. Này đây vội vàng xú mặt ngăn, ngạo mạn mà tà Kim Hưu liếc mắt một cái, đuổi nhân đạo: “Lão tử buồn ngủ.”

Kim Hưu cũng bất đồng so đo hấn vô lễ, dù sao..... Tương lai còn dài.

Hơi hơi híp mắt, che lại trong mắt tinh quang, Kim Hưu gật đầu nói: “Hảo, vi sư tìm vài vị lão hữu tiếp tục ôn chuyện, người thả nghỉ ngơi đi. Không cần quên tu luyện. Đúng rồi, nhìn thấy phi thúy, làm hấn lập tức tới sau núi tìm vi sư.”

Nói xong, liền xoay người kéo phết đất kim bào vui vẻ thoải mái mà ra đại môn.

Đào Ngột nghe nàng rời đi thanh âm, lúc này mới ảo não mà xoay đầu, nhìn mở ra đại môn, híp mắt chọn hạ mi.

Hừ, hẳn mới không cần nói cho hẳn phi thúy tên kia bị hẳn đe dọa đến đang ở hậu viện ngồi xồm uy muỗi đâu.

Nếu muốn nhìn thấy phi thúy? Chờ hẳn tỉnh ngủ đi.

Tác giả có lời muốn nói: Hạ chương bọn họ liền phải xuống núi điếu, sau đó sẽ gặp được rất nhiều bạc, phát sinh rất nhiều chuyện xưa ha ha ha, hảo đi thúc nhiều lời ha ha ha,

Nghiệt Đồi [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

11 Đông Hải Long Cung

--

Đông Hải long cung

Hôm sau sáng sớm.

Đào Ngột là bị một trận liên châu pháo dường như cao âm rỗng tỉnh.

“Sư đệ! Ngọc Bạch sư đệ a ngao! Rồi giường lạp -- Ngọc Bạch sư đệ a rồi giường lạp uy --!”

Thái dương trù trù, hấn rớt cuộc bỗng chốc mở to mắt, một quyền bay về phía mép giường phi thúy, rít gào: “Cấp lão tử lãn!”

Ai ngờ phi thúy trải qua nhiều lần bão táp, sớm đã làm tốt phòng bị thi thố, vừa thấy Đào Ngột bạo nộ mà ngồi dậy liền phải đánh, liền bay nhanh mà hướng bên cạnh một nhảy, thân mình nhảy nhảy ra chính mở ra đại trúc cửa sổ.

Đào Ngột không thành công mà ẩu đến phi thúy, tức khắc sắc mặt sẫm đen như đáy nồi, xú như hằm cầu cục đá, trong mắt bắn nhanh ra sát khí cùng tức giận, che trời lấp đất mà hướng tới phi thúy áp đi, chính là ép tới phi thúy đầy mặt đắc ý tươi cười lạp tức cương thành khô nứt vách đá.

Phi thúy chỉ cảm thấy cả người một trận ác hàn, cứng đờ thân mình, run rẩy môi nuốt nước miếng nói không ra lời.

“Sư, sư đệ.....” Chúng ta là thân ái sư huynh đệ a, muốn tương thân tương ái, hữu hảo hỗ trợ! Không cần như vậy hung sao ô.....

“Lăn lại đây, nhận lấy cái chết.” Đào Ngột đẩy mặt khói mù, hung ác nham hiểm con người hung hăng nhìn chăm chăm phi thúy, vừng vàng tiếng nói cần răng nói. Giờ phút này, hãn cả người máu đều tràn ngập sát ý, hãn chỉ nghĩ muốn hung hăng mà, đem trước mắt cái này không biết sống chết quấy rầy hãn ngũ gia hỏa trên cổ kia chướng mắt đầu niết bạo.

Phi thúy suýt nữa khóc lóc thảm thiết, hãn rời giường khí vì cái gì sẽ lớn như vậy như vậy làm cho người ta sợ hãi? Sớm biết rằng chính là đánh gãy hãn chân hãn cũng sẽ không tới kêu cái này tàn bạo sư đệ rời giường! Đây quả thực chính là đang liều mạng a!

“Phi thúy công tử, sư phó thỉnh người cùng Ngọc Bạch công tử tiến đến đại đường, chuẩn bị xuống núi.” Nhưng vào lúc này, một cái ôn hòa có lẽ thanh âm từ nơi không xa truyền đến.

Phi thúy quay đầu vừa thấy, lại thấy một cái thanh tú văn nhã tử y nam tử ngậm ôn hòa cười từ nơi không xa hành lang dài thượng đi hướng hãn.

Phi thúy nhận được hãn, hãn là Băng Kỳ Tiên Tôn quan môn đệ tử Thanh Linh, là cái phi thường khiêm tốn có lẽ người.

Đột nhiên thấy cứu tinh đi vào, phi thúy vội vàng căng da đầu, lôi kéo cứng đờ tươi cười nhìn về phía Đào Ngột: “Sư, sư đệ..... Có, có chính sự a.....”

Đào Ngột híp mắt, trong mắt tức giận càng sâu, nhưng sát khí lại thiếu không ít.

Hãn vốn là tính nết táo bạo, rời giường khí càng là đại đến đáng sợ, mới vừa rời bị phi thúy ngạnh sinh sinh đánh thức, là thật thật động sát khí. Nhưng hiện nay bị người khác đánh gãy, lại là lập tức cũng thanh tỉnh không ít, lý trí cũng đã trở lại chút.

Nếu là hẳn thật sự làm thịt này chỉ tiểu trúc tinh, kia chỉ mẫu thần tiên định sẽ không khinh tha hẳn đi, nói không chừng còn sẽ lãnh giận thương tâm dưới một chương bổ hẳn cho hẳn tiếp khách.

Thương tâm.....

Trong óc lập tức thoáng hiện nàng đau thương khổ sở, rơi lệ đầy mặt bộ dáng, Đào Ngột trong lòng căng thẳng, đột nhiên vì chính mình ảo tưởng một màn này cảm thấy ngực trất buồn.

Ném ra trong đầu này làm hẳn kháng cự một màn, hẳn cuối cùng là xanh mặt quét phi thúy liếc mắt một cái, nặng nề mà hừ một chút: “Người nên may mắn hôm nay gia không nghĩ bắt tay làm dơ.”

Phi thúy chỉ cảm thấy kia cổ áp bách đến hẳn suýt nữa không thở nổi làm cho người ta sợ hãi sát khí nháy mắt một tiêu. Tức khắc đột nhiên nhẹ nhàng thở ra, hẳn một mặt nước mắt, nhanh chân liền lưu: “Kia, ta đây đi trước!”

Thanh Linh cười xem phi thúy hóa thành một đạo tia chớp đi xa, tiếp theo hướng trong phòng Đào Ngột cười cười: “Ngọc Bạch công tử cũng thỉnh.”

Đào Ngột hắc trầm khuôn mặt quét Thanh Linh liếc mắt một cái, đột nhiên khẽ cau mày, trong mắt hiện lên một mặt không rõ ánh sáng, nhưng lại cũng vẫn chưa nói thêm cái gì, chỉ là hừ lạnh một tiếng hóa thành một đạo khói đen mà đi.

Thanh Linh sửng sốt, ngay sau đó lấy lại tinh thần, thân mình chợt lóe, theo đi lên.

Đào Ngột đi vào Tây Lâm phái đại đường là lúc, Băng Kỳ đã đứng ở cửa chờ hẳn. Phi thúy đứng ở hẳn bên người, vẻ mặt hơi sợ mà không dám nhìn

hắn. Mấy cái đệ tử bộ dáng người đứng ở bọn họ phía sau, cung cung kính kính mà rũ đầu.

Hắn cho rằng Băng Kỳ chắc chắn mang sang nhất phái tôn sư tư thế, ra vẻ uy nghiêm mà lấy trường bối tư thái cùng hắn nói chuyện, ai ngờ hắn lại là cười quét hắn liếc mắt một cái, đem trong tay một vật ném cho hắn nói: “Nhà người sư phó. Hảo sinh che chở.”

Đào Ngộ sửng sốt, theo bản năng mà tiếp nhận cái kia lòng bàn tay giống nhau lớn nhỏ màu trắng hà trai: “Nàng ở bên trong?”

“Tự nhiên. Nàng không yên tâm các người hai cái, một hai phải súc tiến này trai giường tùy bốn tọa một đạo xuống núi. Ban ngày người liền hảo bảo hộ, buổi tối nàng liền sẽ tỉnh lại.” Băng Kỳ gật đầu, cười đến không chút để ý, nhìn về phía Đào Ngộ trong tay vỏ trai là lúc, mắt đào hoa trung lại hiện lên một tia mây không thể thấy khác thường.

Đào Ngộ ngưng thần, trong mắt hiện lên ám kim sắc lưu quang, lấy pháp lực xuyên thấu màu trắng vỏ trai, nhìn về phía bên trong.

Mềm mại tinh tế đến tựa như sợi bông đám mây giống nhau màu trắng trên giường lớn, súc thành ngón tay lớn nhỏ nhân nhi đang ngủ say.

Nàng hơi nghiêng thân mình, màu đen tóc dài như mực phôi tán ở sau đầu, lộ ra tiểu xảo vành tai cùng tinh xảo sườn mặt. Cái mũi ngẫu nhiên hơi hơi trều động, nói mê vài tiếng, vô tội tự nhiên bộ dáng thật là ngây thơ.

Hắn lại thấy được nàng không giống nhau một mặt.

Này chỉ mẫu thần tiên..... Nàng như thế nào sẽ có nhiều như vậy cái không giống nhau bộ dáng đâu? Rất cuộc cái nào mới là chân chính nàng?

Đào Ngộ có chút hoang mang, lại cảm thấy tùy thân sùỵ như vậy cái tiểu ngoạn ý nhi thật là phiến toái, lập tức liền tưởng hồi ném cho Băng Kỳ.

Đại gia hần cự tuyệt đương bà vú.

Ai ngờ Băng Kỳ lại là tựa hồ nhìn thấu hần trong lòng suy nghĩ, đoạt ở hần có điều động tác phía trước híp mắt nói: “Sư phó của người nói này dọc theo đường đi, ban ngày chiếu cố nàng, hộ nàng chu toàn là người lần này nhiệm vụ trung bao hàm điều kiện chi nhất.”

Đào Ngột nghe vậy, sắc mặt hắc thành đáy nồi. Lại nghĩ tới tối hôm qua đáp ứng Kim Hưu chuyện này, mặt càng xú một phen, lại vẫn là hắc mặt không tình nguyện mà đem này trai giường bỏ vào vạt áo.

“Vô nghĩa bốn tọa liền không nói nhiều, nếu tiểu Kim Nhi muốn các người đi theo bốn tọa xuống núi rèn luyện một phen, bốn tọa tự nhiên tận tâm hộ các người chu toàn, chúng ta này liền đi thôi.” Băng Kỳ thấy vậy, cười đến vừa lòng, rồi sau đó lại xoay người đối phía sau mấy cái đệ tử trung cầm đầu cái kia tuần lãng nam tử phân phó nói, “Khê dư, vi sư xuống núi trong khoảng thời gian này, trên núi mọi việc liền giao dư người. Nếu có việc gấp, người biết như thế nào liên hệ vi sư.”

“Là, sư phó.” Kia Khê dư nghiêm túc mà gật đầu, mang theo còn lại người đối Băng Kỳ hành lễ, “Đệ tử cung tiễn sư phó.”

Băng Kỳ gật gật đầu, mang theo đầy mặt chờ mong phi thúy cùng xú mặt rừng rục Đào Ngột đăng vân dựng lên, hướng tới dưới chân núi mà đi.

Bọn họ đầu tiên đi Đông Hải long cung.

Chỗ đó là Linh Tiêu công chúa mất tích, Long Vương phát hiện Băng Kỳ vảy đệ nhất hiện trường, cũng là Linh Tiêu công chúa hoặc là mang đi nàng người kia cuối cùng một lần tiếp xúc vảy địa phương.

Băng Kỳ vậy cùng hẳn bản thể là có cảm ứng, hẳn có thể thông qua vậy cảm ứng được ở hẳn phía trước cuối cùng một cái tiếp xúc quá này vậy nhân thân thượng hơi thở, chỉ là cái này quá trình cần thiết muốn ở người nọ cuối cùng một lần đụng vào này vậy địa phương mới có thể hoàn thành.

Cho nên hẳn mới trước tiên tới Đông Hải long cung.

Ba người đằng vân đi vào Đông Hải phía trên, Băng Kỳ báo thượng thân phân, ba người bị cung cung kính kính mà thỉnh Long Cung.

Đáy biển thế giới thần bí mỹ lệ, cùng trên đất bằng hoàn toàn là bất đồng phong cảnh.

Mắt nhìn đi, từng tòa hình thù kỳ quái nhà ở cao cao chót vót ở đáy biển. Có ốc trạng, có trai trạng, hình dạng khác nhau, độc đáo mới lạ. Rất rất nhiều không biết tên hải tảo, phiêu phù ở này đó nhà ở chung quanh. Chúng nó phiến lá hình dạng khác nhau, độc đáo mới lạ màu sắc tươi đẹp, càng thường thường mà có đủ loại màu sắc hình dạng con cá xuyên qua trong đó, chơi đùa du ngoạn, sẵn đến này đó nhà ở vô cùng mà mộng ảo mỹ lệ.

Còn có tươi đẹp đá san hô thạch, phiêu đảng bơi lội hải tảo, trong nước biển thường thường thoán khởi phao phao cùng với sinh mình người đuôi cá, cua đầu nhân thân từ từ bộ dáng mới lạ hải tộc tộc dân.....

Này mới lạ hết thấy, giáo phi thúy xem đến mắt nhi ứa ra tinh quang, hưng phấn không thôi.

“Người cấp lão tử ngừng nghỉ, đừng làm cho chính mình giống cái chưa hiểu việc đời dế nhũi!” Đào Ngộ lại là đây mặt khinh thường mà trừng mắt phi thúy khinh thường nói. Đối với hẳn tới nói, thế gian hết thấy lại mỹ đồ vật, trong mắt hẳn đều cùng một đồng phân không có bất luận cái gì khác nhau.

Chỉ là..... Không biết kia chỉ mẫu thần tiên lần đầu tiên nhìn đến này đây biển cảnh tượng sẽ là cái gì biểu tình.

Nàng có phải hay không cũng cùng phỉ thúy giống nhau, đầy mặt kính hỉ hưng phấn, khi thì sờ sờ cái này, khi thì sờ sờ cái kia, nhảy xoay tròn vui vẻ đến kêu to?

“Đâu giống vi sư..... Không biết nhiều ít năm không có gặp qua ánh nắng dưới vạn vật. Liên thái dương quang mang là cỡ nào sáng ngời, đều mau nhớ không được.” Đào Ngột đột nhiên nhíu mày, không biết chính mình vì sao thế nhưng sẽ đột nhiên nhớ tới tối hôm qua nàng nói lời này bộ dáng.

Khi đó nàng vẫn như cũ đang cười, chính là khoe mắt đuôi lông mày, lại tràn đầy trong lúc lơ đãng cô đơn.

Kia thần sắc, khi đó xem đến hấn trong lòng cổ quái mà phát đổ, giờ phút này nhớ tới, lại vẫn là giống nhau phát đổ.

Nàng ban ngày luôn là ngủ say, thẳng đến ban đêm mới có thể tỉnh lại, nói vậy cũng vì thế hiếm khi hạ Bắc Hoa Sơn đi. Tuy rằng đây biển không có ánh mặt trời, nhưng này rốt cuộc là bất đồng với Bắc Hoa Sơn cảnh sắc, nếu là nàng gặp được, có thể hay không thoáng làm nàng kia phó khổ ha ha khổ tới rồi hấn trong lòng đi cô đơn giảm bớt một ít?

Đào Ngột không biết chính mình có phải hay không trúng tà, hấn chỉ biết, đương này ý niệm nổi lên lúc sau, hấn đột nhiên ma xui quỷ khiến mà duỗi tay ra, lén lút đem này một mảnh đây biển cảnh sắc lấy ảo cảnh hình thức, tồn tại lòng bàn tay.

Cứ việc, này đó mỹ lệ cảnh sắc đối hấn mà nói, chỉ là một đồng phân.

Mà hấn bên người, đón đầu bị rót nước lạnh phỉ thúy, vạn phần ủy khuất mà méo miệng, vô cùng ưu thương, trong lòng các loại phần nộ bất bình..... Nhưng chính là không dám biểu hiện ra ngoài.

Đối với một cái chỉ dùng ánh mắt liền dọa đến người cơ hồ mất không chế gia hỏa, người còn có thể như thế nào phản kháng?

Băng Kỳ nhìn Đào Ngột khi dễ phi thúy, cũng không ra ngôn, chỉ là híp mắt mang theo câu nhân cười đối với quanh mình hải tộc giống cái nhóm vút mị nhãn, khiến cho từng trận xôn xao.

Đào Ngột ném ra đầu trung Kim Hưu thân ảnh, ở trong lòng khinh thường mà đánh giá rằng: “Tao bao.”

Tại đây nhìn như hài hòa kỳ thật thực không hài hòa không khí trung, ba người vào tới rồi Long Cung.

Vừa thấy đến Băng Kỳ, ngồi ở san hô điêu thành trên bảo tọa Đông Hải Long Vương ngao quang tức khắc đôi mắt hung man mà trừng khởi, một bộ xem hung thủ dường như nhìn hấn.

“Long Vương nếu là lại như vậy một bộ hung dạng mà nhìn bốn tọa, bốn tọa không ngại tức khắc dẹp đường hồi phủ.” Băng Kỳ cười như không cười mà nhìn ngao quang, sung sướng mà nhìn đến hấn sắc mặt càng thêm khó coi một phen, lại không thể không nỗ lực áp lực cảm xúc bộ dáng.

“Hừ, Tiên Tôn nói đùa.” Ngao quang tự nhiên không phải cái không đầu người, nghe vậy chỉ phải ghen một bụng táo bạo lửa giận miển cưỡng bảo trì bình tĩnh, cắn răng ghen khí nhi khách khí nói.

Nữ nhi bảo bối của hấn ly kỳ mất tích, mặc hấn phiên biến tam giới lại như thế nào tìm đều tìm không thấy, hiện giờ chỉ còn lại có Băng Kỳ vậy này duy nhất manh mối. Mà cố tình, vậy loại đồ vật này, chỉ có nó chủ nhân mới có thể cùng nó có điều cảm ứng. Đặc biệt Băng Kỳ lại là thần thú kỳ lân, hấn vậy định có thể nói cho hấn rất nhiều hữu dụng tin tức. Nếu là hấn giờ phút này thật sự chọc giận Băng Kỳ, kia hấn tìm về nữ nhi duy nhất hy

vọng cũng liền không có. Này đây mặc kệ hần là cỡ nào xem cái này Băng Kỳ khó chịu, cỡ nào hoài nghi hần chính là trói đi hần nữ nhi người xấu, cũng đến trước chịu đựng nhất thời chi khí ra vẻ đáng thương.

Băng Kỳ vốn là chỉ là tưởng đậu đậu cái này táo bạo lão đầu nhi, thấy mục đích thực hiện được, không khỏi thể xác và tinh thần sung sướng, cười mỉ mỉ đôi mắt, cũng không tiếp tục khó xử hần.

“Vô nghĩa không nói nhiều, bốn vương hiện nay liền mang Tiên Tôn đi ta Long Nhi tẩm cung vừa thấy, Băng Kỳ Tiên Tôn, thỉnh.” Ngao quảng nhìn hần này phúc thiếu trừu bộ dáng, hận đến hàm răng trắng ngựa. Nhưng giờ phút này hần một lòng một dạ đều ở mất tích ái nữ trên người, này đây đảo cũng bất chấp sinh khí, trực tiếp tiến vào chủ đề.

“Hảo.” Băng Kỳ vui vẻ gật đầu, hần cũng tưởng mau chút thu phục việc này.

Tác giả có lời muốn nói: Vặn vẹo, cầu rải hoa hoa!

Tới, nói cho thúc, này chương bên trong các người nhìn ra gì ạ? 【lạp lạp lạp, ta tuyệt đối sẽ không nói cho các người này một chương ta chôn vài cái phục bút.....

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

12 Chấn Động Phát Hiện

--

Chấn động phát hiện

Ba người theo Đông Hải Long Vương một đạo, xuyên qua hoa mỹ tinh xảo hành lang gấp khúc, bước qua tinh xảo mới lạ đình viện, đi tới Linh Tiêu công chúa tẩm phòng.

Cực kỳ tinh mỹ hoa lệ phòng, nơi chốn biểu hiện ra nữ nhi gia kiêu nhu đáng yêu cùng Long tộc công chúa đại khí ưu nhã. Nhưng làm ba người kinh ngạc, lại là này trong phòng không chỗ không thể thấy, tầng lớn tầng lớn rục rờ nở rộ đóa hoa.

Đủ loại màu sắc hình dạng trên đất bằng hoa tươi.

Một bó một bó, một bụi một bụi, một chậu một chậu, ở cường đại pháp lực kết giới bao phủ dưới, tranh nhau nở phóng, muôn hồng nghìn tía. Đặc biệt là ở màu xanh biển nước biển phụ trợ hạ, càng có vẻ mỹ lệ rục rờ, sắc thái diễm lệ. Toàn bộ trong phòng hoa đoàn cầm thốc, đập vào mắt chỗ tràn đầy diễm lệ bách hoa.

Nếu không phải căn phòng này quanh mình còn có một ít sao biển vỏ sò linh tinh đầy biển cảnh vật, thật sự sẽ gọi người cho rằng nơi này nhân gian nơi đó hoa điên.

“Đây là?” Băng Kỳ ngoài ý muốn nhường mày, có chút kinh ngạc.

Liền Đào Ngột cũng là cũng không nại như đi vào cõi thần tiên trung lấy lại tinh thần, nướng mày quét mắt mãi nhà ở đóa hoa.

Phi thúy càng là kinh hô một tiếng, đôi mắt trừng đến tròn tròn, thẳng than thật là đẹp mắt.

“Linh tiêu nàng phi thường thích này đó trên đất bằng hoa hoa thảo thảo, luôn là ngăn cách thời gian liền phải trộm lưu đi nhân gian, trăm phương nghìn kế mảnh đất một ít trở về. Nói đến cũng quái, mặc dù là có pháp lực, này trên đất bằng hoa nhi ở đáy biển cũng không có khả năng vẫn luôn nở rộ mà bất bại, cũng không biết kia nha đầu là dùng cái gì phương pháp, mới khiến cho này đó hoa nhi khai một ngàn năm còn chưa từng điều tàn..... Nàng nha, mỗi khi tổng cho rằng chính mình chuẩn êm thật sự thành công, không ai phát hiện. Kỳ thật a, nếu không phải bốn vương mắt nhắm mắt mở, nàng chỗ nào có thể đi ra ngoài này Long Cung, càng đừng nói là lên bờ đi thế gian.....” Đi vào ái nữ khuê phòng, Đông Hải Long Vương trên mặt nghiêm túc tảo bạo thần sắc lập tức hoãn xuống dưới. Nói lên nữ nhi thời điểm, càng là khoe mắt đuôi lông mày đều treo lên nhu ý cùng yêu thương.

Nguyên lai là cái hoa si. Đào Ngột nướng mày, cảm thấy không thú vị mà xử ở một bên, tiếp tục như đi vào cõi thần tiên phát ngốc đi.

Phi thúy còn lại là đầy mặt hưng phấn mà đông nhìn một cái, tây sờ sờ.

“Long Vương rất thương yêu công chúa.” Mà Băng Kỳ lại là nhìn Long Vương liếc mắt một cái, nhẹ nhàng gật đầu, tự đáy lòng mà cười.

“Khụ, bốn vương chỉ có nàng một cái nữ nhi, không đau nàng chẳng lẽ thương người sao?” Đông Hải Long Vương lấy lại tinh thần, vội vàng dùng lớn tiếng nghiêm túc quát lớn che dấu chính mình xấu hổ cùng ngượng ngùng.

Băng Kỳ bật cười, cũng không chọc phá hấn, chỉ là chậm rãi đi đến giữa phòng, lấy ra lúc trước Long Vương cho hấn kia phiến ở chỗ này phát hiện vậy.

Lấy lòng bàn tay tương thác, hấn nhắm mắt lại, yên lặng mà niệm chú ngữ cảm ứng vậy truyền lại đạt cho hấn tin tức.

Vậy dần dần mà phát ra một tia một tia một sợi một sợi màu lam u quang, nhẹ nhàng mà từ Băng Kỳ trong lòng bàn tay phù dăng lên tới, lấy thông thả tốc độ xoay tròn lên. Vậy thượng màu lam u quang theo xoay tròn tốc độ một chút mà biến cường, minh minh u quang, tựa hồ ở tinh tế mà nói nhỏ, nói chỉ có Băng Kỳ một người có thể nghe hiểu ngôn ngữ.

Băng Kỳ nhắm hai mắt, tinh tế mà cảm thụ, tuần mỹ trên mặt hơi mang lên nghiêm túc đứng đắn.

Đột nhiên, hấn mở choàng mắt, xưa nay không chút để ý trên mặt thế nhưng hiện lên khiếp sợ.

“Làm sao vậy?” Đông Hải Long Vương trong lòng căng thẳng, tức khắc cau mày khẩn trương mà trầm giọng hỏi.

Băng Kỳ lại là phảng phất giống như không nghe thấy, chỉ là đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía trong phòng thật lớn trai hình giao tiêu giường lớn, thân mình chợt lóe, đã ở mép giường đứng yên.

Long Vương sốt ruột, vội vàng đi theo tiến lên đi.

Đào Ngột cũng bị Băng Kỳ phản ứng làm cho có chút tò mò, xem diễn dường như nhìn về phía kia trương giao tiêu giường lớn.

Kia trên giường lớn chính tề mà phóng điệp tốt giao tiêu chắn mỏng cùng với một cái bạch ngọc điêu long gối. Nhưng Băng Kỳ ánh mắt, lại thẳng tắp

mà dừng ở kia bạch ngọc gói đầu bên cạnh phóng kia đóa màu xanh băng tiểu hoa thượng.

Đó là một đóa điêu ra tới hoa, băng lam trong suốt, tám cánh hoa cánh tinh tế kiêu nộn, sinh động như thật.

Đó là một đóa..... Dừng hẳn vảy điêu ra tới hoa!

Băng Kỳ trong lòng sấm sét chợt khởi, chỉ cảm thấy trong đầu đột nhiên gió nổi mây phun, lộn xộn một mảnh làm hẳn trong lúc nhất thời cơ hồ không có biện pháp tự hỏi.

“Này hoa làm sao vậy?” Cũng mất công Long Vương gấp đến độ muốn chết, không ngừng đặt câu hỏi, mới khiến cho Băng Kỳ thật vất vả từ kia phiến hỗn độn trung bứt ra mà ra.

“Đây là..... Bồn tọa một khác phiến vảy, hơn nữa..... Là trong lòng lân.” Băng Kỳ lấy lại tinh thần, chậm rãi duỗi tay cầm lấy kia phiến vảy, rút đi tuý tiện đào hoa sắc chỉ còn lại có khiếp sợ trên mặt, hiện lên băng giống nhau lạnh lẽo.

Kia vảy cùng hẳn bản thể có cảm ứng, một bị hẳn nắm trong tay liền chợt phát ra một trận mãnh liệt lam quang, chứng thực Băng Kỳ nói.

“Cái gì?!” Đông Hải Long Vương khiếp sợ rống to, mày nhăn chết khấn, đôi mắt trừng đến lão đại.

Đang ở vội vàng thưởng thức trong phòng bài trí phi thúy nghe vậy, cũng là đột nhiên nhảy dựng lên, đôi mắt tròn tròn, miệng trương đại nói: “Cái gì? Tâm, trong lòng lân?! Tiên Tôn ngài!”

Chỉ có Đào Ngộ không hiểu ra sao, dứt khoát trực tiếp thô lỗ mà một phen nhắc tới phi thúy sau cổ hỏi: “Tình huống như thế nào?”

“Kỳ lân là thượng cổ thần thú, bọn họ vậy thực trân quý, đặc biệt là trong lòng lân, chính là lớn lên ở kỳ lân ngực, che chở kỳ lân chi tâm vậy, kia chính là cùng bọn họ sinh mệnh cùng một nhịp thở. Mỗi chỉ kỳ lân chỉ có tam phiến trong lòng lân, nếu là bị nhổ xuống một mảnh, liền sẽ hủy diệt một phần ba đạo hạnh, nếu là tam phiến đều bị rút xong, kia kia chỉ kỳ lân liền sẽ hôi phi yên diệt! Mà mấu chốt nhất chính là, người khác là vô pháp cưỡng bách nhổ xuống này trong lòng lân, chỉ có kỳ lân chính mình cam tâm tình nguyện mới có thể thành công nhổ xuống.....” Quá mức khiếp sợ phi thúy hoàn toàn quên mất đối Đào Ngột sợ hãi, liền giãy giụa đều không có, chỉ là trừng mắt tròn xoe mắt to chấn động mà nhìn chăm chăm kia tiểu lam hoa, theo bản năng mà đối Đào Ngột giải thích nói.

Đào Ngột nghe vậy, nhướng mày nhìn về phía Băng Kỳ, trào phúng lại ngạc nhiên nói: “Trong lòng lân không có một mảnh chính người không biết?”

Rõ ràng thoạt nhìn một bộ khôn khéo phúc hắc dạng, không giống như vậy xuẩn nha.

“Bốn tọa sư phó nói..... Bốn tọa trước nay chỉ có hai mảnh trong lòng lân.” Băng Kỳ nhíu mày, sắp vô pháp ngăn chặn trong lòng chấn động cùng kia cơ hồ liền phải lao ra yết hầu nghi hoặc.

Hắn còn nhớ rõ, sư phó của hắn nam cực Trường Sinh Đại Đế mấy ngàn năm trước từng chính miệng đối hắn nói qua, hắn là chỉ từ nhỏ liền chỉ có hai mảnh trong lòng lân kỳ lân. Bởi vì ở hắn còn chưa sinh ra là lúc, hắn mẫu thân bị thương, làm cho hắn trời sinh liền thiếu một mảnh trong lòng lân.....

Nhưng, kia phiến hắn cho rằng cũng không tồn tại đệ tam phiến trong lòng lân lại xuất hiện ở nơi này!

Long trời lở đất kinh nghi cùng phân loạn hướng tới Băng Kỳ đánh tới, hấn hung hăng mà nắm tay, ngăn chặn kia cổ ở hấn trong thân thể loạn nhảy cảm xúc.

“Hiển nhiên người bị lừa.” Đào Ngột nhướn mày, lạnh lạnh mà nói ra cái này lớn nhất khả năng, trong mắt mang theo ti vui sướng khi người gặp họa.

Nam cực Trường Sinh Đại Đế đó là người nào, như là nhà mình đồ nhi vậy linh tinh việc nhỏ, sao có thể giấu đến quá hấn, hấn sẽ như vậy nói cho Băng Kỳ, hiển nhiên là nội bộ không có ai biết nguyên nhân, lúc này mới đối hấn nói dối.

Băng Kỳ nhưng thật ra không có đối Đào Ngột phát hỏa, chỉ là bỗng chốc hung hăng nhắm mắt lại, trên mặt thần sắc như hàn băng lưỡi dao sắc bén giống nhau, hô hấp phun nạt gian mang theo hỗn loạn.

Hấn nói, hấn như thế nào sẽ không biết. Chỉ là..... Hấn coi là phụ thân sư phó thật sự..... Lừa hấn sao?

Trầm mặc hảo sau một lúc lâu, Băng Kỳ mới tạm thời bình phục cảm xúc, khôi phục lúc trước bình thường biểu tình, chỉ là giữa mày lại không lẩn át được kia một tia lãnh lệ.

“Bốn tọa đã cảm ứng được cuối cùng tiếp xúc này vậy người hơi thở, giờ phút này, hấn ở thế gian kinh đô. Bốn tọa tức khắc tiến đến, Long Vương yên tâm đi, bốn tọa..... Không đem việc này lộng cái rõ ràng quyết không bỏ qua.”

“Hảo, bốn vương liền ở Long Cung chờ Tiên Tôn tin tức tốt.” Kỳ lân trong lòng lân việc, đều là thần thú tộc loại Long Vương tự nhiên so phi thúy chờ chỉ nghe qua truyền thuyết người càng thêm rõ ràng. Cũng bởi vậy càng thêm ý thức được sự tình nghiêm trọng tính, không khỏi nghiêm túc gật gật đầu, trong lòng đối linh tiêu lo lắng cũng càng sâu.

“Ân.” Băng Kỳ gật đầu, nắm chặt trong tay kia phiến điêu thành hoa trong lòng lân, lần đầu tiên bắt chấp duy trì ưu nhã hình tượng, thẳng hóa thành một đạo màu xanh băng quang bay nhanh hướng tới nhân gian mà đi.

Phi thúy còn bởi vì gặp được trong truyền thuyết truyền thuyết mà ngốc ngốc sững sờ ở tại chỗ, Đào Ngột không kiên nhẫn, thô lỗ mà một phen nhắc tới hấn cổ áo, thẳng truy mà đi.

Chỉ có Đông Hải Long Vương vô cùng khiếp sợ mà nhìn Linh Tiêu công chúa trong phòng những cái đó hoa nhi, ở Băng Kỳ ba người rời đi lúc sau, trong nháy mắt như ảo cảnh tan biến giống nhau khô héo mà chết, biến ảo thành bay tán loạn trong suốt bột phấn, biến mất ở u lam trong nước biển.

Ngày này, buổi tối.

Nhân gian, kinh đô, tới phúc khách điểm, thượng đẳng sương phòng.

“Người là nói bằng người chi lực, thế nhưng hoàn toàn đuổi không kịp vậy cảm ứng được người nợ hơi thở?” Ngủ cả ngày, hơn phân nửa đêm rốt cuộc tỉnh lại Kim Hưu chính nghe Băng Kỳ nói ban ngày sự tình, một bên ưu nhã mà nâng chén, chuẩn bị cúi đầu uống trà. Nghe được Băng Kỳ nói đến nơi này, không khỏi sững sốt, ngay sau đó kinh ngạc mà ngẩng đầu, nhượng mày nói.

“Ân.” Băng Kỳ sắc mặt không gợn sóng, nhưng giờ phút này trên mặt kia nhất quán không chút để ý ý cười lại có vẻ có chút cứng đờ, hoặc nhân mắt đào hoa càng là nhiễm một tầng thật sâu tức giận.

Liền chính hấn cũng hoàn toàn không nghĩ tới, tình huống sẽ lập tức trở nên như vậy khó giải quyết. Lấy hấn lực lượng thế nhưng cũng hoàn toàn không đuổi kịp vậy cảm ứng được người nợ, hấn sau lưng vừa đến, người nợ hơi thở một khắc trước đã tới một cái khác địa phương. Hấn buổi chiều

thế nhưng đuổi theo hắn chạy vài cái địa phương, lại liền người nọ quý ảnh đều không có phát hiện một cái, này quả thực chính là không thể tưởng tượng!

Người nọ rốt cuộc rốt cuộc sẽ là ai?!

“Sao có thể?!” Thấy Băng Kỳ thần sắc cũng không có nhất quán vui đùa ý vị, Kim Hưu buông trong tay cái ly, thần sắc cũng nghiêm túc lên, “Trừ phi..... Người nọ pháp lực xa ở người ta phía trên.”

Chính là bọn họ tứ phương Tiên Tôn pháp lực rất cao, ở tam giới trung đều thuộc về người xuất sắc. Pháp lực xa xa ở bọn họ phía trên, phóng nhãn toàn bộ tam giới, chỉ sợ cũng tìm không ra mấy cái.

“Không, ta có thể cảm ứng được hắn tự thân pháp lực dao động, hắn cũng không nhiều lợi hại, thậm chí có thể nói là, nhỏ yếu.” Băng Kỳ lắc đầu, thần sắc hơi nghiêm lại, đáy mắt hiện lên một tia thật sâu kinh nghi.

“Kia hắn là như thế nào làm được?” Kim Hưu nghe vậy, cũng thực kinh ngạc, khó hiểu mà hợp lại nổi lên mày đẹp.

Này quả thực không thể tưởng tượng.

Tác giả có lời muốn nói: Anh anh, muốn rải hoa! Muốn cất chứa! Muốn bình luận! Băng không liền..... Năm mà lãn lộn! 【 uy bán manh đáng xấu hổ, ai tới đem thứ này kéo đi ra ngoài bắn chết năm phút đồng hồ!

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

13 Hiểm Tao Đánh Lén

--

Hiểm tao đánh lén

“Không biết, nhưng ta..... Nhất định sẽ bắt được đến hãn.” Theo bản năng mà nhìn về phía trong tay lấy hãn chi lân điêu thành màu lam lân hoa, Băng Kỳ tuần mắt híp lại, năm ngón tay buộc chặt, kiên định nói.

“Như thế nghiêm túc bộ dáng ở trên người của người thật đúng là hiểm thấy. Chiếu ta nói, có lẽ là trên Cửu Trọng Thiên nhà người lão đầu nhi cảm thấy người nhật tử quá đến quá nhàn, lúc này mới lộng cá nhân tới đấu người chơi.” Kim Hưu trong lòng đồng dạng có nghi hoặc, nhưng lại không nghĩ bạn tốt vì thế sự như thế hao tâm tổn sức, này đây cong môi hiệp xúc mà nói giờn nói.

“Nếu thật là như vậy, xem ta không đồng nhất căn một cây mà rút quang hãn râu.” Bị Kim Hưu như vậy một trêu chọc, Băng Kỳ thần sắc cũng hơi hơi hoãn xuống dưới, ngữ mang ý cười mà mắt trợn trắng nói.

“Cũng là, người tuy sinh một bộ đào hoa dạng, nhưng trong xương cốt xưa nay phản nghịch không kèm chế được, nhà người lão đầu nhi là nhất rõ ràng. Bất quá người này trong lòng lân việc, chưa bao giờ có nghe hãn nhắc tới quá sao?” Lão đầu nhi chính là nam cực Trường Sinh Đại Đế, Băng Kỳ sư phó. Bọn họ mấy cái bạn tốt trong lén lút luôn là lấy như vậy” đại bất kính” phương thức xưng hô hãn, dù sao cái kia lão nhân chính mình cũng trước nay chính là một bộ không câu nệ tiểu tiết, cổ linh tinh quái lão ngoan đồng bộ dáng.

“Hắn chỉ nói cho quá ta, ta trời sinh chỉ có hai mảnh trong lòng lân.” Nói đến cái này, Băng Kỳ thần sắc trầm xuống, trong mắt hiện lên một tia u ám.

“Lão đầu nhi từ trước đến nay mê chơi ái nháo, làm như vậy chắc chắn có hẳn lý do, chờ tìm về Linh Tiêu công chúa lại trở về hỏi hắn đó là. Nếu hắn không từ, ta kêu lên Lan Củ cùng cố nguyệt, giúp người cùng rút quang hắn nhất bảo bối râu.” Kim Hưu tự nhiên biết Băng Kỳ tại hoài nghi cái gì, vỗ vỗ vai hắn, cười an ủi nói.

Băng Kỳ gật đầu, giấu ở khóe mắt đuôi lông mày lãnh túc cũng thoáng rút đi, lộ ra ý cười.

Đúng lúc này, phi thúy đột nhiên từ cửa xông vào, một trường thanh tuấn khuôn mặt nhỏ nghẹn thành màu gan heo, lại giận lại sợ mà lắp bắp đối Kim Hưu nói:” Sư, sư phó, Băng Kỳ Tiên Tôn, đồ nhi không phải cố ý xông tới..... Đồ nhi, đồ nhi..... Là Ngọc Bạch sư đệ có việc tìm ngài, phi đem đồ nhi một chân cấp đạp tiến vào.....”

Nghe vậy, Kim Hưu có chút kinh ngạc có chút bật cười, rất giống là kia ngạo mạn tự đại hài tử sẽ làm chuyện này.

“Ngoan, vì sư thế người đi giáo huấn hắn, sao có thể như thế dã man mà đối đãi nhà mình sư huynh đâu.” Kim Hưu đứng dậy, đi đến phi thúy bên người, một phen nắm hắn khuôn mặt nhỏ,” bất quá nhìn người này trường giận mà không dám nói gì bánh bao mặt, thật là hảo thiếu chà đạp..... Sách, vì sư cũng có chút tay ngứa.”

Phi thúy nghe vậy, trợn tròn đôi mắt, đau thương muốn chết mà không tiếng động lên án nàng tàn nhẫn.

Ánh mắt kia bà con cô cậu đập ra tới hàm nghĩa quá rõ ràng, Kim Hưu rất cuộc cười hắc hắc, buông ra chà đạp phi thúy móng vuốt, quay đầu lại tìm Băng Kỳ nói sang chuyện khác:” Kia hài tử không biết lại ở nháo cái gì biệt nữ, ta đi rất nhanh sẽ trở lại.”

Băng Kỳ gật đầu, ánh mắt quý dị mà nhìn phi thúy:” Hảo, bất quá có thể đem phi thúy lưu lại sao?”

Nhiều năm hồ bằng cầu hữu, Kim Hưu nháy mắt sáng tỏ Băng Kỳ tâm tư, không khỏi đối phi thúy lộng lẩy cười:” Tự nhiên. Phi thúy ngoan, ở chỗ này chờ vi sư trở về.”

Phi thúy tức khắc sờn tóc gáy.

Kim Hưu vừa lòng mà xoay người ra cửa, còn tri kỷ mà đóng lại phòng đại môn.

“A —— Tiên Tôn không cần niết ta mặt a đau đau đau ——” trong phòng, phi thúy khóc hào sặc bén.

“Ngowan, bốn tọa lúc này tâm tình hảo kém, người liền hy sinh một chút người trên mặt tiêu thịt thịt, làm bốn tọa thư hoãn một chút tâm tình. Chờ bốn tọa hồi Tây Lâm sơn, chắc chắn đưa lên người thích nhất Tây Lâm tiên lộ như thế nào?” Băng Kỳ trong giọng nói rõ rệt có trong sáng mà biến thái ý cười.

Kim Hưu ra cửa, lại không có thấy Đào Ngột.

Mi một chọn, nửa mị đôi mắt triều mỗi một chỗ không chút để ý mà thoáng nhìn, nàng không nhanh không chậm mà bước xuống thềm đá, kéo phết đất kim bào lười nhác mà đi đến trong viện, liền trong viện ghé đá ngồi xuống.

“Đã lâu chưa thấy qua như vậy mỹ lệ ánh trăng.” Đôi tay đặt ở hình tròn trên bàn đá, lấy khuỷu tay chống đầu, Kim Hưu nửa ngửa đầu, tầm mắt xuyên qua loang lỗ bóng cây, đối với sáng tỏ ánh trăng ca ngợi nói. Ngay sau đó lại lằm bằm lằm bằm như, thở dài,” đáng tiếc không biết đánh

chỗ nào tới chỉ con khi treo ở trên cây, sinh sôi chẵn bốn tợa ngấm trắng tầm mắt, chặc.”

“Ai là cái loại này xuân tể dã con khi?” Chính vui vẻ thoải mái mà nằm ở nhánh cây thượng” ăn cơm” kia chỉ” con khi” tức khắc tạc mao, bóng cây đong đưa gian, người đã xoát một tiếng từ trên cây nhảy xuống, ở Kim Hưu trước mặt đứng yên không vui mà quát.

“Tự nhiên không phải vì sư hảo đồ nhi, bốn tợa đồ nhi cũng không làm loại này dò số chỗ ngồi chuyện này.” Kim Hưu dẫu đi đầy mặt ý cười, nâng má tay buông, hơi hơi đang ngồi lên, đầy mặt nghiêm túc.

Tùy tiện một câu chọc một chọc liền tạc mao, thật tốt chơi, ha ha.

Đào Ngộ nghe vậy, ăn no thoả mãn tốt đẹp cảm giác tức khắc như biến mất tán, sắc mặt khó coi xuống dưới, híp hẹp dài con người trừng mắt trước cái này ác liệt nữ nhân không nói lời nào.

Nàng đương hấn là ngu xuân ba tuổi oa nhi nghe không hiểu loại này dễ hiểu chằm chọc sao?

“Được rồi, không đùa người. Phi thúy nói người tìm vi sư có việc, nói đến nghe một chút?” Đào Ngộ cảm thấy giờ phút này nàng cười đến giống như là thành công ăn vụng tới rồi gà hồ ly, nhìn thật là chướng mắt thiếu trừu.

Đáng tiếc, hiện tại hấn căn bản không phải nàng đối thủ.

Đào Ngộ rất rõ ràng sự thật này. Vì thế, lại lần nữa u buồn hấn không tự chủ được mà nắm chặt tay phải lòng bàn tay, tiếp tục chần chờ do dự lên.

Muốn hay không cho nàng đâu?

Chính là, hấn vì cái gì muốn làm như vậy?

Theo bản năng mà quét mắt chính hai mắt sáng ngời, mang theo ý cười chuyên chú mà nhìn hẳn Kim Hưu, Đào Ngột chỉ cảm thấy kia cổ gằn đây chính càng ngày càng thường xuyên xao động lại bắt đầu từ đáy lòng rậm rạp mà dững đi lên.

Như là mê muội giống nhau, hẳn nhìn nàng, bỗng dưng triều nàng vươn tay, mở ra lòng bàn tay.

Một trận sương đen từ hẳn lòng bàn tay phun trào mà ra, ở Kim Hưu trước mặt biến thành một đồ thật lớn trong suốt ảo ảnh tường. Ảo ảnh trên tường, mỹ lệ đáy biển cảnh sắc nháy mắt hiện ra, tại đây bóng đêm phụ trợ hạ càng có vẻ xuất sắc tuyệt mỹ, làm người đồn ruột lâm này cảnh cảm giác.

“Đây là.....” Kim Hưu nháy mắt kinh ngạc mà nhướng mày, trong mắt lóe sáng quang mang càng sâu,” Đông Hải đáy biển?”

Đào Ngột lấy lại tinh thần, phát hiện chính mình thế nhưng thật sự đem này ảo ảnh đưa cho nàng, không khỏi trong lòng đột nhiên biệt nữ lên, mắt thấy nơi khác không nói lời nào, nỗ lực mà dùng hung man ngạo mạn tới che dấu đáy lòng không thể nói tới xấu hổ.

“Đây là..... Ngọc Bạch đưa cho vi sư lễ vật?” Kinh ngạc qua đi, Kim Hưu thực mau phản ứng lại đây. Nhìn đến Đào Ngột này phúc thực nỗ lực trang đến không sao cả, nhưng thực tế lại tự mình buồn ngủ quá nhiều biểu tình, tức khắc âm áp ý cười tràn đầy ngực.

Nàng là thật sự không nghĩ tới, hẳn thế nhưng sẽ vì nàng lấy này ảo ảnh chi thuật đem kia hải cảnh tồn lên mang về tới cấp nàng xem. Điều nói Đào Ngột thiên tính hung ác tàn bạo, nhưng hôm nay ở nàng xem ra, hẳn lại là giống cái biệt nữ tùy hứng oa nhi, thực sự đáng yêu được ngay nột!

“Người, người cũng không nên nghĩ nhiều! Gia cũng không phải là ở lấy lòng người, chỉ là bởi vì gia vừa lúc muốn thử xem gần nhất tu luyện ảo ảnh chế tạo thuật tu luyện đến như thế nào thôi, hừ!” Đào Ngột không biết

chính mình trên mặt vì sao lại có chút khô nóng lên, tức khắc kêu căng ngạo mạn mà nâng lên cằm, lớn tiếng hừ nói.

Nhìn này đã ít nhất ngàn năm chưa từng gặp qua đáy biển cảnh đẹp, Kim Hưu tâm oa ấm áp, nhưng lại bởi vì Đào Ngột biểu tình càng thêm muốn cười, này đây đột nhiên đứng lên khuynh hướng trước, đôi tay nắm Đào Ngột khuôn mặt tuần tú, một trận chà đạp.

“Liên tính người chỉ là ‘ thuận tiện ’, vi sư vẫn là thực vui vẻ. Này đáy biển cảnh sắc, vi sư cũng là hơn một ngàn năm không thấy, tiểu bạch thật là vi sư hảo đồ nhi.”

Đào Ngột vốn định hai cái bàn tay ném ra nàng ở trên mặt hấn tác loạn tay, nhưng vừa nghe lời này, lại không biết sao ấ hạ trừu nàng **, đáy lòng nảy lên một loại không thể nói tới sung sướng cảm giác.

“Cái gì tiểu bạch, khó nghe đã chết!” Hấn ác thanh ác khí mà trừng nàng liếc mắt một cái, lại ở nàng mắt nhi cong cong mỹ lệ tươi cười trung ngốc trụ.

Giờ khắc này, ngày ấy hương tuyết hoa lê trong biển cái kia cùng hấn triền miên kia thấy không rõ mặt nữ tử, lại lần nữa lấy nàng mặt xuất hiện ở hấn trong óc. Hấn trước mắt vừng choáng váng huyền, lại bắt đầu sinh ra ngày ấy cái kia triền miên lâm li cảnh tượng.....

Khụ, giao triền thân hình, ửng đỏ khuôn mặt, triền miên hơi thở, mê người ngâm nga.....

“Cẩn thận!” Liên ở Đào Ngột chính mê ly hai mắt, trong lòng ngây ngô cười không ngừng mà phát ngốc hết sức, Kim Hưu đột nhiên một tiếng khê kêu, đột nhiên đem hấn đẩy mở ra.

Đào Ngột tức khắc đặt mộng ngã ngồi trên mặt đất, rơi chập vật.

Luống cuống tay chân mà bò dậy, Đào Ngột trong lòng một cổ bực xấu hổ cơn giận bỗng dưng bùng bùng phẫn chấn, hướng tới kia mới vừa rồi đánh bất ngờ hai người lại bị Kim Hưu chặn xuống dưới, giờ phút này đang cùng Kim Hưu dây dưa trung đầu sỏ gây tội liền vọt đi.

“Tìm chết!” Nỗi giận gầm lên một tiếng, hãn tia chớp triều kia đồ vật đánh tới, sắc bén cự trào lấy lôi đình chi thế chụp vào kia đồ vật, quanh thân cũng phát ra ra màu đen ám mang, như lưỡi dao sắc bén giống nhau bắn về phía kia đồ vật.

“A —— đại gia a anh hùng a tha mạng a!” Ai ngờ, Đào Ngột móng vuốt còn không có bắt được tên kia đâu, nó lại là không biết làm sao vậy, đột nhiên thân mình run lên dưng đối Kim Hưu công kích, bùm một chút từ giữa không trung rớt xuống dưới, quỳ rạp trên mặt đất súc thành một đoàn run bần bật.

Nó này một quãng ngã, Kim Hưu đột nhiên không có đối thủ, Đào Ngột cũng đã không có công kích mục tiêu, hai người thế nhưng liền như vậy thẳng tắp mà triều đối phương công kích đi.

Đào Ngột thấy vậy, không rảnh lo sững sờ, căn rằng một cái chính là dừng tay, suýt nữa bị kia sắc bén sát khí phản phệ đến một búng máu trào ra tới. Nhưng thật ra Kim Hưu tu vi cao, nhanh chóng mà ưu nhã mà dừng tay, sau đó thuận tiện một cái xoay người, một chân dẫm lên kia chỉ không biết nói là cái gì ngoạn ý nhi đồ vật trên không.

“A ngao —— đau quá đau ——” kia đồ vật thê lương kêu to, anh anh khóc ã.

“Rõ ràng vừa mới đây người sát khí hung đến tàn nhẫn, như thế nào lúc này nhưng thật ra nhát gan sợ đau đi lên?” Kim Hưu mắt đẹp nửa mí, trên mặt lại tràn đầy lạnh lẽo, trong mắt hiện lên ẩ ẩ lửa giận.

Nếu không phải nàng mới vừa rồi thu tay lại đến mau, lấy Ngọc Bạch hiện giờ pháp lực tu vi, nếu là ăn thượng nàng một chưởng, nhất định phải không thiếu được muốn chịu không nhẹ thương. Thứ này thật là quá xảo trá!

“Ngao ngao ngao —— đại gia tha mạng! Hảo hán tha mạng a!” Kia súc thành một đoàn thấy không rõ lắm bộ dáng đồ vật lại là hoàn toàn không để ý tới Kim Hưu, chỉ là đối với Đào Ngột liễu mạng mà chớp đôi mắt, run bần bật, ai ai mà thống khổ xin tha, tựa hồ rất là hoảng sợ.

Kim Hưu thấy vậy, trong mắt hiện lên một tia suy nghĩ sâu xa cùng kinh nghi, dời đi chân, nhìn về phía Đào Ngột.

Đào Ngột thật vất vả đem kia quay cuồng khí huyết cấp nuốt trở vào, đầy bụng lửa giận lại bởi vì này quý dị nhạc đệm mà thiêu đốt đến càng thêm cực nóng, thấy kia đồ vật ai ai mà xin tha, tức khắc hung tợn mà trừng mắt nó, đi nhanh một mại, ác hơn mà một chân dẫm lên nó cái đuôi thượng, còn hung hăng mà xoay vài vòng.

“Tha mạng?” Hãn nửa híp mắt, năm ngón tay một khẩu, định một móng vuốt chụp được niết bạo tên kia đầu.

Tha mạng là cái gì? Hãn chỉ biết giết chóc. Huống chi..... Cái này hỗn trướng đồ vật, không thấy được mới vừa rồi hãn đang xuất thần trở ra vui vẻ sao? A?!

“Ngọc Bạch, không thể.” Kim Hưu lại là vội vàng ra tay, ngăn trở Đào Ngột.

Đào Ngột hung tợn mà chuyển hướng Kim Hưu, lòng tràn đầy sát khí cùng thị huyết ** lại ở nhìn thấy nàng lúc sau, lập tức làm lạnh xuống dưới.

“Ngoan, trời cao có đức hiếu sinh, ngàn vạn không thể tùy ý hèn hạ tánh mạng. Vì sư có chuyện hỏi nó, nếu đến lúc đó thật sự phát hiện nó làm

nhiều việc ác, vì sư sẽ tự giáo huấn nó.” Kim Hưu quét kia hoảng sợ không thôi đồ vật liếc mắt một cái, trong mắt lơ đãng mà hiện lên một tia từ mắt.

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay thúc chính mình không bán manh. Phi thúy..... Tới cấp đại gia nhảy Tango!! Nhanh chóng!

Vì thế.....

Phi thúy (vớt mị nhân): Các vị mỹ lệ ôn nhu đáng yêu ưu nhã các cô nương, có hoa phủng cái hoa tràng, có thu phủng cái xong việc đi, bạc gia sẽ làm nũng sẽ bán manh sẽ tạc mao sẽ ngạo kiều các loại sẽ nha ~~~

Nghiệt Đồi [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

14 Cổ Quái Thân Phận (Bất Trùng)

--

Cổ quái thân phận

Đào Ngột nghe vậy, cuối cùng là nặng nề mà hừ một tiếng, không tình nguyện mà buông xuống tay.

Những cái đó cái gì lung tung rối loạn đức hiếu sinh hẳn cũng không biết nói, hẳn sẽ ngoan ngoãn nghe lời, chẳng qua là.....

Hừ, phiền đã chết, nàng có thể hay không không vui cùng hẳn có cái gì quan hệ? Vì cái gì hẳn muốn bán khoản nha! Đã lâu không có cảm nhận được một móng vuốt niết bạo đầu, cảm thụ óc từ trào gian nứt toạc mà ra khoái cảm, cố tình lớn như vậy tốt cơ hội lại bị hẳn trúng tà đường như lãng phí rớt, chặc.

Đào Ngột trong lòng ảo não không thôi, nhưng móng vuốt lại là không biết khi nào bản thân ngoan ngoãn mà thu lên.

“Làm sao vậy làm sao vậy? Cái nào không có mắt đồ vật quấy rầy bốn tọa điều chỉnh tâm tình a?” Đúng lúc này, Băng Kỳ cửa phòng mở ra, vẻ mặt không chút để ý Băng Kỳ ưu nhã mà đi ra, nghĩ đến là nghe được mới vừa rồi ngoài cửa tiếng đánh nhau.

Phi thúy đi theo hẳn phía sau, hai mắt nước mắt lưng tròng mà phủng trụ hai má, tiểu tức phụ dường như ai oán vô cùng mà nhìn Kim Hưu.

“Là chỉ rất là hiếm thấy thực Độc thú, liền không biết là ai làm nó tới.” Kim Hưu quay đầu lại, nhướn mày cười nói, ánh mắt thực “Thuận tiện” mà lược qua phi thúy.

Thực Độc thú, danh như ý nghĩa, lấy thiên hạ các loại chí độc chi vật vì thực, là loại cả người kịch độc yêu thú. Lớn lên tựa miêu phi miêu, hung ác âm độc vô cùng. Tuy rằng pháp lực không cao, nhưng bởi vì trên người kịch độc mà pha làm người kiêng kị. Nàng mới vừa rồi không có trước tiên liền trừ bỏ nó, trừ bỏ không nghĩ sát sinh ở ngoài, còn lo lắng nó sẽ chó cùng rứt giậu, đại phóng trên người độc khí, khiến cho này trong khách sạn vô tội các nhân loại tao ương. Hơn nữa, thực Độc thú giống nhau là sẽ không xuất hiện ở thế gian trong đám người, chúng nó thích ở núi sâu rừng già trung tìm kiếm các loại cực kỳ âm ngoan độc vật vì thực. Giờ phút này thế nhưng sẽ xuất hiện tại đây trong khách sạn, nghĩ đến định là có người lấy thượng đẳng độc vật vì thù lao, sai sử nó làm việc. Nàng cũng muốn bắt sống nó, có lẽ có thể từ nó trong miệng hỏi ra chút cái gì.

Chỉ là, vốn tưởng rằng nhất định phải phí một ít sức lực mới có thể thu thú này, không nghĩ tới nó thế nhưng bị Đào Ngộ dọa đến, trực tiếp mềm oặt mà phác mà xin khoan dung, thật sự giáo nàng có chút kinh ngạc.

Nghĩ đến, hẳn là này thực Độc thú nghe thấy được Đào Ngộ trên người sinh ra đã có sẵn hắc ám chướng khí hơi thở. Phải biết rằng nó trên người hơi thở tuy rằng thực độc, nhưng lại là như thế nào cũng so bất quá Đào Ngộ trên người thế gian này vạn ác ngưng tụ lên chướng khí.

Mà sợ với cường giả, đây là sở hữu yêu tinh thú loại cộng đồng thiên tính.

“Nga? Lại là thực Độc thú, này đảo thật kêu bốn tọa tò mò.” Băng Kỳ ưu nhã mà đi đến kia thực Độc thú trước mặt ngồi xổm xuống, tươi cười như hoa, ánh mắt lại tựa băng nhận, “Liền không biết, người có phải hay không có thể nói cho bốn tọa, ai làm người tới đây, mục đích lại là cái gì đâu?”

Kia thực Độc thú lại là đồng dạng không để ý tới Băng Kỳ, chỉ là phát run súc thân mình, không dám ngẩng đầu.

“Nó tựa hồ không lớn tưởng hợp tác. Ngọc Bạch, người đi thế vi sư hỏi một chút nó hảo.” Kim Hưu đứng ở Băng Kỳ bên người, thấy vậy, hơi hơi nhấp môi, quý dị cười, đối với Đào Ngột phân phó nói.

Đào Ngột lấy lại tinh thần, hung tợn mà trừng hướng kia thực Độc thú, một bụng không tình nguyện buồn bực lửa giận toàn bộ hướng tới này xui xẻo gia hỏa phun đi: “Còn không mau trả lời hẳn nói! Chờ lão tử lột da của người sao?”

Kia thực Độc thú thế nhưng đột nhiên run lên một chút, lúc này mới run rẩy mà ngẩng đầu, anh anh khóc nỉ non: “Tha mạng a đại gia! Nô gia, nô gia không phải cố ý mạo phạm..... Nô gia, nô gia là bị người sai sử a.....

Thô ách khô khốc thanh âm, tuy rằng không thật lớn nhưng lại cơ bắp cường tráng thân thể, ngăm đen da thịt, thô ráp lông tóc.....

Nó nhưng vẫn xưng..... Nô gia?

Kim Hưu suýt nữa phun cười mà ra.

“Sai sử? Ai sai sử người, sai sử người làm cái gì?” Băng Kỳ tự nhiên cũng là dở khóc dở cười, nhưng chính sự không thể chậm trễ, chỉ phải thuận khí nhi hỏi trước chuyện này.

Kia thực Độc thú lại là mặc kệ hẳn, chỉ là ánh mắt lấp lánh mà nhìn Đào Ngột, tràn đầy sợ hãi trong mắt thế nhưng bắt đầu nhiều ti..... Ái mộ?

Trước mắt này chỉ không biết là gì đó cường đại giống đực không có trực tiếp giết nó cũng không có hung hăng tấu nó gia! Tuy rằng hẳn nói chuyện thật lớn thanh hảo hung, chính là..... Anh anh, thoát nhìn hảo uy vũ lại hảo soái khí.....

Ai nha, hảo..... Hảo mê người.....

Yêu thú giới xưa nay tôn trọng cường giả vì vương, đặc biệt là kén vợ kén chồng là lúc, càng là lấy đối phương mạnh yếu vì tiêu chuẩn. Nay chỉ mẫu thực Độc thú vừa vắn ở vào động dục kỳ, này đây lúc này sợ hãi Đào Ngột đồng thời, thế nhưng lén lút động xuân tâm.

Đương nhiên nó hoàn toàn không biết, Đào Ngột không có trước tiên vắn gảy nàng cổ, hoàn toàn chỉ là bởi vì Kim Hưu ngăn trở thôi.

“Hỏi người đâu, điếc sao? Chạy nhanh cấp lão tử hoàn hoàn chinh chinh mà trả lời! Bằng không.....” Đào Ngột lại là hoàn toàn không biết kia thực Độc thú tử suy nghĩ cái gì, thấy nó nhìn chính mình phát ngốc không trả lời, tức khắc táo bạo tính tình lại khởi, cho rằng nó chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, tức khắc một chân hung hăng mà dẫm lên kia thực Độc thú cái đuôi thượng.

“Ngao ngao ngao đầu a ——” kia thực Độc thú tức khắc tạc mao mà nhảy dựng lên, thê lương kêu rên, hai chỉ móng vuốt lại che lại mông không dám nhúc nhích, đành phải liên tục khóc nỉ non nói, “Nô gia nói a..... Nô gia nói.....”

Kim Hưu vội vàng vỗ vỗ Đào Ngột, Đào Ngột lúc này mới hung ác mà trừng mắt nhìn nó liếc mắt một cái, không cam lòng mà thu hồi chân.

“Mời nói, thực Độc thú cô nương.” Bằng Kỳ thấy vậy, rất là kinh ngạc, nhưng hiện nay lại là không rảnh đi tự hỏi này thực Độc thú vì sao thế nhưng sẽ như vậy sợ hãi này Ngọc Bạch, này đây rất là phong độ mà đối với kia thực Độc thú cười nói.

“Nô gia cũng không biết người kia là ai, hãn vẫn luôn đem chính mình khóa lại kết giới, nô gia không có gặp qua hãn. Ban ngày, hãn tìm được rồi nô gia, cho nô gia một lọ ‘ năm lân tán ’, nói là làm nô gia buổi tối tới đây sát ba người..... Chỉ cần nô gia làm tốt xong việc nhi, hãn liền sẽ lại đưa

cho nô gia năm bình ‘ năm lân tán ’” Kia thực Độc thú không dám lại ở Đào Ngột trước mặt gương oai, chỉ phải lau nước mắt khụt khịt mà trả lời, một bên lại nhìn không được dùng khoe mắt trộm ngắm Đào Ngột anh đĩnh tuấn mỹ mặt, xuân tâm cổ động.

“Năm lân tán?” Kim Hưu nghe vậy, lại là cao cao mà nhướng mày, ánh mắt quý dị mà nhìn về phía Băng Kỳ, “Đây chính là tiên gia mới có hiếm thấy độc dược.”

Này năm lân tán rất là hiếm thấy, giống nhau đa dụng với tiên gia luyện đan chế dược. Bởi vì này dược độc tính cực kỳ kịch liệt, liền thần tiên cũng là rất là kiêng kỵ. Bất quá cũng khó trách này thực Độc thú sẽ vì này năm lân tán mà đáp ứng rồi người nọ điều kiện. Bởi vì này năm lân tán đối với thực Độc thú tới nói, kia chính là ngàn năm không gặp món ăn trân quý, đối chúng nó tu luyện là cực kỳ hữu ích.

Băng Kỳ cũng là kinh ngạc mà nhíu mày, trong mắt bỗng dựng hiện lên một tia kinh nghi bất định, ngay sau đó hỏi: “Hắn là cái gì thân phận?”

Cái này “Thân phận” chỉ chính là là yêu là tiên. Sở hữu phi người đối hơi thở đều là miễn cảm nhất, này thực Độc thú tuy rằng không có xem qua người nọ, nhưng người nọ trên người hơi thở nó định có thể cảm thụ được đến. Huống chi thực Độc thú lấy độc vì thực, đối hơi thở càng là miễn cảm, tất nhiên có thể phát hiện cái gì.

“Nô gia nhìn ra tới hần hần là người, nhưng là hần trên người lại không biết vì cái gì còn có một tia loáng thoáng tiên khí, rất kỳ quái. Nô gia còn ở hần trên người nghe thấy được một tia hải tộc hơi thở, hần hần là mới vừa đi qua đáy biển hoặc là tiếp xúc quá hải tộc người trong.....” Kia thực Độc thú nghĩ nghĩ, gãi gãi đầu, tiểu tâm mà đáp, một đôi sinh rất là hung ác dữ tợn đôi mắt càng ngày càng quang minh chính đại mà dính thương Đào Ngột.....

“Xem cái mao xem! Lại xem lão tử đào người mắt chó!” Đào Ngộ rớt cuộc phát hiện kia thực Độc thú thế nhưng chớp đôi mắt ở nhìn lên hẳn, tức khắc chán ghét mà hiện ra móng vuốt, trầm khuôn mặt sát khí bốn phía mà rít gào nói.

Kia cái gì ánh mắt, tưởng ghê tởm chết hẳn sao?

Thực Độc thú sợ hãi mà run run một chút, vội vàng bay nhanh mà rũ xuống đầu giả bộ một bộ sát nước mắt bộ dáng, trong lòng lại phốc phốc phốc mà kích động không thôi.

Hắn hảo, hảo vĩ ngạn hảo có quyết đoán hảo mê người.....

“Là người rồi lại tựa tiên? Chẳng lẽ là..... Bán tiên?” Kim Hưu sững sốt, hơi hơi liễm mi, lại cũng không có hoài nghi thực Độc thú nói. Thực Độc thú tuy rằng xưa nay lấy ngoan độc hung ác xưng, nhưng này yêu thú tính tình lại là rất là đơn thuần ngay thẳng, thậm chí có thể nói là hoàn toàn không có gì tâm nhãn, đầu hoàn toàn là trường tới xem. Này đây nàng đảo không lo lắng nó sẽ thi quý kế lừa bọn họ.

Mà bán tiên, chỉ chính là người cùng thần tiên sở sinh hài tử, đã có phạm nhân huyết thống, cũng có thần tiên huyết thống. Cùng sở hữu chủng tộc tạp giao sở sinh hài tử giống nhau, đều là không bị tam giới sở chính thức thừa nhận. Lại bởi vì tiên nhân phần lớn tự hạn chế tự giữ, hiếm khi có phá hư thanh quy, cùng phạm nhân yêu nhau sinh con việc, này đây tương so với nửa yêu, nửa ma, này bán tiên lại là cực kỳ hiếm thấy.

Mà này thực Độc thú lại nói kia mang đi Linh Tiêu công chúa người kia có thể là cái bán tiên..... Này.....

Băng Kỳ nghe vậy, lại là mắt trầm xuống, trong lòng mạc danh mà hiện lên một cỗ bất an.

“Chính là sư phó, bán tiên không phải truyền thuyết sao? Thật sự có bán tiên tồn tại sao? Phi thúy trước nay chưa thấy qua gia!” Vẫn luôn ở vào ai oán như đi vào cõi thần tiên trạng thái phi thúy đột nhiên mờ mịt mà ngãng đầu, cảm một câu.

“Người không có gặp qua không đại biểu không có, ngu xuẩn.” Chen vào nói lại là Đào Ngộ. Khinh thường mà khinh thường phi thúy một câu, hãnh nhìn về phía Băng Kỳ ánh mắt lại là như suy tư gì lên.

“Vậy người dựa vào cái gì nói có? Trừ phi người gặp qua?” Phi thúy còn ở vào khiếp sợ cùng tò mò trung, hoàn toàn là theo bản năng mà nói tiếp phản bác nói. Nói xong mới phát hiện chính mình phản kháng chính là Đào Ngộ, tức khắc lông tơ một dựng, bay nhanh mà súc đến Kim Hưu phía sau đi.

“Ân hừ.” Đào Ngộ hàm hồ mà hừ một tiếng, lại không trả lời. Chỉ là hơi hơi liếc xéo Kim Hưu liếc mắt một cái.

Hắn cũng không biết chính mình vì cái gì sinh sôi mà đem người kia tên nuốt đi xuống, tựa hồ chỉ cần quan hệ đến chuyện của nàng, hắn liền sẽ trở nên thực cổ quái. Hiện tại, rõ ràng cùng nàng kỳ thật không có quá nhiều trực tiếp quan hệ, nhưng Băng Kỳ là nàng bằng hữu.....

Hắn thế nhưng bất tri bất giác trung đối cùng nàng tương quan người cũng câu thúc lên?

Đào Ngộ đột nhiên có loại rất sâu rất sâu, bị khắc đến bi thối cảm.

“Ngọc Bạch, người biết cái gì?” Kim Hưu lại là nhạy bén, quay đầu liền hỏi Đào Ngộ nói.

“Không có gì, gia chỉ là suy nghĩ, gia hỏa này không phải nói người kia trên người còn dính hải tộc hơi thở sao, hãnh hãnh là chính là trói đi Linh

Tiêu công chúa người.” Đào Ngột liếc Băng Kỳ liếc mắt một cái, thuận miệng nói.

Kim Hưu còn muốn hỏi cái gì, nhưng Băng Kỳ lại là đột nhiên gật đầu, tiếp nhận Đào Ngột nói, hỏi kia thực Độc thú nói: “Người nọ hiện tại ở nơi nào?”

Kim Hưu quét hăn liếc mắt một cái, biểu tình có chút rất nhỏ biến động, nhưng cuối cùng là chưa nói cái gì.

Băng Kỳ rõ ràng không nghĩ ở bán tiên cái này đề tài thượng nhiều làm dây dưa, hăn đây là làm sao vậy?

Tác giả có lời muốn nói: Đại Chu sáu chủ nhật toàn bộ khóa môn hài tử thiệt tình chịu không nổi a anh anh anh, cầu hồ sớ ~~

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

15 Thế Nhưng Là Hãn

--

Thế nhưng là hãn

“Nô gia cũng không biết, hãn nói nhiệm vụ hoàn thành lúc sau, liền sẽ phái người đem kia năm lân tán đưa tới cấp nô gia.” Vừa mới mấy người thảo luận lúc ấy, này thực Độc thú không kiêng nể gì mà nhìn Đào Ngộ ý / dâm một hồi lâu, lúc này đó là thần thanh khí sảng, thể xác và tinh thần sung sướng, không khỏi thập phần lạnh lẽo mà đáp.

Nó biết chính mình nhiệm vụ không có hoàn thành, kia năm lân tán là không chiếm được, nhưng ngoài ý muốn tình cờ gặp gỡ như vậy chỉ cường hãn có tính cách, làm nó xuân tâm mạnh động giống đực yêu thú, nó trong lòng sớm đã xa xa mà đem kia năm lân tán phiết đến trên chín tầng mây đi.

Đồ ăn tính cái gì? Tìm được hoàn mỹ một nửa kia sinh hạ hoàn mỹ tiểu tử mới là nhân sinh đại sự!

“Xem ra vẫn là không có manh mối, bất quá đến tột cùng sẽ là ai, lại có này năng lực có thể được đến năm lân tán còn đem người vui đùa chơi.” Kim Hưu trầm tư nói.

“Hãn không phải vui đùa bốn tợ chơi, hãn là muốn tranh thủ càng nhiều thời giờ.” Bằng Kỳ lại là trầm ngâm sau một lúc lâu, quét mắt thực Độc thú, âm thanh lạnh lùng nói.

Kim Hưu sửng sốt, ngay sau đó ngộ.

Thực Độc thú tuy rằng độc, nhưng lại là trăm triệu không có khả năng giết được thân là Tây Lâm Tiên Tôn Băng Kỳ, nhiều lắm chỉ có thể là làm Băng Kỳ cố kỵ này trong khách sạn nhân loại bị nó bám trụ bước chân trong chốc lát. Người nọ là phải dùng này thực Độc thú kiểm chế Băng Kỳ, tranh thủ thời gian. Lại chưa từng nghĩ đến nửa đường kinh ra Đào Ngột như vậy chuyện này nhi, đem kế hoạch của hắn toàn bộ quấy rầy.

“Hắn sẽ làm như vậy, định là ra cái gì phiền toái, lúc này mới muốn cản người bước chân để ngừa người đuổi theo hắn. Mà hiện nay hắn này kế hoạch tan biến, lại tìm hắn hắn là sẽ không như phía trước như vậy khó khăn.” Kim Hưu đối với Băng Kỳ hí mắt cười.

“Ân.” Băng Kỳ kia đầu cũng là thành tinh, tự nhiên thực mau nghĩ tới này chỗ, không khỏi hơi hơi giãn ra mặt nói, chỉ là kia mắt đào hoa trung lại hiện lên một mặt kỳ quái ngưng trọng.

Vừa dứt lời, hắn tay áo vung lên, lúc trước kia phiến vảy thành linh xuất hiện ở lòng bàn tay. Nhắm mắt lại, thi pháp với trong lòng bàn tay vảy, Băng Kỳ lại lần nữa truy tung người nọ hơi thở.

Đột nhiên, hắn mở choàng mắt, trên mặt hiện lên nặng nề khói mù, mang theo một tia nói không rõ phức tạp cùng sắc bén.

“Như thế nào?” Kim Hưu hỏi.

“Người kia hơi thở..... Xuất hiện ở Tây Lâm trên núi.”

“Cái gì?” Kim Hưu cũng là thần sắc chợt tắt, thật là kinh ngạc, “Như thế nào sẽ?”

Một bên Đào Ngột nghe vậy, không nói gì, chỉ là hơi hơi nhướng mày, trong mắt hiện lên một mặt trào phúng.

Xem ra, hắn đoán không sai.

“Đi.” Băng Kỳ lập tức xoay người liền phải về Tây Lâm.

“Từ từ.” Kim Hưu lại là gọi lại hẳn, lòng bàn tay nổi lên một trận kim quang che đậy Băng Kỳ đôi mắt, nhắm mắt lại mặc niệm cái gì lúc sau mới buông xuống tay, “Người nọ pháp lực cũng không cao, nhưng lại tổng có thể ở người tới phía trước rời đi, trừ bỏ chúng ta không biết nguyên nhân ở ngoài, định là dùng không biết cái gì phương pháp có thể cảm ứng được người hoặc là chúng ta mấy cái hơi thở. Hiện nay hẳn nếu trăm cay ngàn đắng gọi tới này thực Độc thú cho chúng ta hạ bộ, chúng ta cũng hẳn là thành toàn hẳn làm hẳn vui vẻ đến lâu một ít mới là.”

Băng Kỳ sửng sốt, ngay sau đó cười khố nói: “Vẫn là tiểu Kim Nhi nghĩ đến chu toàn. Nhưng thật ra ta chính mình trước rối loạn đầu trận tuyến.”

“Hiếm khi nhìn thấy người như vậy phiến loạn bộ dáng, ta nhưng thật ra cảm thấy thú vị vô cùng.” Kim Hưu cười nói, xoay người vì Đào Ngộ cùng phi thúy dấu đi hơi thở, theo sau cũng vì chính mình dấu đi hơi thở.

Chuyện này quan hệ đến Băng Kỳ quan trọng nhất trong lòng lân, cũng khó trách hẳn hiểu ý phiến ý loạn, liền người nọ có lẽ có thể cảm ứng được hẳn hơi thở này manh mối đều cấp xem nhẹ. Bất quá Băng Kỳ xưa nay bình tĩnh trấn định, mặc dù sự tình quan trọng trong lòng lân cũng không ứng như vậy đại ý mới là, hẳn là làm sao vậy?

“Vô nghĩa cái gì? Lại không đi lại nên bắt không được người.” Nhìn Kim Hưu nhìn Băng Kỳ là lúc kia hơi mang lo lắng ánh mắt, Đào Ngộ đột nhiên thấy bực bội, hừ lạnh một tiếng khó chịu nói.

“Đi thôi.”

Bốn người hóa thành bốn đạo quang nhận, hướng tới phía tây mà đi.

Lưu lại rốt cuộc từ sợ hãi cùng si ngốc trung phục hồi tinh thần lại thực Độc thú đối với Đào Ngộ màu đen bóng dáng đăm mắt đất thê lương khóc

lớn: “Đại gia! Anh hùng! Hào hán! Mỹ lệ anh vĩ giống đực a —— người còn không có nói cho nô gia người danh nhi nột ——”

Trở về a! Trở về a —— nó không cần cứ như vậy bỏ qua hẳn a ngao ngao ngao ngao!

Bốn người liếm đi tự thân sở hữu hơi thở, bay nhanh về tới Tây Lâm sơn.

Lúc này, bóng đêm còn thâm, trời chưa sáng. Tây Lâm phái các đệ tử đều còn đang trong giấc mộng, toàn bộ Tây Lâm sơn im ắng.

Băng Kỳ mang theo Kim Hưu ba người thẳng đến chính mình trụ năm hoa cư mà đi.

Năm hoa cư, Băng Kỳ tẩm cửa phòng.

Kim Hưu nhìn đột nhiên đốn đặt chân bước, thần sắc lạnh như băng sương Băng Kỳ, trong lòng ẩn ẩn mà có cái gì chột lóe mà qua.

“Người nọ đi vào đi người tẩm phòng?”

Băng Kỳ là cái pha trọng chính mình ** người, nhất không mừng người khác không trải qua hẳn đồng ý liền tự tiện tiến vào hẳn tư nhân địa bàn, này đây ở chính hẳn sân thiết hạ bấy rập kết giới gì đó chính là không ít, mà người này thế nhưng có thể bình yên vô sự hơn nữa không kinh động này Tây Lâm sơn bất luận kẻ nào liền tiến vào Băng Kỳ tẩm phòng, này thuyết minh.....

“Bốn tọa thật sự không hy vọng là hẳn.” Băng Kỳ rũ mắt, thần sắc phức tạp mà lạnh lẽo mà khế thở dài một tiếng, tay áo vung lên, một trận màu xanh băng quang mang phá khai cửa phòng.

Trong phòng, cái kia chính vùi đầu giá sách gian, không biết ở tìm chút gì đó thân ảnh nghe thế động tĩnh, nháy mắt cứng đờ, không có quay đầu lại, lại là đột nhiên một trận mồ hôi lạnh, ướt phía sau lưng.

Sao có thể?! Hẳn như thế nào sẽ nhanh như vậy liền đã trở lại? Hẳn rõ ràng tính hảo, kia thực Độc thú ít nhất có thể bám trụ hẳn hai cái canh giờ, vì sao hẳn hiện nay thế nhưng có thể vô thanh vô tức mà đuổi kịp tới?

“Này hơn phân nửa đêm, người ở vi sư trong phòng làm những gì đây, Thanh Linh?” Băng Kỳ nhìn hẳn, ôn hòa hỏi, ánh mắt lại là như hàn băng thấu xương.

Nghe thấy Băng Kỳ gọi người nọ “Thanh Linh”, Kim Hưu rất là kinh ngạc mà quét phía trước kia Bạch y nhân liếc mắt một cái.

Nàng đoán được này sau lưng người định là Băng Kỳ người bên cạnh, nhưng lại trăm triệu không nghĩ tới thế nhưng sẽ là Băng Kỳ nhỏ nhất thương yêu nhất đệ tử Thanh Linh. Hẳn rõ ràng là người, như thế nào sẽ là bán tiên? Hơn nữa, đứa nhỏ này xưa nay ngoan ngoãn nội liễm, như thế nào như vậy bất kính mà đối đãi Băng Kỳ? Còn có, hẳn lại như thế nào cùng Đông Hải Long Vương công chúa nhắc lên quan hệ còn bắt cóc nhân gia?

Phi thúy cũng là hít ngược một hơi khí lạnh, khiếp sợ mà trừng mắt người nọ nói không ra lời.

Cái này Thanh Linh..... Thoạt nhìn lịch sự văn nhã, ôn hòa ngốc khờ, rốt cuộc là chỗ nào tới gan chó cùng Đông Hải Long Vương cùng hẳn sư phó Băng Kỳ Tiên Tôn đối thượng a? Hẳn là Tây Lâm tiên lộ uống nhiều quá uống thành ngốc tử sao?

Chỉ có Đào Ngột mắt lạnh không kiên nhẫn mà nhìn này hết thấy, trong lòng chỉ nghĩ mau chút hoàn thành nhiệm vụ hồi Bắc Hoa Sơn ngũ.

Từ kia thực Độc thú nói người nọ trên người có hải tộc hơi thở, còn có thể là cái bán tiên thời điểm, hẳn liền nghĩ tới Thanh Linh.

Ngày ấy, này Thanh Linh tới kêu hẳn cùng phi thúy tập hợp là lúc, hẳn liền nghĩ được hẳn trên người bị che dấu rất khá một tia tiên khí cùng với hải tộc hơi thở. Lúc ấy liền cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng hẳn xưa nay lười đến xen vào việc người khác, đảo cũng cũng không có để ở trong lòng. Sau lại kia thực Độc thú như vậy nhất chiêu, hẳn liền theo bản năng mà nghĩ tới. Hẳn vốn định có lẽ chỉ là trùng hợp, nhưng vừa thấy Băng Kỳ trên mặt kia mặt cổ quái thần sắc, liền trong lòng hiểu rõ.

Băng Kỳ cũng định là phát hiện cái gì, hoài nghi tới rồi nhà mình đồ nhi trên người, cho nên thần sắc mới như vậy ngưng trọng lãnh lệt.

“Sư, sư phó.....” Người nọ nghe vậy, cuối cùng là cường tự hít vào một hơi, chậm rãi chuyển qua thân mình, ở mấy người nhìn không thấy là lúc, lại là bay nhanh mà đem thứ gì thu được trong tay áo.

Ánh trăng rõ ràng mà từ cửa sổ trung trút xuống tiến vào, chiếu ánh đến trong phòng rõ ràng sáng ngời, cũng đồng thời đem Thanh Linh kia vẫn nhã tuấn tú mặt chiếu rọi đến tiên minh.

“Vi sư cho người giải thích cơ hội.” Không chút để ý mà búng tay bốc cháy lên trong phòng ánh nến, Băng Kỳ mang theo Kim Hưu thông thả ung dung mà ở trong phòng ghé trên ngai xuống, nhàn nhạt mà nói.

Thanh Linh giờ phút này đã hoàn toàn luống cuống, cả người mồ hôi lạnh ròng ròng. Nhưng tưởng tượng đến chính mình một lòng tưởng đạt tới mục đích, vẫn là cường tự ngăn chặn nội tâm sợ hãi, cắn chặt răng “Bùm” một tiếng hướng tới Băng Kỳ quỳ xuống.

“Thỉnh sư phó thứ tội! Đồ nhi..... Đồ nhi bất hiếu! Cầu sư phó này liền phóng đồ nhi rời đi đi!”

“Rời đi? Có thể, đây là người tự do. Nhưng, đem Linh Tiêu công chúa cấp vi sư hoàn hảo vô khuyết mà lưu lại!” Băng Kỳ câu môi, cười như đào hoa, đáy mắt lại là đóng băng ngàn dặm.

Kim Hưu chỉ là lẳng lẳng mà nhìn, không có đứng dậy tránh đi. Tuy nói đây là Băng Kỳ việc tư, dựa theo lễ nghĩa đi lên nói, nàng nên muốn mang theo nhà mình đồ nhi tránh đi mới là, nhưng bọn hắn bốn cái bạn tốt chi gian, xưa nay là không câu nệ lễ tiết, tùy tâm sở dục, đảo cũng hoàn toàn không để ý này đó.

Huống chi này Thanh Linh rốt cuộc là chuyện như thế nào còn chưa làm rõ ràng, nàng có chút lo lắng Băng Kỳ, này đây cũng không chuẩn bị tránh đi.

“Sư phó ở, đang nói cái gì? Đồ nhi cũng không.....” Thanh Linh sắc mặt xám trắng, cắn chặt răng, còn tưởng phản bác, lại là ở Băng Kỳ hiểu rõ hết thấy dường như nhìn chăm chú ra đời sinh im miệng.

“Cuối cùng một lần cơ hội, nếu người vẫn là khăng khăng không công đạo sự tình ngọn nguồn, vi sư này liền toàn quyền đem người giao cho Đông Hải Long Vương xử lý. Người hẳn là biết, kia sẽ là cái dạng gì kết cục.” Băng Kỳ lạnh lẽo mà híp mắt, giấu ở trong tay áo nắm thành nắm tay trên tay gân xanh bạo khởi, trong lòng tức giận cơ hồ như ngọn lửa dâng lên mà ra.

Thanh Linh không ngừng là hắn đồ nhi, vẫn là hắn tỷ tỷ cùng nhân loại tư sinh tử, là hắn cháu ngoại trai. Hắn ở hắn tỷ tỷ thủy lân trước khi chết đáp ứng quá nàng, chắc chắn dùng hết toàn lực hộ hảo Thanh Linh. Vì thế, hắn lấy chính mình một ngàn năm tu vi vì đại giới, hao hết tâm tư giúp hắn dấu đi trên người tiên khí, để ngừa hắn chịu tam giới bắt nạt; đem hắn thu làm đồ nhi, thu tại bên người chiếu cố, trợ hắn tu tiên, chân chính thoát khỏi phạm nhân thân phận..... Lúc nào cũng chăm sóc hắn, sợ hắn không cẩn thận bại lộ chính mình thân phận, dẫn tới người khác khinh thường khinh bỉ.....

Chính là hản như vậy trăm cay ngàn đắng bảo hản, hản lại chính mình không muốn sống mà lặn đến nhân gia Đông Hải đáy biển trôi đi rồi nhân gia công chúa, chuyện tới hiện giờ, lại còn dám làm không dám nhận mà muốn phủ nhận!

“Sư phó.....” Thanh Linh sắc mặt trắng xanh, run rẩy môi nói không lời nói tới.

Băng Kỳ thần sắc càng ngày càng lạnh, cái trán ần ần trều động, cơ hồ liền phải bùng nổ.

Đúng lúc này, Thanh Linh đột nhiên một đốn, thỏa hiệp dường như rũ xuống bả vai, nằm liệt ngời ở mà, run rẩy đã mở miệng: “Sư phó..... Ta ái nàng..... Ta ái nàng a sư phó! Chính là.....”

Nàng, hản là chính là chỉ Linh Tiêu công chúa.

Băng Kỳ bén nhọn lửa giận hơi hơi một đốn, ý bảo hản tiếp tục nói tiếp.

Tác giả có lời muốn nói: Linh Tiêu công chúa sự kiện đâu là cái trái chẵn, sắp kết thúc ~ kế tiếp sẽ là nam nữ chủ cảm tình thương chuyển biến cùng phát triển, còn có nào đó thần bí gia hỏa cũng sắp thô tuyến, ta tuyệt đối sẽ không nói cho các người kia hóa là nam nhị.....

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

16 Tái Hiện Ly Hồn

--

Tái hiện ly hồn

“Nàng không yêu ta..... Nàng không yêu ta..... Ta làm như vậy nhiều nỗ lực, cũng bất quá là muốn cùng nàng ở bên nhau.....” Thanh Linh run rẩy thân mình, ách giọng nói nói. Đồng thời từ vạt áo chặm rãi lấy ra một cái nắm tay lớn nhỏ thủy tinh cầu, bên trong thành hình đóng băng một cái đầu ngón tay lớn nhỏ màu đỏ tiểu long. Hắn cúi đầu phía dưới nhìn nó, trên mặt bay nhanh mà hiện lên một mặt tất cả mọi người không phát hiện quỷ dị cười dữ tợn.

“Linh Tiêu công chúa, người thế nhưng đem nàng phong ở này vô nước lã tinh?!” Kim Hưu tức khắc nhíu mày, trầm giọng nói, thần sắc trong nháy mắt nghiêm túc lên.

Này vô nước lã tinh là thượng cổ bảo vật, có thể đóng băng trụ bất luận kẻ nào thậm chí bao gồm Thiên Đế hơi thở, sử bị phong ở bên trong người tựa như hôn phi yên diệt giống nhau, tam giới trung rốt cuộc không người có thể cảm nhận được hãn hơi thở.

Nhưng này vô nước lã tinh, danh như ý nghĩa, lại là vô pháp thừa nhận bất luận cái gì sinh mệnh. Nói cách khác, một khi bị phong nhập này thủy tinh, nếu là không có kịp thời bị giải phong thả ra, nơi đó mặt người liền sẽ chân chính hồn phi phách tán, vĩnh viễn vô pháp / luân hồi, vô pháp trọng sinh.

Này thủy tinh phong nhập dễ dàng giải phong khó, cơ hồ không người biết hiểu như thế nào cởi bỏ này thủy tinh phong ấn. Trong truyền thuyết, nó

sớm đã mất tích mấy ngàn năm, vẫn luôn rơi xuống không rõ, không nghĩ tới thế nhưng xuất hiện ở này Thanh Linh trong tay!

“Nếu không, ta như thế nào có thể mang đi nó đâu?” Thanh Linh ngần người, ngay sau đó hổ thẹn mà đáp.

Nếu là không có này vô nước lã tinh phong bế nàng hơi thở, hãn sao có thể mang nàng đi? Sợ là còn chưa ra nàng tấm cung liền đã bị Đông Hải Long Vương ngao quảng bắt lại.

“Hồ đồ! Người cũng biết này hơi có sai lầm, Linh Tiêu công chúa liền vĩnh viễn ra không được!” Băng Kỳ tự nhiên cũng biết này vô nước lã tinh lai lịch, tức khắc rốt cuộc nhìn không được đầy ngập lửa giận, vồ mạnh lên bàn đứng lên, ngả ngón ý cười không hề khuôn mặt tuấn tú âm trầm đến đáng sợ.

Hãn quả thực không thể tin được xưa nay ngoan ngoãn hiểu chuyện hãn cũng dám như vậy làm! Này nếu là vạn nhất xảy ra cái gì đường rẽ, làm hại Linh Tiêu công chúa hồn phi phách tán, hãn cho rằng hãn có bao nhiêu cái mạng đi bồi nhân gia? Hãn như thế nào sẽ hồ đồ đến tận đây?! Còn có, xem Linh Tiêu công chúa bộ dáng này, rõ ràng liền không phải tự nguyện cùng hãn đi. Hãn là hãn Tây Lâm Tiên Tôn dưới tòa đệ tử a, cũng dám cho hãn chạy tới học cường đoạt đảng hoàng thiếu nữ hoạt động!

Đôi mắt dừng ở thủy tinh cầu trung kia màu đỏ tiểu long má biên bị đông lại nước mắt, Băng Kỳ không biết chính mình vì sao trong lòng thế nhưng hung hăng một năm, vốn là bưng bưng phẫn chấn lửa giận càng là điên cuồng mà bốc cháy lên, cơ hồ muốn một chưởng đánh chết nhà mình này bị ma quỷ ám ảnh đồ đệ.

“Đồ nhi biết sai rồi sư phó..... Đồ nhi cũng không biết vì sao chính mình thế nhưng sẽ làm ra như vậy sự tình..... Sư phó.....” Này tiếng rống giận chấn đến Thanh Linh đột nhiên cả người run lên, đầu một thanh. Nghe sư

phó rống giận, hấn tức khắc đầy mặt hồ thẹn cùng mờ mịt, ách giọng nói liên tục quỳ sát đất bang bang đập đầu khóc cầu đạo.

Này đầu khái đến Kim Hưu nháy mắt mềm tâm —— dù sao cũng là từ nhỏ nhìn đến đại hài tử, lại là sinh khí, lại có thể nào nhẫn tâm xem hấn như vậy tự mình hại mình? Phi thúy càng là mãn nhãn không đành lòng, liền kém chịu đựng không có duỗi tay dìu hấn đi lên —— như vậy đập đầu đau quá đau quá, nếu là khái phá đầu nhiều ra cái lỗ thủng nhiều đáng sợ! Chỉ có Đào Ngọt mắt lạnh tương đãi, sự không liên quan mình mà híp mắt ngủ gật —— khái chết sống nên, quan đại gia hấn đánh rắm?

“Trước làm hấn đứng lên đi, mặt khác chuyện này trước gác một chút, Linh Tiêu công chúa quan trọng. Cũng may canh giờ này còn chưa quá, mau chút đem nàng giải phong, vẫn là tới kịp.” Cuối cùng là Kim Hưu trước đã mở miệng.

“Nghe thấy được?” Trầm mặc hảo sau một lúc lâu, Băng Kỳ cũng cuối cùng là lạnh lùng mà nói, lòng tràn đầy lửa giận thoáng áp xuống.

Dù sao cũng là tỷ tỷ hài tử, lại là hấn tự mình mang đại, hấn chính là tái sinh hấn khí, nơi nào thật có thể bỏ được thấy hấn đáng vẻ này?

“..... Là..... Sư phó.” Thanh Linh nghe vậy, ách giọng nói đáp, dừng đập đầu động tác.

Kim Hưu ý bảo phi thúy đi dìu hấn, phi thúy vội vàng triều hấn duỗi tay.

Ai cũng không có dự đoán được, liền tại đây chốc lát gian, Thanh Linh lại là đột nhiên vừa nhắc đầu, xưa nay ôn hòa trong mắt hiện lên một mặt tàn nhẫn lịch huyết sắc, bay nhanh mà đem trong tay đồ vật thứ hướng phi thúy, đồng thời như tia chớp triều mở ra đại môn phóng đi.

Phi thúy không hề phòng bị, căn bản là trở tay không kịp, tức khắc mở to hai mắt nhìn hoảng sợ mà nhìn kia bén nhọn thần đao liền phải đâm vào

chính mình ngực.

“A ——” phi thúy sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, thê lương thét chói tai.

“Lại rống lão tử liền vắn gãy người cô!” Trong tưởng tượng đau đớn không có đã đến, ngược lại là một tiếng thô bạo tiếng hô chấn đến hấn màng tai phát đau.

Phi thúy nước mắt nước mũi giàn giụa mà mở to mắt, lại phát hiện chính mình bình yên vô sự mà ngã ngồi trên mặt đất, trước người, là hấn kia tàn bạo sư đệ Ngọc Bạch một móng vuốt bóp Thanh Linh cổ, đây mặt hung ác mà quay đầu trừng mắt hấn quát.

Mà Băng Kỳ Tiên Tôn thần sắc lãnh lệ mà nhìn chăm chăm hành hung Thanh Linh, đen kịt mặt thoát nhìn thật đáng sợ.

Chỉ có nhà hấn sư phó duỗi tay đem hấn kéo lên, néo néo hấn đầu tỏ vẻ trấn an, chỉ là kia thần sắc lại là thấy thế nào như thế nào nghiêm túc ngưng trọng.

Mà bị hấn sư đệ bóp trụ yết hầu Thanh Linh lại là nổi điên giống nhau gào rống giãy giụa, xưa nay văn nhã tuấn tiểu mặt thế nhưng trở nên thật là vắn vẹo dữ tợn, trái rộng thị huyết cùng sát khí. Đặc biệt là nhìn về phía Băng Kỳ Tiên Tôn cái kia ánh mắt, lại là tràn ngập oán độc cùng điên cuồng.

Phi thúy chính là lại trì độn cũng phát hiện không thích hợp: “Sư, sư phó! Hấn đôi mắt như thế nào biến thành màu đỏ?!”

Thanh Linh nguyên bản đen như mực đôi mắt, lại là trở nên màu đỏ tươi màu đỏ tươi, giống huyết giống nhau, dạy người thối đến hoảng.

Kim Hưu không có trả lời hấn. Nàng chinh lăng chấn động mà nhìn Thanh Linh huyết hồng con người, trong đầu hiện lên, là này nghìn năm qua nàng kia lặp lại một lần lại một lần cảnh trong mơ đoạn ngắn: Cái kia đỏ tươi vui

mừng trong phòng, cái kia trong mộng chính mình rõ ràng cũng là cùng lúc này Thanh Linh giống nhau, trong mắt hiện lên huyết sắc, sắc mặt dữ tợn đáng sợ, vô ý thức mà đem trong tay hàn băng nhận từ phía sau lưng đâm vào kia nhìn không thấy mặt nam nhân tâm oa.

Đồng dạng huyết sắc, đồng dạng dữ tợn, đồng dạng điên cuồng, đồng dạng.....

Mờ mịt.

“Ly hồn chú! Đáng chết hẳn thế nhưng trúng ly hồn chú!” Trả lời phi thúy lại là nháy mắt xanh mét khuôn mặt tuần tú Băng Kỳ. Nhìn Thanh Linh hoàn toàn thất thường làm cho người ta sợ hãi bộ dáng, hẳn một cuộc bất chấp ưu nhã hình tượng, tức muốn học máu mà cắn răng nói.

Ly hồn chú, cái này quý quyết đồ vật, thế nhưng lại lần nữa xuất hiện ở hẳn trước mắt!

Hồi tưởng khởi ba ngàn năm trước cái kia cảnh tượng, hẳn gắt gao nắm tay, trong mắt hàn băng như nhận.

“Ly hồn chú..... Là cái gì?” Kim Hưu cảm thấy chính mình đầu oanh một tiếng liền rối loạn. Trong mộng cảnh tượng lặp lại ở trước mắt giao điệp, kia cổ xẻo tâm đau đớn cũng loáng thoáng mà cùng với này cảnh trong mơ đánh úp lại, không thể nào chân thật rồi lại làm nàng cảm nhận được khó nhịn đau đớn.

Băng Kỳ thân mình một đốn, thần sắc bỗng dưng cứng đờ. Hẳn không có trả lời Kim Hưu, chỉ là đi nhanh tiến lên, lòng bàn tay đột nhiên một phen, huyền hóa ra một chi huyền băng sắc, toàn thân tinh oánh dịch thấu bút lông, đem chi ngưng với lòng bàn tay, lấy pháp lực giăng co.

Kia động tác, lại là mang theo chút không dễ phát hiện trốn tránh ý vị.

Cũng may đại gia lực chú ý đều ở trong tay hãn thần bút mặt trên, đảo cũng không có phát hiện cái gì.

Chỉ thấy kia bút ở Băng Kỳ trong lòng bàn tay xoay tròn lên, càng chuyển càng nhanh, đồng thời hỗn loạn từng đợt thánh khiết lực lượng bắn nhanh ra từng đạo màu xanh băng quang mang.

Những cái đó quang mang như từng điều băng long giống nhau gào thét dựng lên, xoay quanh bay múa nhằm phía hã còn ở phát cuồng Thanh Linh, có ý thức dường như mà tránh đi Đào Ngột, đem Thanh Linh tầng tầng vây quanh ở bên trong.

Thanh Linh vận vẹo thân hình muốn giãy giụa, lại bởi vì bị Đào Ngột bóp ở yết hầu vô pháp đào tẩu, chỉ phải gào rống loạn duỗi chân, ý đồ phá vỡ này băng lung quay chung quanh. Nhưng này băng lung tuy rằng trong suốt như nước, lại là lấy Băng Kỳ tự thân pháp lực xây nên, tự nhiên là kiên cố không phá vỡ nổi. Thanh Linh càng là găm rú, này băng lung thu liền càng thêm khẩn.

“Băng vây, phong!” Mắt thấy này băng lung đã đúc thành, Băng Kỳ lấy đầu ngón tay điểm bút, ngay sau đó đột nhiên vừa thu lại tay, đem cũng không dễ dàng kỳ người tùy thân vũ khí huyền băng ngàn nhận bút thu hồi, dừng trong tay động tác.

Trong tay Thanh Linh đã bị Băng Kỳ bọc thành một cái băng cầu, rốt cuộc vô pháp nhúc nhích, Đào Ngột lúc này mới vẻ mặt chán ghét, vút rác dường như đem Thanh Linh tùy tay ném vào một bên, bước nhanh triều Kim Hưu đi đến.

Nàng thần sắc thoạt nhìn có chút hoảng hốt, này không bình thường bộ dáng xem đến hãn trong lòng có chút cổ quái mà phát đổ, hãn không thích loại cảm giác này.

“Một cái kẻ điên là có thể đem người dọa thành như vậy? Liền này túng dạng còn muốn làm gia sư phó?” Hãn không dấu vết mà ở bên người nàng đứng yên, khắc nghiệt trào phúng nói. Một đôi thâm thúy đôi mắt lại lơ đãng mà dừng ở trên mặt nàng, dính chặt muốn chết.

Kim Hưu rốt cuộc đột nhiên sửng sốt, hồi qua thần.

Nàng ngẩng đầu xem hãn, lại không biết vì sao đang xem đến hãn ngạo mạn tự đại xú mặt khi, trong lòng nặng nề mà run rẩy. Nàng đang muốn nói cái gì đó, trước mắt lại bỗng dừng một trận choáng váng.

Nàng ngã quỵ ở hãn trong lòng ngực, hãn luống cuống tay chân ôm lấy nàng. Thấy nàng sắc mặt vi bạch, hai mắt nhắm nghiền, Đào Ngột nóng nảy, liều mạng phe phẩy nàng bả vai, nhú mày triều nàng rống to: “Uy! Chạy nhanh cấp lão tử tình tình! Uy —— người sẽ không dọa ngu đi?”

“Sư đệ..... Đừng diêu. Sư phó nàng lão nhân gia..... Là ngu rồi.” Cho nên đừng lại diêu, lại diêu sư phó cũng vẫn chưa tỉnh lại. Bên cạnh phi thúy đỡ trán, nhìn nhìn ngoài cửa sổ đã là dần dần sáng tỏ dần sáng sắc trời, rốt cuộc nhìn không được, liều chết thẩu đi lên bay nhanh mà ném xuống một câu “Khuyên giải” lại rụt trở về.

Đào Ngột cứng đờ, trên mặt đột nhiên thấy không nhịn được, tức giận rất nhiều, một đôi tuấn mắt trừng đến lão đại, sát khí lăm lăm triều phi thúy quát: “Vô nghĩa, lão tử đương nhiên biết! Người đương lão tử cùng người giống nhau là thiếu năng trí tuệ sao?”

Người biết sẽ không phải chết mệnh bắt lấy sư phó lay động kê nàng đã tỉnh! Còn có đại gia ta mới không phải thiếu năng trí tuệ! Cây trúc cũng là có tôn nghiêm! Phi thúy tức khắc ủy khuất, trong lòng phần nộ điên cuồng hét lên, lại lẳng là không dám mở miệng phản bác.

“Ngọc Bạch, phi thúy, các người trước mang các người sư phó trở về phòng đi.” Một bên Băng Kỳ thấy Kim Hưu ngủ, lúc này mới âm thầm nhẹ nhàng

thở ra, đối Đào Ngột phi thúy phân phó nói.

“Là, Tiên Tôn.” Phi thúy có lẽ mà gật đầu, hơi sợ mà đi theo đem Kim Hưu khiêng trên vai thượng, vẻ mặt tức giận khó chịu Đào Ngột phía sau rời đi.

Đào Ngột không có nhìn đến, phía sau Băng Kỳ ở bọn họ rời đi lúc sau, đối với hắn cùng Kim Hưu bóng dáng thật sâu mà thở dài, tàng nổi lên trước mắt bất đắc dĩ cùng phức tạp.

Lại là này ly hồn chú, hay là thật là vận mệnh chú định chú định sao? Kim Nhi a Kim Nhi, chúng ta trăm phương nghìn kế mà gạt người kia sự kiện, nhưng, thật sự hữu dụng sao?

Tác giả có lời muốn nói: Ly hồn chú cái này ngoạn ý nhi đâu, là cái mấu chốt, ân, kịch thấu giả phải bị bạo súc, cho nên hoan vẫn là câm miệng đi
~\(\geq\forall\leq)/

Nghiệt Đồi [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

17 Chân Tướng

--

Chân tướng

Nhìn theo Đào Ngột ba người thân ảnh biến mất lúc sau, Băng Kỳ lúc này mới quay đầu lại nhìn về phía bị hấn đóng băng ở băng lung Thanh Linh.

Chỉ thấy hấn tuy bị đóng băng tại đây băng lung, nhưng lại vẫn như cũ sắc mặt dữ tợn mà trừng mắt hấn, hai mắt đỏ đậm, ánh mắt điên cuồng tràn ngập thị huyết sát khí, nào còn có nửa điểm ngày xưa ôn hòa văn nhã?

Trong lòng tức giận càng sâu, nhưng lại là nhắm vào kia ly hồn chú mà đi. Băng Kỳ nhìn này chính mình một tay mang đại hài tử, nặng nề mà thở dài, trong lòng càng là lại đau lòng lại sốt ruột.

Lúc ấy ở khách điểm, kia thực Độc thú nói kêu nó giết người người dùng năm lân tán tới dụ hoặc nó là lúc, hấn trong lòng liền có chút kinh nghi bất định. Bởi vì không lâu phía trước hấn Tây Lâm Dược Các trung năm lân tán thể nhưng toàn bộ không cánh mà bay, mà Tây Lâm trên núi thiết hạ như vậy nhiều kết giới cùng bấy rập, ngoại lai người căn bản không có khả năng lặng yên không một tiếng động mà tiến vào trộm đồ vật hơn nữa hoàn toàn không lưu lại dấu vết mà rời đi.

Cho nên duy nhất khả năng đó là có người trông coi tự trộm.

Khi đó hấn chỉ nghĩ tới rồi người nọ có khả năng xuất từ Tây Lâm, nhưng lại thật là không nghĩ tới Thanh Linh trên người —— đứa nhỏ này xưa nay ngoan ngoãn thiện lương, quang minh lỗi lạc, theo lý thuyết căn bản không

có khả năng làm ra chuyện như vậy. Nhưng là đương thực Độc thú nói ra người nợ là cái bán tiên lúc sau, hẳn lại là không thể không nghĩ tới hẳn.

Bởi vì hẳn Tây Lâm trên núi, chỉ có Thanh Linh là bán tiên. Mà bởi vì đối hẳn bảo hộ, hẳn hao hết ngàn tâm đem hẳn trên người tiên khí che lại, này đây mặc dù là thực Độc thú như vậy đối hơi thở nhất mẫn cảm yêu thú cũng chỉ nghe tới rồi một tia không thích hợp mà nhìn không ra người nợ là cái bán tiên.

Hẳn trong lòng kinh nghi bất định, nhưng lại không tin Thanh Linh sẽ làm như vậy sự, trong lòng nghĩ nhất định là trong đó sinh ra cái gì hiểu lầm.

Nếu không có thân thủ bắt được tới rồi người, hẳn mới vừa rồi căn bản sẽ không như vậy khí giận, như vậy không thể tin tưởng. Còn hảo hẳn lường trước không có lầm, Thanh Linh là bị trúng này ly hồn chú mới như vậy khác thường.

Nhẹ nhàng thở ra đồng thời hẳn rồi lại là lo lắng không thôi. Này ly hồn chú lợi hại, hẳn là kiến thức quá. Chỉ là không biết đứa nhỏ này như thế nào thế nhưng sẽ vô cơ chọc phải thứ này, gặp phải lớn như vậy thị phi tới, còn đem Đông Hải liên lụy tiến vào.

Duỗi tay xuyên qua băng lung, đem Thanh Linh gắt gao nắm vô nước lã tinh cầu từ trong tay hẳn chính là lấy ra, Băng Kỳ đôi mắt híp lại, quan sát trong chốc lát, ngay sau đó từ trong lòng bàn tay huyền hóa ra hai chỉ trong suốt chim nhỏ, đối chúng nó vài tiếng nói nhỏ.

Thần sắc phức tạp mà nhìn hai chỉ chim chóc hóa thành tia chớp đi xa, hẳn cuối cùng nhìn mắt kia vô nước lã tinh, đem chỉ thu vào tay áo, sau đó đi đến mép giường ngồi xuống, nhắm mắt thi khởi pháp tới.

Này vô nước lã tinh cùng này ly hồn chú xuất hiện thật là quá mức kỳ quặc, hẳn tất yếu đem việc này tra cái rõ ràng.

Màu xanh băng tinh mang từ Băng Kỳ trong lòng bàn tay phiếm ra, hần nhắm mắt mặc niệm khẩu quyết, chậm rãi rút ra bản thân một mặt hồn phách hóa thành khói nhẹ chui vào Thanh Linh trong trí nhớ.

Này nhập não phương pháp nhưng làm hần tùy ý tiến vào người khác trong óc, nhìn đến người nọ ký ức. Nhưng này pháp thuật chung quy là nhìn trộm người khác **, có vi đạo đức, này đây không đến vạn bất đắc dĩ, hần là sẽ không dùng.

Hiện giờ tình huống này, đem Linh Tiêu công chúa giải phong này vô nước lã tinh thả ra là hàng đầu nhiệm vụ, nếu là qua canh giờ, kia hậu quả không dám tưởng tượng. Mà Thanh Linh trên người ly hồn chú cũng cần thiết mau chút giải trừ, hần hiện nay thần chí không rõ, kéo đến càng lâu càng dễ dàng xảy ra chuyện.

Nhưng nếu muốn cứu người nhất định phải muốn nói trước này hết thảy nguyên nhân gây ra, nhưng cố tình này hai cái đương sự một cái phát cuồng mất đi bản tính, một cái bị phong với vô nước lã tinh có tánh mạng chi ngu, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì hần căn bản không thể nào biết được.

Này đây tuy rằng trong lòng không muốn, nhưng này nhập não phương pháp lại là trước mắt duy nhất biện pháp.

Băng Kỳ ổn định suy nghĩ, bay nhanh mà tiến vào Thanh Linh ý thức.

Vốn tưởng rằng hiện nay hần trong đầu định là một mảnh hỗn độn, chính mình nhất định phải phí không ít kính nhi mới có thể tìm được hần kia bị ly hồn chú giấu đi ký ức, ai ngờ hần còn chưa đi vài bước, liền thấy một bóng hình vội vã mà từ trước mắt hôi mênh mang hỗn độn bên trong chạy như bay mà đến.

“Sư phó! Sư phó!”

Kia thân ảnh chạy như bay đến hẳn trước mắt dừng lại, thế nhưng Thanh Linh bẫy phách trung một phách!

Băng Kỳ rất là kinh ngạc: “Thanh Linh?”

Theo lý thuyết hẳn trúng nhiếp hồn chú, ba hồn bẫy phách đều hẳn là vô pháp tự khống chế mới là, nhưng hẳn này một phách lại là thanh minh mà thực, không có nửa phần trung chú thất thường bộ dáng, đây là có chuyện gì?

“Sư phó, ngài nhưng tính ra.....” Thanh Linh lại là đột nhiên nhẹ nhàng thở ra, vẫn nhã tuấn tiểu trên mặt ẩn ẩn mang theo một tia chặt vật.

“Rốt cuộc sao lại thế này? Người cấp vi sư tinh tế nói đến.” Băng Kỳ nhíu mày, ngưng trọng nói.

“Là cái dạng này.....” Thanh Linh tuấn tiểu mặt hơi hơi đỏ lên, hiện lên một tia hổ thẹn cùng tự trách, đem toàn bộ sự tình ngọn nguồn chậm rãi nói tới.

Sự tình lại nói tiếp nhưng thật ra không thể nào phức tạp. Đại để chính là như vậy:

Ngày nọ, phụng sư mệnh xuống núi làm việc Thanh Linh thiếu niên ở Tây Lâm chân núi ngẫu nhiên gặp được trốn cung lên bờ hái hoa Long tộc công chúa linh tiêu.

Xưa nay tiên sơn phần lớn đều là tiên khí vờn quanh, này đây tiên sơn dưới chân núi tổng nhiều là cỏ cây phồn thịnh, điều thú đông đảo, hoa khai bốn mùa mà bất bại. Đặc biệt là này Tây Lâm sơn, bởi vì ưu việt bẩm sinh nhân tố khiến cho này dưới chân núi hoa cỏ điều thú cực kỳ phồn thịnh, thường có thể nhìn thấy rất nhiều thế gian khó tìm trân phẩm.

Này Linh Tiêu công chúa ái hoa thành si, mỗi khi luôn là ngăn cách thời gian biển sẽ đến này Tây Lâm chân núi tìm phương hái hoa.

Thanh Linh thiếu niên lần đầu tiên nhìn thấy nàng khi, nàng chính tình tọ bụi hoa trung ngự ngấn mà rơi lệ.

Hắn hoảng sợ, cho rằng nhà ai cô nương bị này chân núi nghịch ngợm gây sự các yêu thú khi dễ đi, vội vàng tiến lên dò hỏi.

Nàng lại không màng hắn thiện ý dò hỏi, hoang mang rối loạn mà nhảy dựng lên chạy như bay, kia tốc độ, giống vậy hắn là chỉ thực người ác quỷ.

Thanh Linh thiếu niên buồn bực vô cùng, trong đầu lại đem nàng cố quái bộ dáng nhớ xuống dưới.

Sau lại, lại có vài lần ngẫu nhiên gặp được.

Nàng vẫn là giống nhau, ở không người là lúc hoặc đối hoa rơi lệ hoặc đối hoa phát nổ. Rõ ràng không phải cỡ nào có mỹ cảm hình ảnh, lại tổng làm hắn không tự chủ được mà dừng lại bước chân.

Nhìn nàng thời điểm, hắn tổng hội theo bản năng mà nhớ tới nhà mình mẫu thân.

Khi còn nhỏ, hắn lão nương cũng luôn là như vậy ôm hắn, yên lặng rơi lệ. Kia đau thương nước mắt, từng giọt nhỏ giọt ở hắn mu bàn tay thượng, bông cháy đến hắn muốn khóc.

Hắn ở nàng trong ánh mắt, thấy được cùng hắn mẫu thân trong mắt đồng dạng đau thương cùng tuyệt vọng. Ánh mắt kia, làm ngực hắn như là bị cái gì ngăn chặn giống nhau, buồn đến hắn cơ hồ không thở nổi.

Hắn bắt đầu cố tình hạ sơn tìm kiếm nàng, chẳng sợ nàng luôn là vừa thấy đến hắn liền hoảng loạn rời đi.

Đại sư huynh nói, hẳn đây là luyện ái.

Hắn trên mặt trấn định, lại lặng lẽ đổ mồ hôi, trong lòng bởi vì lời này ngượng ngùng lên.

Phải không?

Nhưng nàng sợ hãi.

Nghĩ sư huynh nói, hẳn rầu rĩ mà đi ở trở về núi trên đường. Lại ở nửa đường thượng nhật được một con bị thương tiểu con dơi.

Thần giả từ bi, hẳn ra tay cứu giúp, lại không ngờ bị kia con dơi cắn thương, mất đi ý thức.

Lại tỉnh lại hết sức, hẳn chỉ cảm thấy chính mình ý thức hỗn độn, không biết từ chỗ nào toát ra tới một cái thanh âm mị hoặc mà đối hẳn nói: “Người ái nàng, mang nàng đi thôi, như vậy người liền có thể vĩnh viễn cùng nàng ở bên nhau.”

Hắn theo bản năng cảm thấy có chút cổ quái, nhưng lại không có biện pháp tự hỏi. Bởi vì thanh âm kia tựa như có ma lực dường như chiếm cứ hẳn toàn bộ suy nghĩ. Đồng thời, hẳn trong thân thể ba hồn sáu phách, cũng bị một trận đột nhiên đánh úp lại sương đen bao phủ, lâm vào ngủ say. Chỉ có kia thuộc về tiên phách một phách bởi vì hấp thu đại bộ phận Băng Kỳ năm đó một ngàn năm tu vi mà miễn cưỡng chống cự ở kia sương đen, lúc này mới đào thoát ra tới. Chỉ là Thanh Linh toàn bộ thần trí lại là đã bị khống chế.

Vì thế, hẳn đầu óc dần dần trở nên chỗ trống, đến cuối cùng, chỉ còn lại có cái kia thanh âm.

Nó huyền hóa ra vô nước lẽ tinh đặt ở hẳn gối đầu bên cạnh, muốn hẳn xâm nhập Long Cung mang đi Linh Tiêu công chúa, nói là chỉ cần hẳn trộm đến

Băng Kỳ trong phòng đi thông Ma giới lệnh bài —— huyền băng lệnh, liền có thể hoàn toàn tránh thoát hết thầy, mang đi âu yếm người ở Ma giới song túc song phi.

Hắn ở nó cho năng lực lên đồng không biết quý bất giác mà từ Long Cung đánh bất tỉnh mang đi Linh Tiêu công chúa, đem nàng giấu ở vô nước lã tinh. Vốn định lại tìm cơ hội trộm đi huyền băng lệnh, nhưng không nghĩ tới Đông Hải Long Vương lại phát hiện Linh Tiêu công chúa bị mang đi phía trước ném xuống Băng Kỳ vảy, trực tiếp giận dữ sát thương Tây Lâm sơn muốn người tới. Cái này làm cho khống chế Thanh Linh “Nó” không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ phải tạm thời trước án binh bất động.

Rồi sau đó Băng Kỳ thế nhưng tự mình xuống núi đi tìm người, lúc này mới cho nó cơ hội. Nó khống chế được Thanh Linh từ Băng Kỳ trong phòng trộm “Huyền băng lệnh”, mang theo Linh Tiêu công chúa liền bay nhanh mà hướng phương Tây vùng địa cực trung chín âm trì —— đi thông Ma giới nhập khẩu mà đi.

Chỉ là ai ngờ lại ở nửa đường phát hiện trong tay này huyền băng lệnh hóa thành một bãi thủy, nguyên lai này tới tay huyền băng lệnh bất quá là Băng Kỳ chế tác giả tạo phẩm, căn bản không phải chân chính huyền băng lệnh.

Không thể nê hà, nó chỉ phải hồi Tây Lâm sơn lại đi trộm kia chân chính huyền băng lệnh. Bởi vì không có huyền băng lệnh, Thanh Linh cùng Linh Tiêu công chúa căn bản vô pháp đi được Ma giới.

Nửa đường thượng, vì ngăn cản Băng Kỳ bước chân, nó lợi dụng nguyên bản trộm tới đối phó chín âm trì phụ cận ác quỷ yêu thú năm lân tan đi dụ hoặc thực Độc thú. Còn không biết dùng biện pháp gì trắc đến Băng Kỳ hơi thở, tổng có thể nắm giữ đến Băng Kỳ hơi thở. Chỉ là không nghĩ tới Băng Kỳ lại hoàn toàn không có bị kia thực Độc thú vướng, nhanh như vậy liền trở về núi, sinh sôi đem nó kế hoạch quấy rầy.

“Sư phó..... Đều do đồ nhi tâm trí không đủ kiên định, mới có thể trứ này không biết ra sao yêu vật nói nhi, gặp phải như vậy đại họa..... Thịnh sư phó trách phạt!” Nói xong chuyện này chân tướng, Thanh Linh kia một tia tiên phách đột nhiên đối với Băng Kỳ quỳ xuống, đầy mặt tự trách cùng hổ thẹn.

“Liên nàng đều chống cự không được này ly hồn chú, huống chi là người đầu.....” Băng Kỳ khom lưng nâng dậy Thanh Linh, sâu thăm trong con người khiếp sợ chậm rãi rút đi, chỉ còn lại có thâm trầm phức tạp. Hắn gần như không thể nghe thấy mà khẽ thở dài một tiếng, lòng bàn tay ngưng tụ khởi pháp lực vì Thanh Linh thiết hạ phòng hộ kết giới, nói, “Việc này không trách người, người không cần tự trách. Hiện giờ đã đã biết sự tình chân tướng, vì sư này liền đi ra ngoài cùng Lan Củ Tiên Tôn cấp cổ nguyệt Tiên Tôn cùng nghĩ cách cứu người tỉnh lại, may mà người còn có một phách chưa chịu khống chế, cũng coi như là trong bất hạnh rất may..... Kiên trì trụ.”

“Là..... Sư phó.” Thanh Linh tiên phách cắn cắn môi, dùng sức gật gật đầu, cứ việc vẫn luôn ra vẻ trấn định, nhưng kia đã có chút bắt đầu biến trong suốt thân mình lại nói sáng tỏ hẳn kiên trì đến có bao nhiêu vất vả.

Băng Kỳ hơi hơi câu môi, gõ gõ Thanh Linh đầu, đối hẳn an ủi cười, rồi sau đó xoay người hóa thành khói nhẹ ra Thanh Linh trong óc, mắt đào hoa trung hiện lên đau lòng cùng khói mù.

Dám lập đi lập lại nhiều lần mà đem mưu ma chước quỷ đánh tới hẳn bên người nhân thân thượng, hẳn không đem kia “Nó” bắt được tới nghiền xương thành tro thề không bỏ qua!

Băng Kỳ vừa mở mắt liền nhìn đến Lan Củ cùng cổ nguyệt một cái bình tĩnh một cái vũ mị mà ngồi ở ghế trên uống trà.

“Nhiều năm không thấy người cứ như vậy cấp mà kêu chúng ta hai cái tới, đã xảy ra chuyện gì thế nhưng làm chúng ta tới ưu nhã Băng Kỳ Tiên Tôn như vậy nôn nóng?” Cổ nguyệt lười nhác ý ở ghế trên, thấy Băng Kỳ tỉnh lại, mị nhãn một nghiêng, trêu chọc nói.

Lan Củ cũng là nhìn về phía Băng Kỳ, ánh mắt mang theo dò hỏi.

Thấy bọn họ đã tới, Băng Kỳ trong lòng hơi hơi buông lỏng, liền dục mở miệng, ai ngờ nhưng vào lúc này, cửa phòng lại đột nhiên đột nhiên một tiếng vang lớn bị người đá văng, một đạo màu đen bóng người đột nhiên vọt tiến vào, bay nhanh triều Băng Kỳ đánh tới.

Trong phòng ba người hơi hơi kinh ngạc, thân mình vừa động liền muốn ra tay.

Nhưng bóng người kia lại đột nhiên rống lớn nói: “Mau cùng gia tới, tên kia không biết sao lại thế này thực không thích hợp!”

Vừa nghe thanh âm này, Băng Kỳ vội vàng ý bảo Lan Củ cùng cổ nguyệt thu tay lại, xoát mà đứng lên nhú mày hỏi: “Ngọc Bạch? Người nói Kim Nhi? Nàng làm sao vậy?”

Tác giả có lời muốn nói: Tha thứ này chương chỉ làm nam nữ chủ đánh cái nước tương, bởi vì cái này chân tướng không giải thích rõ ràng nói đại gia khả năng sẽ có nghi hoặc, cho nên cẩn thận mà giải thích một chút. Hạ chương liền hảo điều ~

Nghiệt Đồi [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

18 Trong Mộng Chi Nước Mắt

--

Trong mộng chi nước mắt

“Nàng.....” Người tới chính là vẻ mặt xanh mét Đào Ngột. Hấn hắc trầm khuôn mặt, mày kiếm hung hăng nhăn lại, trong mắt mang theo hỏa đốt nôn nóng. Nghe được Băng Kỳ hỏi hấn, rồi lại không biết vì sao do dự một chút, mới cắn răng nói, “Cùng ta tới chính là!”

Dứt lời, một phen túm quá Băng Kỳ liền muốn lao ra đi.

Băng Kỳ vẻ mặt nghiêm lại, lại cũng không có tâm tư so đo Đào Ngột mạo phạm, cùng Lan Củ, cổ nguyệt liếc nhau, ba người liền đồng thời nhắm phía Kim Hưu phòng.

Nhìn Ngọc Bạch này nôn nóng bộ dáng, chẳng lẽ là lúc trước “Kia sự kiện” cấp Kim Nhi để lại cái gì di chứng..... Bởi vì này một lần nữa xuất hiện ly hôn chú, cho nàng mang đến cái gì mặt trái kích thích?

Băng Kỳ nguyên tưởng rằng Ngọc Bạch nói Kim Hưu “Thực không thích hợp” là chỉ trên người nàng xuất hiện cái gì dị trạng hoặc là đã chịu cái gì thương tổn. Nhưng không nghĩ tới khi bọn hấn ba người theo Ngọc Bạch vội vã mà xông vào Kim Hưu phòng là lúc, nhìn đến lại là.....

Ba người có chút kinh ngạc mà ngây người, trong lúc nhất thời có chút không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Các người mau đến xem xem nàng làm sao vậy! Ngủ ngủ đột nhiên khóc lên, thật là sảo chết người! Nàng..... Nàng nên không phải là trúng tà đi?” Đào Ngột hấp tấp mà vọt tới mép giường, có chút không kiên nhẫn có chút vô thố mà nhìn trên giường rõ ràng đang ngủ lại ngăn không được nước mắt Kim Hưu, bực bội mà gãi gãi tóc nói.

“Phi thúy gặp qua ba vị Tiên Tôn. Phi thúy đã cùng sư đệ nói qua, sư phó chỉ là làm ác mộng, nhưng.....” Một bên súc ở ghế trên không hề tồn tại cảm phi thúy đột nhiên sâu kín mà ra tiếng, đối với Băng Kỳ mấy người nói, cuối cùng vô cùng quý dị mà liếc Đào Ngột liếc mắt một cái.

Chính là hăn cái này sư đệ không biết trúng cái gì phong, nhìn thấy nhà hăn sư phó ngủ ngủ rơi xuống nước mắt thế nhưng nháy mắt liền tạc mao. Đầu tiên là đứng ở mép giường hướng về phía sư phó rống “Bệnh tâm thần người khóc cái mao a ngủ còn không ngừng nghỉ! Như vậy ủy ủy khuất khuất đáng thương hề hề bộ dáng nào xứng làm gia sư phó a quả thực xấu đã chết còn không chạy nhanh dừng lại” blah blah blah.....

Sau đó, thấy sư phó ngủ đến trời đất tối tăm hoàn toàn không có phản ứng, hăn bắt đầu bực bội mà gãi đầu ở trong phòng qua lại xoay quanh, mà y kẹp đến càng ngày càng gấp, sắc mặt càng ngày càng thanh.....

Cuối cùng, hăn thân mình chợt lóe, hoàn toàn không màng hăn lo lắng cố sức phí nước miếng giải thích cùng khuyên bảo liền gào thét đi tìm Băng Kỳ Tiên Tôn.....

“Sư đệ người nghe ta nói, ta hầu hạ sư phó thật nhiều năm, sư phó thật sự chỉ là làm ác mộng nàng thật sự không có việc gì a.....” Nhìn bị một quyền oanh sập đại môn, hăn thật sự hảo muốn khóc.

Hăn không phải thực chán ghét sư phó thực phản cốt thực kiệt ngạo khó thuần sao? Kia hiện tại này phúc tuy rằng thực vụn vụn thực quý dị chính là rõ ràng liền rất lo lắng tạc mao bộ dáng là chuyện như thế nào?

Phỉ thúy chảy nước mắt, một bên cố sức mà dùng pháp thuật tu môn, một bên cảm thấy nhà hấn tàn bạo sự đệ nhất định là quý thượng thân.

Băng Kỳ rốt cuộc từ khó được đại ra trung phục hồi tinh thần lại, như là đột nhiên ý thức được cái gì dường như, thật sâu mà nhìn Đào Ngộ liếc mắt một cái, theo sau nhìn về phía phỉ thúy: “Phỉ thúy, người nói sư phó của người luôn là làm ác mộng trong lúc ngủ rơi lệ?”

“Cũng không luôn là lạ Tiên Tôn. Sư phó ngẫu nhiên sẽ làm ác mộng, sau đó liền khóc lên. Lúc trước phỉ thúy cũng từng bởi vậy lo lắng, nhưng mỗi lần sư phó tỉnh lại đều nói chỉ là bởi vì làm ác mộng mà thôi, căn bản không có việc gì, làm phỉ thúy không cần lo lắng. Phỉ thúy quan sát thật nhiều thứ, thấy sư phó thật sự không có gì chuyện này, lúc này mới yên tâm.” Phỉ thúy nghĩ nghĩ, gật đầu nói.

“Đã là như thế, các người cũng đừng lo lắng, Kim Nhi tình huống chính nàng biết.” Đột nhiên mở miệng lại là văn nhã đạm mạc Lan Củ. Hấn đi đến mép giường ngồi xuống, đẹp đôi mắt yên lặng dừng ở Kim Hưu má bên không ngừng lăn xuống nước mắt thượng, khe khẽ thở dài.

“Cái gì đừng lo lắng! Người bình thường làm sao bên ngủ bên khóc nha? Còn khóc đến lại xấu lại khó nghe.....” Đào Ngộ lại là hắc mặt lớn tiếng phản bác nói. Hấn chỉ biết giờ phút này, lòng tràn đầy thất buồn, đổ đến hấn cơ hồ thở không nổi nhĩ tới.

Nàng đang gặt gao nhắm hai mắt ngủ say, nhưng kia nước mắt lại như là chặt đứt tuyến hạt châu giống nhau không ngừng mà từ nàng má bên lăn xuống, hoàn toàn đi vào phát tích, làm ướt gối thêu hoa, vụng ra từng mảnh thâm sắc ám tím. Cùng với lăn xuống nước mắt, là nàng khàn khàn mỏng manh nước nở. Một tiếng một tiếng, đứt quãng, rõ ràng không phải cỡ nào hữu lực cỡ nào đánh sâu vào gào khóc, lại chính là mang theo một loại tâm liệt phế đau đớn, phảng phất..... Phảng phất nàng chính gặp thật lớn thống khổ gặp phải thật lớn tuyệt vọng dường như, khóc đến hấn vô cùng

bực bội vô cùng lo lắng, tưởng nhắm mắt làm ngơ trở về phòng ngủ rồi lại mặc danh bị vướng bước chân, áp không dưới bực bội cũng đi không khai.....

Đào Ngộ cảm thấy chính mình như là trúng tà. Dáng vẻ này nàng làm hẳn chỉ nghĩ hung hăng mà điêu tình nàng bức nàng dừng lại khóc thút thít bức nàng cười, nhưng trên thực tế hẳn lại hoàn toàn lấy nàng không có cách, cho nên hẳn mới có thể gặp quỷ đường như nghĩ tới muốn đi tìm Băng Kỳ cầu cứu.....

“Bốn tọa bồi nàng liền hảo, các người đi ra ngoài đi.” Lan Củ không có trả lời Đào Ngộ, chỉ là nhẹ giọng lại không dung cự tuyệt mà nói.

“Cũng hảo.....” Gật đầu chính là Băng Kỳ, chỉ là hẳn nói còn chưa nói xong, liền kêu Đào Ngộ rống giận đánh gãy.

“Lão tử mới không đi!”

“Nàng hiện tại cũng không cần đồ nhi phụng dưỡng, bốn tọa làm bạn nàng liền đủ rồi. Huống chi, người không phải vẫn luôn không tình nguyện hám làm giàu nhi vi sự sao, hiện nay như thế nào lo lắng khởi nàng?” Lan Củ nhàn nhạt mà quét hẳn liếc mắt một cái, trong mắt hiện lên một tia mặc danh thâm trầm.

“Người!” Đào Ngộ bỗng chốc cứng lại, trong lúc nhất thời nói không ra lời. Trong đầu loạn loạn, một bên tràn đầy đối chính mình hoang mang, một bên lại tràn đầy không muốn rời đi ý niệm.

“Lão tử mới không có lo lắng nàng..... Ta, ta chẳng qua là..... Dù sao gia không cần đi! Gia đáp ứng quá nàng lần này xuống núi sẽ che chở nàng! Đây, đây là lão tử nhiệm vụ.....” Cuối cùng, giằng co sau một lúc lâu, hẳn xanh mặt, rốt cuộc chính là bài trừ như vậy câu nói.

“Mặt khác bốn tọa mặc kệ, bốn tọa không hy vọng có người quấy rầy chúng ta hai người thời gian.” Lan Cử lại là đột nhiên lạnh lẽo liếc mắt một cái đảo qua tới, trong mắt kia rõ ràng hàm nghĩa làm Đào Ngột ngẩn ra, ngay sau đó bỗng dừng một cỗ hỏa tự ngược phóng lên cao.

Hai người thời gian? Hẳn có ý tứ gì?!

Đào Ngột còn chưa tới kịp tự hỏi cái gì, thân mình lại bỗng dừng cứng đờ, tiếp theo mềm mại mà ngã xuống.

Phía sau, là vẻ mặt xem diễn bộ dáng cỗ nguyệt chậm rãi thu hồi ngưng tụ màu đỏ pháp lực đầu ngón tay.

“Một phen tuổi còn cùng cái tiểu hài tử so đo, cũng không sợ người khác chê cười.” Nếu có điều chi mà câu môi cười, cỗ nguyệt trêu chọc nói. Nếu không có hẳn ra tay, này tính tình táo bạo gia hỏa thoạt nhìn thật muốn động thủ, mặt khác nhưng thật ra không sao, liền sợ muốn chậm trễ Băng Kỳ chuyện này.

Lan Cử như có như không mà cười, thu hồi trong mắt cỗ tình ái muội, nhìn về phía trên giường Kim Hưu, nhẹ giọng nói: “Nàng hiện tại sở chịu hết thảy đều là bởi vì hẳn, ta luôn là không tránh được nghĩ muốn giúp nàng thảo một ít trở về.”

“Nhưng hẳn nếu không phải đâu?” Không phải cái kia “Hẳn” nói, chẳng phải là chính sai người?

“Kia hẳn tự nhận xui xẻo đó là.” Ai kêu hẳn không chỉ là trên người có “Hẳn” hơi thở, liền tính tình đều như vậy tương tự. Tuy rằng hẳn còn không thể xác định này Ngọc Bạch chính là người kia, bất quá..... Hiện nay người nợ không ở, hẳn chỉ có giận chó đánh mèo cái này giống như hẳn xui xẻo gia hỏa.

“Cũng hảo. Người lưu tại nơi này bồi bồi nàng đi, chúng ta đi trước tiếp tục mới vừa rồi chuyện này.” Trong lòng nhân Lan Củ này đúng lý hợp tình nói mà có chút buồn cười, nhưng tưởng tượng đến Thanh Linh sự tình, Băng Kỳ lại thu liễm ý cười, đau đầu mà nhéo nhéo giữa mày.

“Người bồi bồi nàng đi, chúng ta đi trước tiếp tục mới vừa rồi chuyện này.” Tưởng tượng đến Thanh Linh sự tình, Băng Kỳ thu liễm ý cười, đau đầu mà nhéo nhéo giữa mày, lại là muốn Lan Củ lưu lại.

“Không được, nàng cũng không cần ta.” Lan Củ lại là một đốn, thở dài, ngay sau đó đứng dậy triệu Băng Kỳ đi tới, “Mặc kệ là khóc là cười, nàng muốn đều chỉ có cái kia người trong mộng. Mới vừa rồi sẽ như vậy nói, cũng bất quá là muốn đậ đậ hẩn thôi, ta hiện nay đối với người chuyện đó nhi tương đối tò mò.”

Lan Củ trong lòng biết Băng Kỳ định là gặp đại phiền toái lúc này mới như vậy nôn nóng, hẩn là lo lắng Kim Hưu, nhưng cũng giống nhau lo lắng hẩn.

“Kia đi thôi. Đến nơi này Ngọc Bạch..... Liền làm hẩn an tĩnh ngủ đi. Phi thúy, hảo sinh chiếu cố người sư đệ, ngủ đủ rồi hẩn tự nhiên sẽ tỉnh.” Băng Kỳ minh bạch Lan Củ tâm tư, không khỏi nhẹ nhàng câu môi, quay đầu đối phi thúy nói.

Nói xong, ba người thân mình chợt lóe, trong phòng tức khắc chỉ còn lại có nằm thi trên mặt đất Đào Ngộ cùng đầy mặt dại ra phi thúy.

Nói bọn họ mới vừa rồi..... Nói đều là gì đồ vật?

Vì cái gì hẩn mơ hồ cảm thấy bọn họ nói sự tình sau lưng chân tướng.....
Sẽ phi thường phi thường phi thường đáng sợ?

Phi thúy ánh mắt nhi theo bản năng mà phiêu hướng Đào Ngộ, tức khắc không tự chủ được mà đột nhiên một run run. Hẩn vẫn là không nghĩ, đỡ

phải biết cái gì không nên biết đến chuyện này bằng bạch đoán bản thân mệnh.

Tư cập này, phi thúy mắt nhắm lại, đầu một oai, quyết định tiếp tục ngoan ngoãn ngủ.

Vì thế ngày này buổi tối, mặc kệ Đào Ngột trên mặt đất nằm thi nằm một cả ngày phi thúy suýt nữa bị rớt cuộc tỉnh lại người nào đó cấp một móng vuốt xé thành hai nửa.

Đang lúc phi thúy bị Đào Ngột đuổi giết, nước mắt nước mũi giàn giụa khắp nơi chạy trốn là lúc, Kim Hưu tỉnh.

“Ngọc Bạch, người lại khi dễ người sư huynh, còn không mau cấp vi sư dừng tay!” Mở mắt ra liền thấy được tảo bạo nhị đồ đệ chính đây mặt dữ tợn mà một móng vuốt huy hướng ngược khờ đại đồ đệ, Kim Hưu đau đầu mà xoa xoa đầu, vung tay lên vì phi thúy hóa giải sắc bén công kích, bày ra nghiêm khắc thần sắc trừng hướng Đào Ngột.

“Sư phó cứu mạng!” Phi thúy gào khóc, bay nhanh mà huy chân ngắn nhỏ chạy về phía nhà mình sư phó, kín mít mà trốn hảo.

“Hừ.” Đào Ngột thấy vậy, sắc mặt thối hoắc mà một hừ, lại là không biết vì sao ngạnh sinh sinh thu hồi móng vuốt.

“Hảo đừng náo loạn, vi sư muốn đi tìm Băng Kỳ Tiên Tôn, hai người các người đi theo đi.” Kim Hưu vốn định chính mình một mình đi tìm Băng Kỳ hỏi một chút kia ly hồn chú chuyện này, nhưng lại sợ chính mình không ở, này hai cái đồ nhi lại đánh lên tới nháo xảy ra chuyện gì thì tới, đành phải mở miệng làm hai người đều theo bên người.

“Là, sư phó!” Phỉ thúy vội vàng đáp ứng xuống dưới, ô ô, có sư phó ở, tính mạng của hãn an toàn mới có bảo đảm a!

Đào Ngột bĩu môi, hung tợn mà trừng mắt nhìn phỉ thúy liếc mắt một cái, lúc này mới không tình nguyện mà theo đi lên.

Hãn phát hiện chính mình thế nhưng vô pháp đối nàng nói không, mà nhìn đến nàng giờ phút này đối hãn thuyết giáo nghiêm túc bộ dáng..... Cùng ban ngày kia cổ phát đổ trất buồn so sánh với, hãn trong lòng thoải mái rất nhiều, cái này làm cho hãn trong lòng lửa giận cùng bực bội lập tức tiêu tán rất nhiều.

Đào Ngột nhìn Kim Hưu bóng dáng, liền chính mình cũng không có phát hiện, chính mình lại là hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, sắc bén bực bội thần sắc lập tức hoãn không ít.

Kim Hưu ba người tiến vào năm hoa cư là lúc, Băng Kỳ mấy người vừa lúc vì Thanh Linh giải khai này ly hôn chú.

“Các người ở cửa chờ, vi sư đi vào nhìn một cái.” Xoay người đối phỉ thúy cùng Đào Ngột ý bảo nói, Kim Hưu vượt qua ngạch cửa đi vào nhà ở.

“Là, sư phó!” Phỉ thúy vội vàng hướng đại môn bên trái nhích lại gần, khẩn trương hề hề mà nhìn đại môn bên phải Đào Ngột. Đây đại môn là rộng mở, tuy rằng sư phó không ở bên người, nhưng trong phòng ngoài phòng người đều có thể thấy lẫn nhau tình huống, hãn này tàn bạo sư đệ hãn là sẽ không xằng bậy đi ô ô.

Đào Ngột tâm tình hảo rất nhiều, cũng hoàn toàn đã không có lấy phỉ thúy hết giận **, này đây liền nhìn đều không có nhìn hãn liếc mắt một cái, chỉ là lười nhác mà dựa vào cạnh cửa, nhìn như ở nhắm mắt như đi vào cõi thần tiên, chỉ là kia lỗ tai lại là lén lút dựng đến lão cao.

“Các người như thế nào cũng tới?” Đi vào nhà ở, nhìn đến đang ở đã tọa bình phục chính mình hơi thở ba người, Kim Hưu nương mày nói.

“Hồi lâu không thấy, Kim Nhi.” Băng Kỳ ba người còn chưa trả lời, Kim Hưu liền nghe được một cái trong sáng sạch sẽ thanh âm ở chính mình phía sau vang lên.

Còn có một con giống đực? Là ai?

Đào Ngộ mi vừa nhú, đôi mắt lén lút mở một cái phùng nhi, trộm mà quét về phía trong phòng.

Kim Hưu bỗng dừng sừng sốt, có chút kinh ngạc mà xoay người, lại là hướng tới nói chuyện người nọ khom lưng dằng tằng lễ vật nói: “Kim Hưu tham kiến thiên tựa điện hạ.”

Thiên tựa điện hạ là nào chỉ?

Đào Ngộ đôi mắt mở lớn hơn nữa một ít, nhưng người nọ ngồi ở Băng Kỳ trên giường, bị bình phong cùng màn trướng chặn thân mình, nhìn không thấy người.

Tác giả có lời muốn nói: Ngao ngao, ta sẽ nói cho nãi nhóm bọn yêm nam chủ sắp giác ngộ sao? Ngao ngao, ta sẽ nói cho nãi nhóm quyền thứ nhất sắp xong việc nhi sao? Ngao ngao, ngao ô không cần ——! 【 kịch thẩu giả là muốn kéo đi ra ngoài bạo cục khụ.

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

19 Thiên Đế Chi Tử

--

Thiên Đế chi tử

“Không cần đa lễ.” Kia thanh nhuận ôn nhu tiếng nói mang chút ý cười nói, chỉ là thân ảnh lại trước sau chưa động.

“Điện hạ như thế nào tại đây?” Kim Hưu gật đầu đứng dậy, cười hỏi.

Hôm nay tựa điện hạ là Thiên Đế con trai độc nhất, Thiên giới Thái Tử điện hạ, vẫn luôn hiệp trợ Thiên Đế quản lý Thiên giới, công việc bề bộn, hành tung quý dị. Tính lên bọn họ đã có mấy ngàn năm chưa từng gặp qua hẳn, hôm nay hẳn như thế nào đột nhiên xuất hiện tại đây?

“Là để phụ nghe nói ngao quảng ném nữ sự tình, cảm thấy có chút kỳ quặc, liền làm ta lập tức đến xem. Không nghĩ tới vừa lúc đuổi kịp các người đều ở, thật sự là xảo.” Ngày đó tựa điện hạ tiếng nói ôn nhuận, mang chút ý cười, ấm áp như là xuân phong mặt trời mới mọc, cho người ta một loại thật là ôn hòa thoải mái cảm.

“Đúng vậy, cũng hạnh đến điện hạ tới kịp thời, Thanh Linh đứa nhỏ này cùng Linh Tiêu công chúa mới có cứu. Nếu không, chỉ là kia vô nước lũ tình, liền đủ để muốn ta mạng già.” Băng Kỳ dẫn đầu điều tức xong, mở mắt ra đứng lên, câu môi khẽ cười nói. Xem kia thần sắc lại là khôi phục ngày xưa ngả ngớn câu nhân, một chút đã không có lúc trước sắc bén âm trầm.

“Cũng là ta cùng với bọn họ có duyên. Bất quá này tiểu Thanh Linh trung chính là vật gì? Như thế nào như thế quý dị? Còn có này vô nước lỗ tinh, chính là đã mất tích hơn một ngàn năm.” Thiên tựa điện hạ vẫn như cũ thân mình chưa động, chỉ là mang chút nghi hoặc mà dò hỏi.

“Thanh Linh trung chính là ly hồn chú.....” Băng Kỳ dừng một chút, hơi hơi thở dài, đem toàn bộ sự tình ngọn nguồn chậm rãi nói tới.

“Lại là ly hồn chú?” Nghe xong Băng Kỳ tự thuật, thiên tựa điện hạ trong giọng nói mang theo chút nghiêm túc, “Như vậy xem ra, kia tiểu Thanh Linh cứu kia chỉ con dơi hắc là đến từ Ma giới. Nó vẫn luôn dụ hoặc Thanh Linh mang theo huyền băng lệnh đi Ma giới, định là có cái gì âm mưu quý dị. Gần ngàn năm tới, Ma giới vẫn luôn ngo ngoe rục rịch, nếu nói bọn họ ở sau lưng phá rối cũng là tình lý bên trong, chỉ là không biết bọn họ đến tột cùng là phải làm chút cái gì..... Các người yên tâm đi, sự tình quan tam giới an bình, đái ta một hồi đến Thiên giới liền đem lập tức việc này bẩm báo đế phụ, chắc chắn đem việc này tra cái rõ ràng.”

Hắn ngồi ở trong phòng trên giường lớn, bị bình phong cùng màn che ngăn trở, cho nên không có người thấy hắn ở Băng Kỳ nhắc tới ly hồn chú kia nháy mắt, lưu li con người thật sâu tối sầm lại, hiện lên một tia dày đặc khói mù, nhưng lại thực mau giấu đi.

“Như thế rất tốt. Đúng rồi, Thanh Linh cùng Linh Tiêu công chúa hiện tại như thế nào?” Kim Hưu gật đầu, ngay sau đó xoay người hỏi Băng Kỳ nói.

“Cơ bản đã mất đáng ngại. May mà Thanh Linh trung kia ly hồn chú không lâu sau, lại bởi vì Lan Củ thông hiểu này đó chú pháp, tuy nói này ly hồn chú nan giải, nhưng chúng ta ba người liên thủ vì hắn giải chú, hắn đã không có việc gì. Đến nỗi Linh Tiêu công chúa.....” Băng Kỳ giương mắt nhìn về phía bình phong sau thiên tựa do, “Điện hạ đang ở vì nàng giải phong.”

Băng Kỳ vừa dứt lời, chỉ nghe được bình phong sau truyền đến một tiếng thanh thúy pha lê rách nát thanh, đồng thời một đạo chói mắt hồng quang hiện lên. Ngay sau đó ngày đó tựa điện hạ thanh âm liền vang lên lại đây: “Vô nước lỗ tinh đã giải phong, này Tiểu Long Nữ đã mất trở ngại, các người mau chút đem nàng đưa về Long Cung đi, nước biển đổi nàng hữu ích, nhưng làm nàng sớm chút tỉnh lại.”

Nói, liền chậm rãi từ kia bình phong mặt sau đi ra.

Vẫn luôn ở ngoài cửa dựng lỗ tai, híp mắt nghe lén nhìn lén Đào Ngột cái này rốt cuộc thấy được kia cái gì thiên tựa điện hạ bộ dáng.

Đây là một cái như mây như yên giống nhau đậm nhạt xuất trần nam nhân.

Ngũ quan đại khí trung mang theo tinh diệu tế trác tuần tú, mặc phát lấy ngọc đá chính tề mà thúc khởi, ôn hòa đẹp đẽ quý giá, nho nhã thoát tục, mang theo bàn bạc tiên khí cùng một tia bề ngễ tam giới cao quý khí phách. Hãn người mặc một bộ màu trắng thêu bạc biên tiên y, thoát nhìn sạch sẽ mà thuần túy, làm người không tự biết địa tâm sinh kính sợ.

Tự nhiên, này nam nhân sinh chính là lại đẹp, thân phận lại cao quý, ở Đào Ngột trong mắt vẫn là chỉ là một con cùng phi thúy, Băng Kỳ đám người vô dị giống đực.

Hơn nữa..... Còn chỉ là háo sắc đáng khinh, dụng tâm kín đáo hỗn trưởng giống đực!

“Nơi này ô ử.” Thiên tựa ở hai người trước mặt đứng yên, nhìn về phía Kim Hưu thời điểm đột nhiên về phía trước mại một bước, đến gần rồi Kim Hưu, sau đó duỗi tay nhẹ nhàng vỗ vỗ nàng bả vai, cuối cùng còn ngẩng đầu triều nàng ôn hòa cười, tươi cười mê người.

Hung tợn mà trừng mắt thiên tựa chạm vào Kim Hưu bả vai cái tay kia, Đào Ngột phát hiện chính mình trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ thế

tới rào rạt khó chịu chính là chần ở ngực, nuốt cũng nuốt không đi xuống.

Nơi nào dơ a nơi nào dơ a? Đều là thần tiên đều là tiên y nào có dễ dàng như vậy dơ? Gia hỏa này rõ ràng chính là mượn cơ chiếm nàng tiện nghi, hơn nữa nói chuyện liền nói lời nói dựa như vậy gần cười như vậy dâm dăng làm cái gì? Đương nàng là kẻ điếc nghe không thấy sao?

Bực mình mà híp mắt trừng mắt thiên tựa, Đào Ngộ chỉ cảm thấy này chỉ giống đực nhìn vô cùng chướng mắt. Cùng xem Băng Kỳ bọn họ mấy cái bất đồng, trước mắt tân xuất hiện này chỉ làm hấn mạc danh sinh ra một cổ không thể nói tới chán ghét cảm xúc.

“Nguyên lai đây là Thiên Đế tử thiên tựa điện hạ a..... Sinh cũng thật tuấn thực sự có khí chất!” Lóe mắt lấp lánh, dùng vô cùng sùng bái miệng lưỡi cười đến ngốc hề hề, dũng cảm mà dẫm đạp lên chính là phi thúy.

“Là, sao?” Một cái hung ác sắc bén ánh mắt bắn về phía phi thúy, Đào Ngộ hơi hơi cau môi, tuấn mỹ trên mặt cười đến dữ tợn.

Phi thúy tức khắc một run run, ngây ngốc mà vội vàng lắc đầu nói: “Không không không, tự, tự nhiên không có sự đệ người tuấn người có khí chất.....”

Đào Ngộ lúc này mới miễn cưỡng vừa lòng mà hừ lạnh một tiếng, tiếp tục híp mắt trộm ngắm.

Phi thúy đại ra mà nhìn Đào Ngộ, hoàn toàn không làm rõ ràng là cái chuyện gì xảy ra. Hấn mới vừa rồi đáp lời thật sự nhanh chóng, nhưng trời biết, kia chỉ là theo bản năng cử chỉ a!

Hay là đây là truyền thuyết nô tính sao? Phi thúy phản ứng lại đây, yên lặng cúi đầu, nội tâm phức tạp không thôi, chung đến rơi lệ đầy mặt.

Hấn không nghĩ muốn bộ dáng này cá tính nha nha nha!

Cửa có người ỷ mạnh hiệp yếu, trong phòng lại là hài hòa thật sự.

“Đa tạ điện hạ.” Đối với thiên tựa hơi hiện thân mật hành động, Kim Hưu hơi hơi sững sốt một chút, theo bản năng không dấu vết mà lánh khai, nhưng trên mặt lại là cười đến xuân về hoa nở, chân thành cung kính.

Nghe được Thanh Linh chuyện này xem như giải quyết, nàng dẫn theo tâm nhi cũng là thả đi xuống. Thở phào nhẹ nhõm vui vẻ rất nhiều, hoàn toàn không có chú ý tới ngày đó tựa điện hạ tay bởi vì nàng động tác nhỏ mà hơi hơi cứng đờ một chút.

“Không cần vẫn luôn kêu ta điện hạ. Nhiều năm không thấy, làm sao như thế xa lạ? Vẫn là trước kia như vậy gọi ta thiên tựa sư huynh đi.” Thiên tựa cong môi cười nhạt, ấm áp tiếng nói mang theo một tia thực tự nhiên thân mật.

“Này.....” Kim Hưu có chút kinh ngạc, trước kia đều kêu hãn thiên tựa sư huynh? Sư huynh?! Tình huống như thế nào? Nàng như thế nào không nhớ rõ?

“Tiểu Kim Nhi sợ là ngủ cả ngày ngủ hôn đầu nhỏ, đối ba ngàn năm trước chuyện này nhớ không rõ đi.” Đột nhiên chen vào nói chính là điều tức xong, yêu mị mà cười đứng dậy cổ nguyệt.

“Người đã quên, ba ngàn năm sư phó nhóm mang chúng ta bốn cái ở Thiên giới tu hành là lúc, Thiên Đế từng làm thiên tựa điện hạ đi theo sư phó của người tu hành quá ba năm, người khi đó đều là gọi hãn thiên tựa sư huynh.” Lan Củ cũng theo sau mở mắt ra, bổ sung nói. Chỉ là kia đạm mạc đáy mắt lại hiện lên một mặt lo lắng.

Ba ngàn năm trước kia sự kiện lúc sau, tuy rằng bọn họ lao lực trăm cay ngàn đắng đem nàng sở trung ly hồn chú giải khai, nhưng lại không biết như thế nào để lại di chứng, khiến cho nàng rơi xuống như vậy cái ban

ngày ngủ say, buổi tối mới có thể tỉnh lại di chứng. Hơn nữa, nàng còn bởi vậy đã quên rất nhiều người cùng sự.

Mà hiện nay, không nghĩ tới nàng còn nhớ rõ thiên tựa điện hạ, lại là không nhớ rõ đã từng về hẳn những cái đó sự..... Này hay là, lại là cái gì tân bệnh trạng sao?

“Là, phải không? Ta như thế nào một chút ấn tượng đều không có.....” Kim Hưu có chút kinh ngạc. Bọn họ nói đều là thật sự? Nhưng nàng vì sao lại là một chút ấn tượng đều không có?

“Định là này ba ngàn năm tới người vẫn luôn ngủ say, cho nên mới ngủ hồ hồ. Hơn nữa điện hạ bận về việc chính vụ, cùng chúng ta cũng có ba ngàn năm không thấy, người không nhớ rõ không rõ ràng lắm cũng đúng là bình thường.” Sự nàng chịu kích thích hoài nghi khởi cái gì, Băng Kỳ vội vàng mở miệng an ủi nói, trong lòng lại là nhẹ nhàng thở dài.

Bọn họ là hy vọng nàng mau chút thoát khỏi này quỷ dị ngủ say chi chứng, nhưng tư tâm lại là không nghĩ nàng nhớ tới trước kia những cái đó chuyện này tới. Tưởng tượng đến lúc đó mất đi người kia lúc sau, nàng kia điên khùng tuyệt vọng phát cuồng bộ dáng, bọn họ mỗi người đều là lòng còn sợ hãi.

Nàng là cùng bọn họ mấy cái cùng lớn lên muội muội cũng là bạn thân, bọn họ đều không hy vọng lại lần nữa như vậy cảnh tượng lại lần nữa trình diễn.

“Là như thế này.....” Kim Hưu rất là nghi hoặc, trầm hạ tâm nghĩ nghĩ, tựa hồ trong đầu thật sự có cái như vậy có quen thuộc cảm hình ảnh chợt lóe mà qua, lúc này mới mặt giãn ra cười nói, “Ta tựa hồ có điểm ấn tượng..... Như thế, mong rằng thiên tựa sư huynh không nên trách tội.”

“Làm sao đâu. Cũng trách ta chính mình, này ba ngàn năm tới vẫn luôn hiệp trợ để phụ xử lý Thiên giới sự vật, không có nhiều tới đi lại, lúc này

mới khiến cho chúng ta xa lạ.” Thiên tựa nhàn nhạt mà quét Băng Kỳ ba người liếc mắt một cái, trong lòng hiểu rõ, lúc này mới lắc đầu, khẽ cười nói. Tươi cười trung mang theo nhọt nhạt súng nịch, còn có một tia nói không rõ tình tứ, “Bất quá người này cổ quái thích ngủ chúng, ta lại là vẫn luôn nhớ thương, chỉ là đáng tiếc nhưng vẫn chưa tra ra cái gì manh mối.”

Kia sự kiện, hẳn cùng Băng Kỳ bọn họ giống nhau đều là người đứng xem, tự nhiên cũng biết bọn họ hiện nay đang lo lắng cái gì.

“Không sao, dù sao đều lâu như vậy, ta sớm thành thói quen. Thiên tựa sư huynh cũng không cần nhiều làm nhớ mong.” Kim Hưu lắc đầu cười nói, thái độ khách sáo mà xa cách.

Nàng xưa nay không thích cùng người xa lạ giao lưu, mặc dù cái này thiên tựa điện hạ từng là nàng sư huynh, nhưng hiện tại hẳn đối nàng chỉ là người xa lạ cùng thủ trưởng, nàng rất khó thân thiện thân thiết đến lên.

“Không cần cùng ta như vậy khách khí, mặc dù người hiện nay nhớ không được, ta cũng vẫn như cũ là người thiên tựa sư huynh.” Thiên hình như có chút bất đắc dĩ cười nói, theo sau tươi cười hơi hơi liếm đi, mãi nhãn thờ dài mà tiếp tục nói, “Người cũng biết nếu không có lúc trước những cái đó sự, người cùng ta..... Sớm nên là thành đôi nhi thành gia.”

Lời này vừa nói ra, Kim Hưu khiếp sợ mà tròn tròn đôi mắt sững sờ ở tại chỗ, mà Băng Kỳ ba người còn lại là thần sắc có chút cứng đờ mà một đống, rất là phức tạp mà từng người nhìn nhau liếc mắt một cái.

“Này..... Là ý gì?” Kim Hưu rất là kinh ngạc.

Thành đôi nhi thành gia?! Nàng cùng..... Hẳn?

Tác giả có lời muốn nói: Khụ, bên ngoài hạ bạo tuyết, đông chết điếu anh anh anh

Nghiệt Đờ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

20 Lại Là Ghen Ghét

--

Lại là ghen ghét

“A đừng khẩn trương, kia tự nhiên đều là chuyện quá khứ nhi. Ta nháo người chơi đâu, không hy vọng người đối ta khách khí mới lạ thôi, đừng để ý.” Thiên tựa lại là ôn nhã mà cười. Tươi cười ôn nhu, lệnh người như tắm mình trong gió xuân, lại mang chút chế nhạo chi ý.

“Ân. Chúng ta đây trước kia là.....?” Kim Hưu lấy lại tinh thần, ngượng ngùng mà cười cười, ngay sau đó nghi vấn nói.

Nàng trong lòng không biết vì sao hiện lên một ít thực phức tạp cảm xúc, còn có một cổ tử nghi hoặc. Nàng ẩn ẩn cảm thấy tựa hồ có chút không thể nói tới cổ quái sự tình phát sinh ở chính mình trên người, cái này làm cho nàng rất muốn biết trước kia đến tột cùng đã xảy ra cái gì.

Hôm nay tựa điện hạ trong lời nói ý tứ hẳn là bọn họ đã từng yêu nhau quá đi, nhưng nàng lại là hoàn toàn không có ấn tượng..... Đây là vì cái gì? Nàng biết chính mình gần ngàn năm tới ký ức không được tốt, có rất nhiều chuyện này nhớ rõ cũng không rõ ràng, nhưng cho dù là không rõ ràng, cũng không có khả năng không hề ấn tượng mới là.....

Huống chi, cái này thiên tựa điện hạ còn có khả năng đã từng là nàng người yêu?

Nàng không có khả năng sẽ đem chính mình người yêu quên đến như thế không còn một mảnh, trừ phi nàng cũng không như vậy yêu hẳn.....

Nhưng không yêu lại như thế nào sẽ trở thành người yêu?

Kim Hưu có chút hoài nghi thiên đường như lời nói, nhưng Băng Kỳ bọn họ thần sắc thoát nhìn rồi lại phảng phất thực sự có chuyện lạ.

Kim Hưu cảm thấy trong lòng chột rối loạn, không biết vì cái gì, nàng bắt đầu theo bản năng mà cảm thấy, chính mình tựa hồ quên mất cái gì rất quan trọng chuyện rất trọng yếu.....

Trước mắt đột nhiên hiện lên ở cảnh trong mơ cái kia người mặc đồ thẩm hi bào nam tử.

Nàng thấy không rõ người nọ mặt, chỉ là mơ hồ nhớ rõ người kia thanh âm..... Tựa hồ cũng là ôn nhu như nước, thấp thuần sạch sẽ, giống như thanh phong tịnh thủy, làm người vừa nghe liền đồn sinh sa vào mê say cảm giác.

Như vậy nghĩ đến..... Đáo cùng cái này thiên đường như thanh âm có vài phần tương tự!

Tư cập này, Kim Hưu trong lòng đột nhiên một đột. Hay là, cái kia nàng cảm giác chính mình quên chuyện rất trọng yếu, cái kia trong mộng cùng nàng thành thân nam nhân..... Chính là thiên tựa điện hạ?!

Nhưng, cũng không đúng a! Trong mộng nam nhân kia..... Nàng thân thủ đem kia hàn băng nhận đâm vào hãn tâm oa, hãn là hồn phi phách tán..... Liền Mạnh Bà cũng nói qua hãn đã hóa thành nhẹ trần biến mất ở trong thiên địa!

Nhưng hôm nay tựa điện hạ thoát nhìn sắc mặt hồng nhuận thân thể anh vĩ khỏe mạnh thật sự, không lớn phù hợp nha.

Kia, kia nàng trong mộng nam nhân kia đến tột cùng là ai? Kia mộng..... Rốt cuộc chỉ là mộng vẫn là chân thật phát sinh quá, nàng quên đi ký ức?!

Nàng cùng hôm nay tựa điện hạ lại từng phát sinh quá chuyện gì?

“Là tràng ngoài ý muốn. Khi đó chúng ta mấy cái thường xuyên chơi đùa ở bên nhau, quan hệ thực hảo, không biết làm sao để phụ thể nhưng hiểu lầm ta cùng với người yêu nhau, liền hạ để chỉ tứ hôn. Chỉ là sau lại.....” Thiên tựa hơi hơi rũ mắt, cười nhạt nói, chỉ là nói đến nơi này không biết làm sao dừng một chút, mới ngẩng đầu lơ đãng dường như quét Băng Kỳ ba người liếc mắt một cái, nói, “Sau lại chúng ta đem hiểu lầm nói khai, chuyện này cũng liền không giải quyết được gì.”

“Nguyên lai là như thế này..... Nói vậy lúc ấy ta cùng với sư huynh cảm tình định là cực hảo, lúc này mới kêu Thiên Đế hiểu lầm. Kim Nhi thật là xin lỗi Đại sư huynh, thế nhưng đem này đó đều quên mất.” Nghe được thiên dường như giải thích, Kim Hưu lúc này mới áp xuống trong lòng táo loạn, mang chút xin lỗi mà dương môi cười nói. Chỉ là trong giọng nói còn có chút khó tránh khỏi khách sáo, vô pháp đối hãn như là đối Băng Kỳ mấy người như vậy vô câu vô thúc.

“Không cần tạ lỗi, người cũng là không nghĩ. Ngày sau chúng ta nhiều hơn lui tới, đem này tình cảm bổ trở về chính là.” Thiên tựa lắc đầu cười nhạt nói, đẹp khéo môi cong lên, trong mắt sáng rọi liễm diễm.

“Chính là, tương lai còn dài đâu. Nói làm sao hôm nay đảo thành các người sư huynh muội ôn chuyện, liền như vậy đem chúng ta ba cái đại lão gia lượng ở một bên thượng, cũng thật muốn kêu chúng ta ba ghen. Điện hạ này một biến mất chính là ba ngàn năm, chúng ta mấy cái cũng ba ngàn năm không thấy người, chúng ta cũng muốn ôn chuyện!” Khóe mắt đảo qua vẻ mặt như tuyết đạm mạc, giữa mày lại hơi hơi nhăn lại Lan Củ cùng tươi cười hơi có chút cứng đờ Băng Kỳ, cổ nguyệt nương mày, cười quyến rũ chen vào nói trêu ghẹo nhi nói.

“Ăn vị? Mỗi khi chỉ thấy được như hoa như ngọc đại cô nương nhóm vì người ăn vị, nhưng chưa bao giờ gặp qua người ăn người khác vị nột, xem

ra hôm nay ta có thể hảo hảo mở rộng tầm mắt.” Mới vừa có chút động lại không khí bị cổ nguyệt lời này đánh vỡ, Băng Kỳ mắt đảo hoa nheo lại, quét tới đáy mắt đông lạnh phức tạp, lộ ra nhất quán ngả ngớn bĩ khí tươi cười.

“Ân, mau chút lộ ra chua thối hoặc ăn vị sắc mặt cho ta nhìn nhìn, không hiểu được có thể hay không cùng những cái đó đại cô nương nhóm giống nhau phá hư nguyên bản xinh xắn khuôn mặt.” Bị hai người bọn họ như vậy một nháo, Kim Hưu tâm tình cũng thả lỏng lại. Ném ra trong đầu còn sót lại phân loạn, nàng mắt đẹp nhú lại, đối với cổ nguyệt cười đến không có hảo ý.

“Nói được ta cũng tò mò tâm nổi lên.....” Thiên tựa cũng là bật cười mà ho nhẹ một tiếng, trêu chọc dường như nhìn Băng Kỳ.

“Các người mấy cái liền tóm được cơ hội đùa giỡn ta đi.” Cổ nguyệt tức khắc phong tình vạn chủng mà mắt trợn trắng, phong hoa tuyệt đại mà đỡ trán lắc đầu thở dài, “Lâm giao tổn hữu a thật là lâm giao tổn hữu, ta thật thật là quá mệnh khổ.....”

“Đừng bần, hôm nay cơ hội khó được, chúng ta hẳn là ngồi xuống hảo hảo ôn chuyện mới là. Ta trước đêm này Linh Tiêu công chúa đưa về Đông Hải, các người tại đây chờ một lát, ta đi rất nhanh sẽ trở lại.” Băng Kỳ cười lớn chụp hẳn một cái tát nói.

“Nhớ rõ đem người kia đàn ấn dấu ngàn năm nguyệt thanh ngưng lấy ra, ta coi trọng nó thật lâu.” Vẫn luôn mặc không lên tiếng Lan Củ cũng rất cuộc trong lòng buồn lòng, mi một chộn nói. Quạnh quẽ tiếng nói sạch sẽ như nước, thập phần dễ nghe.

“Liên người yêu cầu nhiều, mỗi lần tới ta nơi này đều phải xảo trá một phen.” Băng Kỳ nghe vậy cười khổ nói, thẳng hô đau lòng.

“Bằng hữu chính là dùng để xảo trá.” Lan Củ nhàn nhạt mà nhướng mày, nhìn trời.

Ban đầu có chút đọng lại có chút quỷ dị không khí trải qua như vậy một nháo, rốt cuộc lung lay lên.

Chỉ là này trong phòng không khí tuy là rốt cuộc lung lay lên, cửa này khẩu không khí lại là cương lạnh như trời đông giá rét.

Nghiến răng nghiến lợi mà một chút một chút dùng móng vuốt trộm gãi tường, Đào Ngột xú mặt, chỉ cảm thấy trong lòng một trận buồn hỏa cuồng thiêu, chỉ buồn đến hãn khó chịu không thôi.

Dày đặc áp lực trất buồn cảm từ ngực lan tràn đến thân thể mỗi một chỗ, không biết từ đâu mà đến lửa giận lại là phát không ra, chỉ là cùng kia trất buồn cảm cùng ở ngực giao hợp, cùng thiêu đốt ra này chua xót, bực mình mà lại đau đớn cổ quái cảm giác tới. Đồng thời, lại phảng phất có thứ gì ở tế tế mật mật mà gặm hãn tâm dường như, cũng không quá đau, nhưng là rồi lại sấp sấp đau khổ dị thường khó nhịn.

Thậm chí, cảm giác này trung còn không biết vì sao mà, hỗn loạn một tia mạc danh khủng hoảng.

Cảm giác này, cùng dĩ vãng khó chịu sinh khí đều bất đồng, không thể hiểu được, thế tới rào rạt, làm hãn càng cảm thấy dày vò, khó có thể chịu đựng.

Đào Ngột một bên nhắm mắt lại nỗ lực áp lực bị này cổ quái cảm xúc mang theo tới giết chóc thị huyết **, một bên không chịu khống chế mà ở trong đầu điên cuồng rít gào.

Hãn đại gia cái gì gọi là “Người cùng ta sớm nên là thành đôi nhi thành gia”? Nói cái gì chỉ là Thiên Đế cái kia lão gia hỏa chính ra tới một cái vợ

vấn ô long, nếu biết là ô long còn cố ý nhắc tới tới làm gì? Như vậy tiếc hận ngữ khí, như vậy ôn nhu chăm chú nhìn, này cái gì thiên đường như hồn trưởng căn bản là muốn mượn điểm này nhi phá qua đi tới thông đồng kia chỉ mẫu thần tiên, sợ nàng đã quên bọn họ còn từng có như vậy ái muội một đoạn mới là thật sự đi?

Hừ vương bát đản hẳn rõ ràng chính là đối nàng có cái gì đáng khinh tà ác ý đồ! Mấu chốt là này chỉ ngu xuẩn mẫu thần tiên còn một bộ ngây ngô bộ dáng cùng hẳn dựa như vậy gần đi như vậy gần, nàng chẳng lẽ nhìn không ra tới hẳn vẫn luôn đứng ở bên người nàng ghê tởm mà nhìn nàng sao? Cư nhiên còn đối hẳn cười đến như vậy vui vẻ như vậy chói mắt! Ngày thường khôn khéo lúc này đều chết đến chỗ nào vậy nha?

Vẫn là..... Kia cái gì tứ hôn cái gì, là bởi vì nguyên nhân khác mới không có ban thành công..... Kỳ thật gia hỏa này chính là nàng trước kia lão tướng hảo..... Cho nên nàng mới đối hẳn tới gần một chút cũng không bài xích, ngược lại là cười đến thoải mái, cười đến hoặc nhân, cười đến.....

Làm hẳn hận không thể vọt vào đi bằm kia cái gì thiên tặc, đem nàng đưa tới chỉ có hẳn cùng nàng hai người địa phương đi, giáo nàng sở hữu tươi cười đều chỉ thuộc về hẳn!

Đào Ngột ban đầu thật vất vả khôi phục hảo tâm tình lập tức bỗng nhiên rách nát mở ra, thay thế chính là càng thêm ác liệt mặt trái cảm xúc.

Này ác liệt mặt trái cảm xúc đang ngấm đến trong phòng Kim Hưu đối thiên tặc cười đến càng ngày càng tự nhiên lúc sau, càng ngày càng thoải mái lúc sau, cơ hồ liền phải bạo phá mà ra.

“..... Hảo, các người tại đây chờ một lát, ta đây liền đi cấp Long Vương đưa nữ nhi đi, lão nhân kia nhi nói vậy đã gấp đến độ long căn đều phải trắng.” Nhưng vào lúc này, Băng Kỳ ôm hỷ còn ở ngủ say tiểu hồng long hướng cửa đi tới.

Băng Kỳ đi tới thân ảnh lập tức chặn Đào Ngột xem Kim Hưu tầm mắt.

Bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, Đào Ngột thân mình cứng đờ, bay nhanh mà thu hồi trong lòng kia cỗ thị huyết tức giận, cường tự áp xuống trong lòng kia khó nhịn cảm giác, nhắm hai mắt lại, cưỡng bách chính mình giả bộ một bộ lưỡi biếng dựa vào cạnh cửa ngủ gật bộ dáng.

Băng Kỳ từ môn trung đi ra, ôm tiểu hồng long hóa thành một đạo lam mang đi xa.

Đào Ngột lúc này mới một lần nữa hơi hơi mở to mắt, ai ngờ như vậy vừa mở mắt lại đối tượng trong phòng nhìn Băng Kỳ rời đi Kim Hưu ánh mắt.

Kim Hưu triều hăn trêu chọc dường như chớp chớp mắt, mỉm cười cười.

Đào Ngột bỗng dưng sững sốt, cả người bức bối lửa giận đều như là bị một chậu nước lạnh chợt tưới diệt, lộn xộn đầu nháy mắt thanh minh lên.

Hăn..... Hăn mới vừa rồi là làm sao vậy? Thế nhưng..... Thế nhưng sinh ra vọt vào đi bầm kia cái gì thiên tặc, đem nàng đưa tới chỉ có hăn cùng nàng hai người địa phương đi, giáo nàng sở hữu tươi cười đều chỉ thuộc về hăn như vậy quý dị ý tưởng!

Hồi tưởng khởi mới vừa rồi chính mình trong thân thể kia sợi thị huyết tàn bạo xúc động, Đào Ngột chỉ cảm thấy cả người run lên, sau lưng chậm rãi bò lên tới một trận nói không nên lời hàn ý.

Tinh tế hồi tưởng cảm thụ một phen, mới vừa rồi kia bức cho hăn cơ hồ phát cuồng cảm giác..... Thế nhưng rõ ràng hỗn loạn một cỗ hăn vô cùng quen thuộc hương vị!

Kia hương vị, từ chua xót, phẫn nộ, buồn khổ cùng hít thở không thông giao tạp ở bên nhau, là hăn ngày thường đồ ăn trung thực thường thấy một

bộ phận, cũng là nhân loại hắc ám ác niệm cảm xúc nhất thường thấy một loại.

Ghen ghét.

Đào Ngột đột nhiên ngơ ngẩn, bị chính mình ý niệm dọa hung hăng nhảy dựng, trong lòng giống như sấm sét chợt khởi.

Hắn thế nhưng..... Là ở ghen ghét? Đại gia hắn thế nhưng cũng sẽ ghen ghét?

Nhưng hắn..... Vì cái gì muốn ghen ghét? Hắn là ở ghen ghét..... Kia chỉ kêu trời dường như giống đực?

Vì cái gì đâu.....

Tâm mắt đột nhiên yên lặng dừng ở trong phòng cái kia chợt mắt kim sắc thân ảnh thượng, Đào Ngột không hiểu được chính mình vì cái gì sẽ ở trong nháy mắt không dám tin tưởng lúc sau, mang theo cơ hồ là chạy trốn chết giống nhau ý vị bay nhanh mà hóa thành một đạo hắc mang rời đi.

Nhưng hắn biết, chính mình lại là như thế nào cũng vô pháp phủ nhận, hắn sẽ ghen ghét..... Là bởi vì nàng.

Kia chỉ kêu Kim Hưu Tiên Tôn, kia chỉ hắn muốn kêu nàng sư phó gia hỏa. Kia chỉ..... Làm hắn sinh ra thật nhiều thật nhiều cổ quái cảm giác, trở nên liền chính mình đều suýt nữa muốn nhận không ra chính mình mẫu..... Thần tiên.

Tác giả có lời muốn nói: Rốt cuộc làm tiểu bạch phát giác chính mình là ở ghen ghét nima ~ oa nhi này trời sinh trong bụng chỉ có đen như mực ác niệm ý nghĩ xấu, không có về tình tình ái ái bất luận cái gì quan niệm a, cho nên phản ứng tương đối trì độn ~~ bất quá may mắn hắn ngày thường ăn

đều là ghen ghét loại này ngoạn ý nhi, cho nên mới có thể phát hiện chính mình cũng sẽ tự sản đồ ăn..... 【 phốc ta là đang nói thần mã (⊙o⊙).....

Nghiệt Đồi [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

21 Chi Là Ái

--

Chi là ái

Đêm, dần dần mà rút đi, sáng sớm tiệp khởi, lại là ánh nắng tươi sáng tân một ngày.

Năm hoa cư ngoại.

Tiến đi Lan Củ, cổ nguyệt cùng vội vàng xoay chuyển trời đất phục mệnh thiên tựa, Băng Kỳ quay đầu nhìn về phía vẻ mặt hung tướng trừng mắt trong tay màu trắng trai giường phát ngọc Đào Ngột, trong mắt hiện lên một mặt suy nghĩ sâu xa.

“Ngọc Bạch, phi thúy, bảo vệ tốt các người sư phó cùng này long phách tiên lộ, bốn tọa hiện nay trong tay còn có chút chuyện này muốn làm, không thể tự mình đưa các người. Nhưng này Tây Lâm trên núi cơ quan đông đảo, lấy các người hai cái tu vi, nếu muốn bình yên vô sự hạ sơn vẫn là có chút miễn cưỡng. Thanh Linh, liền từ người thay sư đưa hai người bọn họ xuống núi đi. Tiến đi bọn họ lúc sau, người ở dưới chân núi chờ, trong chốc lát vì sư xử lý tốt trong tay sự tình liền đi tìm người. Chúng ta đi tranh Đông Hải tới cửa tạ lỗi đi, rốt cuộc việc này tuy không phải người bốn ý, nhưng trước sau lại là từ người khiến cho.”

“Là, sư phó.” Đã tỉnh táo lại chỉ là còn có chút suy yếu Thanh Linh đầy mặt áy náy gật gật đầu. Vô tình bị người lợi dụng suýt nữa thương tổn nàng, hấn trong lòng cũng thực tự trách.

“Ân, đi thôi.”

“Cáo từ, Tiên Tôn.” Phi thúy vui rạo rức mà ôm trong tay Băng Kỳ tặng cùng một đại đàn Tây Lâm tiên lộ, mặt mày hớn hở mà hướng tới Băng Kỳ phất phất tay.

Đào Ngộ vẫn như cũ cau mày đối với trong tay màu trắng trai giường phát ngốc.

“Sư đệ..... Sư đệ? Sư đệ, đi rồi!” Ý vào Băng Kỳ tại bên người, phi thúy rớt cuống nuốt nuốt nước miếng, trán lá gan lồi kéo kéo Đào Ngộ góc áo.

Đào Ngộ ngẩn ngơ, thủy xán mê mang chớp mắt, ngay sau đó mới lấy lại tinh thần dùng sức trừng mắt nhìn hẩn liếc mắt một cái, ngay sau đó không kiên nhẫn mà nhíu nhíu mày, mới ngạo nghễ mà đi nhanh một mại, dẫn đầu hướng dưới chân núi đi đến.

“Tiên Tôn, ta sư đệ hẩn cái kia, trời sinh chính là cái này chết dạng, ngài đừng để ý.....” Phi thúy bay nhanh mà lùi về tay, vô cùng xấu hổ mà triều Băng Kỳ toét miệng, phi thường nhỏ giọng mà làm mặt quỷ nói.

Gia hỏa này thật là quá không lễ phép quá không lễ phép!

“Không sao.” Băng Kỳ lại là không để bụng mà câu môi cười, ưu nhã gật gật đầu.

“Đa tạ Tiên Tôn, phi thúy như vậy cáo từ.” Cái gì gọi là phong độ? Cái gì gọi là lòng dạ? Đây mới là a!

Phi thúy vô cùng sùng bái mà triều Băng Kỳ cuối cùng phất phất tay, cùng Thanh Linh làm bạn cùng nhau hướng tới dưới chân núi đi đến.

Uốn lượn khúc chiết trên đường núi, Đào Ngột ở phía trước, phi thúy cùng Thanh Linh ở phía sau, ba người thật cẩn thận mà ẩn Thanh Linh nhắc nhở một bước một chút tránh đi cơ quan, chậm rãi triều sơn hạ đi đến.

“Cẩn thận, không cần tới gần phía trước kia viên đại thụ.” Thanh Linh lại lần nữa ra tiếng nhắc nhở, ba người lại lần nữa né qua một cái bẫy.

“Nguy hiểm thật nguy hiểm thật, thiếu chút nữa liền đụng phải! Thật là thật nhiều cơ quan nha.....” Phi thúy vội vàng bay nhanh mà lùi về tay, sợ wá mà vỗ vỗ ngực.

Đào Ngột cũng là đột nhiên một đốn, thả chậm tốc độ. Bọn họ mấy cái không có Kim Hưu Băng Kỳ như vậy cao tu vi, không thể trực tiếp lấy pháp lực tránh đi này đó bẫy rập cơ quan bay khỏi này Tây Lâm tiên sơn. Chỉ có thể dựa vào hai chân từ trên núi đi xuống đi. Tuy rằng vì thế tức giận, nhưng này Tây Lâm trên núi bẫy rập hẳn đã hưởng qua một hồi, tự nhiên sẽ không xuân đến lại đi ném thử.

Đào Ngột suy nghĩ còn đại khái đắm chìm ở tối hôm qua kia chấn động tự mình phát hiện trung, hẳn đầu loạn loạn mà nhìn trong tay màu trắng trai giường, chỉ cảm thấy nghĩ như thế nào cũng tưởng không rõ.

Hẳn trước nay lấy nhân loại ghen ghét vì thực, lại như thế nào cũng chưa từng nghĩ tới chính mình thế nhưng cũng sẽ sinh ra ghen ghét. Hơn nữa, lại vẫn là bởi vì Kim Hưu này chỉ hẳn chán ghét mẫu thần tiên?!

Nhưng, hẳn không rõ chính mình vì cái gì muốn ghen ghét, này ghen ghét lại từ đâu mà đến.....

Này lòng tràn đầy chua xót cảm giác làm hẳn không vui, tức giận, này vô pháp tự khống chế xa lạ cảm xúc làm hẳn sợ hãi, bất an. Vừa ý hạ, đi lại tựa hồ có thứ gì đang ở ngo ngoe rục rịch, tựa hồ chỉ cần một trận gió thổi tới nó liền sẽ tức khắc chui từ dưới đất lên mà ra.

Kia đồ vật, xa lạ thật sự, làm hấn thực bất an, nhưng hấn rồi lại theo bản năng chờ mong.

Này phức tạp mà mâu thuẫn cảm giác làm xưa nay cảm xúc chỉ một hấn không biết làm sao, cũng không biết nên như thế nào ứng đối. Hấn vì này cảm giác bất lực tức giận không thôi, nhưng rồi lại có cái gì ở ngực cào tao dường như, làm hấn run rẩy, làm hấn cấp bách mà muốn tìm được đáp án.

Nhưng hấn không biết đáp án đến tột cùng ở nơi nào, hấn hiện tại chỉ biết, này hết thầy vấn đề, đều ra ở trong tay hấn chính hô hô ngủ nhiều Kim Hưu trên người.

Liên ở Đào Ngột phát gốc rồi rằm là lúc, Thanh Linh cùng phi thúy lại là anh em tốt mà liêu thượng.

“Thanh Linh sư huynh, Băng Kỳ Tiên Tôn hiện tại vì sao phải tại đây trên núi bày ra nhiều như vậy cơ quan bấy rập a?” Lại tránh đi một cái trận pháp, phi thúy lòng còn sợ hãi rồi lại hiếu kỳ nói.

“Kêu ta Thanh Linh liên hảo.” Thanh Linh vẫn nhã cười, tuấn tú trên mặt trong lúc lơ đãng lộ ra một mặt tôn kính, “Bởi vì sư phó thích thu thập đủ loại bảo bối, vì phòng ngừa những cái đó lòng mang ý xấu ý muốn trộm đạo người, cũng vì bảo hộ trên núi Tây Lâm phái các đệ tử an toàn, lúc này mới thiết hạ như vậy nhiều cơ quan kết giới.”

“Tốt, Thanh Linh. Thì ra là thế, Băng Kỳ Tiên Tôn thật là cái rất tốt đẹp người a.” Phi thúy lóe mắt lấp lánh, đầy mặt sùng bái mà cảm thán nói.

“Ân, ở Thanh Linh trong lòng, sư phó là hoàn mỹ nhất.” Nghe được phi thúy khen ngợi chính mình nhất kính trọng sư phó, Thanh Linh thực vui vẻ.

“Hấn đối với người thực hảo sao? Có thể hay không khi dễ người?” Phi thúy nhớ tới Kim Hưu luôn là ái chà đập hấn, không khỏi tò mò hỏi. Nếu có thể tìm được một cái anh em cùng cảnh ngộ, hấn tưởng hấn sẽ thực vui vẻ.

“..... Khi dễ? Sự phó đối ta thực tốt, tự nhiên sẽ không.” Thanh Linh sững sốt, có chút khó hiểu.

“Ta ý tứ là hãn có thể hay không cũng ngẫu nhiên trêu chọc người, đậu người chơi?” Phi thúy kiên trì không ngừng.

“Sẽ không đâu. Sự phó tuy rằng thoát nhìn luôn là bất cần đời, nhưng là đối chúng ta này đó đệ tử lại là tương đối nghiêm khắc. Hãn sẽ không cùng chúng ta chơi đùa, giống nhau là tại hành động biểu hiện thượng che chở chúng ta, dạy dỗ chúng ta.” Thanh Linh mỉm cười giải thích nói, ngay sau đó nghĩ đến cái gì dường như tươi cười chợt tắt, than nhẹ một tiếng, “Liên như lúc này, ta gặp phải như vậy đại họa, hãn tuy rằng huấn ta một đốn, nhưng vẫn là sẽ tự mình mang ta đi Đông Hải xin lỗi.....”

“Di? Cũng là nga. Có Tiên Tôn ở, cái kia táo bạo hung man Long Hải Long Vương nói vậy không dám quá làm khó dễ người.” Phi thúy mắt mát rất nhiều, vẫn là rất có nghĩa khí mà vỗ vỗ Thanh Linh bả vai an ủi nói.

“Ân. Chỉ là nghe đồn nói kia Đông Hải Long Vương tính nết táo bạo ngoan cố, nổi giận lên càng là lục thân không nhận, lần này ta lại là suýt nữa xúc phạm tới nữ nhi bảo bối của hãn, hãn định sẽ không nhẹ tha ta. Ta nhưng thật ra không sợ, làm sai vốn là nên gánh vác trách nhiệm. Ta chính là có chút lo lắng sự phó, hãn như vậy che chở ta, có thể hay không khơi mào Đông Hải cùng Tây Lâm bất hòa..... Nếu thật là như thế, Thanh Linh liền tội lỗi lớn.” Đối mặt đơn thuần như giấy trắng phi thúy, Thanh Linh cũng là không biết như thế nào liền nói ra trong lòng lời nói.

“Này..... Này hãn là không thể nào, Băng Kỳ Tiên Tôn như vậy lợi hại đâu, định sẽ không làm sự tình phát triển đến này nông nổi!” Phi thúy ngần ngừ, vội vàng an ủi nói, lại sợ Thanh Linh tiếp tục lo lắng, tròn mắt xoay chuyển, chạy nhanh dời đi đề tài, “Đúng rồi, người cùng cái kia Linh Tiêu công chúa là chuyện như thế nào a?”

Hỏi ra khẩu mới phát hiện chuyện này không thích hợp hỏi a, phi thúy âm thầm mắng chính mình một câu, vội vàng bổ sung nói: “Ách, xin lỗi. Ta chính là đối thế gian này tình tình ái ái việc có chút tò mò, người nếu không nghĩ nói liền đừng nói nữa.”

Thanh Linh bỗng dừng sừng sốt, trầm mặc sau một lúc lâu, ngay sau đó mới ửng đỏ mặt lắc đầu: “Khó được chúng ta có duyên, nói với người nói cũng không sao. Kỳ thật, ta cũng không biết ta đối nàng..... Đến tột cùng là cái gì cảm giác. Ta chỉ biết, ta không nghĩ nhìn đến nàng khóc thút thít. Khi đó.....”

Không nghĩ nhìn đến nàng khóc thút thít?

Phía trước đang ở như đi vào cõi thần tiên rồi rầm Đào Ngột không biết như thế nào nhảy bén mà bắt giữ tới rồi Thanh Linh những lời này, lập tức trong lòng rùng mình, xoát triều Thanh Linh nhìn qua đi.

Hắn nói này tâm tình, như thế nào nghe tới cùng hắn ngày gần đây tới quý dị cảm xúc có điểm giống?

Tư cập này, nóng lòng cầu giải hắn lén lút dựng lên lỗ tai, thả chậm bước chân, bắt đầu tập trung tinh thần mà nghe rõ linh cùng phi thúy nói chuyện phiếm.

Nhắc tới Linh Tiêu công chúa, Thanh Linh có chút then thùng, nhưng lại có chút vui vẻ, ánh mắt nhu nhu như là có thể vụng ra thủy tới. Hắn đem chính mình cùng Linh Tiêu công chúa tương ngộ chậm rãi nói tới, tái nhợt trên mặt nhiễm ửng đỏ.

“..... Sau lại, ta phát hiện tâm tình của mình trở nên hảo cổ quái. Ta không nghĩ nhìn đến nàng khóc thút thít, nàng nước mắt sẽ làm lòng ta thất buồn khó chịu, như là có thứ gì chặn ở ngực dường như; ta tưởng tiếp cận nàng an ủi nàng, nhưng nàng luôn là vừa thấy đến người liền kinh hoàng thất thố mà rời đi. Vì nàng có thể vui vẻ tự tại, ta thế nhưng cam tâm tình nguyện

mà từ bỏ chính mình khát vọng, cam nguyện xa xa mà nhìn nàng; ta thậm chí bắt đầu ghen ghét những cái đó bị nàng che chở, làm nàng lộ ra tươi cười đóa hoa nhi nhóm. Ta..... Ta thế nhưng sinh ra tình nguyện chính mình là nàng trong tay, có thể làm nàng thích hoa nhi như vậy vớ vẫn ý tưởng; ta luôn là nghĩ thấy nàng, chẳng sợ chỉ là xa xa nhìn thượng liếc mắt một cái; nếu là nào ngày nàng không có xuất hiện, ta liền thấp thỏm bất an, trong lòng bất ổn..... Ngay từ đầu, ta không biết chính mình là làm sao vậy, còn đương chính mình là sinh cái gì quái bệnh. Sau lại, có một ngày lục phi sư huynh phát hiện việc này, hãnh cười ha ha nói cho ta: Ta căn bản không phải sinh bệnh, ta chỉ là..... Chỉ là yêu nàng.”

Nói xong lời cuối cùng, Thanh Linh khuôn mặt tuấn tú đã đỏ thắm một mảnh, hãnh rất là ngượng ngùng mà gãi gãi đầu, nói tiếp, “Nguyên lai đây là phạm trần trung cái gọi là tình yêu, ta sẽ trở nên như vậy không thể hiểu được, sinh ra như vậy quý dị cổ quái tâm tình chỉ là bởi vì thích nàng. Lục phi sư huynh nói, nếu người sẽ bởi vì một cái cô nương trở nên trong lòng cổ cổ quái quái, không nghĩ nàng khóc, chỉ cần nàng vui vẻ, chính mình làm cái gì đều không quan trọng, sẽ vì nàng bị thương khổ sở mà trong lòng trất buồn nảm đau, sẽ bởi vì nàng đối người khác hảo đối người khác cười mà ghen ghét..... Kia liền chỉ có một nguyên nhân: Người yêu nàng. Cho nên người mới có thể hận không thể độc chiếm nàng hết thảy, nguyện ý làm hết thảy sự tình làm nàng vui vẻ, chỉ nghĩ thời thời khắc khắc cùng nàng triển nị ở bên nhau, đối nàng có vô hạn dung nhẫn độ.”

“Nguyên lai đây là phạm nhân theo như lời tình yêu nha, nghe tới hảo thần kỳ! Chính là ta là yêu, yêu cũng sẽ yêu ai sao?” Phi thúy nghe được trợn tròn đen lúng liếng hai mắt, đầy mặt hưng phấn tò mò.

“Ân, sẽ. Lục phi sư huynh nói, chỉ cần có tâm, mặc kệ là tiên là yêu là ma, đều sẽ ái. Cho dù là nhất tà ác hắc ám người, chỉ cần hãnh có tâm, sẽ có ái năng lực. Có thể hay không gặp được tình yêu, liền xem hãnh có thể hay không gặp được cái kia làm hãnh động tâm người.”

“Thật vậy chẳng.....”

Phi thúy cùng Thanh Linh thẳng vui vẻ mà đàm luận, hoàn toàn không có phát hiện phía trước Đào Ngột đã thần sắc gắt gao mà trừng mắt trong tay màu trắng trai giường, pho tượng giống nhau mà cứng đờ ở tại chỗ.

Ta phát hiện tâm tình của mình trở nên hảo cổ quái. Ta không nghĩ nhìn đến nàng khóc thút thít, nàng nước mắt sẽ làm lòng ta trất buồn khó chịu, như là có thứ gì chặn ở ngực dường như..... Vì nàng có thể vui vẻ tự tại, ta thế nhưng cam tâm tình nguyện mà từ bỏ chính mình khát vọng.....

Nguyên lai đây là phạm trần trung cái gọi là tình yêu, ta sẽ trở nên như vậy không thể hiểu được, sinh ra như vậy quý dị cổ quái tâm tình chỉ là bởi vì thích nàng. Lục phi sư huynh nói, nếu người sẽ bởi vì một cái cô nương trở nên trong lòng cổ cổ quái quái, không nghĩ nàng khóc, chỉ cần nàng vui vẻ, chính mình làm cái gì đều không quan trọng, sẽ vì nàng bị thương khổ sở mà trong lòng trất buồn năm đau, sẽ bởi vì nàng đối người khác hảo đối người khác cười mà ghen ghét..... Kia liền chỉ có một nguyên nhân: Người yêu nàng. Cho nên người mới có thể hận không thể độc chiếm nàng hết cả, nguyện ý làm hết cả sự tình làm nàng vui vẻ, chỉ nghĩ thời thời khắc khắc cùng nàng triền nị ở bên nhau, đối nàng có vô hạn dung nhẫn độ.....

Kia liền chỉ có một nguyên nhân: Người yêu nàng. Cho nên người mới có thể hận không thể độc chiếm nàng hết cả, nguyện ý làm hết cả sự tình làm nàng vui vẻ, chỉ nghĩ thời thời khắc khắc cùng nàng triền nị ở bên nhau, đối nàng có vô hạn dung nhẫn độ.....

Kia liền chỉ có một nguyên nhân: Người yêu nàng. Cho nên người mới có thể hận không thể độc chiếm nàng hết cả, nguyện ý làm hết cả sự tình làm nàng vui vẻ, chỉ nghĩ thời thời khắc khắc cùng nàng triền nị ở bên nhau, đối nàng có vô hạn dung nhẫn độ.....

Thanh Linh nói một chữ một chữ tựa như một đám sấm sét hung hăng mà nện ở Đào Ngột ngực, ngạnh sinh sinh bổ ra hấn ngực, khiến cho kia vẫn luôn chôn ở hấn đáy lòng chỗ sâu trong ngo ngoe rục rịch đồ vật tựa như điên cuồng phát sinh dây đăng giống nhau, dọc theo hấn toàn thân huyết mạch uốn lượn mà thượng, xông thẳng hấn đầu.

Đào Ngột chỉ cảm thấy chính mình trong đầu tựa như cuồng phong thổi qua, thổi bay tất cả đều là hấn đối Kim Hưu kia chỉ mẫu thần tiên sinh ra những cái đó quý dị cảm xúc.....

Từ từ kia cái gì hư vô pháp trận ra tới lúc sau, hấn liền trở nên không giống chính mình.

Hấn trở nên càng ngày càng để ý nàng. Rõ ràng trong lòng bạo nộ khí cực, nhưng lại cứ đối nàng không có cách, nàng cười, hấn liền như thế nào cũng vô pháp cãi lời nàng mệnh lệnh; nhìn nàng nói chính mình đã ngàn năm không có nhìn đến quá khác phong cảnh, liền ma xui quý khiến mà đem kia đáy biển cảnh sắc mang theo trở về cho nàng xem; nhìn đến nàng làm ác mộng rơi lệ, hấn chỉ cảm thấy trong lòng lo âu đến mấy dực phát cuồng; nhìn đến nàng cùng kia cái gì thiên tựa điện hạ thân cận, nghe được bọn họ từng có quá hôn ước, hấn phần nộ đến chỉ hận không được giết người hết giận.....

Nguyên lai, hấn không phải sinh bệnh, chỉ là..... Yêu nàng?

Đào Ngột trong lòng không ngừng rung động, đột nhiên phảng phất có loại bừng tỉnh đại ngộ vui sướng cảm.

Đối với cái gì gọi là / ái, hấn vẫn như cũ ngây thơ mờ mịt. Nhưng hấn lại lập tức minh bạch: Hấn muốn đem nàng chặt chẽ cột vào chính mình bên người, tưởng vĩnh viễn cùng nàng ở bên nhau, làm nàng vui vẻ, làm nàng chỉ có thể đối với chính mình cười, làm nàng..... Cũng đối hấn sinh ra đồng dạng tâm tình, sẽ để ý hấn, sẽ khẩn trương hấn.

Hắn chỉ biết, mặc kệ đây là không phải chính là Thanh Linh nói tình yêu, nếu muốn muốn cho chính mình không hề buồn bực, không hề bị đè nén, duy nhất biện pháp chính là hoàn hoàn toàn toàn mà thuận theo chính mình tâm ý, làm chính mình muốn làm. Hắn phía trước không biết chính mình đến tột cùng nghĩ muốn cái gì, nhưng hiện tại, hắn đã biết.

Làm nàng độc thuộc về hắn, trở thành hắn một người.

Đây là hắn muốn.

Tâm tình bởi vì cái này ý niệm chợt rất tốt, Đào Ngộ chậm rãi phun ra một hơi, con người thật sâu mà nhìn trong tay màu trắng trai giường, chậm rãi gợi lên một cái trong sáng tươi cười.

Làm như vậy nửa ngày, nguyên lai chỉ là bởi vì hắn muốn nàng. Nguyên lai, hắn không chán ghét nàng, nguyên lai, hắn khác thường, đều là bởi vì để ý nàng, thích nàng.

Như vậy cảm giác vô cùng xa lạ, vô cùng kỳ quái, cũng lại làm tâm tình của hắn mặc danh mà vui thích lên, phảng phất hút đại lượng hắc ám chướng khí hung hăng ăn no nê một đốn như vậy, toàn thân thoải mái, thể xác và tinh thần sung sướng.

Xuyên thấu qua trai giường nhìn chính ngủ đến nồng say Kim Hưu, Đào Ngộ hơi hơi nheo lại hẹp dài con người, phi thường vừa lòng.

Tình yêu gì đó, lý giải lên hắn là liền cùng yêu thú động dục yêu cầu ngẫu nhiên không sai biệt lắm đi? Tuy rằng hắn không nếm thử quá theo đuổi phối ngẫu gì đó, nhưng là này không phải còn có sinh ra đã có sẵn bản năng sao, chậm rãi cân nhắc chính là.

Thân ái sư phó đại nhân, người nhất định sẽ là bốn đại gia.

Tác giả có lời muốn nói: 4000 nhiều một chương phốc, thúc mang bệnh phát phân có hay không!

Quyển thứ nhất đến đây kết thúc lạp diệt ha ha, chương sau là quyển thứ hai bắt đầu, tiểu kịch thấu một chút: Phản công thần mã các người đều hiểu! Đương nhiên, dạy dỗ thần mã cũng sẽ không đình chỉ.....

Khụ, có lẽ sẽ ngạo kiêu biến trung khuyến nha?

Nghiệt Đồi [C]
Hoa Lí Tầm Hoan
www.dtv-ebook.com

22 Vô Cùng Thất Bại

--

Vô cùng thất bại

Lại là một vòng trăng non cong như câu. Lại là chiều hôm nổi lên bốn phía, bóng đêm như mực. Lại là nàng tự này làm ngàn năm bóng đèn trung mồ hôi đầy đầu tỉnh lại khi.

Kim Hưu mờ mịt bị thương mà từ kia trong mộng lấy lại tinh thần, đột nhiên che lại kịch liệt nhảy lên ngực từ đám mây giường nệm thượng xoay người ngồi dậy.

Suy nghĩ còn đắm chìm ở kia từng màn như máu cảnh tượng trung, nàng hung hăng mà chớp chớp mắt, rốt cuộc hoãn lại đây khí nhi.

“Phi.....” Nàng theo bản năng mà liền tưởng gọi tới qua đi mấy năm tổng hội vào lúc này phụng dưỡng ở bên phi thúy. Trêu đùa hẳn một phen xem hẳn ủy khuất lại không dám ngôn bộ dáng có thể thoáng thỏa mãn nàng thói hư tật xấu, làm nàng mau chút thoát khỏi kia mộng mang đến khó nhẹn cảm xúc.

Ai ngờ lúc này nàng lại là còn chưa tới kịp kêu ra phi thúy danh nhi, liền chỉ cảm thấy trên vai căng thẳng, bị vững chắc mà kéo vào một cái rộng lớn trong lòng ngực.

“Phi cái gì phi? Ngủ một giấc đều không thành thật!”

Bá đạo thuần hậu nam nhân thanh âm từ nàng trên đầu truyền đến, nàng có thể cảm giác được hãn dùng hai tay đem chính mình ôm sát, hãn cầm chống nàng phát tâm, nàng phía sau lưng dán hãn ngực.

..... Không đúng a! Phi thúy hình người rõ ràng còn chỉ là cái thiếu niên oa nhi, chỗ nào tới như vậy rộng lớn ngực! Hơn nữa, hãn mới không có cái kia gan chớ dám đối với nàng bất kính!

Nàng đột nhiên tỉnh táo lại, thân mình cứng đờ, ngay sau đó một cái xoay người đột nhiên chụp bay người nọ vòng chính mình thân mình cánh tay, sấn người nọ rút tay về hết sức thoát ly người nọ ôm ấp, thuận tay một cái hỏa cầu tạt qua đi.

Nàng ưu nhã xoay người, kim quang phi lóe mà qua, người đã trên giường đuôi lười nhác mà ngồi xong.

Cười tủm tỉm mà nhìn đầu giường chính luống cuống tay chân mà phác chính mình trên người hỏa, đầy mặt xanh mét phần nộ không thôi Đào Ngộ, Kim Hưu lười biếng mà đánh cái ngáp, nhượng mào: “Vi sư nói qua, nam nữ có khác, không cần dựa vi sư thân cận quá.”

“Kia chỉ xuân cây trúc cũng là giống đực!” Rốt cuộc dập tắt trên quần áo hỏa hoa, Đào Ngộ hắc mặt cắn răng căm giận nói.

“Thực vật không có giới tính. Hơn nữa, kia bất đồng.” Kim Hưu cười khê, trong mắt hiện lên một mặt u quang, nhìn Đào Ngộ nói, “Tiểu bạch, kỳ thật người gần chút thời gian chính là ăn bậy đồ vật đúng hay không?”

“Không, có.” Đào Ngộ nghe vậy, trên mặt phần nộ trung nhiễm một tia thật sâu thất bại.

Hãn biết nàng muốn nói gì.

Ngày ấy ở Tây Lâm sơn thông suốt, hãn chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái, trong lòng cao hứng khó nhịn, trở lại Bắc Hoa Sơn vào lúc ban đêm canh giữ ở nàg mép giường, nhất đặng nàg tỉnh lại liền một phen hưởng tới nàg miệng “Bẹp” hôn đi xuống: “Nguyên lai bốn gia không chán ghét ngươi! Nguyên lai bốn gia coi trọng ngươi! Ngươi là bốn gia!”

Nàng từ ác mộng trung tỉnh lại, lại bị hãn hoảng sợ, theo bản năng mà ném ra một cái thiên hỏa chi cầu nện ở hãn trên đầu, suýt nữa đem tóc của hãn cấp thiêu cái tinh quang.

Một trận gà bay chó sủa lúc sau, hãn đỉnh cháy đen đầu nghiêng răng nghiêng lợi mà phe phẩy nàg bả vai tuyên bố: “Lão tử nói lão tử coi trọng ngươi! Lão tử thích ngươi! Lão tử muốn đem ngươi biến thành ta!”

Hãn là yêu thú, tuy rằng ngày thường lấy hình người gặp người, nhưng hãn trong xương cốt, vẫn là một con thú.

Thú không hiểu người ngược ngùng, không hiểu người uốn lượn ruột, ái liền nói, nói liền muốn thực hiện. Hãn không hiểu cái gì hàm súc, hãn chỉ biết hãn muốn nàg, cũng muốn nàg cùng hãn giống nhau đối chính mình để bụng.

Cho nên cho dù là suýt nữa bị nàg thiên hỏa đốt thành người hói đầu, hãn vẫn là trừng mắt vô cùng kiêu ngạo mà đối với nàg lại lần nữa lặp lại chính mình tuyên ngôn.

Kim Hưu ngây người háo sau một lúc lâu, lúc này mới như là nghe được thiên phương dạ đàm dường như hồi qua thần.

“Ngọc Bạch?! Phương nào yêu nghiệt dám thượng ta đồ nhi chi thân! Còn không tố tố đi vào khuôn khổ!” Nàng kinh ngạc nhú mày, ngay sau đó trong mắt hiện lên một tia tỉnh ngộ, ngay sau đó bỗng chốc ngưng tụ lại pháp lực như tia chớp đánh về phía Đào Ngộ.

“Hồn trưởng người mới quý thượng thân!” Đào Ngộ chật vật chạy trốn, lại ngại với pháp lực bị hạn vẫn là không có tránh đi, bị Kim Hưu chế trụ yết hầu. Hắn tức khắc tạc mao rỗng giận, trong lòng chỉ cảm thấy lại cấp lại tức.

Tiêm bạch năm ngón tay gắt gao chế trụ Đào Ngộ yết hầu, Kim Hưu sắc bén mà trừng mắt hắn, nâng lên phiếm kim quang tay trái dán lên hắn ngực.

Này kim quang vì nàng pháp lực sở tụ, có thể đổi này thân thể tiền nhiệm gì hết thầy ngoại lai linh hồn sinh ra xé rách phỏng cảm, đem chúng nó từ trong thân thể này bức ra tới.

Nàng tới tới lui lui, tỉ mỉ mà dò xét vài phiên.

Chính là, không có tiếng kêu thảm thiết, không có kêu rên, không có gì gia hỏa từ nhà mình đồ nhi trong thân thể che lại mông nhảy ra.

Cái gì đều không có.

Chỉ có sắc mặt càng ngày càng thanh, ánh mắt trừng đến càng lúc càng lớn, cơ hồ muốn tắt thở Đào Ngộ.

Kim Hưu vội vàng buông ra bóp trụ hắn yết hầu tay, lần đầu tiên ném tới tay đủ vô thổ cảm giác.

Cho nên..... Hắn cũng không phải bị cái gì không muốn sống gia hỏa thượng thân? Cho nên hắn mới vừa nói.....

“Khụ, khụ khụ, người, người nữ nhân này..... Khụ.....” Đào Ngộ cố bị giải phóng, rốt cuộc có thể hô hấp, một bên ho khan một bên mồm to hút khí. Hắn sắc mặt dữ tợn mà trừng mắt trước Kim Hưu, trong lòng một bên uất ức nổi giận đến chỉ nghĩ một móng vuốt vụn gãy nàng cổ, một bên lại tràn đầy bất đắc dĩ cùng thỏa hiệp.

Đánh không lại nàng cũng không hạ thủ được không thể nhẫn tâm tấu nàng, Đào Ngột cảm thấy vô cùng thất bại vô cùng buồn bực.

“..... Xem ra hẳn là ta vừa mới nằm mơ làm hồ đồ sinh ảo giác.....” Kim Hưu gãi gãi đầu, lúc này mới lăm bầm lâu bầu dường như tự mình an ủi nói.

“Ảo giác cái mao ảo giác! Lão tử cuối cùng lặp lại lần nữa: Lão tử thích người, coi trọng người! Lão tử đối với người động dục muốn hưởng người theo đuổi phối ngẫu nghe thấy được không có?!” Đào Ngột lại lần nữa bị kích thích nói, đỏ mặt tía tai mà ách thanh âm quát.

Hắn muốn định nàng, nàng mơ tưởng trốn trốn tránh!

Kim Hưu choáng váng.

Nàng không quá minh bạch nhà mình đồ nhi đây là làm sao vậy. Như thế nào lúc này mới vừa cảm giác công phu, hôm nay nhi liền thay đổi đâu?

“..... Ngọc Bạch, người..... Chính là sinh bệnh?”

Nàng suy nghĩ sau một lúc lâu, cũng chỉ đến ra như vậy cái kết luận.

Nếu không, xưa nay kiệt ngạo khó thuần, đối nàng chỉ có chán ghét cùng mâu thuẫn hẳn như thế nào lại đột nhiên nói thích nàng đâu? Hơn nữa cư nhiên vẫn là động dục yêu cầu ngẫu nhiên cái loại này!

Này quả thực không thể tưởng tượng! Nàng là hẳn sư phó nha!

Đào Ngột hung hăng mà trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, hoàn toàn không có kiên nhẫn, một cái sét đánh không kịp bưng tai chi thể phác tới, hung hăng hôn lên ở vào khiếp sợ trung Kim Hưu.

“Gia bình thường thực! Hiện tại còn hoài nghi sao?” Trộm hương thành công, hẳn ác liệt tâm tình rốt cuộc hảo chút, tức khắc đặc ý dào dạt mà

nhếch miệng cười.

Đáp lại hắn, là so vừa này lớn gấp đôi hỏa cầu, thiêu đến hắn hoàn toàn không có tóc.

Hạnh đến hắn là yêu thú, tóc gì đó trong nháy mắt dùng pháp lực liền có thể biến trở về tới, nếu không tóc của hắn không biết năm nào tháng nào mới có thể trường ra tới.

Tự ngày ấy lúc sau, hắn một chân đạp phi thúy ra cửa, bản thân canh giữ ở nàng mép giường đương nổi lên người thủ hộ, thuận tiện thừa dịp nàng ngủ trộm hương, nhìn nàng ngủ nhan ngây ngô cười. Mà mỗi khi nhìn đến nàng bị ác mộng tra tấn hắn liền trong lòng thẳng nháo rất, hận không thể đại nàng chịu quá.

Hắn càng ngày càng có thể thể hội kia cái gì lục phi theo như lời tình yêu ngoạn ý nhi này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

Đáng tiếc, nàng lại không phải.

Hiển nhiên, nàng hoàn toàn không đem hắn nói thật sự, tổng đương hắn chỗ nào ra tật xấu tinh thần không bình thường, làm hắn tức giận đến dậm chân rồi lại không thể nê hà. Mặc dù hắn luôn là lặp đi lặp lại nhiều lần mà đối nàng tuyên thệ, sẵn nàng không chú ý đối nàng làm chút trộm hương linh tinh thần mật hành động, nàng cũng hoàn toàn không hề vô thố e lệ, chỉ là bình tĩnh mà tạp nàng một cái hỏa cầu, sau đó dùng trường bối miệng lưỡi quát lớn hắn, phảng phất chính mình đối mặt chính là cái vô cơ gây rối tiểu nãi oa.

Liền như lúc này giống nhau.

“Ân, giống nhau sinh bệnh người đều không thích thừa nhận chính mình sinh bệnh.” Nàng lý giải dường như gật gật đầu, bên môi cười xấu xa làm nàng thoát nhìn như là ăn vụng con cá miêu.

Đào Ngột hung tợn mà trừng nàng liếc mắt một cái, trong lòng lại là thất bại không thôi. Nếu không phải đánh không lại nàng, hẳn nhất định phải ôm đồm quá nàng đem nàng hoàn toàn hủy đi ăn nhập bụng lấy chứng minh chính mình bình thường thật sự!

“Được rồi, phi thúy đâu? Hôm nay ban ngày nhưng chuyện gì nhi phát sinh?” Kim Hưu lắc đầu, không hề trêu chọc hẳn, trong lòng lại nghĩ khi nào muốn đi phiên phiên thư phòng sách cổ, tra xem xét đứa nhỏ này là làm sao vậy.

Nàng cũng sẽ không đem hẳn nói cái gì thích nàng, muốn nàng linh tinh nói thật sự. Ở trong mắt nàng, hẳn chỉ là cái phản nghịch tính tình táo bạo không tốt hài tử mà thôi. Hẳn ngày gần đây tới như vậy khác thường, hẳn là nghĩ cái gì trò đùa dai muốn trêu chọc nàng đi? Nếu không hẳn là chính là thật sự động dục kỳ tới rồi, cho nên mới sẽ như vậy.....

Ân, nếu thật là như thế, nàng hẳn là tra tra tư liệu, xem hẳn loại này thượng cổ mãnh thú muốn như thế nào giải quyết động dục chuyện này nhi mới được.

Chính hẳn mới vừa trọng sinh không lâu, sinh ra đã có sẵn ký ức lại bị nàng phong ấn, này đây chính mình căn bản không biết chính mình làm sao vậy, mới có thể đối nàng sinh ra như vậy kỳ quái ý tưởng. Nàng thân là hẳn sư phó, có trách nhiệm nhiều chú ý, nhiều quan tâm hẳn, dạy hẳn chính xác mà giải quyết chính mình bản năng nhu cầu.

“Sư phó.....” Đào Ngột còn chưa tới kịp trả lời, một cái u oán run rẩy thanh âm từ cửa phòng truyền tới.

Kim Hưu kỳ quái mà đi lên trước mở cửa, phi thúy khụt khịt một tiếng, gào khóc phác đi lên ôm lấy nàng đùi.

“Người làm sao vậy?” Kim Hưu hoảng sợ, vội vàng nâng dậy hẳn.

Phi thúy khóc rống, đĩnh một con biển thành thanh hắc sắc đôi mắt, sừng to không thôi miệng cùng trên mặt lớn lớn bé bé ô thanh đứng lên: “Sư phó —— phi thúy đau quá ô ô ô ô!”

“Phi thúy! Người làm sao vậy?” Kim Hưu kinh hô, ngay sau đó nghĩ đến cái gì dường như quay đầu nhìn về phía Đào Ngộ, ý cười không thấy, “Ngọc Bạch, có phải hay không người lại khi dễ sư huynh?”

Nếu thật là hấn tấu phi thúy, cũng thật là quá phận chút. Bất quá ngày xưa hấn khi dễ phi thúy nhưng chưa từng chân chính động qua tay, chẳng lẽ là lúc này còn cho hấn một bộ phận lực lượng lúc sau bất tri bất giác mà cố vũ hấn tính tình trung giết chóc chi khí?

Tư cập này, Kim Hưu đôi mắt trầm xuống dưới.

Đào Ngộ nghe vậy lại là đột nhiên trầm mặt, tức giận không vui mà trừng mắt: “Gia móng vuốt chỉ biết đem hấn xé thành mảnh nhỏ, sẽ không chỉ tạp ra quyền ấn.”

“Ân ân ân không phải Ngọc Bạch sư đệ không phải sư đệ lập!” Phi thúy nhìn Đào Ngộ kia sát khí lăm lăm bộ dáng, tức khắc lông tơ một dựng, lau nước mắt gạt đầu như đảo tời.

Chính là nếu không phải hấn bá đạo mà đem hấn ném ra phòng, hấn cũng sẽ không tao ngộ kia đáng sợ gia hỏa.....

Phi thúy lại lần nữa vì chính mình đã thâm thực nô tính khóc thút thít.

“Đó là ai?” Kim Hưu kinh ngạc, trong lòng lại là buông lỏng.

Bởi vì nàng không lập môn phái, tính tình quái gỡ nguyên nhân, này Bắc Hoa Sơn xưa nay hoang vắng, trừ bỏ bọn họ thầy trò ba người cũng chỉ dư lại số ít hoặc là nhỏ yếu hoặc là vô tâm tu luyện thành tiên sinh linh tại đây cư trú.

Mà phi thúy tuy nói đạo hạnh không cao, nhưng tốt xấu đi theo bên người nàng đã nhiều năm, pháp lực tu luyện gì đó, như thế nào cũng là học chút, tại đây Bắc Hoa Sơn cũng hẳn là không có nhiều ít đối thủ mới là. Huống chi hẳn lại là nàng đại đệ tử, đánh chó còn muốn xem chủ nhân đâu, nàng là này Bắc Hoa Sơn Tiên Tôn, nào chỉ gia hỏa lá gan như vậy phỉ dâm ở nàng địa bàn động nàng người, đem hẳn hảo hảo một con thanh tuấn tiểu thiếu niên chính là cấp đánh thành này phúc hùng dạng?

Tác giả có lời muốn nói: Cho nên tiểu bạch con đường còn thực gian nan a có hay không! 【 ta mộc có ở vui vẻ, tuyệt đối mộc có!!

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

23 Kinh Hiện Ác Thú

--

Kinh hiện ác thú

“Là..... Là chỉ bộ dáng thật xấu thật đáng sợ yêu thú, ô ô ô mới vừa rồi ta ở sân ngoại huyên nhai bên cạnh hấp thu ánh trăng tinh hoa, đả tọa tu luyện. Ai ngờ đột nhiên một tiếng rống to, nó lập tức thể nhưng từ dưới vực sâu vọt đi lên, đối với ta giương nanh múa vuốt mà gào rống mà nhào tới, ta, ta đánh không lại nó..... Đã bị nó phác đi lên ẩn ở trên mặt đất một đống tấu..... Ô ô ô ô.....” Nói đến chỗ này, phi thúy bi từ giữa tới, lên tiếng khóc lớn.

“Hừ, vô dụng!” Một bên suýt nữa bị Kim Hưu hiểu lầm, nguyên nhân chính là này mà sinh hờn đối Đào Ngộ tức khắc khinh thường mà hừ lạnh một tiếng, biểu đạt chính mình khinh thường.

“Bé ngoan, không cần lý người sư đệ, tới tới sư phó thương người.” Nhìn phi thúy kia mặt mũi bầm dập đầu heo dạng, Kim Hưu chút muốn cười, trong lòng lại là thương tiếc, này đây ra vẻ chỉ trích dường như trừng mắt nhìn Đào Ngộ liếc mắt một cái, ngay sau đó lập tức vươn nổi lên kim quang lòng bàn tay dán ở hãn trên mặt bị thương chỗ, vì hãn trị liệu.

Tay phiếm kim mang phất quá trên mặt bị thương chỗ, phi thúy tức khắc cảm thấy một trận thoải mái lạnh lẽo. Kia kim mang hội tụ thành điểm điểm tinh mang thấm vào hãn bị thương chỗ, lại là nháy mắt chữa khỏi hãn.

Trên mặt đau đớn không hề, sưng to cũng không hề, phi thúy vội vàng sờ sờ bản thân khôi phục trắng nõn khuôn mặt nhỏ, tức khắc kinh hỉ chấn

động, nín khóc mà cười: “Cảm ơn sư phó!”

“Hừ.” Hung tợn mà trừng mắt phỉ thúy kia trương bị Kim Hưu sờ soạng cái biển khuôn mặt, Đào Ngột ánh mắt hung đến như là tôi độc giống nhau, sợ tới mức phỉ thúy thẳng run run.

“Ngọc Bạch!” Kim Hưu thấy vậy, vừa tức giận vừa buồn cười, đành phải ra vẻ nghiêm khắc mà nhíu nhíu mày hô.

Hắn này địch ý tràn đầy không chút nào che dấu, phảng phất bản thân đồ ăn bị người khác cướp đi gặm một ngụm dường như hung thần biểu tình là chuyện như thế nào?

Thấy Kim Hưu phảng phất thật sự có chút không vui, Đào Ngột lúc này mới cuối cùng hung hăng mà trừng mắt nhìn phỉ thúy liếc mắt một cái, không tình nguyện mà dừng khai đầu, thẳng súc ở một bên giận dữ đi.

Đối đãi kia chỉ xuân cây trúc liền như vậy hảo, đối hẳn liền như vậy hung! Hừ, khi nào tóm được cơ hội nhất định phải trộm mà đem này chỉ xuân cây trúc cấp một móng vuốt chụp chết, đỡ phải hẳn thời thời khắc khắc ở chỗ này gây trở ngại bọn họ hai người thế giới!

Đào Ngột ở trong lòng căm giận mà trường cái nắm nhỏ, phỉ thúy chỉ cảm thấy trên lưng đột nhiên một trận ác hàn.

Nhìn Đào Ngột giống cái đoạt đường ăn đoạt thua oa nhi giống nhau súc một bên bực bội đi, Kim Hưu trong lòng bật cười lắc đầu.

“Phỉ thúy ngoan, người nói mới vừa rồi kia yêu thú là từ bên dưới vực sâu xông lên?” Nhưng vẫn là chính sự quan trọng, Kim Hưu không hề trêu đùa Đào Ngột, quay đầu lại nhìn về phía phỉ thúy, thần sắc nghiêm túc lên.

Nhìn thấy phỉ thúy liên tục gật đầu lúc sau, Kim Hưu trong lòng cả kinh, ý cười hơi liếm, trên mặt thần sắc càng thêm mờ ảo tức mục lên.

Yêu thích leo lên vô điều thú sinh tồn huyền nhai vách đá yêu thú, chẳng lẽ là.....?

“Kia yêu thú sinh cái gì bộ dáng? Chính là hình dạng giống xà, bộ dáng hung ác, trường sáu chỉ chân cùng bốn con cánh?”

“Này..... Ban đêm có chút hắc, hơn nữa nó động tác thật nhanh, đồ nhi không có thấy rõ ràng..... Nhưng ta biết nó có bao nhiêu chỉ chân! Hẳn là không sai biệt lắm có sáu chỉ..... Nếu không, nếu không đồ nhi cũng sẽ không đánh không lại nó, còn rơi vào như thế chặt vật.....” Nói kia vô cớ tấu hấn một đốn gia hỏa, phi thúy tức giận mà nắm tay, lại hận lại ủy khuất mà nói.

Hẳn chỉ có hai tay hai chân, tên kia lại thật nhiều chỉ chân, hơn nữa vẫn là dùng đánh lén như vậy âm hiểm chiêu số, dạy hẳn như thế nào đánh thắng được sao!

“..... Đi, mang vi sư tiến đến nhìn một cái. Bốn tọa đảo muốn nhìn, là ai dám can đảm ở ta Bắc Hoa Sơn thượng tấu bốn tọa đồ nhi.” Kim Hưu trầm ngâm một chút, nhìn về phía ngoài cửa sổ trong con người xẹt qua một mặt u ám như mực thâm trầm.

Nếu nàng đoán được không sai, chỉ là sự tình muốn phức tạp..... Nhưng nếu là kia đồ vật, hẳn như thế nào chỉ là tấu phi thúy một đốn mà không có dứt khoát ăn hẳn?

“Là, sư phó.” Phi thúy lại là không biết Kim Hưu nghi hoặc cùng lo lắng, chỉ là tinh thần phấn chấn mà đáp.

Vương bát đàn, có tiểu gia sư phó ở, xem tiểu gia không gặp đôi đòi lại tới, đem người cũng tấu đến cha người nhận không ra!

Phi thúy mang theo Kim Hưu đi vào mới vừa rồi kia huyền nhai bên cạnh là lúc, kia không biết ra sao yêu thú đã không có bóng dáng. Chỉ có huyền nhai biên trên tảng đá còn giữ mới vừa rồi hai người đánh nhau là lúc dư lại hỗn độn loang lỗ dấu vết.

“Sư phó sư phó, tên kia mới vừa rồi chính là ở chỗ này đột nhiên xuất hiện! Nhưng như thế nào lúc này đã không thấy tăm hơi.....” Có nhà mình sư phó ở bên, phi thúy tự tin mười phần, hận không thể lập tức bắt được tên kia làm nhà mình sư phó giáo huấn một phen, vừa báo mới vừa rồi vô cớ bị hành hung chi thù. Chỉ tiếc kia yêu thú giờ phút này sớm đã không thấy bóng dáng, phi thúy liên tục nhìn đông nhìn tây, lại vẫn như cũ liên cái bóng dáng cũng không có thấy.

“Xem ra..... Quả thật là nó.” Ánh mắt thật sâu mà nhìn dưới chân trên tảng đá lưu lại dấu vết ẩn, Kim Hưu bấm tay tính toán, trong lòng chợt cả kinh, trên mặt lười nhác chi ý lập tức rút đi, thay thế chính là như sương nghiêm nghị.

“Nó là gì?” Thấy Kim Hưu này nghiêm túc bộ dáng, phi thúy cũng khẩn trương lên.

Kim Hưu không có trả lời, chỉ là bỗng chốc nhắm mắt lại, thân hình vừa động làn váy giương lên, liền ngay tại chỗ ngồi xếp bằng ngồi xuống. Nàng đôi tay nổi lên kim mang, ở trước ngực họa ra một cái nửa vòng tròn hình cung, đồng thời mở miệng mặc niệm kinh pháp, mở ra cùng này Bắc Hoa Sơn cảm ứng chi lực.

Từng trận lóa mắt kim mang bay nhanh mà từ tay nàng trong lòng khí thể như hồng mà tận trời mà ra, tựa như rồng bay giống nhau uốn lượn quấn quanh ngưng với phía chân trời, kết thành một cái thật lớn viên hình cung phiếm kim mang trong suốt kết giới bao phủ ở toàn bộ Bắc Hoa Sơn.

Kia đồ vật trời sinh thiện với che dấu chính mình hơi thở, giờ phút này là đem chính mình ẩn nấp ở này Bắc Hoa Sơn vạn vật trung. Chỉ là không nghĩ tới thế nhưng liền nàng cũng vô pháp cảm ứng được nó hơi thở.

Cũng may nàng là này Bắc Hoa Sơn Tiên Tôn, chương quản Bắc Hoa Sơn thượng hết thầy sinh linh, có được cùng Bắc Hoa Sơn thượng vạn vật cảm ứng chi lực. Chỉ cần nó còn tại đây Bắc Hoa Sơn thượng, nàng liền có thể thông qua cùng chính mình cùng Bắc Hoa Sơn tâm mạch tương liên cảm ứng, tìm được nó vị trí.

Nhưng nó nếu là đã hạ sơn đi phạm nhân thành trấn bị phạm nhân chứng kiến.....

Này hậu quả quá mức đáng sợ.

Kim Hưu trong lòng rung mình, không hề suy nghĩ mặt khác, bắt đầu toàn tâm toàn ý mà sưu tầm kia yêu thú vị trí.

Nàng ngồi xếp bằng, toàn thân kim mang bao phủ, kim sắc cột sáng tựa như du long giống nhau ở nàng quanh thân bay múa, tưới xuống từng trận kim sắc tinh mang, dừng ở nàng phát gian, trên người, liền phảng phất sao trời ngã xuống, ngưng với trên người nàng, trợ nàng rục rờ.

Giờ phút này nàng biểu tình mờ ảo thánh khiết, mặt như kiều nguyệt khí như kim liên.

Sinh sôi mê hấn xưa nay xem không tiến bất luận cái gì sinh vật mắt.

Đào Ngột lưỡi nhác mà dựa ngồi ở trong viện trên đại thụ, ánh mắt yên lặng nhìn cách đó không xa Kim Hưu, đột nhiên cong môi cười. Trăm hắc con người, giống như có sao trời toái lạc, ngã tán trong đó.

Này chỉ giống cái, nhất định sẽ là của hấn.

Cái này quá trình có lẽ cũng không dễ dàng, nhưng hẳn..... Có rất nhiều thời gian chờ.

Muốn nàng ý niệm càng thêm mãnh liệt, cái này làm cho Đào Ngột tâm tình sung sướng.

Nguyên lai có một ngày, chính mình cũng sẽ phi ai không thể. Cảm giác này đối với quái gỡ ngạo mạn quán hẳn tới nói, có chút tức giận có chút kháng cự, nhưng cuối cùng, đều biến thành chờ mong cùng sung sướng.

Hắn hoàn toàn không ngại sau này ngàn năm sinh mệnh, nhiều ra một cái nàng bồi ở hẳn bên người. Chẳng sợ nàng có đôi khi sẽ khí hẳn sẽ tấu hẳn sẽ hung hẳn sẽ hạn chế hẳn rất nhiều, nhưng này đó cùng nàng không chút để ý lười biếng tươi cười, nàng bên môi xấu xa hài hước, nàng trong mắt chuyên chú lo lắng, nàng mềm mại thấm hương thân mình, nàng khi thì ngây thơ khi thì đậm mặc tiếng nói..... So sánh với tới, đều là như vậy bé nhỏ không đáng kể.

Hắn muốn nàng này hết thảy đều thuộc về hẳn. Hắn muốn vừa mở mắt liền nhìn đến nàng, có thể ôm ấp nàng đi vào giấc ngủ, có thể cùng nàng khắp nơi du lịch, có thể cùng nàng cùng nhau khi dễ phỉ thúy.....

Có thể vẫn luôn cùng nàng ở bên nhau, bất kể bất luận cái gì đại giới.

Nghĩ theo đuổi phối ngẫu sau khi thành công tốt đẹp sinh hoạt, Đào Ngột híp mắt hây còn ngây ngốc cười đến vui vẻ.

Đúng lúc này, hẳn đột nhiên người được một cổ vô cùng quen thuộc hương vị.

Bỗng chốc duỗi tay đem trước mắt thổi qua một tia như có như không màu đen chướng khí chộp vào trong lòng bàn tay, hẳn kinh ngạc mà nhướng mày, ngay sau đó trong mắt hiện lên một mặt huyết sắc hưng phấn.

Cư nhiên chính mình đưa tới cửa tới.

“Bất quá là chỉ biết tự sản chướng khí nho nhỏ Phì Di thú thôi, cư nhiên không biết tới tìm bốn đại gia hỗ trợ, thật bốn!” Ngẩng đầu nhìn thoáng qua còn tại thi pháp Kim Hưu, Đào Ngột câu môi cười khẽ, trong mắt hiện lên một mặt chờ mong.

Nếu bắt được nó, nàng sẽ vui vẻ đi?

Tư cập này, hẳn hứng thú hùng hực mà một cái xoay người, hóa thành một đạo khói đen thẳng triều kia chướng khí truyền đến phương hướng mà đi.

Đào Ngột theo kia chướng khí truyền đến phương hướng nháy mắt đi tới giữa sườn núi một chỗ trong rừng cây.

Hắn liếc mắt một cái liền thấy được kia giáo hoạt gian trá mà ẩn nấp chính mình hơi thở, làm Kim Hưu một đốn hảo tìm gia hỏa.

Phì Di thú. Ác tính mãnh thú, thân hình như cự xà, vảy cứng cõi như thiết, sinh có sáu chi chân bốn con cánh, tính tình hung tàn, thị huyết ăn thịt. Bởi vì tự thân sẽ sinh ra độc chướng, phạm nhân thấy chi tắc thiên hạ đại hạn mà thiên địa bất dung. Chúng nó sinh với thiên địa sơ khai hỗn độn là lúc, sau bởi vì làm hại nhân gian, tạo thành giết chóc vô số, bị Thiên Đế phái người phong với Ma giới, cùng Ma giới người giống nhau không được ra Ma giới mà vào nhân yêu tiên tam giới.

Đào Ngột không biết chính mình vì sao sẽ biết này yêu thú tên cùng lai lịch, hẳn đã thói quen chính mình theo bản năng kiến thức rộng rãi. Hẳn cũng không biết chính mình đến tột cùng là ai, trước kia hẳn rất muốn biết - - hẳn căn bản không tin Kim Hưu nói hẳn chỉ là một con Bạch Hồ tinh loại này chuyện ma quỷ, hẳn tuy nhớ không nổi chính mình là ai, nhưng hẳn biết rõ chính mình thích hút chướng khí, hiểu chiến thích giết chóc, nào chỉ

Bạch Hồ tinh có thể có hản như vậy không bình thường như vậy kiêu ngạo yêu thích cùng tính cách?

Nhưng từ phát hiện chính mình coi trọng Kim Hưu về sau, hản bắt đầu cảm thấy chính mình là ai đều không sao cả.

Dù sao mặc kệ hản là ai, hản đều phải nàng. Mà nàng đối hản che giấu thân phận thật của hản, này thuyết minh nàng tương đối thích hản là Ngọc Bạch.

Như vậy, hản toàn tâm toàn ý đương nàng thích Ngọc Bạch chính là.

Tư cập này, Đào Ngột có chút uất ức lại có chút bất đắc dĩ mà thở dài.

Này cái gì tình yêu thật hản đại gia chính là cái lợi hại đồ vật! Thế nhưng làm cao ngạo phóng đảng như hản cũng sinh thỏa hiệp tâm tư.

Liên ở Đào Ngột miên man suy nghĩ hết sức, kia Phì Di thú chính hai mắt phóng hung quang, “Tê tê” mà phun đỏ tươi tin tử đuổi theo một con mập mập đến giống heo giống nhau con thỏ chạy.

Hiển nhiên, nó ở kiếm ăn, mà kia chỉ xui xẻo phì con thỏ chính là nó coi trọng đồ ăn.

Chỉ là nó tựa hồ đối địa hình có chút xa lạ, này đây tuy rằng nó rất là hung mãnh, trong lúc nhất thời lại cũng lấy kia thân hình tuy rằng viên lăn lộn làm lại rất là nhanh nhẹn cơ linh con thỏ có chút không có cách, chỉ có thể tức giận đến dùng cái đuôi không ngừng quất đánh này trong rừng cây cối, kinh khởi trong rừng cuồng phong nổi lên bốn phía.

Không chút để ý mà khoanh tay trạm thụ nha thượng, Đào Ngột nhìn phía dưới trong rừng gà bay chó sủa lung tung rối loạn một màn, tức khắc lạnh lùng mà cười nhạt một tiếng, khinh thường nói: “Nguyên lai bất quá là chỉ liên con thỏ đều bắt được không được phế vật, thật là lãng phí bốn gia thời gian.”

Tác giả có lời muốn nói: Nơi này xuất hiện cái này Phì Di thú đâu, là hoan từ 《 Sơn Hải Kinh 》 dị thú lục trung kéo ra tới tăng thêm chính mình tưởng tượng một chút làm ra tới.

Bởi vì này vẫn là hư cấu yy sao cho nên chính mình tưởng tượng chiếm đa số, nãi nhóm hiểu ~~

Bất quá vẫn là ở chỗ này dán lên này phì di lai lịch miêu:

《 Sơn Hải Kinh 》 chi Tây Sơn kinh có rằng: Lại tây sáu mươi dặm rằng quá hoa chi sơn. Tước thành mà tứ phương, này cao năm ngàn nhận, này quảng mười dặm, điều thú mạc cư, có xà nào, danh rằng phì di, sáu đủ bốn cánh, thấy tắc thiên hạ đại hạn.

ps: Hoan là cái loại này nhìn đến rải hoa nhìn đến trưởng thu liền sẽ tiêm máu gà tại chỗ xoay vòng vòng nhị hóa, cho nên thân nhóm hiểu, không cần đại ý lấy hoa hoa tạp lại đây đi anh anh ~~

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

24 Bị Khích Lệ

--

Bị khích lệ

“Oa oa oa -- cứu mạng a! Ai đang nói chuyện ai đang nói chuyện?! Cứu mạng nha nha nha anh hùng --” bị kia Phì Di thú đuối kịp nhảy hạ nhảy, chật vật bất kham Bàn Thỏ Tử lỗ tai nhưng thật ra tiêm thực, vừa nghe phụ cận đột nhiên có người nói chuyện, ngôn ngữ gian càn là tràn ngập đối phía sau kia chỉ đại quái vật khinh thường, tức khắc quang quác lạp gào thét lớn liền không ngừng dùng móng vuốt lau nước mắt cầu cứu.

Kia Phì Di thú tự nhiên cũng nghe tới rồi Đào Ngộ thanh âm, nhưng nó chỉ có thể cảm nhận được Đào Ngộ trên người hiện tại chỉ có tiểu bộ phận lực lượng, cũng không thể cảm nhận được Đào Ngộ trên người bị Kim Hưu phong bế hắc ám chướng khí hơi thở, này đây vẫn chưa đem Đào Ngộ để vào mắt -- đương nhiên, nếu nó có thể cảm ứng được Đào Ngộ trên người kia vẫn đục điên cuồng chướng khí hơi thở, tự nhiên đã sớm hận không thể nhiều sinh ra sáu chỉ chân tới chạy như bay đào tẩu.

Đối mặt cường giả trong lòng sợ hãi, đối mặt kẻ yếu khinh miệt khinh thường, đây là tam giới đặc biệt là Yêu giới thiết luật.

Giờ này khắc này này Phì Di thú căn bản lười đi để ý Đào Ngộ, chỉ là một lòng mà nghĩ trước bắt được này chỉ Bàn Thỏ Tử ăn no nê bổ sung bổ sung thể lực trước. Nó đói bụng vài ngàn năm, giờ phút này nhu cầu cấp bách ăn xong ấm áp huyết nhục chi thân tới bổ sung tự thân thể lực, nếu không nó rất có khả năng sẽ trở thành trong lịch sử duy nhất một con bởi vì ngàn năm ăn không đến vật còn sống mà đói chết thượng cổ yêu thú.

“Ồn muốn chết.” Đào Ngột bị kia Bàn Thỏ Tử quang quác quang quác không ngừng cầu cứu thanh kêu đến lỗ tai khó chịu, trong lòng bức bối lên. Lại nhìn kia Bàn Thỏ Tử phía sau theo đuổi không bỏ, đem hăn coi như không khí Phì Di thú, trong lòng vẫn luôn bị áp lực hiểu chiến giết chóc chi ý tức khắc đại thịnh, điên cuồng ở thân thể hăn phát sinh lên.

Đã lâu, không có hảo hảo mà cảm nhận được cái loại này một móng vuốt đâm vào huyết nhục, đem kia ấm áp huyết nhục xé rách mở ra, nhìn chúng nó biến thành thịt vụn huyết tương phun tới khai vui sướng cảm giác. Ân, còn có kia cốt cách vỡ vụn, cổ bị răng rắc một chút vụn gãy thanh âm, cũng là thật lâu không có nghe được đâu.....

Như vậy hôm nay, liền tính gia hỏa này xui xẻo đi.

Năm ngón tay một khẩu, đột nhiên huyền hóa ra bén nhọn lãnh sâm móng vuốt, Đào Ngột câu môi tàn ngược cười, trong mắt hồng quang hiện lên, thân mình đã hóa thành một đạo màu đen lợi kiếm hướng tới kia đã bắt được màu trắng Bàn Thỏ Tử, đang muốn một ngụm cắn hương nó cổ Phì Di thú phá không mà đi.

“A a a a a --” kia Bàn Thỏ Tử lấy móng vuốt che mắt, tuyệt vọng mà thét chói tai. Nó không cần bị này tiểu tử thú ăn đến biến thành một đồng béo phệ a a a a --

Sắc nhọn sắc nhọn móng vuốt hung hăng mà đâm vào kia không chút nào đem Đào Ngột để vào mắt Phì Di thú phía sau lưng, màu đỏ tươi máu tức khắc phun trào mà ra.

Kia Phì Di thú chợt ăn đau, kinh hãi dưới phát cuồng dường như đem trong tay còn ở thét chói tai màu trắng Bàn Thỏ Tử ném đến một bên, một cái bạo nộ xoay người, hồng mắt “Tê tê” gào thét lớn liền triệu Đào Ngột nhào tới.

Quấy rầy nó kiếm ăn, còn dám như vậy thẳng tắp mà xông lên bị thương nó! Hảo cuồng vọng hảo không biết tự lượng sức mình đồ vật!

Bàn Thỏ Tử chỉ cảm thấy chính mình mượt mà thân mình hung hăng mà tạp tới rồi trên mặt đất, toàn thân chột đau xót, trước mắt tối sầm, lỗ tai âm âm vang lên. Kinh hãi sợ hãi mà nằm trên mặt đất ngây người sau một lúc lâu lúc sau nó mới vung lên móng vuốt đột nhiên nhảy dựng lên, bắt chắp đầu đờn kinh hi kêu to: “Còn sẽ đau còn sẽ đau! Ta không chết ta sẽ không thay đổi thành béo phệ ha ha ha ha! Anh hùng cố lên a anh hùng!”

Nhìn trước mắt đại chiến, nó lại là phần nô lại là hưng phấn, tại chỗ xoay cái vòng khôi phục hình người.

Một cái người mặc màu trắng xiêm y, sinh mượt mà hơi béo lại là kiêu tiểu đáng yêu nữ hài thành linh xuất hiện tại chỗ. Nàng ngồi xổm một bên, nháy hồng hồng mắt to hung hăng mà trừng mắt kia Phì Di thú, một bên phần nô mà mắng Phì Di thú, một bên thế Đào Ngộ cố lên: “Đánh chết nó đánh chết nó! Cứ nhiên muốn ăn cô nãi nãi ta..... Anh hùng cố lên ha ha ha!”

Kia Bàn Thỏ Tử hò hét thanh làm đang ở chém giết trung Đào Ngộ cùng thực Độc thú càng thêm bực bội lên, trong lòng sát ý bởi vì nàng ồn ào tiếng kêu càng hiện sắc bén.

Quanh thân màu đen chướng khí nháy mắt càng tăng lên, Phì Di thú “Tê tê” mà phun màu đỏ tươi tin tử, sát khí sắc bén mà lấy cứng rắn như thiết cái đuôi huy hướng Đào Ngộ, sáu chỉ thô trắng chân đột nhiên trọng đập mặt đất, thô trắng đầy đặn thân hình âm âm đậm hướng Đào Ngộ.

Đào Ngộ trong lòng chiến đấu ** điên cuồng dâng lên, không lùi mà tiến tới, trực tiếp như tia chớp giống nhau phác tới, màu đen chướng khí giống như ngọn lửa giống nhau, bám vào ở Đào Ngộ hai tay phía trên, kia một đôi móng vuốt tức khắc trở nên thật lớn vô cùng, hung hăng về phía phì di kia béo tốt thân thể chộp tới.

“Oanh..... Phanh.....”

Một tiếng vang lớn, Đào Ngột này một kích thế nhưng là ngạnh sinh sinh đem phì di kia thật lớn thân thể chụp bay ra đi, màu lục đậm làn da phía trên để lại mấy đạo thật sâu mà trào ẩn, tanh hôi máu cùng với nhẹ nhẹ màu đen chướng khí từ miệng vết thương giữa phun trào mà ra.

Phì Di thú trăm triệu không nghĩ tới cái này nửa đường sát ra rõ ràng thoát nhìn cũng không cường đại gia hỏa lại có lớn như vậy bạo phát lực, tức khắc trong lòng là lại cấp lại giận, nhưng đau đớn cùng máu tươi càng thêm kích phát rồi nó hung tính, bất chấp mặt khác, nó trong lòng tức khắc tràn ngập muốn đem Đào Ngột bầm thây vụn đoạn ý niệm.

Che kín thiết lân đuôi rắn hỗn loạn lôi đình sát ý hung hăng ngăn, Phì Di thú đột nhiên từ trên mặt đất nhảy dựng lên, màu đỏ tươi miệng khổng lồ mở ra, một cổ tanh hôi phác mũi đen nhánh chướng khí giống như một thanh lợi rìu giống nhau, mang theo bẻ gãy nghiền nát giống nhau khí thế, thẳng đến Đào Ngột mà đi.

Chướng khí nơi đi qua, cỏ cây khô vàng, cây cối khô héo, đại địa liền giống như bị đoạt đi sinh cơ giống nhau, trở nên khô nứt, cháy đen, thậm chí trên mặt đất cỏ cây đều dần dần hóa thành một bãi tanh hôi chất lỏng.

“Dùng chướng khí đối phó người gia gia? Quả thực ngu xuẩn!”

Đào Ngột thấy vậy, lại là hung hăng ngang ngược mà cười ha ha lên. Đồng thời lấy đủ chia xuống đất, thân mình giống như tia chớp xông ra ngoài, hai tay phía trên màu đen chướng khí nháy mắt bành trướng lên, liền giống như ở Đào Ngột hai tay thượng tròng lên hai chỉ sắc nhọn lợi trao giống nhau.

Huy động cự trao ra sức một phách, thế nhưng ngạnh sinh sinh đem phì di phun ra kia nói giống như lợi rìu giống nhau chướng khí chụp phì, theo sau đơn trao đào đất, chướng khí tạo thành tay trao nháy mắt hoàn toàn đi vào mặt đất, theo sau ở phì di kia thân thể cao lớn dưới, thế nhưng đột nhiên

chạy ra khỏi năm đạo màu đen chướng khí, giống như xiềng xích giống nhau, đem phì di chặt chẽ mà vây ở tại chỗ.

Kia Phì Di thú tức khắc kinh hãi mà mở to hai mắt nhìn, cơ hồ không thể tin được chính mình xưa nay không đâu địch nổi chướng khí thế nhưng liền dễ dàng như vậy mà bị trước mắt gia hỏa này cấp phá khai rồi.

Hắn không biết chính là, Đào Ngộ trên người hắc ám chướng khí là này tam giới trung sở hữu chướng khí căn nguyên, mặc dù này Phì Di thú có thể tự sản, ở Đào Ngộ trước mặt lại là liền cái rắm đều không coi là. Hắn trên người hắc ám chướng khí bị Kim Hưu phong hơn phân nửa, liền hơi thở cũng bị kín mít mà dấu đi, nhưng gần là hắn trên người còn sót lại điểm này liền đủ để cho Phì Di thú ăn không hết gói đem đi.

Tôn tử thấy lão tổ tông, nào có nó kiêu ngạo phần!

Đào Ngộ tàn nhẫn khinh miệt mà cười lạnh một tiếng, mang theo đầy người như nhận thô bạo chi khí, đi bước một hướng về Phì Di thú đi đến.

Kia Phì Di thú bị nhốt tại chỗ, hai chỉ minh hoàng sắc đôi mắt giữa chớp động kinh sợ cùng phần nộ, bốn con cánh cùng sáu chỉ chân không ngừng vẫy vẫy, muốn tránh thoát kia năm đạo chướng khí xiềng xích trói buộc, nhưng mà đây là Đào Ngộ sở thiết hạ chướng khí xiềng xích, lại như thế nào là này chỉ đã đói bụng ngàn năm, vừa mới thoát vây Phì Di thú có thể tránh thoát?

“A a a hảo bồng a! Đánh chết nó đánh chết nó! Xem nó còn dám không dám chảy nước miếng đuổi theo cô nãi nãi chạy cái không để yên!” Kia Bàn Thỏ Tử vừa thấy tình cảnh này, tức khắc đặc ý mà chống nạnh cười to, một bên nhe răng trợn mắt mà che lại miệng vết thương một quả một quả mà triều Đào Ngộ nhảy đi, “Anh hùng a người thật là quá lợi hại quá ghê gớm! Nếu không phải người cứu giúp ta đã biến thành này ghê tởm ngoạn ý nhi bụng béo phê.....”

Nàng sùng bái mà ngưỡng mộ mà kinh hãi kêu to, hoàn toàn không có phát hiện Đào Ngột nhìn Phì Di thú trong ánh mắt, kia như lưỡi dao giông nhau không chút nào che dấu thô bạo sát ý.

Hắn đi bước một triều kia hoảng sợ đan xen Phì Di thú đi đến, cả người mang theo tử vong cùng âm trầm chi khí.

Liên ở hẳn hẹp dài con người nhú lại, đột nhiên nâng lên cánh tay liền phải cấp kia Phì Di thú một đòn trí mạng là lúc, một đạo kim mang nháy mắt cắt qua phía chân trời xông thẳng mà đến, ngăn trở hẳn.

“Ngọc Bạch, dừng tay!”

Lại là Kim Hưu rốt cuộc cảm ứng được Phì Di thú vị trí, mang theo phi thúy vôi vãi mà tới.

Nàng không nghĩ tới Ngọc Bạch thế nhưng sẽ so nàng trước một bước tìm được rồi Phì Di thú, lại còn có đem nhân gia tấu cái chết khiếp.

Nghe được Kim Hưu tiếng kêu, Đào Ngột thân mình đột nhiên một đốn, trong mắt sát khí hơi hơi chột tắt, chuyển qua thân mình. Kia như cũ sát khí lăm lăm ánh mắt liền như vậy định ở Kim Hưu trên người.

Kim Hưu nghĩa gốc chính lời nói mà huấn hẳn một đốn, giáo dục giáo dục hẳn cái gì “Trời cao có đức hiếu sinh không thể vọng hạ sát thủ” lập linh tinh, nhưng ở đối thượng hẳn cặp kia hung nanh trung mang theo ti mờ mịt đôi mắt lúc sau, liền ngạnh sinh sinh mà ngừng, thở dài.

Đứa nhỏ này sẽ như vậy..... Cũng thật sự là thiên tính chú định, phi hẳn bản tâm mong muốn. Nàng chính là huấn hẳn, sợ hẳn cũng là vào tai này ra tai kia. Nói không được, chỉ có thể dùng hành động.

Nghĩ vậy nhi, Kim Hưu mặt mày lưu chuyển, nhợt nhạt cười, đẩy mặt khen ngợi mà duỗi tay vỗ vỗ vẫn là lòng tràn đầy sát khí Đào Ngột: “Thế nhưng

ở vi sư phía trước tìm được rồi này Phì Di thú, vi sư tiểu bạch thật lợi hại!”

Lời này vừa nói ra, lực sát thương lớn hơn bất luận cái gì công kích, Đào Ngột tức khắc sững sốt, ngay sau đó đột nhiên vừa nhấc đầu, thấy rõ ràng Kim Hưu trong mắt khen lúc sau, đôi mắt lóe lóe, lòng tràn đầy dữ tợn sát khí nháy mắt rút đi, biến thành tâm hoa nhi nhiều đóa khai.

Nhanh chóng bỏ qua kia một thân bạo ngược xúc động, hấn tràn đầy huyết tinh cùng tàn bạo con người nháy mắt trở nên tinh lượng lộng lẫy, khuôn mặt tuấn tú thượng dữ tợn cũng là lập tức bị nhiều đóa mở ra kiều mỹ hoa nhi thay thế được.

Nàng khích lệ hấn! Nàng thế nhưng sẽ..... Khích lệ hấn?

Hấn tức khắc mắt nhi lượng lượng mà nhìn đối với chính mình mỉm cười Kim Hưu, thần sắc không thấy nửa phần thẹn thùng, đặc ý mà toét miệng lão kiêu ngạo lão kiêu ngạo mà đỉnh đỉnh ngực: “Đó là đương nhiên! Liên như vậy một phế vật như thế nào có thể làm khó được bốn đại gia!”

Hấn không biết vì cái gì nàng một câu liền có thể đem chính mình trong lòng kia cổ mấy đục bùng nổ thị huyết ** hòa tan, hấn chỉ biết, nàng khích lệ, nàng tươi cười, làm hấn hảo vui vẻ hảo vui vẻ, vui vẻ đến thậm chí muốn vòng mà xoay vòng vòng.

Quả nhiên bắt được tới rồi gia hỏa này, nàng sẽ vui vẻ, chính mình đây là quá có dự kiến trước. Đào Ngột trong lòng vô cùng vui vẻ đặc ý mà nghĩ. Kia một phản mới vừa rồi sát khí khủng bố kiêu ngạo hoan thoát bộ dáng, thoát nhìn rất có được đến xương cốt làm khen thưởng mà bởi vậy vui vẻ không thôi trung khuyến phong phạm.

Nếu là phía sau hơn nữa cái đuôi diêu vại cái liền càng giống..... Kim Hưu bên cạnh người phi thúy tại đây Đào Ngột sắc mặt □ trung run rẩy mà mờ mịt mà nghĩ.

“Được rồi ngoan, đem móng vuốt thu hồi tới, đừng dọa người phỉ thúy sư huynh. Vì sư có việc nhi muốn hỏi phi di, người thả cùng sư huynh một đạo một bên nhi chơi đi.” Suýt nữa bị Đào Ngột bộ dáng này đạu đến cười ra tiếng tới, Kim Hưu mím môi, trong mắt hiện lên một mặt thương tiếc, nhin không được néo néo Đào Ngột khuôn mặt tuấn tú phân phó nói.

Nàng ban đầu chỉ nghĩ khen khen hẳn có lẽ có thể trấn an trụ hẳn kề bên mặt khổng chế cảm xúc, làm hẳn thoáng bình tĩnh một chút, không nghĩ tới chiêu này lại là ngoài dự đoán hảo sử.

Như vậy tàng không được hỉ nộ, bị nàng khen một câu liền cao cao nhếch lên cái đuôi..... Quả nhiên vẫn là cái tâm trí đơn thuần hài tử nộ.

Đào Ngột tự nhiên nhìn ra được tới Kim Hưu vẫn như cũ ở đem hẳn trở thành hài tử hống, bất quá hẳn hiện nay tâm tình sung sướng, đảo cũng không muốn đi so đo. Dù sao tương lai còn dài sao, đối với nàng, hẳn có rất nhiều kiên nhẫn.

Liền ở Kim Hưu néo néo Đào Ngột mặt, đang muốn thu hồi tay hết sức, lúc trước kia ở một bên vỗ tay trầm trồ khen ngợi Bàn Thỏ Tử lại đột nhiên nhảy đi lên, ôm chặt Đào Ngột cánh tay đem không hề phòng bị hẳn kéo lui ra phía sau một đi nhanh.

“Uy uy uy người là ai a? Không cần loạn chạm vào cô nãi nãi ta cứu mạng anh hùng!”

Tác giả có lời muốn nói: Cho nên này Bàn Thỏ Tử..... Là trong truyền thuyết nữ xứng không sai, khụ.

Tiểu bạch kỳ thật vẫn là có làm đại cầu tiềm chất có hay không! 【 bị một móng vuốt pai phi ——

Trở lại chuyện chính, lăn lộn muốn cất chứa muốn rải hoa sao ~~ luân gia đều đã cởi quần áo nằm hảo anh anh anh ~ 【 uy uy tiết tháo đầu?!!

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

25 Lấy Thân Báo Đáp

--

Lấy thân báo đáp

Này Bàn Thỏ Tử danh gọi Bạch Mạn thẩu, vốn là một con bị quan gia tiểu thư dưỡng ở trong nhà làm bạn sủng vật gia thỏ, sau nhân cơ duyên xảo hợp mà thành tinh. Mấy năm trước, kia quan gia tiểu thư qua đời, nàng liền thành thỏ hoang, đến tận đây vẫn luôn lưu lạc bên ngoài.

Đến nỗi nàng vì cái gì họ Bạch danh mạn thẩu, thuần túy chỉ là bởi vì nàng phi thường thích ăn mận thầu — nàng cảm thấy chính mình cần thiết đem yêu nhất đồ vật thời khắc treo lên chính mình danh hào tới biểu đạt tình yêu.

Nàng là ngẫu nhiên đi ngang qua này Bắc Hoa Sơn, một đường chỉ biết ăn nàng cũng hoàn toàn không có lưu tâm về này tứ phương tiên sơn sự tình, bởi vậy cũng hoàn toàn không biết trước mắt ánh vàng rực rỡ Kim Hưu là chưởng quản này Bắc Hoa Sơn Tiên Tôn, là này trên núi sơn đại vương.

Nàng chỉ biết mới vừa rồi chính mình ở bên cạnh nhìn này anh hùng “Vì cứu nàng” mà đánh tới bởi kia muốn ăn nàng gia hỏa là lúc, chính mình trước mắt hoa nhi nhiều đóa khai, tiểu tâm can càng là điên cuồng mà run rẩy — nàng mơ mơ màng màng mà nhớ rõ, cảm giác này cùng chủ nhân nói nhất kiến chung tình thật là tương tự a!

Ngây ngô cười gian nàng lại đột nhiên nhớ tới đã từng ở tiểu thư trong thư phòng xem qua những lời này đó số con anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân

lấy thân báo đáp tình tiết, trong lòng tức khắc ha ha cười liền có tuyệt diệu chủ ý:

Nàng cũng muốn noi theo nhân loại, lấy thân báo đáp tới báo ân!

Nhưng ai ngờ nàng còn chưa nhảy tiến lên đi thổ lộ tâm ý đâu, liền không biết đánh chỗ nào lao tới như vậy cái kim quang lấp lánh nữ nhân, đối nàng anh hùng một phen đùa giỡn.

Bạch Mạn thấu tức khắc trong lòng giận dữ, tròng mắt hồng lưu lưu mắt to liền vọt đi lên, rất là chiếm hữu tính mà bá chiếm Đào Ngộ cánh tay, dục tiên hạ thủ vi cường.

Chủ nhân chính là bởi vì tính tình quá mềm không dám tranh thủ, mới có thể bị kia ác độc nhị tiểu thư cấp đoạt người trong lòng, đến tận đây buồn bực mà chết! Nàng tuyệt đối sẽ không bước lên chủ nhân vết xe đổ, hừ hừ!

Nàng phòng bị mà tràn ngập địch ý mà tròng mắt Kim Hưu, chặt chẽ mà đem chính mình treo ở Đào Ngộ trên người. Lại không nghĩ giây tiếp theo, Đào Ngộ đã mặt tối sầm, lãnh giận mà vươn một tay kia biến ảo thành móng vuốt liền muốn chụp bay nàng.

Dám như vậy đối người của hắn nói chuyện, này xuân con thỏ là ngại mệnh quá dài sao?

Này Bàn Thỏ Tử tuy đến cơ duyên tu luyện thành người, có chút tu vi, nhưng giờ phút này căn bản không hề phòng bị, Đào Ngộ này một móng vuốt chụp được đi không thiếu được muốn đả thương cấp căn cơ thậm chí tánh mạng.

Đang có chút sững sốt Kim Hưu thấy vậy, vội vàng một cái cảnh cáo ánh mắt bắn xuyên qua: “Ngọc Bạch!”

Đào Ngột tay cứng đờ ở giữa không trung, khó chịu mà trừng mắt nhìn Kim Hưu nửa ngày, lúc này mới chán nản mà hắc mặt thu hồi móng vuốt, thô lỗ mà một cái tát chụp bay Bạch Mạn thối đầu.

“Cấp lão tử lăn xa một chút!”

Hắn xưa nay quái gở, chán ghét nhất chính mình không thích người dựa hẳn gần, huống chi này Bạch Mạn thối mới vừa rồi còn đối với Kim Hưu hung một câu, tự nhiên sớm mà liền bị hắn liệt vào “Muốn một móng vuốt bóp chết” người chi nhất.

Nhưng Bạch Mạn thối lại là hiểu lầm, cho rằng Đào Ngột sẽ đẩy ra hắn là bởi vì Kim Hưu “Hung ác đe dọa”, tức khắc tạc mao dương như nhảy dựng lên, chỉ vào Kim Hưu cái mũi phệ nói: “Người không cần khi dễ ta anh hùng ta nói cho người! Cô nãi nãi cũng không phải là dễ chọc!”

Kia phì đô đô trên mặt treo đầy tức giận bộ dáng, thoạt nhìn rất là khôi hài, chẳng những không có lực chấn nhiếp, ngược lại nhiều vài phần buồn cười.

Anh hùng?

Kim Hưu tức khắc minh bạch, trong lòng cảm thấy thú vị. Bất cười đồng thời tức khắc ác liệt tính tình cùng nhau, mắt đẹp nhú lại liền ngăn trở đang muốn phát hỏa Đào Ngột, ngay sau đó cười đến hòa ái dễ gần nói: “Nguyên lai là bị nhà ta tiểu bạch anh hùng cứu mỹ nhân nhi nha? Thật là thú vị vô cùng. Bất quá nhà ta tiểu bạch phí sát khổ tâm cứu cô nương, cô nương chuẩn bị như thế nào tỏ vẻ cảm tạ đâu?”

“Đương nhiên này đây thân..... Uy, cô nãi nãi như thế nào báo ân cùng người có cái mao quan hệ a? Từ từ, người mới vừa nói..... Nhà người tiểu bạch? Nhà người?!” Bạch Mạn thông khí hô hô mà trừng mắt Kim Hưu, nỗ lực mà hung mặt. Ai ngờ lời nói vừa mới nói một nửa liền đột nhiên phát hiện không thích hợp chỗ.

Nhà nàng? Hay là..... Hay là ân nhân hẳn đã danh thảo có chủ?!

Bạch Mạn thấu tức khắc thần sắc một héo, héo.

Tuy nói lời nói số con anh hùng cứu mỹ nhân mỹ nhân lấy thân báo đáp hai người chung thành thân thuộc tình tiết rất nhiều, nhưng là làm kẻ thứ ba chen chân nhân gia ân ái phu thê, phá hư nhân gia phu thê cảm tình mà bởi vậy hủy người hủy mình không được chết già chuyện xưa cũng rất nhiều nha..... Hơn nữa chủ nhân nói qua, đoạt người khác nam nhân loại sự tình này, chỉ có những cái đó đầy người tao vị, trời sinh tính giảo hoạt âm hiểm hồ ly tinh mới có thể làm sự.....

Nàng chính là thiện lương chính nghĩa đầy người thơm ngào ngọt con thỏ, mới không cần học hồ ly tinh làm kia việc muốn tao sét đánh sự tình!

“Đúng vậy, nhà ta tiểu bạch. Ân, còn chưa tự giới thiệu, bốn tọa là này Bắc Hoa Sơn thượng Tiên Tôn, Ngọc Bạch sư phó.” Lời này vừa nói ra, Bạch Mạn thấu tức khắc phảng phất tiêm máu gà một lần nữa lóe mắt to ngẩng đầu lên.

“Sư phó?” Vậy không phải thân mật lạc? Nguyên lai là nàng hiểu lầm.....

Kim Hưu ưu nhĩ mà gật đầu, trong mắt tinh quang hiện lên.

Này con thỏ nhìn lên nhưng thật ra thú vị vô cùng, tính tình cũng đơn thuần, có lẽ..... Ân, nàng có thể giúp nàng giải quyết rốt này đoạn thời gian vẫn luôn bối rối nàng Ngọc Bạch động dục vấn đề.....

“Ha ha ha ha cái kia ngượng ngùng a..... Ta, ta vừa mới là hiểu lầm..... Thật là xin lỗi nha Tiên Tôn đại nhân!” Mượt mà khuôn mặt bỗng chốc đỏ, Bạch Mạn thấu một bên gãi đầu, một bên đẩy mặt quần bách mà xin lỗi, trong lòng hung hăng dẫm chính mình vài quyền.

Lại là sư phó lại là Tiên Tôn, nàng nếu là đem nàng đặc tội, còn như thế nào tại đây trên núi hỏn, như thế nào đối nàng anh hùng lấy thân báo đáp cùng hãn chung thành thân thuộc ân ái đầu bạc nha!

“Không sao. Cô nương còn chưa nói cho bốn tọa người muốn như thế nào báo đáp ta Ngọc Bạch đồ nhi đâu.” Kim Hưu không thèm để ý mà vẫy vẫy tay, cười đến thân thiết lại ưu nhã, trong mắt lại cất giấu một tia mấy không thể thấy xảo trá.

“A cái này cái này.....” Minh bạch nhân gia là ân nhân sư phó, Bạch Mạn thấu tức khắc có loại đối mặt trường bối e lệ bất an. Nhưng nàng tính tình trực tiếp, đảo cũng không như thế nào ngượng ngùng, giao giao váy liền vươn ra ngón tay đầu chọc hướng về phía bên cạnh ngại với Kim Hưu không được phát tác Đào Ngột nói, “Nếu Tiên Tôn ngài cũng đồng ý nói, từ từ nguyện ý lấy thân báo đáp báo đáp tiểu bạch anh hùng ân cứu mạng!”

“A này.....” Nàng cũng không phải không thể, Kim Hưu trong lòng buồn cười, còn chưa tới kịp nói, liền kêu một bên rút cuộc không nín được Đào Ngột cấp găm lên giận dữ đánh gãy.

“Lấy thân báo đáp người đại gia! Chưa đủ lông đủ cánh chết con thỏ cư nhiên dám tiểu tưởng lão tử, không nghĩ bị lão tử một móng vuốt bóp chết liền thành thật lăn xa một chút!” Đào Ngột cảm giác sâu sắc chính mình bị đùa giỡn, tức khắc hắc mặt, sát khí bốn phía mà trừng mắt Bạch Mạn thấu, ánh mắt dữ tợn.

“Oa nha nha!” Bạch Mạn thấu tức khắc lông tơ một dựng, sợ tới mức nhảy dựng lên, trong lòng có chút hồi bất quá thần.

Nàng anh hùng thấy thế nào lên cùng mới vừa rồi anh dũng thần võ bộ dáng..... Đại không giống nhau? Đối nàng hảo hung.....

“Ngọc Bạch thật là cái dễ dàng thẹn thùng hài tử.” Bên cạnh người Kim Hưu như có như không, mang theo ý cười thờ dài không nhẹ không nặng

mà phiêu vào Bạch Mạn thấu lỗ tai.

Vì thế nàng trong lòng một an, ngộ.

Chủ nhân nói mỗi người cảm xúc biểu đạt phương thức đều là không giống nhau, nguyên lai Ngọc Bạch ân nhân là như thế này biểu đạt thẹn thùng nha, nàng đã hiểu.

“Ai nha ân nhân không cần thẹn thùng sao.....” Bạch Mạn thấu một lần nữa quải ra nụ cười ngọt ngào, nịnh nọt mà hướng tới Đào Ngột thấu đi.

Đào Ngột mắt nhú lại, lại là sát khí nghiêm nghị mà trừng mắt Kim Hưu. Nàng mới vừa nói kia lời nói hẳn nghe thấy được, nàng căn bản là cố ý!

Trong lòng khí giận, Đào Ngột nắm ngón tay một khẩu liền lộ ra sắc bén móng vuốt triều kia Bạch Mạn thấu chộp tới, đều là này không biết đánh từ đâu ra xuân con thỏ làm hại!

“Sư phó!” Vẫn luôn đứng ở Kim Hưu bên cạnh người nỗ lực làm không khí trạng đương chính mình không tồn tại phi thúy nhện không được kinh hô ra tiếng, kia chỉ Bàn Thỏ Tử thoát nhìn thực không trải qua đánh nha, có thể hay không bị sư đệ một móng vuốt chụp thành thịt nát?!

Kim Hưu lại là bất động thanh sắc mà cười nhạt câu môi, từ chỉ gian bắn ra một tia kim sắc quang nhận, bắn vào Bạch Mạn thấu phía sau lưng.

“Làm cho bọn họ bồi dưỡng cảm tình đi, chúng ta đi thăm hỏi thăm hỏi kia tấu người một đốn phì đi.” Ưu nhã mà lười biếng mà cười, Kim Hưu túm phi thúy triều phì đi đi qua.

Mà phía sau, Đào Ngột ở lần lượt hung ác công kích Bạch Mạn thấu, lại lần lượt mà nhìn hẳn lực lượng đụng tới nàng thân mình hết sức hóa thành khói nhẹ tan đi lúc sau, kinh nghi bạo nộ dưới, rốt cuộc nảy sinh ác độc mà phá hủy phạm vi mười dặm cây cối cho hả giận.

Mà Bạch Mạn thấu còn lại là vui vẻ ra mặt mà ở trong lòng hạ kết luận: Hãn đối người xấu rất cường hãn thực hung tàn, đối nàng lại là thực hảo dẫu. Nhìn, hãn tuy rằng thực then thùng, nhưng căn bản không đành lòng thương tổn nàng!

Nhìn phạm vi mười mấy cây cối ở Đào Ngột gặm lên giận dữ dưới nháy mắt hóa thành khói đen tan đi, để lại trụi lủi một mảnh thổ địa, Kim Hưu tươi cười cứng đờ, nheo lại đôi mắt.

Thật là cái bạo tính tình hài tử. Bất quá như vậy cũng hảo, kế tiếp một đoạn nhật tử hãn cũng sẽ không luôn là có thời gian nhàn rỗi đi quấy rối nàng. Thân thủ đủ loại thụ gì đó, nghĩ đến vẫn là rất có giáo dục ý nghĩa.

Trong lòng như vậy nghĩ, người cũng đã ở kia không thể động đậy Phì Di thú bên cạnh người đứng yên.

“Sư phó chính là nó chính là nó!” Đào Ngột tại hậu phương bị kia Bàn Thỏ Tử quần lấy, tức giận toàn bộ chuyển dời đến Bàn Thỏ Tử trên người, phi thúy đột nhiên thấy thể xác và tinh thần thoải mái. Lại chợt thấy này đánh tới bởi chính mình một đống gia hỏa bị trói thành bánh chưng, tức khắc đặc ý mà một chống nạnh, đi ra phía trước nặng nề mà đập kia Phì Di thú một chân, đối với Kim Hưu cáo trạng nói.

Kim Hưu cũng không ngăn cản phi thúy động tác nhỏ, nàng xưa nay cực kỳ bệnh vực người mình, nhà mình đồ nhi chỉ có thể chính mình đánh, không chấp nhận được người khác nửa điểm khi dễ. Này Phì Di thú đem phi thúy đánh thành đầu heo, tự nhiên là muốn đòi lại tới.

“Ân. Bốn tọa cũng không vô nghĩa, phì di, chỉ cần người hảo hảo phối hợp, trả lời bốn tọa mấy vấn đề, bốn tọa liền tha cho người một mạng, như thế nào?” Kim Hưu đầy mặt ý cười, trong mắt lại là không dung có lệ sắc bén.

Này Phì Di thú vẫn luôn bị cầm tù với Ma giới, nhưng hiện nay thế nhưng đột phá thiên tướng phong ấn xuất hiện ở nơi đây, trong đó tất có kỳ quặc. Hạnh đến nàng phát hiện sớm, không có làm nó xuống núi. Nếu không nó phóng thích tự thân chướng khí khiến cho thiên hạ nguồn nước khô cạn, mang đến trăm năm đại hạn, thế tất sẽ tạo thành nhân gian trăm họ lầm than.

Kia Phì Di thú nghe nói, lại là “Tê tê” mà vừa phun tin tử, hung tợn mà trừng mắt đỏ đậm hai mắt phần nộ mà giãy giụa, cũng không trả lời, chỉ là nghe nói Kim Hưu hỏi nó lúc sau, kia về mặt trừ bỏ phần nộ cùng thô bạo thế nhưng vô cớ hiện lên một tia đắc ý nụ cười giả tạo.

Kim Hưu trong lòng dâng lên một tia điềm xấu dự cảm, nhưng còn chưa tới kịp nói cái gì, liền chỉ thấy kia Phì Di thú trên người hắc khí một thịnh, từ kia tanh tươi phác mũi bõn máu mồm to trung tia chớp bắn ra một vật, lấy lôi đình chi thế đánh về phía Kim Hưu.

“Sư phó!” Phỉ thúy khiếp sợ rống to.

Kim Hưu trong lòng rung mình, trước tiên thân mình về phía sau khuynh đi, tránh đi kia đồ vật tập kích, đồng thời đôi tay ngưng khí kim mang đánh về phía kia sát khí sắc bén đồ vật, đem kia đồ vật đột nhiên đánh bay.

Ai ngờ kia đồ vật dường như là dài quá đôi mắt giống nhau, chính là rút cái nặng đầu tân triều Kim Hưu phá không phóng tới, đồng thời thân hình một cái biến động, thế nhưng □ thành thương trăm hơn một ngàn phân, cùng sắc bén mà hướng tới Kim Hưu nghênh diện đánh tới.

Tác giả có lời muốn nói: Vì thế từ từ thân, Bạch Mạn thẩu tên này nãi còn vừa lòng sao phốc, che mặt, vẫn luôn thích bạch màn thâu Bàn Thỏ Tử vẫn là rất có tiết tháo có hay không! 【 bị pai phi ——

ps: Thân nhóm không cần lo lắng, màn thâu con thỏ nàng chỉ là thiếu điểm thần kinh..... Khụ. Những mặt khác vẫn là thực bưu hãn, tử như nói khi dễ

phỉ thúy? 【 người tới a, kịch thẩu giả kéo ra ngoài luân uy!

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

26 Đánh Nhau Đánh Nhau

--

Đánh nhau đánh nhau

Kim Hưu thần sắc chợt lạnh xuống dưới, vội vàng đôi tay ở không trung vẽ ra đồng tiền hình dạng kim mang, lấy lòng bàn tay ngưng tụ thành sắc bén quang thuẫn, đem những cái đó sắc bén điên cuồng như tế châm đồ vật chắn quang thuẫn ở ngoài. Ngay sau đó, nàng mắt một bể lại bỗng chốc mở, vài thứ kia liền nháy mắt hóa thành khói đen tiêu tán mở ra.

Chỉ là bởi vậy, nàng lại cố không được bên cạnh người Phì Di thú. Liền ở nàng cùng những cái đó quý dị ám khí đánh nhau là lúc, kia Phì Di thú lại là tùy thời mở ra bồn máu mồm to, tản ra tanh tươi tin tử vô thanh vô tức mà hóa thành bén nhọn lưỡi dao sắc bén triều Kim Hưu sau eo đâm tới.

“Sư phó cẩn thận!” Phỉ thúy hoảng hốt, không màng mặt khác, thân mình chợt lóe liền chắn Kim Hưu bên cạnh người, mắt thấy Phì Di thú kia tin tử liền phải đâm vào phỉ thúy ngực.

“Hỗn trưởng --” cùng với bạo nộ rống to, lại là cách đó không xa bị Bạch Mạn thấu cuốn lấy mau phát điên Đào Ngộ thấy tình huống không đúng, một cái tát rút ra kia một bên ngây ngô cười một bên trốn tránh Bạch Mạn thấu như mũi tên nhọn giống nhau bay vụt mà đến.

Ai ngờ, nhưng vào lúc này, đột nhiên một đạo thánh khiết mà bá đạo màu trắng quang nhận thẳng tắp mà từ bầu trời đánh xuống, sinh sôi mà đem kia Phì Di thú tin tử chặt đứt mở ra, hiểm hiểm đem phỉ thúy cứu xuống dưới.

Phì Di thú ăn đau, trong miệng nháy mắt phun ra ra tanh hôi máu, nó hai mắt bạo trừng, ngã xuống trên mặt đất kêu rên không thôi.

Một trận mông lung khói trắng hiện lên, bạch y như tuyết, mờ ảo thanh tuyến nam nhân cười đập bộ mà đến.

“Có khỏe không, Kim Nhi?”

Sạch sẽ ôn nhã tiếng nói, lại là ngày trước gặp qua thiên tựa điện hạ đột nhiên xuất hiện.

“Không sao, đa tạ điện..... Sư huynh tương trợ.” Kim Hưu sừng sốt, ngay sau đó đem trong tay kim mang thu hồi, ưu nhã mà xa cách mà đứng dậy cảm tạ thanh, ngay sau đó nhìn về phía phi thúy, thần sắc nghiêm khắc, “Như thế nào như vậy xúc động mà chặn đi lên, người cũng biết nếu là điện hạ lại vẫn một bước, người mạng nhỏ liền không có!”

“Ô ô chính là sư phó gặp nạn.....” Phi thúy lại là chấn kinh quá độ, đột nhiên một tiếng khụt khịt, có chút không biết làm sao.

“Vi sư đều có biện pháp. Về sau tái ngộ như vậy tình huống, nhớ rõ cấp vi sư lóe đến rất xa, có nghe thấy không?” Kim Hưu lạnh lùng quát, trên mặt nghiêm khắc lãnh giận, trong lòng lại là đại đại nhẹ nhàng thở ra.

Phi thúy ngẩn người, vội vàng gật gật đầu, không có uế oải sinh khí ngược lại là ngây ngốc mà cười.

Sư phó đây là lo lắng hẩn đâu!

Một bên thiên tựa nhìn hai người, khóe môi hơi hơi gợi lên.

Ái chi thâm, trách chi thiết. Nàng vẫn là như vậy đối đãi chính mình để ý người.

Này sương Kim Hưu cùng phi thúy đều là nhẹ nhàng thổi ra, nhưng chậm thiên tựa một bước Đào Ngột lại là vẻ mặt lãnh giận.

Này đáng chết hồn trưởng cư nhiên muốn thương tổn người của hần! Mà chính mình cư nhiên không đánh quá kia chỉ đáng chết phi con thỏ, còn so này chỉ hồn trưởng giống đực tới đã muợn một bước! Đào Ngột trong lòng bạo nộ, lúc trước kia điên cuồng sát ý như nước suối bùng lên.

“Muốn chết, lão tử thành toàn người!” Sở hữu sát ý tức giận tức khắc toàn bộ hướng về phía kia Phi Di thú mà đi. Đào Ngột giận tím mặt, tóc như là bị cuồng phong thổi bay, cuồng loạn mà bay múa lên, hần hai mắt nháy mắt trở nên đỏ đậm, hơi thở chi gian phụt lên ra mang theo nhàn nhạt chướng khí thở dốc, thần sắc thô bạo.

“Tê tê.....” Nhìn đến thịnh nộ trung Đào Ngột triều chính mình tia chớp đánh úp lại, phi di hoảng sợ kinh sợ, tưởng gãy giụa lại là không chỗ nhưng trốn.

“Ngọc Bạch!” Một bên Kim Hưu thấy vậy, trong lòng cả kinh, vội vàng liền phải ra tiếng ngăn cản.

Nhưng mà lúc này Đào Ngột vẫn như cũ không màng mặt khác, gầm lên một tiếng, quanh thân đó là đã là bị nồng đậm chướng khí sở vây quanh, màu đen cuồng phong gào thét, một móng vuốt liền đã đem phi di kia thật lớn thân hình bắt lên, theo sau chia lìa vút thượng giữa không trung, hai tay phía trên chướng khí bỗng nhiên đại trưởng, hóa thành hai chỉ cự trảo, nặng nề mà phách về phía phi di kia thật lớn thân thể.

“Xé kéo --”

Một trận thanh thúy mà quỷ dị vang lớn lúc sau, kia Phi Di thú đã bị Đào Ngột sắc bén cự trảo hung hăng mà xé thành mảnh nhỏ. Ấm áp tanh hôi máu thịt nát như mưa điểm giống nhau từ giữa không trung rải lạc.

“Ngọc Bạch mau cấp vi sư dừng tay!” Này hết thấy đều nguyên với Đào Ngột bạo nộ dưới bùng nổ, chỉ là trong nháy mắt sự tình, Kim Hưu cùng thiên tựa muốn ngăn cản lại là đã chậm.

Trước mắt thô bạo mà nhìn trên mặt đất mảnh nhỏ, Đào Ngột trên người như cuồng phong mây đen chướng khí đột nhiên đột nhiên tan đi, ngay sau đó thân mình bỗng chốc mềm nhũn, liền dữ tợn thần sắc cũng không tới kịp thu hồi liền đột nhiên ngã quy ở trên mặt đất.

Lại là mới vừa rồi hấn lại là bất tri bất giác trung đi ngược chiều Kim Hưu phong ấn, giận cực dưới ngạnh sinh sinh mà bức ra chính mình bị phong bế một bộ phận lực lượng chiến đấu, bởi vậy bị kia lực lượng phản phê.

Sợ thiên tựa sẽ phát hiện cái gì, Kim Hưu vội vàng dấu đi trong mắt kinh giận, tay ngọc bay nhanh mà vung lên, đoạt ở thiên tựa tiếp cận Đào Ngột phía trước đem Đào Ngột bao phủ ở một cái kim sắc kết giới, thu vào trong tay áo, rồi sau đó triệu chính mình sân bay đi.

“Sư huynh, xin thứ cho Kim Hưu đi trước một bước, đứa nhỏ này có thương tích trong người, kéo dài không được.”

“Hảo.” Thiên tựa mỉm cười gật đầu, trong mắt lại hiện lên một mặt thật sâu kinh nghi, thần sắc hơi cương.

Hấn..... Là ai?

Đào Ngột này một ngủ ngủ hai ngày. Hấn là lọt vào chính mình lực lượng phản phê, đảo cũng không có gì trở ngại, chỉ là yêu cầu thân thể tự mình điều tức.

Đương hấn rốt cuộc tự mình điều tức xong, tinh thần no đủ mà tỉnh lại là lúc, Bạch Mạn thấu cùng phi thúy đang ở đánh nhau.

“Nhanh lên nói anh hùng mới là nhất bồng người cái bốn cây trúc!”

“Đánh rắm! Tiểu gia sư phó mới là nhất bồng người này chỉ phi con thỏ!”

Hai người bởi vì ở “Sư phó cùng ân nhân ai lợi hại hơn một chút” vấn đề này thượng bất hòa mà vung tay đánh nhau, giờ phút này chính cho nhau loạn căn loạn rỗng, lấy phi thường huyết tinh tư thế dây dưa ở bên nhau.

Bạch Mạn thấu một tay gắt gao mà nắm phi thúy đầu tóc, một tay đè nặng hẳn ngực, còn có một chân nặng nề mà đè ở hẳn trên bụng, thoạt nhìn chiếm cứ ưu thế. Bị phi thúy đại chưởng dùng sức đẩy ra khuôn mặt tề thành một đồng, miệng nàng không ngừng mà phát ra phần nộ mà gầm nhẹ, kiên trì “Ân nhân mới là nhất lợi hại” này đánh giá điểm.

Mà phi thúy cũng không cam lòng yếu thế, tuy rằng dáng người không có Bạch Mạn thấu viên lăn, nhưng hẳn thẳng trong người cao. Thanh tuấn khuôn mặt nhỏ trướng đến đỏ bừng, hẳn cảm giận mà trừng mắt trên người thô bạo Bạch Mạn thấu, một tay dùng sức mà chống Bạch Mạn thấu khuôn mặt nhỏ, một tay liều mạng mà chụp phải Bạch Mạn thấu đè nặng ngực hẳn tiểu béo tay, hai chân còn lại là loạn đặng loạn đá, ý đồ đem Bạch Mạn thấu quăng ngã □ đi. Hẳn cắn răng rống giận “Sư phó mới là lợi hại nhất, bằng không sư đệ như thế nào sẽ bái sư phó vi sư.....” Đồng dạng không chút nào thoái nhượng.

Hai người đánh đỏ đôi mắt, cái không thoái nhượng, người véo ta ta cắn người, thoạt nhìn bạo lực mà..... Buồn cười.

Đào Ngột khóe miệng vừa kéo, giương mắt nhìn nhìn ngoài cửa sổ.

Thiên là lượng, Kim Hưu lại lâm vào ngủ say.

Trong mắt chờ mong một đốn, hẳn cảm thấy không thú vị mà một lần nữa dựa vào mép giường, đem không có nhìn đến muốn nhìn người mà sinh ra

ác liệt tâm tình toàn bộ hướng về phía đang ở đánh nhau phi thúy cùng Bạch Mạn thẩu phát đi.

“Đánh nhau cấp lão tử cút đi đánh!”

Nặng nề thanh âm hỗn loạn không vui, hăn mắt lạnh nhìn thân mình cứng đờ, ngay sau đó vôi vàng buông ra lẫn nhau, luống cuống tay chân mà từ trên mặt đất bò dậy hai người, ngạo mạn mà hừ lạnh một tiếng.

“Ân nhân người tỉnh!” Bạch Mạn thẩu nháy mắt một chân đá văng ra phi thúy, sung sướng mà nhào hướng trên giường Đào Ngột.

Phi thúy vôi vàng che mắt, không đành lòng nhìn đến kế tiếp huyết tinh một màn.

Lúc trước ở trong rừng cây sư phó đối Bạch Mạn thẩu làm những cái đó hăn chính là xem đến rất rõ ràng, nếu không phải sư phó cấp này Bàn Thỏ Tử thiết hạ vô hình kết giới, nàng đã sớm bị hăn này tàn bạo sư đệ niết bạo đầu một trăm trở về.

Quả nhiên, giây tiếp theo, cùng với một đạo âm trầm hơi thở nghênh diện đánh úp lại, mép giường truyền đến Bạch Mạn thẩu hoảng sợ tiếng thét chói tai.

Phi thúy triều đại môn lui ra phía sau một bước, chậm rãi buông lỏng ra che lại hai mắt tay.

Bạch Mạn thẩu chính nhảy chân chụp phui trên người bốc lên khói đen, đầy mặt kinh ngạc cùng ủy khuất: “Ân nhân vì cái gì đánh từ từ?”

Đào Ngột xem đều lười đến liếc nhìn nàng một cái, chỉ là nghĩ đến cái gì dường như ngẩng đầu nhìn về phía phi thúy, hắc mặt hỏi: “Kia chỉ gọi là gì thiên đường như giống đực đâu?”

Tưởng tượng đến người này, hấn trong lòng liền vô cớ sinh ra một cỗ chán ghét cảm, buồn bực bất bình.

“Thiên, thiên tựa điện hạ? Hấn buổi sáng đã, đã đi trở về.....” Phi thúy hơi sợ mà lại lui ra phía sau một bước, kia cẩn thận hoảng sợ bộ dáng, giống như Đào Ngột giây tiếp theo liền sẽ một loạt quang nhận bắn lại đây.

Nghe được thiên cũng kinh rời đi, Đào Ngột trong lòng thoải mái không ít, cũng không hề ngôn ngữ, chỉ là hừ lạnh một tiếng hóa thành một đạo khói đen hướng tới Kim Hưu phòng phóng đi.

“Ân nhân -- người đi đâu a uy --” Bạch Mạn thẩu phản ứng lại đây, vội vàng nhảy chân liền phải đuổi theo, lại bị phi thúy một câu cấp chặn lại bước chân.

“Hết hy vọng đi con thỏ, sư đệ hấn sẽ không thích người.”

“Không chuẩn người nguyên rửa ta!” Bạch Mạn thẩu căm giận mà chuyển qua đầu, hung hăng mà trừng mắt phi thúy, vén lên tay áo lại muốn nhào qua đi.

“Ai nguyên rửa người a ngu ngốc, sư đệ thích chính là sư phó của ta!” Phi thúy bị Bạch Mạn thông khí đến, miệng buông lỏng liền như vậy buột miệng thốt ra.

“Cái, cái gì?!” Bạch Mạn thẩu sừng sốt, không dám tin tưởng mà trợn tròn đôi mắt.

“Tiểu gia lừa người làm cái gì?” Phi thúy chống nạnh, tức giận mà trả lời.

“Nhưng, chính là..... Nàng, hấn..... Bọn họ là thầy trò a!” Bạch Mạn thẩu có chút thác loạn. Nàng ở thế gian sinh hoạt nhiều năm, tự nhiên đối thế tục trung luân lý đạo đức quan niệm có nhất định lý giải, này đây này sẽ chợt nghe lời này, trong lòng đó là sóng gió mãnh liệt.

“Lấy sư đệ kia không coi ai ra gì tính tình, mới sẽ không để ý này đó đâu.” Nói đến nơi này, phi thúy có chút lo lắng mà nhúu nhúu mày. Thật không biết lại như vậy đi xuống, sư đệ sẽ làm ra chuyện gì nhi tới.....

“Này..... Này.....” Bạch Mạn thấu cứng họng, lại hoàn toàn không có gì tâm nhãn mà tin, một chút cũng không có hoài nghi phi thúy có lẽ là cốong nàng.

“Cho nên người thành thật điểm khác lại đi trêu chọc hấn, sư đệ không phải giống nhau yêu tinh, hấn nổi giận lên thật sẽ một móng vuốt bóp nát người.” Tuy rằng mới vừa cùng Bạch Mạn thấu người chết ta sống dường như đánh một trận, nhưng phi thúy rốt cuộc tâm địa thiện lương, vẫn là nhịn không được mở miệng nhắc nhở nói.

Bạch Mạn thấu ngây ngốc mà nhìn hấn, không nói gì, chỉ là đột nhiên mặt lộ vẻ khổ sở, bĩu môi, rũ xuống đầu.

“Uy, người làm gì?” Phi thúy quét nàng liếc mắt một cái, do dự nửa ngày vẫn là không được hỏi.

“Kia từ từ làm sao bây giờ.....” Bạch Mạn thấu trườ trườ cái mũi, nâng lên hồng toàn bộ đôi mắt, thần sắc vô tội mà ủy khuất.

“Cái gì làm sao bây giờ?”

“Ân nhân thích sư phó, kia từ từ làm sao bây giờ? Chủ nhân nói..... Chủ nhân nói có ân muốn báo ân. Từ từ tưởng lấy thân báo đáp cấp ân nhân báo ân, chính là ân nhân không cần, ân nhân thích sư phó.....” Bạch Mạn thấu nói, lại là khổ sở lại là rối rắm.

“Này có cái gì khó? Trợ giúp ân nhân được đến hấn muốn cũng là báo ân a!” Phi thúy nhìn Bạch Mạn thấu hồng hồng đôi mắt, ngây ngốc mà buột miệng thốt ra.

Này Bàn Thỏ Tử đôi mắt cũng thật xinh đẹp, như là hồng bảo thạch dường như.....

“Di?” Bạch Mạn thấu lại là ngẩn ngơ, ngay sau đó bừng tỉnh đại ngộ, một cái nhảy bắn phác lại đây ôm lấy phi thúy, “Ta đã biết! Ha ha, xú cây trúc cảm ơn người lạ!”

Nói xong, nhanh như chớp biến mất.

Phi thúy khuôn mặt tuần tú đỏ lên, mờ mịt mà gãi gãi đầu, ngay sau đó đột nhiên phục hồi tinh thần lại, lúc này mới ý thức được chính mình mới vừa nói cái gì, tức khắc ngửa mặt lên trời hét thảm một tiếng: “Trở về! Chết con thỏ trở về a! Tiểu gia không phải cái kia ý tứ a a --”

Cư nhiên xúi giục này chỉ Bàn Thỏ Tử đi giúp đỡ sư đệ theo đuổi sư phó? Này sẽ hại chết sư phó! Hãn xong đời hãn xong đời!

Phi thúy trong lòng hoảng sợ, vội vàng lửa thiêu mộng dường như đuổi theo.

Tác giả có lời muốn nói: Ngao phi thường xin lỗi, ra điểm chuyện này, cho nên hôm nay đổi mới đến chậm.

Sau đó bởi vì hoan làm việc và nghỉ ngơi an bài vấn đề, về sau này vẫn đổi mới thời gian từ buổi sáng 10 điểm tả hữu sửa đến buổi tối 7 điểm đến 10 điểm chi gian nha. Đại gia nhớ một chút, như vậy còn lại thời gian liền không cần bạch đợi ha, nếu buổi tối 7 điểm đến 10 điểm chi gian mặc có càng nói, giống nhau ngày đó chính là không đổi mới, này vẫn cơ bản là ổn định cách nhật càng, có đặc thù tình huống hoan sẽ tận lực trước thời gian thuyết minh ha ~

Phi thường cảm tạ thân nhóm vẫn luôn duy trì, hoan ái các người nha

(3)

Nghiệt Đồi [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

27 Xuống Núi Đánh Cướp

--

Xuống núi đánh cướp

Bạch Mạn thấu thân là một con thỏ, kia chạy nhảy tốc độ tự nhiên là thân là cây trúc phi thúy xa xa so ra kém.

Bởi vậy phi thúy trước sau không có cơ hội ở nửa đường thượng tướng Bạch Mạn thấu truy trở về, cũng nói cho chính nàng nói sai, thỉnh nàng ngàn vạn ngàn vạn đừng thật sự đi tác hợp sư phó cùng sư đệ.

Cho nên đương phi thúy tìm được Bạch Mạn thấu thời điểm, Bạch Mạn thấu đang ở cùng vẻ mặt không kiên nhẫn lại nửa tin nửa ngờ mà ngồi không có động Đào Ngột..... Tán gẫu.

Hảo đi, trên thực tế chỉ là Bạch Mạn thấu một người quơ chân múa tay nói được hưng phấn, mà hẳn kia ngạo kiều sư đệ..... Còn lại là dùng ngạo mạn không kiên nhẫn ánh mắt ở cùng chi giao lưu.

“..... Ân nhân ân nhân, từ từ thề từ từ nói đều là thật sự! Trước kia Lâm công tử chính là như vậy đối đãi nhà ta chủ nhân, chủ nhân mới rút cuộc đối hẳn động phương tâm tiện đà yêu hẳn! Nếu người chiếu ta nói làm, Tiên Tôn nhất định cũng sẽ bị người đả động yêu người!” Bạch Mạn thấu nước miếng bay tứ tung, mướt mà khuôn mặt nhỏ thượng hai mắt cong cong, nói được kia kêu một cái hăng say.

Đào Ngột liếc xéo nàng liếc mắt một cái, hơi hơi giật giật mi, không kiên nhẫn biểu tình hơi có giảm bớt, đổi thành một tia như suy tư gì.

“Thật sự thật sự, không tin nói chúng ta liền thử xem sao! Từ từ ở nhân gian này người thật nhiều năm, nhân gian tình tình ái ái xem đến nhiều đi, này nhất chiêu thật sự rất hữu dụng! Thế gian nữ tử phần lớn thích như vậy ôn nhu sẵn sàng, đối người cẩn thận sẽ thảo người niềm vui nam tử, không có sai! Người ngắm lại xem, một người đối nghịch mọi cách đối với người hảo, hống người vui vẻ, nhiều làm người vui vẻ nhiều làm người cảm động a! Sở hữu giống cái tâm đều là thực mềm mại, các nàng khát vọng bị ái bị che chở, nếu người kiên trì không ngừng mà đối nàng hảo, Kim Hưu Tiên Tôn nhất định có thể minh bạch, nhất định sẽ cảm động!” Phi thường minh bạch mà xem đã hiểu Đào Ngột trong mắt hoài nghi, Bạch Mạn thấu mắt nhi lượng lượng, phi thường chắc chắn mà đối với Đào Ngột gật đầu nói. Cuối cùng còn sợ hãi không tin, vội vàng lại bổ sung nói:

“Dù sao đây là một cơ hội a, chúng ta trước thử xem sao, liền tính không được, lại đổi cái điểm tử bái, từ từ biết rất nhiều nha!”

Lời này nàng thật đúng là chưa nói dối, nàng ở nhân gian này người lâu như vậy, nhìn thấy quá rất rất nhiều các phạm nhân tình yêu, tổng kết một chút, tự nhận vẫn là hiểu được rất nhiều.

Đào Ngột trên mặt hoài nghi lãnh ngạo, trong lòng lại là sớm mà tin hơn phân nửa. Hẳn tự nhiên biết phạm nhân có được so với bọn hăn này đó thần a yêu a càng thật càng nhiều thất tình lục dục, theo đuổi phối ngẫu biện pháp cũng là thiên kỳ bách quái, thú loại trực lai trực vãng lấy mạnh yếu tới định bần lữ phương thức hoàn toàn không thể đặt ở bọn họ trên người đi dùng.

Này chỉ Bàn Thỏ Tử nói đó là bởi vì thú loại tuy rằng có tâm, lại không có chân thật cảm tình. Chẳng đến bọn họ chân chính mà tu luyện thành người, mới chân chính mà có được phạm nhân mới có thất tình lục dục. Hẳn sẽ đối Kim Hưu động tâm, cũng là vì hăn có phạm nhân mới có ái năng lực.

Hắn thừa nhận hắn bị nàng nói được thực tâm động. Lấy hắn lúc trước phương pháp, Kim Hưu kia chỉ mẫu thần tiên chỉ biết đem hắn coi như hài tử ở cái kinh, căn bản chưa từng nhìn thẳng vào quá hắn muốn nàng quyết tâm.

Hắn chỉ biết lấy thú loại bản năng, bá đạo ngang ngược hướng đi nàng tuyên cáo chính mình muốn nàng. Có lẽ chính là bởi vì quá trực tiếp quá thú tính, nàng mới có thể cho rằng này chỉ là bởi vì hắn động dục kỳ tới rồi gì đó lung tung rối loạn quỷ nguyên nhân, mà không phải thiệt tình. Này chỉ màn thầu con thỏ nói không phải không có lý, có lẽ học dùng những cái đó phạm nhân phương thức theo đuổi nàng, sẽ cố ý ngoại hiệu quá?

“..... Nếu là người dám can đảm lừa gạt gia, gia liền đem người một móng vuốt xé thành mảnh nhỏ, uy cây trúc!” Nghĩ đến có lẽ con đường phía trước sẽ chậm rãi quang minh lên, Đào Ngột trong lòng sung sướng lên. Âm thầm trộm vui vẻ hơn nửa ngày, lúc này mới triều Bạch Mạn thấu ném đi một cái uy hiếp ánh mắt, kiêu cảm hừ lạnh một tiếng.

“Tuyệt đối sẽ không!” Bạch Mạn thấu vui vẻ chụp móng vuốt, che miệng cười trộm.

Ân nhân hung là hung điếm, vẫn là thực đáng yêu sao. Rõ ràng đôi mắt lượng lượng thực vui vẻ a, một hai phải áp xuống khóe miệng vui vẻ ý cười, giả bộ này phúc hung ba ba bộ dáng, thật thú vị!

Tới trễ một bước chỉ dám tránh ở một bên trong một góc nghe lén mà không dám tiến lên ngăn cản phi thúy tức khắc che mắt, yên lặng mà chảy xuống nước mắt.

Đây là ngu xuẩn chết con thỏ!

Nghe cách đó không xa truyền đến hai người thảo luận cụ thể thao tác thanh âm, phi thúy trong lòng đột nhiên hiện lên một ý niệm.

Có! Kia chỉ chết con thỏ giúp đỡ sự đệ khiến cho nàng giúp đi. Hãn phi thúy, này Bắc Hoa Sơn thượng nhất hiểu biết sự phó phi thúy tiểu gia có thể từ giữa làm phá hư sao không phải!

Làm cho bọn họ kế hoạch thất bại, như vậy liền có thể đoái công chuộc tội nha nha nha!

Tư cập này, phi thúy tức khắc phẫn chấn, cười hắc hắc ngồi xồm xuống dưới, tinh thần gấp trăm lần mà nghiêm túc quan sát nổi lên địch tình.

Bạch Mạn thấu truy ái phương pháp chi nhất: Gãi đúng chỗ ngứa, bác này niềm vui.

Bạch Mạn thấu thanh thanh giọng nói: “Nếu muốn làm một cái ôn nhu săn sóc nam nhân, đầu tiên cần thiết muốn hoàn toàn mà hiểu biết người người trong lòng các loại yêu thích. Lấy đạt tới ái nàng sở ái, ác nàng sở ác cảnh giới. Tránh cho dẫm đến nàng lôi khu, tranh thủ mọi chuyện làm được thuận theo tâm ý, dùng ôn nhu cẩn thận cùng săn sóc đem nàng tâm chặt chẽ bắt lấy, làm nàng rốt cuộc không rời đi người.”

Đào Ngộ nhú mày: “Đừng cho lão tử nói vô nghĩa, nói thẳng nên làm như thế nào!”

Bạch Mạn thấu gật đầu như đảo tỏi: “Tốt. Chính là nói, đầu tiên người phải làm sẽ làm nàng vui vẻ sự tình tới thảo nàng niềm vui.”

Đào Ngộ mặt đen: “Lão tử muốn người nói lão tử nên làm như thế nào!”

Bạch Mạn thấu ủy khuất đối thủ chỉ: “Chính là từ từ không biết Kim Hưu Tiên Tôn thích nhất thứ gì nha!”

Đào Ngột ngẩn người, cau mày nghĩ nghĩ, lúc này mới ném ra hai chữ: “Vàng.”

Bạch Mạn thấu ngốc trụ: “Vàng?!”

Nói đến cái này, Đào Ngột thần sắc khẽ buông lỏng, trong mắt hiện lên một mặt nhu hòa: “Nàng thích nhất ăn vàng.”

Mỗi ngày vàng không rời khâu, không có lúc nào là không ở trên người mang theo các loại kim vòng tay nhẫn vàng linh tinh kim trang sức, thường thường lấy ra tới hưởng trong miệng một tấc, cắn kễo kẹt kẹt vang. Khi đó nàng, tổng hội trong lúc lơ đãng lộ ra sung sướng thỏa mãn biểu tình, mắt nhi híp lại, thần sắc sáng ngời, có khi còn lơ đãng mà thêm một phân tính trẻ con.

Chỉ có chính hăn biết, nàng kia bộ dáng, mỗi khi tổng làm hăn tâm ngứa vô cùng, hận không thể, trảo quá nàng cũng đem nàng một ngụm ăn đến trong bụng đi.

Bạch Mạn thấu hơn nửa ngày mới từ khiếp sợ trung hoàn hồn, nói đến Kim Hưu là lúc kia tròn xoe trong mắt tức khắc nhấp nhoáng sùng bái quang mang: “Oa rải, thật là bại kim mà lại bư hăn yêu thích! Cái gọi là muốn bắt lấy nàng tâm liền trước bắt lấy nàng dạ dày, thực hảo! Kia bước đầu tiên, chúng ta liền đi tìm ánh vàng rực rỡ, lóe sáng vàng đi! Sau đó muốn sử vàng thoát nhìn mỹ vị lại ăn ngon nói..... Hăn là cùng nhân loại nấu ăn giống nhau, muốn đem chúng nó chế tạo đến tinh xảo mỹ lệ đi..... Hắc hắc, từ từ biết nên làm như thế nào!”

Đào Ngột mặt vô biểu tình quét nàng liếc mắt một cái: “Đi chỗ nào tìm? Nên làm như thế nào?”

Bạch Mạn thấu hắc hắc cười, tròn xoe trong mắt hiện lên giảo hoạt: “Vàng bạc là nhân loại sử dụng tiền, tự nhiên là muốn xuống núi đi thế gian tìm nột. Đến nỗi như thế nào làm..... Hắc hắc, Tiên Tôn có phải hay không

càng thích ăn thoạt nhìn mỹ lệ tinh xảo kim trang sức linh tinh ngoạn ý nhi mà không phải không hề tân trang đại kim khối?”

Đào Ngột không nói gì, chỉ là mi một chọn, ném đầu liền hướng dưới chân núi phóng đi.

Cư nhiên làm tính tình xú xú ân nhân lại lần nữa nhận đồng nàng lời nói, Bạch Mạn thấu rất có cảm giác thành tựu, hoan thoát mà đuổi theo.

Phụ cận, lại là âm u trong một góc, phi thúy ngây ngốc mà nhìn hai người biến mất bóng dáng, không biết làm sao mà gãi gãi đầu. Do dự nửa ngày, vẫn là theo đi lên.

Xuống núi tìm vàng? Hẳn nên như thế nào làm phá hư đâu.....

Phi thúy trộm đạo xa xa mà đi theo Đào Ngột cùng Bạch Mạn thấu hạ sơn.

Lúc này, thái dương dần dần xuống núi, đã là chạng vạng.

Bắc Hoa Sơn dưới chân cách đó không xa có một cái đi thông kinh đô quan đạo, dọc theo này điều quan đạo vẫn luôn đi, bảy tám km ở ngoài đó là nhân gian thành trấn, nhưng Bắc Hoa Sơn hạ quan đạo phụ cận lại là rất là hoang vắng dã giao.

Bởi vì Bắc Hoa Sơn là tiên sơn, cả tòa sơn thiết có tiên phạm chi cách kết giới, chỉ có phi người có thể từ nơi này chuẩn xác mà tiến vào này kết giới, đi vào Bắc Hoa Sơn. Mà những cái đó muốn tu tiên thành nhân phạm nhân, nếu là muốn tiến vào này kết giới, cần thiết phải đi Bắc Hoa Sơn tây sườn đường núi mới có thể lên núi.

Bởi vậy, này đoạn quan đạo phụ cận, sơn tinh dã quái không ít, phạm nhân lại là không mấy cái. Mặc dù là có, cũng là vội vàng mà qua sẽ không

hiều làm dừng lại người qua đường cùng với..... Một ít áp tiêu thượng kinh ra kinh vận tiêu đội ngũ.

“Hướng nào đi?” Hưng phấn mà vọt tới chân núi, lại đột nhiên phát hiện chính mình căn bản không biết đi như thế nào, Đào Ngột đột nhiên dừng bước, nghiêng đầu ngạo mạn mà nhìn Bạch Mạn thấu.

Bạch Mạn thấu thích ứng năng lực cực cường, sớm thành thói quen Đào Ngột này biệt nữ hung ác bộ dáng, cũng không để bụng, đôi mắt phiếm quang mà nhìn cách đó không xa trên quan đạo mênh mông cuồn cuộn đi tới một đội nhân mã, hưng phấn đến con thỏ lỗ tai đều phải toát ra tới.

“Ân nhân, người biết cái gì gọi là duyên phận thiên chú định sao?”

Đào Ngột xem ngu ngốc dường như nhìn nàng một cái, chính là chịu đựng không ra tay tấu nàng. Tuy rằng này Bàn Thỏ Tử thoát nhìn thực xuân thực ngọc, nhưng trước mắt còn có điểm dùng, nếu là thật sự không cẩn thận bị hấn đánh cho tàn phế, liền không có người dạy hấn truy Kim Hưu.

“Người nhìn, những nhân loại này trong xe ngựa trang đều là cái gì?” Bạch Mạn thấu cười đến đôi mắt cong cong, thật là được đến lại chẳng phí công phu, ha ha.

Đào Ngột liếc mắt một cái đảo qua, tuấn mắt híp lại, khóe môi gợi lên một mặt vừa lòng mà lại tà khí tươi cười: “Vàng.”

Vừa dứt lời, thân hình chợt lóe, đã hưng phấn mà triều kia đội áp tiêu nhân mã vọt đi lên.

Bạch Mạn thấu vội vàng theo sau, ngăn lại thô tay thô chân, không rên một tiếng liền muốn đi lên đoạt vàng Đào Ngột, nhỏ giọng nói nhỏ nói: “Ân nhân, chúng ta chỉ đoạt vàng, không thương tổn này đó phạm nhân, nếu không đó là tạo sát nghiệt, Kim Hưu Tiên Tôn đã biết chẳng những sẽ không vui vẻ, ngược lại chắc chắn nổi trận lôi đình. Hơn nữa chúng ta

không thể bại lộ chính mình không phải người a, sợ hãi này đó yếu ớt nhân loại Tiên Tôn cũng chắc chắn tức giận.”

Bạch Mạn thấu tuy nói tùy tính thô thần kinh, nhưng tâm địa lại là thiện lương mềm mại, sợ Đào Ngột một cái móng vuốt đem những nhân loại này một đám đều chụp thành bánh nhân thịt. Kia Phì Di thú chết không toàn thân bộ dáng nàng còn nhớ rõ a.

Đào Ngột nhú mày, ngạnh sinh sinh lùi về sắp lộ ra tới móng vuốt, không kiên nhẫn mà hừ lạnh một tiếng: “Phiền toái mà nhỏ yếu nhân loại. Kia muốn như thế nào lộng?”

Hắn biết này chỉ kêu màn thầu Bàn Thỏ Tử nói không sai, cho nên mặc dù hắn rất muốn một móng vuốt huy qua đi, sạch sẽ xong việc, hắn cũng chỉ phải nhịn, đem móng vuốt thu hồi tới.

Hắn xưa nay tùy tâm sở dục, cảm giác này làm hắn có điểm ghen ghét, bất quá tưởng tượng đến Kim Hưu, hắn liền cam nguyện thỏa hiệp.

“Hắc hắc, ân nhân, chúng ta đi lên hữu hảo mà đánh cái kiếp đi.” Bạch Mạn thấu nhớ tới chủ nhân những lời này đó số con những cái đó hiệp nghĩa tâm địa giang hồ các đại hiệp cướp phú tế bần đi cướp bóc tham quan bạc khi tình cảnh, tức khắc hào khí tận trời mà vỗ vỗ ngực, “Người đi theo ta niệm liền hảo.”

Đào Ngột không kiên nhẫn mà trừng nàng, lại chỉ có thể không tình nguyện gật đầu.

Ai kêu hắn không ở nhân gian gốc quá, cái gì cũng đều không hiểu, chặc.

Hai người đi đến quan đạo trung gian, Bạch Mạn thấu ở kia đội càng ngày càng gần nhân mã trước mặt tay duỗi ra, chân một vọt, thành hình chữ đại (大) ngăn chặn quan đạo.

“Đường này là ta khai, cây này do ta trồng, nếu muốn quá đường này, lưu lại mua lộ tài!” Nàng hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang mà cao giọng hô.

Bạch Mạn thấu chính mình kêu xong, tức khắc chờ mong mà quay đầu nhìn Đào Ngột.

Đào Ngột cảm thấy như vậy thực xuân, nhưng hấn ở Bạch Mạn thấu lầm đạo hạ, cho rằng đây là tất yếu trình tự, chỉ có thể hung ác mà trừng mắt nhìn Bạch Mạn thấu liếc mắt một cái, trầm thấp mà đã mở miệng:

“Đường này là ta khai, cây này do ta trồng, nếu muốn quá đường này, lưu lại mua lộ tài!”

Mặt trời lặn hoàng hôn, hoang vắng quan đạo, tiền thế chấp tiêu sư, đúng là đánh cướp hảo thời điểm.

Tác giả có lời muốn nói: Cho nên vì thảo sư phó niềm vui, tiểu bạch bị màn thầu con thỏ cấp lừa dối đi làm nổi lên cường đạo hoạt động, đánh cướp a đánh cướp!

Khụ khụ, tiểu bạch thực thông minh, hấn chỉ là ở mộc có gốc qua nhân gian có hay không!

Nghiệt Đồi [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

28 Thu Hoạch Lớn Trở Về Núi

--

Thu hoạch lớn trở về núi

Đây là tự Long Vương kia chuyện lúc sau, Kim Hưu lần thứ ba tỉnh lại thời điểm không thấy được Đào Ngột canh giữ ở mép giường dùng bá đạo ánh mắt nhìn chăm chăm nàng xem.

Trước hai ngày là hấn hôn mê ngủ say, hôm nay hấn hấn là đã tỉnh mới là.

Chẳng lẽ là..... Lại ra cái gì đường rẽ?

Lại lần nữa từ kia ngàn năm như một trong mộng tỉnh lại, nàng vốn là có chút hoảng thần. Phân loạn dưới nghĩ đến đây, không khỏi trong lòng cả kinh, vội vàng từ vạt áo lấy ra kia phong ấn Đào Ngột lực lượng kim nguyên bảo, tinh tế kiểm tra lên.

Kim trường trường, lóe sáng. Không có dao động, không có ảnh hưởng. Hấn không có việc gì, hơn nữa đã tỉnh lại.

Lúc này mới yên tâm, Kim Hưu lười nhác mà chống giường ngồi dậy thân mình. Chỉ là lo lắng qua đi, ngược lại là không biết làm sao trong lòng lại là không còn, dâng lên một tia nhàn nhạt nói không nên lời mất mát.

Nàng bị không biết chính mình này tâm tình từ đâu mà đến, suy tư sau một lúc lâu không có kết luận, đành phải lắc lắc đầu, đem chi ném ra.

Có lẽ là ngủ hồ đồ bãi, nàng tưởng.

Híp mắt nhìn nhìn ngoài cửa sổ, nàng từ trong tay áo lấy ra một cái tinh xảo quý khí long phượng điêu vòng, nhét vào trong miệng kẻo kệt kẻo kệt mà ăn lên, một bên lưỡi biếng mà ghé vào mép giường mơ hồ không rõ mà kêu: “Phi thúy? Phi thúy ngoan đồ nhi?”

Đào Ngột không ở, có lẽ là đi ra ngoài đã. Nhưng phi thúy luôn luôn ngoan ngoãn hiểu chuyện, thời gian này đoạn sẽ không ra cửa. Mặc dù không ở trong phòng cũng định là canh giữ ở ngoài cửa mới là.

Chính là, nàng gọi vài thanh, ngoài cửa vẫn như cũ là im ắng.

Không có phi thúy trong trẻo vui sướng đáp ứng, cũng không có hấn đẩy cửa ra vui vẻ dường như vọt vào tới bộ dáng.

Không thích hợp.

Kim Hưu hơi hơi nhíu mày, ưu nhã mà lau miệng, chính bản thân đứng lên, mở cửa đi ra ngoài.

Sắc trời đã đen, nhưng Đào Ngột cùng phi thúy đều không ở trong viện, liền kia chỉ tiểu Bàn Thỏ Tử cũng không ở.

Ra chuyện gì?

Kim Hưu thần sắc hơi nghiêm lại, vươn tay liền muốn véo chỉ đi tính.

“Sư phó ——” nhưng vào lúc này, đột nhiên từ xa tới gần mà truyền đến một tiếng lãnh lót gào thanh, đồng thời một đạo màu lục đậm quang mang hướng tới sân vọt tới, ở trong trời đêm vẽ ra sáng lạn quang mang.

Là phi thúy.

Kim Hưu triệt hồi đầu ngón tay thượng pháp lực, trong lòng nhẹ nhàng thở ra. Nàng khoanh tay đứng ở cửa, thần sắc khôi phục lúc trước không chút để ý, chỉ là giữa mày lại mang theo điểm ra vẻ tức giận.

Đại buổi tối loạn chập loạn nhảy hại nàng lo lắng, nhất định phải hảo hảo giáo huấn bọn họ một phen mới là.

Phi thúy hướng đến quá nhanh, suýt nữa dừng không được. Hạnh đến mấy năm nay đi theo Kim Hưu không có tu luyện uổng phí, lúc này mới luống cuống tay chân mà hiểm hiểm ngừng ở Kim Hưu trước người. Hắn nặng nề mà thở phì phò nhi, tịnh bạch khuôn mặt nhỏ thượng tràn đầy nôn nóng, chóp mũi còn mang theo điểm mồ hôi, hành tích hơi hơi có chút chật vật.

“Đi đâu vậy?” Kim Hưu nhàn nhạt quét hắc liếc mắt một cái, dư quang triều hắc phía sau nhìn nhìn, lại là lại vô người khác, không khỏi một lần nữa nhíu nhíu mày.

Ngọc Bạch cùng kia con thỏ đâu?

“Sư phó..... Sư phó..... Việc lớn không tốt nha!” Phi thúy thật vất vả hoãn quá khí nhi tới, khuôn mặt nhỏ nghẹn đến mức đều thanh, đầy mặt sợ hãi mà đối với Kim Hưu gào nói.

“Chậm rãi nói. Cùng người Ngọc Bạch sư đệ có quan hệ?” Kim Hưu hơi hơi nhíu mày, trong lòng hơi hơi trầm xuống dưới. Chẳng lẽ là Đào Ngộ lại hung tính quá độ, đi ngược chiều nàng cấm chế đi gặp rắc rối?

Nàng lúc trước căn bản không nghĩ tới hắc thể nhưng có thể đủ tự hành đi ngược chiều nàng cho hắc trên người thiết hạ cấm chế, ngày ấy ở giữa sườn núi rừng cây hắc ở hành hạ đến chết kia thực Độc thú là lúc, nàng trong lòng lại là khiếp sợ lại là phẫn nộ, suýt nữa liền phải động thủ đi lên đem hắc lộng hôn kéo đi trở về. Hơn nữa khi đó kia tựa điện hạ còn tại bên người nhìn, nếu không phải nàng động tác mau, hắc đã sớm đã bại lộ. Thiên tựa điện hạ là Thiên Đế Thái Tử, làm người xưa nay công chính công bằng, khi đó nàng còn có thể như thế nào che chở hắc?

Thiên tựa pháp lực cao thâm, so nàng vẫn là cao hơn một ít, ngày ấy tuy rằng nàng động tác thực mau, Đào Ngộ hơi thở bùng nổ cũng chỉ có trong

nháy mắt, nhưng là nàng biết ngày đó cũng kinh có điều hoài nghi, nếu không phải sau lại hấn ngất xỉu lúc sau, nàng lời nói hàm hồ mà giấu diếm qua đi, nói vậy việc này cũng sẽ không dễ dàng như vậy hiểu rõ.

Nàng còn nhớ rõ ngày ấy thiên tựa như suy tư gì ánh mắt, ánh mắt kia trung trừ bỏ suy nghĩ sâu xa ở ngoài, còn có một tia cực kỳ rất nhỏ lãnh lệ, kia ti lãnh lệ không biết vì sao, thế nhưng làm nàng kia nháy mắt tâm sinh ra mãnh liệt bất an tới.

Đào Ngột nếu là lại một lần áp lực không được trong xương cốt hung tính, đi ngược chiều nàng hạ cấm chế đi ra ngoài đại khai sát giới, này hậu quả.....

Kim Hưu càng muốn trong lòng càng trầm, không chút để ý lười nhác thần sắc cũng trở nên càng thêm đậm mạc nghiêm túc lên.

“Sư đệ..... Kia con thỏ..... Xuống núi.....” Phi thúy bị Kim Hưu đột nhiên trầm hạ tới sắc mặt hoảng sợ, vốn là không hoãn quá khí nhi tới, lúc này lại là ghen một chút.

Hay là sư phó đã tính tới rồi?

“Nghĩ kỹ rồi lại nói.”

“Là..... Kia chết con thỏ mang theo sư đệ xuống núi..... Xuống núi đánh cướp đi! Nói là muốn.....” Muốn đi cướp bóc vàng thảo người niềm vui, phi thúy hiêm hiêm đem nửa câu sau lời nói nuốt đi xuống, lau lau mồ hôi trên trán, thở hỗn hển khẩu khí tiếp theo nói, “Bọn họ, bọn họ đánh cướp một đội áp tiêu đoàn xe, đoạt bọn họ vàng. Đồ nhi không biện pháp ngăn cản bọn họ, vốn định muốn ở trước tiên trở về hướng sư phó bẩm báo, chính là lại không cẩn thận bị sư đệ phát hiện hành tung..... Ô ô, kia chết con thỏ đem đồ nhi treo ở trên cây, lúc này mang theo sư đệ đi thế gian thành trấn đi..... Đồ nhi, đồ nhi phỉ hơn nửa ngày kính nhi mới tránh thoát mở ra, trở về cấp sư phó báo tin.....”

Nói đến chỗ này, phỉ thúy tức giận đến cơ hồ tạc mao, một bên lại là ủy khuất thương tâm đến không được.

Hắn ngày thường đối dưới chân núi những cái đá sơn tinh dã quái cũng không kém a, chính là những cái đá hầu thẳng nhãi con cư nhiên hoàn toàn không nhớ tình cũ, một đám mà hướng tới hắn kia tàn bạo sự đệ thỏa hiệp quỳ gối, chẳng những không giúp hắn mở trời trợ hắn thoát vây, ngược lại còn nghe kia Bàn Thỏ Tử nói nhìn hắn không cho hắn chạy thoát. Nếu không phải hắn đầu cơ linh, lúc này còn bị treo ở chân núi thổi gió lạnh đầu!

“.....” Kim Hưu không biết lúc này chính mình nên có cái dạng nào biểu tình. Sự tình đều không phải là nàng tưởng như vậy, nàng là nhẹ nhàng thờ ra, dẫn theo tâm cũng thả đi xuống. Phỉ thúy đứa nhỏ này lại lần nữa bị ngược, nàng một mặt đau lòng một mặt lại có chút không phúc hậu mà muốn cười. Nhưng nàng lại cười thật sự không ra —— Đào Ngộ là không có đi giết người, nhưng là hắn lại học nhân loại làm nổi lên đánh cướp hoạt động.....

Vào nhà cướp của a, ly giết người phóng hỏa chỉ có một bước xa a! Hơn nữa lấy hắn kia tảo bạo hung tàn tính tình, những cái đó áp tiêu phạm nhân nếu là một cái phản kháng.....

Kim Hưu khước miệng hung hăng vừa kéo, mặt vô biểu tình mà mở miệng hỏi: “Hắn nhưng có đối những cái đó phạm nhân động thủ, thương tổn bọn họ tánh mạng?”

Nếu là có, mặc kệ nàng có nguyện ý hay không, đợi lát nữa nàng phải tự mình đi bắt được tên kia hoàn toàn phế đi hắn lực lượng, đem hắn trục xuất sư môn.

Thần tiên không thể tùy ý thương tổn vô tội phạm nhân tánh mạng, thần tiên môn hạ còn chưa thành tiên đệ tử cũng không thể. Nếu không đó là tạo

sát nghiệt, tất không thể lại gốc tại này tiên sơn thượng.

“Không có không có, đây là không có. Kia Bạch Mạn thấu có ngăn đón sư đệ, bọn họ chỉ cướp những người đó vàng liền đi rồi.” Phi thúy vô cùng ngay thẳng mà lắc đầu, không có tưởng quá nhiều, vội vàng giải thích nói.

Hắn đến thời điểm, hẳn kia sư đệ đang ở kia Bàn Thỏ Tử khuyến khích hạ kêu đánh cướp tiếng chuẩn câu đầu. Có Bàn Thỏ Tử khuyên, hẳn sư đệ thật đúng là không đại khai sát giới, chỉ là ở những cái đó phạm nhân muốn phản kháng thời điểm, phóng thích một điểm nhỏ chướng khí làm cho bọn họ đều hôn mê qua đi, sau đó nhẹ nhàng mà khiêng lên nhân gia vàng liền đi mà thôi.

Kim Hưu không có biểu tình trên mặt rốt cuộc lộ ra một tia ý cười, duỗi tay néo néo phi thúy tiểu thịt mặt, cong cong môi nói: “Vẫn là vi sư phi thúy làm cho người ta thích.”

Cứ việc vẫn luôn bị tính tình bất hảo Đào Ngột khi dễ, nhưng lại một chút không có muốn ở nàng trước mặt cáo trạng hoặc là thêm mắm thêm muối tới trả thù hẳn ý tưởng, ngược lại là sợ nàng hiểu lầm, còn vội vàng giải thích. Đứa nhỏ này tuy rằng tu tiên thiên tư cũng không cao, nhưng tâm địa lại là hồn nhiên giống như trong suốt lưu li, thiện lương tốt đẹp phải gọi người như thế nào cũng sinh không dậy nổi ghét tới.

Phi thúy bị khích lệ, tức khắc thần kinh rất lớn điều mà đem lúc trước phần nô ủy khuất đều vứt khai, rất là ngượng ngùng mà nhếch miệng hắc hắc cười.

Sư phó ở hẳn trong lòng chính là tựa như cha mẹ giống nhau tồn tại, hẳn vĩnh viễn sẽ không quên nhiều năm trước cái kia buổi tối, hẳn suýt nữa bị kia nông phu bé gầy thân mình thời điểm, là sư phó xuất hiện cứu hẳn, cũng dẫn hẳn về nhà cho hẳn một cái gia.

“Bọn họ vì sao đi đoạt lấy nhân gia vàng?” Bị phi thúy kia ngượng ngùng mà hồn nhiên cười cười đến tâm tình hảo lên, Kim Hưu thu hồi tay, bắt đầu hỏi chính sự.

“Bởi vì.....” Phi thúy buồn rầu mà nhăn lại tới mi. Này muốn hấn nói như thế nào? Nói là sư đệ muốn bắt lấy người dạ dày lại bắt lấy người tâm, cho nên đoạt nhân gia đi cho ngài làm tinh mỹ đồ ăn đi sao? Sư phó nhất định sẽ tức giận.

“Ân?” Kim Hưu có chút tò mò mà nhướng mày.

Liên ở phi thúy ấp úng, không biết nên như thế nào công đạo thời điểm, vẻ mặt không kiên nhẫn Đào Ngột cùng đây mặt hưng phấn Bạch Mạn thấu thu hoạch lớn trở về núi.

Nhìn kia một đen một trắng hai người một trước một sau từ trong viện tiến vào, Kim Hưu cũng không hề hỏi phi thúy, chỉ là bất động thanh sắc mà đứng ở tại chỗ lười nhác cong môi, thần sắc lười nhác đến như là ở thưởng thức bóng đêm sao trời.

“Ân nhân ân nhân, là Tiên Tôn! Tiên Tôn đang đợi người đâu!” Bạch Mạn thấu xa xa mà liền thấy được một thân kim xán lóa mắt Kim Hưu, vội vàng cười trộm túm túm bên cạnh người Đào Ngột, hưng phấn không thôi.

Đây là nàng lần đầu tiên đương tiểu Hồng Nương, thật là hảo mới lạ hảo thú vị thể nghiệm, trời cao phù hộ nhất định phải thành công mà làm ân nhân đả động mỹ nhân phương tâm nha!

Đào Ngột đôi tay ôm nửa người cao thật lớn tinh xảo điêu hộp gỗ, không rảnh để ý tới Bạch Mạn thấu động tác nhỏ, chỉ có thể tùy ý nàng đi.

Đại gia hấn hiện tại tâm tình thực hảo, có thể chịu đựng rất nhiều việc nhỏ.

Đào Ngột nhìn cách đó không xa Kim Hưu, trong mắt dâng lên ngôi sao toái toái chờ mong.

Nàng..... Có thể hay không thích?

Có thể hay không như là Bàn Thỏ Tử nói như vậy, vui vẻ đến khuôn mặt đỏ bừng, cười đến mê người lại đáng yêu?

A, nàng là thần tiên, tính tình vốn là lãnh đạm, có lẽ sẽ không có lớn như vậy phản ứng, nhưng nàng ít nhất hẳn là sẽ bắt đầu nhìn thẳng vào hẳn cảm tình cũng không phải trò đùa cùng thú tính đi?

Có lẽ nàng sẽ sắc mặt ửng đỏ, sẽ chân tay luống cuống.....?

Nhưng trời tối, nàng lại am hiểu che dấu cảm xúc, đợi lát nữa hẳn nhất định phải mở to hai mắt nhìn nàng, một chút cũng không lậu mà đem nàng cảm xúc đều ký lục xuống dưới.....

Nguyên lai chỉ là như vậy tưởng tượng suy đoán nàng sẽ có phản ứng, liền sẽ kêu hẳn kích động vui thích không thôi. Nguyên lai hẳn muốn nhìn đến nàng vui vẻ, muốn hống nàng vui vẻ, như vậy tưởng như vậy tưởng.

Trong lòng chờ mong lại vui vẻ, bước chân cũng không khỏi nhanh hơn, Đào Ngột nỗ lực áp lực khoe miệng giơ lên độ cung, phi cũng dường như triều giữa sân Kim Hưu đi đến.

Kim Hưu nhìn Đào Ngột ở nàng trước người đứng yên, lười nhác mà ngáp một cái: “Đã trở lại?”

Đào Ngột bên cạnh người Bạch Mạn thấu đôi mắt xoay chuyển, một phen tím khởi ngậy ngốc ở một bên phi thúy chạy như bay vào phòng: “Tiên Tôn, ân nhân, từ từ có việc tìm phi thúy sư huynh, hai chúng ta tiên tiến phòng!”

Kim Hưu gật đầu, Đào Ngột chưa động.

“Uy uy uy buông ta ra a chết con thỏ.....” Bị kéo đi phi thúy lại lần nữa tạc mao, lại đánh không lại Bạch Mạn thẩu cậ mạnh, chung quy càng gào càng xa.

“Cái này, cho người.” Đào Ngột nội tâm lại là vui vẻ lại là chờ mong, hẳn dùng sức mà nghĩ nghĩ Bạch Mạn thẩu nói những cái đó buồn nôn hề hề nói, lại là một câu cũng nghĩ không ra, đành phải chớp chớp mắt, “Chạm vào” một tiếng đem trong tay thật lớn rương gỗ đặt ở Kim Hưu trước người, chỉ vào nó cười đến vẻ mặt vô hại nói.

“Vàng? Đoạt tới?” Kim Hưu quét kia rương gỗ liếc mắt một cái, nhượng mày, hỏi đến không lạnh không đậm.

“Ân.” Đào Ngột hoàn toàn không cảm thấy cướp bóc là kiện không đúng sự tình, thực vui vẻ gật gật đầu.

Thấy hẳn cư nhiên đồng dạng còn đầy mặt vui vẻ mà thừa nhận, Kim Hưu đầy ngập tức giận cũng ngày ấy ở trong rừng cây nghẹn khí nhi cùng với mới vừa rời sợ bóng sợ gió một hồi khí nhi cùng từ đáy lòng nhảy đi lên.

“Quỳ xuống!” Lưỡi nhác thần sắc nháy mắt nghiêm khắc, Kim Hưu chính chính bản thân tử, đối với Đào Ngột lớn tiếng nũng nịu nói.

Tác giả có lời muốn nói: Vì thế tiểu bạch muốn bi kịch có một có.....
Thân mục đỉnh khởi nấp nôi bôn tẩu ~

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

29 Ai Huấn Bị Phạt

--

Ai huấn bị phạt

“Cái gì?” Đào Ngột lại là hoàn toàn không nghĩ tới Kim Hưu chẳng những không có đỏ bừng khuôn mặt, không có vui vẻ đến mị mắt, thậm chí liền xem cũng không có xem kia trong rương đồ vật liếc mắt một cái, ngược lại lại là đón đầu một tiếng mang theo tức giận quát lớn.

Hắn tức khắc tâm trầm xuống, khó hiểu mà lại kinh ngạc mà trừng mắt nhìn trừng mắt, sắc mặt khó coi xuống dưới.

“Như thế nào? Vi sư làm người quý xuống không có nghe thấy sao?” Kim Hưu trong lòng tức giận đến không nhẹ, lại xem Đào Ngột một bộ thần sắc vô tội bộ dáng, trong lòng càng là một phen lửa đốt lên, tức khắc lạnh giọng nói, trong mắt hiện lên một mặt tàn khốc.

Đào Ngột lúc này mới phục hồi tinh thần lại, ngay sau đó trong lòng hung hăng cứng lại, trong mắt nguyên bản vui vẻ chờ mong trong nháy mắt hóa thành dày đặc khói mù. Hắn trong lòng bỗng dưng lạnh lùng, nồng đậm thất vọng cùng trất buồn nảy lên trong lòng.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới nàng sẽ là cái dạng này phản ứng, cảm thấy hoang mang cùng kinh ngạc rất nhiều, hắn lại đột nhiên cảm thấy chính mình thực xuân. Hắn lòng tràn đầy nghĩ thảo nàng niềm vui, đổi lấy lại là nàng lạnh giọng răn dạy.

Không nghĩ làm Kim Hưu nhìn ra hần mất mát cùng chật vật, Đào Ngột quay mặt đi thương sở hữu cảm xúc, cao ngạo ngăm ba vừa nhắc, trầm khuôn mặt hỏi ngược lại: “Dựa vào cái gì?”

Trong lòng thất vọng ủy khuất cùng kinh ngạc khiếp sợ giao tạp ở bên nhau, hồi thành phản kích cùng phản nghịch.

Đào Ngột bộ dáng này ở Kim Hưu trong mắt chính là “Chết cũng không hối cải”, “Bất hảo không hóa”. Trong mắt hiện lên nồng đậm tức giận, Kim Hưu chỉ cảm thấy trong lòng lửa giận chột phát ra, đột nhiên vung tay áo tử liền “Bang” mà một tiếng nặng nề mà cho Đào Ngột một cái tát.

“Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì?! Chỉ bằng người ngày ấy hung tính quá độ, hoàn toàn không nghe vi sư mệnh lệnh hành hạ đến chết kia Phì Di thú! Người như vậy không màng tất cả mà theo chính mình hung tính xằng bậy, người có biết hay không thiên tựa điện hạ đã khả nghi? Nếu là không cẩn thận bị hần hoặc là bị người khác phát hiện, người cho rằng người có bao nhiêu năng lực có thể cùng bọn họ đấu tranh? Đến lúc đó liền vi sư cũng hộ không được người! Còn có người hôm nay dám học tập nhân loại vào nhà cướp của, chạy tới cướp đoạt nhân loại đồ vật! Đây là cái gì? Đây là thổ phỉ! Là cường đạo! Vạn nhất không cẩn thận xúc phạm tới phạm nhân tánh mạng, người cho rằng người có bao nhiêu mạng nhỏ có thể lăn lộn?!”

Kim Hưu giận cực phản cười, thu hồi tay đồng thời, lạnh lùng mà một xả môi liền sét đánh ba kéo một đống nghiêm khắc răn dạy tạp qua đi.

Đào Ngột bị bất thành linh bàn tay ném đến ngốc, lại nghe được Kim Hưu đổ ập xuống một đống quở trách, trong lòng kia nguyên bản nho nhỏ phản kích cùng phản nghịch tức khắc lập tức tận trời bưng bưng phẫn chấn.

Này nháy mắt, hần cái gì đều không có nghe đi vào. Tự nhiên cũng không có chú ý tới Kim Hưu trong lời nói không cẩn thận lộ ra tin tức —— thân phận thật của hần sẽ làm hần có nguy hiểm.

Đây là cái bộ ra bản thân thân phận thật sự cơ hội tốt, nhưng Đào Ngột hoàn toàn đem nó xem nhẹ.

“Người dám đánh lão tử!” Trên mặt hơi cay đau đớn hỗn loạn trong lòng mang theo lại là ủy khuất lại là phần nộ tức giận cùng bực bực phần chấn mà ra, Đào Ngột chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu cực kỳ, năm ngón tay hung hăng mà triều không trung một khẩu liền huyền hóa ra sắc bén móng vuốt tới.

Hắn mới vừa thành nhân hình không lâu, trong xương cốt còn hơn phân nửa là thú bản năng: Xúc động tính cùng công kích tính.

Kim Hưu hành vi làm hắn khó hiểu lại thương tâm, mà thông thường thú loại đặc biệt là Đào Ngột bản năng là: Ai bị thương chính mình, liền muốn ăn miếng trả miếng trăm ngàn lần mà còn trở về.

Thương tâm phần nộ dưới, bạc nhược lý trí tức khắc bị nổ thành bột phấn, hắn đầu oanh mà một tiếng toàn rối loạn, thân mình vừa động liền muốn nhào hướng Kim Hưu.

“Còn dám động thủ? Hảo! Hảo!” Thấy Đào Ngột lại là như vậy phản ứng, Kim Hưu cũng là giận cực, liền chính mình vì sao thế nhưng sẽ như vậy sinh khí, như vậy thất thường phát hỏa đều không kịp suy nghĩ, liền đột nhiên xoay người dựng lên, đầu ngón tay bắn nhanh ra một đạo lộng lẫy kim mang, hướng tới Đào Ngột phá không mà đi.

Đào Ngột vươn móng vuốt liền muốn bắt phá kia kim mang, ai ngờ kia kim mang lại là ở bị trao toái nháy mắt hóa thành một cái viên hình cung kết giới, chặt chẽ mà đem Đào Ngột cầm tù ở bên trong, mặc hắn như thế nào công kích đều không chút sút mẻ.

“Hỗn trưởng phóng lão tử đi ra ngoài!” Đào Ngột giận đỏ đôi mắt, không ngừng dùng móng vuốt hung hăng mà đánh về phía này đậm kim sắc kết giới.

“Đừng lao碌, người không động đậy nó. Nếu đã làm sai chuyện tình liền phải gánh vác, đây là trừng phạt. Người liền hảo hảo ngốc tại này kết giới ngây ngốc hai ngày, diện bích tư quá. Chờ nghĩ kỹ vi sư lại thả người ra tới.” Kim Hưu trên mặt cơn giận còn sót lại chưa tiêu, lạnh lùng mà ném xuống như vậy một câu liền xoay người rời đi.

Đào Ngột hung hăng mà trừng mắt nàng bóng dáng, đen như mực trong mắt hiện lên ám kim sắc lưu quang. Kia lưu quang, là hoang mang, là ủy khuất, là phẫn nộ, là khiếp sợ, cũng là khổ sở.

Hắn theo bản năng mà che lại ẩn ẩn có chút co rút đau đớn trất buồn ngực, không biết như thế nào, thế nhưng dần dần áp xuống ngực kia đoàn khó nhin tức giận, thần trí dần dần rõ ràng chút.

Vì cái gì, sự thật cùng hắn nghĩ đến đều là bất đồng đâu?

Vì cái gì, hắn rõ ràng muốn nàng vui vẻ, chính là lại chọc nàng sinh khí đâu?

Này hai vấn đề một chút tràn ngập hắn đầu, làm hắn liền giận chó đánh mèo lời thề son sắt lại làm hại hắn bị quở trách Bạch Mạn thấu nhàn rồi đều không có.

Đào Ngột nhìn chính mình ẩn ẩn làm đau móng vuốt, đầy mặt không cam lòng tức giận rất nhiều, lại hỗn loạn nói không nên lời uế oải thất vọng.

Mắt thấy bốn hắn là ngọt ngào hai người một người giận cực phát tay áo bỏ đi, một người bị phạt vây ở kết giới không thể động đậy, vẫn luôn tránh ở cách đó không xa trong bụi cỏ nhìn lên này trong viện tình hình Bạch Mạn thấu choáng váng.

Này như thế nào cùng nàng dự tính kém nhiều như vậy?!

“Ngu xuân, đều là người ra sừ chủ ý! Người nhìn xem chộc sư phó sinh khí đi?!” Bách với Bạch Mạn thấu cường thế mà bị buộc ở một bên cùng rình coi phi thúy cũng là choáng váng hồi lâu, nhưng ngốc xong lúc sau hẳn nổi giận, tức muốn hộc máu mà bắt lấy Bạch Mạn thấu giam cầm hẳn tay nhỏ liền hung hăng cắn một ngụm.

“A sát —— đau quá ——” Bạch Mạn thấu kêu thảm thiết, lúc này mới nước mắt lưng tròng mà hồi qua thần.

“Xứng đáng!” Phi thúy nhìn Bạch Mạn thấu trên tay cái kia hồng hồng dấu răng, lửa giận tức khắc chột tắt, bỗng dừng thế nhưng cảm thấy có chút chột dạ, nhưng rồi lại không biết nên nói cái gì đó, đành phải bồi thêm một câu tăng mạnh chính mình khí thế.

“Là, là từ từ làm sai sao? Chính là, chính là chủ nhân nói số con đều là như vậy viết nha.....” Ra ngoài phi thúy dự kiến chính là, Bạch Mạn thấu lại hoàn toàn không có bạo nộ mà nháy dựng lên cản trở về, chỉ là đột nhiên khụt khịt một tiếng, mang theo khóc nức nở nhìn về phía hẳn, đôi mắt hồng hồng, dường như tùy thời sẽ rớt xuống nước mắt tới. Mượt mà khuôn mặt nhỏ thương tràn đầy tự trách cùng hoang mang.

Phi thúy tức khắc sững sốt, ngay sau đó không biết như thế nào thế nhưng cảm thấy có chút chân tay luống cuống: “Ách..... Người, người khóc cái gì?”

“Người mới vừa rồi không phải nói đều là ta ra sừ chủ ý làm hại Tiên Tôn sinh khí, làm hại ân nhân bị trừng phạt sao?” Bạch Mạn thấu càng thêm mà tự trách, thấp hèn đầu không biết làm sao đến giảo tay nhỏ, đầy mặt hoảng loạn cùng khó hiểu, “Là từ từ hại ân nhân..... Chính là, chính là ta không nghĩ hại ân nhân, ta tưởng giúp ân nhân nha! Chủ nhân nói số con mặt trên nói muốn muốn lấy lòng cô nương đã động nàng phương tâm, liền phải đi làm sẽ làm nàng vui vẻ sự tình. Ân nhân nói Tiên Tôn thích ăn vàng, cho nên từ từ giúp đỡ ân nhân đi lộng vàng, còn đem chúng nó làm cho tinh xảo

vô cùng, Tiên Tôn hẳn là sẽ cao hứng mới là a, vì cái gì nàng ngược lại sinh khí đâu.....”

“.....” Phi thúy cứng đờ mà nhìn Bạch Mạn thẩu chảy xuống ở hai má nước mắt, trầm mặc sau một lúc lâu lúc sau mới thở dài, vẻ mặt bi thối mà chọc chọc nàng đầu, “Bởi vì các người đi đánh cướp.”

“Đánh cướp? Đánh cướp không đúng sao?” Bạch Mạn thẩu kinh ngạc lại mê mang.

Bạch Mạn thẩu thân là một con gia thỏ, có thể tiếp xúc chính là chủ nhân nhà mình tiếp xúc đồ vật. Nàng ban đầu chủ nhân là vị bề ngoài tiểu thư khuê các nội tâm lại đối giang hồ hiệp nghĩa thập phần hướng tới tiểu thư. Bởi vậy nàng xem những lời này đó số con giống nhau nhiều là giảng thuật anh hùng mỹ nhân tình tình ái ái, hiệp nghĩa tâm địa giang hồ hiệp khách linh tinh chuyện xưa.

Mà Bạch Mạn thẩu cũng tự nhiên là từ này đó chuyện xưa đến tới nàng trong miệng “Kinh nghiệm”. Mà này đó chuyện xưa, đại bộ phận đi đánh cướp đều là một ít chính nghĩa thiện lương, cướp phú tế bần anh hùng hiệp khách, bị kiếp đều là một ít tham quan người xấu. Vì thế này đó Bạch Mạn thẩu tam quan cứ như vậy bị lơ đãng mà vắn vẹo, ở nàng sở hữu trong ấn tượng, đánh cướp đều chuyện tốt, là đáng giá khen ngợi, đáng giá phát dương quang đại.

Cho nên đương nàng lãnh Đào Ngột đi đánh cướp thời điểm, chỉ nhớ rõ không đả thương người, lại hoàn toàn không có ý thức được đánh cướp ngẫu nhiên gặp được qua đường tiêu xe cùng đánh cướp tham quan người xấu là không giống nhau. Đánh cướp người xấu sau đó cầm kiếp tới đồ vật đi trợ giúp yêu cầu trợ giúp người cùng mù quáng đánh cướp sau đó dùng chiến lợi phẩm đi thảo cô nương niềm vui là không giống nhau.

“..... Đánh cướp đương nhiên không đúng! Đây chính là cường đạo hành vi!” Phỉ thúy trừng mắt, bị Bạch Mạn thấu này đúng lý hợp tình phản ứng đồng dạng làm cho có chút mê mang.

“Chính là.....” Bạch Mạn thấu trợn tròn đôi mắt, ngạc nhiên lại hoang mang mà bắt đầu giải thích.

Hai người giao thiệp nửa ngày, phỉ thúy lúc này mới minh bạch vấn đề ra ở đâu.

Vô lực đỡ trán, phỉ thúy ông nói gà bà nói vịt dường như mà giải thích nửa ngày, nói được khoe miệng đều run rẩy, lúc này mới chính là đem Bạch Mạn thấu không bình thường tam quan cấp bẻ trở về.

“..... Cự nhiên là cái dạng này!” Bạch Mạn thấu kinh ngạc lại khiếp sợ mà vỗ vỗ đầu, bỗng chốc đứng lên tử, “Không được, ta muốn đi cùng Tiên Tôn giải thích! Ân nhân hãn cái gì cũng không biết nha nha ——”

Âm cuối kéo trường, người đã không thấy.

Nhìn nàng loạn nhảy loạn nhảy biến mất thân ảnh, phỉ thúy lúc này mới yên lặng mà quét cách đó không xa sắc mặt khiếp sợ lại kinh ngạc Đào Ngột liếc mắt một cái, ngay sau đó ở trong lòng hung hăng mà trừu chính mình một cái miệng, khóc không ra nước mắt.

Hãn đây là trúng cái gì tà a đây là! Cùng kia Bàn Thỏ Tử giải thích cũng liền thôi, vì cái gì còn sẽ theo bản năng mà buông ra giọng, kêu hãn kia sư đệ cũng một chữ không rơi mà nghe minh bạch nha!

Hãn rõ ràng một chút cũng không nghĩ muốn sư đệ biến thành hãn sư cha nha, hãn hãn là muốn theo sư đệ cùng sư phó chi gian sinh ra hiểu lầm phá hư sư đệ kế hoạch mới là nha nha, vì cái gì hãn lại quý thượng thân dường như cố tình cấp sư đệ cũng giải thích một phen, ần ần có Bàn Thỏ Tử dường như ngu ngốc tiểu Hồng Nương bộ dáng nha nha nha ——

Kim Hưu tằm trong phòng, Bạch Mạn thấu quỳ trên mặt đất, khước mắt trộm mà ngắm đám mây trên giường lớn Kim Hưu: “Tiên Tôn, từ từ nói đều là thật sự! Ân nhân, ân nhân hẳn là bị từ từ cấp lằm đạo, hẳn không biết đánh cướp là không đúng sự tình.....”

Kim Hưu dường như ở xuất thần. Thần sắc không phải thường lui tới không chút để ý, cũng không phải mới vừa rồi lãnh lệ nghiêm túc, ngược lại là có loại thất thần, còn mang theo ti cùng loại ảo não thần sắc.

“..... Người đứng lên đi, bốn tọa đã biết. Người cũng đều không phải là cố ý, lần tới đừng tái phạm đó là, đi thôi.” Kim Hưu đôi mắt lóe lóe, lúc này mới nhìn về phía Bạch Mạn thấu, thần sắc mang theo chút Bạch Mạn thấu xem không hiểu phức tạp.

“Là. Kia này.....” Chỉ chỉ bên cạnh người đại cái rương, Bạch Mạn thấu có chút buồn rầu, Tiên Tôn đây là sẽ tha thứ ân nhân ý tứ sao?

“..... Phóng đi, bốn tọa đều có tính toán.” Quét kia cái rương liếc mắt một cái, Kim Hưu phát phát tay.

Bạch Mạn thấu gật đầu, đứng dậy lui đi ra ngoài.

Tác giả có lời muốn nói: Anh anh anh, cho nên hảo hài tử ngàn vạn không thể đi cướp bóc khụ. Bất quá tiểu bạch sẽ không bạch bạch bi kịch, nãi nhóm phải tin tưởng thân mục hoan!

Nghiệt Đồi [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

30 Kỳ Quái Cảm Xúc

--

Kỳ quái cảm xúc

Trong phòng chỉ còn lại có Kim Hưu một người.

Kim Hưu có chút sững sờ mà nhìn kia thật lớn rương gỗ, trong lòng có chút nói không nên lời cổ quái cảm xúc.

Nàng hôm nay là trứ cái gì ma, thế nhưng sẽ như vậy sinh khí! Liên Đào Ngột vừa mới thành nhân không lâu, căn bản còn chưa có thể phân biệt thị phi chuyện này đều cấp đã quên.....

Hắn căn bản không biết đánh cướp là không đúng, cũng vẫn chưa thật sự làm ra cái gì thương tổn phạm nhân sự tình. Hơn nữa mới vừa rồi này tiểu thỏ nhi nói..... Hắn là vì thảo chính mình niềm vui lúc này mới đi đánh cướp.

Hắn là sai rồi, nhưng đều không phải là cố ý. Nàng đối người một nhà xưa nay rất là khoan dung, nếu là trước kia, định là ngoài miệng răn dạy vài câu, lại làm hắn đem đoạt tới đồ vật còn trở về liền tính, như thế nào hôm nay..... Lại như vậy mà thất thường đâu?

Còn có mấy ngày trước đây Phì Di thú sự tình đã qua đi hai ngày, như thế nào hôm nay cái lại đột nhiên nhớ tới lên, còn tức giận đến không nhẹ đâu? Nàng rõ ràng vốn chỉ muốn tìm một cơ hội nhắc nhở hắn vài câu.....

Kim Hưu ngỡ ngẩn, đầu có chút hỗn loạn. Chính là chỉ cần vừa nhớ tới thiên tựa kia như suy tư gì ánh mắt cùng tìm tòi nghiên cứu dường như ngôn ngữ, trong lòng lại không thể nào nắm lên.

Có lẽ..... Nàng là quá mức để ý Đào Ngột cái này đồ nhi? Cho nên mới ái chi thâm trách chi thiết?

Đột nhiên trong đầu hiện lên như vậy một ý niệm.

Kim Hưu trong lòng căng thẳng, lại không biết như thế nào địa tâm hạ có chút hoảng loạn.

Đối, chính là như vậy..... Đứa nhỏ này không giống người thường, lại khó được hợp nàng mắt duyên, cho nên nàng mới có thể lo lắng hãn an nguy, mới có thể như vậy khí hãn không chú ý chính mình! Nếu là hôm nay thay đổi phi thúy, nàng định cũng sẽ là đồng dạng phản ứng!

Theo bản năng ném ra trong lòng kia cổ quái hoảng loạn, Kim Hưu rốt cuộc vì chính mình tìm được rồi hợp lý cách nói.

Tức khắc, trong lòng buông lỏng, nàng khe khẽ thở dài, néo néo ấn đường.

Thật là cái không cho người bớt lo hài tử.

Đôi mắt trong lúc lơ đãng đảo qua kia đại cái rương, nàng dừng một chút, vẫn là đứng dậy đi lên trước, phát tay mở ra kia thật lớn rương gỗ.

Cái rương mở ra kia trong nháy mắt, Kim Hưu lại là bỗng chốc ngỡ ngẩn, đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Nàng sớm biết rằng này trong rương là vàng, nhưng không có nghĩ đến thế nhưng sẽ là.....

Này phiên bộ đáng.

Chỉ thấy kia thật lớn rương gỗ, lại là tràn đầy mà chất đồng vô số tinh xảo tế mỹ kim trang sức!

Nạm lục đá quý con bướm kim tâm, điểm thượng màu son song phượng văn lưu kim thoa, chạm rồng xuyên chi hoa lê văn kim bộ diêu, lục tuyết hàm phương nạm thượng toái toản kim hoa thịnh, triển ti song khẩu khảm ngọc kim vòng, hồng phi thúy tích châu trượng kim hoa tai, kim nạm tím anh đào hoa trượng hoa tai.....

Đủ loại màu sắc hình dạng, rực rỡ muôn màu, kiện kiện thủ công tinh xảo đến cực điểm, khiến cho kia toàn bộ rương gỗ rực rỡ lấp lánh, đoạt người trông mắt.

Ở nhân loại trong mắt, vài thứ kia nên đều kiện kiện đều nên là thiên kim khó cầu tuyệt mỹ trân bảo, đặc biệt nhân loại nữ tử, sợ sẽ là thân ở trong hoàng cung Quý Phi các nương nương, cũng là không có gặp qua nhiều như vậy như vậy tinh xảo mỹ lệ ngoạn ý nhi.

Nhưng mấy thứ này ở Kim Hưu trong mắt.....

Lại lập tức toàn bộ hồi thành Đào Ngột bá đạo dày đặc mà lại trực tiếp lỏa lồ ngàn vạn tình ý, ngang ngược mà triều nàng phóng đi.

Kim Hưu bỗng chốc sửng sốt, bị này trước mắt lộng lẫy kim mang chiếu xạ đến có chút choáng váng.

Nàng vội vàng từ trong tay áo móc ra một cái kim vòng tay nhét vào trong miệng, lúc này mới chớp chớp mắt phản ứng lại đây.

Nàng biết Đào Ngột là vì lấy lòng nàng mới đi đoạt lấy vàng, nhưng lại chưa từng nghĩ tới, hẳn thế nhưng sẽ đem những cái đó kim khối làm cho như vậy tinh xảo ngon miệng.

Khó trách phi thúy nói hăn còn đi một chuyến nhân gian..... Nói vậy định là đi tìm nhân loại trang sức thợ thủ công đem những cái đó vàng chế tạo thành này phiên mỹ vị bộ dáng.

Nhưng hăn như vậy ngạo mạn lại kiệt ngạo, kiên nhẫn so hạt mè viên nhĩ còn muốn tiểu nhân người, thế nhưng sẽ có cái này kiên nhẫn đi chờ kia nhân loại thợ thủ công một chút nhĩ đem mấy thứ này làm ra tới!

Hơn nữa, xem trong ruộng này đó trang sức số lượng, kia phàm nhân chỗ nào khả năng một buổi trưa thời gian liền làm ra nhiều như vậy đồ vật tới! Nhiều lắm một hai kiện liền đã là tính mau.

Kia mặt khác.....

Nghĩ đến mới vừa rồi ở trong sân, Đào Ngộ trên mặt kia biệt nữ dưới ẩn ẩn chờ mong cùng thấp thỏm, Kim Hưu bỗng đứng trong lòng một đổ, ngực đột nhiên dâng lên một cỗ không thể nói cảm xúc.

Giờ khắc này, Kim Hưu mới chân chính mà ý thức được, kia hài tử đối nàng tâm ý thế nhưng đều không phải là lời nói đùa!

Tư cập này, nàng vội vàng lắc đầu, lại vẫn như cũ ném không ra trong lòng kinh ngạc cùng phức tạp.

Ngỡ ngẩn mà nhìn này mãi cái ruộng kim trang sức, Kim Hưu phể đi sau một lúc lâu kính nhĩ, mới rốt cuộc áp xuống trong lòng kia cỗ làm nàng bị chịu đánh sâu vào, lại là kinh ngạc lại là kinh ngạc còn có chút..... Không thể nói tới, làm nàng ẩn ẩn tâm sinh hoảng loạn, không dám đi miệt mài theo đuổi cảm xúc.

Bỗng đứng, nàng thật sâu mà thở dài, hơi có chút đau đầu mà căn căn môi, trở lại mép giường ngồi xuống, khóe mắt nhiễm một tia không biết làm sao.

Nàng vẫn luôn cho rằng Đào Ngột sẽ đối nàng cầu ái, bất quá chỉ là bởi vì trò đùa dai hoặc là động dục kỳ tới rồi, chưa bao giờ thật sự, nghĩ hẳn có lẽ quá chút thời gian liền sẽ hảo.

Chưa từng nghĩ tới hẳn nói lại là thật sự!

Hẳn thật sự đối nàng sinh ra như vậy tâm tư, hơn nữa còn thực hiện, học nổi lên phạm nhân muốn “Thảo nàng niềm vui”.....

Này quý dị rồi lại chân thật tình huống làm nàng có chút tiếp thu bất quá tới.

Này ba ngàn năm tới nay, nàng trước nay đều là chính mình một người, chưa bao giờ tiếp xúc lây dính quá phạm nhân tình tình ái ái. Cùng Băng Kỳ ba người lại chỉ là lão hữu chi nghị, cũng chưa bao giờ khởi quá cái gì gợn sóng a gợn sóng linh tinh, này đây đối này trong lời đồn tình yêu việc đảo thật đúng là xa lạ vô cùng.

Này Đào Ngột ngày đó đối nàng theo như lời, một là bởi vì thái độ chuyển biến quá mức không thể hiểu được, nhị là bởi vì nàng tổng cho rằng hẳn tính tình là cái hài tử, căn bản chưa từng thật sự, liền cũng chưa bao giờ để ở trong lòng.

Chỉ là không nghĩ tới..... Ngày đó sở tư lại là nàng tự cho là đúng.

Chính là trước không nói liền chính nàng cũng không biết như thế nào tình yêu, nàng đối hẳn cũng căn bản chỉ là đối một cái hài tử, một cái đồ nhi tâm tư, liền đơn nói hẳn cùng nàng lại là thầy trò bối phận, quả quyết cũng là không có khả năng thật sự sinh ra cái gì nị oai tình ý tới.

Nhưng lại muốn đem chuyện này đối hẳn ảnh hưởng giảm đến nhỏ nhất..... Này, lại nên như thế nào đi làm đâu?

Kim Hưu sắc mặt không tự biết mà phát khô, hơi có chút đau đầu. Thuận tay đê đê ần ần có chút cổ động ngực, nằng than khẫu, ngồi yên sau một lúc lâu lúc sau mới đứng dậy đi ra phòng.

Trong viện, Đào Ngột còn ở Kim Hưu hạ hạ kết giới phát ngọc.

Mới vừa rồi phi thúy cùng màn thầu kia phiên lời nói, làm hẩn ý thức được nguyên lai chính mình đi đánh cướp là sẽ làm Kim Hưu không vui.

Hẩn hẩn là muốn chọc giận đến muốn bóp chết kia chỉ bốn con thỏ mới là, hẩn hẩn là muốn nổi trận lôi đình, hung tợn mà phát tiết chính mình trong lòng không mau cùng ủy khuất mới là.

Chính là giờ phút này, hẩn lại cái gì đều không nghĩ làm.

Hẩn trong óc tất cả đều là mới vừa rồi Kim Hưu nghiêm khắc trách cứ.

“Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì?! Chỉ bằng người ngày ấy hung tính quá độ, hoàn toàn không nghe vi sư mệnh lệnh hành hạ đến chết kia Phi Di thú! Người như vậy không màng tất cả mà theo chính mình hung tính xằng bậy, người có biết hay không thiên tựa điện hạ đã khả nghi? Nếu là không cẩn thận bị hẩn hoặc là bị người khác phát hiện, người cho rằng người có bao nhiêu năng lực có thể cùng bọn họ đấu tranh? Đến lúc đó liền vi sư cũng hộ không được người! Còn có người hôm nay dám học tập nhân loại vào nhà cướp của, chạy tới cướp đoạt nhân loại đồ vật! Đây là cái gì? Đây là thổ phi! Là cường đạo! Vạn nhất không cẩn thận xúc phạm tới phạm nhân tánh mạng, người cho rằng người có bao nhiêu mạng nhỏ có thể lăn lộn?!”

Nàng giận nhan, thần sắc nghiêm khắc mà lại lạnh băng, phảng phất hẩn không nghe lời làm nàng khí cực.

Khi đó hần bị nàng đón đầu rót một chậu nước lạnh, trong lòng đó là lại ủy khuất lại khó chịu lại phần nộ. Bị nàng như vậy một huấn càng là phần nộ thương tâm được mất đi lý trí.

Đại gia hần thích nàng, vì thảo nàng niềm vui lúc này mới tung ta tung tăng ngậm sơn đi cùng nhỏ yếu phàm nhân đoạt vàng, còn nhẫn nại tính tình cùng nhỏ yếu nhân loại học tập chế tác như thế nào đem phương phương mau mau vàng thổi trở nên lại mỹ lệ lại tinh xảo. Nhưng nàng chẳng những không vui, lại ngược lại đón đầu cho hần đại gia một đống mắng, hần đây ngập tâm ý nàng xem đều không xem một cái liền cấp ném tới trên mặt đất đập vỡ. Đại gia hần tính tình vốn dĩ liền cao ngạo không kềm chế được, xưa nay không coi ai ra gì, này sẽ thật vất vả coi trọng một giống cái, trăm phương nghìn kế thảo nàng niềm vui, lại chịu như vậy suy sụp, tự nhiên đương trường liền tặc.

Mà lúc này hần lại là bình tĩnh xuống dưới. Mới vừa rồi phỉ thúy cùng Bạch Mạn thẩu nói được kia phiên lời nói một chữ không rơi mà phiêu vào lỗ tai, làm hần hỏa khí tức khắc hàng xuống dưới.

Hần thế mới biết nàng vì cái gì sẽ sinh khí sẽ phát hỏa. Nguyên lai nàng đều không phải là cố tình, chẳng qua hần thảo nàng niềm vui dùng sai rồi phương thức.....

Lại nghĩ tới nàng răn dạy hần kia phiên lời nói, hần nghĩ nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy nàng khẩu khí tuy rằng nghiêm khắc, lại mang theo thật nhiều thật nhiều lo lắng. Nàng lo lắng thân phận của hần sẽ bại lộ, lo lắng hần sẽ lung tung giết người đã chịu trừng phạt.

Nghĩ nghĩ, hần lại nghĩ tới tới nàng trong lúc vô tình bại lộ có quan hệ với hần thân phận thật sự sự tình, nhưng hần lúc này một chút cũng không nghĩ đi tìm tòi nghiên cứu. Hần chỉ là tiếp tục nghĩ nghĩ, cảm thấy trong lòng lại toan lại ngọt.

Nàng lo lắng hẳn.

Nàng kỳ thật là quan tâm hẳn.

Trong lòng thoáng tiêu tan một chút, hẳn hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, nhưng mát mát cùng uể oải nhưng vẫn ần ần mà ngừng ở trong lòng, tản ra không đi.

Lo lắng cùng quan tâm, cùng đối phi thúy đối bất luận kẻ nào đều sẽ có.

Cùng hẳn loại này chỉ nghĩ đem nàng độc chiếm cảm giác là không giống nhau.

Hẳn biết, cho nên vội vàng lại vô thố.

Hẳn biết chính mình thiên tính bản năng khiến cho hẳn chỉ biết cường thủ hào đoạt, bá đạo làm bậy, đảo không phải hẳn giờ phút này cảm thấy này có cái gì không đúng, chỉ là trải qua việc này, hẳn phát hiện muốn theo đuổi Kim Hưu, lấy chính mình này trực tiếp cá tính là không thể thực hiện được.

Hẳn không có gì thị phi quan niệm, nhưng nàng lại rất cường; hẳn thích dựa theo chính mình tâm ý tới, nhưng nàng lại không thể hiểu hẳn tâm ý. Hẳn không hiểu biết nàng nghĩ muốn cái gì, chính như nàng không hiểu biết hẳn nghĩ muốn cái gì giống nhau.

Đào Ngọt trầm khuôn mặt, rầu rĩ mà nghĩ: Muốn thế nào, mới có thể biết nàng nghĩ muốn cái gì đâu?

Đang ở buồn bực mà tự hỏi chi gian, trước mắt đột nhiên xuất hiện một mặt phết đất kim sắc.

Hẳn ngẩn ra, vội vàng ngẩng đầu, lại thấy Kim Hưu chính diện vô biểu tình mà nhìn hẳn.

“..... Xuất hiện đi. Tiêu thổ nhi đều đã cùng vi sư giải thích rõ ràng. Chuyện này..... Không trách người. Là vi sư không có tẩn trách giáo hội người thị phi đúng sai.” Kim Hưu phất tay áo thoát đi kết giới, nhàn nhạt mà nhìn Đào Ngộ nói.

Đào Ngộ vốn là buồn bực mà ngời xồm trên mặt đất vẽ xoắn ốc, nghe Kim Hưu như vậy vừa nói, vội vàng đứng lên, trên mặt nháy mắt sáng lên.

“Ta không biết đánh cướp là không tốt sự tình.....” Nhưng hấn trong lòng vẫn là có chút không mau, này đây oán giận dường như nhếch lên cắn hừ một câu.

“Ân, lần tới nhớ rõ đó là. Hảo, mệt mỏi liền trở về nghỉ ngơi đi.” Kim Hưu vốn dĩ có chút tâm phiền ý loạn, cũng có chút theo bản năng mà không nghĩ đối mặt hấn, nhưng giờ phút này thấy hấn này biểu tình, lại là nhịn không được có chút bật cười, trong lòng kia kỳ quái cảm xúc cũng tức khắc thoáng đè ép đi xuống.

Nhìn hấn này ngạo mạn trung mang chút chỉ trích cùng ủy khuất bộ dáng, nếu là khôi phục bản thể, chắc chắn là chỉ bị khi dễ tâm tình buồn bực chỉ có thể dùng tiếng kêu cùng ánh mắt lên án chủ nhân thú vị nhi đại câu bộ dáng.

“Nga. Kia những cái đó vàng?” Đào Ngộ bĩu môi, đột nhiên nghĩ đến cái gì dường như hỏi, thần sắc vẫn như cũ tím không rác rưởi biệt nữu thực, nhưng hẹp dài con người lại là sáng lên, hiện lên một mặt chờ mong.

Nếu nàng biết hấn đều không phải là cố ý phạm sai lầm, kia hấn kia phiền tâm ý.....?

“Vi sư sẽ phái phi thúy đem chi đưa còn cấp người mất của.” Kim Hưu một đốn, ngay sau đó ném xuống như vậy một câu liền xoay người rời đi. Kim sắc thân ảnh ở dưới ánh trăng mạ lên một tầng lộng lẫy lưu quang, khiến cho nàng xoay chuyển thân ảnh ưu nhã mà tiêu sái.

Đào Ngột tâm trầm xuống, cuối cùng một chút chờ mong cũng hơi phi yên diệt.

Đưa về cấp người mất của, ý nghĩa nàng toàn bộ không tiếp thu.

Hắn gắt gao mà nhìn Kim Hưu bóng dáng, không làm ngôn ngữ.

Nhưng kia như mực trong mắt, lại đột nhiên như là có sao trời rơi xuống. Ánh mắt kia cũng là càng thêm kiên định, như nhau bàn thạch.

Hắn muốn, chưa bao giờ đắc thủ không bỏ qua.

Gió đêm lười nhác mà thổi qua, sẵn đến hắn thân hình như thiết.

Đột nhiên, này cứng rắn thiết khối động.....

“Có! Lão tử nghĩ tới!” Hắn đột nhiên bị cái gì trừu đến giống nhau thân mình run lên, vui mừng ra mặt.

Vì tránh cho tái phạm hôm nay sai lầm, hắn đầu tiên cần thiết phải biết rằng nàng ý tưởng cùng tâm tư, mà muốn hiểu biết nàng ý tưởng cùng tâm tư.....

Nhập nàng mộng không phải hảo!

Tiến vào nàng mộng, nhìn xem nàng trong mộng thế giới, thăm thăm nàng nội tâm ý tưởng, căn cứ nàng yêu cầu nàng ý tưởng đi thảo nàng niềm vui, còn sợ làm được không đối dẫn nàng lôi khu hại nàng sinh khí sao!

Mà này như mộng phương pháp, nghe đồn là loại mật pháp, nhưng không khéo chính là, hắn giống như trời sinh liền sẽ.....

Nghĩ vậy nhi, Đào Ngột đôi mắt híp lại, tâm tình bỗng dưng rất tốt, nhếch miệng cười đắc ý.

Quả nhiên Bàn Thỏ Tử quá ngu ngốc, hần vẫn là dựa thông minh anh dũng chính mình đi!

Tác giả có lời muốn nói: Cho nên hạ chương bắt đầu tiểu bạch muốn nhập sư phó mộng có hay không! Sẽ nhìn đến cái gì lại sẽ phát sinh thần mã đầu khụ khụ ~~ sau đó hần lại sẽ làm thần mã đi thảo sư phó niềm vui đầu khụ khụ ~~

Chúng ta hạ chương thấy? $(\cong \nabla \cong)$ /

ps: Gần nhất thực tập siêu cấp vội, vừa mới hoàn tra máy tính lại ra điểm sự cố, cho nên hôm nay phát đến hơi muộn chút, cho nên nỗ lực nhiều chút một tí xíu bồi thường đại gia, mấy trăm tệ, không phải rất nhiều, chỉ là hy vọng mọi người xem vui vẻ ~!

Nghiệt Đồi [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

31 Đi Vào Giấc Mơng Tạo Mơng

--

Đi vào giấc mơng tạo mơng

Nước sông như máu đỏ tươi con sông âm trầm hắc trầm thiên, thể lương ghen ngào khóc tiếng la, như máu lan tràn bỉ ngạn hoa, lạnh băng mông lung cầu đá.....

Đây là..... Minh giới địa phủ?

Rốt cuộc đây ra rồi trước mắt sương mù, ánh vào trong mắt lại là như vậy một phen đen như mực cùng đỏ tươi đan chéo ở bên nhau, tràn ngập tử vong hơi thở cùng âm trầm cảm cảnh sắc, Đào Ngột rất là kinh ngạc.

Kia nữ nhân từng ngày làm đều là chút cái gì mơng nột? Như thế nào trong mơng sẽ là như thế này một phen quỷ dị cảnh tượng..... Nàng ngày ngày ác mơng, hay là cùng Minh giới có quan hệ?

Đào Ngột nghĩ, trong lòng lại đột nhiên chột đau xót, trước mắt như tia chớp bay nhanh mà hiện lên Kim Hưu nôn ra máu khóc thút thít bộ dáng.

Hình ảnh này liền như một đạo quang giống nhau chột lóe mà qua, Đào Ngột vẫn chưa tới kịp thấy rõ, chỉ là theo bản năng mà cảm thấy ngược bị người tấu một quyền giống nhau, không thể nói khó chịu.

Có chút hoang mang mà cúi đầu nhìn nhìn chính mình ngược, Đào Ngột khẽ nhú mày, ẩn ẩn có chút bất an.

Nơi này rõ ràng là Kim Hưu cảnh trong mơ, vì cái gì lại sẽ làm hẳn nhiều như vậy quý dị cảm giác?

Liên ở hẳn chinh lảng hết sức, đột nhiên từ nơi không xa truyền đến một cái nhẹ nhàng uyển chuyển thiếu nữ thanh âm.

“Tiên nhân chính là muốn ném thử này canh Mạnh bà hương vị?”

“Không..... Ta chỉ là tưởng..... Chờ cá nhân.” Theo sau đó là Kim Hưu mờ ảo suy yếu trả lời.

Đào Ngột lấy lại tinh thần, vội vàng triều thanh âm kia truyền đến địa phương nhìn lại.

Nàng bản thể liền đứng ở kia cầu Nại Hà đầu cầu, ngơ ngác nhìn bên cạnh người cái kia trong mộng chính mình cùng tuổi già bà lão bộ dáng Mạnh Bà đối thoại.

Đào Ngột ánh mắt sáng lên, ném ra trong lòng cổ quái cảm giác, phát tay đẩy ra rồi phía trước sương đen, phi thân ở nàng bên cạnh người đứng yên.

“Uy ——” hẳn nhin không được mở miệng gọi nàng, cho dù hẳn biết nàng nghe không thấy.

Giờ phút này nàng đang ở làm chính mình mộng, trong mộng nàng, chỉ có thể xem tới được cái kia chính mình mộng ngàn năm cảnh tượng. Hẳn là dựa vào lực lượng của chính mình mạnh mẽ tiến vào nàng mộng, chỉ có thể thân ở ở nàng cảnh trong mơ ở ngoài, vô pháp bị nàng thấy hoặc là cảm giác đến.

Nói cách khác, hẳn có thể tiến vào đến Kim Hưu trong mộng, có thể nhìn đến nàng mộng, nhưng là Kim Hưu lại là vô pháp ở chính mình trong mộng nhìn đến hẳn. Bởi vì nàng bị nhốt ở chính mình trong mộng, mà hẳn tại đây khốn cảnh ở ngoài.

Kim Hưu chỉ là ngờ ngẩn mà nhìn trước mắt trong mộng chính mình, ở Mạnh Bà câu kia “Ngày đó người thân thủ đem huyền băng nhận đâm vào hãn tâm oa là lúc, người liền hãn là biết đáp án” dưới măn hàm tuyệt vọng mà ngã ngồi trên mặt đất, trong mắt còn sót lại kia một tia sáng rọi cũng tùy theo hô phi yên diệt, chỉ còn lại có một thiên như bóng đêm nồng hậu tĩnh mịch.

Nàng nhìn trong mộng cái kia chính mình ngã ngồi trên mặt đất, liền lắc đầu phủ nhận đều không có sức lực, khoe môi cắn ra máu tươi, nàng yên lặng mà nhìn, lại lần nữa trong mộng chính mình kia xẻo tâm đau đớn đồng cảm như bản thân mình cũng bị.

Nàng đau đến nhú mày, sắc mặt trắng bệch, nhin không được tinh tế hút không khí, chỉ cảm thấy trong nháy mắt, liền có nóng bỏng chất lỏng không được mà từ hai má chảy xuống.

Nàng rõ ràng liền không nghĩ rơi lệ, nhưng lại vô pháp tự khống chế. Nàng ngăn cản không được chính mình, chỉ có bất đắc dĩ mà nhìn trong mộng chính mình, hy vọng thiên mau hắc, chính mình mau chút tỉnh lại.

Này ngàn năm tới nay, nàng ngày ngày như thế, đảo cũng đã thói quen.

Chỉ là đương sự thói quen, lần đầu tiên nhìn thấy tình cảnh này Đào Ngột lại là tặc mao.

“Uy —— uy! Người làm sao vậy khóc cái gì? Có phải hay không nơi nào không thoải mái người nhanh lên tỉnh lại a!” Đào Ngột nhìn Kim Hưu trong mộng cái kia chính cuộn tròn ở một đoàn đầy mặt tuyệt vọng mà Kim Hưu, lại nhìn xem đang ở nằm mơ lại không biết vì sao đây mặt trắng bệch, còn không dừng rơi lệ Kim Hưu, không biết làm gì, trong lòng lại là hoảng lại là buồn đến hoảng.

Nhìn lại lần nữa xuyên thấu nàng thân mình tay, Đào Ngột trong lòng lại cấp lại giận, chỉ cảm thấy ngực có thứ gì ở găm cắn, từng đợt mà đau đớn.

Không phải quá đau, lại là khó nhin.

Đột nhiên lật mái tóc, Đào Ngột đột nhiên xoay đầu, một quyền liền hướng tới kia trong mộng Mạnh Bà huy qua đi.

“Hỗn đản người cấp lão tử im miệng!”

Đây là giận chó đánh mèo, rõ ràng giận chó đánh mèo.

Theo lý thuyết kia Mạnh Bà thuộc về Kim Hưu trong mộng cảnh tượng, Đào Ngột liền Kim Hưu bản thể đều sờ không tới, càng là không có khả năng đánh được đến kia Mạnh Bà.

Nhưng ai ngờ Đào Ngột kia hỗn loạn tức giận cùng nôn nóng một quyền, lại vững chắc mà đánh tới kia Mạnh Bà trên người!

Kinh ngạc nhìn chính mình nắm tay, Đào Ngột đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía kia Mạnh Bà, lại thấy nàng đột nhiên quay đầu đối hẳn quý dị cười, nói: “Người chung quy vẫn là tới.”

Trên mặt nàng nếp nhăn bởi vì này cười toàn bộ nhăn thành một đống, lại hỗn loạn trên mặt lão nhân đốm cùng kia thiếu nữ thanh thúy êm tai thanh âm có vẻ hết sức quý dị đáng sợ. Nói xong này không đầu không đuôi một câu lúc sau, nàng thân mình liền bay nhanh mà rách nát mở ra, vỡ vụn thành bột phấn phiêu tán mở ra.

Đào Ngột kinh ngạc mà nhìn trước mắt một màn này, có chút phản ứng không kịp.

Kim Hưu trong mộng Mạnh Bà thế nhưng có thể thấy được hẳn?!

Sao có thể?

Như mộng phương pháp chỉ có thể tiến vào người nạn trong mộng, lấy người đứng xem góc độ nhìn trộm cái kia cảnh trong mơ lại là vô pháp

tham dự trong đó. Nhưng kia Mạnh Bà lại có thể thấy được hẳn?!

Đào Ngộ thái dương ần ần nhảy lên, chỉ cảm thấy chuyện này có nói không nên lời quý dị, thậm chí, hẳn thế nhưng đột nhiên có loại cảm giác: Hẳn cùng Kim Hưu trong mộng cái này cảnh tượng là có bí ẩn liên hệ!

“Ngọc Bạch?! Người, người như thế nào lại ở chỗ này?!” Liền ở Đào Ngộ vô cùng kinh hãi mà sửng sốt hết sức, phía sau lại đột nhiên truyền đến Kim Hưu khiếp sợ thanh âm.

Đào Ngộ cứng đờ, đột nhiên quay đầu, không thể tin tưởng mà nhìn Kim Hưu: “Người, người có thể xem thấy ta?!”

“..... Ân.” Kim Hưu cũng thực khiếp sợ. Nàng mới vừa rồi rõ ràng vừa lúc đoan đoan mà làm cái kia quán quanh nàng ngàn năm mộng, nhưng ai ngờ đột nhiên Mạnh Bà đối với nàng —— chú ý, là bản thể nàng, mà phi trong mộng nàng quý dị cười, sau đó toàn bộ thân mình liền rách nát mở ra, biến mất!

Sau đó nàng trước mắt tối sầm, lại sáng lên tới thời điểm nàng liền thấy được Đào Ngộ vẻ mặt khiếp sợ mà xử ở nàng phía trước, vẫn không nhúc nhích.

Nàng kinh ngạc vô cùng. Cái này mộng quán quanh nàng ngàn năm, Băng Kỳ, Lan Củ cùng cổ nguyệt bọn họ đã từng ném thử quá rất nhiều rất nhiều biện pháp đi trợ giúp nàng từ cái này bóng đèn trung thoát ly ra tới, nhưng cái này bóng đèn giống như là một cái không gì phá nổi nhà giam giống nhau, gắt gao ở ban ngày vậy nàng, trình diễn kia vạn năm bất biến cảnh tượng, làm nàng mỗi ngày đều phải chịu xéo tâm đoạn trường giống nhau đau đớn.

Mà nay ngày, tình cảnh này thế nhưng đã xảy ra biến động, mà Đào Ngộ thế nhưng xuất hiện ở nàng trong mộng?!

Này.....

Kim Hưu trong lòng bối rối vì khiếp sợ có chút hỗn loạn, nột nột nhìn Đào Ngột trong lòng hoang mang không thôi: “Sao có thể..... Ta như thế nào sẽ mơ thấy người đâu?”

Nàng tưởng chính mình cảnh trong mơ sinh ra biến hóa, mà biến hóa này đó là Đào Ngột xuất hiện.

“Không phải mộng.” Đào Ngột lại là một cuộc phản ứng lại đây, toét miệng cười môi cười.

Khiếp sợ qua đi đó là vui vẻ, bởi vì hẳn có thể không cần lại ở một bên nhìn nàng khóc lại bó tay không biện pháp. Chẳng sợ này tình hình thực quý dị thực khác thường, nhưng hiện nay nàng không khóc, nàng có thể cười mới là quan trọng nhất.

“A?” Kim Hưu lại vẫn ở vào “Ta như thế nào mơ thấy đứa nhỏ này” khiếp sợ hoang mang trung, vừa nghe Đào Ngột nói như vậy, tức khắc có chút tư duy theo không kịp, mê mang mà chớp chớp mắt.

“Ta nói, không phải mộng. Đại gia ta sẽ xuất hiện ở chỗ này, không phải bởi vì người mơ thấy ta, mà là bởi vì gia sẽ đi vào giấc mộng phương pháp.” Đào Ngột đắc ý mà nheo nheo mắt, tay lại nhin không được đuổi hướng Kim Hưu, lấy đầu ngón tay thô lỗ mà hủy diệt Kim Hưu má biên nước mắt.

“..... Đi vào giấc mộng phương pháp?” Kim Hưu phản ứng lại đây, vội vàng theo bản năng mà lùi lại một bước, má biên ần ần hiện lên một tia ửng đỏ cùng xấu hổ, “Vi sư như thế nào không biết người còn sẽ đi vào giấc mộng phương pháp.”

“Bởi vì ta lợi hại báii.” Đào Ngột hơi bực mà nhìn nàng né tránh hẳn tay, rất là bất đắc dĩ mà nhượng mảy.

“.....” Kim Hưu yên lặng mà nhìn hẩn một cái, có chút dờ khóc dờ cười, nhưng mới vừa rồi kia trong nháy mắt xấu hổ cùng thẹn thùng lại bị đè ép xuống dưới. Mà thần sắc của nàng bởi vì mới vừa rồi kia xẻo tâm đau đớn vẫn là có chút tái nhợt, giờ phút này cũng không có gì kính nhi trêu chọc Đào Ngộ, chỉ là nỗ lực bày ra làm người sư đứng đắn sắc mặt nói, “Như vậy vi sư lợi hại nhất đồ nhi có không mang vi sư đi ra ngoài này cảnh trong mơ?”

Đào Ngộ trên mặt bất đắc dĩ bỗng chốc biến thành ảo não.

“..... Không thể.” Sau một lúc lâu, hẩn mới xú mặt thật là phần nộ không cam lòng nói, “Này phá mộng phương pháp ở người nơi này không thể thực hiện được.”

Hẩn mới vừa tiến vào nàng mộng liền ném thử này phá mộng phương pháp muốn mang nàng ra tới, chính là lại hoàn toàn không thể thực hiện được. Này mộng cũng không biết là chuyện như thế nào, lại là như vậy quý dị khó làm.

“..... Ta tưởng cũng là. Hảo, vậy người mau chút đi ra ngoài đi, dù sao đây là vi sư chính mình mộng, ngốc đến buổi tối liền có thể ra tới.” Dự kiến bên trong, Kim Hưu xua xua tay cười cười, có chút bất đắc dĩ, có chút thỏa hiệp.

“Không cần.” Đào Ngộ lại là một ngum cự tuyệt, bắt lấy Kim Hưu tay liền cười, “Tuy rằng gia không thể mang người ra cảnh trong mơ, nhưng là có thể giúp người tạo mộng nộ.”

Tạo mộng, danh như ý nghĩa, đó là căn cứ chính mình ý nguyện, tùy tâm sở dục mà chế tạo cảnh trong mơ.

Kim Hưu phản ứng không kịp, người đã bị Đào Ngộ chộp vào trong lòng ngực theo hẩn bay lên trời.

“Tạo mộng? Tạo cái gì mộng?” Nàng trong lòng kinh ngạc, liền giã giụa đều đã quên, chỉ là theo bản năng ngơ ngác hỏi.

“Tự nhiên là tạo một ít người thích cảnh trong mơ. Trong mộng sư phó như thế nào nhìn lên ngơ ngốc, bất quá so ngày thường trong hiện thực như vậy nghiêm túc bộ dáng chính là đáng yêu nhiều.” Thấy nàng cư nhiên không có tránh thoát trong lòng ngực mình, Đào Ngộ tâm tình rất tốt. Lại nhìn Kim Hưu trên mặt hoàn toàn không kịp che dấu ngờ ngốc khờ bộ dáng, trong lòng càng là nóng lên, hận không thể đầu một thấp liền thân đi xuống. Chỉ là cố kỵ nàng sẽ sinh khí, đành phải áp xuống trong lòng **, mang chút cố ý mà tiến đến nàng bên tai trêu chọc nói.

Bị Đào Ngộ như vậy một tới gần, Kim Hưu tức khắc đầu một thanh, hồi qua thần.

Một cái bàn tay tia chớp trều hướng Đào Ngộ, ngay sau đó thân mình một cái lượn vòng từ hăn thiết cánh tay trung thoát ly ra tới, Kim Hưu khôi phục nhất quán kia lười biếng đăm đăm bộ dáng, ưu nhã mà ở giữa không trung trạm hảo, gương mắt liếc Đào Ngộ liếc mắt một cái, mang theo một chút giận mà mở miệng: “Vi sư nói qua, không cần đối vi sư động tay động chân, vi sư là người sư phó, là trưởng bối!”

Nàng chỉ liếc Đào Ngộ liếc mắt một cái ngay sau đó liền bay nhanh mà rũ xuống mí mắt. Chỉ có chính nàng biết, mới vừa rồi kia trong nháy mắt, nàng thế nhưng ần ần tim đập, trên mặt càng là khô nóng lên.

Không nghĩ tới nàng cái này sống mấy ngàn năm lão thần tiên thế nhưng sẽ bởi vì một cái tiểu hài tử đùa giỡn mà xấu hổ, thật là càng sống càng đi trở về.

Nàng áp xuống trong lòng kia cỗ xa lạ cảm giác, tự giấu dường như tưởng.

Có lẽ nàng khi nào cũng nên học khác thần tiên như vậy tìm cá nhân song tu nhìn xem, thể nghiệm một phen kia nam nữ chi gian cảm tình..... Nếu

không như thế chưa hiểu việc đời, bị nhà mình đồn nhảm không hiểu chuyện mà nói bậy vài câu liền luống cuống, thực sự có chút gọi người chề cười.

Như vậy tưởng tượng, trong lòng liền tỉnh xuống dưới, chỉ là đối với trước mắt Đào Ngộ lại hơi có chút bất đắc dĩ.

Như thế nào mới có thể làm đứa nhỏ này hết hy vọng đâu?

“Hừ, không cần.” Đào Ngộ trong lòng không vui, nhưng lại cũng là dự kiến bên trong, nhưng thật ra không có sinh khí, chỉ là xú mặt không vui hừ lạnh một tiếng, dấu đi trong mắt nhỏ nhỏ uể oải.

Kim Hưu bất đắc dĩ mà lắc đầu, xem hấn ánh mắt giống như là xem cái cái kính hài tử.

Đào Ngộ càng thêm buồn bực, chỉ là tưởng tượng đến mới vừa rồi Kim Hưu thần sắc tái nhợt, yên lặng rơi lệ bộ dáng, trong lòng lại càng thêm mà không tha lên. Xoay người sang chỗ khác bàn tay vung lên liền từ trong lòng bàn tay bắn nhanh ra một đạo màu đen trong suốt cột sáng.

Kia cột sáng tức khắc ở hỗn độn hắc trầm không trung nổ tung tới, khiến cho hai người trước mắt tức khắc một mảnh đen nhánh.

Nhưng kia đen nhánh thực mau liền tan đi.

Kim Hưu trong mắt một lần nữa ánh vào Đào Ngộ mặt, chỉ là hấn phía sau, bọn họ bốn phía, lại biến thành nhân loại thành trấn người trong người tới hướng não nhiệt phồn hoa đường phố.

Mà bọn họ trên đỉnh đầu, là nàng đã có ngàn năm chưa từng gặp qua, lộng lầy âm áp thái dương.

Tác giả có lời muốn nói: Anh anh anh, hôm nay đổi mới chậm, bởi vì hoan máy tính ra điểm vấn đề, sau đó hồ sơ khổ bức hư hao, chinh hoan dục tiên

dục tử nửa chết nửa sống suýt nữa đâm tường anh anh anh. Cầu hồ sờ cầu
thân thân ~~~~(>_

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

32 Lòng Có Người Khác

--

Lòng có người khác

Kim Hưu thân mình đột nhiên cứng đờ, còn chưa phản ứng lại đây liền kêu một đôi bàn tay to bưng kín hai mắt.

“Không cần lập tức liền xem, người lâu lắm không thấy ánh nắng, yêu cầu thích ứng.” Đào Ngột bá đạo tiếng nói ở nàng bên tai vang lên, thở ra hơi thở ngào hường nàng cổ, ấm áp, ngứa.

Nàng lại là sững sốt, trước mắt đột nhiên như sương mù nổi lên giống nhau, mê mang mở ra.

Nàng như thế nào cũng không từng chú ý đứa nhỏ này thanh âm lại là như vậy..... Trong sáng thanh nhuận, cùng hấn kia bá đạo tà mỹ bên ngoài một chút không phù hợp. Hơn nữa, vì sao hấn thanh âm sẽ làm nàng đột nhiên cảm thấy phảng phất ở đâu nghe qua đâu.....

Kim Hưu trong óc loạn loạn mà hiện lên như vậy một cái cổ quái ý niệm, ngay sau đó trong lòng không biết như thế nào lại đột nhiên một chút co rút đau đớn, đau đến nàng lập tức hồi qua thần.

Đào Ngột bàn tay to còn phúc ở nàng hai mắt thượng, kia trên tay truyền đến độ ấm đột nhiên trở nên phảng phất sẽ bỏng rát người giống nhau, sợ tới mức Kim Hưu theo bản năng thật mạnh chụp bay hấn tay, lui về phía sau một đi nhanh đứng yên.

“Uy! Gia là vì người hảo!” Đào Ngột ăn đau lùi về tay, kinh ngạc lại sinh khí mà trừng mắt Kim Hưu.

Kim Hưu cũng rớt cuộc hoàn toàn hoàn hồn, không cảm có điểm xấu hổ, nàng cũng không biết chính mình mới vừa rồi đến tột cùng là làm sao vậy.....

Cường tự chớp chớp mắt, hơi có chút trốn tránh ý vị mà liêu liêu tóc hơi hơi ngẩng đầu nhìn bầu trời, nàng ho nhẹ một tiếng nói: “Khụ, tiểu bạch như vậy hiểu thuận, vi sư thật là vui, lập tức..... Kích động sao.”

Đào Ngột không ngu ngốc, tự nhiên biết nàng là cố ý mang sang làm người sư phó tư thế, biến đổi biện pháp cùng hãn bảo trì khoảng cách tới đâu. Bất quá nghe được nàng nói vui vẻ, hãn cũng liền lười đến đi rồi rảnh.

Tương lai còn dài, hãn chờ đến khởi. Hiện tại quan trọng nhất chính là nàng vui vẻ.

“Người vui vẻ liền hảo.” Hãn một lần nữa câu môi, lộ ra tươi cười, bỗng chốc tiến đến nàng bên tai thấp giọng cười khẽ một tiếng nói.

Kia cử chỉ trung pha mang theo chút đùa giỡn cùng khiêu khích, nhưng hãn động tác thực mau, vừa dứt lời liền lùi về thân mình, lui ra phía sau một đi nhanh, dường như không có việc gì mà ngẩng đầu nhìn trời, xem đến lọt vào đùa giỡn Kim Hưu lại là buồn cười lại là khí.

Trước nay đều là nàng trêu đùa người khác, nhưng gần nhất cũng không biết sao lại thế này, luôn là tại đây hài tử trước mặt mắt mất nhanh chóng phản ứng năng lực.

Kim Hưu âm thầm thở dài, ngẩng đầu nhìn trời, tâm tình lại dần dần mà ngăn không được mà rộng rãi minh nhuận lên.

Nàng hơi hơi ngửa đầu, nhìn kia xuyên phá tầng mây, như nước trút xuống, vô tận lan tràn ánh nắng, trái tim vô pháp tự khống chế mà hung hăng phồng lên.

Ba ngàn năm, nàng chưa từng nhìn thấy này tươi đẹp ánh nắng. Chẳng sợ chỉ là như vậy ở trong mộng nhìn, cũng đủ để giáo nàng thỏa mãn.

Huống chi này mộng trong mộng rõ ràng nên là một đoàn hư vô ảo ảnh mới là, chính là không biết vì sao, nàng thế nhưng cảm thấy chính mình thật sự cảm nhận được ánh mặt trời ấm áp.

Cái loại này đắm chìm trong ánh mặt trời phía dưới, từ tâm mà phát ấm áp, ở nàng trên người khắp nơi lan tràn, chọc đến người lười ý đốn sinh, hận không thể liền như vậy biến trở về bản thể, tùy chỗ nằm xuống, thích ý mà dưới ánh nắng phía dưới tận tình quay cuồng chơi đùa.

“Tới, gia mang người đi xem cái đồ vật.” Kim Hưu chính hí mắt thích ý nghĩ, bên cạnh người Đào Ngột lại thật là tự nhiên mà một phen cầm tay nàng liền đi.

Nàng da thịt vốn là như ngọc như tinh, một đôi trắng nõn tay ngọc càng là hoạt như ngưng chi, mềm mại không xương, hơn nữa trên người nàng độc hữu độ ấm cùng hơi thở, Đào Ngột chỉ cảm thấy mới vừa cầm nàng, chính mình đó là tâm thần rung động, đáy lòng thẳng lên tới một cổ nói không nên lời thỏa mãn.

Ai ngờ này thỏa mãn cảm còn chưa liên tục bao lâu, Kim Hưu lại là nhượng mà, bình tĩnh mà từ hãn bàn tay to trung rút tay mình về, lập tức làm Đào Ngột nhận nhạo tiểu tâm tư rách nát mở ra.

Đào Ngột mất đi trong lòng bàn tay mềm mại, đột nhiên thấy mất mát, quay lại thân mình lại lần nữa trao một cái đã bắt được Kim Hưu tay, gặt gao cầm, thở phì phì lại mang điếm úy khuất mà trừng mắt nàng: “Muốn nắm!”

“Không được.” Kim Hưu lắc đầu, nghiêm túc nhìn lại, lại lần nữa kiên định mà rút về tay.

Đào Ngột trừng mắt nàng, sợ nàng sinh khí muốn thỏa hiệp nhưng lại khát vọng tiếp tục nắm nàng, đành phải khí giận lại bất đắc dĩ mà nhìn nàng, thấp giọng nói: “Người này mộng cổ cổ quái quái, ta sợ người lại lần nữa trở lại kia bóng đèn trung. Ta nắm người, tương đối yên tâm.”

“Vi sư đi theo bên cạnh người, có việc kêu người đó là.” Kim Hưu lại cũng là kiên định. Thật cũng không phải câu nệ với cái gì, thật muốn là có nguy hiểm, dặt tay vịn cằm một chút cũng là không có gì quan hệ, nhưng mấu chốt Đào Ngột hiện nay đối nàng sinh không nên có tâm tư, nàng thân là sư phó của hắn, lý nên tránh đi một ít, tình hắn càng lún càng sâu.

Kim Hưu kiên định cự tuyệt làm Đào Ngột sắc mặt khó coi xuống dưới, tuy nói tư tâm cũng là thật sự muốn nắm tay nàng, nhưng hiện nay hắn càng có rất nhiều lo lắng nàng, nàng này mộng cổ cổ quái quái, liền hắn đều lộng không rõ, nếu hắn nắm nàng, tốt xấu có cái cảm giác, chính là gia hỏa này lại lại cứ liền không đáp ứng. Hắn là vì nàng hảo, hơn nữa như vậy ăn nói khép nép, nhưng nàng lại chính là không dao động, thật là kêu hắn lại cấp lại tức!

Tức giận lo lắng dưới, cũng bất chấp mặt khác, một lần nữa ôm đồm quá Kim Hưu tay liền gắt gao mà nắm ở trong tay, nhìn Kim Hưu ánh mắt nói không nên lời bá đạo kiên định.

Kim Hưu trầm mặc, sau một lúc lâu không nói gì. Theo sau rốt cuộc giật giật, đảo cũng không có đem tay rút về đi, chỉ là thực đậm thực đậm quét Đào Ngột liếc mắt một cái, dưới chân một đống, bất động.

Kia ý tứ là, người nếu lại như vậy nháo rất, vi sư liền không đi.

Đào Ngột chán nản, rất muốn không màng tất cả không đi để ý tới nàng phản kháng cường thủ hào đoạt, chính là hắn biết nếu là hắn thật sự như

vậy làm, nàng chắc chắn một cái hỏa cầu phách lại đây đem hấn đốt thành người hói đầu, sau đó nói không chừng còn sẽ đem hấn đuổi xuống núi vĩnh bất tương kiến.

Tư cập này, Đào Ngột chỉ có thể cường tự áp xuống trong lòng tức giận cùng thất bại, nhưng lại không muốn liền như vậy thỏa hiệp, trong lúc nhất thời đành phải như vậy giằng co trừng mắt nàng.

Chính là như vậy hung tợn mà trừng mắt nhìn hảo sau một lúc lâu lại cũng không thấy Kim Hưu thỏa hiệp, cuối cùng Đào Ngột đành phải oán hận mà dùng sức néo néo nàng nhu nề, tựa muốn đem nàng nắm đến chính mình trong lòng đi giống nhau, lúc này mới không tình nguyện mà buông ra Kim Hưu tay.

Kim Hưu thu hồi tay, lạnh lùng thần sắc lúc này mới hoãn xuống dưới. Ngẩng đầu nhìn về phía Đào Ngột, lại thấy hấn buồn bực đến sắc mặt đều đen, thần sắc tức giận gian còn mang điểm thoát nhìn có chút đáng thương mất mát uế oải, không biết như thế nào mà thế nhưng liền trong lòng đột nhiên căng thẳng.

Có tí cổ quái cảm xúc đột nhiên quanh quẩn ở ngực, chọc đến nàng mới vừa rồi tốt đẹp tâm tình bất tri bất giác mà liền tan đi.

Nàng nhìn phía trước Đào Ngột, trầm mặc sau một lúc lâu, chỉ cảm thấy trong lòng có chút ần ần hoảng loạn.

Qua một hồi lâu, nàng mới đi ra phía trước chọc chọc đang ở nỗ lực mà tự mình bình phục trong lòng tức giận cùng bất đắc dĩ Đào Ngột, hơi hơi do dự một chút, lúc này mới lời nói thắm thía mà nhìn hấn mở miệng nói:

“Tiểu bạch, tuy rằng những lời này người khả năng không thích nghe, nhưng vi sư trước sau là muốn giảng. Vi sư là tiên, càn là sư phó của người, cùng người chi gian chỉ có thầy trò tình nghĩa, quả quyết sẽ không sinh ra kia có bội nhân luân cảm tình. Vi sư biết tâm ý của người, nhưng

người rất cuộc phương thành nhân hình, còn có rất rất nhiều sự tình không có trải qua, lúc này mới sẽ đem đối vi sư ỷ lại tưởng thành kia thế gian tình yêu. Chờ người ngày sau gặp càng nhiều người, đã trải qua càng nhiều sự, người liền sẽ minh bạch. Huống chi..... Vi sư, vi sư sớm đã lòng có sở hệ, chẳng sợ tiểu bạch đầy ngập thiết tình tình ý, vi sư cũng dung không được. Vi sư coi người cùng phi thúy vì thân nhân, thật sự không muốn gặp người bởi vì vi sư mà buồn khổ, chỉ hy vọng tiểu bạch có thể minh bạch, cũng sớm chút buông, tốt không?”

Nàng bốn không nghĩ đem nói như vậy minh bạch, nhưng những ngày qua, mỗi khi tổng có thể nhìn thấy hấn đối với chính mình thời điểm, trong mắt kia nóng bỏng bá đạo tình yêu, làm nàng không thể không tin tưởng hấn là nghiêm túc. Mà nếu minh bạch hấn là nghiêm túc, như vậy nàng quả quyết không thể lại lấy phía trước kia đối đãi hài tử giống nhau thái độ đối đãi hấn. Đào Ngột cùng nàng kiếp này có thầy trò chi duyên, nàng tự nhiên lấy hấn coi như thân nhân, không muốn thấy hấn khó chịu. Đây phiên lời tuy nhiên tàn khốc, nhưng nếu là có thể ở hấn hăm đến còn không thêm là lúc liền đem hấn trong lòng tình ý trừ tận gốc, cũng chưa chắc không phải chuyện tốt.

Biết rõ không có kết quả sự tình, nếu là một khi thật sự bắt đầu, liền chú định đau xót.

Nàng là đau lòng đứa nhỏ này, cũng cùng hấn có duyên, nhưng kia không có khả năng sẽ là tình yêu. Không nói đến Đào Ngột là nàng đồ nhi, nàng quả quyết sẽ không làm ra có bội luân lý sự tình, đơn nói chính nàng, chính nàng tuy rằng chưa bao giờ từng thể nghiệm quá này hồng trần tình yêu, chính là nàng trong lòng biết, chính mình trong mộng cái kia nam tử..... Cái kia trong mộng cùng chính mình thành thân, thân mật ôn nhu mà nói muốn cùng nàng vĩnh sinh vĩnh thế ở bên nhau, thân thủ vì nàng hướng nhân loại học tập bố trí hai người tân phòng nam nhân, là chính mình trong lòng vĩnh viễn không người có thể siêu việt tồn tại.

Nàng không biết hay không đã từng thật sự từng có như vậy một người nam nhân, vẫn là kia thật sự cũng chỉ là nàng một cái làm ngàn năm bóng đèn, nhưng nàng rõ ràng mà biết, trong mộng chính mình, thâm ái nam nhân kia.

Nàng cũng không từng đối ai nói quá chuyện này, bởi vì liền chính nàng đều cảm thấy vô cùng vớ vẩn. Nàng thế nhưng không thể hiểu được mà yêu một cái chỉ ở trong mộng xuất hiện liền mặt đều thấy không rõ nam nhân?

Nhưng vừa nhớ tới hẳn, trong lòng cái loại này tràn đầy, hỗn loạn chua xót, thống khổ, vui sướng, yêu say đắm phức tạp cảm xúc, liền sẽ tràn ngập nàng lồng ngực.

Ba ngàn năm tới nay, đều là như thế, mặc kệ là ở trong mộng vẫn là ở mộng ngoại. Nàng vẫn luôn không muốn thừa nhận, nhưng kia mỗi khi bức cho nàng tưởng rơi lệ cảm xúc xác thật nửa điểm đều không chấp nhận được nàng lừa mình dối người.

Hiện giờ nàng rất cuộc mở miệng đem nó nói ra, bởi vì nàng tưởng, nếu không nói như vậy minh bạch, sợ là không thể làm đứa nhỏ này hoàn toàn hết hy vọng.

Kim Hưu nói xong, mang chút thở dài cùng cười khổ mà nhìn Đào Ngộ. Hẳn sợ là muốn tặc mao đi? Thật có chút sự tình, đặc biệt là tình yêu việc, biết rõ chính mình vô tình, lại chính là kéo, đó là ở cố tình mà từng bước một mà giết hẳn xẻo tâm. Nàng sẽ không cũng không thể như vậy thương tổn hẳn.

Nếu sẽ không ái, liền sớm chút rời đi, mới là đối.

“..... Là ai?” Ra ngoài Kim Hưu dự kiến lại là, Đào Ngộ không có tức giận tặc mao, thậm chí liền sắc mặt đều không có biến. Hẳn chỉ là trầm mặc sau một lúc lâu, sau đó quay đầu lại nhìn nàng hỏi.

Hắn thâm thúy hai tròng mắt gắt gao nhìn chăm chăm nàng đôi mắt, liếm đi sở hữu mới vừa rồi ủy khuất, tức giận cùng mất mát, mặt vô biểu tình bộ dáng lại có một loại nói không nên lời âm trầm cảm giác áp bách.

“Người không quen biết.” Kim Hưu khẽ lắc đầu, lại không muốn nhiều lời.

Đào Ngột không nói gì, chỉ là gắt gao nhìn chăm chăm nàng, gật đầu nói: “Vậy được rồi.”

Kim Hưu trong lúc nhất thời không nghe hiểu, có chút nghi hoặc: “Ân?”

“Nếu là gia không quen biết người, như vậy liền tương đương với không tồn tại. Một cái không tồn tại gia hỏa, chỉ cần hắn vĩnh viễn không xuất hiện, sư phó sớm hay muộn có một ngày sẽ đã quên hắn. Gia lớn nhất có điểm chính là có kiên nhẫn, ta có thể chờ đến người đem trong lòng hắn đổi thành ta kia một ngày.” Đào Ngột đột nhiên câu môi, tà nịnh mà cuồng ngạo mà nhìn chăm chăm Kim Hưu, trong lời nói bá đạo ngang ngược chi ý lại là như vậy trực tiếp mà hướng tới Kim Hưu ném tới.

Kim Hưu ngây ngẩn cả người.

Hắn cũng không nghiêm túc gọi nàng sư phó, dĩ vãng chính là có, cũng là cực nhỏ cực nhỏ một hai lần, hơn nữa đều là mang theo trào phúng cùng vui đùa ý vị mà kêu. Đây là hắn lần đầu tiên như vậy nghiêm túc kêu nàng vi sư phó, nhưng lại là vô cố mà làm nàng cảm giác được một loại nói không nên lời quái dị cảm.

Hắn rõ ràng kêu chính là “Sư phó”, lại không mang theo nửa điểm tôn kính chi ý, nhưng cũng đã không có ngày xưa cái loại này trào phúng không muốn ý vị, lại là, lại là mang theo loại nói không nên lời đứng đắn cùng kiên định.

Phảng phất.....

Đúng rồi, thế nhưng..... Dường như có loại đối nàng tuyên chiến nghiêm túc hương vị.

Kim Hưu ngần ra, đột nhiên yết hầu khô khốc, nói không ra lời.

Nàng cũng không là không biết Đào Ngộ thiên tính cuồng ngạo bá đạo, chính là trước nay đều chỉ đương hấn là tùy hứng không kèm chế được giống cái bị sủng hư hài tử. Nàng cũng là biết nàng nói ra này phiên lời nói, hấn chắc chắn phản bác, sinh khí, thương tâm thậm chí là tức giận, nhưng nàng chưa bao giờ từng nghĩ tới, hấn thế nhưng sẽ như vậy thái độ cùng như vậy biểu tình trả lời nàng.

Không phải lấy hài tử tức giận âm ỉ, tạc mao la lối khóc lóc phương thức, mà là lấy như vậy một cái chân chính thành thực, cuồng ngạo bá đạo nam nhân tư thái.

Bá đạo mà trực tiếp, cuồng ngạo mà nguy hiểm.

Kim Hưu đột nhiên cảm thấy ngực đột nhiên nhảy lên vài cái.

Trước mắt Đào Ngộ thế nhưng đột nhiên dường như biến thành một cái nàng không quen biết xa lạ nam nhân mà phi cái kia ngạo kiều táo bạo một chọc liền tạc mao xấu tính hài tử.

“Ta biết người chỉ nghĩ làm sư phó của ta, chính là ta không nghĩ chỉ làm người đồ đệ. Mặc kệ người nói trong lòng có người là thật là giả, ta đều không thèm để ý, kia cũng không thể dao động ta muốn người quyết tâm. Sư phó chỉ cần biết rằng, đồ nhi muốn, chưa bao giờ đắc thủ không bỏ qua.” Đào Ngộ bỗng chốc để sát vào Kim Hưu, bay nhanh mà ở nàng trên môi rơi xuống một hôn, tràn ngập hung ác nham hiểm trong mắt hiện lên nhất định phải được.

Kim Hưu bỗng nhiên hoàn hồn, tâm hoảng ý loạn dưới nặng nề mà một cái tát quăng qua đi: “Làm càn!”

Chưa bao giờ có người dám can đảm như vậy khinh bạc với nàng, lúc trước Đào Ngột cũng từng đối nàng động tay động chân, nhưng cũng không từng như thế làm càn, Kim Hưu giờ phút này thật là tức giận. Nàng không nghĩ tới chính mình một phen lời nói không có đánh mất hẳn ý niệm, ngược lại thế nhưng chọc đến hấn càng thêm làm càn, tức khắc trong lòng là thật thật lại cấp lại giận, không chút suy nghĩ liền dùng ra bảy tám phần lực đạo nặng nề mà trườ qua đi.

“Bang!”

Thanh thúy bàn tay tiếng vang lên, Đào Ngột đầu bị đánh đến oai qua đi, trên mặt theo sau bỗng dựng hiện lên năm điều hồng ắn cũng cao cao mà sừng lên.

“Trừ phi gia đã chết, nếu không người chung sẽ là của ta.” Đào Ngột đột nhiên áp xuống trong mắt khói mù cùng uể oải, cuồng tứ mà liếm liếm bên môi vết máu, ngay sau đó rốt cuộc nhin không được một cái xoay người liền biến mất.

Lại dãi đi xuống, hấn sợ chính mình sẽ mất khống chế, cùng nàng phát sinh càng kịch liệt xung đột.

Kim Hưu chỉ xem tới được hấn cuồng ngạo bá đạo, lại nhìn không tới hấn trong lòng sớm đã quay cuồng dục phá thể mà ra phần nộ, chua xót cùng ghen tuông.

Ta biết người chỉ nghĩ cùng ta vi sư làm đồ đệ, nhưng ta lại chỉ nguyện cùng người thành ngẫu nhiên thành đôi. Người đạo tâm trung đã có người, kia trong lòng tràn đầy đều là người ta lại nên đi nơi nào?

Rõ ràng chỉ nghĩ thân thủ vì người tạo người yêu thích mộng đẹp, chính là kết quả là như thế nào thế nhưng chọc đến người sinh khí, ta thất ý đâu?

Kim Hữu ngờ ngẩn nhìn hãn biến mất địa phương, trong lòng dâng lên chưa bao giờ từng có phân loạn.

Như thế nào thế nhưng sẽ biến thành như vậy.....

Tác giả có lời muốn nói: Anh anh, hôm qua xin nghỉ hẳn lại thân nhóm thấy được mì? Ngày hôm qua khổ bức sinh bệnh trung, vốn định kiên trì đổi mới, chính là mã mấy chữ thật sự có chút chịu không nổi, cho nên hôm qua liền mặc có đổi mới, anh anh, cho nên hôm nay nhiều chút 1000+ tự tới bồi thường đại gia, hy vọng mọi người xem vui vẻ ~ (3)

ps: Như có ngày hôm qua như vậy lâm thời ngoài ý muốn, giống nhau hoan sẽ ở văn hạ hẳn lại trung phát sinh xin nghỉ điều báo cho đại gia nha, nếu đổi mới ngày mặc cho mời giấy xin phép nghỉ cũng mặc có đổi mới nói, kia đại khái là hoan đình điện, hôn mê, hoặc là bị ngoại tinh ET trói đi rồi, nếu nói vậy, khụ khụ, chờ ta trở lại sẽ ở trước tiên cởi sạch năm hảo chờ nãi nhóm chà đạp.....

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

33 Ngẫu Nhiên Gặp Được Thao Thiết

--

Ngẫu nhiên gặp được Thao Thiết

Đào Ngột từ Kim Hưu trong mộng ra tới thân thể tỉnh lại thời điểm, phi thúy cùng Bạch Mạn thấu lại ở trong sân vượn thành một đoàn đánh lên.

Từ “Ân nhân cùng Tiên Tôn rốt cuộc cái nào lợi hại” cho tới bây giờ “Ân nhân cùng sư phó có thể hay không ở bên nhau”, đánh nhau biện luận đã trở thành ngày gần đây tới nhằm chán vô cùng phi thúy cùng Bạch Mạn thấu trong sinh hoạt duy nhất giải trí tiêu khiển.

“Sư phó không có khả năng cùng sư đệ ở bên nhau người này chỉ cái gì cũng đều không hiểu xuân con thỏ!” Phi thúy đỏ lên một trương thanh tuấn khuôn mặt nhỏ, phần nộ sinh khí mà trừng mắt về mặt hung dạng Bạch Mạn thấu, một bên rỗng giận một bên nặng nề mà chụp bay nàng huy hướng chính mình khuôn mặt nhỏ móng vuốt, sau đó đột nhiên néo nàng đen như mực đầu tóc phản công.

“Đánh rắm người cái bốn cây trúc! Ân nhân thích Tiên Tôn lão nương liền phải làm Tiên Tôn cũng thích ân nhân, cho nhau thích tự nhiên liền có thể ở bên nhau! Không được người từ giữa làm khó dễ!” Bạch Mạn thấu mượng mà khuôn mặt nhỏ bởi vì sinh khí cùng đau đớn càng thêm mà tròn trịa lên, mượng mà phúc khí bộ dáng cùng trên mặt kia ngập trời tức giận một chút cũng không phù hợp. Nàng sinh khí cực kỳ, này chết cây trúc vì cái gì tổng ái từ giữa làm khó dễ quấy rối hủy nhân duyên người khác?

Hồng trần thế tục gian, có thể được đến một người toàn tâm toàn ý mà ái người, là cùng bầu trời hạ bạch màn thâu giống nhau mờ ảo lại cực độ hạnh phúc sự tình. Đây là Bạch Mạn thấu chịu trước kia chủ nhân ảnh hưởng mà hình thành tình yêu xem. Ở nàng xem ra, chỉ cần hạnh phúc, chỉ cần yêu nhau, những cái đó hư vô mờ ảo thế tục ánh mắt tính cái rằm.

Cho nên đương phi thúy luôn là một mà lại mà ở tam mà vì cái này thí mà cách trở phản đối Đào Ngột theo đuổi bầu trời hạ bạch màn thâu như vậy mờ ảo mà hạnh phúc sự tình thời điểm, Bạch Mạn thấu trong lòng tức giận quả thực có thể biến thành phi đao, đem hăn bắn thành tổ ong vò vẽ.

Một chân hung hăng mà đá hướng phi thúy bụng, bị hăn một cái tay mắt lạnh lẽo né qua lúc sau, Bạch Mạn thấu đó là càng thêm tức giận đến sắc mặt trắng bệch, hoàn toàn không màng chính mình tóc bị người nắm đến chết đau đột nhiên một cái nhào lên đi tìm chết tử địa bắt lấy hăn quần áo đối với hăn trắng nõn khuôn mặt nhỏ chính là ngao ô một ngum.

“Oa a đau đau đau ——” phi thúy kêu rên, tức giận đến suýt nữa muốn ngắt xi. Đây chỉ chết con thỏ cư nhiên liền hăn mặt đều cắn! Tức khắc giận từ trong lòng khởi, ác hướng gan biên sinh, rớt cuộc bất chấp mặt khác, ra sức tránh ra Bạch Mạn thấu áp chế, vươn tay hung tợn mà bóp lấy Bạch Mạn thấu thịt đô đô hai má hung hăng mà một phen ninh trụ.

“Cấp lực lượng hoảng thái ngô ngô ngô ——” cấp lão nương buông ra! Bạch Mạn thấu đau đến đảo hút một hơi, ở trong lòng chửi ầm lên, lại là gắt gao cắn phi thúy bất động khẩu.

“Không hoảng hết liền không hoảng hết ——” phi thúy gương mặt cũng là đau nhức không thôi, một bên hàm hồ mà gào thét một bên chết không buông khai tay.

Hai người đều là tức giận đến sắc mặt trắng bệch, trong lòng một phen lửa giận thiêu vô cùng cực nóng, hung tợn mà trừng mắt hai mắt các không

tương làm.

Liền ở hai người lại lần nữa lâm vào cục diện bế tắc lưỡng bại câu thương là lúc, đột nhiên sân mặt đông Đào Ngột phòng đại môn đột nhiên một tiếng vang lớn, liền như vậy âm âm cho người ta từ bên trong nổ tung. Ngay sau đó một đạo màu đen bóng người như tia chớp bay nhanh mà từ trong phòng lao tới, từ bọn họ đỉnh đầu xẹt qua, xông thẳng dưới chân núi mà đi. Lưu lại một trận hàn ý thấu xương, quý dị sắc bén hơi thở.

Đang ở đánh nhau trung hai người tức khắc ngăn ngưng, ngay sau đó ngây ngốc mà liếc nhau, không hẹn mà cùng mà một phen nhảy dựng lên, liền giả đều đã quên tiếp tục đánh.

“Ân nhân người đi đâu? Từ từ từ từ a ——” Bạch Mạn thấu làm Đào Ngột quân sư quạt mo, tự nhiên là biết Đào Ngột nhập Kim Hưu chi mộng chuyện này, giờ phút này thấy hẩn thế nhưng như vậy phát cuồng dường như xông ra ngoài, tức khắc lo lắng mà nhảy dựng lên, cái gì cũng không rảnh lo, thân mình “Hưu” mà chọt lóe liền theo đi lên.

Kim Hưu Tiên Tôn mộng là ác mộng nàng là biết đến, chẳng lẽ là kia mộng thật sự quá mức đáng sợ, đem ân nhân đều dọa tới rồi? Vẫn là..... Ân nhân bị mặt khác cái gì kích thích?

“Uy uy ——” phi thúy há hốc mồm, dưới chân vừa động liền tưởng theo sau, chính là hẩn cũng không biết Đào Ngột cùng Bạch Mạn thấu đi vào giấc mộng tiểu kế hoạch, này đây chỉ cho là chính mình kia bạo tính tình sư đệ lại động kinh, lại nghĩ đến sắc trời tiêm vãn, nếu là hẩn cũng đi theo đi, Kim Hưu tỉnh lại không ai hầu hạ, đành phải hậm hực mà bùm mặt thượng miệng vết thương lại là bất đắc dĩ lại là phần nô mà mắng Bạch Mạn thấu vào nhà đi. Mắng mắng trong lòng rồi lại cổ quái mà không thoải mái lên

Đáng chết xuân con thỏ, cứ thế cấp hương về phía theo sau làm cái gì? Như vậy để ý hấn kia tàn bạo sư đệ còn ngây ngốc mà muốn tác hợp sư phó cùng sư đệ, thật xuân! Xuân đã chết!

Mà bên kia, Bạch Mạn thấu bụm mặt nháy chân hoang mang rối loạn vội vội mà đuổi theo Đào Ngột mà đi, thật vất vả ý vào con thỏ trời sinh tốc độ ưu thế đuổi theo Đào Ngột, lại suýt nữa bị hấn cặp kia mục đỏ đậm, sắc bén âm trầm như ma giống nhau sắc mặt cùng quanh thân kia đủ để mà đông lạnh ba thước rét lạnh sát ý sợ tới mức một cái té ngã từ giữa không trung tài xuống dưới.

“Ân nhân! Ân nhân! Người làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì nhi?” Vội vàng vỗ vỗ ngực hoãn quá khí nhi tới, Bạch Mạn thấu một bên nỗ lực tăng tốc đi theo Đào Ngột bước chân, một bên huy móng vuốt dò hỏi.

Đào Ngột liền quét đều không có quét nàng liếc mắt một cái, trong lòng bởi vì mới vừa rồi Kim Hưu kia một phen lời nói nặng nề khó chịu đến mấy dục phát cuồng. Trong lòng có thứ gì chính ngo ngoe rục rịch, cơ hồ liền phải bộc phát ra tới.

Hấn cũng không biết chính mình muốn đi đâu, hấn chỉ biết giờ phút này chính mình không thể ngốc tại trên núi, nếu không, hấn sợ chính mình sẽ vô pháp khống chế trong lòng kia cỗ mãnh liệt cuồng bạo thị huyết hủy diệt **, làm ra cái gì không thể vẫn hồi sự tình tới.....

“Ân nhân.....” Bạch Mạn thấu còn muốn nói cái gì, lại thấy phía trước Đào Ngột đột nhiên một cái quay đầu lại, trong mắt dâng lên sát ý làm nàng đột nhiên run lên, nháy mắt ách ngôn, không dám nói thêm nữa một chữ.

Bạch Mạn thấu co rúm lại thân mình, không dám nói thêm nữa, chỉ có thể lại là khó hiểu lại là lo lắng mà đi theo Đào Ngột loạn hương.

Ân nhân đây là muốn đi đâu a?

Đi đâu?

Đào Ngột chính mình cũng không biết.

Hắn chỉ nghĩ tìm cái địa phương nào, đem chính mình trong lòng kia sợi áp lực mà buồn đau khó nhịn cảm xúc phát tiết ra tới. Kia cảm giác như ngạnh ở trong lòng, đâm vào hắn trong lòng lại đau lại sấp, nhưng thiên lại là thâm dưới đáy lòng, nói không nên lời cũng sờ không được —— cảm giác này không ngừng mà kích thích hắn trong xương cốt có chứa giết chóc chi ý, làm hắn trước mắt màu đỏ tươi, thân thể mỗi một chỗ đều kêu gào muốn thấy huyết, làm hắn điên cuồng muốn nghe được móng vuốt bóp nát đầu, óc vỡ toang thanh âm.

Hắn biết như vậy chính mình, không thể ở Bắc Hoa Sơn gốc. Nếu không nếu là một không cẩn thận thương tới rồi phi thúy hoặc là Bắc Hoa Sơn thượng còn lại sinh linh, Kim Hưu tất nhiên không bao giờ sẽ tha thứ hắn.....

Đào Ngột hung hăng nuốt xuống trong lòng chua xót chua xót, trong lòng ngũ vị trần tạp.

Hắn rõ ràng chỉ là một con thú, vì cái gì lại sẽ có như vậy điên cuồng yêu ai một ngày? Liên cảm xúc như vậy kề bên mất khống chế dưới tình huống, còn vẫn như cũ sẽ không tự chủ được mà để ý nàng để ý hết thảy.....

Đào Ngột biết, chính mình vĩnh viễn đều không thể sẽ vứt bỏ nàng, liên tính nàng thật sự lòng có người khác.

Bạch Mạn thấu xoa hắn thở phì phò nhi, vùi đầu gặt gao đi theo Đào Ngột, thường thường dùng khước mắt thật cẩn thận mà ngắm hắn liếc mắt một cái, lại vẫn như cũ không dám nói lời nào.

Yêu tình trực giác làm nàng đối giờ phút này Đào Ngột lòng tràn đầy sợ hãi, nàng một chút cũng không nghi ngờ nếu là chính mình ở thời điểm này lẩm miệng một câu sảo đến ân nhân, hẳn sẽ trực tiếp một móng vuốt bóp nát nàng giáo nàng hồn phi phách tán. Chính là cứ việc như thế nàng vẫn là gắt gao đi theo hẳn không có quay đầu trở về núi, nàng không phải không sợ, chỉ là cái dạng này Đào Ngột.....

Thế nhưng làm nàng bỗng dưng sinh ra một loại nói không nên lời khổ sở cùng lo lắng.

Nàng còn nhớ rõ nhiều năm trước chính mình chủ nhân bị kia hỗn đản nam nhân phụ lòng lúc sau, tuyệt vọng mà chết cái kia buổi sáng, cũng là cái dạng này thần sắc —— đương nhiên, không phải chỉ Đào Ngột trên người như vậy sát khí cùng âm trầm hơi thở, mà là ánh mắt.

Chủ nhân trước khi chết kia trước mắt đến xương đau thương, nàng đời này đều sẽ ghi khắc.

Kia trong mắt tuyệt vọng cùng đau đớn, hỗn loạn đến chết cũng không muốn chân chính tiêu tán cuối cùng một tia chờ đợi cùng chấp nhất, làm canh giữ ở mép giường rõ ràng cái gì tình tình ái ái cũng đều không hiểu nàng xem đến cơ hồ tâm đều vỡ vụn mở ra.

Đến chết không thôi si.

Giờ phút này tiểu bạch ân nhân cùng khi đó chủ nhân, ánh mắt tương tự.

Tuy rằng khi đó chủ nhân sắc mặt tái nhợt, nhu nhược bất kham, mà giờ phút này tiểu bạch ân nhân thoát nhìn âm trầm lãnh khốc đến làm người run rẩy, nhưng hẳn đáy mắt không tự chủ chảy ra kia hỗn loạn mờ mịt uế oải chua xót đau nhức, lại là kia nàng hoảng hốt có loại nhìn tiền nhiệm chủ nhân khi chua xót.

Tiểu bạch ân nhân sợ là hãm thật sự thâm, sâu đến chính hãn cũng không biết tới rồi cái gì trình độ.

Bạch Mạn thấu nhú mày, trong lòng thở dài. Rốt cuộc Tiên Tôn trong mộng đã xảy ra chuyện gì?

Đúng lúc này, hai người phía dưới không biết là nơi nào địa phương truyền đến một câu cực kỳ bi thương rống to: “Hảo người cái Thao Thiết, thế nhưng tàn nhẫn ăn luôn ta năm cái hài tử, lão tử nhất định phải giết người vì ta kia đáng thương hài nhi báo thù!”

Bạch Mạn thấu không để bụng, một lòng suy đoán Kim Hưu cảnh trong mơ, lại không nghĩ rằng phía trước Đào Ngột đang nghe đến lời này lúc sau, thân mình đột nhiên một đốn, trong mắt phụt ra ra một cỗ cường hãn dữ tợn phần nộ.

Hãn ngừng một lát, ngay sau đó đột nhiên liền triệu phía dưới xanh um tươi tốt cánh rừng phác thân mà đi.

Bạch Mạn thấu mãn nhãn kinh ngạc, thật vất vả phản ứng lại đây theo đi lên, vừa mới xuyên qua cánh rừng lại thấy nhà mình ân nhân đã cùng một người cao lớn cường tráng, diện mạo uy nghiêm cương nghị nam nhân dây dưa ở bên nhau đánh thương. Mà ở bọn họ cách đó không xa, còn ngã ngồi một con đầy người là huyết, hai mắt đại ra, thoát nhìn như là bị đánh choáng váng to lớn con bướm.

“Uy uy uy nơi nào tới bệnh tâm thần a ——” kia cao lớn cường tráng nam nhân —— Thao Thiết bị đột nhiên xuất hiện lại thế tới rào rạt, chiêu chiêu sắc bén Đào Ngột cấp hoảng sợ, một bên theo bản năng mà phòng thủ một bên oa oa kêu to.

“Thao Thiết, hừ.” Đào Ngột lại là cười lạnh một tiếng, bên môi rút khỏi sắc bén thị huyết sát ý.

Tại đây đương khẩu bị hấn đụng vào, thực hảo. Hấn cũng sẽ không quên Kim Hưu đã từng nói qua, nàng sẽ ban ngày ngủ say, là bởi vì đã từng cùng Thao Thiết đại chiến khi bị hấn gây thương tích, hấn đã sớm nghĩ nào ngày nhất định phải giết chết kia Thao Thiết cho nàng báo thù. Mà nay ngày vừa lúc ở lúc này bị hấn đụng tới, phi thường hảo, hấn vừa vận nhu cầu cấp bách tìm cá nhân đánh nhau phát tiết phát tiết. Mà hiện nay gặp cái này đầu số gây tội, vừa lúc có thể giúp Kim Hưu báo thù, hoàn toàn không cần cố kỵ cái gì, thực hảo thực thích hợp.

Lập tức, đột nhiên buông ra chính mình trên người toàn bộ năng lượng, Đào Ngột nắm ngón tay hướng tới không trung một trảo, đôi tay huyền hóa ra bén nhọn lạnh lẽo móng vuốt, hai tay thượng cũng đột nhiên theo móng vuốt hiện hình mà nhảy ra hai cổ dữ tợn điên cuồng lại là mờ ảo vô hình màu đen chướng khí, như rắn độc giống nhau uyển quán lấy Đào Ngột hai tay diên mà thượng, bộc phát ra hung hấn đáng sợ tử vong sát khí.

“Oa cư nhiên tới thật sự? Ta nói người thật là chỉ Bạch Hồ tinh sao? Đây lực lượng thực quý dị a người rốt cuộc là ai a? Ta không thích ăn lão hồ càng không thích ăn không thể hiểu được không biết là gì đó đồ vật a.....”
Kia Thao Thiết thấy Đào Ngột mãn hàm sát khí mà triều chính mình đánh tới, tức khắc cảm giác không thể hiểu được, một mặt ngăn cản một mặt bùm bùm mà một đốn hỏi. Nhưng động tác gian cũng đã nghiêm túc lên, không hề là mới vừa rồi theo bản năng phòng thủ, mà là mặt mày hiện lên một mặt hiểu chiến cùng hưng phấn, bắt đầu toàn lực đối thượng Đào Ngột.

Hấn liền thích cường đại gia hỏa, đánh lên tới sáng, đánh thẳng ăn lên càng có cảm giác thành tựu, hắc hắc.

“Vô nghĩa thật nhiều, lão tử hôm nay muốn người mệnh!” Đào Ngột trong máu hiếu chiến ước số toàn bộ điên cuồng mà trào dâng mà ra, hấn biết trước mắt này cái gì Thao Thiết gia hỏa so hiện tại chính mình cường đại, nhưng hấn quản không được như vậy nhiều, chỉ cần tưởng tượng đến hấn làm hại Kim Hưu ba ngàn năm không thấy được ánh mặt trời ban ngày, hấn

trong lòng vốn là thiêu nhiệt liệt lửa giận càng là phóng lên cao, đôi nàng đau lòng không tha nháy mắt phủ qua trong lòng bởi vì nàng kia phiên lời nói mà sinh ra ghen ghét cùng năm đau.

Không ai có thể thương tổn nàng còn như vậy tiêu dao tự tại mà loạn hoảng.

Tác giả có lời muốn nói: Cho nên kỳ thật Thao Thiết thứ này xác thật là cái bi thôi pháo hôi khỵ. Thứ này là cái đồ tham ăn, lấy tham ăn trừ danh.

Tới, tiếp tục phổ cập khoa học: Thao Thiết (tảo tiè)

《 thần dị kinh? Tây Nam hoang kinh 》 : “Tây Nam mới có người nào, thân nhiều mao, trên đầu mang thỉ. Tham như tàn nhẫn ác, tích tài mà không cần, thiện đoạt người ngũ cốc (thượng nhị câu nguyên tác “Hảo tự tích tài, mà không thực người cốc”, theo 《 sử ký? Ngũ Đế bản kỷ 》 chính nghĩa dẫn sửa). Cường giả đoạt lão kẻ yếu, sợ cường mà đánh đơn, danh rằng Thao Thiết.

Baidu chú thích: Thao Thiết là trong truyền thuyết long thứ năm tử, là một loại trong tưởng tượng thần bí quái thú. Sách cổ 《 Sơn Hải Kinh 》 giới thiệu này đặc điểm là: Dương thân, đôi mắt ở dưới nách, hồ răng người trảo, có một cái đầu to cùng một trương miệng rộng. Thập phần tham ăn, nhìn thấy cái gì liền ăn cái gì, bởi vì ăn đến quá nhiều, cuối cùng bị căng chết. Sau lại hình dung tham lam người kêu: “Thao Thiết”.

Nghiệt Đồi [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

34 Mất Đi Cánh Tay Phải

--

Mất đi cánh tay phải

Tươi tốt núi rừng chi gian, Đào Ngột hai tay phía trên quần quanh nồng đậm như mực giống nhau chường khí, chường khí hóa thành lợi trảo, phất tay chi gian đó là chặt đứt mấy viên thô tráng che trời cổ mộc, hai chân liên hoàn đá ra, kia cắt thành một đoạn một đoạn cây cối cành khô tức khắc hỗn loạn phong lôi chi thế, gào thét nhằm phía Thao Thiết.

“Tới hảo ha ha!”

Thao Thiết ánh mắt sáng lên, cương nghị trên mặt hiện lên một mặt thị huyết hưng phấn. Chỉ thấy hắc đôi tay ôm cầu, lòng bàn tay phiếm ra thanh hắc sắc quang mang, nói chuyện chi gian, đã là ở đôi tay chi gian sinh ra một cái đen nhánh lốc xoáy.

Kia lốc xoáy sinh ra ra lôi kéo chi lực thật là mạnh mẽ, đem kia hơn mười đoạn thô tráng đoạn mộc toàn bộ hút vào lốc xoáy giữa, ngay sau đó, Thao Thiết đôi tay hướng ra phía ngoài đẩy, kia thanh hắc sắc lốc xoáy giữa thế nhưng nổ bắn ra ra một đạo hung lịch gió lốc, giống như một đạo mũi tên nhọn giống nhau, tia chớp bắn về phía Đào Ngột.

Kia gió lốc giống như có sinh mệnh cự long, ở không trung rít gào mà đến, khí thế sắc bén, hỗn loạn lôi đình chi thế.

Đào Ngột thấy vậy, mặt mày trầm xuống, điểm đủ dựng lên, rộng to một thân, trong lòng bàn tay đột nhiên bắn nhanh ra màu đen chường khí, hóa

thành kiên cố mang nhận, không tránh không kháng mà hướng tới kia gió lốc nghênh đi.

Nhưng ai ngờ kia Thao Thiết thấy vậy lại là cười ha ha, đôi tay vung lên, kia gió lốc thế nhưng đột nhiên phân liệt thành mấy chục đoạn, đem Đào Ngộ vây quanh ở trong đó, đồng thời điên cuồng tập kích.

Đào Ngộ thần sắc càng thêm sắc bén, nhưng lại không thấy bất luận cái gì hoảng hốt, hăn đột nhiên hướng về phía trước nhảy lên, hai móng phiếm sắc bén ngân quang, ý đồ phá vỡ này quý dị gió lốc vây quanh.

Cũng là hăn bản thân lực lượng thật sự cường hãn, tốc độ như vậy điên cuồng một cái tăng lên, lại là ngành sinh sinh mà liền phải phá vỡ kia gió lốc mà ra. Nhưng hăn hiện tại lực lượng rốt cuộc bị Kim Hưu phong hơn phân nửa, Thao Thiết cùng hăn đều là thượng cổ mãnh thú, kia lực lượng cùng hăn không có bị phong ấn phía trước lực lượng là không phân cao thấp. Này đây Đào Ngộ tốc độ lại mau, cũng không có mau quá Thao Thiết.

“Hảo!” Mắt thấy Đào Ngộ liền phải phá gió lốc mà ra, Thao Thiết hưng phấn mà hét lớn một tiếng, thân mình chợt lóe, thế nhưng nháy mắt xuất hiện ở Đào Ngộ phía trên, tay phải lại là một đạo càn quét mãnh liệt gió lốc triều Đào Ngộ đánh tới.

Đào Ngộ ngăn cản không kịp, thế nhưng bị kia giống như cự long giống nhau gió lốc hung hăng mà ở căn cánh tay phải, thoát thân không được.

Này gió lốc mang theo căn nát hết thảy rồi lại vô pháp tránh thoát lực lượng, giảo đến Đào Ngộ cánh tay phải tựa như bị thứ gì nghiền nát giống nhau, cực đoạn đau đớn lan tràn mở ra.

“Tiểu bạch ân nhân!” Đang ở một bên nhi nóng vội quan chiến Bạch Mạn thấu tức khắc lo lắng rộng to, mẫn nhãn phần lộ huy móng vuốt nhỏ liền phải xông lên cùng Thao Thiết liều mạng.

“Nguyên lai còn có một con phì phì thỏ con a? Ha ha, vừa lúc vừa lúc, hồi lâu không có ăn thịt thỏ!” Kia Thao Thiết thấy Bạch Mạn thấu từ cây cối trung hướng hẳn vọt tới, tức khắc thềm, liếm liếm miệng, vui sướng mà cười ha hả.

Như vậy cười, liền không thiếu được có chút phân tâm.

Đào Ngộ nhìn trúng này trong nháy mắt cơ hội, mặt mày trung hiện lên một mặt tuyệt đối sát ý, vô cùng quyết đoán mà tàn nhẫn mà huy động tay trái, lại là hung hăng chặt đứt chính mình cánh tay phải, từ kia gió lốc trung thoát thân mà ra, cũng tại hạ một giây, lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thể chụp vào Thao Thiết.

Thao Thiết kinh ngạc với Đào Ngộ quyết đoán thiết huyết, liền ở hẳn ngốc lảng trong nháy mắt, Đào Ngộ đã đem móng vuốt hung hăng mà đâm vào hẳn ngực, cũng hung hăng mà uốn éo, ngạnh sinh sinh ở hẳn ngực trào ra một cái động lớn.

“Ân nhân làm tốt lắm! Ân nhân cố lên!” Bạch Mạn thấu thấy vậy, tức khắc dưới chân đột nhiên dừng lại, cấp Đào Ngộ thêm khởi du tới. Nàng biết chính mình nhỏ yếu, như vậy xông lên đi không giúp được ân nhân còn sẽ kéo chân sau, bởi vậy trong lòng lo lắng lại cũng không dám tùy tiện tiến lên.

“Đánh chết hẳn đánh chết hẳn này chỉ hỗn đản! Con của ta a..... Con của ta a.....” Kia tấm máu ngã vào Bạch Mạn thấu cách đó không xa thật lớn con bướm cũng không biết khi nào kiên trì ngồi dậy, thấy như vậy một màn, tức khắc lấy lại tinh thần phần hận mà thất thanh khóc rống lên. Kia tiếng khóc thê lương, mang theo tuyệt đối phần nộ cùng thương tâm, còn có tuyệt vọng cùng hận ý.

“Không tồi không tồi, đã lâu không có chơi như vậy nghiêm túc!” Thao Thiết cùng Đào Ngộ giống nhau, bốn đều là hiếu chiến người, nhưng bởi

vì tự thân lực lượng chi cao, lại đem chú ý điểm đều đặt ở ăn đồ vật mặt trên, đã hồi lâu chưa từng cùng ai như vậy nghiêm túc mà đánh quá một trận, giờ phút này thế nhưng bị Đào Ngột gây thương tích, đốn là tới nồng hậu tính chất, cũng mặc kệ chính mình ngược giờ phút này chính huyết nhục mơ hồ đi xuống chảy huyết, bay thẳng đến Đào Ngột phác tới.

Vì thế không đợi Đào Ngột rơi xuống đất, lại là mấy đạo chướng khí gió lốc đánh úp lại, đồng thời Thao Thiết hai chân cũng là trên mặt đất vừa giẫm, cùng với một cái thật lớn cạm bẫy xuất hiện, Thao Thiết thân thể đã là cuồng nhằm phía Đào Ngột.

Đào Ngột đang ở giữa không trung giữa, tránh cũng không thể tránh, mắt thấy mấy đạo chướng khí gió lốc đánh úp lại, lại thấy kia Thao Thiết đáng giận mặt, vốn là bị tức giận cùng thị huyết sát ý hướng hôn đầu hẳn càng là tức giận bùng bùng phẫn chấn, hoàn toàn không né không tránh không nói, lại là điên cuồng hét lên một tiếng, lại một lần sinh sôi mà phá khai rồi Kim Hưu phong ấn, cường hãn mà bộc phát ra kinh người lực lượng, theo sau dùng tay trái hung hăng hướng kia mấy đạo chướng khí gió lốc chộp tới.

“Phanh ——”

Kia mấy đạo chướng khí gió lốc hung hăng mà va chạm ở Đào Ngột chướng khí lợi trao phía trên, nhưng lúc này Đào Ngột chỉ còn tay trái, chính là lực lượng đột nhiên bùng nổ, lại sao cập hỏa lực toàn bộ khai hỏa Thao Thiết đâu?

Luân phiên va chạm dưới tức khắc cổ họng một ngọt, Đào Ngột một ngụm máu tươi phun ra, tay phải cụt tay miệng vết thương chỗ càng là nứt toác mở ra, máu tươi giống như suối phun giống nhau rải rơi xuống, nhiễm hồng tắng lớn tắng lớn xanh biếc cành lá. Thân mình cũng là bị Thao Thiết một cái mãnh đánh cấp xa xa mà đánh bay đi ra ngoài.

Đào Ngột chỉ cảm thấy toàn thân tựa như bị xé rách mở ra giống nhau, đau cực, nhưng trong lòng lửa giận lại thiêu càng thêm cực nóng, thân mình vừa động, định tái khởi thân mà chiến.

“Ân nhân ——!” Bạch Mạn thấu thất thanh tiem cười, lại cấp lại giận, thân mình vừa động bôn tiến lên đi đỡ Đào Ngột.

Thao Thiết lại là lại lần nữa mang theo phần phật tiếng xé gió cuồng hướng mà đến, lúc này Đào Ngột cũ lực đã lão, tân lực chưa sinh, căn bản là vô pháp tránh thoát Thao Thiết tiếp theo công kích.

Liền tại đây nghìn cân treo sợi tóc hết sức, không trung đột nhiên một đạo kim quang hiện lên, ngay sau đó một cái kim sắc quang cầu hung hăng mà bổ về phía chính đây mặt đặc ý ý cười Thao Thiết, đau đến hãn hít hà một hơi, oa oa kêu to.

“Ai đánh lén ai đánh lén? Quá vô sỉ!”

“Đã lâu không thấy, Thao Thiết.” Kim quang đạm đi, lại là mặt vô biểu tình Kim Hưu!

Bởi vì bị thương toàn thân đau nhức mà có chút thần trí tan rã Đào Ngột hung hăng ngấn ra, hung hăng mà trừng lớn đôi mắt nhìn chăm chăm Kim Hưu.

“Tiên Tôn sao có thể đã tỉnh? Đây, hôm nay còn chưa hắc a!” Bạch Mạn thấu thất thanh thét chói tai làm Đào Ngột minh bạch trước mắt nàng đều không phải là chính mình ảo giác, mà là chân thật! Tức khắc trong lòng không biết như thế nào, thế nhưng kịch liệt mà run rẩy lên, sinh sôi lại nôn ra một búng máu tới.

“Ân nhân!” Bạch Mạn thấu bất chấp kinh ngạc, vội vàng nôn nóng mà vỗ vỗ Đào Ngột ngực.

Cách đó không xa Kim Hưu thấy vậy, rớt cuộc đầu vừa chuyển, nhìn về phía hai người. Đang xem đến trên mặt đất Đào Ngột cụt tay là lúc, mấy không thể thấy mà nhú nhú mày, trong mắt xẹt qua một mặt như nhận hàn băng cùng huyết sắc.

“Nguyên lai là Kim Hưu Tiên Tôn, quả thật là đã lâu không thấy, không nghĩ tới nhiều năm không thấy, Tiên Tôn đều bắt đầu học được sau lưng đánh lén bực này không quang minh thủ đoạn!” Thao Thiết che lại miệng vết thương đứng lên, cương nghị trên mặt hiện lên căm thù cùng cảnh giác, hừ lạnh một tiếng trào phúng nói.

Nhiều năm trước kia vừa đứng, nàng đánh đến hấn suýt nữa hồn phi phách tán, hấn cũng sẽ không quên. Gia hỏa này tuy nói là chỉ mẫu, nhưng là sức chiến đấu lại thật sự không thể coi thường.

“Trọng thương bốn tọa đồ nhi, người nói, này bút tân trưởng như thế nào tính?” Kim Hưu không để ý tới hấn trào phúng, chỉ là sắc bén mà quay đầu lại nhìn hấn, trong mắt sát khí lại là không chút nào che dấu.

Thao Thiết sửng sốt, hoàn toàn không nghĩ tới này nửa đường sát ra tới Trình Giáo Kim thế nhưng sẽ là Kim Hưu đồ nhi. Hấn vẫn luôn biết Kim Hưu là cái cực kỳ bệnh vực người mình gia hỏa, giờ phút này lại thấy nàng giữa mày tất cả đều là tuyệt đối sát khí, liền biết nàng là thật sự tức giận. Tức khắc nặng nề mà hừ lạnh một tiếng phi thường không hài lòng mà ném xuống một câu, bay nhanh mà một cái lắc mình liền không thấy.

“Đồ nhi? Tiên Tôn phẩm vị càng thêm mà không hảo! Đầu tiên là cứng rắn không có hương vị cây trúc, lúc này lại là đầy người chướng khí thoát nhìn da dày thịt béo Bạch Hồ tinh..... Không thể ăn! Không thể ăn!”

Hấn nhưng không ngu ngốc, bị thương còn lưu lại nơi này chờ Kim Hưu thu thập.

Nhìn Thao Thiết đào tẩu, Kim Hưu không có truy, quay đầu lại liền triệu Đào Ngột cùng Bạch Mạn thẩu đi tới. Kia vẻ mặt nghiêm túc lãnh lệ không có hoãn giảm, lại là càng thêm mà dày đặc.

“Tiên, Tiên Tôn, ngài mau cứu cứu ân nhân đi! Hãn, hãn tay.....” Bạch Mạn thẩu thấy Kim Hưu tới, Thao Thiết đào tẩu, tức khắc một viên mới vừa rồi sắp sợ tới mức nhảy ra thỏ nhi tâm ổn xuống dưới, lại thấy Đào Ngột này cả người là thương thê thảm bộ dáng, tức khắc không biết làm gì, gấp đến đỏ mắt tình cầu Kim Hưu nói.

Kim Hưu không nói gì, chỉ là lạnh lùng mà trừng mắt ý thức đã nửa hôn mê Đào Ngột, vung tay lên, kim quang hiện lên, lại là đã mang theo ở đây mấy người trở về Bắc Hoa Sơn.

Bao gồm kia bị trọng thương, lòng tràn đầy bi phẫn tuyệt vọng thật lớn con bướm.

Nhìn trên giường hành tích chặt vật, đầy người miệng vết thương càng là mất đi cánh tay phải, giờ phút này chính lâm vào hôn mê Đào Ngột, Kim Hưu mặt mày lạnh nhạt như sương, nội tâm lại tràn đầy tựa cuộn cuộn các-tơ lửa giận cuộn cuộn dựng lên.

Kia Thao Thiết, dám thương hãn đến tận đây!

Nếu không phải nàng từng thu Đào Ngột lực lượng đặt ở trên người mình, lại vì hãn an toàn ở hãn trên người hạ một tầng cảm ứng lực lượng, ở hãn nguy cấp một khắc cảm giác đến mà dùng mẫu thân giáo nàng không đến vạn bất đắc dĩ không thể dùng, mạnh mẽ nghịch thiên phá mộng mà ra cái kia phương pháp chính là đuổi qua đi, hãn hiện nay đã là Thao Thiết trong bụng vật!

Nếu không có nàng bởi vì mệnh mẽ nghịch thiên duyên cố vô pháp chân chính động thủ, nếu không, nhất định phải kêu kia Thao Thiết.....

Lửa giận phát ra, sát ý dữ tợn, chính vì Đào Ngột chữa thương tay thế nhưng không chịu khống chế mà một trọng, chọc đến hôn mê trung Đào Ngột một tiếng vô ý thức đau ngâm.

Này thanh đau ngâm làm Kim Hưu đột nhiên hồi qua thần.

Vội vàng ném đi trong đầu hiện lên huyết tinh một màn, Kim Hưu có chút chinh lăng mà nhìn trên giường Đào Ngột.

Nàng mới vừa rồi thế nhưng động như vậy mãnh liệt giết chóc chi ý!

Nàng là thần tiên, ngàn năm tu vi, sớm đã nên là lòng tràn đầy từ bi, lại là sinh khí cũng không đến mức dâng lên như vậy dày đặc sát ý mới là, như thế nào mới vừa rồi..... Thế nhưng động như vậy huyết tinh dữ tợn ý niệm?!

“Sư phó.” Nhưng vào lúc này, phi thúy bưng bạc chế chậu rửa mặt đi đến.

Kim Hưu hoàn hồn, áp xuống trong lòng quý dị cảm xúc, đối phi thúy gật gật đầu: “Nhẹ một ít sát, đừng đụng đến hãn cánh tay phải.”

“Là.” Phi thúy gật đầu ngồi xuống, vắt khô khăn lông nhẹ nhàng chà lau Đào Ngột trên người vết máu. Nhịn sau một lúc lâu, chung quy là nhịn không được, quay đầu đối Kim Hưu nói, “Sư phó, sư đệ tay.....?”

Kim Hưu thu hồi trong mắt hoang mang, tầm mắt nhẹ nhàng mà dừng ở Đào Ngột tay phải mặt vỡ chỗ. Kia miệng vết thương dữ tợn, lộ ra mơ hồ huyết nhục cùng với dày đặc đoạn cốt, chỉ là thoạt nhìn khiến cho người cảm thấy trong lòng run rẩy, đau đớn dị thường.

“Vi sư..... Cứu không được. Thao Thiết cùng Ngọc Bạch giống nhau, đều là thượng cổ bốn mãnh thú chi nhất, hãn trên người cũng mang theo sinh ra đã có sẵn chướng khí. Nay chướng khí đảo không giống như là Ngọc Bạch trên người như vậy lợi hại, nhưng lại sẽ làm miệng vết thương vĩnh cửu tính lưu trữ, vô pháp chữa trị chữa khỏi. Ngay cả vi sư pháp lực cũng chỉ có thể chữa trị hãn trên người một ít thật nhỏ miệng vết thương, đối này cụt tay không có cách.....” Kim Hưu nhíu mày, thở dài, chỉ chỉ Đào Ngột đã ẩn ẩn biến thành màu đen cánh tay phải mặt vỡ chỗ, trong mắt hiện lên trầm trọng cùng lo lắng.

“Kia sư đệ tay..... Chẳng phải là muốn phế đi?!” Phi thúy kêu sợ hãi, thần sắc ngăn không được khiếp sợ.

Tác giả có lời muốn nói: Anh anh ta tuyệt đối không có ở ngược nam chủ..... Hảo đi, thân mục khẳng định sẽ không làm nam chủ vĩnh viễn biến thành quá nhi, thân nhóm yên tâm!! Phải biết rằng hiện tại này hết thảy cực khổ đều là vì ôm được mỹ nhân về a, đều là vì mặt sau ngược nữ chủ a.....

【 kịch thấu!! Kéo đi ra ngoài bạo cú!!

Nói jj gần nhất thật sự trừu lợi hại, chương đổi mới luôn là biểu hiện không ra, thân nhóm nếu là nhìn không tới nói, liền đem địa chỉ lan “” đổi thành “my” sau đó ẩn hồi xe, hãn là là có thể biểu hiện mới nhất chương,

jj chính là cái đại tiện thụ a a a!!!

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

35 Đi Ngược Chiều Đại Giới

--

Đi ngược chiều đại giới

Kim Hưu trầm mặc, không nói gì, chỉ là lẳng lẳng mà nhìn trên giường Đào Ngột, sắc mặt ngưng trọng.

Khiếp sợ qua đi, phi thúy đột nhiên liền nhìn về phía trên giường Đào Ngột, chua xót mà lại đồng tình mà lắc đầu, đôi mắt phiếm hồng: “Sư đệ không phải thượng cổ mãnh thú sao, tại sao lại như vậy đâu.....”

Phi thúy rất cuộc thuần lương, cho dù là ngày xưa Đào Ngột luôn là khi dễ hẳn còn dám can đảm đối nhà mình sư phó có cái loại này đại nghịch bất đạo tâm tư, làm hẳn hận đến ngứa răng. Nhưng giờ này khắc này, thấy hẳn này phiên thê thảm bộ dáng, phi thúy trong lòng lại vô nửa điểm vui sướng khi người gặp họa cảm xúc, ngược lại là khó chịu không thôi.

“Một canh giờ sau, vi sư lên đường mang người sư đệ đi thần vân điện, người cùng tiểu thỏ nhi canh giữ ở trên núi chờ vi sư trở về.” Vẫn luôn trầm mặc không nói Kim Hưu đột nhiên mở miệng nói.

“Thần vân điện? Sư phó muốn đi tìm Thần Hưu điện hạ? Chính là ngài thân thể!” Phi thúy nghe vậy, kinh ngạc đến đứng lên, thanh nộn khuôn mặt nhỏ thượng mang theo không tán đồng chi ý.

Sư phó quả thực xằng bậy! Mới vừa rồi sư đệ đang muốn gặp nạn kia một khắc, sư phó mạnh mẽ vận dụng phi nguy cấp thời khắc không thể dùng, mạnh mẽ nghịch thiên phá mạng mà ra biện pháp chạy đến cứu sư đệ, đã là

là tổn hại nhiều năm tu vi, nội bộ bị thương, hiện giờ còn nếu không xa ngàn dặm hao tâm tổn sức cố sức mang sứ đệ thượng phi tiên không thể nhập Cửu Trọng Thiên thần vân điện, có thể nào chịu nổi?!

“Không sao, vi sư trong lòng hiểu rõ.” Kim Hưu lại là xua xua tay, yên lặng quét mắt Đào Ngọt trên tay miệng vết thương, ngay sau đó đứng dậy liền muốn đi ra ngoài.

Phi thúy còn muốn nói cái gì, nhưng lại biết rõ nhà mình sư phó không chút để ý bề ngoài hạ kia nói một không hai tính tình, há miệng thở dốc đi, lại vẫn là không có đem ngăn cản nói nói ra, chỉ là hai điều lông mày vắn thành bát tự hình, nhăn khở qua mặt lo lắng mà nhìn hướng cửa đi đến Kim Hưu.

Ai cũng không có nhìn đến, nhưng vào lúc này, ngoài cửa phòng, một cái sắc mặt khiếp sợ thân ảnh thân mình chợt lóe, bay nhanh mà rời đi.

Mà lúc này, Kim Hưu mới vừa duỗi tay mở cửa, ngực lại chợt đau xót, trước mắt cũng một trận trời đất quay cuồng, thân mình càng là không chịu khống chế chấn động, nháy mắt vô lực mà triều bên cạnh tài đi, hạnh đến nàng bay nhanh mà lấy tay chống đỡ được môn lúc này mới lao lực mà ổn định thân mình, không đến mức một đầu nện ở trên cửa.

“Sư phó!” Phi thúy nghe được tiếng vang, vội vàng đem trong tay khăn lông sau này một ném, quay đầu chạy như bay mà đến.

Kim Hưu đột nhiên thở hỗn hển khẩu khí, vừa định nói chuyện, lại là đột nhiên cảm thấy ngực một trận xé rách đau nhức, ngay sau đó sắc mặt trắng nhợt, yết hầu một ngọt, thế nhưng một búng máu phun tới, ở kim sắc làn váy thượng trán ra yêu diễm đóa hoa, tươi đẹp mà chói mắt.

“Sư phó! Sư phó! Người không sao chứ?!” Phi thúy hoảng hốt, luống cuống tay chân mà đỡ lấy Kim Hưu, hoảng loạn cùng lo lắng cơ hồ liền phải vịn vẹo hẳn thanh tuấn khuôn mặt nhỏ.

Hắn đi theo Kim Hưu lâu như vậy, có từng gặp qua nàng như vậy suy yếu bộ dáng? Kim Hưu ở trong mắt hắn vẫn luôn là không gì làm không được, cường hãn đến cực điểm. Mà lúc trước tuy rằng biết nàng nghịch thiên phá mộng, thân mình chắc chắn thu được phản phệ cùng bị thương, nhưng lại không nghĩ sẽ có như vậy nghiêm trọng. Này đây lúc này thấy Kim Hưu thể nhưng nôn xuất huyết tới, tức khắc hoảng loạn sợ hãi đến giống chỉ tạc mao tiêu miêu, kia tóc đều phải dựng thẳng lên tới.

“Không, không có việc gì.....” Phi thúy sợ hãi đến mau khóc ra tới, Kim Hưu lại là rốt cuộc từ kia đau nhức mang đến choáng váng trung thoát ly ra tới, không khỏi trong lòng cười khổ, duỗi tay lau đi bên môi vết máu, suy yếu mà vỗ vỗ phi thúy đỡ tay nàng, ách thanh âm trấn an nói.

Thế gian vạn vật đều có này vô pháp phá hư quy luật, sớm biết dùng kia nghịch thiên mà đi biện pháp chắc chắn trả giá đại giới, lại là thật sự không nghĩ tới, này đại giới lại là như vậy trọng, trọng đến liền nàng đều không thể cùng chi thoát chống lại. Ngực xé rách đau nhức, đau đến nàng sắc mặt trắng bệch, cơ hồ không thở nổi, Kim Hưu nhấp môi cười khổ, chớ trách ngày đó nàng mẫu thân giáo nàng biện pháp này là lúc, luôn mãi dặn dò nếu không có bất đắc dĩ, tất nhiên không thể dùng này phương pháp phá mộng mà ra.

Lúc ấy Đào Ngột từ nàng trong mộng phần nộ mà ra, lưu nàng một người, nàng tâm tư hỗn loạn, liền vẫn luôn ngốc tại tại chỗ nhìn hắn cho nàng làm ra tới ánh mặt trời, chỉ là không nghĩ tới đột nhiên lại cảm thấy ngực vạt áo phong có Đào Ngột lực lượng kim nguyên bảo lại là đột nhiên chấn động lên, từng trận điên cuồng sát khí từ giữa phun trào mà ra.

Nàng khiếp sợ hoàn hồn, vội vàng bấm tay tính toán, lại tính đến Đào Ngột nguy hiểm, trong lòng cũng không biết như thế nào, thế nhưng liền hung hăng một năm, tưởng cũng chưa từng tưởng liền dùng này đi ngược chiều phương pháp phá mộng mà ra tiến đến cứu giúp.

Chuyện này đến nay nàng cũng không ngờ minh bạch.

Nàng là tiên, nhất biết thiên định chi ý không thể trái kháng, vận vật sinh tử tồn vong, vận mệnh chú định tất có chú định, thay đổi không được. Đào Ngột lần này, sinh tử có mệnh. Đặt ở ngày xưa, nàng tuy trong lòng sẽ khó chịu lo lắng, lại tất nhiên sẽ không ý đồ đi ngăn cản thay đổi. Bởi vì biết thiên mệnh không thể trái, quy luật không thể diệt, liền tính nàng là tiên, cũng tất yếu tuân thủ này tam giới tự nhiên mà quy luật.

Nhưng mới vừa rồi, nàng lại như là nhập ma giống nhau, cái gì cũng không màng liền xông ra ngoài.....

Tư cập này, Kim Hưu che lại đầu nhức ngực, trước mắt lại bỗng dựng sinh ra một mảnh mê mang.

“Kim Nhi, đây là có chuyện gì?” Đột nhiên, một cái nhạ như thanh phong tiếng nói ở ngoài cửa trong viện vang lên, đồng thời một đạo thanh phong phất quá, một người đã là khom lưng đỡ Kim Hưu bên kia. Một người khác còn lại là ngồi xổm xuống, bay nhanh mà lấy phiếm hồng quang đầu ngón tay khấu thượng Kim Hưu tay phải mạch môn.

Phi thúy ngẩng đầu thấy người tới, đột nhiên nước mắt băng, oa oa khóc lớn lên: “Lan Củ Tiên Tôn, cổ nguyệt Tiên Tôn, các người mau cứu cứu sự phó của ta a!”

Người tới lại là kia Lan Củ cùng cổ nguyệt.

“Tâm mạch có tổn hại, ngũ tạng đều thương, đây là có chuyện gì?!” Đáp Kim Hưu mạch môn, cổ nguyệt đột nhiên ngẩng đầu, yêu diễm như mị trên

mặt hiện lên khó được khiếp sợ.

“Phi thúy?” Cùng phi thúy cùng đỡ Kim Hưu Lan Cử nghe vậy cũng là thần sắc biến đổi, nhú mày nhìn về phía phi thúy, đạm nhiên giữa mày hiện lên một mặt lãnh lệ.

Kim Hưu lực lượng chi cường cùng bọn họ mấy cái không phân cao thấp, này phóng nhãn tam giới cũng không có vài người có thể dễ dàng thương nàng đến tận đây, hơn nữa Kim Hưu tính tình xưa nay quái gở mang theo phi thúy sống một mình tại đây Bắc Hoa Sơn thượng, hiếm khi có bằng hữu cũng hiếm khi có địch nhân, kia nàng này thương.....?

“Lan..... Nguyệt..... Không, không có việc gì..... Chết, không chết được.....” Kim Hưu cố hết sức mà ngẩng đầu nói, sắc mặt trắng bệch như tuyết. Nhưng lời nói lại là không giả, chính nàng thân mình chính nàng biết. Này đi ngược chiều đại giới làm nàng ngũ tạng kinh mạch đều tổn hại, tâm mạch càng là bị tổn hại, nhưng là lại không đủ để muốn nàng mệnh.

Nàng bản thể vì Tì Hưu, là phúc thụ chi thần thú, thiên trạch hậu hữu, hơn nữa nàng bản thân pháp lực cường hãn, bởi vậy tuy rằng bị thương nghiêm trọng, lại không có thương cập tánh mạng.

“Tai họa tự nhiên di ngàn năm, nhưng người này rốt cuộc sao lại thế này?” Nghe được Kim Hưu nói như vậy, cố nguyệt cùng Lan Cử thần sắc đều thoáng vừa chậm. Cố nguyệt khôi phục yêu mị ngả ngớn biểu tình, cùng Lan Cử cùng nhanh chóng mà vì nàng chuyển vận pháp lực bảo vệ bị hao tổn nội bộ, không cho tình huống tiếp tục chuyển biến xấu đi xuống.

“..... Mang, mang ta đi, đi thần, thần vân điện..... Tuyết, tuyết trì..... Ngọc Bạch..... Ngọc Bạch..... Một, cùng nhau..... Cứu..... Hãn, hãn tay phải.....” Kim Hưu cưỡng chế ngực đau nhức, thở hỗn hển khẩu khí, đứt quãng mà nói, nói xong lời cuối cùng, đã là hoàn toàn chống đỡ không được, mắt nhắm lại thế nhưng ngất đi.

Lan Củ cùng cô nguyệt cùng Kim Hưu từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tuy rằng không rõ ràng lắm chân tướng, nhưng nghe xong Kim Hưu lời này lúc sau, lại là minh bạch nàng ý tứ.

“Nàng muốn chúng ta mang nàng đi thần vân điện, lấy thần vân trong điện tuyết nước ao chữa thương, này ta minh bạch, chính là muốn mang theo kia Ngọc Bạch cùng đi là chuyện như thế nào? Hãn tay phải làm sao vậy?” Cô nguyệt vội vàng thăm hướng Kim Hưu hơi thở, phát hiện nàng chỉ là tạm thời ngất xỉu, lúc này mới yên tâm.

“Nhân, bởi vì.....” Phi thúy khụt khịt không ngừng, nói mơ hồ không rõ.

Lan Củ nhàn nhạt quét hãn liếc mắt một cái, ném xuống một câu liền thật cẩn thận bế lên Kim Hưu thẳng triều đối diện Kim Hưu phòng đi đến.

“Khóc thành như vậy, thật là xấu đến làm người vô pháp nhìn thẳng.”

Phi thúy đột nhiên dừng lại khụt khịt, tròng lớn đôi mắt nhìn Lan Củ, cảm giác sâu sắc chính mình bị vũ nhục. Nhưng lại nghĩ tới Lan Củ kia vân đạm phong khinh bề ngoài hạ tội đầy kịch độc miệng, tức khắc lại là ủy khuất lại là ghen khuất mà ngạnh sinh sinh dừng lại khụt khịt, chỉ đỉnh hồng hồng đôi mắt nhỏ giọng phản bác nói: “Ta lo lắng sư phó sao.....”

“Ha ha không cần để ý đến hãn, tới tới tiểu phi thúy, cô nguyệt sư thúc thương người.....” Cô nguyệt thấy vậy không khỏi bật cười, mị nhãn một nghiêng, ưu nhã mà ôm chầm phi thúy đầu lung tung xoa xoa, câu lấy cổ hãn hướng trong phòng đi đến. Hãn biết có Lan Củ ở, Kim Hưu tạm thời khẳng định sẽ không có việc gì, hiện nay hãn đối việc này trải qua càng có cảm thấy hứng thú.

Nào tưởng mới vừa vào cửa, lời còn chưa dứt, liền chợt thấy trên giường vết thương đầy người càng là mất đi cánh tay phải Đào Ngột, cô nguyệt tức khắc trong mắt hiện lên một mặt khiếp sợ, bay nhanh mà đi qua đi cẩn thận mà nhìn nhìn tình huống của hãn.

“Chướng khí gây thương tích?” Cỗ nguyệt mặt mày chột lóe, trong mắt hiện lên một mặt như suy tư gì, ngay sau đó quay đầu nhìn về phía bên cạnh người phi thúy, nhướn mày cao thâm khó đoán nói: “Tối, mau đem này chân tướng nói nói.”

Lại nói bên kia, Lan Củ ôm Kim Hưu về tới Kim Hưu chính mình phòng, nhẹ nhàng mà đem Kim Hưu đặt ở đám mây trên giường lớn.

“Thật là cái gọi người nhọc lòng nha đầu.” Sắc mặt đạm nhiên mà nhìn trên giường Kim Hưu, Lan Củ trong mắt hiện lên đau lòng, đôi tay một thác, tiếp tục vì Kim Hưu chuyển vận pháp lực, tạm thời ổn định tình huống của nàng.

“Tiên Tôn! Tiên Tôn ngài ở sao? Kia chỉ con bướm hẩn.....” Nhưng vào lúc này, đột nhiên cửa phòng bị người mở ra tới, một cái thanh thúy mang theo ôn nóng thanh âm vang lên, Bạch Mạn thẩu xông vào, lại đang xem thấy Kim Hưu mép giường ngồi một cái xa lạ nam nhân, đôi tay đặt ở nàng thân mình thượng. Tức khắc hít hà một hơi, mặt mày một dựng, phần nộ mà vọt qua đi: “Hỗn đản người là ai?! Nhanh lên buông ta ra gia ân nhân Tiên Tôn!”

Lan Củ liền lông mày đều không có động một chút, chỉ là nhẹ nhàng mà triều sau bắn ra chỉ, một mặt khói nhẹ đánh trúng Bạch Mạn thẩu bả vai, Bạch Mạn thẩu tức khắc thân mình cứng đờ, ngay sau đó phát hiện chính mình thế nhưng hoàn toàn không thể nhúc nhích.

“Người người người người đến tột cùng là ai? Mau thả ta ra! Người phải đối Tiên Tôn làm chút cái gì?!” Bạch Mạn thẩu kinh hãi mà hút không khí, lại là phần nộ lại là hoảng sợ mà trừng mắt Lan Củ.

Lan Củ lại là hoàn toàn không để ý tới nàng, chỉ là thẳng vì Kim Hưu thân mình chữa thương. Biểu tình gian thế nhưng phảng phất hoàn toàn không lo

Bạch Mạn thấu tồn tại.

Bạch Mạn thông khí kết, lại là hoảng loạn lại là phần nộ.

Lúc này, trên giường Kim Hưu nội bộ tổn thương ở Lan Củ pháp lực khống chế dưới tạm thời được đến khống chế, Kim Hưu cũng bởi vì Lan Củ lực lượng bảo hộ mà tỉnh lại.

“Lan, phóng, buông ra nàng. Nay tiểu thỏ nhi không, không có ác ý.....” Vừa tỉnh tới liền nhìn đến tình cảnh này, Kim Hưu bật cười, đối Lan Củ nói.

Lan Củ gợn sóng bất kinh mà “Ân” một tiếng, búng tay giải khai Bạch Mạn thấu trên người hạn chế. Chỉ là nhìn thấy Kim Hưu tỉnh lại, kia trong mắt lại là bay nhanh mà hiện lên một mặt ôn nhu.

“Còn đau không?”

“Không chết được.” Kim Hưu lắc đầu, tránh đi Lan Củ dạng khai như nước ôn nhu con người, tái nhợt trên mặt gợi lên một mặt cười nhạt nói.

“Tiên Tôn.....” Một bên Bạch Mạn thấu thấy vậy, tức khắc lại là lo lắng lại là phòng bị mà chạy tới ghé vào mép giường, tràn ngập địch ý mà trừng mắt Lan Củ.

“Từ từ làm sao vậy?” Kim Hưu lại là không có để ý, chỉ là nhướn mày hỏi.

“Nha? Đúng rồi! Là kia chỉ con bướm lạp Tiên Tôn, ngài không phải giao đãi từ từ lấy tiên dược trị liệu kia con bướm thương sao? Từ từ đi hậu viện hái thuốc trở về, lại phát hiện kia con bướm không thấy..... Thực xin lỗi, là từ từ bồn, không có chiếu cố hảo hản.....” Bạch Mạn thấu lấy lại tinh thần, gãi gãi đầu, thập phần áy náy mà ngậm ngậm kim

Tác giả có lời muốn nói: Gần nhất jj thật sự trù làm ta tưởng nhào lên đi giết chết nó có một có a a a a! Cái này tiện thụ a a a! 【 phần nộ quăng ngã bàn!!

Sau đó thực trứng đau phát hiện, hiện tại đem địa chỉ lan “” biến thành “my” cũng không hảo sử sát!!

Đại gia nếu dùng biến thành my cũng nhìn không tới tân chương nói, có thể click mở bất luận cái gì một cái chương, sau đó đem địa chỉ lan cuối cùng chương con số sửa lại, biện pháp này ta vừa mới thử, là có thể mở ra.....

Tỷ như nói thân nhóm mở ra chính là chương 33, địa chỉ lan địa chỉ là? novelid=1644257&chapterid=33

Sau đó chương 34 biểu hiện không ra nói, thân nhóm có thể đem cuối cùng cái kia “33” đổi thành “34” sau đó hồi xe, là có thể thấy.....

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

36 Đánh Nhau Nguyên Nhân

--

Đánh nhau nguyên nhân

“Không thấy?” Kim Hưu nghe vậy có điếm kinh ngạc mà nhướng mày, bấm tay tính toán, ngay sau đó lắc đầu, “Có lẽ là có việc gấp, không kịp nói liền đi trước rời đi. Không sao, tùy duyên đi.”

“Đều là từ từ sơ suất quá..... Nếu liên lụy nó xảy ra chuyện gì nhi nhưng chính là từ từ tội lỗi.” Bạch Mạn thấu nghe vậy, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, ngưỡng ngừng mà gãi gãi đầu, đồng thời đôi mắt không cẩn thận quét đến một bên đậm mạc như nước lại cùng Kim Hưu nhìn như thân mật Lan Củ, tức khắc lại hai mắt hơi lộ ra địch ý mà phồng má lên tử: “..... Tiên Tôn, vị này chính là?”

Kim Hưu không biết Bạch Mạn thấu đối Lan Củ địch ý từ đâu mà đến, không khỏi có chút tò mò: “Hắn là bốn tọa bạn tốt, Đông Linh Sơn Lan Củ Tiên Tôn. Làm sao vậy?”

Bạn tốt? Vậy không phải ân nhân tình địch lạc?

Bạch Mạn thấu tức khắc trong lòng buông lỏng, xem Lan Củ ánh mắt cũng tức khắc ôn hòa hữu hảo. Nàng vội vàng vẫy vẫy tay, hắc hắc cười ngây ngô vài tiếng: “Không có việc gì không có việc gì, từ từ gặp qua Lan Củ Tiên Tôn!”

Lan Củ lạnh nhạt mà hơi hơi gật đầu, đảo cũng không có cùng nàng so đo. Với hắn tới nói, giờ phút này chỉ có Kim Hưu là vào hắn mắt, còn lại người

khác thí dụ như kỳ thật tồn tại cảm rất mạnh Bạch Mạn thấu, đều bất quá là mây bay một đoàn. Nàng mới vừa rời đối hăn bất kính tức giận mắng, giờ phút này đối hăn ôn hòa kỳ hảo, đều chưa từng lọt vào hăn đáy mắt.

Hăn trời sinh tính vốn là lãnh đạm, tự cao tự đại quán, trong mắt chỉ bao dung chính mình để ý người hoặc vật. Mặt khác không thèm để ý đồ vật, kia liền cái gì đều không phải.

Cũng may Bạch Mạn thấu thần kinh cũng là thô, hoàn toàn không có cảm nhận được Lan Củ lạnh nhạt, càng không có bởi vậy buồn bực, ngược lại là nói chuyện chi gian phát hiện Kim Hưu trên mặt lại là không hề huyết sắc, tức khắc mắt lộ ra lo lắng: “Tiên Tôn sắc mặt như thế nào như thế tái nhợt? Có phải hay không không thoải mái?”

Kim Hưu nghe vậy, không khỏi trong lòng ấm áp, xả môi cười: “Việc nhỏ thôi, không ngại.”

Bạch Mạn thấu chần chờ gật đầu, đột nhiên ánh mắt lại bất an lên: “Tiên Tôn không có việc gì liền hảo. Kia..... Ân nhân như thế nào? Hăn tay?”

Kim Hưu thần sắc hơi liêm, trong mắt hiện lên một mạt thâm sắc: “Bốn tọa chắc chắn chữa khỏi hăn. Bất quá, người cũng biết Ngọc Bạch hảo hảo như thế nào đối thượng Thao Thiết?”

Một bên vẫn luôn tĩnh nếu không khí dường như Lan Củ nghe vậy, lại là mặt mày vừa động, mấy không thể thấy mà quét Kim Hưu liếc mắt một cái.

Bạch Mạn thấu vội vàng nói: “Từ từ cũng không biết. Khi đó ân nhân tựa hồ tâm tình phi thường không tốt, cái gì cũng không nói liền xông ra ngoài. Từ từ lo lắng hăn liền theo đi lên, nào biết ở nửa đường thượng gặp kia Thao Thiết, ân nhân sửng sốt một chút, ngay sau đó dường như nhớ tới cái gì dường như, tức sùi bọt mép mà vọt đi lên cùng kia Thao Thiết động thủ. Kia biểu tình hảo hung, dường như cùng kia Thao Thiết có thâm cừ đại hận dường như, dọa từ từ một cú sốc đầu!”

Kim Hưu sững sốt, người khác không biết, nàng chính là nhất rõ ràng. Đào Ngột tự trọng sinh tới nay liền vẫn luôn ngốc tại nàng bên người chưa bao giờ cùng kia Thao Thiết tiếp xúc quá, sao có thể cùng Thao Thiết có thâm cừ đại hận đâu?

Chính là trên thực tế hẳn xác thật không muốn sống dường như cùng kia Thao Thiết đại chiến còn thu trọng thương. Nay, là vì cái gì?

“Tiên Tôn..... Ân nhân khi đó hảo thương tâm hảo phần nộ, là, có phải hay không các người chi gian đã xảy ra chuyện gì a?” Bạch Mạn thấu do dự sau một lúc lâu, đột nhiên thật cẩn thận hỏi.

Nàng là biết Đào Ngột nhập Kim Hưu chi mộng chuyện này, cũng tự nhiên rõ ràng Đào Ngột mất khống chế khẳng định cùng Kim Hưu có quan hệ, chỉ là không hảo trực tiếp hỏi, này đây mới như vậy thử hỏi —— tổng phải biết rằng sự tình chân tướng, nàng mới có thể biết kế tiếp nên như thế nào hiệp trợ ân nhân.

Kim Hưu lại là sững sốt, trong mộng Đào Ngột kia bá đạo ngang ngược tuyên ngôn lại hiện lên ở bên tai, như là một cỗ sóng nhiệt, lại lần nữa hung hăng mà đánh ra ở nàng ngực, dẫn tới nàng ngực chấn động.

“..... Tiên Tôn?”

“..... Không có gì, kia hài tử cùng bốn tọa nôn khí đâu.” Kim Hưu đột nhiên hoàn hồn, rũ xuống mí mắt nhẹ giọng nói, thần sắc không gợn sóng.

Vừa dứt lời, trong đầu lại đột nhiên nhớ tới ngày đó trong lúc lơ đãng cùng Đào Ngột khai vui đùa: “Vi sư sẽ như thế, là bởi vì nhiều năm trước từng cùng thượng cổ tứ đại mãnh thú chi nhất Thao Thiết giao chiến, thu trọng thương mới đưa đến này ban ngày bóng đè quần thân di chứng.....”

Trong lòng không khỏi hung hăng chấn động, Kim Hưu chần mông hạ năm ngón tay bỗng chốc khấu khẩn.

Hay là..... Này đó là hãn cùng Thao Thiết động thủ nguyên nhân?!

..... Trừ bỏ cái này, còn có thể có cái gì mặt khác đâu? Hãn cùng Thao Thiết căn bản chưa từng gặp mặt nội.....

Kim Hưu ngực hung hăng động đất chấn, yết hầu một trận khấn sấp, một trận vô pháp nói rõ cảm xúc thật sâu mà trát vào nàng đáy lòng, giáo nàng khó nhịn.

Này Đào Ngột..... Nàng bất quá là một câu vui đùa nha, hãn như thế nào thế nhưng ngốc có thể mệnh tương bác?

“Làm sao vậy? Chính là lại đau?” Bên người Lan Củ thấy Kim Hưu đột nhiên nhíu mày, thần sắc trắng bệch, bay nhanh mà đáp thương Kim Hưu thủ đoạn, nhàn nhạt tiếng nói có nôn nóng.

“Tiên Tôn!” Bạch Mạn thấu cũng là khấn trương lên.

“..... Không có việc gì.” Kim Hưu nhắm mắt, hung hăng hít vào một hơi, quay đầu nhìn về phía Lan Củ: “Lan, hiện tại liền lên đường..... Hiện tại liền đi!”

Lan Củ không nói gì, cũng không hỏi vì cái gì, chỉ là ánh mắt mấy không thể thấy buồn bã, nhẹ nhàng gật gật đầu, nhìn Kim Hưu co người tiến vào đầu giường màu trắng trai giường.

“Từ từ, bốn tọa mang Ngọc Bạch chữa thương đi. Người liền lưu lại cùng phi thúy cùng xem sơn đi.”

Kim Hưu nói âm vừa ra, Bạch Mạn thấu chỉ cảm thấy trước mắt một trận từng cơn gió nhẹ thổi qua, trên giường Lan Củ đã không thấy thân ảnh.

“Là, Tiên Tôn!”

Lan Củ mang theo Kim Hưu đi vào Đào Ngột phòng khi, cổ nguyệt chính nghe phi thúy nói xong chân tướng.

“..... Sự tình chính là như vậy, cổ nguyệt Tiên Tôn, sư phó của ta có thể hay không có việc nha? Các người cứu cứu nàng.....” Phi thúy hồng con mắt, một bên gạt lệ một bên nói. Hiển nhiên là mới vừa rồi thật sự bị Kim Hưu nôn ra máu bộ dáng dọa tới rồi.

“Có ta cùng với Lan Củ ở đâu, sư phó của người chỗ nào dễ dàng như vậy xảy ra chuyện.” Cổ nguyệt bật cười, gõ gõ phi thúy đầu, tầm mắt chuyển hướng trên giường Đào Ngột khi, lại là đôi mắt thật sâu mà trầm xuống, hiện lên một mặt thờ dài.

Cái này, hẳn, Lan Củ cùng Băng Kỳ ba người hoài nghi là được đến chứng thực. Trừ bỏ người kia, còn có ai có thể giáo Kim Hưu mất đi lý trí, cái gì đều không màng mà dùng này nghịch thiên phương pháp.....

Ngày ấy Băng Kỳ đối hẳn cùng Lan Củ nói chính mình nghi hoặc lúc sau, bọn họ ba người liền bắt đầu xuống tay điều tra cái này Ngọc Bạch. Nhưng đến nay cũng không có tra được chân chính chứng cứ có thể chứng minh này Ngọc Bạch chính là “Người nợ”. Ngược lại là ở điều tra trong quá trình, phát hiện một ít cùng năm đó kia sự kiện có quan hệ manh mối. Cũng là vì tiến thêm một bước tìm manh mối, bọn họ lúc này mới sẽ lúc này tới tìm Kim Hưu. Chỉ là không nghĩ tới đến lúc này, lại là đụng phải như vậy chuyện.

Kim Hưu tính lãnh, tuy rằng mặt ngoài luôn là không chút để ý một bộ lười biếng bộ dáng, nhưng trong xương cốt kỳ thật là cái thực quái gở thực đậm mạc người, hiếm khi sẽ đem chính mình cảm xúc biểu đạt ra tới.

Bọn họ cùng nàng quen biết lâu như vậy, chỉ thấy quá nàng vì “Người kia” không màng tất cả mà điên cuồng quá. Nghìn năm qua, cũng chỉ có người kia có thể chân chính mà tác động nàng cảm xúc, làm nàng triển lộ như hoa

miệng cười, làm nàng bi thương đau đớn muốn chết, làm nàng giống cái thế gian nữ tử giống nhau có được hoàn chỉnh thất tình lục dục, sẽ hi sẽ bi, sẽ giận sẽ giận.

Nhưng từ ba ngàn năm trước kia sự kiện lúc sau, nàng tâm liên đã chết, cứ việc liên chính nàng cũng không biết.

Này ba ngàn năm, bọn họ rốt cuộc chưa từng gặp qua nàng sẽ vì ai mà tận tình cười to, phẫn nộ rống to, rơi lệ thương tâm, nàng vẫn luôn là một bộ không chút để ý bộ dáng, lười nhác, nhàn nhạt. Tuy rằng ngẫu nhiên cũng sẽ hiệp thúc đẩy hư, ngẫu nhiên cũng sẽ sinh khí không nói, chỉ là lại rất cuộc sẽ không vô cùng nhuần nhuyễn, chân thật biểu đạt cảm xúc.

Nàng giống như là cấp chính mình tâm mang lên cái mặt nạ, từ đây hiển lộ ra tới, chỉ có vô nhạc vô hi, vô bi vô giận cùng thần tiên từ bi đại ái, đạm mạc như tuyết.

Mà hiện tại, cái này Ngọc Bạch lại làm nàng mặt nạ bắt đầu nứt toác, một lần nữa lộ ra kia mặt nạ dưới, tươi sống mà chân thật cảm xúc.

Trừ bỏ cái kia khắc vào nàng trong xương cốt, liên canh Mạnh bà đều không thể trừ bỏ “Hắn”, hắn thật sự không thể tưởng được còn có ai có thể giáo nàng như vậy mất khống chế.

Chỉ là cái này Ngọc Bạch, đến tột cùng cùng “Hắn” có cái gì quan hệ đâu? Nếu nói hắn chính là “Hắn”, nhưng “Hắn” rõ ràng đã hồn phi phách tán.....

Cái này Ngọc Bạch trên người, đến tột cùng cất giấu cái gì bí mật?

Cổ nguyệt chính suy nghĩ sâu xa hết sức, Lan Củ lại là đẩy cửa đi đến.

“Kim Nhi làm chúng ta tức khắc khởi hành.”

“Ân?” Cổ nguyệt hoàn hồn, yêu dã nương mảy, vẻ mặt lại là gợn sóng bất kinh.

Như vậy nôn nóng Kim Nhi, trước nay đều chỉ biết vì “Hắn”.

“Hắn thế nào?” Lan Củ nhìn lướt qua trên giường hôn mê bất tỉnh Đào Ngột, tầm mắt ở chạm đến đến hẳn cụt tay là lúc chợt một đốn, khai so với kia vỏ trai còn quan trọng, cũng không dễ dàng khai kim khẩu.

“Bị Thao Thiết chướng khí gây thương tích.” Cổ nguyệt nhìn về phía Lan Củ, ở trong mắt hẳn thấy được đồng dạng suy nghĩ sâu xa, không khỏi lắc đầu.

Lan Củ biểu tình chưa động, nhẹ nhàng gật đầu. Cổ nguyệt ý tứ là Ngọc Bạch này thương bọn họ cũng là không biện pháp.

“Đi thôi.”

“Ân, tiểu phi thúy, hảo sinh giữ nhà.” Băng Kỳ mỉ hoặc tận xương cười khản thanh chưa lặc, hai người liên quan trên giường Đào Ngột đã mất đi bóng dáng.

“Ân!” Phi thúy nhìn hơi hơi đong đưa cửa phòng, hít hít cái mũi, thật mạnh gật gật đầu.

Có Lan Củ Tiên Tôn cùng cổ nguyệt Tiên Tôn hộ tống sư phó cùng sư đệ thượng Cửu Trọng Thiên, hẳn là sẽ không có việc gì.

Tuy rằng như vậy nghĩ, phi thúy trên mặt lại là treo thật sâu lo lắng.

Liền ở xuất thần hết sức, đột nhiên cửa truyền đến một cái xa lạ giọng nữ: “Xin hỏi tiểu tiên, Lan Củ Tiên Tôn hay không tại đây?”

Phi thúy quay đầu vừa thấy, lại thấy một cái khuôn mặt yêu diễm thanh lệ, lại mang theo hoàn toàn không hợp kia minh diễm bức người ngũ quan nhu

nhược trúc trắc khí chất nữ tử chính sợ hãi mà nhìn hẩn, ngượng ngùng hỏi.

Giờ phút này chiều hôm đã lặn, sáng tỏ ánh trăng dừng ở nàng trên người, sẵn đến nàng mị hoặc lại thanh dã, kia chói lợi mỹ lệ, lại là thẳng bức người đậy mắt.

“A hẩn mới vừa đi.....” Bị như thế mỹ lệ nữ tử nhìn chăm chăm xem, phi thúy thanh tuấn khuôn mặt nhỏ bỗng dựng đỏ lên, theo bản năng đáp.

“Kia, kia hẩn đi đâu?” Nữ tử thoát nhìn thật là thất vọng, căn căn môi, thượng chơn mắt phượng chợt lóe, dường như có thủy quang xẹt qua, gọi người nhin không được tâm sinh thương tiếc.

“Cửu Trọng Thiên.....” Phi thúy lúc này mới chân chính lấy lại tinh thần, lại bởi vì nàng kia bức người mỹ diễm có chút ngượng ngùng, bởi vậy ho nhẹ một tiếng, dời đi đôi mắt. Như vậy một di, liền rất tự nhiên dừng ở nàng kia phía sau.

Ánh trăng rải lạt trên mặt đất, trên mặt đất bắn khởi lưu quang bốn phía.

Phi thúy đột nhiên cảm thấy một trận không thích hợp.

Nàng kia..... Nàng kia phía sau thế nhưng không có bóng dáng!

Tác giả có lời muốn nói: Hạ chương bắt đầu Cửu Trọng Thiên điều, khụ, ta tuyệt đối sẽ không nói cho các người tiếp theo cái tiểu cao thủy triều đem chi ~~

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

37 Thần Hưu Nương Nương

--

Thần Hưu nương nương

“Quý a ——” phi thúy ngân ngơ, đột nhiên đột nhiên thê lương mà hét lớn một tiếng, thân mình như châu châu giống nhau triều sau nhảy một đi nhanh, sắc mặt hoảng sợ trừng mắt kia dưới ánh trăng mỹ điểm nữ tử, ngón tay run rẩy như gió thu trung lá rụng.

Hắn là yêu không phải người, mặc dù không có gặp qua quý cũng không nên như thế kinh sợ mới là, nhưng gần đây ở Bạch Mạn thấu kia chỉ phi con thỏ ảnh hưởng hạ, cũng không biết sao liền xem nổi lên thế gian nhân loại ái xem nói số con. Tu tiên sinh hoạt thật là không thú vị chút, những lời này đó số con chuyện xưa thoải mái, tình tiết thú vị, lại hỗn loạn rất rất nhiều thế gian hồng trần □, làm hắn tiếp xúc rất nhiều rất nhiều ngày thường chưa từng xem qua đồ vật, dạy hắn nhìn không được liền có chút say mê.

Mà này say mê dưới, tất nhiên chính là khó tránh khỏi liền đối trong đó sở giảng thuật chuyện xưa ấn tượng khắc sâu, thế cho nên này trong nháy mắt, phi thúy đầu trung tia chớp lật qua trong đó nào đó chuyên môn ở nguyệt hắc phong cao đêm câu dẫn nhu nhược thư sinh lại đem chi ăn luôn mỹ điểm nữ quý sự cố. Kia lời nói số con thượng nữ quý ăn thịt người cảnh tượng miêu tả thật là rất thật huyết tinh, cho nên lập tức phi thúy trong lòng nhảy dựng, hoàn toàn còn chưa nhớ tới chính mình yêu tinh thân phận liền đã kinh sợ lui về phía sau.....

“Quý? Nơi nào có quý..... Mỹ nhân!” Vừa lúc Bạch Mạn thẩu đi vào, nghe nói phỉ thúy tiếng thét chói tai tức khắc hứng thú bùng bùng mà thẩu đi lên. Vừa thấy trong viện kia mỹ diễm tinh xảo nữ tử không khỏi hai mắt tỏa ánh sáng ngấn ngơ, thật là kinh diễm mà nhìn chăm chăm nàng kia chuyển bất quá đôi mắt tới.

Chảy nước miếng, hảo mỹ cô nương, so nàng chủ nhân cùng Kim Hưu Tiên Tôn còn muốn mỹ gia.....

Nàng kia đầu tiên là bị phỉ thúy hoảng sợ thét chói tai hoảng sợ, sau lại bị Bạch Mạn thẩu này tràn đầy kinh diễm si mê ánh mắt dọa đến, tức khắc sợ hãi rụt rụt bả vai, vội vàng xua tay lắc đầu nói: “Không không không, không phải..... Ta, ta không phải quý, ta là nguyên thần xuất khiếu mà thôi!”

“Nguyên thần xuất khiếu?” Phỉ thúy lại là ngấn ngơ, lúc này mới lấy lại tinh thần, nhìn kỹ xem nàng kia quanh thân hơi thở, lại phát hiện nàng cũng vì nói dối, này nữ tử không phải quý, chỉ là nguyên thần xuất khiếu lấy hồn phách hình thái mà đến. Tức khắc không khỏi sắc mặt một đỏ mặt, có chút ngượng ngùng mà gãi gãi đầu, “Đúng vậy, xin lỗi..... Là ta hiểu lầm cô nương.”

“Không, không quan hệ.....” Nàng kia sợ hãi mà xua xua tay, trên mặt lại có chút thất thần mất mát, “Kia, kia hẳn không ở, ta liền trước cáo từ..... Đa tạ tiểu tiên.”

Nói, liền muốn xoay người mà đi. Ai ngờ vừa mới xoay người, lại thấy nàng đột nhiên thân mình nhoáng lên, cả người ngã quỵ trên mặt đất, ngưng tụ thành thật thể hồn phách cũng hung hăng một nhực, trở nên hơi hơi trong suốt.

“Uy uy người làm sao vậy?!” Bạch Mạn thẩu cùng phỉ thúy vội vàng phản ứng lại đây, tiến lên nâng dậy nàng, lại thấy nàng sắc mặt trắng bệch, đã là

té xiu, mất đi ý thức.

“Nàng đây là thân thể bị thật lớn thương tổn! Mau, mau đi hậu viện lấy sư phó tiên linh thảo tới!” Phi thúy vừa thấy, sắc mặt khẽ biến, tức khắc quay đầu đối Bạch Mạn thấu nói.

Bạch Mạn thấu sừng sốt, vội vàng nhanh chân mà đi.

.....

Trái qua như vậy một phen chuyển biến, nàng kia cứ như vậy tạm thời lưu tại Bắc Hoa Sơn thượng. Nàng thân hình gặp trọng đại bị thương, liên lụy nguyên thần cũng có hao hết nguy hiểm. Nếu không thể mau chóng trở lại thân hình, chỉ sợ ly hồn phi phách tán không xa. Chỉ là liền nàng cũng không biết chính mình thân hình thân ở nơi nào, này đây phi thúy cũng chỉ có thể dùng Kim Hưu loại tiên linh thảo dưỡng nàng nguyên thần, chờ Kim Hưu trở về lại nghĩ cách.

Lại không biết, như vậy một cái lơ đãng nhạc đệm, lại là vận mệnh chú định, trời xanh chú định.

Mông lung mà mở mắt ra, trước mắt là một mảnh năm màu thánh khiết bạch quang, ôn nhu nhân từ, lại mang theo làm hấn mạc danh khó nhìn hít thở không thông cảm. Đào Ngộ một lần nữa nhắm mắt, hung hăng thở hỗn hển khẩu khí, muốn thở ra ngực rồi rầm thành đoàn ngạnh trụ hấn hô hấp hờn dỗi.

“Tỉnh? Ăn xong đi.” Một cái có điểm quen thuộc thanh âm ở bên tai vang lên, ngay sau đó một vật bị nhét vào trong miệng, nhanh chóng hòa tan mở ra. Kia lạnh lẽo thoải mái thanh tân cảm giác từ khẩu nhập hầu, thế nhưng lập tức kêu kia trất buồn dục nôn cảm giác tiêu tán mở ra.

Đào Ngột thần trí một thanh, trước mắt cảnh vật cũng dần dần rõ ràng lên.

Mới vừa vào mắt đó là Lan Củ kia trương đạm mạc như tuyết, bình tĩnh không gợn sóng khuôn mặt tuấn tú.

Đào Ngột sừng sốt, ngay sau đó mở miệng: “Như thế nào là người?”

Lan Củ gợn sóng bất kinh, nhàn nhạt mà quét hăn liếc mắt một cái, không nói, chỉ là thẳng nhìn về phía phía sau, theo sau mới nhàn nhạt mở miệng nói: “Thần Hưu nương nương, nếu hăn đã tỉnh lại, Lan Củ liền trước tiên lui hạ.”

“Đi thôi.” Một cái thanh nhuận thông minh lại mang theo đạm mạc nữ nhân tiếng nói từ phía trước truyền đến.

Lan Củ nghiêng đầu, thần sắc khó lường mà quét Đào Ngột liếc mắt một cái, ngay sau đó nhích người rời đi.

Đào Ngột vốn là bởi vì Lan Củ kỳ kỳ quái quái phản ứng có chút giận dữ, nhưng đột nhiên nghe được nữ nhân này thanh âm, liền theo bản năng mà theo Lan Củ tầm mắt nhìn đi. Đây vừa thấy, lại là chợt có chút ngốc trụ.

Đây là chỗ nào?

Bạch ngọc vì cung, sao thủy vì điện, lưu li làm giai, kia phiên bay múa động giao tiêu màn hình trướng ngoại đầu, lại là năm màu hoa đám mây đóa, thánh khiết tiên mang thịnh phóng, càng có tiên hạc thành đàn bay qua.....

Đột nhiên triều bốn phía nhìn quanh một vòng, Đào Ngột lúc này mới phát hiện chính mình thế nhưng cả người ướt đẫm mà ngâm mình ở một cái thật lớn bạch ngọc trong ao, mà lúc trước cùng kia Thao Thiết đại chiến là lúc đoạn rút cánh tay giờ phút này lại là hoàn hảo như lúc ban đầu! Hơn nữa chính mình trên người nguyên bản lớn lớn bé bé miệng vết thương giờ phút này lại là nửa điểm không thấy dấu vết, không ngừng hoàn toàn đã không

có đau đớn, ngược lại là một cỗ không thể nói tới ấm áp dòng nước ấm tràn ngập ở chính mình trong cơ thể, làm hấn toàn thân thoải mái.

Này.....

Đào Ngột trong lòng khiếp sợ, thân mình vừa động liền muốn lên.

“Tay chưa hảo, chớ động.” Nhưng vào lúc này, lúc trước kia nữ nhân thanh âm lại thứ vang lên, ngay sau đó màn hình vừa động, thế nhưng chậm rãi đi vào tới một cái một thân như tuyết áo bào trắng, búi tóc cao ngất trong mây, khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ, khí chất như băng cao khiết từ bi nữ tử.

Nàng trên vai dừng lại một con toàn thân lông chim lửa đỏ như diễm xinh đẹp tước nhi, giờ phút này đang lờm lờm li hạt châu đôi mắt cao ngạo mà nhìn hấn.

Đào Ngột nhìn kia hướng hấn đi tới nữ tử, khiếp sợ đến liền sinh khí tức giận đều đã quên.

Này nữ tử..... Như thế nào thế nhưng sinh cùng Kim Hưu như vậy tương tự?! Trừ bỏ tuổi dường như so Kim Hưu lớn hơn một chút, khí chất so Kim Hưu lãnh chút đậm mạc chút, kia ngũ quan, quả thực cùng Kim Hưu là một cái khuôn mẫu khắc ra tới!

Đúng rồi! Mới vừa rồi Lan Củ kêu nàng “Thần Hưu nương nương”! Đào Ngột đột nhiên hoàn hồn, trong nháy mắt đã đại khái minh bạch trước mắt tình huống.

Nhìn tình hình, định là Kim Hưu vì cứu hấn, đem hấn mang lên Cửu Trọng Thiên tìm nàng mẫu thân Thần Hưu nương nương. Mà trước mắt nữ tử tất nhiên chính là Kim Hưu mẫu thân Thần Hưu nương nương.....

“Ngọc Bạch gặp qua Thần Hưu nương nương.” Thấy kia nữ nhân đã ở ao bên cạnh đứng yên, Đào Ngột xoay chuyển đôi mắt, khó được thu liễm

chính mình táo bạo cuồng ngạo tính tình, có lẽ gật đầu nói. Kia thần sắc, quả nhiên là không kiêu ngạo không siểm nịnh, gãi đúng chỗ ngứa, vừa không có vẻ vô lễ kiêu ngạo lại không có vẻ nịnh nọt yếu thế.

Kim Hưu mẫu thân Thần Hưu thấy vậy, đôi mắt nhẹ nhàng chột lóe: “Người tay đã mất trở ngại, lại tại đây tuyết trong ao ngâm mấy ngày liền hảo.”

“Đa tạ. Thần Hưu nương nương có việc không ngại nói thẳng.” Đào Ngột gật đầu, trong lòng cũng không như thế nào kinh hãi, ngược lại là đối Thần Hưu ý đồ đến càng thêm tò mò. Nàng là cái gì thân phận, nếu không có chuyện phải đối hăn nói, sao có thể đặc biệt tự mình lại đây xem hăn cái này nữ nhi đồ đệ?

Thần Hưu nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia tựa thờ dài tựa ý cười ánh sáng, chỉ là thần sắc lại vẫn như cũ là nhàn nhạt, gọi người chỉ cảm nhận được một loại quan sát thiên hạ thương sinh từ bi.

“Người thực thông minh. Kia bốn tọa cũng liền không nhiều lắm lời nói, nói thẳng.”

“Mời nói.” Đào Ngột gật đầu.

“Người cùng Kim Nhi sự tình, bốn tọa đều đã biết được. Bốn tọa muốn hỏi người một câu, người mà khi thật đối con ta có thiệt tình thực lòng?”

Đào Ngột hoàn toàn không nghĩ tới Thần Hưu muốn nói lại là cái này, không khỏi trong lòng căng thẳng, thần sắc nghiêm túc lên, kiên định mà nhìn Thần Hưu nói: “Là.”

“Nhưng nàng là người sư phó, là trưởng bối của người. Người như vậy, là đại nghịch bất đạo, là tổn hại nhân luân.” Thần Hưu nhàn nhạt mà nói.

Đào Ngột nhíu mày, trong lòng đối nàng lời nói có chút sờ không được biên nhi, ánh mắt lại càng là kiên định: “Này đó ta cũng đều không hiểu, ta chỉ biết, ta ái nàng.”

“Chẳng sợ bốn tọa không chuẩn, Thiên giới không chuẩn, thậm chí tất cả mọi người không chuẩn?”

“Ta ái nàng là ta chính mình một người sự tình, cùng người khác gì quan? Ta cần gì phải để ý người khác chuẩn không chuẩn.” Nhất quán kiệt ngạo cuồng vọng thần sắc ần ần ở Đào Ngột khóe mắt thoáng hiện, hăn leng keng hữu lực mà đáp, trong lòng lại hơi hơi chua xót.

Lại nhớ tới ngày ấy ở nàng trong mộng, nàng nhẹ giọng nói chính mình trong lòng đã có người là lúc cảnh tượng.

Người khác chuẩn không chuẩn, phản đối không phản đối hăn căn bản không để bụng, hăn để ý, chỉ có nàng thái độ.

“Lời này có lý, nhưng Kim Nhi kia hài tử cũng là như vậy tưởng sao?” Thần Hưu thần sắc chưa biến, nhàn nhạt quét Đào Ngột liếc mắt một cái, lời nói lại là vừa thấy châm huyết.

Đào Ngột thần sắc cứng đờ, hung hăng hủy diệt mặt mày đau đớn, ngạo nghễ ngẩng đầu xem Thần Hưu: “Kia cũng là ta chính mình sự tình. Thần Hưu nương nương rốt cuộc muốn nói gì? Sao không nói thẳng không cố kỵ.”

Cái này Thần Hưu rốt cuộc muốn làm cái gì, mới vừa vừa tới liền nói chút không thể hiểu được lung tung rối loạn nói, liền không thể thẳng thắn điếm sao? Nếu nàng không phải Kim Hưu mẫu thân, quản nàng là tiên là thần, hăn liền sớm không có kiên nhẫn bạo tính tình phát tác.

Thần Hưu trên vai tước nhi bởi vì Đào Ngột lời này tức khắc liền phác lại đây, ai chuẩn hăn như vậy cùng chủ nhân nói chuyện? Thần Hưu duỗi tay

sờ sờ nàng như ngọn lửa lông chim, thất ý nó chớ động, nó lúc này mới phần nộ khinh thường mà trừng mắt nhìn Đào Ngột liếc mắt một cái, đừng khai đầu nhỏ.

Nếu không có hãn..... Nó khẳng định nhào lên đi mổ chết hãn! Hừ!

“Hảo, người tình tình ái ái xác thật cùng bốn tọa không quan hệ. Bốn tọa hôm nay tới, chỉ là muốn hỏi người, người yêu ta nhi ái đến loại nào trình độ?” Thần Hưu xinh đẹp mắt phượng trung hiện lên một mặt mạc danh cảm xúc, thiên thanh hỏi.

Đào Ngột tuy rằng có chút khó chịu, nhưng vẫn là định thanh nói: “Nương nương rất cuộc muốn nói chút cái gì?” Nàng như thế nào như vậy nét mực?

“Vẫn là trước sau như một mà không kiên nhẫn.....” Thần Hưu thấy vậy, đảo cũng không có sinh khí, chỉ là gần như không thể nghe thấy mà cảm thán một tiếng, ngay sau đó mới nhàn nhạt nói, “Kim Nhi thích ngủ mơ yếm chứng người là biết đến đi? Bốn tọa tìm được rồi phá giải phương pháp.”

“Thật sự?!” Đào Ngột nghe vậy, trong mắt phụt ra ra vui sướng. Hãn vẫn luôn đang tìm kiếm này phá mộng phương pháp, mà nay rất cuộc tìm được rồi? “Yêu cầu ta làm cái gì?”

Đào Ngột tuy rằng tính tình cấp, tính tình táo bạo, nhưng tuyệt đối không ngu ngốc, mấy phen đối thoại xuống dưới cũng đã là đã biết Thần Hưu trong lời nói hàm ý. Nàng luôn mãi dò xét chính mình đối Kim Hưu tình ý chiều sâu, định là bởi vì muốn phá giải Kim Hưu kia bóng đèn, yêu cầu hãn trả giá cái gì.

“Người nguyên thần, cũng chính là..... Người mệnh.” Thần Hưu thanh âm như nước suối leng keng, ngữ khí lại là cao thâm khó đoán.

Tác giả có lời muốn nói: Vì thế sư phó mỹ lệ mẫu thân lên sân khấu có một
cố ~ rải hoa hoa đi người nha hắc ~!

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

38 Ngọc Bạch Chân Thân

--

Ngọc Bạch chân thân

“Người nguyên thần, cũng chính là..... Người mệnh.” Thần Hưu thanh âm như nước suối leng keng, ngữ khí lại là cao thâm khó đoán.

“Cái gì?” Đào Ngột sừng sốt, có chút kinh ngạc mà trừng mắt Thần Hưu.

“Người nguyên thần xứng với bốn tọa này tuyệt nước ao, liền có thể phá vỡ kia quần quanh nàng ba ngàn năm bóng đè.” Thần Hưu nhàn nhạt mà quét hăn liếc mắt một cái, con người khẽ nhúc nhích. Thuận tiện giơ tay ổn định trên vai nhân nàng lời này suýt nữa một đầu tài xuống dưới tiểu tước nhi.

“..... Chỉ có ta nguyên thần hữu dụng?” Đào Ngột phục hồi tinh thần lại, trầm ngâm sau một lúc lâu, hỏi.

“Người không muốn?” Thần Hưu gật đầu, ngay sau đó nhướng mày hỏi, trong mắt không gợn sóng vô động, không có châm chọc cũng không ngoài ý muốn.

“Nếu này không phải duy nhất biện pháp, ta không muốn chết.” Đào Ngột yên lặng nhìn Thần Hưu, trầm giọng nói.

Hắn thực ích kỷ thực lòng tham, hắn đã tưởng phá giải nàng mộng lại tưởng cùng nàng ở bên nhau, nếu còn có mặt khác biện pháp, hắn tuyệt đối sẽ không lựa chọn chính mình đi tìm chết. Hắn là tưởng cứu nàng, nhưng cũng muốn sống có được nàng. Nếu là còn có mặt khác biện pháp, hắn sẽ

không màng tất cả mà đi làm, nhưng nếu thật sự không có mặt khác biện pháp, chỉ có hãn nguyên thần mới có thể đổi lấy kia bóng đèn tan biến.....

Trong óc hiện lên chính là nàng cười đến thật là cô đơn mà nói chính mình đã ba ngàn năm chưa từng thấy quá ánh mặt trời bộ dáng, nàng bị kia bóng đèn tra tấn rơi lệ đầy mặt thần sắc tái nhợt bộ dáng còn có ở nàng trong mộng nhìn đến cái kia như máu yêu diễm cảnh tượng hạ, nàng nôn ra máu khóc thút thít bộ dáng.....

“..... Nhưng nếu đây là duy nhất biện pháp, ta nguyện ý.” Đào Ngộ nhẹ nhàng mà đấm chùy chính mình buồn đau ngực, nghe thấy chính mình thanh âm thực nhẹ, lại kiên định như thiết.

Quả nhiên trung nàng độc rất sâu, hãn loại này chưa bao giờ sẽ để ý người khác chết sống gia hỏa cư nhiên cũng có như vậy chỉ cầu nàng thoát ly khổ hải, chính mình sinh tử không sợ thời điểm..... Đào Ngộ trong lòng tự giễu, trong lòng lại không có nửa điểm hối ý, chỉ là hơi hơi chua xót lên, chọc đến hãn lòng tràn đầy không tha.

Hãn không muốn làm thoát nhìn như vậy vĩ đại trên thực tế thực ngu xuẩn sự tình, hãn thực ích kỷ, chỉ nghĩ chặt chẽ bắt lấy nàng không buông ra, chính là, chính là này hết thấy cảm xúc, ở tưởng tượng đến nàng thống khổ tái nhợt mặt khi, toàn bộ đều tự động lui tán ra tới, biến thành yên phiêu đi.

“Người nghĩ kỹ rồi? Kim Nhi tuy là bốn tọa hài tử, nhưng bốn tọa cũng không tưởng miễn cưỡng người.” Thần Hưu trong mắt vừa không có thể thấy được mà hiện lên một mặt ý cười, nhẹ nhàng nói.

“Đã là cam tâm tình nguyện vì nàng, lại từ đâu ra miễn cưỡng?” Đào Ngộ quét nàng liếc mắt một cái, nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng, nghĩ thầm này đó thần tiên trừ bỏ Kim Nhi quả nhiên đều là ra vẻ đạo mạo, cho dù là Kim Hưu mẫu thân cũng không ngoại lệ. Rõ ràng liền muốn hãn cứu chính mình

nữ nhi, còn lộ ra này phúc từ bi chúng sinh bộ dáng, chi bằng sáng sáng khoái khoái mà trực tiếp muốn hãn cứu giúp tới hợp hãn ý.

Bất quá việc này là vì Kim Hưu, hãn vốn chính là cam tâm tình nguyện, đảo cũng không nghĩ đi để ý tới.

Thần Hưu thấy vậy, nửa khép lại đôi mắt che lại trong mắt cảm xúc, nhẹ giọng nói: “Hào, kia bốn tọa động thủ.”

“Chậm đã, nàng người đâu? Ta tưởng..... Trông thấy nàng.” Đào Ngột nói liền muốn đứng dậy.

“Làm cái gì đều chú ý thiên thời địa lợi nhân hoà. Mà giờ phút này đó là phá bóng đề tốt nhất thời cơ, bỏ qua giờ khắc này lại thi pháp, không nhất định có thể thành công.” Thần Hưu cũng không ở ngăn trở, chỉ là nhàn nhạt nói.

Đào Ngột nghe vậy, sinh sôi ngừng bước chân, trên mặt khói mù hiện lên, lại là kinh ngạc lại là phẫn nộ mà mở miệng nói: “Như vậy nói, gia liền nàng cuối cùng liếc mắt một cái đều xem không?!”

Này cái gì phá thời cơ a, có như vậy hồ hãn sao?! Này Thần Hưu nên không phải là ở lừa hãn đi?

Đào Ngột tâm tình ác liệt, táo bạo bản tính cũng bại lộ, lễ phép gì đó..... Nháy mắt đều gặp quỷ đi.

“Không muốn?” Thần Hưu không nhanh không chậm hỏi, “Người nếu muốn rõ ràng, nguyên thần không có, chính là đã chết, người là muốn lập tức đi đầu thai, này vừa đi, có lẽ không bao giờ sẽ cùng nàng gặp mặt.”

“Đừng nói nhảm nữa, bắt đầu!” Đào Ngột sừng sốt, hắc mặt một lần nữa dựa vào bên cạnh ao, đôi mắt lại là lộ cực vừa chuyển, trong lòng trất buồn khó nhịn cũng tiêu tán khai.

Bất quá là cái nho nhỏ địa phủ mà thôi, không có nguyên thần hắc đã chết, tốt xấu hồn phách còn ở, nếu là hắc khăng khăng không vào địa phủ..... Có lẽ còn có chuyên cơ? Dù sao hắc Ngọc Bạch cũng không phải là ôn dịu ngoan thuận thủ quy củ gia hỏa, cùng lắm thì đương quỹ lúc sau lại trộm đi trở về đó là!

Tư cập này, Đào Ngộ cũng không như vậy buồn bực, đôi mắt một bẽ liên chuẩn bị chịu chết.

Thần Hưu thấy vậy, trong mắt hiện lên một mặt mạc danh thần sắc, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, tay nhẹ nhàng vung lên, một trận thanh hương phát quá, Đào Ngộ mất đi ý thức.

“Chủ nhân vì sao lừa hắc? Muốn cứu tiểu chủ nhân rõ ràng chỉ cần gia hỏa này một giọt huyết nha!” Thấy Đào Ngộ đã mất đi ý thức, Thần Hưu trên vai tiểu tước nhi đột nhiên tò mò mở miệng hỏi.

“Thấy hắc thú vị, đậu đậu thôi.” Vẫn luôn biểu tình đạm mạc như tuyết Thần Hưu đột nhiên hơi hơi mỉm cười, trên mặt thế nhưng hiện lên một mặt chế nhạo.

“Chủ nhân là nhàn rồi nhàn chán đi! Đáng thương cái này ngu ngốc, khăng định cho rằng chính mình thật sự muốn chết!” Kia tiểu tước nhi thấy vậy, không khỏi lấy cánh che miệng, ha ha cười trộm nói.

“Nếu không có như thế, bốn tọa cũng không thể xác định hắc đối Kim Nhi trước sau như một nột.” Thần Hưu lại là không có phủ nhận, chỉ là hí mắt cười cười, tuyệt mỹ khuôn mặt thượng hiện lên một mặt vừa lòng.

“Ân ân, nói đến cái này thật đúng là, không nghĩ tới đều ba ngàn năm đi qua, này thân mình cũng không phải một cái thân mình, linh hồn cũng không chính tề, gia hỏa này đối tiểu chủ nhân tình ý lại là một chút không thay đổi, đáng giá khích lệ! Đáng giá khích lệ!” Tiểu tước nhi có vẻ thật cao hứng, chụp phỉ cánh ở Thần Hưu trên vai loạn nhảy nhót.

“Cũng là Kim Nhi tạo hóa. Hảo các người hai cái, có cái gì muốn hỏi liền ra tới hỏi.” Thần Hưu gật đầu, mắt đẹp đột nhiên triều sau một nghiêng, khóe môi mang theo hiểu rõ ý cười.

Màn trường di động, vẻ mặt khiếp sợ rồi lại ẩn ẩn mang theo hiểu rõ chi sắc cổ nguyệt cùng Lan Củ chậm rãi mà ra.

“Thần Hưu nương nương ý tứ là..... Này Ngọc Bạch chân thân..... Thật là Phượng Minh?! Hẳn là Phượng Minh chuyển thế?” Lan Củ tuấn mắt trừng lớn, xưa nay đậm mạc thần sắc mang theo chút không thể nói tới cổ quái chi ý.

“Đều không phải là chuyển thế.” Thần Hưu tất nhiên là hiểu biết bọn họ đối Kim Hưu quan tâm, đặc biệt bọn họ đều là kia sự kiện người đứng xem, nên biết đến đều biết được không sai biệt lắm, hơn nữa lúc này cơ duyên đã thành thực, bởi vậy cũng vẫn chưa có dấu điểm chi ý liền chậm rãi nói tới:

“Này Ngọc Bạch trong cơ thể hồn phách là Phượng Minh kia hài tử. Lúc trước Kim Nhi ngộ sát Phượng Minh, Phượng Minh hồn phi phách tán hết sức, bị người thu hồi này một tia hồn phách, bỏ vào đang ở tu luyện chuẩn bị trọng sinh thượng cổ tứ đại mãnh thú chi nhất Đào Ngộ trong cơ thể. Người nọ đem Đào Ngộ nguyên bản hồn phách đánh tan, đem Phượng Minh kia ti hồn phách phong ở Đào Ngộ trong cơ thể, lúc này mới có hiện giờ Ngọc Bạch.”

“Cái gì?! Kia này Ngọc Bạch..... Hiện tại bản thể còn không phải là kia mãnh thú Đào Ngộ?! Nhưng, nhưng chúng ta cũng không có người được hẳn trên người khác loại hơi thở..... Còn có người nọ là ai? Vì cái gì làm như vậy?!” Cổ nguyệt cũng là không bình tĩnh, yêu mị sắc mặt cứng đờ, trừng mắt hỏi.

“Đào Ngộ mới sinh ở hắc ám đầm lầy, Thiên Đế mệnh Kim Nhi trừ bỏ Đào Ngộ, nghĩ đến là Kim Nhi không đành lòng, đem hẳn hơi thở ngạnh

sinh sinh áp xuống các người mới không có cảm giác được. Đến nỗi người nọ là ai bốn tọa cũng không biết, hẳn làm như vậy nguyên nhân bốn tọa cũng đoán không được. Bốn tọa cũng là sau lại mới tính ra Phượng Minh vẫn chưa hoàn toàn hồn phi phách tán, chạy đến nhìn nhìn mới xác định. Ở kia phía trước, Kim Nhi nhân Phượng Minh chết cực kỳ bi thương, ngay cả canh Mạnh bà đều khởi không tới tác dụng làm nàng quên đi hết thảm. Bốn tọa thật sự không đành lòng đưa nhỏ này liền như vậy tự mình tra tấn, liền thỉnh Mạnh Bà tương trợ, lấy Kim Nhi sở hữu về Phượng Minh ký ức thiết hạ này bóng đèn vây khốn nàng, khiến nàng lại lần nữa uống lên canh Mạnh bà lúc sau liền ngủ say. Như vậy, nàng tỉnh lại thời gian thiếu, cũng liền sẽ không dễ dàng như vậy nhớ tới dĩ vãng sự tình, bởi vậy đau lòng đoạn trường.”

“Này, này bóng đèn lại là ngài hạ?!” Cổ nguyệt nghe vậy thần sắc vặn vẹo, hung hăng trườ trườ khóe miệng, “Khó trách chúng ta ba người như thế nào tìm cũng tìm không thấy phá giải biện pháp.....”

“Vừa lúc là cái rèn luyện các người cơ hội tốt sao.” Thần Hưu ha hả cười, hiền lành mỹ lệ trên mặt hoàn toàn nhìn không ra tới hiệp xúc cùng cười xấu xa.

“Thượng cổ tứ đại mãnh thú, Thiên Đế vẫn luôn dự tru chi, nếu lúc trước Kim Nhi nghe theo Thiên Đế mệnh lệnh trực tiếp giết Ngọc Bạch.....” Lan Củ cũng là ổn định trườ động khóe mắt, trầm giọng nghi vấn nói.

“Cho nên hết thảm đều là ý trời. Nếu là Phượng Minh không có trọng sinh, hoặc là trọng sinh lại đã chết, hoặc là trọng sinh lại không hề cùng con ta có duyên, kia bốn tọa liền sẽ không cời bỏ Kim Nhi bóng đèn. Bốn tọa tình nguyện như vậy vây nàng, làm nàng ngủ nhiều tỉnh thiếu lại vui vẻ vô ưu, cũng không muốn nàng phá mộng mà ra lại lần nữa nhớ tới kia tràng tình thương, đau lòng đoạn trường, tự mình tra tấn. Nhưng nếu là Phượng Minh đã trở lại, cũng yêu ta nhi như vãng tích, như vậy, trời cao đều một lần nữa cho bọn họ một lần cơ hội, bốn tọa lại có gì lý do không đi giúp giúp ta

đáng thương chấp nhất hài tử đâu?” Thần Hưu nhấp môi cười cười, sờ sờ tước nhi đầu, thần sắc mờ ảo cao thâm.

Lan Củ cùng cổ dạng trắng coi liếc mắt một cái, ở lẫn nhau trong mắt thấy được tựa vui vẻ tựa trầm trọng tựa lo lắng phức tạp cảm xúc.

“Nhưng ba ngàn năm đi qua, mặc dù giải khai Kim Nhi bóng đèn, Kim Nhi cũng không nhất định có thể lại lần nữa nhớ tới trước kia chuyện này tới. Hơn nữa hiện giờ Phượng Minh hoặc là nói Ngọc Bạch chính là Đào Ngột a, này vạn nhất nếu như bị người phát hiện thân phận của hắn, không tránh được lại là một hồi mưa gió.....” Cổ nguyệt nhíu mày, chỉ cảm thấy đầu lại lớn.

“Cho nên, này chỉ là một cái cơ hội. Đến tốt cùng sẽ loại ra một cái cái dạng gì quả, kia liền xem bọn họ chi gian duyên phận sâu cạn.” Thần Hưu giơ lên một mặt từ ái tươi cười, theo sau thực mau biến mất.

Lan Củ, cổ nguyệt ngăn người, đều là trầm mặc không nói.

Sau một lúc lâu, cổ nguyệt mới an ủi dường như vỗ vỗ Lan Củ bả vai, trêu chọc dường như cười khẽ thanh nói: “Người còn có cơ hội.”

Lan Củ hủ diệt trong mắt âm đạm, nhàn nhạt quét hắn liếc mắt một cái: “Ta chỉ cần nàng vui vẻ.”

Một bên Thần Hưu thấy vậy, chỉ cười không nói, biểu tình cao thâm khó đoán.

Mọi người từng người nhân duyên chú định, này mấy cái hài tử a, tổng hội biết, ai, mới là bọn họ từng người mệnh định

Tác giả có lời muốn nói: Miêu ô ô, cho nên Ngọc Bạch chính là Phượng Minh lạ! Tuy rằng thiếu vài sợi hồn phách, nhưng vẫn là Phượng Minh

không có sai! Đến nỗi cái này Phượng Minh thân phận thật sự sao..... Hắc hắc hắc, xem đi xuống liền biết điều ~~

Nghiệt Đồi [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

39 Thân Phận Bại Lộ

--

Thân phận bại lộ

Đào Ngột là bị thứ gì mỗ tỉnh.

Kia nhòn nhọn đồ vật, một chút một chút mà mỗ hấn đầu, sinh đau sinh đau, dạy hấn tự kia mê mang hỗn độn trong ý thức sinh sôi tỉnh tới.

“Vương bát đản cái, thứ gì.....” Mở mắt ra, lại chỉ thấy một mảnh như ngọn lửa sáng ngời màu đỏ ở trước mắt hiện lên, đâm vào hấn đôi mắt tê rần. Đào Ngột vội vàng dừng khai đầu, đôi mắt lúc này mới thoải mái chút, dần dần rõ ràng lên.

“Nhưng tính đã tỉnh ta thiên nha!” Một cái thì thầm thanh âm ở bên tai vang lên, Đào Ngột quay đầu nhìn lại, lại thấy chính mình ngực dừng lại một con toàn thân hỏa hồng sắc lông chim, tư thái kiêu ngạo tước nhi. Nó đang chờ tròn tròn lưu li mắt nhỏ bất mãn mà nhìn hấn, một đôi cánh ôm ngực bộ dáng lại túm lại cao ngạo.

Đầu một đốn, Đào Ngột lúc này mới nhớ tới lúc trước sự tỉnh tới. Này chỉ không biết chết sống phá điều còn không phải là lúc trước ngừng ở Thần Hưu trên vai kia chỉ sao?

“..... Cấp lão tử lăn xuống đi.” Đầu tỉnh táo lại, Đào Ngột híp mắt, một cái tát bay nhanh mà phách về phía kia tước nhi liền ngồi dậy. Này phá điều không biết hấn ghét nhất mặt khác gia hỏa ở trước mặt hấn bày ra này phúc cao ngạo khiêu khích bộ dáng sao.

“Nha nha nha tính tình vẫn là lớn như vậy, thật không đáng yêu!” Kia tước nhi vội vàng vỗ vỗ cánh phi khai, khinh miệt lại phẫn nộ mà thì thầm kêu lên, rất là bất mãn.

Đào Ngột lại là lý đều mặc kệ nó, chỉ là hừ lạnh một tiếng thân mình vừa động liền phải đứng dậy. Lại ở cú đầu xuyên giày kia nháy mắt đột nhiên phát hiện cái gì dường như đột nhiên sững sốt: “..... Gia không chết?”

Hắn còn có thể chạm đến giày cái này vật thật, hơn nữa hắn rõ ràng cảm giác chính mình còn ở chính mình thân thể!

Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ Thần Hưu vô dụng hắn nguyên thần tới phá Kim Hưu bóng đèn? Vẫn là.....

“Thần Hưu là còn không có động thủ vẫn là..... Căn bản là ta bị lừa?” Hắn đột nhiên quay đầu lại xem kia lửa đỏ tước nhi, mày nhăn lại, sắc mặt hơi trầm xuống.

“Nha, đầu cũng không tệ lắm. Người đoán đâu?” Kia tước nhi cũng không phủ nhận cũng không thừa nhận, hí mắt vỗ cánh loạn nhảy nhót, bộ dáng đắc ý lại kiêu ngạo.

Dĩ vãng Phượng Minh nhưng không thiếu khi dễ trêu đùa nó, lúc này nó cần thiết muốn sẵn hắn cái gì đều không nhớ rõ hết sức trả thù trở về a trả thù trở về.

“..... Không nói?” Đào Ngột trong lòng một suy nghĩ liền biết chính mình định là bị kia Thần Hưu cấp lừa dối, cũng không biết Kim Hưu bóng đèn rốt cuộc phá không có, trong lòng phẫn nộ đồng thời lại có chút nôn nóng. Vì thế kia vốn dĩ liền không tốt tính tình càng là liền nhăn cũng chưa nhăn, trong tay ngưng tụ lại một đoàn chướng khí liền tia chớp triều kia không hề phòng bị tước nhi ném đi.

“Oa oa oa hảo vô sỉ cư nhiên dùng dơ dơ chưởng khí ——” kia tước nhi thấy vậy tức khắc tạc mao đường như huy cánh loạn đâm, hiển nhiên là đối Đào Ngột này chưởng khí có điều cố kỵ.

Đào Ngột vốn là trong lòng khó chịu tùy tay công kích một chút mà thôi, cũng không thật muốn này Thần Hưu bên người thần diệu thế nhưng như vậy vô dụng, liền hẳn đều đánh không lại. Lại không biết này tước nhi vì thần linh chi diệu, ngưng thiên địa tinh hoa mà thành, căn bản là không sợ Đào Ngột như vậy vạch trần lực lượng. Mà tuyến hạ nó sẽ như vậy nhìn như sợ hãi mà chạy trốn, phía trên bởi vì.....

Có nghiêm trọng thói ở sạch cùng tự luyện tình kết nó cảm thấy này chưởng khí..... Thực dơ, sẽ đem nó xinh đẹp bảo bối lông chim làm dơ.

Cố tình nó lại không thể ra tay đánh Đào Ngột, vì thế liền chỉ có thể như vậy nghiêm trọng ném xuống mặt mũi chật vật trốn tránh —— với nó tới nói, cùng bảo bối lông chim so sánh với, mặt mũi gì đó quả thực chính là mây bay a mây bay.

Chỉ là này trong đó nguyên do Đào Ngột lại là không biết, thấy này tước nhi này chật vật trốn tránh bộ dáng, tức khắc đôi mắt một bí, ác liệt tính tình cùng nhau, không lưu tình chút nào mà rầm rầm liên tiếp mấy cái chưởng khí quang cầu tạt qua đi, hừ lạnh nói: “Sợ liền chạy nhanh cấp gia thành thật công đạo!”

Kia tiểu tước nhi tức giận đến không nhẹ, nhưng lại biết rõ chính mình không thể ra tay đánh Đào Ngột, tức giận sau một lúc lâu, đành phải không tình nguyện mà tuyên bố đầu hàng: “Được rồi được rồi, ta nói chính là.....”

Đào Ngột lúc này mới nhượng mày thu tay, vẻ mặt kiêu ngạo cùng uy hiếp mà nhìn kia tước nhi: “Người tốt nhất ăn ngay nói thật.”

Kia tước nhi thấy vậy, phần nộ lại buồn bực, đành phải phác phác cánh, thuận thuận chính mình bảo bối lông chim, lúc này mới không tình nguyện mà mở miệng nói: “Phải dùng người tới phá tiểu chủ nhân bóng đèn, cũng không đại biểu chủ nhân liền không năng lực lại đem người cứu trở về tới. Chủ nhân nhưng lợi hại, cứu một cái kẻ hèn người tính cái gì việc khó.”

Tiểu tước nhi nghĩ nghĩ, vẫn là không có đem kia một giọt huyết chân tướng nói ra, chỉ thuận miệng nói cái không sai biệt lắm. Nó sợ trước mắt gia hỏa này nổi điên đem nó bảo bối lông chim làm dơ, phải biết rằng nó là không sợ này chướng khí, nhưng là nó lông chim nếu là bị này chướng khí nhiễm, muốn lột sạch sẽ thực lao lực.

“..... Cho nên, lão tử bị chơi?!” Đào Ngột nghe vậy lập tức khóe mắt co giật, đen mặt. Kia Thần Hưu nhìn vô bi vô hi đăm đăm như gió, một bộ chúng sinh từ bi bộ dáng, cư nhiên chơi hấn?!

“Nếu không dùng như vậy phương pháp, chủ nhân như thế nào có thể xác định người đối chúng ta tiểu chủ nhân có bao nhiêu thiệt tình.” Tiểu tước nhi đúng lý hợp tình mà một hừ.

“.....” Nghe này, Đào Ngột phần nộ thanh hắc sắc mặt thoáng chuyển hảo, hẹp dài con người mị mị, “Nàng không ngăn cản gia?”

“Chủ nhân nói, hết thầy đều là duyên. Nếu người cùng tiểu chủ nhân có duyên, nàng đó là ngăn trở lại có tác dụng gì. Nếu là người cùng tiểu chủ nhân vô duyên, nàng không ngăn cản người cũng không thể thế nào.” Tiểu tước nhi không tình nguyện mà đặng đặng móng vuốt nhỏ, quét Đào Ngột liếc mắt một cái nói.

Đào Ngột sắc mặt nháy mắt hảo rất nhiều, trong lòng đối Thần Hưu trêu chọc chính mình tức giận cùng phần nộ lập tức tiêu tán rất nhiều. Nàng rốt cuộc có ý tứ gì hấn không có nhiều ít tuệ căn vô pháp hiểu ngầm, nhưng nàng sẽ không từ giữa làm khó dễ ngăn cản hấn liền hảo. Kim Hưu, hấn là

muốn định, thiếu Thần Hưu cái này cường đại lực cản, hẳn không thể nghi ngờ sẽ nhẹ nhàng rất nhiều.

“Kia Kim Nhi bóng đèn phá?!” Hiện tại, hẳn nhất để ý chính là cái này. Còn lại, như là vì cái gì chỉ có hẳn có thể phá vỡ Kim Hưu bóng đèn linh tinh nghi vấn, đều có thể tạm thời phóng một phóng trước.

“Đó là tự nhiên.” Một cái khinh bỉ ánh mắt đảo qua tới, ý tứ là người đang nói vô nghĩa sao?

“Nàng ở đâu?” Đối với Kim Hưu để ý làm Đào Ngộ xem nhẹ tiểu tước nhi thiếu tấu ánh mắt, chỉ là ánh mắt sáng lên, vội vàng mà đứng dậy liền phải đi tìm người.

“..... Đi theo ta.” Tiểu tước nhi cảm thấy Đào Ngộ này phúc cảnh xuân sáng lạn bộ dáng thật sự thực chướng mắt, nhưng là ngại với Thần Hưu mệnh lệnh, nó đành phải tâm bất cam tình bất nguyện mà dẫn dắt cánh tay đã hoàn toàn hảo Đào Ngộ đi gặp Kim Hưu.

Đào Ngộ thần sắc vui vẻ, đi nhanh theo sau.

Hắn hảo muốn gặp nàng, tại đây chính mình cho rằng chết mà sống lại hết sức.

Kim Hưu sớm đã tỉnh lại, kia bối rối nàng ngàn năm bóng đèn đã phá, kia bởi vì nghịch thiên phá mộng mà ra sở chịu phản phệ thương tổn cũng đã ở Thần Hưu trị liệu hạ khỏi hẳn.

Đào Ngộ nhìn thấy Kim Hưu thời điểm, nàng đang cùng Lan Củ cùng cố nguyệt ba người thành bàn, híp mắt phơi hồi lâu chưa từng cảm nhận được dương quang, một tay kim nguyên bảo một tay kim vòng tay ăn đến vui vẻ, đầy mặt thích ý.

Nhìn thấy hần đi nhanh triều đi tới, Kim Hưu thần sắc vừa động. Tâm mắt đảo qua hần đã hoàn hảo vô khuyết cánh tay phải, nàng con người lóe lóe, lộ ra một cái như nhau thường lui tới như vậy lười biếng mà lại tùy ý tươi cười: “Tiểu bạch, người tay phải nhưng đều hảo sử?”

Ngữ khí thanh đạm quan tâm, có trường bối đối vẫn bối quan tâm.

Đào Ngộ nhẹ nhàng nhú mày, bước đi tới, chính là cạ ở Kim Hưu bên người ghé đá ngồi xuống dưới, hai mắt không chút nào che dấu chính mình dễ dàng, trực tiếp mà trần trụi mà nhìn nàng: “Ân. Người bóng đèn phá?”

Kim Hưu trong mắt hiện lên một mặt phức tạp cùng cô nghi, cười khẽ: “Đúng vậy, vì sư muốn đa tạ tiểu bạch đâu.”

Cùng Đào Ngộ giống nhau, nàng cũng đối chỉ có Đào Ngộ có thể giúp nàng cởi bỏ cái này bóng đèn điểm này rất là nghi hoặc, nhưng hỏi mẫu thân Thần Hưu, nàng lại chỉ là cao thâm cười, sờ sờ nàng đầu nói “Nhân quả, nhân duyên.”

Nàng không hiểu, trong lòng lại sinh ra một loại rất quái lạ rất quái lạ rồi lại không thể nói tới cảm giác.

Nàng lại hỏi Lan Củ cùng cô nguyệt, bọn họ lại một cái nhìn trời không nói, một cái cười quấy rối loạn ngữ, kêu nàng trong lòng càng thêm cảm thấy quý dị.

“Người ta cần gì nói cảm ơn.” Đào Ngộ bá đạo mà cường thế mà quét nàng liếc mắt một cái, trong mắt tình ý càng thêm khắc sâu.

Kim Hưu quay đầu, lười nhác cười nhạt: “Ân, tự nhiên là không cần, tiểu bạch đối vi sư một phen hiếu tâm, vi sư tự nhiên minh bạch.”

Đào Ngộ nghe vậy sắc mặt trầm xuống, nhưng lại cái gì cũng chưa nói, trong mắt tình ý càng thêm đặc sệt.

Nàng cho rằng nàng giả ngu liền hữu dụng sao?

Một bên Lan Củ cùng cố nguyệt thấy vậy, không khỏi nhìn nhau, từng người trong lòng đều có chút bất đắc dĩ cùng phức tạp.

Liền ở đây đất yên tĩnh là lúc, đột nhiên mấy người nơi sân bên ngoài truyền đến một trận ồn ào thanh.

“Sao lại thế này?” Lan Củ nhướng mày, nghiêng đầu nhìn lại.

Cố nguyệt cùng Kim Hưu, Đào Ngột cũng là hướng ra ngoài nhìn lại danh.

“Tiểu, tiểu chủ nhân! Việc lớn không tốt!” Đúng lúc này, lại thấy kia hỏa hồng sắc tước nhi tựa như một đạo ngọn lửa giống nhau vọt lại đây, tràn đầy ngưng trọng mà kêu lên.

“Làm sao vậy diễm nhi?” Chưa bao giờ gặp qua diễm nhi này phiên nghiêm túc nôn nóng bộ dáng, Kim Hưu sắc mặt nghiêm, tiếp nhận tiểu tước nhi hỏi.

“Hắn, thân phận của hắn không biết như thế nào bị Thiên Đế đã biết, Thiên Đế giận dữ, nói người cãi lời thiên mệnh tư phóng mãnh thú Đào Ngột, giờ phút này chính phái thiên binh trời giáng muốn bắt người vấn tội đâu! Những cái đó thiên binh thiên tướng giờ phút này liền ở bên ngoài nói muốn đem người cùng hắn bắt lấy..... Người biết, chủ nhân là không thể ngăn trở! Người đi nhanh đi!” Tên là diễm loan nick name diễm nhi tiểu tước nhi nôn nóng đến không được, liên tục chụp phũ cánh.

Trong viện mấy người đều sửng sốt.

Kim Hưu cùng với đã từ Thần Hưu chỗ đó biết chân tướng Lan Củ, cố nguyệt là không nghĩ tới chuyện này cứ nhiên sẽ đến nhanh như vậy, mau bọn họ không hề chuẩn bị cơ hội. Mà Đào Ngột còn lại là mê mang cùng với khiếp sợ, thứ gì? Ai muốn bắt nàng vấn tội? Ai lại là mãnh thú Đào

Ngột..... Này phá điều chỉ vào hăn nói, cho nên thân phận thật của hăn là..... Mãnh thú Đào Ngột?!

Này tin tức tới quá mức đột nhiên, Kim Hưu trong lòng có trong nháy mắt hoảng loạn. Nhưng khoe mắt hiện lên đầy mặt khiếp sợ Đào Ngột kia nháy mắt, nàng đột nhiên hồi qua thần.

“Lan, nguyệt, các người dẫn hăn đi, mau! Dem hăn tàng hảo!” Nàng nhanh chóng quyết định, hướng tới Lan Củ cùng cổ nguyệt nói, một bên đứng dậy liền phải hướng tới bên ngoài đi đến.

“VẬY còn người?” Lan Củ, cổ nguyệt còn có Đào Ngột lại là vôi vàng giữ chặt nàng, nhú mày hỏi.

“Thiên Đế sẽ không lấy ta thế nào, nhiều lắm cũng chính là cái kháng chỉ không tôn thôi, chính là tiểu bạch nếu là bị bắt được, chắc chắn bị treo cổ. Làm ơn các người, chiếu cố hảo hăn.” Trong nháy mắt Kim Hưu đã chài vượt rõ ràng hiện nay tình thế, trầm giọng đem này trong đó lợi hại nói cái thấu triệt.

Tác giả có lời muốn nói: Lễ Giáng Sinh, chúc thân nhóm đều Giáng Sinh vui sướng vui sướng vui sướng nha ~! $(\geq \nabla \leq)$ /

ps thông tri: Ân minh sau hai ngày người ở về nhà trên đường, hậu thiên (12 nguyệt 27 ngày) kia chương vô pháp đổi mới, cho nên muốn xin nghỉ một ngày nha, 28 hào khôi phục đổi mới ha ~

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

40 Nứt Băng Hỏa Đốt

--

Nứt băng hỏa đốt

“..... Hảo.” Lan Củ cùng cố nguyệt sừng sốt, ngay sau đó cái gì cũng không nói nhiều, nắm lên Đào Ngộ liền phải từ hợp lực giấu đi hấn hơi thở, dẫn hấn rời đi.

Bọn họ cùng là tứ phương Tiên Tôn, tự nhiên biết Kim Hưu nói không sai. Kim Hưu chính là bị phạt cũng sẽ không chịu thực trọng hình phạt, nhưng Đào Ngộ không giống nhau, hấn chính là Thiên Đế muốn diệt trừ cho sáng khoái “Tai họa”, nếu như bị bắt được, định là không có sinh cơ.

“Không được, ta không đi, người không thể đi!” Nhưng Đào Ngộ lại là nóng nảy, phản ứng lại đây liền phải tránh thoát không chịu đi, gắt gao mà trừng đỏ đôi mắt hướng tới Kim Hưu quát.

Kêu hấn ở thời điểm này ném xuống chính nàng chạy trốn?! Nàng cho rằng hấn là người nào? Hấn sao có thể mặc kệ nàng bị kia hỗn đản Thiên Đế chộp tới bị phạt?!

“Lập tức cút cho ta.” Kim Hưu nổi giận, trầm khuôn mặt quay đầu lại âm thanh lạnh lùng nói, thanh âm đông lạnh nếu hàn băng ba thước.

Nàng ác liệt bạo tính tình vẫn luôn bị che dấu ở tản mạn cùng lười biếng trung, giờ phút này thấy vậy nguy cấp thời khắc Đào Ngộ lại không nghe lời, tức khắc liền bạo phát ra tới, một trương kiều nhan giống như phô thượng sương lạnh, lãnh lệ phải gọi nhân tâm để tê dại.

Lan Củ, cổ nguyệt cùng diễm loan đều là hoảng sợ, Kim Hưu đã thật lâu thật lâu chưa từng lộ ra dáng vẻ này, tức khắc còn chưa cùng cấp dạng là bạo tính tình Đào Ngột nháy dựng lên liền đồng loạt ra tay, ba đạo lượng mang đồng thời triều hấn bổ qua đi, nháy mắt liền đem xanh mặt còn muốn giãy giụa Đào Ngột cấp phách hôn mê bất tỉnh.

Động tác chinh tề mà nâng dậy hận mặt ngắt xiu đi Đào Ngột, Lan Củ cùng cổ nguyệt ở diễm loan yếm hộ hạ ném xuống một câu “Vạn sự tiểu tâm” lúc sau liền bay nhanh mà lắt mình chạy lấy người.

Kim Hưu nhìn ba người rời đi phương hướng, trong lòng thoáng nhẹ nhàng thở ra, ngay sau đó ưu nhã xoay người, đạm nhiên mà nghênh hướng về phía đã âm âm xâm nhập thiên binh thiên tướng.

Diễm loan trên người ngọn lửa lông chim có che dấu hết thấy hơi thở lực lượng, cho dù là Thiên Đế cũng phát hiện không đến. Thả có Lan Củ cổ nguyệt ở, Đào Ngột tạm thời an toàn vô ngu.

Đào Ngột tỉnh lại thời điểm phát hiện chính mình nằm ở một trương hoa lệ tinh xảo bát giác lả lướt giường La Hán thượng. Giữa phòng viên giác hoa cúc bàn gỗ biên, Lan Củ cùng cổ nguyệt dựa ghế mà ngồi, một cái đạm nhiên phẩm trà, một người xinh đẹp uống rượu.

Quét vui vẻ thoải mái hai người liếc mắt một cái, hấn đột nhiên nhớ tới Kim Hưu bị mang đi sự tình, mặt trầm xuống, đột nhiên từ trên giường đứng dậy, một cái lắt mình liền muốn hướng môn mà ra.

Cổ nguyệt quét hấn liếc mắt một cái, vung tay lên, lòng bàn tay hồng mang liền phải bắn ra.

Lan Củ mắt một nghiêng, duỗi tay ngăn cản hấn.

Cổ nguyệt nương mây triều đột nhiên cửa dừng lại, dừng một chút ngay sau đó xoay người về phòng Đào Ngột, hẹp dài thượng chọn đôi mắt nhú lại, liếm đi trong tay hồng quang.

“Như thế nào?” Lan Củ nâng chén nhẹ xuyết một hộp nước trà, nhàn nhạt quét Đào Ngột liếc mắt một cái, “Chúng ta sẽ không ngăn người.”

Đào Ngột trừng hăn liếc mắt một cái, nặng nề mà ở hăn bên cạnh ghế trên ngời xuống, một phen đoạt tới Lan Củ trong tay chén trà, thổ phỉ dường như một ngụm uống cạn nước trà, lúc này mới tức giận mà nói: “Lão tử sẽ không như vậy bốn đi chịu chết, nàng lao lực bảo hộ ta, ta sao lại xúc động tiến đến, bằng bạch cô phụ.”

Đào Ngột tính tình là hỏa bạo ngạo mạn, nhưng không phải bốn. Phía trước ở trên Cửu Trọng Thiên sẽ như vậy xúc động là bởi vì quan tâm sẽ bị loạn, đặc biệt Kim Hưu lại là chính mình đặt ở đầu quả tim người, như thế nào có thể không nóng nảy? Giờ phút này một cái bình tĩnh lại, liền chải vuốt rõ ràng trước sau quan hệ, xúc động cũng hoãn xuống dưới.

Hăn biết Kim Hưu thật tốt không sai, nếu hăn đi, lúc này không có nhiều ít lực lượng hăn căn bản vô pháp chống cự. Mà Kim Hưu, hăn tự nhiên vẫn là nóng vội như hỏa lo lắng nàng xảy ra chuyện, chính là nếu hăn như vậy tùy tiện hiện tại đi, chỉ có thể liên lụy nàng mà không thể cứu nàng.

Hăn sốt ruột hăn lo lắng, nhưng hăn không thể lỗ mãng.

Lan Củ bị khiêu khích, đảo cũng không giận, chỉ là rũ xuống mí mắt, thông thả ung dung mà một lần nữa cầm lấy một cái không ly, pha trà phẩm trà.

“Mới vừa rồi không phải còn xúc động đến giống chỉ không có đầu châu châu sao?”

Nhàn nhạt ngữ khí, nhẹ nhàng trào phúng, còn mang theo lạnh lùng khinh thường.

Cổ nguyệt ở một bên vuốt cằm tặc tặc mà cười, chuyển tròn mắt cười đến nghiền ngẫm.

Ngàn năm tình địch đối thượng, khói thuốc súng nổi lên bốn phía, thú vị, thú vị.

Ra ngoài cổ nguyệt dự kiến chính là, xưa nay tính tình ác liệt một chốc liền nổi trận lôi đình Đào Ngột giờ phút này lại là hoàn toàn không có phát hỏa bạo nộ, chỉ là thần sắc trầm trầm, đột nhiên câu môi cười lạnh: “Sư phó lo lắng ta, ta cũng lo lắng sư phó, bởi vì nôn nóng mà xúc động chút cũng chỉ có thể thuyết minh ta đối nàng thiệt tình thực lòng, vì âu yếm người đương không đầu ngu xuẩn, ta vui thật sự. Không giống có một số người, ra vẻ thanh cao, bày ra một bộ khinh thường vì này bộ dáng, kết quả là ngay cả đương ngu xuẩn cơ hội đều không có, chỉ có thể ngồi ở chỗ này ghen tuông tìm cân đối.”

Này Lan Củ đối Kim Hưu kia phiên tâm tư, hẳn chính là biết được rõ ràng. Dám mơ ước hẳn coi trọng nữ nhân, hừ, hết thầy giết không tha!

Cổ nguyệt suýt nữa cười to ra tới, vô cùng hiệp xúc mà nhìn Lan Củ nụ cười giả tạo.

Lan Củ trên mặt gợn sóng bất kinh, chỉ là đáy mắt hiện lên một mặt u ám. Hắn giương mắt, câu ra một mặt cực thiện tươi cười: “Người cái gọi là ái? Chính là lần nữa đem nàng đặt hiểm địa?”

Kia trong mắt lộng làm cho châm chọc, thẳng tắp mà trát ở Đào Ngột trong lòng.

“Ta sẽ bảo hộ nàng!” Đặc ý tươi cười cứng đờ, Đào Ngột lạnh giọng trọng hừ, đáy mắt hiện lên một mặt kiên quyết.

“Chỉ bằng người? Một con ai cũng có thể giết chết hơn nửa lực lượng gây yếu mãnh thú?” Lan Củ thu hồi trong mắt châm chọc, đạm nhiên như nước

mà hỏi lại.

Cổ nguyệt ở một bên uống rượu xem diễn, đáy lòng đôi đến tràn đầy, cơ hồ sắp không nín được ý cười lại là chợt một đốn, trong lòng nhột nhạt thờ dài. Lan Củ không phải ở cùng Đào Ngột phân cao thấp, hẳn nói chính là nhất bản chất, nhất nhất châm kiến huyết hoành ở Đào Ngột cùng Kim Hưu chi gian vấn đề.

Hắn lo lắng Kim Hưu, không phải lo lắng cho mình không còn có cơ hội, mà là lo lắng Đào Ngột hoặc là nói Phượng Minh cấp không được Kim Hưu hạnh phúc.

Đào Ngột đầu thông minh, tự nhiên cũng nghe ra Lan Củ ý tứ, tức khắc mi chợt tắt, có chút trầm thấp mà hơi hơi suy sụp mặt: “Đào Ngột..... Ta chính mình cũng không biết ta như thế nào sẽ là Đào Ngột.....”

Hắn tự nhiên biết tứ đại mãnh thú ác danh, cũng biết Thiên giới đối bọn họ phải giết mà mau ý tứ, chính là chưa bao giờ nghĩ tới, Kim Hưu gạt chính mình thân phận, lại là kia hậu thế bất dung Đào Ngột. Khó trách, khó trách nàng trăm phương nghìn kế tàng đi chính mình thân phận, còn đoạt đi hẳn đại bộ phận lực lượng.....

Nàng cũng đề phòng hẳn đâu.

Đào Ngột trong lòng đau nhức một chút, nhưng thực mau liền khôi phục. Đối làm trước kia hẳn chắc chắn giận cực thương tâm cực. Nhưng hiện tại, hẳn bắt đầu hiểu được nàng, vì nàng tự hỏi. Hẳn biết nàng lập trường, nàng làm như vậy chỉ nghĩ lưu lại hẳn mệnh, bảo hộ hẳn thôi.

“Đào Ngột làm sao như? Ta sẽ không làm ác giáo nàng khó xử. Ta không vì ác, các người lại có gì lý do trừ ta? Các người thần tiên không đều là miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, từ bi vì hoài sao?” Tư cập này, Đào Ngột trầm giọng nói.

Lan Củ cùng cô nguyệt lại là đồng thời trầm mặc không nói. Bọn họ tin tưởng hẳn sẽ không làm ác, Thiên giới kia giúp người bảo thủ cũng sẽ không. Cùng bọn họ tới nói, tứ đại mãnh thú tồn tại chính là không hợp lý, chính là tai họa ngầm, chỉ có trừ bỏ mới có thể chân chính yên tâm.

Đây là bọn họ vì cái gì sẽ như vậy lo lắng nguyên nhân.

Đúng lúc này, vẫn luôn không ở trong phòng diễm loan đột nhiên tia chớp phi vào nhà, biên phi biên hoảng loạn rống to: “Không hảo lan, nguyệt, thiên, Thiên Đế thế nhưng phán xử tiểu chủ nhân nứt băng hỏa đốt chi hình!”

Lan Củ cùng cô nguyệt xoát một chút đứng lên, đồng thời thần sắc đại biến: “Người nói cái gì? Nứt băng hỏa đốt chi hình?!”

“Thiên Đế làm tiểu chủ nhân nói ra Đào Ngộ rơi xuống, nhưng tiểu chủ nhân không nói..... Chọc Thiên Đế giận dữ..... Nói tiểu chủ nhân cùng Đào Ngộ cấu kết, ý, ý đồ mưu phản..... Chủ nhân đã đi cầu kiến Thiên Đế, chính là, chính là Thiên Đế không thấy.....” Diễm loan căm giận quát Đào Ngộ liếc mắt một cái, liễu mạng huy cánh gập đầu, thoạt nhìn thập phần nôn nóng.

“Cái gì là nứt băng hỏa đốt chi hình?” Vô cùng lạnh lẽo khói mù thanh âm vang lên, Đào Ngộ song quyền nắm chặt, trên mặt xanh mét, đáy mắt lo lắng cùng nôn nóng cơ hồ trào dâng mà ra.

Lan Củ huy tay áo, che lại vừa muốn giải thích diễm loan miệng, cô nguyệt muộn thanh không nói, chỉ là thần sắc lẳng liệt.

“Nói! Ta sẽ không xúc động.” Đào Ngộ cắn răng, bảo đảm nói.

Hai người liếc nhau, cô nguyệt lúc này mới nghiêm túc mở miệng: “Nứt băng hỏa đốt chi hình. Danh như ý nghĩa, đem phạm nhân cột vào thẳng tới

trời cao trụ thượng, đồng thời lấy thiên cực kỳ mà mới có nứt băng cùng liệt hỏa luân phiên tương phạt..... Phạm nhân nguyên thần.”

Bị phạt chính là nguyên thần, ý tứ là mặc dù là pháp lực lại cao thần tiên, cũng chống cự không được, không thể không chịu. Mà ngày đó cực kỳ mà mới có nứt băng cùng liệt hỏa.....

Nghe đồn đó là trong thiên địa nhất hàn băng cùng nhất mãnh liệt hỏa, kia chạm vào chi mà đã chịu đau đớn, trong thiên địa không người có thể chống cự.

Đào Ngột nghe vậy, trên trán gân xanh nháy nháy, trong mắt bạo ngược cơ hồ dâng lên, chỉ là bị hấn cận tồn kia ti lý trí gắt gao đè nặng: “Ta đi đổi hồi nàng.”

Dứt lời muốn đi.

“Người đi cũng vô dụng, Kim Nhi không có phụng chỉ giết người là sự thật, kia chết lão nhân hiện tại đã là giận cực, lại cực sĩ diện, chính là giết người, Kim Nhi hình phạt cũng không nhất định sẽ giảm bớt! Huống chi người này vừa đi, Kim Nhi khổ tâm liền đều uổng phí.” Cổ nguyệt ngăn lại hấn, lần đầu tiên không có cợt nhả, kia đứng đần nghiêm túc thần sắc làm Đào Ngột trong lòng càng thêm mà năm khẩn khó chịu lên, trong xương cốt kia cổ thị huyết ** cũng bởi vì lo lắng cùng bạo nộ mà cơ hồ bùng nổ.

Ba người đều không có nghĩ đến, Thiên Đế thế nhưng sẽ đổi Kim Hưu thi lấy như vậy trọng hình phạt, vốn tưởng rằng chỉ là kháng chỉ không bị mắng vài câu trừu vài cái liền thôi, hiện tại cư nhiên biến thành cấu kết mãnh thú, ý đồ tạo phản?! Này trong đó định là đã xảy ra cái gì bọn họ không biết sự tình!

“Kia lão tử liền cái gì đều không làm sao?! Giống cái phế vật kẻ bất lực giống nhau chờ ở nơi này nhìn nàng chịu khổ sao?!” Đào Ngột sắc mặt

xanh mét, một quyền tạp hướng Lan Củ phía sau ghế dựa, kia ghế dựa ở hẳn bạo ngược chướng khí dưới nháy mắt hóa thành khói bụi.

“Có, tại đây có thể che dấu người hơi thở trong phòng chờ.” Lan Củ ra tiếng, thanh âm nếu hàn băng.

Này nhà ở dùng diễm loan lông chim thiết hạ kết giới, không ai có thể tìm được hẳn. Lan Củ cùng cố nguyệt muốn hẳn trốn đi..... Giống cái nạo loại giống nhau trốn đi!

Đào Ngột cứng đờ, hung hăng mà trừng hướng hẳn, trong mắt ẩn ẩn hiện lên huyết quang.

“Chúng ta sẽ không làm nàng xảy ra chuyện.” Lan Củ giương mắt xem nàng, thần sắc đạm nhiên lại cất giấu thật sâu kiên định.

Đào Ngột trầm mặc, con người đỏ bừng, trên trán gân xanh bạo khởi, trong lòng phiên thiên đảo hải, thật lâu không nói gì.

“..... Hảo.” Cuối cùng, hẳn cắn răng, hung hăng nhắm mắt, thật mạnh gật gật đầu.

Hẳn biết, giờ phút này chính mình bất lực. Chính là dù vậy thống hận loại cảm giác này, hẳn cũng cần thiết muốn nhịn xuống.

Lan Củ cùng cố nguyệt xoay người liền đi.

Đào Ngột một cái “Hảo” tự chính là đáp ứng sẽ không ra ngoài, làm cho bọn họ đi cứu Kim Hưu ý tứ.

Đào Ngột nhìn hai người một chim chạy như bay đi xa, con người thâm trầm như hải, sâu thăm đến dạy người vọng không thấy đế. Kia gắt gao nắm thành nắm tay trên tay, gân xanh ngưng tụ thành quý dị mà bạo ngược độ cung.

Tác giả có lời muốn nói: Trở về nhà bị phá tiêu đệ tội liên đới liên lụy chặt đứt võng hài tử hảo khổ bức anh anh, bởi vì võng tuyến bị đoạn, gửi công văn đi đôi mới chỉ có thể đi tiệm net hoặc là blah blah mặt khác phương pháp hài tử tỏ vẻ, gần nhất nhắc lại hồi phục khả năng sẽ tương đối chậm một chút, đại gia không cần sinh khí nha anh anh, đôi mới gì đó không cần lo lắng, sẽ nỗ lực đuổi kịp.

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

41 Đột Nhiên Nổi Điên

--

Đột nhiên nổi điên

Thiên giới, thiên lao.

Kim Hưu bị Khôn Tiên Tác cao cao mà cột vào thẳng tới trời cao trụ thượng. Cháy đen mà thật lớn cây cột thượng, kia một mặt loá mắt mỹ lệ kim sắc tại đây bốn phía tối tăm hỗn độn bối cảnh hạ phá lệ thấy được.

Nếu là không có khi đó mà băng lam khi thì lửa đỏ quang nhận luân phiên đánh về phía nàng, đâm vào nàng nguyên thần, đem kia kim sắc bóng người nguyên thần tra tấn sắp trong suốt, này mặt kim sắc sẽ càng thêm lộng lẫy.

Kim Hưu hung hăng cắn răng thừa nhận nứt băng hỏa đốt chi hình, trên người tuy vô cái gì vết thương, nhưng sắc mặt lại đã là trắng bệch như tuyết. Này nứt băng hỏa đốt chi hình trừng chính là nàng nguyên thần, sẽ không đối ** tạo thành cái gì thương tổn. Nhưng là nguyên thần bị thương, đó là so ** bị thương đau đớn gấp trăm lần ngàn lần.

Đậu đại mồ hôi từ nàng trên mặt chảy xuống, trong thân thể truyền đến cực hạn đau nhức một đợt mạnh hơn một đợt, nàng chỉ cảm thấy chính mình trước một giây còn thân ở vùng địa cực hàn băng, máu toàn ngưng tụ thành khối băng, đông lạnh đến nàng cơ hồ mất đi ý thức, nhưng là giây tiếp theo, thân mình chợt đau xót, tùy theo mà đến đó là điên cuồng lửa cháy, bỏng cháy đến nàng cơ hồ cảm thấy chính mình lập tức liền phải hóa thành tro tàn.

Này hai loại mãnh liệt mà cường hãn đau đớn không ngừng mà giao thiệp thay đổi, tra tấn đến Kim Hưu ý thức một chút một chút tan đi. Nhưng dù vậy, nàng cũng không muốn nói ra Đào Ngột rơi xuống.

“Không nói? Kia liền tiếp tục như vậy cột lấy đi.”

“Mau nói nha tiểu Kim Nhi, kia Đào Ngột là vạn ác mãnh thú, người sao phải khổ vậy chứ?”

“Đúng vậy đúng vậy, thượng tiên, không đáng a.....”

.....

Rất nhiều rất nhiều người tới nơi này, đối nàng nói rất nhiều lời nói. Có phụng Thiên Đế ý chỉ uy hiếp nàng, có xuất phát từ cùng mẫu thân giao hảo tình cảm mà đến khuyên nàng, cũng có rất nhiều xem náo nhiệt.....

Nhưng nàng vẫn luôn cắn môi không nói, ngay cả môi bị giáo phá, máu tươi dọc theo môi lưỡi bị chính mình nuốt xuống, kia nhàn nhạt mùi máu tươi tràn ngập ở chính mình cảm quan chi gian, chọc đến nàng nhú mày tưởng phun, nàng cũng chưa từng mở miệng qua.

Nàng sẽ không nói ra Đào Ngột rơi xuống. Mặc dù hẳn là mãnh thú lại như thế nào, hẳn là nàng đồ nhi, hẳn trọng sinh tới nay không có đã làm cái gì thiên địa bất dung chuyện xấu. Hẳn chỉ là tính tình lớn chút, tính tình ngạo mạn nóng nảy chút, miệng hồng rồi chút, biệt nữ chút, nhưng kia chỉ là hẳn trời sinh thân là mãnh thú sinh ra đã có sẵn tính cách thôi, nàng sẽ hảo hảo dạy hẳn, dạy hẳn như thế nào làm một cái hảo đồ nhi, như thế nào làm một cái hảo gia hỏa, dạy hẳn như thế nào khắc chế kia sinh ra đã có sẵn hung tính.....

Nàng nghĩ nghĩ, dần dần mê mang hỗn độn trong ý thức hiện lên hẳn đối với nàng kia bá đạo mà trực tiếp bày tỏ tình yêu, hẳn bá đạo ngạo mạn bề

ngoài hạ tri kỷ hành động, hấn sinh khí mặt hắc hắc bộ dáng, hấn vui vẻ khi híp mắt tà cười bộ dáng.....

Trần đây, cư nhiên đều là hấn.

“Kim Nhi, Kim Nhi? Người thế nào?” Đột nhiên, có người ở nàng bên tai kêu nàng.

Thanh âm kia trung mang theo rõ ràng lo lắng cùng quan tâm, kêu nàng thần trí một thanh, ý thức lại trở về lại đây.

Cố sức mà mở to mắt, trước mắt xuất hiện một trương tuyệt sắc đậm mạc mặt.

“Thiên, thiên tựa điện hạ.....” Thấy rõ người tới, nàng rớt cuộc mở miệng, thấp thấp gọi một tiếng xem như lễ phép.

Nàng cùng hấn không thân, nhưng Lan Củ cổ nguyệt đều từng nói qua, nàng cùng hấn trước kia quan hệ là không tồi, hôm nay tựa điện hạ từng giúp quá nàng rất nhiều. Nàng tuy bản tính đậm mạc quái gở, lại cũng là cái biết ơn báo đáp người, mặc dù hiện tại không nhớ rõ ngày xưa sự tình, nhưng cũng quả quyết sẽ không cố ý làm bộ không biết. Này đây nhìn thấy hấn tới xem nàng, chính là bài trừ điếm sức lực chào hỏi.

“Người thế nào?” Thiên tựa mày kiếm nhíu lại, lưu li thanh lãnh con người mang theo lo lắng. Hấn để sát vào nàng, lấy to rộng áo choàng làm che đậy, trộm đem tay đáp ở nàng bụng.

Kim Hưu trong lòng rung mình, có chút kinh ngạc nửa mở con mắt nhìn hấn.

Thiên tựa đối nàng chớp chớp mắt, ý bảo nàng không cần nói chuyện.

Bụng truyền đến một cỗ ấm áp lực lượng, ở toàn thân lan tràn mở ra. Trong thân thể kia dường như gân cốt tắc đứt từng khúc khai cực hạn đau đớn lại là lập tức chột giảm rất nhiều.

Hôm nay làm như tự cấp năng chuyển vận lực lượng của chính mình lấy trợ giúp năng hơi hoãn đau đớn.

Đau nhức hơi hoãn, Kim Hưu thần trí càng thêm thanh minh chút, nàng nhìn thiên tựa bay nhanh mà lắc đầu, lao lực hơi hơi sườn khai thân mình.

Thiên Đế hạ lệnh không được bất luận kẻ nào tới gần nơi này, nếu là nhìn thấy thiên tựa trộm trợ nàng, tất nhiên sẽ tức giận, nói không chừng còn sẽ liên lụy đến hẳn. Thiên Đế kia ngoan cố chết sĩ diện tính tình, mặc dù thiên làm như con của hẳn, cũng tất nhiên không tránh được bị phạt.

“Mau, đi mau.....” Nàng cố sức mà thở dốc, đứt quãng mà phun ra mấy chữ, thúc giục thiên tựa điện hạ rời đi.

Chuyện này là chính nàng sợ, không nên liên lụy đến người khác.

“Không có việc gì, đừng sợ, ta là được đế phụ mệnh lệnh tới xem người.” Thiên tựa biết nàng ý tứ, vội vàng nhẹ giọng thanh minh.

Kim Hưu nghe vậy, không hề giãy giụa, chỉ là trong nháy mắt, kia nhìn về phía thiên dường như trong mắt mang theo chút trào phúng mang theo chút đề phòng: “Như thế nào..... Lại muốn người tới khuyên ta giao, công đạo chính mình vì sao tính cả đào, Đào Ngộ mưu phản sao.....”

Kim Hưu là cái gì đầu óc, sự tình đến nơi đây nàng tự nhiên trong lòng đã hiểu rõ. Vốn dĩ cho rằng chính mình chỉ là cãi lời thiên mệnh tư phóng Đào Ngộ, Đào Ngộ lại vẫn luôn chưa từng phạm tội gì, hiện tại bị phát hiện cũng nhiều lắm bị huấn vài câu nhỏ khiến trách một chút thôi, nào nghĩ đến thế nhưng sẽ bị vô cớ khấu thượng “Cấu kết Đào Ngộ, ý đồ mưu phản” mũ, rước lấy như vậy trọng trừng phạt. Đây trong đó đã xảy ra cái gì

nàng không biết, nhưng nàng biết, sự tình sẽ phát triển cho tới bây giờ như vậy, liền nàng mẫu thân Thần Hưu đều không thể khống chế, tất nhiên là có cái gì thực trọng đại nguyên nhân.

Chỉ là không biết cái gì nguyên nhân, có thể giáo xưa nay quái gỡ nhất an phận nàng trên lưng như vậy tội danh.

“Kim Nhi.....” Thiên tựa rũ mắt, ánh mắt buồn bã, nhẹ nhàng thở dài, “Đế phụ là hiếu lẫm người, người cũng biết kia tứ đại mãnh thú từng suýt nữa hủy diệt tam giới, đế phụ là sợ người lạ linh lại lần nữa đồ thán lúc này mới sốt ruột chút. Ta tới, không phải muốn ép hỏi người, chỉ là tưởng giúp giúp người. Đế phụ đã ngầm phái ra thần binh các nguyên soái khắp nơi sưu tầm Đào Ngộ rơi xuống, nếu là bị bắt được, là phải đương trường treo cổ. Diễm loan lông chim có thể che lấp hãn hơi thở, nhưng chung quy không phải kể lâu dài.”

Nghe được thiên tựa biết là diễm loan lông chim che dấu Đào Ngộ hơi thở là lúc, Kim Hưu cũng không kinh ngạc, thiên làm như Thiên Đế chi tử, năng lực phi phàm, biết này đó thường nhân không biết bí mật cũng là bình thường. Chỉ là nghe hãn nói Thiên Đế ngầm đuổi bắt Đào Ngộ, đây mới là giáo nàng lo lắng.

Hãn sẽ ngầm hạ lệnh, rõ ràng chính là biết có người ở giúp nàng cùng Đào Ngộ, mà có những cái đó hiểm nghi người, đơn giản chính là nàng mẫu thân Thần Hưu cùng ba cái bạn tốt, hãn đây là muốn đề phòng bọn họ.

“Người, người muốn ta nói ra hãn rơi xuống?” Nàng con người hơi lãnh, lao lực thở hỗn hển nói.

“Không phải, ta biết liền tính ta có tâm giúp người, người cũng sẽ không nói.” Thiên tựa lại là phủ nhận, nửa hạp trong mắt hiện lên một mặt phức tạp cùng chua xót, “Ta chỉ là nói cho người tin tức này.”

Hãn như thế nào sẽ không biết, hiện giờ nàng căn bản không tin hãn.

Kim Hưu sửng sốt một chút, nhắm mắt lại, ngay sau đó mới hoãn thanh nói: “Đa tạ.”

Hắn nói cho nàng chuyện này nhi, là muốn nàng có điều chuẩn bị, hắn biết nàng có biện pháp ngầm cùng Lan Củ bọn họ liên hệ, cũng biết Lan Củ bọn họ chắc chắn ngầm giúp đỡ nàng.

“Không khách khí. Kia..... Ta đi rồi. Ta sẽ đi điều tra rõ sự tình chân tướng, cầu để phụ thả người ra tới.” Thiên tựa câu môi, ôn nhu nhìn sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, hiển nhiên đã không có sức lực nói nữa Kim Hưu.

Kim Hưu mấy không thể thấy mà gật đầu, hơi thở mong manh mà nói một tiếng “Đa tạ”.

Kim Hưu nhắm hai mắt, không có thấy thiên tựa xoay người rời đi phía trước, dừng ở trên mặt nàng ánh mắt, tình yêu lưu luyến, tràn ngập như nước ôn nhu cùng nhất định phải được.

Lan Củ mang theo Kim Hưu hao hết trăm cay ngàn đắng truyền đến tin tức trở lại kia căn nhà nhỏ thời điểm, Đào Ngột vừa lúc nôn ra máu từ trên giường tài xuống dưới.

“Người làm cái gì?!” Lan Củ kinh ngạc đỡ lấy hắn, lại thấy hắn giữa mày tràn đầy dữ tợn hắc khí, mang theo mãnh liệt sát ý xông thẳng hướng hắn.

“Hắn ở mạnh mẽ phá tan Kim Nhi đối hắn hạ cấm chế!” Theo sau tiến vào Băng Kỳ trầm giọng nói. Trước đó vài ngày hắn bị kia Linh Tiêu công chúa chuyện này cuốn lấy, mấy ngày nay bởi vì Kim Hưu chuyện này có chút nghiêm trọng, bất chấp nói chuyện yêu đương, vội vàng đuổi tới.

Cổ nguyệt cũng ở hẳn bên cạnh người về mặt ngưỡng trọng mà nhìn Đào Ngột: “Dừng tay! Người sẽ bị kia cấm chế phản phệ!”

Đào Ngột trầm mặc không nói, chỉ là tùy ý lau đi bên môi vết máu, tiếp tục: “Ta mặc kệ.”

Ba chữ, nói chém đinh chặt sắt, dạy người trong lúc nhất thời lại là không biện pháp tiếp tục ngăn cản.

Ta mặc kệ, ta mặc kệ chính mình hay không sẽ bị phản phệ sẽ chết, ta muốn trở nên cường đại, ta muốn khôi phục lực lượng, ta chỉ cần cứu nàng.

Biết rõ hẳn làm như vậy là ở bác mệnh, là ở ngớ ngẩn, bọn họ ba cái lại cái gì đều nói không nên lời.

Một trận trầm mặc, ba người đều là sắc mặt ngưỡng trọng phức tạp.

Ngoài cửa sổ thanh phong phất quá, một trận khói nhẹ vô thanh vô tức mà phiêu tiến cửa sổ, nho nhỏ hắc bọ cánh cứng tử, tiểu nếu nhẹ trần, theo gió nhẹ mà đến, ngừng ở lòng tràn đầy Kim Hưu Đào Ngột trên vai.

Đột nhiên cảm thấy trên vai chấn động, Đào Ngột đột nhiên trong lòng đau xót, trước mắt một trận choáng váng, một loại kịch liệt mà bỏng cháy cảm từ hẳn trong lòng phun trào mà ra, dạy hẳn thần trí một loạn, mà đồng thời, Kim Hưu bị thương trắng bệch bộ dáng thế nhưng quý dị mà chân thật mà hiện lên ở trước mắt hẳn!

Nửa trong suốt nguyên thần, tái nhợt sắc mặt, giữa mày thống khổ, vô pháp ngăn chặn mà hút không khí thanh, rách nát thờ đốc.....

Hết thảy hết thảy, đều là như vậy tiên minh mà chân thật, phảng phất nàng liền ở hẳn trước mắt, thống khổ giãy giụa.

Đào Ngột trong lòng trừu khấn, không tha cùng phần nộ cuồng tứ bộc phát ra tới, hấn trước mắt bỗng dựng dăng lên một cổ huyết sắc, kia cổ vẫn luôn bị hấn theo bản năng đè ở đáy lòng nóng rực cảm đột nhiên ở trong thân thể hấn nổ tung, chính là đánh bại thứ gì dường như phun trào mà ra, tàn sát bừa bãi mà điên cuồng lực lượng chen chúc mà ra, tràn ngập hấn toàn thân.

Đào Ngột chợt nhảy dựng lên, lấy Lan Củ ba người như vậy cao thâm tu vi cũng không tới kịp ngăn cản tốc độ nhập tia chớp xông ra ngoài.

Hấn mạn khởi vô biên sương mù trong óc, chỉ còn lại có một ý niệm ở điên cuồng mà xoay tròn: Đi cứu nàng, muốn đi cứu nàng, không màng tất cả mà đi cứu nàng.

Lan Củ ba người hoảng hốt, khiếp sợ hai mặt nhìn nhau lúc sau bay nhanh mà theo đi lên, trong lòng đồng thời hiện lên một cổ mãnh liệt bất an.

Này Đào Ngột, như thế nào đột nhiên liền cùng điên rồi dường như?

Lại không biết ở bọn họ đều không có thấy địa phương: Đào Ngột bả vai, một đoàn quý dị hắc khí biến ảo thành một cái cười dữ tợn biểu tình, cách Đào Ngột quần áo lạnh lùng mà nhìn bọn họ, tàn nhẫn mà lãnh lệ.

Mà kia căn nhà nhỏ ngoại, một cái bạch sắc nhân ảnh nhìn mấy người rời đi bóng dáng, nhẹ nhàng nắm chặt nắm tay, xưa nay đạm mạc trên mặt mang theo một mặt tựa hỉ tựa bi phức tạp cảm xúc.

Kim Nhi, Kim Nhi, chớ có trách ta.

Tác giả có lời muốn nói: Anh anh anh, lạp lạp lạp, ku ku ku, lăn lộn cầu rải hoa cầu ấi trảo cầu bao dưỡng có hay không!! 【 thứ này điên rồi thỉnh làm lơ → _ →

【 nhập v thông cáo 】 :

Nhận được nhà yêm manh biên thông tri, bốn văn muốn với 2013 năm 1
nguyệt 2 ngày (hậu thiên) nhập v, ngày đó canh ba ha ~ sau đó từ 34
chương đảo v nha, xem qua các cô nương không cần mua ha ~~ anh anh,
phi thường cảm tạ mọi tử nhóm duy trì, cũng hy vọng đại gia có thể tiếp
tục duy trì ta, hoan sẽ nỗ lực! Ái các người ~!

Sau đó ps: Đã quên nói, ngày mai vốn dĩ muốn đổi mới, anh anh anh, bởi vì
muốn tồn hảo, cho nên ngày mai kia chương liền trước không đã phát, hậu
thiên canh ba. Cầu thông cảm anh anh anh ~~~ ta sẽ nỗ lực ~

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

42 Trục Xuất Sư Môn

--

Trục xuất sư môn

Bên tai lạnh lẽo phong điên cuồng mà gào thét mà qua, quát đến nàng lỗ tai sinh đau. Thân mình không ngừng mà xóc nảy, rơi xuống, quay cuồng, giảo nòng ngực trất buồn dục nôn. Táo tạt thanh âm, dữ dằn rống giận giao tạp, ồn ào đến nàng đầu âm âm vang lên, hỗn độn mê mang ý thức bị buộc dần dần thanh tỉnh.

Kim Hưu hữu khí vô lực mà mở to mắt, nháy mắt lọt vào trong tầm mắt chính là một cái huyết nhục mơ hồ dữ tợn miệng vết thương.

Nàng sợ tới mức đảo hít vào một hơi, chớp mắt, liền đột nhiên thấy một trường tràn đầy sát khí khuôn mặt tuấn tú.

“Ngọc, Ngọc Bạch?!” Nàng trừng lớn đôi mắt, mê vông hỗn loạn ý thức chột hoàn toàn thanh tỉnh. Ngay sau đó, nàng phát hiện chính mình thế nhưng bị hãm một tay gắt gao ôm vào trong ngực, mà bọn họ phía trước, một đội thiên binh thiên tướng chính nghiêm chỉnh lấy dải, chung quanh trên mặt đất càng là tứ tung ngang dọc mà nằm rất nhiều bị xé nát thiên binh thi thể.

Nàng mang theo khiếp sợ kinh ngạc tâm tình vội vàng mà nhìn quanh bốn phía một vòng, lại phát hiện hãm lại là mang theo nàng một đường đánh ra thiên lao!

“Người! Người, người phóng ta xuống dưới.....” Rốt cuộc ý thức được đã xảy ra chuyện gì, Kim Hưu trong lòng đột nhiên nhảy ra một cổ mãnh liệt tức giận, tức giận đến cơ hồ muốn bới qua đi.

Nàng không dám tin tưởng mà trừng mắt Đào Ngột, không nghĩ tới hãn thế nhưng sẽ như vậy xúc động như vậy bất kể hậu quả mà tới cướp ngục! Hãn như thế nào có thể làm như vậy? Bị hãn như vậy một nháo, bọn họ chính là không có mưu phản cũng đến biến thành mưu phản! Đây là cướp ngục, đây là công nhiên cùng Thiên Đế gọi nhíp khiêu khích nột, hãn như thế nào có thể? Như thế nào có thể như vậy xúc động!

Huống chi hãn cường tự phá tan nàng cho hãn hạ cấm chế là cỡ nào nguy hiểm sự tình chính hãn không biết sao? Huống chi mặc dù hãn may mắn thành công, chính là chỉ cần nàng hạ cấm chế chưa phá, này lực lượng cũng chỉ là nhất thời, hãn liền không nghĩ tới chính mình kia lực lượng tùy thời tùy chỗ sẽ biến mất, hãn sẽ bị thiên binh thiên tướng bắt lại làm thịt sao?! Nàng trăm cay ngàn đắng cấp Lan Củ bọn họ truyền tin tức, nghĩ mọi cách muốn giữ được hãn, hãn khen ngược, trực tiếp đưa tới cửa tới!

Giận cực công tâm, Kim Hưu sắc mặt xanh trắng đan xen, còn chưa tới kịp lại nói khác lời nói, yết hầu đó là một ngọt, nhịn không được một búng máu phun tới.

“Người thế nào?” Hãn còn ở cùng thiên binh thiên tướng chém giết Đào Ngột thấy vậy, vội vàng cúi đầu xem xét. Vừa thấy Kim Hưu bên môi vết máu, kia bị máu tươi cùng bạo ngược nhiễm hồng hai mắt tức khắc run lên, mấy không thể thấy mà hiện lên một tia mê mang, ngay sau đó lại bị nôn nóng cùng hung ác sát ý thay thế.

“Phóng, phóng vi sư xuống dưới! Trụ, dừng tay!” Ngực trất buồn đến cơ hồ không thở nổi, Kim Hưu hung hăng nhắm mắt, dùng ra cuối cùng một chút sức lực từ Đào Ngột trong lòng ngực dùng sức mà tránh thoát ra tới, bởi vì

nguyên thần bị hao tổn không có sức lực, một cái đứng không vững liền hung hăng ngã ở trên mặt đất.

Đào Ngột thấy vậy, hai tròng mắt tròn tròn, giữa trán kia cơ hồ không có người thấy hắc khí tức khắc chợt lóe, đột nhiên nháy nháy giữa mày biến mất không thấy, ngay sau đó hắc ánh mắt thanh minh lên. Nhìn thấy Kim Hưu suy yếu té ngã, Đào Ngột tức khắc trong lòng căng thẳng, cái gì cũng cố không được, vội vàng quay người lại cong lưng liền muốn bế lên nàng.

Chung quanh thiên binh thiên tướng nhóm thấy vậy, tức khắc ánh mắt sáng ngời, đồng thời giơ lên cao trong tay vũ khí vây công lại đây.

Mắt thấy Đào Ngột lập tức liền phải biến thành con nhím, đột nhiên một trận mãnh liệt lam quang hiện lên, trên mặt đất hai người thế nhưng nháy mắt mất đi bóng dáng, lưu lại đầy đất hai mặt nhìn nhau thiên binh thiên tướng.

Bang!

Thật mạnh một cái tát, đánh đến không hề phòng bị Đào Ngột đầu hung hăng lệch về một bên, gò má nháy mắt cao cao sưng khởi.

Vô cùng kinh ngạc mà bụm mặt quay đầu lại, Đào Ngột trong mắt bốc cháy lên lửa giận cùng thất vọng nháy mắt che dấu ban đầu thâm tình cùng lo lắng: “Người điên rồi?”

Hắn bất kể hết thảy đại giới cứu nàng ra tới, nàng lại cái gì đều không nói chỉ cho hắn một cái tát?

“Lăn.” Kim Hưu trầm mặc sau một lúc lâu, không có ngẩng đầu, chỉ là nhắm mắt, nhẹ nhàng mà phun ra một chữ.

Mới vừa rồi kịp thời xuất hiện cứu hai người Băng Kỳ ba người thấy vậy, tức khắc rất có ăn ý mà nhìn nhau liếc mắt một cái, sau này thối lui chút.

Phát hỏa trung Kim Nhi..... Bọn họ vẫn là tạm thời biến thành không khí vì thượng.

“Người!” Đào Ngột cứng đờ. Con người co rụt lại, sắc mặt nháy mắt trở nên xanh mét, “Người có ý tứ gì?”

“Đầu xuân liền tính, liền lỗ tai đều điếc sao?! Ta làm người lẩn! Lẩn đến rất xa, rốt cuộc dừng lại ta trước mặt xuất hiện! Ta Kim Hưu không có người như vậy ngu xuẩn lại tự đại đồ đệ! Chúng ta, từ đây ân đoạn nghĩa tuyệt, người bị ta trục xuất sư môn! Như vậy, nghe hiểu chưa?” Ở Băng Kỳ trị liệu hạ tạm thời đã khôi phục một ít nửa chút Kim Hưu rốt cuộc ngẩng đầu, hướng tới Đào Ngột giận dữ hét. Kia trước mắt lạnh băng vô tình hung hăng đau đón Đào Ngột hai mắt.

“Người..... Người đây là muốn cùng ta đoạn tuyệt thầy trò quan hệ?” Đào Ngột chỉ cảm thấy cả người lạnh lùng, cắn răng không dám tin tưởng hỏi, “Liên bởi vì ta vô pháp nhìn người chịu khổ mà cướp ngục đem người cứu ra tới?”

Kim Hưu cố đè xuống trong lòng buồn đau, sắc mặt rét lạnh như sương, nhìn Đào Ngột trong mắt tràn ngập hàn băng: “Là. Người bá đạo ngạo mạn, xúc động tự đại, thiên tính thô bạo thị huyết, ta vốn tưởng rằng thu người làm đồ đệ có thể giáo hóa người, sử người đi lên quỹ đạo. Nhưng ai ngờ được đến người chung quy là bất hảo vô lễ, không lớn không nhỏ không chịu giáo hóa không nói, hiện giờ lại vẫn chạy tới cướp ngục! Lãng phí ta một phen khổ tâm cũng liền thôi, người cũng biết bởi vậy, ta mặc dù là hoàn toàn không có mưu phản ý tứ cũng đã thành mưu phản! Như vậy xúc động như vậy không chịu giáo, ta nếu còn giữ người tại bên người, đó là tự tìm tử lộ!”

Này phiên lời nói giống như là một đạo kinh thiên sấm rền, hung hăng mà bổ vào Đào Ngột trong lòng, cơ hồ phách nứt hấn thần chí.

Ở bên giả chết không khí ba người tổ nghe vậy, tức khắc sắc mặt kinh ngạc mà quay đầu lại nhìn về phía Kim Hưu, đang xem đến nàng trừng lớn con người là lúc, đều là sững sốt, ngay sau đó từng người phức tạp mà nhìn nhau liếc mắt một cái, ở lẫn nhau trong mắt thấy được thật dài thở dài cùng bất đắc dĩ.

“..... Người chính là như vậy xem ta?” Song quyền nắm chặt muốn chết, Đào Ngột hai mắt đỏ đậm, gian nan mà cắn răng hỏi, ngực truyền đến từng trận xé rách đau đớn từ toàn thân lan tràn mở ra.

Hắn biết chính mình lần này hành vi xác thật xúc động, chính là hắn cũng không biết tại sao lại như vậy. Nguyên bản hắn chỉ nghĩ ngốc tại trong phòng nhẫn nại, chờ đợi Băng Kỳ ba người tin tức. Chính là cũng không biết sao lại thế này, đột nhiên trước mắt liền xuất hiện nàng chịu tra tấn thống khổ bất kham bộ dáng, lập tức hắn liền cảm giác trong lòng như lửa đốt giống nhau khó chịu. Ngay sau đó, lý trí, ý thức đều như là bị thứ gì lập tức trừu đi dường như, hắn giống như là trứ ma giống nhau, cái gì bản khoản cũng không hề suy nghĩ, chỉ còn lại có lòng tràn đầy tiến đến cứu nàng xúc động.

Vì thế, ở kia cổ quý dị xúc động xui khiến dưới, hắn đi.

Ngộ thiên binh sát thiên binh, ngộ thiên tướng sát thiên tướng.

Hiện giờ yên tĩnh, hắn thực mau ý thức tới rồi chính mình xúc động, may mắn nàng không có việc gì rất nhiều cũng có chút nho nhỏ ảo não, sợ bởi vì chính mình xúc động cho nàng mang đến phiền toái. Chính là hắn không ngờ quá, nàng thế nhưng sẽ có lớn như vậy phản ứng, nàng lại là như vậy đối đãi hắn.....

Rõ ràng, rõ ràng hẳn đối nàng tâm ý, hẳn đối nàng toàn tâm lấy đãi, hẳn vì nàng sợ làm thỏa hiệp với thay đổi, nàng đều là nhất rõ ràng, nhưng giờ phút này, nàng lại dùng nhất lạnh băng ngữ khí đối hẳn nói: “Ta nếu còn lưu người tại bên người, đó là tự tìm tử lộ.....”

Trong nháy mắt, Đào Ngột chỉ cảm thấy ngực vô cùng đau đớn.

“..... Nghe mình bạch liền đi thôi, ta không nghĩ lại nhìn thấy người.” Kim Hưu tuyệt tình quay đầu, bóng dáng lạnh nhạt phải gọi người khắp cả người phát lạnh.

Đào Ngột gắt gao mà trừng mắt Kim Hưu bóng dáng, không nói gì.

Cũng không biết cứng đờ trầm mặc bao lâu, hẳn rốt cuộc thân mình run rẩy, rất lớn lui ra phía sau một bước, ngay sau đó cuối cùng lại nhìn Kim Hưu liếc mắt một cái, bay nhanh mà xoay người rời đi.

“Ta không tin.”

Hắn xoay người, mang theo tuyệt vọng cùng hung ác biến mất không thấy. Ẩn ẩn có chút tuyệt vọng tiếng nói nhẹ nhàng mà theo gió rơi xuống, lại mang theo thấu nhập đáy lòng thống khổ cùng đau lòng.

Ta không tin.

Ta không tin người sẽ đối với ta như vậy, ta không tin người không hiểu ta, ta không tin ta..... Ái sai rồi người.

Kim Hưu đột nhiên một búng máu phun ra tới, mềm mại ngã xuống trên mặt đất.

Lan Củ ba người sắc mặt đại biến, nháy mắt chạy tới đỡ lấy nàng.

“Người thế nào?” Lan Củ thi pháp vì nàng trị liệu, trầm giọng nói.

“Không, không có việc gì.” Kim Hưu run rẩy hít vào một hơi, lúc này mới ở hẳn lực lượng dưới suyễn qua khí nhi, hoãn lại đây.

“Tiểu Kim Nhi, người này lại là tội gì? Sự tình còn chưa tới cái kia nông nổi.” Thấy nàng chỉ là cảm xúc kích động dẫn tới vốn là bị thương nguyên thần dao động, Băng Kỳ hơi hơi yên tâm, ngay sau đó thở dài nói.

“Chính là, hà tất dùng như vậy quyết tuyệt biện pháp.....” Cổ nguyệt cũng là lắc đầu, yêu mị trên mặt hiện lên một mặt thở dài.

Bọn họ cùng Kim Hưu quen biết ngàn năm, sớm đã nhìn ra Kim Hưu này phiên lời nói sau lưng ý đồ. Tuy có chút kinh ngạc, nhưng bởi vì Đào Ngột còn ở, sợ hỏng rồi Kim Hưu kế hoạch, bởi vậy cũng vẫn luôn không có mở miệng ngăn cản. Chỉ là hiện tại lại là có chút nhịn không được, này Kim Nhi..... Mặc dù là hiện giờ đã quên Phượng Minh, cũng cho rằng chính mình chỉ đương hiện tại Đào Ngột là đồ đệ, trong lòng chân chính đối hẳn để ý lại vẫn là thâm nhập cốt tủy, như thế nào cũng mặt không đi nột.

Nàng để ý hẳn, để ý đến không tiếc bất luận cái gì hết thảy cũng muốn bảo hộ hẳn. Mà này đó, sợ là chính nàng đều không có phát hiện.

“Không làm như vậy, hẳn sẽ không đi. Đứa nhỏ này tính tình quá quật, lại đối ta..... Ta nếu không dưới tàn nhẫn chiêu, như thế nào làm hẳn đi được nghĩa vô phản cố. Hẳn vì ta, liền mạnh mẽ nghịch thiên phá vỡ cấm chế, cướp ngục sát thiên binh như vậy chuyện này đều làm, nếu là lại lưu lại, còn không biết muốn như thế nào lẩn lộn. Này ngục đã cướp, Thiên Đế tất nhiên là sẽ không bỏ qua, ta chính mình đi thừa nhận hẳn lửa giận liền hảo. Tốt xấu còn có các người mấy cái cùng ta mẫu thân ở, ta chỉ cần một mực chắc chắn Đào Ngột đã bị ta đánh thành trọng thương trực xuất sư môn, sinh tử không rõ liền hảo. Ta nơi này có hẳn đại bộ phận lực lượng, chờ thêm mấy ngày, các người giúp ta dùng cái này làm ra cái đã chết ‘ Đào Ngột ’ tới, Thiên Đế cũng liền sẽ không lại đi truy cứu hẳn.....” Lúc trước

như tuyết băng nhan không hề, Kim Hưu lau đi bên môi vết máu, nhợt nhạt cười, tái nhợt trên mặt thong dong mà bình tĩnh.

“Nhưng hãn cũng không bồn, hiện giờ là bị phần nộ thương tâm hướng hôn đầu óc, nói vậy thực mau là có thể nghĩ đến, đến lúc đó hãn chắc chắn lại trở về tìm người. Hơn nữa hãn trên người còn có có chính mình hơi thở..... Khó bảo toàn sẽ không bị người khác phát hiện.” Cổ nguyệt nhíu mày.

“Ta có thể từ hãn lực lượng cảm ứng được hãn nơi, chúng ta thời khắc tránh đi hãn liền hảo. Đến nỗi hãn hơi thở, ta lúc trước cho hãn hạ cấm chế hủy diệt hãn hơi thở, liền các người cũng chưa từng phát hiện nộ. Chỉ cần ta bất tử, cấm chế không trừ, hãn là không mấy người có thể phát hiện hãn.....”

“Giấu trời qua biển, hảo. Chỉ là người vì bảo hãn, như vậy phí sát khổ tâm, hay là..... Người đối hãn cũng sinh kia tình tố?” Lan Củ lại là mặt mày vừa động hỏi, rũ mắt nhẹ nhàng hỏi.

Tác giả có lời muốn nói: Anh anh nhập v, thân nhóm không cần vứt bỏ ta mị, luân gia nhất định sẽ nỗ lực nấu cơm ấm giường ~!!

Sau đó 2013, đại gia Nguyên Đán vui sướng! Tân niên vui sướng nha!! Chúc thân nhóm tân niên đại cát, vạn sự như ý, hạnh phúc vui vẻ, thân thể khỏe mạnh, thuận buồm xuôi gió nha!! O(n_n)O

Nghiệt Đồi [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

43 Trăm Họ Lầm Than

--

Trăm họ lầm than

“Tự nhiên không phải, ta đối hẳn chỉ có thầy trò tình nghĩa! Thầy trò một hồi, cũng là duyên phận, ta tự nhiên là muốn che chở hẳn.” Kim Hưu bỗng đứng ngẩn ra, trong lòng không thể nào chính là căng thẳng, ngay sau đó theo bản năng mà thề thốt phủ nhận nói.

“..... Nói như vậy..... Cũng đúng.” Lan Củ rũ mắt, nhợt nhạt cười, bị lông mi che lại con ngươi lại hiện lên hơi hơi chua xót.

Kim Nhi a Kim Nhi, sợ là chính người đều không có phát hiện, giờ phút này người, hoàn mỹ thuyết minh cái gì gọi là giấu đầu lòi đuôi, cái gì gọi là lừa mình dối người đi.

“Đi thôi, đưa ta xoay chuyển trời đất lao.” Kim Hưu ẩn hạ trong lòng cố quái không khoẻ cảm, hít vào một hơi nói. Hiện giờ tình huống này, nàng là tuyệt đối không thể không chủ động trở về. Nếu không quay về hoặc chờ Thiên Đế người tới bắt, kia không phải vượt ngục cũng đến biến thành vượt ngục.

“Chúng ta trước giúp người chữa thương.” Băng Kỳ thở dài, gật đầu nói.

“Ân.” Kim Hưu môi đỏ giương lên, cười.

Từ Kim Hưu mang theo Đào Ngột thượng Cửu Trọng Thiên lúc sau, Bắc Hoa Sơn thượng liền chỉ còn lại có cãi nhau đấu võ mồm độ nhật phi thúy cùng Bạch Mạn thấu cùng với ngày ấy cái kia nguyên thần xuất khiếu tới tìm Lan Củ Tiên Tôn nữ tử —— Tử Yêu.

Nhiều thế này nhật tử ở chung xuống dưới, ba người đảo cũng thành quan hệ không tồi bằng hữu.

Ngày này thời tiết cực hảo, trời sáng khí trong, mặt trời lên cao, vạn dặm không mây. Ăn không ngời rồi ba người như thường lui tới giống nhau ngồi ở trong viện khải hạt dưa nhàn thoại việc nhà.

Phi thúy tưởng niệm sư phó, lại bởi vì ấm áp dương quang chiếu rọi mà sinh ra chút buồn ngủ, vì thế ngẩng đầu nhìn trời, không nói một lời, híp mắt đánh ngủ gật nhi.

Tử Yêu tắc bởi vì không có thân thể chỉ có nguyên thần mà có vẻ rất là suy yếu, bởi vậy chỉ là an an tĩnh tĩnh mà cuộn tròn ở ghế bập bênh thượng, giống chỉ miêu mẽ giống nhau lưỡi biếng mà phơi thái dương, yêu dị mỹ điểm trên mặt kia hồn nhiên tươi cười như là hoa khai bán hạ, mỹ lệ mê người.

“Tử Yêu, vậy ngươi nếu là vẫn luôn tìm không thấy thân thể của mình làm sao bây giờ đâu?” Chỉ có nhất quán thần kinh đại điều lảm nhảm con thỏ Bạch Mạn thấu vẫn là tinh thần no đủ mà chống đầu nói được hăng say.

Từ Tử Yêu cùng hai người nói chính mình mất đi thân thể từ từ này một loạt tao ngộ lúc sau, Bạch Mạn thấu liền cả ngày lo lắng sốt ruột mà giống cái lão mục tử lo lắng nàng sẽ tùy thời hồn phi phách tán.

Tử Yêu nghe vậy, trợn mắt nhìn về phía Bạch Mạn thấu, ngượng ngùng mà cười cười, nhỏ giọng nói: “Tử Yêu cũng không biết. Bất quá A Lan định sẽ không làm ta chết.”

Nhắc tới Lan Củ, nàng nhấp môi, ý cười càng sâu, xinh đẹp trong ánh mắt lại ần ần mạn quá hơi nước, tựa như tình lại tựa đau thương.

“Là nha, Lan Củ Tiên Tôn tốt xấu cũng là tứ phương Tiên Tôn chi nhất, hẳn khẳng định sẽ có biện pháp.....” Bạch Mạn thấu dùng sức gật gật đầu, thoáng yên tâm chút, nhưng giây tiếp theo lại nghĩ tới cái gì dường như, rồi rầm gãi gãi đầu, “Nói đến cái này, người nói ân nhân Tiên Tôn bọn họ như thế nào còn không trở lại đâu? Đều qua đi đã lâu như vậy.....”

“Khẳng định là có việc chậm trễ a, xuân con thỏ! Xuân đã chết!” Một bên phỉ thúy nghe nói, tức khắc tinh thần tỉnh táo, mắt một nghiêng, thực thiếu mẫn mà kêu gào một câu.

Bạch Mạn thấu tức khắc mắt to nhú lại, hung tàn mà cười, giận mượng mà khuôn mặt nhỏ liền nhe răng trợn mắt mà nhào tới: “Hỗn đản cây trúc người nói cái gì?! Dám mắng người thỏ nãi nãi ta xuân, có phải hay không da ngứa tìm tấu? Ân?”

Tử Yêu ở một bên che miệng nhỏ giọng cười. Ngay từ đầu thời điểm nàng còn sẽ kinh hoàng thất thố, nhiều như vậy thiên hạ tới, nàng là hoàn toàn thói quen. Nay hai người a, chính là hoan hỉ oan gia, một ngày không đánh liền khó chịu, ngày ngày đùa giỡn ngược lại quan hệ càng là thân mật.

“Tiểu gia ăn ngay nói thật.....”

“Cấp lão nương đứng lại!”

Mắt thấy tân một đợt chiến tranh liền phải kéo ra..... Đột nhiên, không biết từ chỗ nào truyền đến một trận kinh thiên vang lớn, sợ tới mức trong viện đang xem diễn Tử Yêu suýt nữa trái tim đình chỉ nhảy lên, cả người nhảy lên. Mà đang ở đánh nhau trung phỉ thúy cùng Bạch Mạn thấu còn lại là suýt nữa bị bất thành linh vang lớn sợ tới mức mất lực đạo, suýt nữa thật sự thương đến đối phương yếu hại.

“Cái gì ngoạn ý nhi?” Vội vàng mà mạnh mẽ thu hồi trong tay đánh về phía Bạch Mạn thẩu pháp lực, làm hại chính mình chật vật mà một đầu ngã quy trên mặt đất, phi thúy mặt xám mày tro mà bò dậy, phần nộ mà nhìn về phía kia vang lớn truyền đến phương hướng.

Như vậy vừa thấy, lại đem hãn sợ tới mức chân mềm nhũn, suýt nữa một lần nữa ngã quy trên mặt đất.

Một trận cuồng hãn điên cuồng hắc khí hung mãnh mà từ mặt đông dưới chân núi dâng lên mà ra, như tia chớp giống nhau bay nhanh mà khắp nơi phát ra mở ra, hướng về bốn phía lan tràn. Kia hắc khí mang theo dữ tợn điên cuồng sát ý, rất rất nhiều bộ mặt dữ tợn oán linh ở kia hắc khí trung pháp phòng gào rống, gọi người chỉ xem một cái liền sợ hãi không thôi.

“Kia, đó là cái gì?” Một bên Bạch Mạn thẩu cũng là nháy mắt tròn đôi mắt cả kinh kêu lên.

“Ma chướng..... Lại là ma chướng!” Tử Yêu còn lại là xoát một chút đứng lên, không dám tin tưởng mà che miệng thét chói tai, như hoa khuôn mặt nhỏ nháy mắt trở nên trắng bệch.

Ma chướng, từ Ma giới hắc ám nhất cường hãn nhất năng lượng ngưng tụ mà thành chướng khí. Phàm nhân xúc chi tắc lập tức bỏ mình, mà bọn họ hồn phách tắc sẽ ở ma chướng bao phủ hạ hóa thành từ đây vô pháp siêu sinh hung ác oán linh. Tiên yêu xúc chi tắc pháp lực mất đi hiệu lực, thần trí hỗn loạn, nhậm người giết. Là tam giới nghe chi sắc biến đồ vật.

“Cái gì? Người nói cái gì? Ma chướng?!” Phi thúy sắc mặt nháy mắt trắng bệch, liên tục lui về phía sau vài bước, “Thứ đồ kia không phải chỉ có Ma giới mới có sao? Ma giới bị phong ấn ngàn năm, nó, nó sao có thể xuất hiện ở nhân gian?”

Bạch Mạn thẩu cũng là liên tục gật đầu, run rẩy môi nói không ra lời.

Này ma chướng lợi hại chỗ bọn họ đều là nghe nói qua, nếu dưới chân núi kia đoàn hắc khí thật là ma chướng, kia những cái đó thành trấn trung phạm nhân..... Chẳng phải là đều đã ngộ hại hóa thành oán linh?! Hơn nữa xem này hắc khí lan tràn tốc độ, nhân gian này..... Nhân gian này chẳng phải là không dùng được bao lâu liền sẽ trăm họ lầm than biến thành A Tì Địa Ngục!

“..... Xem tình huống này, rõ ràng chính là có người đem này ma chướng trộm mang ra Ma giới, cũng mượn dùng này tam giới bên trong cường hãn nhất âm u chướng khí, cùng chi dung hợp lại thông qua kia chướng khí chủ nhân phóng thích ma chướng.....” Tử Yêu sắc mặt trắng bệch, đầy mặt hoảng sợ, thân mình đơng đưa, lung lay sắp đổ, cơ hồ liền phải ngất xỉu.

Bọn họ thế nhưng liền như vậy biện pháp cũng dùng sao?

“Tam giới bên trong cường hãn nhất âm u chướng khí? Người làm sao mà biết được?” Nghe vậy, Phi Thúy sắc mặt càng thêm tái nhợt ba phần. Người khác không biết, hẳn chính là nhất rõ ràng, này có được tam giới bên trong cường hãn nhất chướng khí người..... Chính là Đào Ngột, là hẳn kia bạo ngược sư đệ Ngọc Bạch a!

Hắn làm sao vậy? Đã xảy ra sự tình gì? Sư phó đâu?

Tử Yêu quét hẳn liếc mắt một cái, trong mắt hiện lên một mặt cổ quái cùng hoảng sợ. Nàng trầm mặc sau một lúc lâu, lúc này mới run rẩy môi nhẹ nhàng mà nói: “Ta ở một quyển sách cổ thượng xem qua, một vạn năm trước, Ma giới từng mượn dùng thượng cổ tứ đại mãnh thú Cùng Kỳ lực lượng, suýt nữa hủy diệt cả nhân gian.....”

Phi Thúy kinh hãi đến đảo hít vào một hơi, tức khắc cắn chặt răng, cái gì cũng bất chấp liền cất bước liền hướng tới kia hắc khí nơi chỗ phóng đi.

Cùng Kỳ? Là cùng hẳn sư đệ cùng đẳng cấp tồn tại a! Mà kia Cùng Kỳ sớm tại hai ngàn năm trước đã chết, còn chưa trọng sinh đâu, hiện tại cùng hẳn

có đồng dạng năng lực chỉ có hãn sư đệ Đào Ngột!

Sư đệ nơi đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bọn họ sư phó lại ở đâu?

“Oa nha người đi đâu ——” Bạch Mạn thấu thấy vậy, tức khắc gấp đến đỏ mắt tình, nhảy chân liền theo đi lên.

Này chết cây trúc điên rồi không thành? Vội vàng đi tìm chết sao?

“..... A Lan, A Lan.....” Bị một người lưu lại Tử Yêu thấy vậy, hung hăng nhắm mắt lại, mất đi sức lực giống nhau ngã ngối trên mặt đất. Trong suốt nước mắt ngã toái trên mặt đất, vẽ ra tuyệt vọng cùng sợ hãi độ cung.

A Lan, người ở đâu? Bọn họ tới, bọn họ tới, ta sợ quá.....

Đột nhiên, mông lung hai mắt đắm lệ trung xuất hiện một cái dưới ánh mặt trời ánh ngược.

“Khóc thật sự xấu.” Thanh lãnh tiếng nói ở nàng đỉnh đầu vang lên.

Tử Yêu ngẩn ra, đột nhiên ngẩng đầu, thấy rõ người tới mặt lúc sau, đột nhiên một phen nhào vào hãn trong lòng ngực: “A Lan!”

Lan Củ tùy ý nàng ôm, không tránh cũng không đáp lại: “Không được khóc, không được ôm ta.”

“Nga.....” Nghe vậy, Tử Yêu ngạnh sinh sinh ngừng nức nở thanh, hồng con mắt lưu luyến không rời mà buông ra tay, ngoan ngoãn rũ đầu trạm hảo, sợ hãi mà nhìn hãn. Kia muốn khóc không dám khóc chỉ dám trộm nức nở đáng thương bộ dáng tức khắc gọi người tâm sinh thương tiếc.

“..... Không được khóc, chỉ cho phép ôm một chút.” Lan Củ khước mắt co giật, còn chưa phản ứng lại đây lời nói đã xuất khẩu.

Không kịp hối hận, kia chỉ đáng thương tiểu miêu nhi giống nhau nữ nhân đã đầy mặt kinh hãi mà nín khóc mà cười, chớp ngập nước mắt to thò qua tới một phen chôn ở hãn trong lòng ngực.

Áp xuống trong lòng kia quý dị rung động, hãn phá lệ mà nhậm nàng ôm một hồi lâu, lúc này mới duỗi tay đẩy ra nàng, nhàn nhạt mà nhìn phía cách đó không xa khói đen tràn ngập chân núi, thần sắc nghiêm túc lên: “Người có biện pháp sao?”

Tử Yêu sửng sốt sau một lúc lâu, ngay sau đó rũ mắt nhợt nhạt cười: “..... Có thể, nhưng là.....”

“Kia đi thôi.” Lời còn chưa dứt, hãn đã bắt lấy tay nàng cổ tay mang theo nàng triều kia khói đen chạy như bay mà đi.

Cách đó không xa một khác tòa sơn cách này khói đen rất gần đỉnh núi, Băng Kỳ, cổ nguyệt cùng Kim Hưu ba người ba người khoanh tay mà đứng, trung gian Kim Hưu thân ảnh lung lay sắp đổ, sắc mặt trắng bệch, thoạt nhìn cơ hồ liền phải ngất xỉu giống nhau.

Tử Yêu còn muốn nói cái gì, lại đột nhiên thấy Lan Củ nhìn về phía Kim Hưu là lúc, kia đậm đặc như nước trong mắt trong lúc lơ đãng hiện lên, như hỏa nôn nóng.

Đột nhiên liền minh bạch.

Hãn mới vừa rồi hiếm thấy dung túng, là bởi vì cái gì.

Lại là bởi vì nàng đi, cái kia ở trong lòng hãn gây người ngàn năm nữ tử, Kim Hưu.

Nàng bỗng dừng câu môi cười, chớp chớp mắt đem đã tới rồi bên miệng “Nhưng là ta sẽ khả năng sẽ chết” mấy chữ này nuốt đi xuống.

Như vậy, cũng hảo.

A Lan, có lẽ chỉ có như vậy, mới có thể làm người vĩnh viễn nhớ rõ ta.

Kim Hưu đứng ở đỉnh núi thượng, nhìn chân núi kia cổ oán linh phập phồng khói đen, đôi tay nắm tay, móng tay hung hăng cắm vào lòng bàn tay. Trong lòng bạo nộ cơ hồ muốn phá hầu mà ra, nàng tuyết nhan băng dung, ánh mắt đau kịch liệt phần nộ đến như lưỡi dao sắc nhọn.

Mới vừa rồi Băng Kỳ ba người ở thế nàng liệu xong thương, chuẩn bị đưa nàng xoay chuyển trời đất lao là lúc, nàng đột nhiên cảm giác đặt ở vạt áo, phong có Đào Ngộ lực lượng kim nguyên bảo hung hăng mà rung động lên.

Bấm tay tính toán, lại là khiếp sợ mà tính đến Đào Ngộ đem làm hại nhân gian, đồ thần sinh linh.

Này tính toán làm nàng kinh hãi đến cái gì đều cố không được, cùng Băng Kỳ ba người theo hấn hơi thở liền điên cuồng mà đuổi theo qua đi, hy vọng có thể ở hấn tạo thành sát nghiệt phía trước ngăn cản hấn.

Ai ngờ lại vẫn là đã tới chậm. Vừa đến nơi này, liền gặp được này chịu tải oán linh khói đen khắp nơi tràn ngập.

Cổ nguyệt kiến thức rộng rãi, nhận ra đây là trong truyền thuyết ma chướng.

Kia trong nháy mắt, trong lòng hoảng loạn cùng bạo nộ mãnh liệt bùng nổ, đánh sâu vào đến nàng cơ hồ muốn ngắt xiú.

Ma chướng, cư nhiên là ma chướng!

Toàn tâm toàn ý mưu hoa muốn cứu hãn giữ được hãn, ai ngờ hao tổn tâm cơ lại vẫn là đánh không lại thiên chú định.

Đào Ngột cư nhiên bị ma chướng sử dụng, hãn cư nhiên giúp đỡ Ma giới phóng xuất ra ma chướng, đồ thán nhiều như vậy vô tội sinh linh.....

Nàng còn có thể như thế nào cứu hãn? Nàng còn có thể như thế nào cứu hãn?!

Tác giả có lời muốn nói: Anh anh anh biểu bá vương luân gia sao, bá vương yêm đều không phải hảo hài chỉ có một có ~

Nghiệt Đồi [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

44 Hồn Phi Phách Tán

--

Hồn phi phách tán

“Đừng lo lắng, Tử Yêu tới, nàng có biện pháp.” Lan Củ mang theo Tử Yêu đuổi tới, thấy Kim Hưu sắc mặt trắng bệch, thần sắc lại lãnh lệ đến đáng sợ, vội vàng nhẹ nhàng vỗ vỗ Kim Hưu bả vai an ủi nói.

“Cái này mặt..... Đã sắp biến thành tử thành, ngay cả chúng ta mấy cái, đều dựa vào gần không được.” Một bên Băng Kỳ cũng là không còn nữa ngả ngớn ưu nhã, thần sắc tức mục đến đáng sợ.

“Tử Yêu cô nương, vất vả người.” Cổ nguyệt cũng lấm mặt, chau mày.

“Tiểu tím người.....” Ở nửa đường gặp được Kim Hưu đám người Bạch Mạn thẩu cùng phi thúy cũng tại đây. Nghe được đại gia nói như vậy, Bạch Mạn thẩu có chút khó hiểu mà trợn tròn đôi mắt, vừa định hỏi chút cái gì lại kêu bên cạnh người phi thúy một cái tát bưng kín miệng.

“Cấp tiểu gia câm miệng người!” Phi thúy trong lòng đối Tử Yêu thân phận cùng lai lịch cũng là tò mò, chính là hiện nay tình huống nghiêm túc, không phải hỏi cái này thời điểm.

“..... Ân.” Tử Yêu từ Lan Củ phía sau đi ra, hoãn hoãn ngược có chút không thông thuận khí nhi, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Nàng tiến lên một bước, đôi tay chậm rãi lấy pháp lực ngưng ra một cái phiếm lưu quang lộng lẫy rực rỡ màu tím nhạt hoa sen.

Mọi người đều là nín thở ngưng thần nhìn nàng thi pháp.

Đột nhiên, nàng quay đầu lại nhìn biểu tình đậm mạc Lan Củ liếc mắt một cái, hơi hơi mỉm cười, trán ra một cái như hoa rơi tuyệt mỹ lại cũng tuyệt vọng tươi cười.

Lan Củ sững sốt, còn chưa phản ứng lại đây, Tử Yêu đã dưới chân một chút, cả người đột nhiên cất cao, đôi tay nâng kia màu tím hoa sen phi đến giữa không trung, hướng tới kia đoàn hắc khí cấp tốc mà đi.

“Tử Yêu!” Lan Củ đột nhiên sinh ra một cỗ mãnh liệt bất an, hẳn trầm giọng kêu nàng, lại chỉ thấy kia màu tím hoa sen đột nhiên thịnh phóng mở ra, đem nàng cả người vây quanh ở bên trong.

Ngay sau đó, một viên màu tím đen hạt châu từ kia hoa sen trung từ từ dâng lên, lóe bắt mắt lóa mắt lộng lẫy quang mang.

Đó là Tử Yêu nguyên thần.

Tử Yêu nguyên thần phi đến kia đoàn hắc khí phía trên, lúc này mới chậm rãi ngừng lại.

Đột nhiên, kia đoàn hắc khí kịch liệt run rẩy lên. Hắc khí trung oán linh bắt đầu điên cuồng thét chói tai vụn vụn, liên quan kia đoàn khói đen bên trong tựa hồ quát lên gió to giống nhau, bạo ngược mà khắp nơi va chạm lên.

Lúc này, tím đen hạt châu đột nhiên bay nhanh mà xoay tròn lên, nó phía dưới khói đen thế nhưng như là có ý thức giống nhau giãy giụa suy nghĩ muốn chạy trốn ly, chính là cuối cùng vẫn là đánh không lại kia tím đen hạt châu lực lượng, bị kia tím đen hạt châu một chút hấp thu đi.

Tử Yêu ở căn nuốt những cái đó ma chương?

Trong lòng bất an càng thêm mà mãnh liệt, Lan Củ nắm tay, lần đầu tiên trong lòng hơi hoảng. Ngay cả một bên Kim Hưu, Băng Kỳ cùng cổ nguyệt cũng là nhú mày, ần ần có chút dự cảm bất hảo.

Khói đen rớt cuộc bị tím đen hạt châu hút cái sạch sẽ, kia đoàn khói đen bao phủ thành thị một lần nữa sáng ngời lên.

Kim Hưu mấy người trong lòng buông lỏng, còn chưa tới kịp nói cái gì, lại chỉ thấy kia màu đen hạt châu không hề dự triệu mà bạo liệt mở ra, đột nhiên vỡ thành bột phấn.

“Tử Yêu ——” mấy người khiếp sợ mà trừng lớn mắt, Lan Củ càng là trong lòng một hãi, lấy tuyệt đối tốc độ vọt đi lên.

“A Lan..... Nếu người ái chính là ta thật tốt? Người có biết, ta cũng dùng hết toàn lực ái người ngàn năm nột.....”

Nhẹ nhàng mềm nhu thanh âm ở trong không khí nhàn nhạt bay xuống, mang theo ti bụi ngùi thờ dài, mang theo ti đặc sệt tiếc nuối, cũng mang theo ti thật sâu tuyệt vọng.

Cô đơn, không thấy hối hận, không thấy oán trách.

Lan Củ đột nhiên cứng đờ, trước nay đều là vân đạm phong khinh trên mặt lần đầu tiên xuất hiện, kinh hoảng thất thố.

Tử Yêu lấy chính mình hồn phi phách tán loại bỏ ma chướng, chỉ là những cái đó bị ma chướng cắn nuốt phàm nhân, lại là rớt cuộc không về được.

Thiên Đế biết được việc này sau bạo nộ, hạ ba mươi hai nói truy sát lệnh, thỉnh ra thượng cổ thần binh diệt thế cung, thế tất muốn chém sát làm hại nhân gian mãnh thú Đào Ngột.

Lúc này, vượt ngục trốn đi Bắc Hoa Sơn Kim Hưu Tiên Tôn đi mà quay lại, chịu đòn nhận tội với Thiên Đế tòa trước, quỳ ba ngày ba đêm thỉnh cầu thân thủ diệt nghiệt đồ Đào Ngột, lập công chuộc tội. Đông đảo thượng tiên ở thiên Thái Tử thiên tựa điện hạ dẫn dắt tiếp theo đều là này cầu tình, Thiên Đế bất đắc dĩ, chung duẫn chi.

Ba ngày sau, thần binh nguyên soái cầm trong tay diệt thế cung, dẫn dắt chúng thiên binh thiên tướng rút cuộc tìm được rồi tội ác tà trời mãnh thú Đào Ngột.

Kim Hưu được đến tin tức đuổi tới thời điểm, thần binh nguyên soái đã kéo ra diệt thế cung, mắt thấy kia đủ để hủy thiên diệt địa diệt thế thần tiễn liền phải hướng tới phía dưới đang cùng thiên binh thiên tướng nhóm chém giết vật lộn Đào Ngột vọt tới.

“Thần binh nguyên soái chậm đã!” Kim Hưu phi thân tới, ngăn cản nói.

“Kim Hưu Tiên Tôn, này..... Hay là Tiên Tôn còn phải vì này nghiệp chướng cầu tình?” Thần binh nguyên soái cương nghị trên mặt hiện lên một mặt khó xử.

“Tự nhiên không phải, nguyên soái yên tâm. Này nghiệt đồ làm ra này chờ ác sự, trong lòng ta hồ thẹn không thôi, nào còn dám bàn lại cái gì cầu tình, đó là Thiên Đế chịu tha hãn ta cũng là không chịu. Chỉ là, tóm lại là thầy trò một hồi, ta muốn hôn tự thanh lý môn hộ, cũng coi như là hiểu rõ trận này nghiệt duyên đi.” Kim Hưu vội vàng lắc đầu, nhàn nhạt mà nói. Biểu tình lãnh đạm như sương, che đậy con người bay tán loạn đau lòng cùng phần nộ.

“Này..... Hảo đi.” Thần binh nguyên soái nghe Kim Hưu nói như thế, lúc này mới từng biểu tình, gật đầu nói, thuận tiện phát tay ý bảo chính mình thủ hạ dừng tay.

“Đa tạ.” Kim Hưu đối hăn gật gật đầu, ngay sau đó xoay người triều cách đó không xa Đào Ngột đi đến.

Hăn một thân huyết tinh mà đứng, huyết ô đầy người, miệng vết thương tung hoành. Màu đen áo choàng trong lúc đánh nhau bị xả lạn xé rách, lộ ra thâm thâm thiển thiển lớn lớn bé bé dữ tợn miệng vết thương, có còn ở tì tách đi xuống chảy huyết. Hăn hành tích chặt vật lại vẫn là kiệt ngạo đứng thẳng, tuấn mỹ trên mặt bôi lên huyết ô, thoát nhìn càng là cuồng ngạo tà mị. Hăn huyền hóa ra thật lớn móng vuốt vì vũ khí, đầu ngón tay máu tươi đầm đìa, huyết nhục bay tứ tung, hăn lại không chút nào để ý, chẳng hề để ý mà bỏ qua một khối lại một khối thi thể, lại dữ tợn mà tàn nhẫn mà dùng nó xuyên thấu một người khác thân thể. Máu tươi cùng giết chóc kích khởi trong thân thể hăn chỗ sâu nhất hắc ám **, hăn muốn ngừng mà không được, trong lòng có cái âm lãnh thanh âm điên cuồng mà thúc giục hăn, mê hoặc hăn, hướng dẫn hăn, kêu hăn tiếp tục, tiếp tục giết người, tiếp tục tàn sát bừa bãi.....

Đầy đất giết chóc trung, hăn đột nhiên nhìn đến nàng triều chính mình đi tới.

Sung huyết đỏ tươi con người đột nhiên một thanh, Đào Ngột cảm thấy chính mình bả vai đau xót, ngay sau đó, trong óc hỗn độn ý thức như là đột nhiên bị gió thổi tan khai một nửa, hăn đột nhiên thanh tỉnh lại đây.

Dày đặc mùi máu tươi còn tràn ngập ở chóp mũi, móng vuốt còn xuyên thấu ở một cái thiên binh ngực. Đào Ngột trong lòng hung hăng chấn động, đột nhiên đem trong tay thi thể ném khai, bị dọa đến giống nhau hung hăng lù lị lại một đi nhanh, cơ hồ liền phải khiếp sợ rống to.

Hăn..... Làm cái gì?! Này con mẹ nó là đã xảy ra chuyện gì?!

“Chuyện tới hiện giờ, người còn có cái gì hảo thuyết sao?” Hăn nhìn Kim Hưu ở trước mặt hăn đứng yên, dùng hoàn toàn xa lạ lạnh băng ánh mắt

nhìn hần, trong mắt lạnh lẽo dạy hần cơ hồ vô pháp thừa nhận.

“Người, người đang nói cái gì.....” Đào Ngộ luống cuống, thật sự luống cuống. Ngực uốn lượn mà thượng trất buồn giống như là rắn độc giống nhau bóp lấy hần yết hầu.

“Nói cái gì?” Kim Hưu bỗng dừng cười, lại là hoàn toàn ý cười không đạt đáy mắt. Nàng nhìn hần, chậm rãi vươn tay, chỉ hướng bốn phía, “Sát phàm nhân, sát thiên binh, phóng thích chương khí, đại tàn sát, người làm thật tốt, thật tốt!”

“Sao có thể? Không phải ta..... Ta.....” Đào Ngộ theo bản năng liền phải phản bác, chính là giây tiếp theo, trong đầu còn sót lại hình ảnh lại là bay nhanh mà hiện lên, nói cho hần, chính là hần, này hết thảy chính là hần làm.

Hần đột nhiên ngưng ngẩn, á khẩu không trả lời được, thần sắc hoảng loạn đến đáng sợ.

Này rốt cuộc sao lại thế này? Vì cái gì? Vì cái gì hần sẽ biến thành như vậy? Rõ ràng hần căn bản không có muốn đi làm như vậy..... Hần chỉ là bị nàng lời nói thương tới rồi tâm, đau đến khó chịu, cho nên muốn tìm địa phương yên lặng một chút thôi, chính là nửa đường thượng đột nhiên bả vai đau xót, cũng không biết sao lại thế này liền từ đáy lòng sinh ra một loại muốn phóng thích chính mình trên người chương khí xúc động.

Sau lại, sau lại những việc này cứ như vậy quý dị mà đã xảy ra.....

Hần cảm thấy chính mình thanh tỉnh, lại cảm thấy chính mình như là trong lúc ngủ mơ, hần cảm thấy chính mình dần dần không có làm qua, nhưng trong đầu ký ức lại không lừa được người.....

Này trong đó, đến tột cùng ra cái gì sai lầm?!

Kim Hưu ý cười liếm đi, sắc mặt xanh mét mà nhìn hẩn, trong mắt thất vọng cùng đau lòng cơ hồ nhỏ giọt xuống dưới.

“Thôi, đã đã như thế, người liền đừng trách ta không nói tình cảm.”

“Người..... Người có ý tứ gì?” Đào Ngột đột nhiên ngẩng đầu, đang xem đến Kim Hưu nắm ở lòng bàn tay kim nguyên bảo là lúc, đồng tử hung hăng co rụt lại.

Kia kim nguyên bảo, phong ấn hẩn cường hãn nhất kia bộ phận lực lượng, còn có hẩn một tia tâm mạch. Nếu nàng huỷ hoại kia nguyên bảo, hẩn liền sẽ..... Hồn phi phách tán.

“Thiên Đế có lệnh, bất kể hết thầy đại giới tru sát mãnh thú Đào Ngột.” Kim Hưu nhìn hẩn, gằn từng chữ. Nỗ lực áp xuống trong lòng nắm đau cùng liền phải rút ra hốc mắt chất lỏng.

Kia diệt thế cung mang đến đau đớn, là thường nhân căn bản không thể chịu đựng được. Nó sẽ không một mũi tên bị mất mạng, nó mang đến chính là thực cốt đoạn trường giống nhau ngược đau, sẽ gọi người sống không bằng chết. Chính là cường hãn như hẩn, cũng là khó có thể thừa nhận.

Nàng hiện giờ, duy nhất có thể làm chính là trợ hẩn tránh đi kia diệt thế cung sở mang đến thống khổ, thân thủ bóp nát trong tay kim nguyên bảo, làm hẩn không có thống khổ không có cảm giác mà biến mất.

“Người muốn giết ta?” Đào Ngột minh bạch, đã hiểu, ngay sau đó trong lòng rậm rạp mà dâng lên một cỗ kịch liệt đau đớn, còn có một tia vớ vẫn muốn cười xúc động.

Hẩn như vậy ái nàng, nhưng hiện tại, nàng muốn giết hẩn.

“Ta không có lựa chọn nào khác.” Kim Hưu quay đầu đi, dùng sức nắm chặt trong tay nguyên bảo, hung hăng áp xuống không màng tất cả thả hẩn

ý niệm.

Không thể phóng, hấn đúc ra thành nghiệt nợ cần thiết muốn hoàn lại, nếu không, ngày sau tất yếu thừa nhận trăm ngàn lần trả thù.

Không thể phóng, thả như thế nào không làm thất vọng những cái đó oan chết phàm nhân.

Không thể phóng, không thể phóng.....

Đào Ngột gắt gao mà nhìn chăm chăm nàng trong chốc lát, đột nhiên bỗng đứng cười to ra tiếng, tiếng cười như sấm: “Hảo! Hảo! Người động thủ đi.....”

Hắn cười đến cong hạ eo, liền nước mắt đều ra tới, nhịn không được chậm rãi ngồi xổm xuống, vùi đầu ở trên đầu gối.

Kim Hưu liền như vậy nắm tay nhìn hắn, cơ hồ muốn nhịn không được rít gào ra tới: “Người cái này ngu xuẩn ngu ngốc, vì cái gì không thể cẩn thận một chút điểm tránh đi Ma giới ám toán? Vì cái gì không thể chú ý kiểm nhận liêm điểm chính mình trong xương cốt hung tính? Vì cái gì muốn đi phóng thích chương khí đồ thán sinh linh? Vì cái gì không thể lý giải ta khổ tâm? Vì cái gì muốn đem sự tình biến thành hiện tại cái dạng này? Vì cái gì?!”

Chính là, nàng cái gì đều không thể nói, chỉ có thể như vậy nhìn trước mắt hắn, giống cái bất lực mà quật cường hài tử, cuộn tròn vây quanh chính mình, lấy cường tự khởi động tới phảng phất chẳng hề để ý dường như tiêu sái tư thái đi đối mặt đã định tử vong.

“..... Người động thủ đi, chết ở người trong tay, tốt xấu cũng coi như chết dưới hoa mẫu đơn, làm quý, cũng vẫn là cái phong lưu quý.....” Rốt cuộc như là cười đủ rồi, hắn giương mắt, câu môi cười nhạt, nhìn nàng ánh mắt

không có chút nào oán hận, không có chút nào không cam lòng, chỉ có ôn nhu, vô tận ôn nhu.

Này hoàn toàn không phù hợp hãn kiệt ngạo tảo bạo tính cách, hãn hãn là phải thương tâm muốn chết bạo ngược mà nhảy dựng lên, kiêu ngạo phần nộ mà chỉ vào hãn nói “Phóng ngựa lại đây”, sau đó xông lên đi không màng tất cả cùng bọn họ những người này một trận tử chiến, đối lấy chính mình sinh cơ mới là. Hãn không phải sẽ thỏa hiệp người, hãn cũng tuyệt đối sẽ không bất chiến mà hàng, hãn tự đại kiêu ngạo, tuyệt đối không thể trở thành ai tù binh, được làm vua thua làm giặc, chết trận mới là hãn thuộc sở hữu.

Chính là giờ khắc này, hãn lại cam tâm tình nguyện, đối với nàng thúc thủ chịu trời.

Bởi vì, hãn đột nhiên nghĩ đến, nếu là thân thủ giết hãn, nàng đó là lập công chuộc tội, nàng liền sẽ không lại bị phạt, lại chịu khổ.

Dùng chính mình sở hữu kiêu ngạo không cam lòng đi thành toàn nàng bình an khỏe mạnh, hãn nguyện ý.

Kim Hưu bỗng dưng hốc mắt đau xót, lại bị nàng cường tự nhịn xuống.

“Đây là vi sư duy nhất có thể vì người làm.....” Nàng ách thanh âm, dưới đáy lòng nhẹ nhẹ nói. Đồng thời chính là ngoan hạ tâm tới, lòng bàn tay thật mạnh dùng một chút lực, hung hăng bóp nát kia thỏi kim nguyên bảo.

Tác giả có lời muốn nói: Khụ khụ, nguyệt mẹ kế tuyệt đối sẽ không nói cho các người quyền thứ hai đã kết thúc ~~ nguyệt mẹ kế tuyệt đối sẽ không nói cho các người ta hiện tại ở bắt đầu kế hoạch ngược nữ chủ ~ khụ khụ, nguyệt mẹ kế nói, bá vương hài chỉ hết thầy kéo đi ra ngoài không cho thịt ăn, không cho uống rượu ~

ps: Hạ chương đổi mới thời gian: Hậu thiên (1 nguyệt 4 ngày) buổi tối 7 điểm. 4 hào lúc sau, nguyệt mẹ kế sẽ bắt đầu nỗ lực mà ngày càng ~ ân, Thần Mặt Trời a, ban cho nhà ta lực lượng đi!!

Nghiệt Đồi [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

45 Trong Mộng Cũ Ảnh

--

Trong mộng cũ ảnh

Đêm dài như mực, gió lạnh phơ phất.

Đang ngủ say phi thúy đột nhiên bị một trận cổ quái nước nở thanh bình tỉnh.

Xoa nhập nhèm mắt buồn ngủ đứng dậy, hần nghiêng ngả lão đảo mà phủ thêm áo ngoài nghe kia nước nở thanh mà đi.

Thanh âm kia là từ cách vách hần sư phó Kim Hưu trong phòng truyền ra tới.

“Sư phó! Sư phó người làm sao vậy? Có phải hay không lại làm kia ác mộng?” Qua đi nhiều năm dưỡng thành thói quen làm phi thúy không kịp tưởng mặt khác, đẩy ra Kim Hưu môn liền xông đi vào, đi vào mép giường vội vàng hỏi.

Kim Hưu còn đang trong giấc mộng chưa tỉnh.

Nàng chau mày, gắt gao cắn môi dưới, cái trán che kín mồ hôi lạnh, nước mắt từng viên từ nàng hai má lăn xuống, liên quan đuôi lông mày đều nhiễm ti đau thương đau đớn. Nàng ngủ đến cực không an ổn, một tay gắt gao nắm ngực vạt áo, thần sắc giãy giụa thống khổ, thân mình khẽ run, bên môi tràn ra nhè nhẹ thống khổ mà áp lực nước nở.

Này nước nở thanh một tia một tia, một tiếng một tiếng, tựa ai ngâm, tựa khóc thút thít, tựa nỉ non, lại tựa khóc ngữ, đau thương muốn chết, đau đớn khó làm, kêu người nghe nghe được tan nát cõi lòng.

Phi thúy ở một bên xem đến lo lắng không thôi, bất chấp mặt khác, vội vàng duỗi tay đẩy đẩy nàng: “Sư phó? Sư phó? Người lại ở làm ác mộng, mau chút tỉnh lại a!”

Kim Hưu bị phi thúy này đẩy đẩy tỉnh, chấn kinh dường như mở to miệng lung hai mắt đắm lệ tỉnh tới.

“Sư phó? Sư phó!” Phi thúy vội vàng duỗi tay ở nàng trước mặt phất phất tay.

Kim Hưu ngẩn người, rớt cuộc chậm rãi hoàn hồn: “..... Phi thúy?”

“Là ta, sư phó. Ngài lại làm ác mộng? Có phải hay không kia bóng đèn lại tái phát?”

“..... Không, không phải..... Không sao, chỉ là..... Mơ thấy chút không tốt sự tình.” Kim Hưu ánh mắt hoảng hốt mà quơ quơ, ngay sau đó mới miễn cưỡng mà dặt dặt khoe môi, ách tiếng nói nói.

Phi thúy nghe vậy, miệng giật giật, muốn nói lại thôi.

Sư phó nói “Không tốt sự tình” là chỉ Ngọc Bạch sư đệ chết đi.....

Kỳ thật, sư phó không nói hẳn cũng biết, sư phó đối sư đệ chết vẫn luôn canh cánh trong lòng không thể quên. Tự một tháng trước sư đệ hồn phi phách tán sau, hẳn không còn có nhìn thấy sư phó cười quá —— ngay cả ngày xưa kia thói quen tính treo ở trên mặt coi như hằng ngày biểu tình không chút để ý ý cười đều không có. Nàng không hề cười, không hề trêu chọc hẳn, trêu đùa hẳn, không hề ra cửa, không hề làm mặt khác bất luận cái gì sự, chỉ là mỗi ngày phơi thái dương nhìn thiên phát ngốc hoặc là buồn ở

trong phòng an tĩnh ngủ. Ngay cả Băng Kỳ Tiên Tôn ba người tới, nàng cũng chỉ là lười nhác tác động khoe miệng, ánh mắt nhợt nhạt mà nhìn xa phương xa, không hề như ngày xưa như vậy tươi cười tươi đẹp, thần thái phi dương.

Sư đệ chết, tựa hồ cướp đi sư phó cười năng lực cùng với hết thầy tích cực năng lượng. Hẳn chết, mang cho sư phó không chỉ là không tha cùng đau lòng, còn có kêu nàng cơ hồ lòng tuyệt vọng thương.

“Sư phó, kỳ thật sư đệ.....” Kỳ thật sư đệ đối với người ý nghĩa, có phải hay không căn bản không ngừng đề nghị như vậy đơn giản? Phi thúy đột nhiên rất muốn hỏi, rồi lại hỏi không ra khẩu.

Ngay cả hẳn này chi chút nào không hiểu tình yêu cây trúc đều nhìn ra sư phó khác thường, cũng sư phó chính mình lại dường như căn bản còn không có phát hiện giống nhau. Hẳn trong lòng vì thế cảm thấy khiếp sợ rồi lại phảng phất có loại hết thầy đều ở tình lý trung cảm giác, sư đệ như vậy bừa bãi mà mãnh liệt không màng tất cả tình yêu, liền như cực nóng lửa cháy, sư phó hòa tan trong đó kỳ thật cũng hoàn toàn không kỳ quái.

Phi thúy rất muốn mở miệng dò hỏi, nhắc nhở Kim Hưu, nhưng là lại trước sau không mở miệng được.

Nếu sư phó thật sự đối sư đệ cũng sinh kia tình tố.....

Sư đệ đã hồn phi phách tán không còn nữa, nàng nếu giờ phút này đột nhiên phát hiện chính mình cảm tình, sợ là sẽ đau đớn muốn chết đi.

Thân thủ giết chính mình ái người, như vậy cảm giác hẳn tuy không hiểu, nhưng gần chỉ là tưởng tượng, liền đã sinh ra một loại vô pháp thừa nhận cảm giác.

“Ân?..... Vì sư không có việc gì, người ngủ đi.” Nghe được phi thúy nói đến “Sư đệ” hai chữ, Kim Hưu trong lòng hung hăng vừa kéo, theo bản

năng nắm chặt nắm tay.

“Kia, vậy được rồi..... Nếu là có việc, sư phó kêu ta một tiếng, đồ nhi lập tức liền sẽ chạy tới.” Phi thúy cuối cùng là đem tới rồi bên miệng lại lần nữa nuốt đi xuống, nhẹ nhàng gật đầu nói.

“..... Hảo.”

Kim Hưu gật đầu, nhìn theo sắc mặt lo lắng phi thúy lưu luyến mỗi bước đi mà ra cửa, lúc này mới đỡ có chút choáng váng đầu gối dậy.

Bên tai tựa hồ còn quanh quẩn mới vừa rồi trong mộng câu nói kia.

“Ta yêu người. Kim Nhi, ta yêu người.”

Đây là Đào Ngột lưu lại cuối cùng một câu.

Khi đó, đem sở hữu thô bạo cuồng ngạo góc cạnh toàn bộ thu lên, vô cùng nghiêm túc mà ngóng nhìn nhãn tâm bóp nát kim nguyên bảo nàng, hần cười nhạt nói, tiếng nói thuần hậu kiên định, như xuân phong ôn nhu, giáo nàng tay hung hăng run lên, suýt nữa liền phải không màng tất cả mà đem kia đã bị nàng bóp nát kim nguyên bảo một lần nữa thu hồi tới dính hảo như lúc ban đầu.

Chính là, cuối cùng một chữ rơi xuống, hần thân mình liền đã rách nát mở ra, đột nhiên hóa thành một trận bột phấn theo khói nhẹ tan đi, bay xuống ở diện tích rộng lớn đại địa gian.

Hần cứ như vậy hồn phi phách tán, vĩnh viễn mà biến mất.

Biến mất đến không có thống khổ không cảm giác, biến mất đến như vậy nhanh chóng như vậy hoàn toàn.

Kia nháy mắt, nàng ngực một trận kịch liệt nanh đau.

Nàng đã đã quên khi đó chính mình là như thế nào trở về, nàng chỉ nhớ rõ, chờ phục hồi tinh thần lại là lúc, nàng đã ở trong phòng của mình.

Băng Kỳ cùng cố nguyệt nghe tin tới rồi, không dám tin tưởng hỏi nàng có phải hay không thật sự thân thủ giết Đào Ngộ. Nàng nhẹ nhàng gật đầu, sắc mặt đạm nhiên, biểu tình bình thường, trong lòng lại phảng phất có người ở cầm đao từng mảnh cắt.

Bọn họ nghe vậy, ngưng trọng khiếp sợ hỏi nàng có khỏe không? Nàng gật đầu, đáp đến tự nhiên, nhưng chớp mũi chua xót cơ hồ liền phải trào dâng thành ẩm áp chất lỏng tràn mi mà ra.

Kỳ thật nàng căn bản không biết chính mình vì cái gì muốn làm bộ, chỉ là kia nháy mắt, tưởng làm như vậy, liền làm.

Cái kia nháy mắt mạc danh phản ứng, vẫn luôn liên tục đến bây giờ.

Rõ ràng vẫn luôn nói cho chính mình Đào Ngộ chỉ là nàng đồ đệ, hẳn sẽ đến này kết cục, chính là nhân quả chú định, vô pháp thay đổi. Rõ ràng vẫn luôn nói cho chính mình Đào Ngộ chết là tất nhiên, nàng có thể làm đều đã làm, bọn họ thầy trò duyên phận thiên, cũng là thiên chú định, không cần quá mức đau lòng. Rõ ràng vẫn luôn nói cho chính mình Đào Ngộ đã chết, tuy rằng không còn có Ngọc Bạch, chính là nàng có thể lại đi thu đồ đệ, về sau còn sẽ có bạch ngọc, bạch bạch, ngọc ngọc. Chính là, đáy lòng vẫn luôn rầu rĩ đau đau đến không chịu ngừng lại. Luôn có cái nho nhỏ thanh âm nói: Về sau lại có bạch ngọc, bạch bạch, ngọc ngọc, đều sẽ không lại là Ngọc Bạch, sẽ không lại là Đào Ngộ, sẽ không lại là hẳn.

Rõ ràng cái kia cố quái bóng đèn đã bị hẳn cởi bỏ, chính là gần nhất nàng lại bắt đầu đứt quãng nằm mơ.

Có đã từng cái kia mộng, càng nhiều lại là tân mộng.

Cũ mộng vẫn như cũ là huyết hồng bị ngạn hoa, âm u địa phủ. Tân mộng còn lại là.....

Cười Đào Ngộ, giận Đào Ngộ; vui vẻ Đào Ngộ, không vui Đào Ngộ; mới sinh đáng yêu cực kỳ Đào Ngộ, khi chết thành thực ôn nhu Đào Ngộ; ăn mệt mặt hắc hắc Đào Ngộ, đặc ý xấu xa cười Đào Ngộ; sinh khí tạc mao Đào Ngộ, bá đạo bày tỏ tình yêu Đào Ngộ.....

Trần đây, thế nhưng đều là hăn.

Rõ ràng chỉ là một cái ở chung không đến một năm đồ đệ, nàng lại kinh ngạc phát hiện, chính mình đối hăn hết thủy, đều thâm nhập trong óc, phảng phất bọn họ chỉ là phân cách hôm qua. Nàng ở, mà hăn cũng ở.

Ngực đột nhiên lại tế tế mật mật mà co rút đau đớn lên.

Này đau đớn, nàng đã rất quen thuộc. Này một tháng tới nay, nàng thường xuyên sẽ như vậy. Thần tiên vô bệnh, cho nên nàng tưởng nàng ước chừng chỉ là tâm tình không hảo làm cho.

Này đau đớn tựa như xà trùng gặm cắn, rất nhỏ lại không dung bỏ qua, một chút gia tăng, một chút biến nùng. Nàng không hề đi tự hỏi, chậm rãi khoác áo ngoài đứng dậy, đẩy cửa ra đi ra ngoài.

Dù sao ngủ không được, chi bằng đi trong viện hít thở không khí đi.

Kim Hưu mới vừa đi đến trong viện liền nghe thấy cách đó không xa dưới tàng cây truyền đến một trận nhẹ nhàng đối thoại.

“..... Không nghĩ tới người cái này kẻ lỗ mãng cũng có thể ra tới.....”

“Người mới kẻ lỗ mãng, đó là tiểu gia ta thông minh! Chỉ là..... Người nói liền ta đều đã nhìn ra, sư phó chính mình như thế nào còn không có phát

hiện đâu?”

Lại là là Bạch Mạn thấu cùng phi thúy ở đấu võ mồm nói chuyện phiếm.

Đã trễ thế này bọn họ như thế nào không ngủ ngược lại đảo trò chuyện lên?

Kim Hưu sững sốt, ngay sau đó bước chân vừa thu lại liền tưởng trở về phòng đi. Chỉ là xoay người hết sức lại đột nhiên nghe được phi thúy nói nửa câu sau lời nói.

Nàng không phát hiện? Phát hiện cái gì?

Không tự biết mà dừng lại bước chân, Kim Hưu đột nhiên cả người khẩn trương lên, đáy lòng một cỗ mặc danh xúc động giáo nàng quả muốn đào tẩu, nhưng lại có thứ gì lại quý dị mà ngăn cản nàng, kêu nàng lưu lại.

Trực giác nói cho nàng, nàng giống như xem nhẹ cái gì rất quan trọng đồ vật.

“Người thông minh cái mao thông minh! Chiếu ta nói, Tiên Tôn hoặc là chính là thật sự quá trì độn hoặc là chính là..... Đang trốn tránh!” Bạch Mạn thấu rầu rĩ thanh âm truyền đến.

Biết được Đào Ngộ hồn phi phách tán, cảm xúc nhất kích động chính là nàng. Suốt khóc lớn ba ngày không nói, mỗi ngày trừng mắt một đôi mắt đỏ kêu la phải vì hãn báo thù, sau lại là phi thúy thật sự nhìn không được mới đưa nàng kéo đi, nói chân tướng. Biết được sự tình nhân quả, lại biết được giết Đào Ngộ người lại là Kim Hưu, nàng lại đắm tâm can khóc lớn một hồi, thẳng kêu tạo hóa trêu người, ý trời hỗn trưởng. Cũng may nàng thập phần kính trọng Kim Hưu, lại biết được Kim Hưu làm như vậy nguyên nhân, thật không có bởi vậy cừu thị Kim Hưu, ngược lại ở bi thống rất nhiều đối Kim Hưu càng thêm đồng tình thương tiếc.

Ở nàng xem ra, Kim Hưu cùng nhà nàng ân nhân chính là trời đất tạo nên một đôi, hiện giờ ân nhân cứ như vậy đi, lưu lại Kim Hưu một người, thật là gọi người không đành lòng.

“Trốn tránh? Trốn tránh cái gì? Vì cái gì muốn chạy trốn tránh?” Sự tình quan nhà mình sư phó, phi thúy cũng không có cùng Bạch Mạn đấu tranh cãi tâm tư, nôn nóng hỏi. Đến nỗi vì cái gì không phải quá trì độn, hẳn trực tiếp liền xem nhẹ đi qua. Nhà hẳn sư phó đó là ai a, bản thân liền thông tuệ phi phạm, hơn nữa bên người lại đều là cổ nguyệt, Băng Kỳ như vậy Thần cấp cáo già a, chỗ nào có thể trì độn đến lên!

“Trốn tránh nàng đối ân nhân cảm tình a. Đến nỗi vì cái gì, người tưởng a, Tiên Tôn cùng ân nhân trên danh nghĩa là thầy trò quan hệ a, Tiên Tôn trong lòng vẫn luôn đem hẳn coi như vãn bối, căn bản không có tồn như vậy tâm tư. Nhưng là ân nhân lại không giống nhau, hẳn hoàn toàn không có phạm tục luân lý quan niệm, ái trực tiếp cuồng nhiệt. Tiên Tôn bị ân nhân đả động tâm, nhưng nàng trong tiềm thức cảm thấy như vậy là không đúng, không phù hợp lẽ thường, cho nên vẫn luôn tiềm thức đi phủ nhận loại này cảm tình..... Này còn không phải là trốn tránh sao? Hơn nữa, người xem, ân nhân đi đều gần một tháng, này một tháng, nàng nội tâm thống khổ thương tâm, như thế thất hồn lạc phách, liền người cái này ngu ngốc đều phát hiện, chính nàng không có khả năng không có phát hiện đi, chỉ là nàng nội tâm vẫn là giống như trước giống nhau vẫn luôn không dám thừa nhận, không dám đi tưởng chính mình cũng yêu ân nhân thôi..... Nếu không có thật sự giống thế gian nữ tử yêu thế gian nam tử như vậy yêu ân nhân, Tiên Tôn sao có thể sẽ như vậy vất óc tìm mưu kế mà dùng chính mình an nguy đi che chở ân nhân, lại sao có thể ở ân nhân đi lúc sau như vậy gần như tự mình tra tấn tự mình trừng phạt dường như độ nhật? Càng đừng nói thường xuyên khóc lóc đã tỉnh, nàng định là mơ thấy ân nhân.....”

Bạch Mạn thấu phân tích kêu phỉ thúy trợn tròn đôi mắt liên tục gật đầu, cũng kêu cửa phòng Kim Hưu thân mình hung hăng run lên, đầu oanh mà một tiếng ong ong tạc khai.

Nàng..... Giống thế gian nữ tử yêu thế gian nam tử như vậy yêu Đào Ngột?

Tác giả có lời muốn nói: Anh anh anh vì thế sư phó lập tức muốn thông suốt có hay không!! Kế tiếp, khụ khụ, mùa đông đều đã qua đi, mùa xuân còn sẽ xa mị $(\cong \nabla \cong)$ /

Lăn lộn cầu duy trì cầu rải hoa nha, không cần bá vương nhân gia sao, bá vương nhân gia đều là hư hài chỉ có mộc có TT

ps: Từ hôm nay này chương bắt đầu, về sau này vẫn đổi mới thời gian sửa vì giữa trưa 10 điểm nửa điểm tả hữu nha, cơ bản sẽ không sớm hơn 10 điểm vẫn với 11 giờ $(\cong \nabla \cong)$ /

Nghiệt Đồi [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

46 Tự Đoạn Tiên Mạch

--

Tự đoạn tiên mạch

Đi ở xa hoa lộng lẫy đáy biển trong cung điện, nhìn hai sườn ngũ thái tân phân san hô hải tảo cùng thường thường thành đàn du quá tiểu ngư tiểu tôm, Kim Hưu hoảng hốt gian một cái lão đảo, suýt nữa té ngã.

“Tiểu tâm một ít Kim Nhi.” Bên cạnh cổ nguyệt tay mắt lạnh lệ đỡ lấy nàng, nghiêng đầu cười quyến rũ.

“..... Ân.” Kim Hưu hoàn hồn, một lần nữa áp xuống đáy lòng chợt dựng lên đau đớn, gật đầu, tiếp tục theo hần hướng phía trước đi đến.

Ngày ấy thân thủ giết Đào Ngột sử chi hồn phi phách tán lúc sau, ở chúng tiên thỉnh cầu hạ, Thiên Đế đặc xá “Đoái công chuộc tội” Kim Hưu, khôi phục này Bắc Hoa Sơn Tiên Tôn địa vị, chỉ là tăng thêm phạt nhẹ. Mà nay ngày là Đông Hải Long Vương ngao quảng sinh nhật, chúng tiên tiến đến chúc mừng, Kim Hưu cũng ở bạn tốt khuyên bảo hạ tham dự.

Hiện nay yến hội sắp bắt đầu, các tân khách đều tốp năm tốp ba mang theo chính mình hạ lễ tới.

Dĩ vãng như vậy trường hợp, bọn họ tứ phương Tiên Tôn đều là một đạo tới một đạo đi, nhưng lần này, Băng Kỳ thành Long Vương chuẩn con rể, sớm tới chậm lui, từ đầu tới đuôi bị trở thành binh tôm tướng cua sai sử, vội đến giống chỉ con quay. Mà Lan Củ cái này trì độn hồ đồ gốc tử còn lại là ở Tử Yêu hồn phi phách tán dưới hoàn toàn tỉnh ngộ, bỗng nhiên phát

hiện chính mình như vậy nhiều năm ái lại là Tử Yêu mà phi Kim Hưu. Bởi vì một câu một cái trời xui đất khiến quẻ tượng mà hiểu lầm ngàn năm ái sai rồi ngàn năm, cũng kêu Tử Yêu chờ đợi ngàn năm hẳn biết được chân tướng sau cơ hồ điên mất, hiện giờ chính trời cao xuống biển mà đi thu thập Tử Yêu rơi rụng ở thiên địa các nơi hồn phách, không rảnh tiến đến.

Vì thế giờ phút này bốn người trung liên chỉ còn lại có còn ở cường tự giả vờ kiên cường Kim Hưu cùng chân chính không có việc gì một thân nhẹ nhàng cổ nguyệt.

“Ai nha nha đừng như vậy mặt ủ mày ê sao, tuy nói kia hai chỉ gia hỏa đều trọng sắc khinh hữu đi, nhưng tốt xấu còn có người nguyệt ca ca ở chỗ này trước sau không rời không bỏ mà bồi người nột, mau, cấp điểm mặt mũi cười một cái sao.” Thấy Kim Hưu thất hồn lạc phách, thần sắc hoảng hốt, cổ nguyệt vỗ vỗ nàng bả vai, lóe hẹp dài con người vũ mị mà dán nàng cười nói.

“..... Người nói, lan như thế nào sẽ như vậy ngọc đâu? Rõ ràng từ đầu đến cuối ái chính là Tử Yêu, nhưng lại vẫn luôn cho rằng thích chính là ta..... Ái một người, chính mình đáy lòng không phải hẳn là có cảm giác sao?” Kim Hưu lại là không có tâm tư như dĩ vãng giống nhau hài hước bướng bỉnh mà hồi hẳn, ngược lại là lăm bẫm tự nói dường như nghi vấn nói.

Trong óc lại hiện lên ngày ấy phi thúy cùng Bạch Mạn thấu chi gian nói chuyện. Bọn họ thế nhưng nói nàng yêu Đào Ngột.....

Yêu? Như là thế gian nữ tử yêu thế gian nam tử như vậy yêu?!

Nàng chấn động kinh hãi đồng thời không ngờ lại cảm thấy hoảng hốt gian tim đập như sấm. Trong lòng ần ần có thứ gì bùng bùng phẫn chấn mà ra, giáo nàng từng đợt tê tâm liệt phế đau đớn. Nàng trốn cũng dường như bay nhanh trở về phòng, đem chính mình suốt đóng ba ngày, bức bách chính mình không thềm nghĩ không đi nghe.

Nàng yêu Đào Ngột.

Như vậy điên cuồng ý niệm giáo nàng sợ hãi kinh sợ. Nàng như thế nào có thể yêu Đào Ngột? Nàng sao có thể yêu Đào Ngột? Hẳn là nàng đồ nhi là vãn bối nha! Hơn nữa nàng còn ngoan hạ tâm thân thủ giết hẳn..... Nàng không tin! Sẽ không!

Nàng rõ ràng ái chính là trong mộng cái kia cùng chính mình thành thân nam nhân..... Đối, nàng ái chính là hẳn!

Nàng cường tự áp xuống trong lòng phun trào ra lửa nóng bọt sóng mãnh liệt tình cảm, như vậy lại hoảng loạn lại sợ hãi mà tự mình thôi miên, lừa mình dối người vài ngày, thẳng đến mới vừa rồi.

Thẳng đến mới vừa rồi nhìn thấy này đáy biển cảnh đẹp trong nháy mắt, trong lòng kia cổ mãnh liệt tình cảm thế nhưng đột nhiên tự nàng ngược trào dâng mà ra, nhậm nàng ý đồ gặt gao áp lực, lại vẫn là có thứ gì phá tan kia phiến trở ngại, dọc theo nàng khắp người khắp cả người mà đi, kiên định mà bá đạo mà nói cho nàng:

Nàng đối Đào Ngột, tuyệt phi gần chỉ có thầy trò tình cảm.

Nàng nhớ tới khi đó Đào Ngột đem này cảnh đẹp lao lực mà ngưng với lòng bàn tay mang cho nàng, chỉ vì nàng trong lúc lơ đãng nói chính mình đã có ngàn năm không thấy. Nàng nhớ tới khi đó hẳn kiệt ngạo không kiên nhẫn đáy mắt nhợt nhạt thương tiếc cùng đau lòng, nhớ tới hẳn tà đẹp như ngọc mặt khuếch, nhớ tới hẳn bá đạo cuồng ngạo biểu tình, nhớ tới hẳn thuần hậu sạch sẽ tiếng nói.....

Kia trong nháy mắt, nàng cơ hồ liền phải chịu không nổi kia mãnh liệt tình cảm, cất bước chạy như điên mà đi.

Chính là cận tồn về điểm này lý trí nói cho nàng, không thể đi, không thể đi.

Vì thế nàng hung hăng bức bách chính mình dừng lại, xin giúp đỡ mà nhìn cổ nguyệt.

Không cần lại đi suy nghĩ, không cần lại đi suy nghĩ, người đối Đào Ngột không phải ái, chỉ là vượt qua thầy trò tình cảm một chút quan hệ mà thôi.....

Cổ nguyệt vi lăng, ngay sau đó đôi mắt chợt lóe, giơ lên mỹ lệ môi đỏ: “Hắn vẫn luôn chính là cái ngay thẳng trì độn ngọc tử nha, so người thông minh nguyệt ca ca nhưng bốn nhiều, sẽ bị kia nguyệt cách này gia hỏa rượu sau chi ngôn cấp lầm đạo cũng đúng là bình thường. Nguyệt ly chương quản thiên hạ nhân duyên, hắn nói chính mình quẻ tượng biểu hiện lan mệnh chắc chắn ái thượng nhân là người tiểu Kim Nhi, người cũng biết nguyệt cách này gia hỏa thích nhất uống xong rượu lúc sau đỉnh một trường vô cùng nghiêm túc đứng đắn người chết mặt nói nói chuyện không đâu chửi tục, lan tính tình ngay thẳng, không nghi ngờ có hắn liền tin. Đây một tin, liền tin ngàn năm, mặc dù trong lòng đối với Tử Yêu mới có kia cảm giác, hắn lý trí thượng cũng không dám thừa nhận. Hắn kia tử tâm nhân cũ kỹ tính tình người lại không phải không biết. Nói tiểu Kim Nhi, xem người này phúc thất hồn lạc phách bộ dáng, nên sẽ không đột nhiên phát hiện chính mình là thích hắn đi?”

Kim Hưu theo bản năng sửng sốt, xem xuân dưa dường như nhìn hắn: “Tự nhiên không phải.” Nàng thoạt nhìn có như vậy trì độn như vậy xuân sao?

“Vậy người này phúc vì tình sở khốn sầu bi ưu thương bộ dáng là vì ai? Chẳng lẽ là vì Băng Kỳ?” Cổ nguyệt cười như không cười, chế nhạo nói.

Kim Hưu đột nhiên trầm mặc. Nàng biết cổ nguyệt kỳ thật trong lòng lượng như gương sáng, hắn nói như vậy, đơn giản chính là lo lắng nàng, hy vọng nàng chủ động thân ngôn bảm báo thôi.

“..... Nguyệt, ái một người là cái gì cảm giác?” Nàng trầm mặc hồi lâu, chung quy trước mắt mê mang mà đã mở miệng.

Cổ nguyệt nghiêng đầu, nhìn nàng con người tràn đầy hoang mang cùng không hòa tan được đau đớn, nghiêm túc mà suy tư sau một lúc lâu.

“Nghe nói..... Chính là không bỏ xuống được không thể quên được đi.” Cuối cùng, hần cong môi cười đến mỉa mai, nhẹ nhàng nói. Xinh đẹp đôi mắt nhìn phương xa, tựa hồ trong nháy mắt không có tiêu điểm, nhưng lại thực mau thu trở về.

“Không bỏ xuống được..... Không thể quên được?” Kim Hưu ngơ ngẩn mà nỉ non, đột nhiên duỗi tay, hung hăng đè lại chính mình chợt phát đau ngực.

“Một cái thế gian bằng hữu nói, người nếu đối một người như thế nào cũng không bỏ xuống được không thể quên được, kia ước chừng chính là yêu bãi.” Cổ nguyệt cong môi cười, đột nhiên duỗi tay xoa xoa Kim Hưu đầu, mang điểm dụ hống dường như thấu hướng Kim Hưu, “Kia..... Tiểu Kim Nhi yêu ai đâu? Khẳng định là người nguyệt ca ca ta đúng hay không?”

Kim Hưu trầm mặc thật lâu, lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu.

Vừa thấy, lại đã là rơi lệ đầy mặt.

“Kim Nhi?” Cổ nguyệt hoảng sợ, hần nhận thức Kim Hưu lâu như vậy, trừ bỏ bởi vì Phượng Minh hiếm khi gặp qua nàng khóc, hay là nàng hiện nay..... Là nhớ tới cái gì?

Nàng bởi vì ngủ say ngàn năm, kia bị canh Mạnh bà mạnh mẽ hủy diệt ký ức vẫn luôn không có khôi phục, hần ý ở khai đạo nàng làm nàng sớm chút buông Đào Ngột chết, nhưng lại không nghĩ làm nàng nhớ tới dĩ vãng sự tình. Nếu là biết được chính mình lại một lần thân thủ giết ân yếm người, hần sợ nàng sẽ như ba ngàn năm trước giống nhau không chịu nổi.

Tư cập này, cổ nguyệt không khỏi trong lòng thở dài. Mặc cho Thần Hưu nương nương cùng bọn họ mấy cái hao tổn tâm cơ phải bảo vệ nàng làm nàng hạnh phúc, thật có chút sự tình, chung quy là thiên chú định, không vì người sở thay đổi. Chẳng sợ bọn họ là tiên, cũng trước sau đâu không lại Thiên Đạo nội.

Vốn tưởng rằng Phượng Minh trọng sinh vì Đào Ngột, hai người dây dưa ngàn năm nhân duyên sẽ có một cái tân tốt bắt đầu, không nghĩ tới thế sự vô thường, chung quy vẫn là giỏ tre mức nước công dã tràng: Đào Ngột thả ra ma chướng, làm hại nhân gian, chung đến bị trừ, hai người lại là một sống một chết. Đặc biệt lúc này Thần Hưu nương nương lại cấp Kim Nhi giải khai kia bảo hộ nàng ngủ say bóng đèn, cứ như vậy, nếu là Kim Nhi lại lần nữa nhớ tới ngày xưa, lại hơn nữa lần này Đào Ngột việc đả kích.....

Cổ nguyệt mặt mày trầm trầm, trong mắt hiện lên một mặt lo lắng.

“Không bỏ xuống được cũng không thể quên được..... Nguyên lai, mặc cho ta như thế nào lừa mình dối người, chung quy, cũng không lừa được chính mình tâm.” Kim Hưu chớp chớp mắt, nước mắt chặt đứt tuyến. Nàng nói, đột nhiên liền cười, sắc mặt trở nên trắng bệch, “Nguyệt..... Ta rất cuộc vô pháp lừa mình dối người, ta làm không được, làm không được.....”

Nàng thân mình lung lay vài cái, liên tục lui về phía sau, ngay sau đó ném xuống trong tay hạ lễ xoay người hóa thành một đạo kim mang mà đi.

“Kim Nhi!” Cổ trăng mờ kêu không tốt, vội vàng phi thân đuổi theo.

Kim Hưu trong lòng đau đến cơ hồ không biện pháp hô hấp.

Chạy như bay ra Đông Hải thượng ngàn, nàng che lại ngực, sắc mặt trắng bệch mà ngã ngồi ở bờ biển đá ngầm thượng.

Tế tế mật mật mà đau từ trong lòng lan tràn tới khai, dọc theo nàng toàn thân huyết nhục du tẩu mở ra. Nàng run run rẩy rẩy mà trều hút, cảm giác phổi bộ liên phải nổ tung giống nhau mà thống khổ. Chua xót đau đớn tập thượng lồng ngực, vẫn luôn vọt tới chóp mũi, giáo nàng rốt cuộc nhịn không được, tê tâm liệt phế mà khóc hào ra tới.

Rốt cuộc vô pháp áp lực tình cảm giống như sóng biển giống nhau đánh úp lại, cơ hồ muốn đem nàng chết đuối ở trong đó. Nàng nắm quyền ách thanh âm trều hút, một tiếng một tiếng, oa oa, thật mạnh, đau đớn, tuyệt vọng.

Nhỏ vụn nước nở thành từ nàng trong miệng rách nát mở ra, nàng một tay gắt gao ấn chính mình ngực, cơ hồ hận không thể chính mình cứ như vậy chết đi.

Nguyên lai, nàng đối Đào Ngộ đã sớm không chỉ là thầy trò tình cảm.

Nguyên lai, không bỏ xuống được không thể quên được chính là bởi vì ái..... Nàng ái Đào Ngộ, ái so với chính mình tưởng tượng còn muốn thâm thật nhiều thật nhiều.

Nguyên lai, nàng sẽ lần nữa trốn tránh lần nữa lừa mình dối người, là trong tiềm thức sợ chính mình thừa nhận không được chính mình thân thủ giết âu yếm người này một chuyện thật.

Nguyên lai.....

Nguyên lai.....

Thật nhiều thật nhiều nguyên lai, ở trong nháy mắt không màng tất cả mà phun trào mà ra, Kim Hưu lại không đi áp lực, tùy ý kia điên cuồng tình cảm bao phủ chính mình.

Đào Ngộ..... Đào Ngộ.....

Đây là một loại đau như xẻo tâm đoạn trường giống nhau đau đớn, nằng lẳng lẳng mà ở trong lòng kêu hấn danh, nghĩ bộ dáng của hấn, chảy nước mắt chịu, phảng phất trong chớp mắt, lại thấy Đào Ngột hồn phi phách tán phía trước, chính mình nhẩn tâm, hấn ôn nhu.

Ta yêu người, Kim Nhi, ta yêu người.

Hấn nhìn nàng, ôn nhu nói còn chưa nói xong thân hình liền chột rách nát thành sa.

Từ đây biến mất, từ đây biến mất.

“A ——” tưởng tượng đến cái kia cảnh tượng, Kim Hưu rốt cuộc vô pháp thừa nhận ngực kia cực hạn đau đớn, thật mạnh ngửa đầu khắp huyết mà gào.

Kia tiếng la, liền giống như thân bị trọng thương kề bên tử vong thú cuối cùng kia tuyệt vọng bất lực gào rống, kêu đang muốn hướng Long Cung mà đi qua đường tiên nhân trong lòng run lên, lòng tràn đầy không đành lòng.

“..... Kim Hưu Tiên Tôn?” Người nọ thấy vậy, thật cẩn thận mà thấu lại đây, “Ngài không có việc gì đi?”

Kim Hưu chết lặng lỗ trống mà chảy nước mắt, không đáp không nói, thần sắc tuyệt vọng.

“Tiên Tôn?” Người nọ lo lắng mà để sát vào, lại thấy Kim Hưu đột nhiên môi đỏ vừa động, máu tươi lẳng lẳng mà từ khước môi trào ra. Theo sau, nàng thân mình mềm nhũn, đột nhiên ngã xuống.

Bên môi, thế nhưng mang theo một tia nhợt nhạt ý cười.

Đào Ngột, ta đi bồi người tốt không?

“Tiên Tôn! Thiên nột Kim Hưu Tiên Tôn người thế nào?! Người người người người như thế nào tự đoạn tiên mạch a sẽ chết sẽ chết a a ——”

Tác giả có lời muốn nói: Anh anh anh hôm qua vốn dĩ muốn đổi mới, chính là bởi vì đi tiếp đệ đệ tan học, mắc mưa kẹp tuyết, cảm mạo đau đầu..... Vì thế thật sự không chống đỡ TT

Sau đó gần nhất có điểm tạp văn, cầu hổ sờ cho ta lực lượng anh anh anh TT

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

47 Trọng Sinh Phương Pháp

--

Trọng sinh phương pháp

Kim Hưu tỉnh lại thời điểm phát hiện người một nhà ở trên Cửu Trọng Thiên. Mẫu thân của nàng Thần Hưu ngồi ở nàng trước giường thần sắc không rõ mà nhắm hai mắt trầm tư.

Chớp chớp mê mang đôi mắt, Kim Hưu dần dần lấy lại tinh thần, nhìn nhìn, đột nhiên liền rơi xuống sôi nổi nước mắt tới.

Ngày ấy cực hạn tuyệt vọng bi thương dưới, nàng tự đoạn tiên mạch, không phải nên tùy Đào Ngộ đi sao? Như thế nào lại còn sống tạm.....

Liền cùng hãn cùng chết, nàng đều làm không được sao?

“Khóc cái gì?” Thần Hưu mở mắt ra, nhìn nàng.

Khóc cái gì?

Kim Hưu ngơ ngẩn, chớp chớp hai mắt đăm lệt, chỉ cảm thấy trong lòng có cái gì yếu ớt đến cơ hồ một chạm vào là có thể toái. Nàng che lại ngực, gian nan mà mở miệng: “Mẫu thân..... Ta đau.....”

Trong lòng đau, vô cùng đau đớn, đau đến đáng sợ, đau đến giáo nàng nhịn không được muốn anh anh rơi lệt.

Nàng hận chính mình trì độn, hận chính mình chẳng những không có bảo hộ Đào Ngộ còn thân thủ giết hãn, hận chính mình yếu đuối trốn tránh

không dám thừa nhận, hận chính mình liền cùng hắn cùng chết đều làm không được..... Nàng hận chính mình, hận đến trong lòng xé rách mà đau, tình nguyện như vậy chết đi.

Thần Hưu duỗi tay, nhẹ nhàng lau nàng hai má nước mắt, vân đạm phong khinh mà nói: “Ngăn đau là được.”

“Như thế nào..... Ngăn?” Nàng mê mang ngóng nhìn chính mình mẫu thân, trên mặt tràn đầy hài tử bất lực, trong mắt rồi lại rõ ràng hàm chứa một mạt tự giễu.

Hắn đã chết, nhưng nàng còn sống, này đau đớn vĩnh viễn sẽ không đình chỉ. Nàng có thể như thế nào ngăn?

“Nơi nào đau, trị nơi nào.” Thần Hưu lãnh đạm mà ưu nhã mà quét nàng liếc mắt một cái.

“Kia tâm thiếu khâu..... Muốn như thế nào trị?”

“Móc xuống trọng phóng một cái. Hoặc là mổ ra tới, đem nó một lần nữa bỏ hảo. Nhưng nếu là toàn bộ thân mình đều từ bỏ, liền liền trị liệu cơ hội đều không có. Tử vong, đại biểu chính là tan thành mây khói, hết thủy quy vô.”

Kim Hưu ngơ ngẩn mà nhìn Thần Hưu, đột nhiên chớp chớp đôi mắt lại rơi xuống nước mắt tới: “Mẫu thân, người đều biết.....”

Này phiên lời nói, làm Kim Hưu trong lòng đánh chết cái kia kết đột nhiên buông lỏng. Lúc trước như vậy đột nhiên phát hiện chính mình cảm tình, lại lập tức đắm chìm ở ái nhân chết ở chính mình trong tay trong thống khổ, nàng trong nháy mắt chỉ cảm thấy sống không bằng chết cơ hồ hồng mất, đương trường cũng chỉ tưởng tùy hắn mà đi. Chính là hiện nay, nàng mẫu thân này một phen lời nói, lại là lập tức đánh thức nàng.

Đã chết, liền thật sự cái gì đều không có.

Nàng nếu đi theo Đào Ngột đã chết, bọn họ liền từ đây hóa thành trong thiên địa không có ý thức bụi mù, không còn có bất luận cái gì khả năng, không bao giờ sẽ nhớ rõ lẫn nhau gian bất cứ chuyện gì tình.

Nàng muốn tồn tại, hảo hảo tồn tại, đem hãn tìm trở về, nói cho hãn thiên nàng cũng yêu hãn, không phải sư phó đối đồ nhi cái loại này, là nữ nhân đối nam nhân cái loại này. Sau đó hãn chắc chắn vui vẻ rộng to, ôm nàng hôn môi nàng, vui vẻ đến tưởng cái hài tử.....

Nàng muốn nhìn đến như vậy hãn, sau đó giống nữ nhân đối đãi chính mình nam nhân như vậy gặt gao dựa sát vào nhau hãn, chia sẻ hãn vui vẻ, nói cho hãn từ đây bọn họ họa phúc tương y, bọn họ sinh tử cùng nhau, bọn họ muốn đời đời kiếp kiếp.

Nàng còn thiếu hãn một cái trả lời, một câu rất quan trọng nói. Hãn đã chết, nàng liền tìm hãn trở về.

Lan Củ đều không buông tay Tử Yêu, nàng làm sao có thể từ bỏ Đào Ngột đâu? Chẳng sợ ngàn vạn đại giới, chẳng sợ lấy mệnh tương phó, đều không sao.

Thần Hưu thần sắc chưa biến, chỉ là ngăm nàng liếc mắt một cái: “Người là ta trong bụng bò ra tới.”

“Mẫu thân, thực xin lỗi.....” Kim Hưu chống thân mình giãy giữa ngời dậy, đem đầu chôn ở Thần Hưu trong lòng ngực, hung hăng cắn môi, “Thực xin lỗi, kêu người lo lắng.....”

Nghĩ kỹ lúc sau, đáy lòng thống khổ lập tức giảm bớt rất nhiều. Đây một tia hy vọng, đây một cái kiên định ý niệm, giáo Kim Hưu gần chết tâm sống lại đây.

Nàng sẽ tìm về nàng Đào Ngột, chẳng sợ vạn kiếp bất phục.

“Đi thôi, nếu kia thật là người muốn. Chỉ là hôm nay tình huống như vậy, nếu lại có lần sau, người liền bản thân tìm cái chỗ lánh góc chết cái sạch sẽ hoàn toàn đừng gọi ta biết.” Thần Hưu đạm nhiên ưu nhã mà nói, ngôn ngữ máu lạnh, biểu tình đạm mạc, lại là ở Kim Hưu nhìn không thấy một bên duỗi tay bay nhanh mà lau lau ướt át đôi mắt.

“..... Ân. Thiếu miệng hư, người mới luyện tiếc đâu.....” Kim Hưu trong lòng run rẩy, dùng sức cọ cọ nhà mình lão nương hõm vai, cọ đi kia đây ngập áy náy mãn nhãn nhiệt lệ.

Nàng cái này mẫu thân, mặt ngoài ưu nhã cao quý, lạnh nhạt độc miệng, kỳ thật vẫn luôn là nhất đầu nàng. Nàng lúc trước nhất thời luẩn quẩn trong lòng, định là dọa tới rồi nàng giáo nàng lo lắng.

“Bỏ được, như thế nào luyện tiếc, dù sao chỉ là cái không đầu xuân nha đầu, đã chết cũng không cần quá đau lòng.” Thần Hưu ưu nhã mà chớp đi trong mắt ướt nóng, rũ mắt che lại đáy mắt đau lòng.

“..... Người liền mạnh miệng đi, đến lúc đó nhưng đừng trộm trốn đi, nước mắt nước mũi một phen mặt.” Kim Hưu nín khóc mà cười, mang theo ấm ướt con người chậm rãi ngừng đầu.

“Vì nương cũng không làm loại này ngốc sự.” Thần Hưu ưu nhã mà thanh lãnh mà quét nàng liếc mắt một cái, đáy mắt lại là bởi vì Kim Hưu cười nhạt lặng lẽ ấm áp.

“Được rồi được rồi ta mẫu thân là thông minh nhất ưu nhã có thể không?” Kim Hưu tính trẻ con mà hút hút cái mũi, lau đi má biên tàn nước mắt, theo sau lại là ý cười chột tắt, cắn cắn môi, “Chính là mẫu thân..... Có biện pháp nào có thể cứu hẳn trở về?”

Thần Hưu nghe vậy, yên lặng nhìn nàng, thần sắc ần ần nghiêm túc lên: “Người nhất định phải cứu hần, bất kể bất luận cái gì đại giới sao?”

Kim Hưu không có gật đầu, chỉ là nhấp môi nhợt nhạt mà cười: “Nếu thật sự rốt cuộc tìm không trở về hần, ta sống mà như đã chết.”

Thần Hưu nghe vậy, trầm mặc hồi lâu mới vừa rồi nhàn nhạt mở miệng: “..... Lấy Tì Hưu giác đúc thành chiêu hồn tháp, có thể tập phân tán tan biến chi hồn. Tổng thể hồn phách, lại trọng tổ ** đó là.”

“Tì Hưu giác? Ta giác liền có thể sao?” Kim Hưu nghe vậy, rốt cuộc vui mừng ra mặt, ánh mắt sáng lên.

Thần Hưu liếc nhìn nàng một cái, mấy không thể thấy mà thờ dài: “Là có thể. Nhưng là Tì Hưu giác liền giống như kỳ lân hộ tâm vậy giống nhau quan trọng, chặt đứt Tì Hưu giác..... Người đem mất đi ngàn năm tu vi, càng có tánh mạng chi ngu. Hơn nữa, chiêu này hồn tháp tập hồn chỉ là cái thượng cổ lưu truyền tới nay truyền thuyết, ai cũng không biết có thể hay không thành công, yêu cầu bao lâu mới có thể thành công.....”

“Mẫu thân, cảm ơn người.” Thần Hưu nói chưa xong, Kim Hưu đã ôm chặt nàng.

“.....” Thần Hưu bỗng dừng dừng lại, nhìn như nhẹ nhàng kỳ thật nặng nề mà hít vào một hơi, hung hăng nhắm mắt lại, hảo sau một lúc lâu mới vươn tay ưu nhã mà chụp bay nhà mình này không cho người bớt lo nữ nhi, néo nàng mặt nhẹ trách mắng, “Người nha, chính là tới đòi nợ..... Trước đem chặt đứt tiên mạch dưỡng hảo lại đi làm, ta là quản không được người.....”

“Là, mẫu thân.” Kim Hưu hút hút cái mũi cười, nhìn về phía ngoài cửa sổ ánh mắt lưu luyến ôn nhu, tràn ngập hy vọng.

Đào Ngột, mặc kệ yêu cầu cái dạng gì đại giới, ta đều sẽ không lại từ bỏ người.

Nhưng vào lúc này, một tiểu tỳ thướt tha mà dẫn dắt một người đi đến, đối với Thần Hưu khom lưng xin chỉ thị: “Nương nương, thiên từa điện hạ giá lâm.”

Thần Hưu gật đầu, phát tay làm nàng đi xuống, đứng dậy triều nàng sau lưng người nọ được rồi cái tiên gia lễ nghi: “Thần Hưu gặp qua thiên từa điện hạ.”

Kim Hưu liễm đi tươi cười, giây giụa liền phải đứng dậy hành lễ, lại bị thiên từa vội vàng ngăn trở.

“Người chặt đứt tiên mạch vừa mới tiếp hảo, không thể lộn xộn.”

Kim Hưu ngượng ngùng mà nhột nhạt cười: “Không nghĩ tới ta này nhất thời hồ đồ dưới làm chuyện ngu xuẩn liền điện hạ đều kinh động.”

“Như thế nào lại kêu ta điện hạ?” Thiên từa ôn nhu cười nhạt, ra vẻ thờ dài lắc lắc đầu.

“Ách, thiên từa sư huynh.” Kim Hưu sửng sốt, ngay sau đó phản ứng lại đây, ngượng ngùng gật gật đầu.

“Ân, thương thế của người thế nào? Còn có đau hay không? Ta cho người tặng chút có trợ khôi phục tiên dược, người thả dùng.....”

“Ta cùng với không đau, này..... Nhiều chút sư huynh quan tâm.”

Xem hai người hàn huyên lên, một bên Thần Hưu trong lòng thờ dài, ưu nhã mà lưu lại câu “Các người trước tâm sự, ta đi rất nhanh sẽ trở lại” liền xoay người rời đi.

“Không cần cùng ta như vậy khách khí.” Thiên từa rũ mắt cười nhạt, chặn đi ánh tình ánh mắt.

“..... Ân.” Kim Hưu hơi có chút mất tự nhiên, nhưng vẫn là gật gật đầu.

“Nhìn người, như vậy mất tự nhiên..... Kim Nhi a, người liền như vậy chán ghét sợ hãi ta sao?” Thiên tựa nhìn chăm chăm Kim Hưu nhìn sau một lúc lâu, hơi hơi thở dài, khuôn mặt tuần tú hiện lên một mặt mất mát.

“Ách..... Không phải.....” Kim Hưu có chút kinh ngạc, nhẹ nhàng lắc đầu, theo sau mới hồi phục tinh thần lại hơi mang xin lỗi mà nói, “Chỉ là ta đã quên dĩ vãng chúng ta quen biết sự tình, hiện giờ thấy sư huynh, khó tránh khỏi có chút xa lạ cảm giác..... Sư huynh lại đãi Kim Nhi như vậy có tâm, Kim Nhi thật là có chút không biết nên như thế nào tương đối.”

Nàng tính tình ngay thẳng, không mừng khúc chiết vu hồi, mỗi ngày cũng kinh hỏi như vậy, cũng liền đơn giản đem nói cái dứt khoát.

Thiên tựa đối diện tại nàng tới nói chính là cái nhiều nhất chỉ biết tên người xa lạ, lại cứ cái này người xa lạ lại luôn là một bộ cùng nàng rất quen thuộc thực thân mật biểu tình, đối nàng lại như vậy hảo, này giáo nàng hoàn toàn không biết nên như thế nào phản ứng mới thích hợp a.

Thiên tựa ngăn người, ngay sau đó nhợt nhạt cười khai. Nhìn thần sắc có chút biệt nữ cùng xin lỗi Kim Hưu, hãnh khê cười một tiếng, con người ấm áp: “Nói như thế tới hẳn là ta suy xét không chu toàn, xem nhẹ người mất đi ký ức chuyện này, đã quên người hiện giờ xem ta là người xa lạ, khả năng sẽ không thích ứng. Kia, sư huynh hướng Kim Nhi xin lỗi tốt không?”

Nàng nhất định sẽ không biết hiện nay bộ dáng này nàng, tính trẻ con mà chân thật, đáng yêu đến dạy hẳn trong lòng rung động. Hẳn còn nhớ rõ, lần đầu tiên tương ngộ là lúc, nàng cũng là như thế này, biệt nữ lại mới lạ mà ở nàng sư phó ý bảo hạ triều hẳn hành lễ, mềm mại mà hô câu “Kim Nhi gặp qua thiên tựa sư huynh”.

Kêu đến quy quy củ củ, ngoan ngoãn lễ phép, trên nét mặt lại lại cứ mang theo một tia rõ ràng xa cách cùng bài xích.

Nha đầu này chán ghét hẳn? Vì cái gì? Khi đó, hẳn tò mò mà tưởng, ánh mắt liền như vậy bất tri bất giác đặt ở trên người nàng.

Ai ngờ này một phóng, đó là ngàn năm, liền thành kiếp.

“..... Không không, là Kim Nhi không phải.” Kim Hưu ngẩn người, ngay sau đó khẽ nhíu mày, vội vàng lắc lắc đầu.

Nàng nhìn ra được tới hôm nay tựa điện hạ đối nàng là thật sự hảo, tuy rằng không biết vì cái gì, nhưng nàng chung quy là cảm kích. Huống chi là nàng quên mất nhân gia trước đây, mặc dù đều không phải là cố tình, cũng đoạn không có tư cách thừa nhận hẳn này một câu xin lỗi.

“Được rồi, chúng ta đừng ở chỗ này nhi đẩy tới đẩy đi. Ta biết người mất đi ký ức đã quên ta, nhưng này cũng không quan trọng. Ta còn nhớ rõ người, chúng ta có thể một lần nữa nhận thức nột. Nếu người nguyện ý nói, ta có thể lấy một cái cố nhân thân phận, trợ giúp người nhớ tới qua đi, thuận tiện, chúng ta cũng có thể lấy người xa lạ tư thái, một lần nữa nhận thức một hồi.” Thiên tựa mỉm cười mà nhìn Kim Hưu, trong mắt hiện lên sùng nịch.

Kim Hưu kinh ngạc mà quét thiên tựa liếc mắt một cái, lại thấy hẳn cười đến thật là ôn hòa có lễ, gọi người vô pháp cự tuyệt. Trầm tư một lát, nàng rút cuộc bài trừ một cái thiệt tình tươi cười, gật gật đầu: “Hảo, có đối với ta như vậy tốt sư huynh, ta tự nhiên thực nguyện ý một lần nữa nhận thức. Ta cũng chắc chắn nỗ lực sớm ngày nhớ tới dĩ vãng sự tình, đến lúc đó tái hảo hảo cấp sư huynh nhận lỗi.”

Hôm nay tựa nhìn không xấu, đối nàng cũng rất thương yêu, dĩ vãng Lan Củ cổ nguyệt bọn họ đều từng chứng thực quá bọn họ trước kia xác thật nhận thức từng có sư huynh muội tình cảm, chỉ là không biết đến tột cùng chính mình là chuyện như thế nào, thế nhưng đem hẳn cấp đã quên. Hiện giờ lại một lần nữa nhận thức hẳn, chính là tìm về chính mình quên đi một đoạn qua đi, cũng không có gì không tốt.

“Hảo. Ta đây ngày sau nhiều tới đi lại nhìn xem người, người cũng sẽ không đem ta che ở ngoài cửa đi?” Thiên tựa thanh nhã cười, trêu ghẹo nói.

“Tự nhiên là sẽ không, sư huynh là điện hạ, Kim Nhi không dám.....” Kim Hưu còn vô pháp đối hấn rất quen thuộc mà hồi lấy vui đùa, bởi vậy chỉ là nỗ lực câu được câu không mà hồi lời nói, trong lòng trộm thất thần, vướng bận rơi rụng ở diện tích rộng lớn trong thiên địa Đào Ngột.

Đào Ngột, chờ ta, chờ ta.....

Tác giả có lời muốn nói: Ai da uy luân gia thật sự mẹ kế bề ngoài thân mục tâm lạp! Nãi nhóm phải tin tưởng ta anh anh anh, mùa đông liền sắp qua đi, mùa xuân liền sắp tới sao anh anh anh ~~

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

48 Đoạn Giác Đúc Tháp

--

Đoạn giác đúc tháp

Kim Hưu tỉnh dưỡng tám ngày, liên tiếp ăn hảo chút thượng đẳng tiên dược, trên người suýt nữa tách ra tiên mạch mới rốt cuộc khôi phục như lúc ban đầu.

Này tám ngày, nàng ngày đêm dày vò, luôn là hận không thể thân mình giây tiếp theo liền hảo lên tiến tới tự đoạn Tì Hưu giác đúc thành chiêu hồn tháp cứu Đào Ngột. Nhưng bất đắc dĩ với tự thân tiên mạch có tổn hại, pháp lực đánh mất, nàng chính là lại nóng vội cũng không tế với sự, chỉ có thể háo kiên nhẫn khô cần mà đếm canh giờ độ nhật, thuận tiện ở trong lòng yên lặng quất lúc trước ngớ ngẩn tạo thành hiện giờ này hậu quả chính mình.

Thật vất vả rốt cuộc chờ đến hôm nay, thân mình tốt không sai biệt lắm, Thần Hưu lại ra ngoài không ở, nàng cuối cùng là rốt cuộc ngồi không được, huy bút cấp Thần Hưu lưu lại một câu liền bay nhanh mà hướng tới hắc ám đầm lầy mà đi.

Đào Ngột cùng bình thường phạm nhân tiên yêu bất đồng, hẳn là thượng cổ mãnh thú, không lấy huyết nhục chi thân xuất thế, mà là từ trong thiên địa nhất âm ác chướng khí ngưng tụ thành. Hẳn lấy những cái đó chướng khí vì thực, trọng sinh thành hình với kia hắc ám đầm lầy, bởi vậy kia tự tập thể gian tà ác nhất chướng khí hắc ám đầm lầy là nhất thích hợp tập nàng đúc tháp tập hồn địa phương.

Nghe bên tai gào thét mà qua tiếng gió, Kim Hưu thân hình nhanh như tia chớp. Khu rừng Hắc Ám âm u hắc trầm thiên sấn đến nàng màu đen con người đứng đầy tinh tinh điểm điểm hy vọng.

Rốt cuộc một cái vũng vàng xoay người, nàng ưu nhã mà ở hắc ám đầm lầy bên cạnh ngừng lại.

Trước mắt, là một mảnh phiếm tanh hôi màu đen sương khói thật lớn đầm lầy. Hắc nùng đầm lầy tản ra tận trời ác khí, đầm lầy trung còn mơ hồ có thể thấy được một ít sinh mệnh bị cắn nuốt lưu lại dữ tợn hài cốt. Này đầm lầy phía trên càng là trái rộng âm trầm áp lực chướng khí, khắp nơi phiêu tán di động, tựa như gương nanh múa vuốt ma quỷ, có vẻ âm trầm đáng sợ.

Nhưng như vậy lệnh người buồn nôn quỷ dị cảnh tượng lại kêu Kim Hưu đôi mắt bỗng dừng một nhu, trên mặt lộ ra ấm áp ý cười.

Nàng nhớ tới lúc ấy mới gặp.

Khi đó, hắc vẫn là chỉ nhỏ nhỏ thú nhi, bị kia màu đen chướng khí bao vây ở bên trong, cuốn cái đuôi đánh khò khè, ngốc khờ phải gọi người trừu mến. Đặc biệt là cặp kia ám kim sắc con người, hồn nhiên vô tội phải gọi nàng trong lòng run rẩy, thế nhưng bất chấp chính mình là ở cõi lờ Thiên Đế mệnh lệnh, liền tự chủ trương đem nó bảo toàn xuống dưới mang về sơn.

Hiện giờ nghĩ đến, nàng lại là như vậy may mắn chính mình lúc ấy kém chi nhất niệm, để lại hắc.

Có thể cùng nàng tương ngộ, vì hắc sở ái, nàng tam sinh hữu hạnh.

Kim Hưu nghĩ nghĩ, khoe môi ngăn không được mà cong lên, trong lòng rồi lại đồng thời ần ần làm đau.

Vậy vậy đâu không hề suy nghĩ mặt khác, nàng lẳng lẳng mà ngóng nhìn ngày đó Đào Ngọt trọng sinh địa phương, một cái xoay người biến trở về

bản thể hình thái.

Chói mắt lộng lẫy kim quang hiện lên, Kim Hưu nguyên bản đứng địa phương thành linh xuất hiện một con cá người kim sắc tông mao, đuôi mao cuốn khúc, trên đầu sinh có một góc, sau lưng sinh có một đôi đoản cánh, toàn thân phát ra diễm lành kim quang thật lớn thần thú.

Kia đó là Kim Hưu bản thể bộ dáng.

Tựa như nhất trong sáng hắc mã não giống nhau con người hiện lên kiên định quang mang, Kim Hưu nhắm mắt, đột nhiên lấy trong miệng thở ra kim sắc pháp lực ngưng tụ thành lưỡi dao sắc bén, sau đó hung hăng huy hướng về phía chính mình trên trán Tì Hưu giác.

Máu tươi, giống như cột nước giống nhau phun trào mà ra, hạt mưa sái lạc ở bốn phía ám sắc thổ địa thượng.

Cùng với một tiếng bị cường tự nhin xuống lại vẫn là hung hăng dật ra tới hô đau thanh, Kim Hưu thật lớn thân mình quơ quơ, ngay sau đó một cái run rẩy, thật mạnh ngã xuống trên mặt đất.

Mà nàng cách đó không xa, một con kim sắc đoản giác lẳng lẳng mà nằm ở nơi đó, bị máu tươi sũng nước, nhiễm yêu diễm huyết sắc.

Khu rừng Hắc Âm âm phong ở bên tai gào thét mà qua, hỗn loạn lệnh người buồn nôn gay mũi tanh hôi vị. Kim Hưu giãy giụa giật giật đôi mắt, bị kia thành linh xảy ra đau nhức ăn mòn đến cơ hồ tê mõi rớt thần chí dần dần thanh lên.

Căn rằng nhin xuống kia đoản gân tước cốt giống nhau đau nhức, nàng run rẩy mà hít vào một hơi, miễn cưỡng chống một hơi biến trở về hình người.

Trên người mỗi một chỗ đều là đứt gãy giống nhau đau, trên đầu càng là phá cái đại động đang ở ào ạt đổ máu, nhưng Kim Hưu chỉ cảm thấy trong

lòng càng thêm mà kiên định. Ghé vào tản ra tanh tươi trên mặt đất, nàng hung hăng thở hỗn hển khẩu khí, nghẹn cuối cùng một hơi giật giật ngón tay, ở bên hông tìm kiếm cứu mạng tiên dược.

Tì Hưu giác chi với nàng, là hơn phân nửa sinh mệnh. Mất đi Tì Hưu giác, nếu trễ dùng nàng mẫu thân Thần Hưu cho nàng luyện chế đặc thù tiên dược, nàng sẽ không ngừng mà học hành lưỡng chường mệnh lực, cuối cùng chết đi.

Tiên dược giấu ở nàng đai lưng. Vì để ngừa như bây giờ tình huống, nàng riêng đem tiên dược đặt ở tốt nhất lấy địa phương. Chính là, chợt đoạn giác, hơn phân nửa sinh mệnh lực nháy mắt tiêu tán, này đoạn giác chi đau lại giáo nàng trong nháy mắt sống không bằng chết, giờ phút này nàng, thế nhưng trong lúc nhất thời liền kia tiên dược vị trí đều tìm không thấy.

Kim Hưu đầy đầu mồ hôi lạnh, trắng bệch mặt cơ hồ trở nên trong suốt, nàng nhắm mắt lại, hung hăng cắn môi dưới, lao lực mà một chút di động chính mình trọng nếu ngàn cân, như là bị người giảo chặt đứt đường như đau nhức không ngừng tay, nỗ lực tìm kiếm kia tiên dược vị trí.

Đó là nàng cứu mạng chi dược, nếu không có nó, nàng sẽ chết.

Nàng không thể chết được, đã chết, liền sẽ không còn được gặp lại Đào Ngộ, liền thật sự hết thầy quy vô.

Nàng không thể chết được, không thể chết được.

Trong lòng cơ hồ muốn bạo liệt mở ra kiên định tín niệm cường tự khởi động một hơi, rốt cuộc, ở cơ hồ kiệt sức hết sức, nàng đầu ngón tay đụng phải một cái lạnh băng vật thể.

Tiên dược.

Kim Hưu trong lòng run lên, trong óc hiện lên Đào Ngộ khi thì ôn nhu khi thì tà cười khi thì tức giận mặt, hy vọng lại dâng lên ra tới, lan tràn đến toàn thân.

Nàng dùng hết cuối cùng một tia khí lực, lấy ra tiên dược, hướng tới miệng đưa đi.

Mau ăn tới rồi, mau ăn tới rồi..... Nàng trong lòng nghĩ, nỗ lực xem nhẹ trên người kia xé rách đau đớn.

Nhưng vào lúc này, đoạn giác chỗ chột tê rần, kia bén nhọn đau đớn kích thích đến nàng trước mắt tối sầm, suýt nữa ngạnh sinh sinh ngất xỉu đi.

Cuối cùng một tia có thể cùng này đau nhức chống cự sức lực dùng xong, tay nàng lập tức không chịu khống chế mà rơi xuống, trong tay tiên dược cũng trượt đi ra ngoài, lăn xuống mở ra.

Kim Hưu đầu một góc, bén nhọn đau nhức nảy lên trong lòng, giáo nàng một hơi suyễn bất quá tới, mắt thấy liền phải hít thở không thông.

Không..... Không..... Không cần.....

Nàng nỗ lực lại đi cùng kia đau nhức chống cự, cường chống cuối cùng một tia sức lực triều kia tiên dược bỏ đi.

Một chút, một chút, một chút..... Còn muốn một chút, lại một chút.....

Nàng một chút một chút, lấy mấy không thể thấy tốc độ triều kia tiên dược di động, chẳng sợ trong mắt lăn ra nhiệt năng chất lỏng mơ hồ đôi mắt, chẳng sợ hắc xú bùn đất ô uế quần áo ô uế mặt, kêu nàng chặt vật bất kham, chẳng sợ bên môi cắn ra đỏ tươi huyết ở màu nâu trên mặt đất tràn ra hoa, chẳng sợ trên người kia toái cốt đoạn trường đau đớn càng thêm tăng thêm, cũng không từng làm nàng dừng lại.

“Kim Nhi!” Một tiếng kinh sợ tiếng hô đánh vỡ này măn cánh rừng yên tĩnh, một người chạy như bay mà đến, một phen bẽ lên nàng, nhặt lên kia tiên được bay nhanh mà nhét vào nàng miệng.

Kim Hưu đã mông lung trong mắt xuất hiện thiên đường như mặt, hẳn chính đây mặt kinh hoảng thất thổ mà nhìn nàng, ánh mắt thương tiếc cơ hồ muốn tràn đầy ra tới.

Tiên được đã nhập khẩu, Kim Hưu gánh nặng trong lòng được giải khai, theo bản năng mà hướng lên trời tựa gian nan cười, ngất đi.

Thiên tựa ôm trong lòng ngực đã hôn mê quá khứ Kim Hưu, hung hăng nhắm mắt, thanh tuấn trên mặt nhiễm một tia như sương sắc bén.

Người yêu hần..... Người liền như vậy yêu hần!

Nếu không có hần nhớ tới hôm qua tương lai xem nàng, hôm nay rốt cuộc có thể thoát khỏi công vụ tiến đến đi thần vân điện xem nàng, ngẫu nhiên nghe được Thần Hưu cùng diễm loan nói chuyện, hẳn thật đúng là sẽ không biết, nàng thế nhưng vẫn luôn không có buông kia đã hôn phi phách tán Đào Ngột, nàng thế nhưng sẽ vì cứu cái kia Đào Ngột, làm được như vậy nông nổi!

Tự đoạn Tì Hưu giác, tự đoạn Tì Hưu giác, này yêu cầu bao lớn dũng khí? Yêu cầu bao lớn quyết tâm? Yêu cầu bao sâu ái? Kim Nhi, Kim Nhi, người liền như vậy yêu hần..... Ái đến liền canh Mạnh bà cùng ba ngàn năm dài lâu thời gian đều mặt không đi người trong lòng hần dấu vết sao.....

Rõ ràng cũng đã không nhớ rõ, nhưng lại vẫn cứ vẫn là lại lần nữa yêu, ái đến si cuồng..... Hay là, thật là thiên chú định sao?

Thiên tựa nhẹ nhàng vuốt ve Kim Hưu trắng bệch như tuyết mặt, dấu đi trước mắt hàn băng.

Ta không tin..... Ta không tin.

Kim Hưu là ở nàng lão nương Thần Hưu một ngày một câu ưu nhã “Bị chết xa chút, đừng ở trước mặt ta hạt hoảng” dưới đem đoạn giác đúc thành chiêm hồn tháp.

Nghiêng đầu nhìn bên cạnh người sắc mặt đạm mạc Thần Hưu, Kim Hưu đem đầu vói qua, ở nàng trên đùi cọ cọ, cười đến giống chỉ trộm tanh Miêu nhi.

“Thần Hưu nương nương tuy miệng ngạnh đến như là huyền thiết thạch, nhưng lại mềm lòng giống vậy bạch đậu hủ.”

Thần Hưu nhàn nhạt quét nàng liếc mắt một cái, duỗi tay chụp bay nàng đầu, ưu nhã mà mắt trợn trắng: “Lúc trước liền không nên đem người này đòi nợ nha đầu sinh ra tới.”

“Như vậy hẳn tâm? Kia còn cả ngày bồi ta gốc này ác khí huân thiên hắc ám đầm lầy biên?” Kim Hưu hiệp xúc mà nướng mày.

Ngày ấy hạnh đến kịp thời đuổi tới thiên tựa cứu giúp, nàng lúc này mới bò qua kia đoạn giác lúc sau sinh tử tuyến. Thiên tựa mang nàng hoàn hồn vân điện, đây người là huyết nàng sợ tới mức nàng mẫu thân sắc mặt xanh mét, dùng thật nhiều tiên dược tiên pháp mới bảo vệ nàng mạng nhỏ.

Khi đó nàng mới biết được chính mình là quá mức nóng vội. Nguyên lai, Tì Hưu nếu muốn quá đoạn giác lúc sau sinh tử quan, trừ bỏ kia tiên dược ở ngoài còn cần rất nhiều mặt khác đồ vật. Nàng mẫu thân nguyên tưởng chờ nàng thân mình hoàn toàn hảo lại tự mình giúp nàng, chỉ là chưa từng tưởng nàng sẽ như vậy gấp không chờ nổi mà một người chạy đi, suýt nữa mất mạng nhỏ.

Mà ngày ấy lúc sau, nàng mẫu thân liền tự mình mang nàng đi tới này khu rừng Hắc Ám, bởi nàng gốc tại này hắc ám đầm lầy bên lấy kia đoạn giác luyện chế chiêu hồn tháp.

Chiêu hồn tháp nhưng thật ra không khó luyện, chỉ là yêu cầu công phu cùng tu vi.

Mà Thần Hưu sở dĩ vẫn là ở chỗ này bởi nàng..... Kim Hưu biết, đó là bởi vì lo lắng cùng ái.

“Vì nương bất quá là gốc nhiều Thiên cung, muốn mượn cơ hội ra tới đi một chút, người thiếu cấp chính mình trên mặt thiệp vàng.” Thần Hưu ưu nhã cao quý mà đứng, trên mặt vân đạm phong khinh.

“Là là là.....” Đang ở cong môi cười trộm hết sức, trong tay ngưng kết thành cầu kim sắc kết giới đột nhiên run rẩy, đột nhiên bạo liệt mở ra. Ngay sau đó, một tòa tiểu xảo mà tinh xảo kim sắc sáu cùng tháp từ giữa toàn phi mà ra, ngưng ở Kim Hưu trong tay, tản mát ra loá mắt quang mang.

Chiêu hồn tháp đúc thành!

Cùng Thần Hưu liếc nhau, Kim Hưu bỗng dừng giơ lên đại đại tươi cười, đem kia chiêu hồn tháp gặt gao ôm vào ngực.

“Nếu chiêu này hồn tháp đã thành, kia kế tiếp liền muốn dựa chính người.” Thần Hưu nhìn lại Kim Hưu, trong mắt hiện lên vui mừng cùng đau lòng.

“Ân, người mau trở về đi thôi, không cần quấy rầy ta nói chuyện yêu đương.” Kim Hưu cười xấu xa, gật đầu thúc giục.

Mẫu thân ở chỗ này bởi nàng như vậy nhiều ngày, thần vân trong điện công vụ tất nhiên chông chất khá hơn nhiều, lại không quay về là không được, cũng dễ dàng bị người phát hiện cái gì.

“Không lương tâm hùng hài tử, quả nhiên là bạch sinh. Cái này cầm, muốn chết cũng trước nói một tiếng.” Tùy tay ném cho Kim Hưu một vật, Thần Hưu xoay người, hóa thành một đạo màu trắng quang mang đi xa.

Kim Hưu nhìn trong tay thần vân điện đặc có dùng để ngàn dặm tương liên hệ Thần Khí, lòng tràn đầy ấm áp mà cười.

Đào Ngộ Đào Ngộ, ta thành công đúc thành chiêu hồn tháp, người, khi nào trở về đâu?

Tác giả có lời muốn nói: Ta tuyệt đối sẽ không nói cho các người hạ chương..... Chương sau nào đó nho nhỏ tiểu xuân thiên liền phải tới diệt ha ha!

Ai da uy, sử phó bản thể mạnh chiếu tới một phát!

A ha ha, gốc mạnh gốc mạnh đầu vừng du!

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

49 Quý Dị Sáo Ngọc

--

Quý dị sáo ngọc

Một năm sau.

Ngồi xếp bằng ngồi ở hắc ám đầm lầy bên thặng nở rộ màu đen ma liên thượng, Kim Hưu híp mắt, sung sướng mà nhìn đầm lầy phía trên dữ tợn vũ động màu đen chướng khí một chút, một tia lấy cực kỳ thông thả tốc độ bị hút vào chính mình trên tay nâng chiêu hồn trong tháp.

Nàng trong tay chiêu hồn tháp cộng mười tám tầng, tháp thân toàn thân vì loá mắt thông thấu kim sắc, mỹ lệ dị thường. Mà lúc này, chiêu này hồn tháp tầng thứ nhất tháp để lại bị một tầng cực thiện cực thiện sáng ngời bạch quang phủ kín. Kia bạch quang tinh tinh điểm điểm rất là loãng, nhưng lại trong suốt lộng lẫy, nhu hòa xinh đẹp, mang theo lưu li ngọc giống nhau thuần tịnh trong suốt. Tháp thân kim quang sắc kia mặt như ngọc bạch, lại là dạng ra không thể diễn tả mỹ lệ thánh khiết tới.

Những cái đó bị hút vào trong tháp màu đen chướng khí chính lấy mắt thường có thể thấy được thông thả tốc độ một chút mà chìm vào tháp để, sau đó dần dần mà bị kia bạch quang cắn nuốt, dung hợp, cho đến biến mất.

Kia bạch quang là Đào Ngộ hồn phách.

Chờ đến nào ngày bạch quang chứa đầy cả tòa chiêu hồn tháp, Đào Ngộ liền sẽ trở về.

Kim Hưu đã tại đây đóa màu đen mặc liên ngồi một năm chưa từng đứng dậy hoạt động. Tĩnh tọa không dậy nổi, lấy tự thân pháp lực tu vi tương trợ chiêu hồn tháp chiêu hồn, có thể tăng lớn chiêu hồn tháp lực lượng, có trợ giúp tập hồn chi tốc độ.

Trên người bởi vì lâu ngồi một năm chưa từng đứng dậy động quá mà có chút cứng đờ, tuy không có như phạm nhân như vậy nhức mỏi không thôi, lại cũng có chút không thể nói tới khó chịu, nhưng nàng thần sắc an tường, biểu tình sung sướng, không có nửa điểm mỏi mệt nôn nóng chi ý.

Lẳng lẳng mà nhìn chăm chú kia một tia như không khí loãng bạch quang, hy vọng, ở Kim Hưu lưu li trong ánh mắt bất tử bất diệt, nhợt nhạt nở rộ.

Mặc kệ bao lâu, nàng đều chờ hẵn.

“Sư phó sư phó, phi thúy tới xem người!” Đột nhiên, cùng với một tiếng thanh thúy vui sướng hoan hô, cách đó không xa trong rừng rậm xông tới một cái một thân xanh sẫm thiếu niên.

“Người như thế nào lại tới nữa?” Kim Hưu trợn mắt nhìn về phía hẵn, hài hước mà câu môi, “Không sợ kia mẫu da trắng yêu lại truy người mười dặm?”

“Cái gì?! Nó nó nó nó nó còn ở phụ cận?” Phi thúy trên mặt đại đại tươi cười đột nhiên cứng đờ, kinh hãi mà súc ở nàng bên cạnh người, cảnh giác mà trừng mắt bốn phía, sợ kia mẫu da trắng thú sẽ đột nhiên từ nơi nào nhảy ra tới nhào hướng hẵn.

Hẵn đáng thương a, rõ ràng chỉ là mang theo hiếu tâm đến thăm nhà mình sư phó, ai ngờ này khu rừng Hắc Ám sinh hoạt rất nhiều thế gian hiểm thấy, cùng hung cực ác yêu thú, dọc theo đường đi khắp nơi nguy cơ sợ tới mức hẵn chết khiếp không nói, còn từ đây bị kia chỉ rõ ràng bề ngoài hàm hậu trung thực kỳ thật tính tình hung ác tàn bạo mẫu da trắng yêu cấp quần lên.

Đầu tiên là mắt lộ ra hung quang đuổi theo muốn ăn hăn, sau lại đuổi theo đuổi theo cũng không biết đầu lộ thủy vẫn là sao, bắt đầu chảy nước miếng vô cùng dâm dăng mà nhìn hăn, dốc hết sức kêu “Tiểu tử đừng chạy, mau mau từ lão nương”, thanh âm tục tăng vang dội đến toàn bộ cánh rừng đều có thể nghe thấy, sợ tới mức hăn rất nhiều lần suýt nữa một đầu trát khấn kia mùi hôi huân thiên hắc ám đầm lầy, thành kia đầm lầy một đồng có mùi thúì bùn lầy.

Hôm nay hăn một đường lo lắng đề phòng mà xuyên qua rừng rậm đều không có thấy nó, còn tưởng rằng nó đã từ bỏ, trong lòng kia kêu một cái nhảy nhót. Hiện nay nghe sư phó như vậy vừa nói..... Chẳng lẽ nó kỳ thật còn chưa từ bỏ ý định, chính tránh ở chỗ tối tùy thời mà động sao?

Phi thúy một thân ác hàn, ý cười đông lạnh thành sương, chỉ cảm thấy phía sau lưng từng trận lạnh cả người.

“Có lẽ nha, vì sư nghe nó hơi thở tựa hồ không xa nột.” Kim Hưu vẻ mặt đứng đắn nghiêm túc, trong mắt lại là cười xấu xa tràn đầy.

“Sư phó..... Người giúp đồ nhi đem nó lộng đi lạp! Nó nó nó đối ta ý đồ gây rối gia!” Phi thúy mặt một vượt, lại sợ lại phẫn nộ mà nhìn bốn phía, hướng Kim Hưu bên cạnh người cọ cọ.

Kim Hưu trong mắt hiện lên ý cười, liếc nhìn hăn một cái, môi đỏ cong lên: “Từ nó không phải vạn sự đại cát?”

Phi thúy đảo hút một hơi, đỉnh đỉnh gây yếu ngực, chính nghĩa lẫm nhiên, uy vũ bất khuất lại cảm giận không thôi mà trợn tròn đôi mắt: “Sư phó, đồ nhi mới sẽ không làm loại này không cốt khí uất ức sự tình, đồ nhi..... Đồ nhi vì bảo vệ cho trong sạch trinh tiết, sẽ, sẽ thà chết chứ không chịu khuất phục!”

“Ân, cũng là. Tốt xấu người đã là màn thầu tiêu thổ nhi người, hảo nam không hầu nhị nữ, đồ nhi làm tốt lắm, vì sư cảm giác sâu sắc vui mừng.”

“Cái cái cái cái cái gì nàng người?! Sư phó người người người người không cần loạn giảng ——” uy vũ bất khuất khí thế nháy mắt bị chọc phá, trắng nõn khuôn mặt tuấn tú bỗng dựng đờ lên thành kia con khi mộng, phỉ thúy hai mắt loạn phiêu, huy năm tay thẹn quá thành giận.

“Ngoan, cũng đừng lại giãy giụa. Sư phó là hoả nhãn kim tinh, người không thể gạt được.” Kim Hưu buồn cười mà nhìn hẩn, nhấp môi cười đến gian trá.

Quả nhiên vẫn là phỉ thúy đáng yêu nhất tốt nhất trên cột. Như vậy trên đùa hẩn một phen lúc sau, tức khắc thể xác và tinh thần thoải mái nha.

“..... Sư phó, kỳ thật người chính là một người ngốc nhằm chán cho nên tìm ta việc vui giải trí chính mình đâu đi?” Nhìn Kim Hưu trên mặt kia không chút nào che dấu cười xấu xa, phỉ thúy linh quang chợt lóe, buồn bực a, hồng diễm diễm thẹn thùng vô cùng gương mặt nhiều ti chói lợi ủy khuất.

“Vi sư là nha.” Nào đó vô lương sư phó trả lời đến đúng lý hợp tình, không hề hổ thẹn chi ý.

“..... Sư phó, người hư.” Phỉ thúy rơi lệ đầy mặt, che lại bị thương trái tim nhỏ ngời xồm một bên vẽ xoắn ốc đi.

“Ngô, giống nhau tiểu hư đi.” Nề hà vô lương sư phó vẫn không buông tha phỉ thúy tiểu thiếu niên, tiếp tục vô sỉ mà cho phép đả kích.

Phỉ thúy một hơi đổ ở ngực, lại là ủy khuất lại là tức giận mà trừng mắt Kim Hưu, suy tư sau một lúc lâu, rốt cuộc quyết định thu hồi bồi nàng nói chuyện phiếm tán gẫu giảm bớt nhằm chán hiếu thuận ý niệm, sớm một chút xong xuôi chuyện này sớm một chút trở về để ngừa bị nhà mình ác liệt sư phó đùa chết.

Tư cập này, phi thúy vô cùng oán niệm mà từ trong lòng ngực móc ra một vật đưa cho Kim Hưu: “..... Đúng rồi, đồ nhi hôm nay tới là phụng Thần Hưu nương nương ý chỉ, nương nương làm đồ nhi đem thứ này giao cho sư phó, nói là sư phó ngủ đến đủ lâu rồi, nên tỉnh.....”

“Có ý tứ gì?” Kim Hưu nhướng mày, tiếp nhận phi thúy truyền đạt thúy ngọc cốt sáo, có chút khó hiểu. Ngủ đến đủ lâu nên tỉnh? Có ý tứ gì? Nàng bóng đèn đã cời bỏ hồi lâu nha.

“Đồ nhi không biết, Thần Hưu nương nương nói sư phó chung sẽ minh bạch.”

Phi thúy nói xong liền cáo từ đi trở về.

Kim Hưu cũng không ngăn trở, chỉ là nghe cách đó không xa gà bay chó sủa động tĩnh, câu môi môi đỏ vui sướng khi người gặp họa mà cười.

“A —— như thế nào lại là người a hỗn đản ——” phi thúy bi phẫn tiếng kêu thảm thiết.

“Tiểu tử nơi nào chạy —— chạy nhanh chết đến lão nương trong lòng ngực tới ——” mẫu da trắng thú thô bạo theo đuổi phối ngẫu thanh.

Mới vừa rồi quên nhắc nhở hần, nàng cảm giác được kia mẫu da trắng thú liền ở phụ cận lời này thật là thật sự.....

Đồ nhi nha..... Bảo trọng.

Kim Hưu có chút buồn bực mà đánh giá trong tay thúy ngọc cốt sáo, không lớn minh bạch nhà mình mẫu thân làm phi thúy mang cho nàng này ngoạn ý là có ý tứ gì.

Này cốt sáo cả người xanh biếc, lấy thiên hạ chí bảo thúy ngọc tinh thạch điêu thành, trong sáng oánh nhuận, thanh bích sáng trong, thúy đến như là ngày xuân sau cơn mưa thanh sơn, cực kỳ trong suốt sạch sẽ. Nó quanh thân lại nạm có chỉ bạc hoa lê hoa vãn, phảng phất ngày xuân hoa lê bay xuống, phúc ở sáo thân, phong gió nổi lên lạc, dường như có ám hương di động. Nhìn tuy đơn giản, lại cực kỳ lịch sự tao nhã quý khí, gọi người không rời đi mắt.

Ngoạn ý nhi này như thế tinh xảo, hay là mẫu thân là sợ nàng nhật tử không thú vị, đưa tới cho nàng ngắm cảnh?

Kim Hưu như vậy nghĩ, theo bản năng lại là phủ nhận.

Nàng độc thân tại đây hắc ám đầm lầy một năm, trừ bỏ mẫu thân Thần Hưu, thiên tựa điện hạ, đồ nhi phi thúy, nửa cái đồ nhi Bạch Mạn thấu cùng vài vị bạn tốt ở ngoài, người khác là không biết. Tiên gia thường có độ kiếp việc, nàng cũng là vẫn luôn đối ngoại xưng bề quan độ kiếp.

Gần nhất là sợ Thiên Đế sẽ biết giận dữ tiến tới phái người ngăn cản, thứ hai cũng là nàng vốn là quái gỡ quán, không mừng ồn ào náo động. Nàng tưởng an tĩnh vì Đào Ngộ tập hồn, không hy vọng quá nhiều người quen tới thăm, nhiều nàng thanh tĩnh.

Nàng mẫu thân Thần Hưu nhất biết nàng một lòng treo ở Đào Ngộ trên người, tâm vô tạp niệm. Quả quyết sẽ không sợ nàng nhầm chán mà đưa tới này chơi đùa đồ vật. Không có ai so nàng rõ ràng hơn, Đào Ngộ còn không có trở về, nàng căn bản không có tâm tình ngoạn nhạc.

Kim Hưu nghi hoặc mà nghĩ nghĩ, cúi đầu nhìn này thúy ngọc cây sáo, trong óc thế nhưng đột nhiên có căn huyền vừa động, ngay sau đó một thanh âm trống rỗng xông ra.

“Nha đầu thúy, mau buông ra tiểu gia hồng sát!”

Thanh thúy, vang dội, kiệt ngạo, ngạo mạn..... Quen thuộc một người nam nhân thanh âm!

Đào Ngột!

Kim Hưu trong lòng hung hăng run lên, trước mắt tối sầm, cũng không biết từ đâu sinh ra một cỗ xúc động, thế nhưng buông kia trong tay chiêu hồn tháp ở trên đui, nắm kia cây sáo liền ghé vào bên miệng nhẹ nhàng thổi lên.

Thanh thúy như linh tiếng sáo nhẹ nhàng phiêu đảng lên, linh động thanh nhuận như ngọc châu lăn lộn, máng xối khay bạc; thanh nhã như thiếu nữ nói nhỏ, hoàng oanh thanh ngâm.

Khu rừng Hắc Ám dày đặc ác sát hư thối chi khí lại có bị tiếng sáo dần dần tẩy đi chi ý, toàn bộ trong rừng không khí thế nhưng dần dần thanh hương lên.

Kim Hưu bỗng dưng thấy được một mảnh màu trắng biển hoa.

Trắng tinh như tuyết biển hoa trung, nhiều đóa hương tuyết hoa lê thịnh phóng, mùi dậm phiêu hương.

Trong lòng kinh hãi giáo nàng trái tim bỗng dưng trều khẩn, Kim Hưu kinh sợ không thôi, lại chỉ có thể thân không khỏi đã mà tiếp tục thổi này đầu không biết tên khúc.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!

Kim Hưu trong lòng run rẩy lên, bất thành linh biến cỗ giáo trong lòng không để nàng thực bất an, ngược lại trực giác có cái gì liền phải phá vỡ, giáo nàng vô pháp ngăn chặn mà kinh sợ run rẩy.

Nàng cả người vô pháp nhúc nhích, chỉ có thể không chịu khống chế mà thổi cây sáo, mặc cho này mỹ diệu tiếng sáo thổi nhập nàng đáy lòng, ở

nàng trước mắt triển khai một bức hư ảo rồi lại chân thật bức hoạ cuộn tròn.

Kim Hưu đột nhiên ở kia phiến trắng tinh biến hoa trung thấy được một người.

Một cái thân hình cao lớn đỉnh bạt nam nhân.

Một thân màu đen thêu giấy mạ vàng cầm tú áo choàng tùy ý mà khoác ở trên người, lông lẻo lấy thuần hắc đai lưng hệ trụ. Trường cấp bên hông mặc phát tùy ý mà rối tung mở ra, không kèm chế được mà đón gió mà vũ, cuồng ngạo mà bá đạo.

Hắn chính lười nhác mà ý ngồi ở một viên hoa lê dưới tàng cây nhắm mắt hơi khế, thon dài trong tay thường thức một cái toàn thân huyết hồng, tinh oánh dịch thấu con rắn nhỏ, mang điểm yêu dị tuần mỹ mặt khuếch bị kia tung bay rơi xuống cánh hoa sẵn đến phá lệ tinh xảo.

Kim Hưu cứng đờ mà nhìn nam nhân kia, gắt gao mà nhìn, nhìn thật lâu.

Đột nhiên, nàng chớp chớp mắt, nước mắt “Lạch cạch” một tiếng rớt xuống dưới, nằng mu bàn tay.

Nam nhân kia, có một trương cùng Đào Ngột giống nhau như đúc mặt.

Tác giả có lời muốn nói: Vì thế nói tốt nho nhỏ nho nhỏ tiểu xuân thiên tới..... Khụ khụ, mùa xuân tới mùa xuân tới, hương hương phiêu phiêu hoa lê nhi khai!

..... Emma đừng và mặt a a a!!

Nghiệt Đồi [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

50 Cuộc Đời Nay Mới Gặp

--

Cuộc đời này mới gặp

Kim Hưu nhìn kia biển hoa trung cùng Đào Ngột sinh đến giống nhau như đúc nam nhân, trái tim như là bị một bàn tay hung hăng bắt lấy lại thật mạnh buộc chặt, đau đến nàng thở không nổi nhĩ tới. Ngực có cái gì phảng phất tan vỡ mở ra, thiếu giác, lộ ra đỏ tươi đau đớn miệng vết thương.

Đào Ngột..... Đào Ngột..... Có phải hay không người?

Nước mắt, không hề dự triệu mà tràn mi mà ra, một giọt một giọt nện ở nàng mu bàn tay thượng.

Thật mạnh, năng năng, buộc nàng thừa nhận chính mình yếu ớt.

Vốn tưởng rằng chỉ cần có hy vọng, chỉ cần có tín niệm, nàng liền có thể kiên cường an tĩnh mà nhìn lưu quang thấm thoát, theo năm tháng biến thiên, một ngày một ngày cô độc mà đếm này không biết nhật tử chờ đợi hẳn trở về, chẳng sợ ngàn năm vạn năm cũng không sao.

Nhưng giờ khắc này, nàng đột nhiên phát hiện chính mình sai rồi.

Tại đây không biết thậm chí có lẽ là vô tận chờ đợi, nàng căn bản vô pháp kiên cường tự nhiên, một người thủ hai người hồi ức, nhìn này phiến chỗ trống cùng hư vô, dựa vào điểm này điểm lạnh băng nhỏ bé hy vọng, cường hãn mà dũng cảm mà cười chờ đợi.

Nàng sẽ tưởng hẩn niệm hẩn, nghĩ đến niệm đến trong lòng phiếm đau, nghĩ đến niệm đến hận không thể tùy hẩn mà đi, nghĩ đến niệm đến bắt đầu hận khởi này thông thả thời gian.....

Có lẽ có một ngày, Đào Ngột còn không có trở về, nàng cũng đã bị chính mình đối hẩn tưởng niệm đánh bại.

Nàng cho rằng không thềm nghĩ liền có thể an tĩnh kiên nhẫn chờ đợi, nhưng tưởng niệm sớm đã tận xương, lại sao dung đến nàng làm như không thấy?

Nàng cho rằng chính mình cũng đủ cường đại cũng đủ kiên cường, nàng sống ngàn năm, vốn nên tâm như ngoạn thiết, kiên cường không ngã. Cho nên nàng nỗ lực áp lực trong lòng nước cuộn trào đối Đào Ngột tưởng niệm, nói cho chính mình phải kiên cường, nói cho chính mình có thể kiên cường, nói cho chính mình, chỉ cần có hy vọng, nàng liền có thể cười chờ hẩn ngàn năm vạn năm.

Chính là, nàng đã quên, nếu ái, tất sinh tưởng niệm.

Mà tưởng niệm, là trên thế giới nhất sinh sôi không thôi lực lượng, đủ để ăn mòn xuyên thấu bất luận cái gì kiên cường.

Nàng kiên cường ở tình yêu trước mặt, không đủ, không đủ. Cho nên, đang xem đến này biến hoa trung nam nhân này trong nháy mắt, kia áp lực dưới đáy lòng tưởng niệm điên cuồng trào dâng mà ra, mang theo cơ hồ muốn ngạnh sinh sinh áp suy sụp nàng khí thế, giáo nàng trở tay không kịp.

Kim Hưu gắt gao mà nhìn kia nam nhân, mặc cho trong lòng yếu ớt như là mất cương con ngựa hoang, đập nát đầy đất cường tự khởi động kiên cường.

Nguyên lai nàng tưởng hẩn, so với chính mình cho rằng còn muốn nhiều ra rất nhiều rất nhiều.

Kim Hưu nháy mông lung hai mắt đăm lẹ, theo bản năng mà muốn triều kia nam nhân đi đến. Nhưng nỗ lực đã lâu, kia cùng Đào Ngột giống nhau như đúc hoặc là nói chính là Đào Ngột nam nhân nhưng vẫn ly đến như vậy xa, chưa từng biến gần.

Kim Hưu lúc này mới lấy lại tinh thần, nguyên lai chính mình như cũ vô pháp nhúc nhích, chỉ có thể bị bắt thối trong tay sáo ngọc, giống cái người đứng xem giống nhau nhìn trước mắt kia như huyền như mộng một màn.

Trong lòng tình triều chấn động, nàng thật sâu hút khẩu khí, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm kia biến hoa trung nam nhân, không muốn chớp mắt. Đồng thời một loại quý dị ý tưởng ở nàng đáy lòng chậm rãi dâng lên: Cái này áo đen nam nhân, chính là nàng Đào Ngột.

Tuy rằng nàng trong trí nhớ, chính mình chưa bao giờ gặp qua này phiến hương tuyết hoa lê hải, chưa bao giờ gặp qua Đào Ngột trong tay màu đỏ con rắn nhỏ, nhưng nàng trong lòng chính là mạc danh mà chắc chắn, người nam nhân này chính là Đào Ngột.

Nhìn kia thần sắc nhàn nhã lại không thấy cuồng ngạo chi khí nam nhân, Kim Hưu kích động không thôi tim đập dần dần hoãn xuống dưới, mê mang hỗn loạn đầu cũng dần dần rõ ràng lên.

Sau đó nàng thực mau mà đem trong đó lợi hại lý cái rõ ràng.

Nàng mẫu thân đưa cho nàng này quý dị sáo ngọc, định là có nàng dụng ý. Này sáo ngọc lại làm nàng thấy được một cái nàng xa lạ Đào Ngột, này trong đó định là ẩn dấu rất quan trọng huyền cơ. Hơn nữa này huyền cơ, cùng nàng cùng Đào Ngột có quan hệ.

Một khi đã như vậy, nàng hảo hảo an tĩnh mà xem đi xuống đó là, nàng mẫu thân luôn là sẽ không hại nàng. Hơn nữa, nàng tưởng niệm Đào Ngột, nghĩ đến ngực phát đau, liền như vậy nhìn này ảo cảnh trung hấn, với nàng tới nói, thực sự là loại rất có lực lượng an ủi.

Kim Hưu mới vừa như vậy nghĩ, kia vẫn luôn lưỡi biếng cùng tĩnh biến hoa mỗi một chỗ thế nhưng đột nhiên “Chạm vào” một tiếng vang lớn, đồng thời một cái kinh ngạc lại bạo nộ lạnh lẽo tiếng hô vang lên.

“Thật to gan, dám tránh ở trên cây ám toán lão tử!”

Ám toán?

Kim Hưu trong lòng nhảy dựng, tập trung nhìn vào, lại phát hiện nguyên lai là một đoàn kim quang xán xán đồ vật từ đột nhiên từ kia bạch hoa trắng như tuyết hoa lê trên cây rớt xuống dưới, thành linh nện ở không hề phòng bị áo đen nam nhân trên người.

Kim Hưu trừng lớn đôi mắt, gắt gao nhìn kia đoàn lộng lẫy lóa mắt kim sắc, ngực chột bắt đầu kịch liệt mà nhảy lên.

Áo đen nam nhân —— Đào Ngộ bị kia đoàn kim sắc đồ vật tạp trước mắt biến thành màu đen, tức khắc bạo nộ, năm ngón tay một khẩu liền đánh về phía kia còn đề nặng hẳn không dậy nổi đồ vật.

“Oa! Thật xinh đẹp con rắn nhỏ!” Cùng với một tiếng thanh thúy kinh hi tiếng gọi âm ỉ, kia đoàn kim quang xán xán đồ vật thế nhưng đột nhiên từ hẳn trên người nhảy dựng lên, lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thế tránh đi hẳn công kích, thuận tiện còn đoạt đi rồi hẳn quần quanh ở trên cổ tay màu đỏ con rắn nhỏ.

Đào Ngộ lại lần nữa kinh ngạc, chinh lảng rất nhiều càng thêm phẫn nộ, một cái mạnh mẽ xoay người liền nổi lên tới, hung hăng trừng hướng về phía cướp đi con rắn nhỏ gia hỏa, sát khí sậu hiện, híp mắt liền muốn động tay đại khai sát giới.

Ai ngờ, trước mắt đứng gia hỏa, không phải hẳn cho rằng tới khiêu chiến hẳn này Minh giới đệ nhất la sát yêu tinh ma thú, không phải hẳn cho rằng tới trả thù trả thù kẻ thù, mà là..... Một nữ nhân.

Một cái nhìn chăm chăm hẩn hồng sát hai mắt sáng lên thần sắc vui sướng, đem hẩn lớn như vậy cái người sống trở thành không khí nữ nhân.

Một cái đầy người hoàng kim lộng lẫy lại rất quý dị không hề diễm tục cảm giác cổ quái nữ nhân.

Nàng chính đôi tay phủng hẩn hồng sát, mắt phượng híp lại, môi đỏ cong lên, cười đến giống chỉ trộm được gà đang chuẩn bị ăn cơm hồ ly.

Kim Hưu nhìn ảo cảnh trung nữ nhân kia, ngây người, sửng sốt..... Choáng váng.

Giờ khắc này, cơ hồ liền phải nhảy ra lồng ngực trái tim đột nhiên giống như là đình chỉ giống nhau. Nàng chớp chớp mắt, sau đó rõ ràng mà nghe được trong óc có thứ gì “Răng rắc” nứt ra mở ra.

Nữ nhân này, là nàng.

Cái này nện ở Đào Ngột trên người còn đoạt hẩn con rắn đỏ nhỏ nữ nhân..... Thế nhưng là nàng Kim Hưu!

Nói không nên lời giờ phút này tâm tình đến tột cùng là cái dạng gì, Kim Hưu còn chưa tới kịp cảm nhận được cái gì, trong đầu liền hiện lên mấy cái vụn vặt đoạn ngắn.

Đoạn ngắn chợt lóe mà qua, cụ thể không biết là cái gì, nhưng nàng lại rất rõ ràng mà thấy được kia đoạn ngắn hình ảnh, có nàng trong trí nhớ không có Đào Ngột cùng nàng.

Nàng đột nhiên nhớ tới chính mình quên thiên đường như sự tình.

Dĩ vãng ba ngàn năm tới nay, nàng vẫn luôn là ngủ say chiếm đa số, bởi vậy ký ức cũng hoàn toàn không quá hảo, luôn là mộng lung. Lại bởi vì nàng cũng không cố tình đi hồi tưởng, đảo cũng không cảm thấy trong đó

có gì cổ quái. Nhưng sau lại, nàng nhìn thấy thiên tựa, rõ ràng hẳn cùng nàng là cũ thức, từng có nhiều năm sự huynh muội tình cảm, nhưng nàng trừ bỏ biết hẳn là Thiên Đế chi tử ở ngoài, lại nửa điểm không nhớ rõ chính mình gặp qua hẳn. Khi đó nàng liền biết chính mình hẳn là mất đi nào đó ký ức, nhưng bởi vì tính tình lười nhác quán, đảo cũng vẫn luôn không có cố tình mà suy nghĩ tìm về.

Nhưng hôm nay xem ra, hay là..... Kia đoạn bị nàng đánh rơi ký ức..... Cùng Đào Ngộ có quan hệ?

Trong óc có đột nhiên hiện lên chính mình làm ngàn năm cái kia bóng đèn. Trong mộng cùng nàng thành thân lại chết ở nàng trong tay, cái kia kêu nàng tưởng tượng đến liền sẽ có xẻo tâm chi đau thấy không rõ mặt nam nhân, cùng Đào Ngộ giống nhau, có một đôi tựa như ám sắc hổ phách giống nhau ám kim sắc con người.

Cho nên..... Nàng cùng Đào Ngộ, kỳ thật đã từng nhận thức thậm chí có khả năng đã từng hiểu nhau yêu nhau?!

Này ý niệm cùng nhau, Kim Hưu trong lòng liền ngăn không được mà run rẩy lên, liên quan nàng cả người đều ngăn không được mà bắt đầu run rẩy.

Nhưng nàng thối ra tiếng sáo lại như cũ bình thản chưa biến, trước mắt kia như tuyết biển hoa trung tình cảnh cũng như cũ rõ ràng.

“Mẫu? Gia hôm nay tâm tình hảo, không nghĩ làm dơ tay. Người, quỳ xuống tới xin lỗi, sau đó buông gia hồng sát, lẩn.” Hắc y nam tử thấy rõ kim y nữ tử mặt, trong mắt hiện lên một mặt khinh thường khinh thường, ngay sau đó cuồng ngạo lãnh lệ mà mở miệng nói.

Kim Hưu trong đầu đột nhiên hiện lên kim y nữ tử kế tiếp động tác, sau đó trước mắt ảo cảnh trung, kim y nữ tử thế nhưng như nàng trong đầu suy nghĩ giống nhau như đúc kinh ngạc giương mắt, quét mắt hắc y nam tử, sau đó lười nhác xoay người, kéo phết đất kim bào liền muốn ly khai.

“Quả nhiên là Minh giới, ra cửa thường cái hoa nhi ngũ một giấc đều có thể gặp gỡ cái bị thiên lôi bổ tới đầu điên quý, thật là hảo sinh không may mắn.” Kim Hưu trong đầu vang lên kim y nữ tử nói.

“Quả nhiên là Minh giới, ra cửa thường cái hoa nhi ngũ một giấc đều có thể gặp gỡ cái bị thiên lôi bổ tới đầu điên quý, thật là hảo sinh không may mắn.” Giây tiếp theo, ảo cảnh trung kim y nữ tử quả thực liền nói như vậy.

Kim Hưu hung hăng nhắm mắt, rốt cuộc chậm rãi áp xuống ngực phân loạn, tâm lượng nếu gương sáng.

Này tiếng sáo sở tạo ảo cảnh, chính là nàng đánh rơi..... Ký ức. Mà nàng mẫu thân nói câu kia “Ngủ đến đủ lâu rồi, nên tỉnh” chỉ đó là này đoạn ngủ say ký ức.

Trầm mặc một hồi lâu, Kim Hưu mới rốt cuộc một lần nữa mở to mắt nhìn về phía trước mắt ảo cảnh. Nhìn hắc y nam tử bị hoàn toàn chọc giận, hắc mặt lòng bàn tay ngưng tụ lại một cái màu đen quang cầu liền đánh về phía kim y nữ tử, lại ngược lại bị kim y nữ tử phát tay áo gian hiện lên kim quang mà phá khai rồi công kích, bởi vậy mà kính giận đến sắc mặt đen nhánh bộ dáng, Kim Hưu đột nhiên đá lòng vừa động, nhớ tới ngày đó hẳn lần đầu tiên tỉnh lại khi cảnh tượng.

Khi đó, bọn họ cũng là như vậy tranh phong tương đối, hẳn bị nàng thu lực lượng, đánh không lại nàng, tức giận đến đầy mặt xanh mét, phần nộ không thôi.

Kia tạc mao dậm chân bộ dáng, giáo nàng đánh tâm nhãn sung sướng không thôi, chỉ nghĩ lại trêu đùa hẳn mấy phen, xem hẳn tức muốn học máu lại không thể nề hà bộ dáng.

Lúc ấy cho rằng đó chính là cuộc đời này mới gặp, hiện tại phát hiện, nguyên lai bọn họ cuộc đời này mới gặp, sớm tại ba ngàn năm trước.

Trong óc từng đánh rơi ký ức như tuyết hoa giống nhau bay múa, trào dâng cường điệu hồi trong óc bên trong. Tuy chỉ là một bộ phận nhỏ, cũng đã kêu Kim Hưu trong lòng mênh mông, cơ hồ vô pháp tự giữ.

Nàng cứ như vậy dường như đột nhiên lại tựa tình lý bên trong mà nhớ tới chân chính sơ ngộ hẳn khi cảnh tượng.

Khi đó, nàng còn chưa tiếp nhận mẫu thân Thần Hưu nương nương Bắc Hoa Sơn Tiên Tôn chi vị, vẫn là cái mới thành lập thành niên nữ tử hình thái, tính tình bất hảo ái khắp nơi gây sự nghịch ngợm gia hỏa. Mà hẳn, khi đó còn không phải mãnh thú Đào Ngột, cũng không gọi Ngọc Bạch. Hẳn kêu Phượng Minh, là Minh giới chi chủ Bắc Âm Phong Đô Đại Đế nhi tử, Minh giới Thái Tử.

Tác giả có lời muốn nói: Ngao miêu, cho nên nam chủ thân phận công bố đầu vừng du! Kế tiếp nói, khụ, hẳn là sẽ không có đại ngược..... Hẳn là khụ. Dù sao tạm thời sẽ không có lạp ai u ~~

Nghiệt Đồi [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

51 Mặt Đỏ Ngoài Ý Muốn

--

Mặt đỏ ngoài ý muốn

Ngày ấy, mẫu thân Thần Hưu mang theo Kim Hưu đi Minh giới làm khách. Nàng nhàn rỗi nhàm chán liền trộm chạy tới khắp nơi loạn đạo. Một đường lắc lư lắc lư thế nhưng ngẫu nhiên ở một chỗ chân núi thấy được này phiến hương tuyết hoa lê lâm.

Nàng xưa nay thích thanh tú lịch sự tao nhã hoa lê, thấy vậy không khỏi trong lòng vui sướng, lại bởi vì khắp nơi đi dạo có chút mệt mỏi, suy nghĩ sau một lúc lâu, liền bò lên trên một cây cao lớn hoa lê thụ, dựa kia mẫn thụ mùi hoa mỹ mỹ mà đánh lên ngủ gật nhi.

Thanh phong từng trận trung hoa lê thanh hương nhàn nhạt, cùng ấm áp dào dạt hơi thở, gọi người tâm tình thoải mái, buồn ngủ quyện quyện. Kim Hưu ý ở tình tế trên thân cây ngủ ngon lành.

Có lẽ là ngủ đến quá sâu, nàng theo bản năng mà trở mình, ai ngờ thế nhưng liền một cái thất bại ngã xuống dưới, tạt trúng dưới tàng cây Phượng Minh.

Nàng mơ mơ màng màng mà tỉnh lại, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ là theo bản năng luống cuống tay chân mà bò lên. Mới vừa đứng dậy, trước mắt liền đột nhiên xuất hiện một cái tinh oánh dịch thấu cực kỳ mỹ lệ con rắn đỏ nhỏ.

Nàng ngày thường thích nhất lấp la lấp lánh, rõ ràng xán xán ngoạn ý nhi, tuy yêu nhất vàng, mặt khác tài bảo loại đồ vật cũng là cực kỳ thích. Đặc biệt này con rắn đỏ nhỏ toàn thân trong sáng tựa như nhất thượng đẳng hồng thủy tinh, giáo nàng trong lòng một thềm, nước miếng bốn phía.

Vì thế nàng mang theo mộng lung buồn ngủ, một phen đoạt tới kia con rắn đỏ nhỏ thường thức dâm loạn. Chính thẳng chảy nước miếng phát thềm đầu, lại đột nhiên nghe được một cái cực kỳ ngọt mạn lãnh lệ thanh âm nói muốn nàng quỳ xuống nói khiếm, sau đó lặn đi.

Kim Hưu lúc này mới phát hiện chính mình ngã xuống dưới thời điểm tạt tới rồi một người.

Một cái sinh đến hảo sinh tinh xảo đáng tiếc tính tình xú như hàm cầu cục đá nam nhân.

Kinh ngạc lúc sau đó là hàm phúng mang thứ đánh trả. Nàng Kim Hưu xưa nay chính là ăn mềm không ăn cứng người, lại bởi vì quái gỡ cổ quái tính tình nổi danh, tự nhiên sẽ không bạch bạch giáo trước mắt người này vũ nhục đi.

Nào tưởng gia hỏa này lại là bị nàng chọc giận, trực tiếp cùng nàng động nổi lên tay.

Hảo tâm tình bị phá hư đến không còn một mảnh, nàng trong lòng sinh khí, cũng không nói cái khác, ý vào chính mình pháp lực không thấp, thẳng tắp liền đối thượng kia thoát nhìn cũng lợi hại được ngay nam nhân.

Khi đó nàng trong lòng nghĩ, hôm nay nhất định phải hảo hảo giáo huấn này tính tình bạo ngược cuồng đồ, đem hấn trói lại trừu mấy tiên, hảo kêu hấn thu liễm thu liễm này tàn bạo tính tình, đừng bạch mù kia trương khuôn mặt tuần tú!

Nào tưởng như vậy một tá, không đánh ra thắng thua, ngược lại đánh ra một hồi làm người mặt đỏ tim đập ngoài ý muốn.

Nhớ tới khi đó kia tràng ngoài ý muốn, Kim Hưu thần sắc bất biến, lỗ tai lại lặng lẽ có chút đỏ lên.

Lúc đó, hãn cuồng ngạo bá đạo, nàng cũng là cao ngạo khó thuần, hai người mấy phen triền đấu, ai cũng không chịu nhận thua. Nhưng nàng lực lượng rất cuộc so với hãn yếu đi chút, khởi điểm còn có thể lấy xảo đối kháng hãn sắc bén công kích, sau lại liền dần dần có chút lực bất tòng tâm, lộ ra hiện tượng thất bại.

“Uy uy uy tạm dừng ngừng chiến, ngừng chiến lạ!” Nhìn hãn càn rỡ âm lãnh biểu tình, nàng trong lòng suy tư mấy phen, đột nhiên oa oa rống to.

Hãn không để ý tới, ngược lại mắt nhú lại, câu ra một mặt đắc ý tươi cười: “Như thế nào? Nhận thua? Đã là nhận thua liền ngoan ngoãn mà cấp gia quỳ xuống nói khiếm, có lẽ gia tâm tình một hảo, liền sẽ thả người.”

Nàng trong lòng tức giận đến muốn một quyền đánh oai hãn miệng, nhưng hiện nay kỹ không bằng người, không thể đánh bừa. Vì thế nàng không tình nguyện mà dẫn đầu ngừng tay, làm bộ phải quỳ xuống: “Ta, ta nhận thua.....”

Lúc đó Phượng Minh cùng kiếp này Đào Ngột giống nhau, không coi ai ra gì quán, thấy Kim Hưu như thế hành vi, cũng không cảm thấy kỳ quái, liền ngừng công kích, hảo lấy chinh hạ mà ôm ngực đắc ý bừa bãi mà nhìn nàng, chờ nàng phác gục ở chính mình bên chân khóc lóc thảm thiết mà xin tha.

Hãn hiếu chiến, tốt nhất cùng người đánh nhau đánh giá, lại bởi vì tính tình táo bạo kiệt ngạo, thường xuyên đắc tội với người, kẻ thù không ít. Nhưng hãn tính tình tuy bừa bãi ngạo mạn chút, lại cũng sẽ không tùy ý lấy nhân tính mệnh lam sát kẻ vô tội, đặc biệt trước mắt Kim Hưu là cái nữ nhân

— người già phụ nữ và trẻ em xưa nay là hãnh khinh thường động thủ đánh giá đối tượng, hôm nay sẽ phá lệ ra tay, cũng hoàn toàn chỉ là bởi vì nàng thế nhưng hoàn toàn không sợ hãnh Minh giới sát thần danh hiệu, dám can đảm cùng hãnh sặc thanh đối nghịch thôi.

Hiện giờ xem nàng này phúc xin tha bộ dáng, trong lòng cũng tự nhiên là cho rằng Kim Hưu là thật sự sợ hãnh —— rất cuộc, rất nhiều nam nhân ở trước mặt hãnh đều là khóc đến nước mắt nước mũi tể thành một đồng, kêu cha gọi mẹ mà cầu hãnh tha mạng, nàng một nữ nhân, sợ hãi xin khoan dung lại có gì kỳ quái?

Phượng Minh kiều cảm nghĩ đến đương nhiên, trong mắt hàm phúng mà nhìn Kim Hưu ở hãnh trước người cong lưng đi.

Ai ngờ, trước mắt kia nữ nhân lại là ở khom lưng hết sức, đột nhiên nhanh như tia chớp mà từ dưới mà thượng triều hãnh công kích tới.

“Xảo trá!” Hãnh trừng mắt, bay nhanh lui về phía sau, xoay người tránh đi, mới vừa còn muốn nói chút cái gì, lại là bên hông lạnh lùng, kia giáo hoạt nữ nhân lại là ra giả chiêu lẫn lộn hãnh nghe nhìn, sẵn hãnh tránh đi kia pháp lực công kích hết sức một đầu xông tới hướng tới hãnh sau eo liền công đi.

Nàng nhớ rõ Băng Kỳ nói qua, nhân thân thể sau eo có cái thận du huyết, nếu là bị đòn nghiêm trọng, phàm nhân sẽ như vậy cả đời tê liệt. Mà nếu thi phi người, tắc sẽ kêu chi tạm thời tính tứ chi tê mồi, vô pháp nhúc nhích.

Kim Hưu trong mắt hiện lên giáo hoạt, trong lòng nghĩ nhất định muốn nhất cử thành công, lại tóm được gia hỏa này hảo sinh giáo huấn.

Phượng Minh nhanh chóng phản ứng lại đây, thân mình xoay tròn liền phải tránh thoát mở ra, nào biết chính là bởi vì như vậy một động tác, lại suýt nữa tạo thành một cái thật lớn nhân luân bi kịch.....

Kim Hưu vốn dĩ hướng về phía hắt sau eo gõ đi tay nhỏ..... Cứ như vậy đập vào hắt.....

Háng.

Hoa lê trong rừng có trong nháy mắt tĩnh mịch.

Chinh lẳng lẳng mà ngây người, Kim Hưu theo bản năng nắm chặt nắm tay, lại lần nữa tìm tòi nghiên cứu dường như đấm đấm áo đen hạ kia đột đột quỵ đi đồ vật, còn thuận tay nhẹ nhàng mà nhéo một phen.

Đột đột, mềm mại, có biến ngạnh xu thế, giống cái đại đại ngật đáp..... Người này hai chân chi gian như thế nào sinh như vậy cái kỳ quái đồ vật?

Từ từ! Hai chân chi gian?

Nàng..... Giống như đánh tới cái gì không nên đánh đồ vật.....

Kim Hưu đảo hút một hơi, chính là còn chưa chờ nàng hoàn toàn phản ứng lại đây, giây tiếp theo, trên đỉnh đầu đã là một trận âm lãnh thấu xương sát ý chợt bính hiện, sau đó, một tiếng như sấm rống giện suýt nữa chấn điếc nàng lỗ tai: “Đáng chết nữ nhân ——”

Kim Hưu đột nhiên đột nhiên phản ứng lại đây, một phen tăng lên nhanh nhất tốc độ, tia chớp hóa thành kim mang đi xa.

“Xin, xin lỗi ——” nàng che mặt, lưu đến so con thỏ còn nhanh. Chỉ còn lại có đầy mặt rặng mây đỏ như máu, ở tuyết trắng hoa lê trong rừng bắt mắt mà mỹ diễm.

Lúc đó nàng tuy ác liệt mê chơi, nhưng da mặt lại còn không có như thế nào tu luyện, này đây còn mỏng thật sự. Ngoài ý muốn sờ soạng nam nhân mệnh / căn tử, làm mặt nàng hồng tâm nháy vài ngày, từ nay về sau càng là

vừa thấy đến Phượng Minh đen như mực khuôn mặt tuấn tú liền cảm giác sâu sắc hổ thẹn, đầy mặt rặng mây đỏ.

Tuy đều không phải là cố ý vì này, nhưng nàng xác thật rõ ràng chính xác mà đùa giỡn nhân gia, còn ở rõ như ban ngày, lạnh lạnh trời quang dưới đánh lén nhân gia tiểu đệ.....

Kim Hưu nhớ tới chính mình chuyện đó lúc sau một đoạn thời gian nội, vừa thấy đến Phượng Minh liền mặt đỏ muốn trốn, làm hại tìm tới báo thù Phượng Minh không thể nào xuống tay tức giận đến mặt càng đen bộ dáng liền ý cười thật sâu.

Khi đó hẳn, cùng kiếp này Đào Ngột, trừ bỏ thân phận ký ức bất đồng, tính tình tính tình lại là giống nhau như đúc.

Trong lòng sinh ra ngọt ngào hương vị, ở toàn thân hôn mê mở ra. Kim Hưu mắt cong cong, chỉ cảm thấy có thứ gì một chút mà lấp đầy trái tim.

Đột nhiên, một cái thanh nhuận tiếng nói đánh vỡ Kim Hưu trầm tư cùng hồi ức.

“Kim Nhi? Kim Nhi? Người làm sao vậy?”

Kim Hưu đột nhiên hoàn hồn, lại thấy vẻ mặt quan tâm thiên tựa.

“Ách, thiên tựa sư huynh..... Sao người lại tới đây?” Kim Hưu lúc này mới phát hiện chính mình đã không có ở thời sáo, thân mình cũng có thể tự do nhúc nhích. Thuý ngọc cốt sáo bị chính mình nắm trong tay, an an tĩnh tĩnh mà, mỹ lệ loá mắt, mà trước mắt hương tuyết hoa lê hải cũng đã là biến mất không thấy, phảng phất mới vừa rồi hết thấy bất quá đều là một hồi quỷ dị ảo giác.

Kim Hưu ngẩn ngơ, lại nhớ tới mới vừa rồi nhớ tới kia bộ phận hồi ức, trong lòng bất an cùng mê hoặc lại lần nữa tiêu tán khai.

Những cái đó ký ức, đều là thật sự.

Kia liền hảo, kia liền hảo.

“Vừa vặn không có việc gì, sợ người nhàm chán, liền đến xem.” Thiên tựa nhợt nhạt cười, ánh mắt lại mang theo nhè nhẹ lo lắng, “Người làm sao vậy? Sao một bộ thất thần bộ dáng? Chính là chỗ nào không thoải mái?”

“A? Ha, không có lạ, mới vừa rồi chỉ là đang nghĩ sự tình, cho nên thất thần.” Kim Hưu thu hồi những cái đó cảm xúc, lắc đầu cười nói, thần sắc tương so với dĩ vãng, lại là nhiều ti quen thuộc.

Này một năm tới, thiên tựa luôn là tóm được có rảnh liền lại đây xem nàng, bởi vì hấn điện hạ thân phận, lại nhân hấn thành ý tràn đầy, lời nói cũng không nhiều lắm, nàng thật là không hảo cự tuyệt, liền chỉ có thể từ hấn.

Hấn tới nhiều, hai người tự nhiên cũng liền chín chút, nàng xem hấn khiêm tốn có lễ, cách nói năng ưu nhã, trong lòng cũng không chán ghét, liền cũng là vui vẻ tiếp thu, nghe hấn nói chút chuyện cũ cùng nàng nghe, nho nhỏ tiêu khiển một chút thời gian.

“Vậy là tốt rồi.” Thiên tựa gật đầu, phát tay áo ở nàng bên cạnh người ngồi xuống, giống như lơ đãng mà quét Kim Hưu trong tay chiêu hồn tháp liếc mắt một cái, ngay sau đó đem tầm mắt dừng ở kia thúy ngọc cốt sáo thượng, “Này cốt sáo hảo sinh tình xảo.”

“Ta mẫu thân sợ ta không thú vị, kêu phi thúy đưa tới cùng ta tiêu khiển.” Kim Hưu cười cười, thuận miệng nói.

“Vẫn là Thần Hưu nương nương tưởng tình tế. Chỉ là người ta quen biết lâu như vậy, ta cũng không biết Kim Nhi còn sẽ thổi sáo.” Thiên tựa cười trêu ghẹo nói.

“Xác thật sẽ không, bởi vậy cũng chỉ có thể lãng phí mẫu thân một phen tâm ý.” Nàng kỳ thật sẽ thối, chỉ là thối trúng cũng không tốt.

“Kia, không bằng ta dạy cho người?”

“Này, sư huynh không vội sao? Nhưng đừng bởi vậy chậm trễ chính sự.” Kim Hưu vi lãng, nhắc nhở nói.

“Những cái đó đều không sao. Nói lên cây sáo, người định là không nhớ rõ, khi đó ta thật đúng là đã dạy người thối sáo đâu.”

“Di?” Kim Hưu nhướng mày.

“Khi đó, sư phó ở người sinh nhật là lúc, tặng người một chi kim sáo. Người rất là cao hứng, cả ngày yêu thích không buông tay mà cầm trong tay không rời. Nhưng người sẽ không thối sáo, lại tính tình quật cường không muốn xin giúp đỡ với người..... Sau lại là ta chủ động tìm người muốn dạy người thối, người phiên ta vài cái xem thường, không được ta xen vào việc người khác. Ta coi thú vị, liền cố ý cả ngày ma người, người bị ta cuốn lấy không kiên nhẫn liền rút cuộc đáp ứng rồi ta, ta liền bắt đầu giáo người thối sáo.....” Thiên tựa chậm rãi tới nói, tuấn lãng trên mặt mang theo âm áp ý cười, hàm chứa con người nhuận nhuận ba quang, nổi lên đúng lúc thủy ôn nhu.

“Khụ, ta khi đó..... Tuổi còn nhỏ, tương đối biệt nữ ái nháo, sư huynh không cần để ở trong lòng.” Đối mặt thiên tựa, Kim Hưu vô pháp giống đối mặt Băng Kỳ chờ chân chính thổ lộ tình cảm người giống nhau không kiêng nể gì, khẩu thẳng tâm mau. Có lẽ vẫn là bởi vì không đủ thực, giao tình không tốt, cho nên luôn có chút khoảng cách cảm, vô pháp thành thật với nhau, nói nói cười cười.

“Làm sao đâu, ta đảo cảm thấy khi đó người..... Đáng yêu cực kỳ.” Thiên tựa lắc đầu, đột nhiên thanh âm hơi trầm xuống, cười nói, trong giọng nói thể nhưng hàm chứa một tia không dung sai biện nghiêm túc.

Tác giả có lời muốn nói: Vạn vẹo, cái kia thận du huyết xác thật là tồn tại, ở đệ nhị thắt lưng gồ lên bên khai 1.5 tấc chỗ. Kinh thuộc: Đủ thái dương bàng quang kinh. Đánh trúng sau, đánh sâu vào thận, mất chí khí cơ, dễ liệt nửa người.

Sau đó ta liền thêm yy một chút, khụ, các ngươi hiểu miêu ~

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

52 Chuyện Cũ Như Hoa

--

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

53 Quý Dị Hắc Trùng

--

Quý dị hắc trùng

Híp mắt nhìn lại là phần nộ lại là chán nản nằm liệt trên cỏ giả chết Kim Hưu, Phượng Minh nương mày, đáy mắt hiện lên một mặt cổ quái.

Gia hỏa này hôm nay làm sao vậy? Trừ bỏ mới gặp ngày ấy thịnh khí lừng nhân, kiệt ngạo khó thuần, sau lại lần đó ngoài ý muốn lúc sau, nàng mỗi khi vừa thấy đến hắc liên sẽ mặt đỏ đến giống chỉ tôm luộc, một đôi mắt khắp nơi loạn quét đồng thời cất bước liền lưu, kêu hắc lại tức lại có chút bất đắc dĩ.

Hắc nguyên là hận không thể trao nàng lại đây hung hăng tấu mấy quyền chiết cái tay kia, đáng tiếc nàng khai lưu tốc độ thật là không chậm, mỗi khi đều kêu hắc hận đến ngứa răng. Đánh lại đánh không đến nàng, nhưng nếu thật muốn tuân thủ Minh giới hoàng tộc quy củ cưới nàng trở về, lại là không có khả năng, vì thế hắc đành phải mỗi ngày như vậy truy ở nàng hông phía sau, vô cùng oán niệm mà bị mọi người trở thành nàng cuồng nhiệt người theo đuổi, trong lòng ghen khuất đến muốn chết.

Hôm nay nàng rốt cuộc không chạy, héo héo mà ghé vào trên cỏ bất động chờ hắc xuống tay, chính là cũng không biết sao lại thế này, nhìn nàng này phúc lại tức giận lại uể oải chó rơi xuống nước bộ dáng, hắc thế nhưng..... Quý dị đến có chút không hạ thủ được.

“Uy.” Hắc đi lên trước, nhẹ nhàng đá đá nàng tiêm bạch tay nhỏ.

Nàng ngẩng đầu xem nàng, tựa phần nộ tựa trách cứ lại tựa oán hận mà nhìn hẩn liếc mắt một cái, ủ rũ cụp đuôi mà dừng quá đầu: “Đều là người làm hại.....”

“Cái gì đều là ta làm hại?” Có lẽ là nàng phản ứng quá thú vị, hẩn nhin không được hỏi.

“Đều là người cả ngày không dứt mà đuổi theo ta chạy, mới có thể bị bọn họ hiểu lầm đôi ta tình chàng ý thiếp!” Nói đến nơi này, nàng ngẩng đầu cảm giận mà trừng mắt nhìn hẩn liếc mắt một cái, thần sắc ngạo kiều đến giống ăn không đến thịt hồng sát.

Hẩn cũng không biết tâm tình của mình vì cái gì đột nhiên hảo lên, mấy ngày liền tới buồn bực đều dường như bị nàng này một cái câu “Tình chàng ý thiếp” cấp đánh tan mở ra.

“Kia còn không phải bởi vì người trước đùa giỡn gia!” Hẩn hừ lạnh một tiếng, kiệt ngạo biểu tình hạ ẩn ẩn mang theo một tia ý cười.

Không biết vì cái gì, lúc này lại nhớ đến ngày ấy giáo mất nam nhân mặt mũi kia phần nộ một màn, trong lòng tức giận lại là tiêu không ít, ngược lại sinh ra một cổ tử không thể nói tới cảm xúc, kêu hẩn tâm tình mạc danh có chút sáng khoái.

Giống như..... Bị nàng sờ soạng như vậy một chút, kỳ thật cũng không có nhiều chán ghét nhiều ghê tởm sao.

“Kia, đó là ngoài ý muốn.....” Vừa nghe đến cái này, Kim Hưu khí thế tức khắc tiêu, ục ục mà chuyển con mắt nói được vô cùng buồn bực. Nhưng nói nói không biết như thế nào tự tin lại đủ lên, thanh âm cũng không tự biết mà đề cao, “Ta nói người một cái đại lão gia, bị ta sờ một chút cũng sẽ không thiếu khối thịt, làm gì nhỏ mọn như vậy đuổi theo ta không bỏ a!”

Phượng Minh mặt lại đen, hàm răng cắn đến kẽo kẹt kẽo kẹt vang.

Măng hăn keo kiệt? Kia hăn liền keo kiệt rớt cuộc hảo.....

“Đừng nói nhảm nữa, người sờ soạng gia, chỉ có hai cái kết cục. Một là bả tay, nhì là trở thành gia tức phụ từ đây duy mệnh là từ. Hừ, chính người tuyến.” Đôi tay ôm ngực, nhìn nàng lập tức trợn tròn đôi mắt, hăn ác liệt mà tà khí mà cười.

Như thế nào đột nhiên cảm thấy, đem nàng cưới về nhà đùa với chơi, nhìn xem nàng rớt cuộc có bao nhiêu cái bất đồng bộ đáng..... Cũng là cái không tòi chủ ý đâu.....

.....

Kim Hưu ngọt ngào hồi ức bị một cái thanh thúy bàn tay thanh đánh gãy.

Ngạc nhiên mà hoàn hồn nhìn trước mắt một màn này, nàng phúc hậu mà ghen lại cười, nỗ lực không cho đến khâu cười to tràn ra tới.

“Người..... Người..... Tiêu tiêu, người vì cái gì lại đánh ta!” Một cái gãy lòng tin can, sắc mặt vàng như nến, người mặc một bộ to rộng hoa áo choàng nam nhân vô cùng tiêu điều mà bụm mặt anh anh khóc thút thít.

“Ta..... Xin, xin lỗi lạp cửu huyền đại tiên, cái kia, người mới vừa rồi đột nhiên dựa lại đây..... Ta là theo bản năng mới có thể.....” Nam nhân phía trước, người mặc hồng sam thanh lệ nữ tử ngượng ngừng mà mặt đỏ lên, cúi đầu giải thích nói.

“Xứng đáng.” Nữ tử bên cạnh cười đến ngả ngón mị hoặc, vui sướng khi người gặp họa lại là phong lưu mỹ nam, Băng Kỳ là cũng.

Tên kia gọi cửu huyền gãy yếu nam tử nghe vậy, tức khắc lại ủy khuất lại đáng thương mà khụt khịt một tiếng, súc bước chân liên tục lui ra phía sau tam đại bước, nhìn Băng Kỳ oán hận nói: “Bằng gì liền người có thể? Đây là bằng gì a a a!”

“Không có biện pháp, nhân phẩm so nào đó cây gậy trúc tốt hơn như vậy một ít chút.” Băng Kỳ nhướn mày cười, sóng mắt lưu chuyển dưới toàn là gọi người dục cõi giày tấu chi đặc ý.

“Tiêu tiêu, đều lâu như vậy, người kia trừ bỏ Băng Kỳ ở ngoài nam nhân một tới gần liền sẽ theo bản năng tàn bạo đánh người cổ quái còn chưa chữa khỏi sao?” Kim Hưu rốt cuộc không nín được, xì cười to ra tới.

Linh Tiêu công chúa cùng Băng Kỳ chi gian tình duyên cũng rất là khúc chiết, thật vất vả bài trừ muôn vàn khó khăn đi tới cùng nhau, lại để lại như vậy cái cổ quái. Nhưng phạm là trừ bỏ Băng Kỳ ở ngoài nam nhân ý đồ tới gần nàng, nàng liền sẽ theo bản năng mà làm ra cường hãn công kích, ngay cả nàng phụ thân Đông Hải Long Vương cũng là không ngoại lệ. Nay Linh Tiêu công chúa nếu là cái tay trói gà không chặt nữ tử cũng liền thôi, nhưng nàng lại cứ trời sinh thần lực, một cái tát là có thể chụp đoạn một cây che trời đại thụ.....

Nghĩ đến Đông Hải Long Vương kiêu rêu trừng mắt lại là phần nộ lại là ưu thương mà kêu khóc “Ngoan nữ nhi người sao lại có thể đem phụ vương đánh bay đi ra ngoài nha nha nha thực mất mặt rất đau nha nha nha” thê thảm bộ dáng, Kim Hưu cười đến càng hoan.

“Kim Nhi tỷ tỷ, hần, hần không cho.....” Linh tiêu nhĩ tiêm ửng đỏ, thẹn thùng mà chỉ chỉ bên cạnh người Băng Kỳ.

“Tình đi ta đuổi sát nào đó ong bướm thời gian, lưu trữ cũng vẫn có thể xem là thượng sách.” Băng Kỳ không chút nào hồ thẹn, trên mặt phong lưu ưu nhã kỳ thật âm sừn sừn mà quét ở bên cửa huyền liếc mắt một cái.

“Hừ, bá đạo ích kỷ! Tiêu tiêu có quyền lựa chọn càng tốt!” Cửu huyền nổi giận, rõ ràng rất là tuần tiếu nhưng chính là quá mức gây yếu trên mặt vô cùng ai oán thống khổ.

Hắn thích tiểu linh tiêu đã bị như vậy một con hồn trưởng kỳ lân cấp lừa đi rồi!

“Càng tốt..... Gầy không kéo mấy gió thổi qua liền phải đảo thoát nhìn không mấy năm hảo sống đoán mệnh quý..... Người?” Hai mắt trừng đến tròn tròn hảo sinh vô tội.

“Người người người.....” Cửu huyền che lại ngực, lại tức lại ưu thương, cơ hồ ngất xỉu.

“Người đừng luôn khi dễ cửu huyền đại tiên.....” Linh tiêu vội vàng túm túm mỡ ả hình bình dấm chua tay áo, khẽ sảng giọng.

“Ta nói, các người hai cái lớn như vậy phí hoảng hốt chạy tới ta nơi này, sẽ không chính là tới một trận tử chiến đoạt tức phụ đi?” Kim Hưu cười đủ rồi, rốt cuộc mở miệng ngừng kia hai cái vừa thấy mặt liền phải tranh cãi tình địch.

“..... Hừ, nếu không có vì tiểu Kim Nhi người, ta mới không chọn lúc này cùng này chỉ hồn đàn kỳ lân cùng nhau tới!” Cửu huyền che lại hồng hồng khuôn mặt yên lặng rơi lệ, ai oán vô cùng mà lẩm bẫm nói.

Băng Kỳ cũng không để ý tới hắn, chỉ là ngậm đắc ý cười đi hướng Kim Hưu, đưa cho nàng một cái đồ vật.

“Người không phải nói ma chướng phóng thích ngày ấy, Đào Ngột thoát nhìn có chút không bình thường, làm ta đi tra tra được để sao lại thế này sao? Ta phát hiện cái này.”

Kim Hưu tiếp nhận hắn truyền đạt màu trắng khăn gấm, mở ra, mặt trên thành hình nằm một con cực kỳ thật nhỏ, nếu không nghiêm túc xem tuyệt đối nhìn không tới màu đen sâu.

“Đây là?”

“Một năm trước ở Đào Ngột hồn phi phách tán địa phương tìm được. Lúc ấy chúng ta mấy cái chạy đến thời điểm hẵn đã biến mất, người còn lại là thất hồn lạc phách mà rời đi. Ta cùng cố nguyệt lúc ấy liền cảm thấy có chút cổ quái, Đào Ngột là yêu thú, tuy rằng này đây chướng khí thành hình, nhưng quả quyết không có khả năng phóng xuất ra chỉ có Ma giới mới có ma chướng..... Vì thế chúng ta lưu tại tại chỗ khắp nơi xem xét một phen, không nghĩ tới thế nhưng bị ta trên người huyền băng lệnh cảm ứng được thứ này..... Như vậy tiểu, nếu không có huyền băng lệnh phát ra minh vang, ta cũng là tìm không thấy. Lúc ấy ta liền tưởng trực tiếp đem nó lấy tới cấp người, nhưng là bởi vì không biết là cái gì, lại sợ người thương tâm nghĩ nhiều, liền cùng cố nguyệt thương nghị giữ lại truy tra thứ này lai lịch, nhưng lại vẫn luôn không có kết quả. Cho đến mấy ngày trước cứu huyền tới trong phủ làm khách, mới nhận ra thứ này.” Băng Kỳ nói, thần sắc hơi hơi có chút nghiêm túc, liền nói cập cứu huyền cái này chướng mắt tình địch là lúc, cũng chưa giống ngày thường như vậy nhân cơ hội trêu chọc khi dễ một phen.

“Này tiểu sâu có cái gì cổ quái?” Kim Hưu nghe, con người trầm xuống dưới. Này tiểu sâu cùng Đào Ngột đột nhiên kia cùng loại trúng tà thần chí không rõ bộ dáng khẳng định có cái gì liên hệ, bằng không Băng Kỳ sẽ không đem nó mang đến.

“Này sâu trong thân thể, có Đào Ngột máu hơi thở.” Băng Kỳ trên mặt ý cười không giảm, con người hiện lên một mặt hàn quang, “Hơn nữa, này sâu, cũng là đến từ Ma giới.”

“Cái gì?” Kim Hưu sửng sốt, đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một mặt lãnh lệ, “Ma giới?”

“Này nhỏ bé sâu danh gọi mê tâm trùng, là Ma giới độc hữu quý trùng trung một loại. Chúng nó chỉ nghe lệnh với chăn nuôi chúng nó chủ nhân, nếu bị cắn được, tặc người bị thương tâm trí liền sẽ bị chúng nó chủ nhân khống chế. Chúng nó tặc sẽ sống nhờ người bị thương miệng vết thương

phía trên, lấy người bị thương máu vì thực, cho đến người bị thương chết đi chúng nó cũng mới đi theo chết đi, là loại tương đương phiền toái đồ vật.” Một bên ai oán trạng cửu huyền chậm rì rì mà dịch lại đây, bĩu môi thực buồn bực mà nói.

“Người là nói..... Có người đem loại này sâu gửi loại ở Đào Ngột trong thân thể, khống chế hẳn tâm trí?!” Kim Hưu đôi tay bỗng chốc nắm chặt, trong mắt bắn nhanh ra như băng hàn ý.

Cửu huyền là tam giới bát quái thông, về tam giới sự tình, hẳn là biết được nhiều nhất. Hẳn là cái kỳ quái Tán Tiên, cùng nàng quen biết nhiều năm, xem như nàng trừ bỏ Băng Kỳ mấy người ở ngoài miễn miễn cưỡng cưỡng còn có thể xưng được với chính là bằng hữu gia hỏa. Tuy gây yếu giống cây gậy trúc yêu thích ăn mặc sức tưởng tượng, cả ngày điên khùng tới điên khùng đi, nhưng hẳn kỳ thật kiến thức rộng rãi sâu không lường được, biết rất nhiều rất nhiều về tam giới nhất bí ẩn đồ vật, là cái rất là thần kỳ tồn tại.

“Đúng vậy, này liền có thể giải thích vì sao ngày đó chúng ta mang về người chịu hình tin tức là lúc, Đào Ngột sẽ đột nhiên như là phát điên giống nhau xông ra ngoài, liền ta cùng với cổ nguyệt Lan Củ ba người đều ngăn không được hẳn..... Khi đó ta liền cảm thấy có dị, Đào Ngột tính tình là xúc động, nhưng hẳn đều không phải là không đầu óc hạng người, đoạn không có khả năng cái gì đều không có kế hoạch hảo liền như vậy tùy tiện tiến đến cứu người..... Hơn nữa sau lại hẳn thế nhưng phóng thích ma chướng đồ thần sinh linh, này càng thêm không có khả năng, hẳn không có khả năng là Ma giới người trong, lấy hẳn tính tình càng là tuyệt đối sẽ không cam tâm tình nguyện trợ giúp Ma giới làm việc..... Nhưng khi đó chúng ta lại thật sự tưởng không ra trong đó nguyên do, cho đến hiện giờ biết được này mê tâm trùng lai lịch mới biết được lại là này nho nhỏ sâu khiêu khích mầm tai họa.” Băng Kỳ gật đầu, khẽ thở dài một cái, trên mặt ngả ngón ý cười trở nên trầm trọng.

Nếu thật là Đào Ngột xúc động kia còn hảo, nhưng hôm nay xem ra, rõ ràng chính là có người ở sau lưng ám hạ độc thủ, chính bao hướng Đào Ngột trên đầu hạ, một hai phải chính chết hẳn.....

Nương Thiên Đế tay, quang minh chính đại mà trừ bỏ Đào Ngột, người nọ, hảo tàn nhẫn hảo thông minh thủ đoạn.

“Ma giới người trong, sẽ có ai có thể như vậy thủ đoạn? Bọn họ bị phong ấn tại dưới nền đất, liền Ma Quân đều ra không được.....” Kim Hưu rũ mắt, nhìn trong tay chiêu hồn tháp, tự hỏi dường như nói.

“Ma giới từ năm ngàn năm trước bị tứ phương đại đế liên thủ phong ấn tại dưới nền đất, vẫn luôn lòng có không cam lòng, ra sức phản kháng. Đặc biệt năm gần đây càng là vẫn luôn ngo ngoe rục rịch, ý đồ phá vỡ phong ấn từ Ma giới mà ra, huyết tẩy nhân yêu tiên tam giới, độc chiếm thiên địa..... Hay là, bọn họ đã có người có thể ra tới, chỉ là chúng ta cũng không biết?” Vẫn luôn ở bên không nói Linh Tiêu công chúa đột nhiên nói.

Kim Hưu trầm mặc sau một lúc lâu, lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía trước mặt ba người: “Giúp ta tìm ra người kia. Nếu thật là Ma giới người trong..... Ta muốn hẳn vĩnh thế không được quang minh.”

Không có nói cảm ơn, không có nói thỉnh, thực tự nhiên thực tùy ý cũng thực kiên định.

Băng Kỳ câu môi cười, ngả ngón phong lưu ý cười trở về hẳn trên mặt. Hẳn vỗ vỗ Kim Hưu đầu, cười đến khóe mắt đào hoa nhiều đóa khai: “Đó là tự nhiên. Ta và người tấu tử tất nhiên tận tâm, chờ đến lúc đó Phượng Minh trở về, nhớ rõ làm hẳn ngoan ngoãn gọi ca ca tấu tử liền hảo.”

Linh tiêu cũng là thật mạnh gật đầu, kiều nhan bởi vì nam nhân nhà mình lời này có chút đỏ lên. Gia hỏa này, liền sẽ nhân cơ hội chiếm nhân gia Phượng Minh tiện nghi!

Cửu huyền còn lại là vẻ mặt đưa đám, vừa định kêu rên “Cho nên bốn đại tiên lại muốn bắt đầu bận rộn rộ rộ lao mệt mệt thê thê thảm thảm đúng không đúng không” thời điểm, đột nhiên, kia màu trắng khăn gấm thượng vốn nên tử tuyết màu đen sâu lại là đột nhiên run lên, đột nhiên triều Kim Hưu bên cạnh người thiên tựa đưa cái kia trang vàng bạc châu báu hộp gỗ bay đi, ngay sau đó run rẩy vài cái hóa thành một đạo khói đen xẹt một tiếng chui vào hộp gỗ!

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay hoan thực không vui, bất quá vẫn là nỗ lực nỗ lực mà một chương ra tới, khả năng sẽ có chút sâu, mọi người xem tới rồi liền bắt một chút, ta qua đi lại sửa nha.

Ân, mẫu thượng vẫn luôn thân thể không tốt, hôm nay đi bệnh viện, kiểm tra lúc sau bác sĩ đại thúc nói có chút vấn đề, cần thiết phải làm giải phẫu..... Sau đó năm nay trong nhà thật sự phát sinh rất nhiều không thoải mái phiền lòng sự tình, hoan trong lúc nhất thời thực vô lực thực bất an, ai. Sau đó trong nhà sự tình quá nhiều, mẫu thượng thân thể không tốt, lão cha lại có chút phiền phức sự quẩn thân, cho nên cuối năm đầu năm trong khoảng thời gian này hoan sẽ rất bận..... Ân, sau đó, áng văn này tuy rằng có điểm lãn, nhưng là ta thực thích viết thật sự vui vẻ một thiên văn. Ta rất muốn nỗ lực ngày càng, nhưng là thực xin lỗi, trong khoảng thời gian này khả năng làm không được ngày cày xong..... Tạm thời, khôi phục thành cách nhật càng đi, thực xin lỗi, ta sẽ nỗ lực cố lên đổi mới ~ thực cảm tạ mọi tử nhóm vẫn luôn bồi ta bồi áng văn này đi đến hiện tại, cảm ơn!

Ân, đúng rồi, đổi mới thời gian vẫn là buổi sáng 10: 30 phân tả hữu. Trở lên.

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

54 Sau Lưng Độc Thủ

--

Sau lưng độc thủ

Mắt thấy kia tiêu hắc sâu thi thể thể nhưng đột nhiên hóa thành khói đen thoán vào thiên tựa đưa châu báu hộp, Kim Hưu lập tức liền kinh ngạc ngấn cả người.

“Phương diện này là thứ gì?” Nhanh nhất phản ứng lại đây chính là cửu huyền, kinh ngạc qua đi lập tức lấy pháp lực bao phủ trụ kia cái rương, thiết hạ phòng hộ kết giới, “Như thế nào lại có một con ma trùng!”

“Cái gì?! Này, đây là..... Là thiên tựa điện hạ đưa ta đương ăn vật châu báu, như thế nào sẽ.....” Kim Hưu đột nhiên ngẩng đầu, không thể tin tưởng mà trừng lớn đôi mắt nói.

“Thiên tựa điện hạ?” Băng Kỳ bỗng chốc liễm mi, thượng chọn mắt phượng nhíu lại, hiện lên một mặt như suy tư gì.

“Làm sao vậy, người nghĩ đến cái gì sao?” Hiểu biết nam nhân nhà mình Linh Tiêu công chúa vội vàng nghiêng đầu dò hỏi.

Kim Hưu cùng cửu huyền cũng là triều hấn nhìn lại.

“Không có gì. Người vừa mới nói..... Này hộp có một con ma trùng?” Băng Kỳ thực mau hoàn hồn, khẽ lắc đầu nhìn về phía cửu huyền, rũ mắt cái đi trong mắt trầm tư.

“Ma giới ma trùng nhiều mặt, chúng nó thích ăn bất đồng chủng loại đồng bạn thi thể tới lớn mạnh tự thân hắc ám lực lượng. Này đã chết thấu mê tâm trùng chính là bị này hộp gia hỏa ăn luôn bổ sung lực lượng, mới vừa rồi nó nghĩ được chính mình này mê tâm trùng hơi thở cho nên ra tay.” Cửu huyền dứt lời, một cái tay khác phát tay áo mở ra hộp gỗ cái nắp, lại lấy lòng bàn tay ngưng pháp thi với hộp gỗ tinh xảo châu báu, hộp tức khắc bạch quang đại thịnh.

Đột nhiên, hộp gỗ trung nhất tinh xảo kia xuyên kim nạm lưu li vòng cổ thượng chợt bắn nhanh ra một tiểu đạo giống như kim thêu hoa phẩm chất quý dị hồng quang, bị cửu huyền một cái phát tay áo chặn lại.

Kia hồng quang bị cửu huyền một chặn, đột nhiên một đống, ngay sau đó bị cửu huyền lấy chữ thập kết giới vây khốn.

Kim Hưu tập trung nhìn vào, lại là một con cực tiểu cực tiểu màu đỏ sâu ở kết giới cực nhanh bay loạn, mang theo từng trận hồng quang.

“Này sâu.....”

“Cư nhiên lại là vong ưu trùng.” Cửu huyền định nhãn nhìn nhìn kia sâu, biểu tình thâm trầm nghiêm túc mà xem xét Kim Hưu liếc mắt một cái.

“Nhanh lên giải thích!” Bằng Kỳ không kiên nhẫn, ưu nhã mà phiên hẳn một cái xem thường.

“Hừ, bốn đại tiên còn liền không nói!” Cửu huyền thâm trầm nghiêm túc biểu tình tan vỡ, thật là ngạo kiều mà nhếch lên cằm. Tình địch, bọn họ là vừa thấy mặt liền đỏ mắt tình địch gia, hẳn mới không cần nghe lời hẳn!

“Cửu huyền đại tiên!” Linh tiêu nóng nảy, vội vàng túm túm hẳn tay áo, mắt trông mong mà nhìn hẳn.

Bị người trong lòng lưng tròn mắt to như vậy một nhìn, cửu huyền tâm tức khắc hóa thành một bãi xuân thủy, cười ngây ngô vài tiếng liền si ngốc mà nhìn linh tiêu nói: “Chính là ăn sẽ làm người mất đi mỗi đoạn ký ức phá sâu mà thôi..... Tiêu tiêu không sợ, ta bảo hộ người.....”

Lời còn chưa dứt, ngập nước người trong lòng đã bị kia chỉ hỏn đản kỳ lân bá đạo tàn nhẫn mà ôm eo thon nhỏ, đỏ nhĩ tiêm xấu hổ phù nhan, đem hăn xem nhẹ thành trong suốt không khí.

Cửu huyền tâm lại lần nữa xôn xao vỡ thành bột phấn, thống khổ mà theo gió phiêu tán.

“Nhưng đây là thiên tựa điện hạ đưa tới, như thế nào sẽ thế nhưng sẽ có này vong ưu trùng ở bên trong? Chẳng lẽ là hăn..... Không, không có khả năng, hăn không lý do làm như vậy.” Kim Hưu nghe vậy, lại là nhăn chặt mày đẹp, có chút hỏn loạn mà tự mình lẩm bẩm.

“Ta đây cũng không biết nói. Có lẽ là ngoài ý muốn có lẽ là trùng hợp có lẽ chính là cố ý. Tiểu Kim Nhi, người có phải hay không khi nào đắc tội với người gia thiên tử? Bất quá lại nói tiếp cũng khả năng không lớn, thiên tựa chính là Thiên Đế lão đầu nhi nhi tử, thiên giới này cùng Ma giới xưa nay là đối thủ một mất một còn, không đạo lý hăn sẽ cùng Ma giới có liên quan mới là.....” Bị Băng Kỳ vợ chồng ngược đến vẻ mặt đậu nành mằm sắc, cửu huyền héo héo mà phân tích nói.

“Đúng vậy, hăn chính là Thiên giới Thái Tử, như thế nào sẽ cùng Ma giới có quan hệ? Hơn nữa hăn như vậy thích Kim Nhi tỷ tỷ, lại sao có thể sẽ hại nàng đâu!” Linh tiêu chớp chớp mắt gật đầu nói.

Kim Hưu sừng sốt, có chút khó hiểu: “Cái gì thích?”

Trầm mặc hồi lâu Băng Kỳ ý vị không rõ mà quét nàng liếc mắt một cái, ngay sau đó nhìn về phía linh tiêu: “Chính là bởi vì thích, cho nên mới có khả năng.”

Linh tiêu sững sốt, ngay sau đó kinh ngạc rồi rãm mà lắc đầu: “Người là nói.....?”

“Vì yêu mà sinh hận, cũng không phải không có khả năng.”

“Các người vợ chồng hai rốt cuộc nói cái gì?” Kim Hưu càng nghe càng buồn bực.

“Tiểu Kim Nhi hảo bốn.” Lại là một bên đang ở bờ tâm cửu huyền quay đầu xem thường nàng một câu, “Hai người bọn họ đang nói ngày đó tựa thích người, đối với người có ý tứ, cho nên vì yêu sinh hận muốn giết chết người.....”

Kim Hưu khước miệng vừa kéo, trực tiếp lắc đầu phủ nhận: “Không có khả năng. Ta cùng với hãn chỉ là sư huynh muội tình nghĩa.”

“Đó là người đối hãn.” Băng Kỳ đột nhiên nói.

“Kia..... Người là nói hãn thật sự..... Đối ta?” Kim Hưu ngây người.

“Người đã quên chuyện quá khứ, chúng ta mấy cái nhưng không quên. Kim Nhi, hãn đối với người, tuyệt đối không chỉ là sư huynh muội mà thôi.” Băng Kỳ đột nhiên thở dài.

“Nhưng, chính là.....” Kim Hưu rất là kinh ngạc, nàng chỉ là cảm thấy thiên tựa người này rất ôn nhu, đối nàng khá tốt..... Nàng cho rằng hãn tính cách như thế, lại bởi vì nhớ nàng từng là hãn sư muội, mới có thể nhiều hơn chiếu cố, lại không có nghĩ đến, hãn đối nàng lại là hoài khác thường tình tở sao?

“Đúng vậy đúng vậy, ta nhớ rõ, Kim Nhi tỷ tỷ cùng thiên tựa điện hạ là từng suýt nữa trở thành vị hôn phu thê!” Linh tiêu một câu giống như một đạo sấm rền bổ về phía Kim Hưu, phách nàng tiêu ngoại nộ.

“Vị hôn phu thế?!” Kim Hưu chần động kêu sợ hãi, trong gió hỗn độn.

“Ai da uy bốn đại tiên nghĩ tới, dường như xác thật từng có như vậy một chuyện..... Ngô, là ba ngàn năm trước đi, Thiên Đế giống như hạ thiên chỉ cho người hai tứ hôn! Bất quá sau lại tựa hồ lại không biết như thế nào liền không giải quyết được gì.” Dính dán dễ phá toái trái tim nhỏ, cửu huyền đột nhiên một phách đầu bổ sung nói.

“..... Đây rốt cuộc là chuyện như thế nào?” Kim Hưu thực khiếp sợ thực mê mang, tìm cá nhân cho nàng kỹ càng tỉ mỉ nói nói hảo sao các bằng hữu?

Linh tiêu cùng cửu huyền chinh tề mà triều Băng Kỳ nhìn lại. Năm đó sự tình, bọn họ đều là bất quá quàn chúng, vẫn chưa tham dự, chỉ có Băng Kỳ cổ nguyệt Lan Củ mấy người xem như gần gũi người đứng xem.

Băng Kỳ trầm mặc sau một lúc lâu, tựa hồ có điều cố kỵ, nhưng qua sau một lúc lâu, vẫn là chậm rãi đã mở miệng: “Khi đó các người vi sư huynh muội, thiên tựa điện hạ đối với người tiếm sinh tình tở, giáo Thiên Đế nhìn ra tới. Vì thế Thiên Đế hạ chỉ tứ hôn, chỉ là người khi đó..... Đối hãn cũng không tình yêu nam nữ, cùng hãn nói minh bạch. Hãn biết lúc sau liền đi thỉnh Thiên Đế thu hồi ý chỉ, vì thế việc này liền như vậy phiêu qua đi.”

“Người vẫn chưa nói xong.” Kim Hưu nghe xong, thực chắc chắn mà nhìn hãn.

Bọn họ bốn cái nhận thức mấy ngàn năm, thực không thể lại chín, Băng Kỳ này thần sắc, rõ ràng liền có cổ quái.

Băng Kỳ vi lãng, ngay sau đó cười khổ thở dài: “Người này quý nha đầu, không có việc gì như vậy thông minh làm cái gì.”

“Trời sinh thông tuệ, ta cũng thực buồn rầu.” Kim Hưu không biết xấu hổ mà ngoéo một cái môi đỏ.

“Được rồi, người trước nói cho ta người nhớ tới nhiều ít?” Hãn biết Thần Hưu nương nương đưa kia thủy ngọc cốt sáo cho nàng sự tình, cũng biết nàng dụng ý là muốn cho Kim Hưu mau chút nhớ tới kia đoạn đánh rơi ký ức. Nhưng hãn không biết nàng đã nhớ tới nhiều ít, nếu là còn không nhiều lắm..... Hãn sợ lập tức nói cho nàng quá nhiều, sẽ làm nàng không chịu nổi.

Kim Hưu nương nương, lại cũng không thể nào kinh ngạc, nghĩ nghĩ nói: “Nhớ tới cùng Phượng Minh quen biết, hãn đột nhiên phát thần kinh nói muốn cưới ta trở về làm tức phụ.”

Nói đến nơi này, nàng cong môi cười nhạt.

“Kia, hảo đi. Dù sao người cũng mau nhớ lại này đó. Kỳ thật, khi đó là bởi vì Phượng Minh tìm thiên tặc làm một trận, thiên tặc thua, cho nên mới không thể không trở về thỉnh Thiên Đế thu hồi tứ hôn ý chỉ.” Bằng Kỳ nghe vậy cười, mang điểm vui mừng mang điểm lo lắng, nhớ tới không ít..... Chỉ là, chờ đến nàng nhớ tới cuối cùng những cái đó sự tình thời điểm, nàng lúc này đây, có thể chịu đựng được sao?

“Gì?”

“Nguyên lai tiểu Kim Nhi là chỉ họa thủy Tì Hưu a ha nha, dẫn tới Thiên giới Minh giới hai vị Thái Tử đại chiến đoạt tức phụ a ha nha!” Cửu huyền ở một bên tiện tiện mà cười.

“Kia Kim Nhi tỷ tỷ thích chính là Phượng Minh điện hạ?” Linh tiêu cũng bát quái mà vãn tai.

Bằng Kỳ trêu chọc mà quét Kim Hưu liếc mắt một cái: “Cũng không phải là sao, hai người cả ngày nị oai tại cùng nhau, ve vãn đánh yêu đến chọc người đỏ mắt.”

Lúc này Kim Hưu sớm đã mặt già da dày như tường, bình tĩnh mà đem đề tài dời trở về chính sự nhi thượng: “Nói nhiều như vậy, người chỉ là muốn nói cho ta, thiên tựa sẽ vứt bỏ tứ hôn, đều không phải là cam tâm tình nguyện?”

Băng Kỳ ý cười hơi liếm, nhẹ nhàng gật đầu: “Hắn đối với người chấp niệm, sợ là không nhẹ. Lúc trước, hắn đối với người toàn tâm ái mộ, mọi cách thương tiếc. Mặc dù là ba ngàn năm quá khứ hiện tại, hắn xem người khi, vẫn như cũ tình thâm ý nùng.”

“Cho nên, hắn sợ ta nhớ tới Phượng Minh, nhớ tới chuyện cũ, cho nên liền muốn ta ăn xong này vong ưu trùng, vĩnh viễn đã quên kia đoạn ký ức sao?” Kim Hưu đột nhiên có chút kinh hãi, không dám nghĩ tiếp đi xuống.

“Cái này khả năng tính rất lớn. Bởi vì vong ưu trùng sẽ chỉ làm người quên mỗi đoạn riêng ký ức mà sẽ không đối thân mình có bất luận cái gì tổn hại. Nếu là thành công, người liền sẽ vĩnh viễn đã quên người trước kia tiểu tình lang, cũng có thể thuận tiện sẽ đã quên Đào Ngột cái này người trước kia tiểu tình lang chuyển thế, sau đó, hắn liền có cơ hội sẵn hư mà nhập, cướp lấy phương tâm giai đại vui mừng.” Cửu huyền sờ sờ cằm phân tích nói.

“Này, thiên tựa điện hạ thật sự sẽ làm như vậy đáng sợ sự tình sao?” Linh tiêu có điểm không dám tin tưởng mà rụt rụt bả vai. Cái kia thiên tựa điện hạ rõ ràng nhìn thực ôn nhu thực thiện lương thực từ bi nói.....

Kim Hưu chớp chớp mắt, hoãn lại trong lòng hỗn loạn khiếp sợ: “Có lẽ, có lẽ không phải hắn?”

Nàng có chút vô pháp tưởng tượng như vậy một cái ôn nhu hiền lành người, sẽ lấy ái vì danh thương tổn nàng.

“Ta cũng hy vọng không phải. Nhưng hắn xác thật có động cơ, hơn nữa này hộp châu báu cũng là hắn mang đến cho người. Nếu không có người trong khoảng thời gian này không thể ăn cơm, người sợ là sớm đã trúng chiêu.”

Băng Kỳ thần sắc nghiêm túc lên, đào hoa tinh xảo mặt mày hiện lên một mặt tàn khốc, “Nhưng, nếu thật là hãn làm..... Này vong ưu trùng chính là đến từ Ma giới. Kia hôm nay tựa điện hạ..... Đã có thể thực sự gọi người sợ hãi.”

Thân là Thiên Đế chi tử, lại cùng Ma giới cấu kết, kia quả thực chính là muốn đích thân mang theo địch nhân tiến gia môn, làm toàn bộ Thiên giới thậm chí tam giới phản đồ! Hôm nay tựa, hãn là sẽ không hồ đồ đến tận đây mới là.

Minh bạch Băng Kỳ ngụ ý, Kim Hưu cùng linh tiêu đều nghiêm túc lên, liền vẫn luôn cột nhả cửu huyền cũng nhúu mày, thần sắc hơi hơi thay đổi.

“Giúp ta tra tra đi, vô luận như thế nào, ta đều phải biết chân tướng.” Ánh mắt nặng nề mà dừng ở kia hộp châu báu mặt trên, Kim Hưu bình tĩnh mà nói, trong lòng nặng nề mà thở dài.

Từ khi đó Thanh Linh trung ly hồn chú muốn trộm huyền băng lệnh bắt đầu, đến sau lại Đào Ngộ trên người mê tâm trùng, đến bây giờ ngoài ý muốn phát hiện này hộp vong ưu trùng, này hết thảy hết thảy, tựa hồ bắt đầu dần dần lộ ra đầu nhĩ, chỉ cần cẩn thận truy tra đi xuống, định có thể đem kia sau lưng độc thủ bắt được tới.

Chỉ là..... Này độc thủ, thật sự sẽ là thoát nhìn như vậy ôn nhu từ bi thiên tựa sao?

Tác giả có lời muốn nói: Hảo tướng niệm Đông Bắc ngày nắng, về nhà lúc sau cơ hồ mỗi ngày trời mưa, hạ nhân hảo ưu thương hảo buồn bực TT

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

55 Trọng Sinh Trở Về

--

Trọng sinh trở về

Xuân đi xuân tới mấy độ thu, năm tháng như hoa tạ lại khai. Nháy mắt, liền đã là 500 năm sau.

Thiên vẫn là cái kia thiên, mà vẫn là cái kia mà, khu rừng Hắc Âm vẫn là tanh phong từng trận ác khí phác mũi, huân đến người che miệng dục nôn. Che kín màu đen chướng khí hắc ám đầm lầy bên cạnh, vẫn là nở rộ một đóa yêu dị mỹ lệ thật lớn tím liên, tím liên thượng vẫn là ngời xếp bằng một cái một bộ kim sắc quần áo mỹ lệ nữ tử.

Giờ phút này, nàng chính nhắm mắt ngủ say.

Hai mắt nhắm nghiền, môi đỏ khẽ nhếch, thân mình thẳng thắn, đôi tay phóng với trên đầu gối, trong tay gắt gao nâng một tòa kim sắc trường ánh sáng mang bắn ra bốn phía tiểu tháp.

Kia tiểu tháp, giờ phút này đã bị loãng mà thanh triệt bạch quang tràn ngập, sáng trong trong suốt, dường như tùy tiện vừa động, chúng nó liền muốn từ trong tháp tràn đầy ra tới, sái lạc đầy đất tinh quang.

Nữ tử ngủ thật sự an tường. Xem kia biểu tình, tựa hồ đang ở làm cái gì mỹ lệ mộng, giáo nàng tâm tình sung sướng, ngay cả trong mộng cũng nhin không được cong khóe môi.

Nàng dường như ngủ đến sâu đậm. Ngay cả trong tay kim sắc tiểu tháp đột nhiên bạch quang như hoa cánh thịnh phóng mở ra, mang theo tiểu tháp từng trận run rẩy, cũng không có thể đem nàng từ trong mộng đánh thức.

Cho nên, nàng vẫn chưa nhìn đến, một trận loãng thanh triệt bạch quang như là có sinh mệnh giống nhau từ tháp đỉnh trào dâng mà ra, hóa thành một sợi mềm mại khói nhẹ, ở giữa không trung xoay tròn bay múa sau một lúc lâu, theo sau thế nhưng hướng tới nàng to rộng tay áo bay đi vào.

Một vật từ nàng trong tay áo bị kia bạch quang mang ra, rơi xuống ở một bên đất trống thượng.

Bạch quang như là có ý thức giống nhau, bay nhanh mà chui vào kia bàn tay đại tiểu người gỗ trong thân thể, chung đến biến mất không thấy.

Bàn tay đại tiểu đầu gỗ tức khắc kịch liệt run lên, sau đó chợt bắn nhanh ra một trận cực kỳ mãnh liệt bạch quang, bị kia mãnh liệt bạch quang đưa tới giữa không trung, huyền huyền phù phù thượng hạ phiêu đảng lên, mang theo chung quanh một trận gió to nổi lên bốn phía.

Kim Hưu đang ở nằm mơ.

Trong mộng, là nàng đã toàn bộ rõ ràng nghĩ tới, cùng Phượng Minh chi gian đã từng.

Khi đó một phen người truy ta đuổi, lại kêu nàng cùng ngày nào đó tiệp sinh tình tố. Hẳn nửa bá đạo hài hước nửa cường bách ngang ngược mà ngày ngày lấy kia Minh giới quy củ vì từ quẩn lấy nàng, muốn nàng lựa chọn bị bãm tay hoặc là gả nàng. Nàng bốn một mặt trốn tránh, lại đánh không lại hẳn ngày ngày hàng đêm xú thí trùng dường như đi theo, dần dần cũng không biết như thế nào, liền sinh ra một cỗ tử vừa thấy không đến hẳn liền cả người khó chịu cỗ quái cảm giác.

Sau lại cũng không biết như thế nào, mỗi một ngày, hắc hắc xú khuôn mặt tuần tú, bá đạo ngang ngược mà trào quá nàng ẩn hạ nàng đầu liền hôn lên nàng môi đỏ. Nàng giãy giụa không được, ngược lại hòa tan ở hắc cùng chính mình đồng dạng trúc trắc hôn, hôn đầu, ngây ngốc ở hắc khăn khăn mì hoặc bá đạo mệnh lệnh trung đáp ứng rồi cuộc đời này tương hứa.

Dường như hết thủy cứ như vậy nước chảy thành sông.

Bọn họ thành một đôi nhi, ngày ngày cãi nhau, lúc nào cũng chơi đùa, lại lẫn nhau đều chui vào lẫn nhau đáy lòng chỗ sâu nhất, không thấy được đối phương liền trào dục cào dường như không thoải mái, nhìn thấy đối phương liền tê dại ma tâm tình sung sướng.

Khi đó nàng không hiểu đến đi định nghĩa hai người chi gian cảm tình. Thẳng đến sau lại, sau lại kia một ngày, hắc ở hai người sơ ngộ hương tuyết hoa lê trong biển ôm lấy nàng, nhẹ nhàng mà hôn lên nàng vành tai, không chút để ý dường như nói: “Tiểu gia nghe nói, người yêu ta.”

Nàng kinh ngạc, oai đầu nghĩ nghĩ, thực ngay thẳng mà lắc đầu nói: “Không có a, ta chưa nói quá.”

Ôm nàng eo thiết cánh tay tức khắc căng thẳng, hắc cắn nàng vành tai, ngữ mang nguy hiểm nói: “Người không yêu ta?”

“Ân..... Cái gì là ái?” Nàng vi lăng chớp mắt.

“.....” Cắn đến càng trọng.

“Người giải thích một chút sao, ta còn không lớn minh bạch.....” Nàng vô tội nhún vai.

“..... Tựa như gia đối với người như vậy, không thấy được người sẽ muốn giết người, nhìn thấy người sẽ tưởng thời khắc chiếm hữu.” Hắc thỏa hiệp, trừng phạt dường như đem nàng đầu chuyển qua đi, cắn thương nàng môi,

khàn khàn thân mật mà đem này bá đạo lời âu yếm uy tiến nàng môi răng chi gian.

“Như vậy nói..... Người yêu ta?”

“..... Vô nghĩa!” Hãn nhĩ tiêm ửng đỏ, thô thanh thô khí trừng nàng.

Một trận quý dị vui sướng như là phao phao giống nhau từ đáy lòng toát ra tới, giáo nàng nhin không được muốn ngây ngô cười.

“Lặp lại lần nữa.” Nàng nghiêng đầu, cổ vũ dường như thân hãn một chút.

“Khụ, không nói.” Hãn nhĩ tiêm lại đỏ hồng, ngạo kiều quay đầu.

“Nói sao nói sao ~ ai u ta muốn nghe!” Nàng không thuận theo, túm hãn quần áo lại hãn.

“.....” Hãn trừng nàng, lại vẫn là đánh không lại nàng kiều tiểu mềm giọng, cuối cùng là một phen ôm quá nàng, dán nàng môi, lăm bắm thỏa hiệp dường như nói, “Ta yêu người.”

Nàng cười, trong lòng vui vẻ phao phao ở toàn thân lan tràn mở ra, chần cũng ngăn không được.

Vì thế nàng biết, hãn yêu hãn, nàng cũng yêu hãn, bọn họ là yêu nhau.

“Uy, nên người nói!” Hãn đột nhiên phản ứng lại đây, mặt đen. Rõ ràng là tưởng lừa gạt nàng trước nói, như thế nào ngược lại là chính hãn trước biểu lộ tiếng lòng!

“Ân, ta cũng yêu người.” Nàng không chút nào ngượng ngùng gật đầu, ôm cổ hãn rất lớn hôn một cái, cười đến mắt nhi cong cong giống ánh trăng.

Hãn bị nàng này thẳng thắn dứt khoát nói đậm cười, yên lặng nhìn nàng.

Nàng bị kia nóng rực nóng bỏng ánh mắt xem đến nhĩ tiêm đỏ lên sắc mặt nóng lên, bất an mà vận vẹo thân mình.

Bỗng nhiên, một trận long trời lở đất, hần một tay đem nàng áp đảo trên mặt đất, hung hăng cắn nàng môi đỏ.

“Người là của ta.” Hần bá đạo mà tuyên bố, sau đó cạy ra nàng môi răng, tiến quân thần tốc, bàn tay vung lên, kéo ra nàng vạt áo.

..... Sau lại, đầy đất hoa lê hương, yên ương đan cổ đầy đất xuân tình thịnh phóng.

Xong việc sau, hần đem nàng vòng ở trong ngực, tế tế mật mật mà dùng môi mỏng dán hôn nàng cổ, xuyên ra nhiều đóa yêu diễm hoa hồng.

“Ân, gia ấn ký.” Hần vừa lòng cực kỳ, kiêu ngạo đắc ý mà híp mắt, cười đến rõ ràng thực tà khí rồi lại vô cố mà giống cái hài tử.

Nàng môi mệ mà thẹn thùng mà ngấm hần liếc mắt một cái, trần trụi thân mình hướng hần ấm áp trong lòng ngực rụt rụt. Ân, lần đầu tiên liền dã / hợp, tựa hồ quá ** quá phóng đãng chút.....

Phong chợt khởi, thổi bay trước mắt hoa lê hương.

Kim Hưu đột nhiên cảm thấy một trận lạnh lẽo.

Đột nhiên mở mắt ra, nàng tỉnh, sau đó nàng thấy bốn phía gió nổi lên cuồng loạn, một đoàn kịch liệt bạch quang ở nàng trước mặt như là thật lớn đóa hoa giống nhau nở rộ mở ra, đâm vào nàng đôi mắt lên men.

Nàng theo bản năng mà nhắm mắt, dục ngẩng đầu xoa mắt, lại bỗng dừng phát hiện trong tay chiêu hồn tháp lại là nhẹ rất nhiều. Trợn mắt vừa thấy, lại phát hiện kim sắc chiêu hồn trong tháp lưu chuyển bạch quang đều đã biến mất không thấy.

Tâm, đột nhiên kịch liệt mà nhảy lên lên.

Như là vạn mã chạy như điên, lại như là vạn cổ tề lôi, mang theo kinh thiên hãi địa điên cuồng run rẩy, cuốn lên trời sụp đất nứt đường như cực hạn khẩn trương.

Nàng chậm rãi buông tay, hai mắt ửng đỏ, gắt gao nhìn quanh thân cuồng phong bay phát phối dưới, kia dần dần từ bạch quang trung đi ra bóng người, song quyền gắt gao tương nắm, móng tay cắm / vào lòng bàn tay.

Đầu tiên là tay chân, lại là thân mình, cuối cùng, là đầu.

Nàng nhìn người nọ từ kia đoàn bạch quang chậm rãi đi ra, mang theo nàng quen thuộc cuồng ngạo không kèm chế được, mang theo nàng tưởng niệm tà khí lãnh ngạo, từng bước một, triều nàng đi tới.

Nàng lẳng lẳng mà nhìn hẳn, không nói gì không có động tác.

Đột nhiên, nàng giơ tay vỗ về cuồng loạn nhảy lên trái tim, hồng con mắt hướng tới hẳn cười: “Ta lại mơ thấy người..... Lúc này đây, hảo chân thật. A, kỳ thật mỗi một lần đều thực chân thật..... Chỉ là mỗi một lần đều không phải thật sự.....”

Ta còn muốn chờ người bao lâu? Đào Ngộ, người..... Khi nào mới có thể thật sự trở về?

Kim Hưu hơi hơi cúi đầu, cười cười, tâm lại phảng phát bị người hung hăng néo, gắt gao nắm chặt, đau đến nàng thân mình run lên, lại lần nữa nhịn không được rơi xuống đậ đậ nước mắt tích, ướt nhẹ như ngọc phù nhan.

“Thật vô dụng, lại khóc..... Nột, ta cũng không phải là khổ sở không phải nản lòng ngạo, ta chỉ là..... Có chút tưởng người.....” Nàng nghẹn ngào lẩm bẩm tự nói, thanh âm thực nhẹ thực nhẹ mà bay xuống ở trong gió.

Mỗi lần mơ thấy hần trở về, tỉnh lại lúc sau đó là thật lớn mất mát. Nàng tổng nhịn không được yếu ớt rơi lệ, nhưng khóc xong rồi, liền sẽ lại lần nữa nhặt lên sở hữu tưởng niệm, gắt gao năm kia một tia như ẩn như hiện hy vọng, nói cho chính mình muốn kiên trì.

Hần còn đang đợi nàng, giống như là nàng chờ hần giống nhau.

Cho nên, nàng không thể, không thể cứ như vậy mặc kệ chính mình bị này vô biên vô hạn tưởng niệm cùng cô đơn nuốt hết mai một.

Nàng phải đợi hần trở về, nàng tin tưởng nàng sẽ chờ đến hần trở về.

Một cái 500 năm không đủ, nàng còn có rất nhiều cái 500 năm đi chờ. Cho đến hồn phi phách tán tử vong kia một ngày, nàng tưởng nàng tổng có thể chờ đến hần trở về.

Nàng trều hút, bức bách chính mình không hề đi xem kia trương chính mình ngày đêm tư tưởng, nhiều xem một cái liền sẽ kêu chính mình hồng mất mát, cắn răng nói cho chính mình, mau chút tỉnh lại, mau chút tỉnh lại.

Đột nhiên, nàng bị gắt gao mà ôm vào một cái nóng bỏng trong ngực.

Kim Hưu sửng sốt, theo bản năng ngẩng đầu, lại thấy chính mình thật sâu lạc dưới đáy lòng người kia, đôi mắt đỏ lên mà nhìn nàng.

“Kim Nhi, ta yêu người.”

Không phải “Kim Nhi, ta đã trở về”, không phải “Kim Nhi, ta rất nhớ người”, mà là.....

Kim Nhi, ta yêu người.

Kim Hưu đột nhiên nhớ tới hần kiếp trước, hần vì nàng chuẩn bị phạm nhân hôn lễ, ở cùng nàng bá thiên địa là lúc cảnh tượng.

Kia một khắc, hăn xưa nay kiệt ngạo không kèm chế được trên mặt liễm đi sở hữu ngạo mạn cuồng vọng, chỉ còn lại có vô cùng nghiêm túc cùng thâm tình.

Hăn đối với uyên ương mũ phượng hạ nàng, vô cùng trang nghiêm vô cùng nghiêm túc mà nói: “Kim Nhi, ta yêu ngươi.”

Một câu, năm chữ, lại trọng đến giống như trên lưng toàn bộ thiên địa luân hồi, hứa hẹn cuộc đời này vĩnh không tương phụ, duy ái nàng một người, bên nhau thiên thu muôn đời, sinh không rời chết không bỏ.

Khi đó hăn biểu tình, cùng giờ phút này nàng nhìn đến giống nhau như đúc.

Kim Hưu đột nhiên nhào lên đi, phủng trụ hăn mặt, hung hăng mà một ngậm triều hăn môi cắn đi xuống.

Mùi máu tươi thoáng chốc từ hai người môi răng gian tràn ra tới, lại như vậy hoàn mỹ mà lẫn nhau giao hòa.

“..... Đau.” Hăn cũng không giãy giụa, chỉ là gắt gao ôm nàng, nhẹ nhàng mà chớp chớp mắt nói. Xinh đẹp mắt phượng, rơi đầy đều là nàng ảnh ngược.

Kim Hưu đột nhiên nháy mắt, nóng bỏng nước mắt tích điền cuồng mà trút xuống mà xuống.

Nàng rời đi hăn môi, trong nháy mắt tứ chi vô lực mà xụi lơ trên mặt đất, toàn bộ thân mình đều run rẩy lên.

“Lúc này đây, ngươi không có rời đi.....”

Nàng mở miệng, nhìn hăn rách nát mà nói, trong mắt mừng như điên lại như là tinh quang toái lạc, rục rở lấp lánh.

“..... Ân, không bao giờ đi rồi.” Đào Ngột hoặc là nói Phượng Minh, trong lòng hung hăng tê rần, lại lần nữa đem nàng hung hăng ôm sát, dùng hết toàn lực, tựa hồ liền phải đem nàng xoa tiến trong thân thể đi không bao giờ chia lìa.

Hai người gắt gao ôm nhau, phảng phất chia lìa ngàn năm luân hồi, lại dường như chưa bao giờ chia lìa.

Thật lâu thật lâu về sau, cửu biệt gặp lại hai người rốt cuộc đều chậm rãi hoãn một ít xuống dưới.....

Kim Hưu đột nhiên cảm thấy không lớn thích hợp.

“Người..... Người không có mặc quần áo!” Nàng sắc mặt ửng đỏ, hậu tri hậu giác phát hiện, đang gắt gao đem nàng ôm vào trong ngực nam nhân, là cả người sạch sẽ không manh áo che thân!

“Vị, phương tiện.” Hắn thấp thấp mà cười, môi mỏng dán nàng lỗ tai, nhẹ nhàng mà qua lại vuốt ve, mang theo bức người cực nóng.

Tác giả có lời muốn nói: Diệt ha ha ha ta bảo mật công phu có phải hay không thực về đến nhà, nam chủ đột nhiên liền đã trở lại nãi nhóm đầu vừng du thực kinh hi!!!! 【 vắn eo cười to

Ân, đến nỗi thiên tựa còn có những cái đó lung tung rối loạn chuyện này đâu, khụ, chờ hai người triền miên sau khi xong lại tay cầm tay cùng nhau giải quyết đi!

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

56 Hài Hòa Xã Hội

--

【 thỉnh đại gia tự động xem nhẹ này chương chương nội dung, ta một chút cũng không nghĩ giải thích vì maos sẽ dán cái này phiên bản Đại Trường Kim ca từ..... Cụ thể tình hình cụ thể và tỉ mỉ, thỉnh xem phía dưới tác giả có chuyện nói TAT】

Võ Đại Lang Võ Đại Lang ~~~~ ai heo đánh (Võ Đại Lang bị đánh, còn ai heo đánh, phản ánh Hàn Quốc nhân dân đối Tây Môn Khánh mãnh liệt khinh bỉ cùng cừu hận, xưng này vì: Heo.) bị đánh bị đánh ai heo đánh... (một xướng tam than, càng thêm mãnh liệt biểu đạt cảm tình) đánh người đánh heo, hồ lô đánh mà! (mượn cảnh trữ tình, phản ánh Võ Đại Lang bị đánh thời điểm gà bay chó sủa trường hợp) A Đệ đệ! A Đệ đệ! Em trai giận liệt! (Võ Nhị Lang giận từ gan biên sinh, võ đại đệ đệ Võ Tông thượng hoá, rống giận, tập khí) đá nha ~~ đá a, bị đánh kia đầu heo, khóc đi lâu, khóc mẹ nó, hấn liền xong lạp (ở Võ Tông liên tục kỹ cường công dưới, Tây Môn Khánh thất bại thảm hại, khóc thét đến chết) Võ Đại Lang Võ Đại Lang ~~~~ ai heo đánh..... (Võ Tông ở đại ca trước mộ khóc lóc kể lể) hấn đánh nữa hấn đánh nữa ai heo đánh (giận mắng Tây Môn Khánh ác hành) hấn đánh người hấn cũng đau hấn đả đánh người (hấn đem người nữ nhân mang đi, hấn cũng sẽ không vui sướng thật lâu.....) a người đệ a người đệ a đệ khóc liệt..... (người đệ đệ Võ Nhị Lang tại đây dùng người khác đầu tế điện người....)

Võ Đại Lang Võ Đại Lang ~~~~ ai heo đánh (Võ Đại Lang bị đánh, còn ai heo đánh, phản ánh Hàn Quốc nhân dân đối Tây Môn Khánh mãnh liệt khinh bỉ cùng cừu hận, xưng này vì: Heo.) bị đánh bị đánh ai heo đánh... (

một xướng tam than, càng thêm mãnh liệt biểu đạt cảm tình) đánh người đánh heo, hồ lô đánh mà! (mượn cảnh trữ tình, phản ánh Võ Đại Lang bị đánh thời điểm gà bay chó sủa trường hợp) A Đệ đệ! A Đệ đệ! Em trai giận liệt! (Võ Nhị Lang giận từ gan biên sinh, võ đại đệ đệ Võ Tòng thượng hoả, rống giận, tập khí) đá nha ~~ đá a, bị đánh kia đầu heo, khóc đi lâu, khóc mẹ nó, hăn liền xong lạp (ở Võ Tòng liên tục kỹ cường công dưới, Tây Môn Khánh thất bại thảm hại, khóc thét đến chết) Võ Đại Lang Võ Đại Lang ~~~~ ai heo đánh..... (Võ Tòng ở đại ca trước mộ khóc lóc kể lể) hăn đánh nữa hăn đánh nữa ai heo đánh (giận mắng Tây Môn Khánh ác hành) hăn đánh người hăn cũng đau hỗn đản đánh người (hăn đem người nữ nhân mang đi, hăn cũng sẽ không vui sướng thật lâu.....) a người đệ a người đệ a đệ khóc liệt..... (người đệ đệ Võ Nhị Lang tại đây dùng người khác đầu tế điện người....)

Võ Đại Lang Võ Đại Lang ~~~~ ai heo đánh (Võ Đại Lang bị đánh, còn ai heo đánh, phản ánh Hàn Quốc nhân dân đối Tây Môn Khánh mãnh liệt khinh bỉ cùng cừu hận, xưng này vì: Heo.) bị đánh bị đánh ai heo đánh... (một xướng tam than, càng thêm mãnh liệt biểu đạt cảm tình) đánh người đánh heo, hồ lô đánh mà! (mượn cảnh trữ tình, phản ánh Võ Đại Lang bị đánh thời điểm gà bay chó sủa trường hợp) A Đệ đệ! A Đệ đệ! Em trai giận liệt! (Võ Nhị Lang giận từ gan biên sinh, võ đại đệ đệ Võ Tòng thượng hoả, rống giận, tập khí) đá nha ~~ đá a, bị đánh kia đầu heo, khóc đi lâu, khóc mẹ nó, hăn liền xong lạp (ở Võ Tòng liên tục kỹ cường công dưới, Tây Môn Khánh thất bại thảm hại, khóc thét đến chết) Võ Đại Lang Võ Đại Lang ~~~~ ai heo đánh..... (Võ Tòng ở đại ca trước mộ khóc lóc kể lể) hăn đánh nữa hăn đánh nữa ai heo đánh (giận mắng Tây Môn Khánh ác hành) hăn đánh người hăn cũng đau hỗn đản đánh người (hăn đem người nữ nhân mang đi, hăn cũng sẽ không vui sướng thật lâu.....) a người đệ a người đệ a đệ khóc liệt..... (người đệ đệ Võ Nhị Lang tại đây dùng người khác đầu tế điện người....)

Võ Đại Lang Võ Đại Lang ~~~~ ai heo đánh (Võ Đại Lang bị đánh, còn ai heo đánh, phản ánh Hàn Quốc nhân dân đối Tây Môn Khánh mãnh liệt khinh bỉ cùng cừu hận, xưng này vì: Heo.) bị đánh bị đánh ai heo đánh... (một xương tam than, càng thêm mãnh liệt biểu đạt cảm tình) đánh người đánh heo, hồ lô đánh mà! (mượn cảnh trữ tình, phản ánh Võ Đại Lang bị đánh thời điểm gà bay chó sủa trường hợp) A Đệ đệ! A Đệ đệ! Em trai giận liệt! (Võ Nhị Lang giận từ gan biên sinh, võ đại đệ đệ Võ Tông thượng hoả, rống giận, tập khí) đá nha ~~ đá a, bị đánh kia đầu heo, khóc đi lâu, khóc mẹ nó, hăn liền xong lạp (ở Võ Tông liên tục kỹ cường công dưới, Tây Môn Khánh thất bại thảm hại, khóc thét đến chết) Võ Đại Lang Võ Đại Lang ~~~~ ai heo đánh..... (Võ Tông ở đại ca trước mộ khóc lóc kể lẽ) hăn đánh nữa hăn đánh nữa ai heo đánh (giận mắng Tây Môn Khánh ác hành) hăn đánh người hăn cũng đau hăn đả đánh người (hăn đem người nữ nhân mang đi, hăn cũng sẽ không vui sướng thật lâu.....) a người đệ a người đệ a đệ khóc liệt..... (người đệ đệ Võ Nhị Lang tại đây dùng người khác đầu tế điện người....)

Võ Đại Lang Võ Đại Lang ~~~~ ai heo đánh (Võ Đại Lang bị đánh, còn ai heo đánh, phản ánh Hàn Quốc nhân dân đối Tây Môn Khánh mãnh liệt khinh bỉ cùng cừu hận, xưng này vì: Heo.) bị đánh bị đánh ai heo đánh... (một xương tam than, càng thêm mãnh liệt biểu đạt cảm tình) đánh người đánh heo, hồ lô đánh mà! (mượn cảnh trữ tình, phản ánh Võ Đại Lang bị đánh thời điểm gà bay chó sủa trường hợp) A Đệ đệ! A Đệ đệ! Em trai giận liệt! (Võ Nhị Lang giận từ gan biên sinh, võ đại đệ đệ Võ Tông thượng hoả, rống giận, tập khí) đá nha ~~ đá a, bị đánh kia đầu heo, khóc đi lâu, khóc mẹ nó, hăn liền xong lạp (ở Võ Tông liên tục kỹ cường công dưới, Tây Môn Khánh thất bại thảm hại, khóc thét đến chết) Võ Đại Lang Võ Đại Lang ~~~~ ai heo đánh..... (Võ Tông ở đại ca trước mộ khóc lóc kể lẽ) hăn đánh nữa hăn đánh nữa ai heo đánh (giận mắng Tây Môn Khánh ác hành) hăn đánh người hăn cũng đau hăn đả đánh người (hăn đem người nữ nhân mang đi, hăn cũng sẽ không vui sướng thật lâu.....) a người

đệ a người đệ a đệ khóc liệt..... (người đệ đệ Võ Nhị Lang tại đây dùng người khác đầu tế điện người....)

Võ Đại Lang Võ Đại Lang ~~~~ ai heo đánh (Võ Đại Lang bị đánh, còn ai heo đánh, phản ánh Hàn Quốc nhân dân đối Tây Môn Khánh mãnh liệt khinh bỉ cùng cừu hận, xưng này vì: Heo.) bị đánh bị đánh ai heo đánh... (một xướng tam than, càng thêm mãnh liệt biểu đạt cảm tình) đánh người đánh heo, hồ lô đánh mà! (mượn cảnh trữ tình, phản ánh Võ Đại Lang bị đánh thời điểm gà bay chó sủa trường hợp) A Đệ đệ! A Đệ đệ! Em trai giận liệt! (Võ Nhị Lang giận từ gan biên sinh, võ đại đệ đệ Võ Tòng thượng hoả, rống giận, tập khí) đá nha ~~ đá a, bị đánh kia đầu heo, khóc đi lâu, khóc mẹ nó, hăn liền xong lạp (ở Võ Tòng liên tục kỹ cường công dưới, Tây Môn Khánh thất bại thảm hại, khóc thét đến chết) Võ Đại Lang Võ Đại Lang ~~~~ ai heo đánh..... (Võ Tòng ở đại ca trước mộ khóc lóc kể lẽ) hăn đánh nữa hăn đánh nữa ai heo đánh (giận mắng Tây Môn Khánh ác hành) hăn đánh người hăn cũng đau hỗn đản đánh người (hăn đem người nữ nhân mang đi, hăn cũng sẽ không vui sướng thật lâu.....) a người đệ a người đệ a đệ khóc liệt..... (người đệ đệ Võ Nhị Lang tại đây dùng người khác đầu tế điện người....)

Võ Đại Lang Võ Đại Lang ~~~~ ai heo đánh (Võ Đại Lang bị đánh, còn ai heo đánh, phản ánh Hàn Quốc nhân dân đối Tây Môn Khánh mãnh liệt khinh bỉ cùng cừu hận, xưng này vì: Heo.) bị đánh bị đánh ai heo đánh... (một xướng tam than, càng thêm mãnh liệt biểu đạt cảm tình) đánh người đánh heo, hồ lô đánh mà! (mượn cảnh trữ tình, phản ánh Võ Đại Lang bị đánh thời điểm gà bay chó sủa trường hợp) A Đệ đệ! A Đệ đệ! Em trai giận liệt! (Võ Nhị Lang giận từ gan biên sinh, võ đại đệ đệ Võ Tòng thượng hoả, rống giận, tập khí) đá nha ~~ đá a, bị đánh kia đầu heo, khóc đi lâu, khóc mẹ nó, hăn liền xong lạp (ở Võ Tòng liên tục kỹ cường công dưới, Tây Môn Khánh thất bại thảm hại, khóc thét đến chết) Võ Đại Lang Võ Đại Lang ~~~~ ai heo đánh..... (Võ Tòng ở đại ca trước mộ khóc lóc kể lẽ) hăn đánh nữa hăn đánh nữa ai heo đánh (giận mắng Tây Môn Khánh

ác hành) hấn đánh người hấn cũng đau hấn đả đánh người (hấn đem người nữ nhân mang đi, hấn cũng sẽ không vui sướng thật lâu.....) a người đệ a người đệ a đệ khóc liệt..... (người đệ đệ Võ Nhị Lang tại đây dùng người khác đầu tế điện người....)

Võ Đại Lang Võ Đại Lang ~~~~ ai heo đánh (Võ Đại Lang bị đánh, còn ai heo đánh, phản ánh Hàn Quốc nhân dân đối Tây Môn Khánh mãnh liệt khinh bỉ cùng cừu hận, xưng này vì: Heo.) bị đánh bị đánh ai heo đánh... (một xướng tam than, càng thêm mãnh liệt biểu đạt cảm tình) đánh người đánh heo, hồ lô đánh mà! (mượn cảnh trữ tình, phản ánh Võ Đại Lang bị đánh thời điểm gà bay chó sủa trường hợp) A Đệ đệ! A Đệ đệ! Em trai giận liệt! (Võ Nhị Lang giận từ gan biên sinh, võ đại đệ đệ Võ Tông thượng hoả, rống giận, tập khí) đá nha ~~ đá a, bị đánh kia đầu heo, khóc đi lâu, khóc mẹ nó, hấn liền xong lạp (ở Võ Tông liên tục kỹ cường công dưới, Tây Môn Khánh thất bại thảm hại, khóc thét đến chết) Võ Đại Lang Võ Đại Lang ~~~~ ai heo đánh..... (Võ Tông ở đại ca trước mộ khóc lóc kể lễ) hấn đánh nữa hấn đánh nữa ai heo đánh (giận mắng Tây Môn Khánh ác hành) hấn đánh người hấn cũng đau hấn đả đánh người (hấn đem người nữ nhân mang đi, hấn cũng sẽ không vui sướng thật lâu.....) a người đệ a người đệ a đệ khóc liệt..... (người đệ đệ Võ Nhị Lang tại đây dùng người khác đầu tế điện người....)

Võ Đại Lang Võ Đại Lang ~~~~ ai heo đánh (Võ Đại Lang bị đánh, còn ai heo đánh, phản ánh Hàn Quốc nhân dân đối Tây Môn Khánh mãnh liệt khinh bỉ cùng cừu hận, xưng này vì: Heo.) bị đánh bị đánh ai heo đánh... (một xướng tam than, càng thêm mãnh liệt biểu đạt cảm tình) đánh người đánh heo, hồ lô đánh mà! (mượn cảnh trữ tình, phản ánh Võ Đại Lang bị đánh thời điểm gà bay chó sủa trường hợp) A Đệ đệ! A Đệ đệ! Em trai giận liệt! (Võ Nhị Lang giận từ gan biên sinh, võ đại đệ đệ Võ Tông thượng hoả, rống giận, tập khí) đá nha ~~ đá a, bị đánh kia đầu heo, khóc đi lâu, khóc mẹ nó, hấn liền xong lạp (ở Võ Tông liên tục kỹ cường công dưới, Tây Môn Khánh thất bại thảm hại, khóc thét đến chết) Võ Đại Lang

Võ Đại Lang ~~~~ ai heo đánh..... (Võ Tông ở đại ca trước mộ khóc lóc kể lẽ) hấn đánh nữa hấn đánh nữa ai heo đánh (giận mắng Tây Môn Khánh ác hành) hấn đánh người hấn cũng đau hỗn đản đánh người (hấn đem người nữ nhân mang đi, hấn cũng sẽ không vui sướng thật lâu.....) a người đệ a người đệ a đệ khóc liệt..... (người đệ đệ Võ Nhị Lang tại đây dùng người khác đầu tế điện người....)

Võ Đại Lang Võ Đại Lang ~~~~ ai heo đánh (Võ Đại Lang bị đánh, còn ai heo đánh, phản ánh Hàn Quốc nhân dân đối Tây Môn Khánh mãnh liệt khinh bỉ cùng cừu hận, xưng này vì: Heo.) bị đánh bị đánh ai heo đánh... (một xướng tam than, càng thêm mãnh liệt biểu đạt cảm tình) đánh người đánh heo, hồ lô đánh mà! (mượn cảnh trữ tình, phản ánh Võ Đại Lang bị đánh thời điểm gà bay chó sủa trường hợp) A Đệ đệ! A Đệ đệ! Em trai giận liệt! (Võ Nhị Lang giận từ gan biên sinh, võ đại đệ đệ Võ Tông thượng hoá, rống giận, tập khí) đá nha ~~ đá a, bị đánh kia đầu heo, khóc đi lâu, khóc mẹ nó, hấn liền xong lạp (ở Võ Tông liên tục kỹ cường công dưới, Tây Môn Khánh thất bại thảm hại, khóc thét đến chết) Võ Đại Lang Võ Đại Lang ~~~~ ai heo đánh..... (Võ Tông ở đại ca trước mộ khóc lóc kể lẽ) hấn đánh nữa hấn đánh nữa ai heo đánh (giận mắng Tây Môn Khánh ác hành) hấn đánh người hấn cũng đau hỗn đản đánh người (hấn đem người nữ nhân mang đi, hấn cũng sẽ không vui sướng thật lâu.....) a người đệ a người đệ a đệ khóc liệt..... (người đệ đệ Võ Nhị Lang tại đây dùng người khác đầu tế điện người....)

Võ Đại Lang Võ Đại Lang ~~~~ ai heo đánh (Võ Đại Lang bị đánh, còn ai heo đánh, phản ánh Hàn Quốc nhân dân đối Tây Môn Khánh mãnh liệt khinh bỉ cùng cừu hận, xưng này vì: Heo.) bị đánh bị đánh ai heo đánh... (một xướng tam than, càng thêm mãnh liệt biểu đạt cảm tình) đánh người đánh heo, hồ lô đánh mà! (mượn cảnh trữ tình, phản ánh Võ Đại Lang bị đánh thời điểm gà bay chó sủa trường hợp) A Đệ đệ! A Đệ đệ! Em trai giận liệt! (Võ Nhị Lang giận từ gan biên sinh, võ đại đệ đệ Võ Tông thượng hoá, rống giận, tập khí) đá nha ~~ đá a, bị đánh kia đầu heo, khóc

đi lâu, khóc mẹ nó, hấn liền xong lạp (ở Võ Tòng liên tục kỹ cường công dưới, Tây Môn Khánh thất bại thảm hại, khóc thét đến chết) Võ Đại Lang Võ Đại Lang ~~~~ ai heo đánh..... (Võ Tòng ở đại ca trước mộ khóc lóc kể lẽ) hấn đánh nữa hấn đánh nữa ai heo đánh (giận mắng Tây Môn Khánh ác hành) hấn đánh người hấn cũng đau hỗn đản đánh người (hấn đem người nữ nhân mang đi, hấn cũng sẽ không vui sướng thật lâu.....) a người đệ a người đệ a đệ khóc liệt..... (người đệ đệ Võ Nhị Lang tại đây dùng người khác đầu tế điện người....)

Võ Đại Lang Võ Đại Lang ~~~~ ai heo đánh (Võ Đại Lang bị đánh, còn ai heo đánh, phản ánh Hàn Quốc nhân dân đối Tây Môn Khánh mãnh liệt khinh bỉ cùng căm hận, xưng này vì: Heo.) bị đánh bị đánh ai heo đánh... (một xướng tam than, càng thêm mãnh liệt biểu đạt cảm tình) đánh người đánh heo, hồ lô đánh mà! (mượn cảnh trữ tình, phản ánh Võ Đại Lang bị đánh thời điểm gà bay chó sủa trường hợp) A Đệ đệ! A Đệ đệ! Em trai giận liệt! (Võ Nhị Lang giận từ gan biên sinh, võ đại đệ đệ Võ Tòng thượng hoá, rống giận, tập khí) đá nha ~~ đá a, bị đánh kia đầu heo, khóc đi lâu, khóc mẹ nó, hấn liền xong lạp (ở Võ Tòng liên tục kỹ cường công dưới, Tây Môn Khánh thất bại thảm hại, khóc thét đến chết) Võ Đại Lang Võ Đại Lang ~~~~ ai heo đánh..... (Võ Tòng ở đại ca trước mộ khóc lóc kể lẽ) hấn đánh nữa hấn đánh nữa ai heo đánh (giận mắng Tây Môn Khánh ác hành) hấn đánh người hấn cũng đau hỗn đản đánh người (hấn đem người nữ nhân mang đi, hấn cũng sẽ không vui sướng thật lâu.....) a người đệ a người đệ a đệ khóc liệt..... (người đệ đệ Võ Nhị Lang tại đây dùng người khác đầu tế điện người....)

Võ Đại Lang Võ Đại Lang ~~~~ ai heo đánh (Võ Đại Lang bị đánh, còn ai heo đánh, phản ánh Hàn Quốc nhân dân đối Tây Môn Khánh mãnh liệt khinh bỉ cùng căm hận, xưng này vì: Heo.) bị đánh bị đánh ai heo đánh... (một xướng tam than, càng thêm mãnh liệt biểu đạt cảm tình) đánh người đánh heo, hồ lô đánh mà! (mượn cảnh trữ tình, phản ánh Võ Đại Lang bị đánh thời điểm gà bay chó sủa trường hợp) A Đệ đệ! A Đệ đệ! Em trai

giận liệt! (Võ Nhị Lang giận từ gan biên sinh, võ đại đệ đệ Võ Tòng thượng hoả, rống giận, tập khí) đá nha ~~ đá a, bị đánh kia đầu heo, khóc đi lâu, khóc mẹ nó, hấn liền xong lạp (ở Võ Tòng liên tục kỹ cường công dưới, Tây Môn Khánh thất bại thảm hại, khóc thét đến chết) Võ Đại Lang Võ Đại Lang ~~~~ ai heo đánh..... (Võ Tòng ở đại ca trước mộ khóc lóc kể lẽ) hấn đánh nữa hấn đánh nữa ai heo đánh (giận mắng Tây Môn Khánh ác hành) hấn đánh người hấn cũng đau hấn đản đánh người (hấn đem người nữ nhân mang

Tác giả có lời muốn nói: Ai u uy này chương thật thật, hài hòa xã hội bị hài hòa, kỳ thật hoàn chỉnh chương..... Mua v thân nhóm quyết đoán thỉnh lưu lại hòm thư TAT

Nghiệt Đồi [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

57 Cái Gọi Là Ôn Chuyện

--

Cái gọi là ôn chuyện

Đào Ngột cùng Kim Hưu này “Ôn chuyện” ước chừng tự hai cái canh giờ.

Phi thúy bắt lấy hấp tấp bộp chộp lòng hiếu kỳ chật ních Bạch Mạn thấu súc ở trong sân cây đa hạ, khuôn mặt tuấn tú cũng ước chừng đỏ hai cái canh giờ.

“Người nói bọn họ rốt cuộc đang làm gì a? Ôn chuyện như thế nào tự lâu như vậy cũng không ra? Ta cũng sốt ruột tưởng cùng bọn họ ôn chuyện a! Đại gia cùng nhau ôn chuyện không tốt sao? Hai người đơn độc thần thần bí bí mà nhốt ở trong phòng hảo cổ quái a, nên sẽ không xảy ra chuyện gì nhi đi?” Bạch Mạn thấu kiên nhẫn hao hết, lòng hiếu kỳ lại chưa từng có bành trướng, vẫn luôn vò đầu bứt tai mà ý đồ từ phi thúy trong tay tránh thoát mở ra tiến lên tìm tòi đến tột cùng.

Phi thúy gắt gao mà túm nàng tay áo, như cũ đầy mặt đỏ bừng nột nột nói không ra lời.

Tưởng hẳn tu luyện thành hình người phía trước phía sau hơn tám trăm năm, vẫn luôn quy quy củ củ mà theo sư phó Kim Hưu gốc tại này Bắc Hoa Sơn thượng tu luyện, cũng không từng quá nhiều mà hiểu biết thế gian nam nữ chi gian tình / sự.....

Hảo đi, mặc dù cũng không phải hoàn toàn vô tri, nhưng cũng chỉ là ngây thơ mờ mịt có chút thoáng hiểu biết, có từng, có từng như vậy trực tiếp mà

chính mắt gặp qua như vậy trực tiếp nóng bỏng cảnh tượng..... Huống chi, huống chi này biểu diễn giả cư nhiên vẫn là nhà hãn sư phó cùng sư đệ! Này này này lực đánh vào thật sự quá lớn có hay không!

Bạch Mạn thấu lại là hoàn toàn khó hiểu phi thúy khác thường, thấy hãn chết túm chính mình không buông tay, chính mình lại lại cứ giãy giụa không được, không khỏi lại tức lại cấp, một cái tát hướng tới phi thúy khuôn mặt tuần tú rút đi: “Ai nha, xuân cây trúc người buông tay lạp chết túm ta làm cái gì?”

Phi thúy tuy phảng phất giống như bị sét đánh quá, biểu tình hoảng hốt, nhưng này 500 năm tới, sớm đã đối Bạch Mạn thấu thô bạo tập mãi thành thói quen, này đây thấy nàng lại động khởi tay tới, tức khắc theo bản năng mà liền duỗi tay một chặn, đánh trả.

500 năm tới vẫn luôn nỗ lực tu luyện phi thúy pháp lực sớm đã vượt qua vẫn luôn lười nhác độ nhật Bạch Mạn thấu rất nhiều rất nhiều, bởi vậy bàn tay to nhẹ nhàng vừa chuyển, liền khấu hạ đang ở tạc mao Bạch Mạn thấu.

“Xuân con thỏ, đừng nháo! Sư phó, sư phó cùng sư đệ..... Bọn họ, bọn họ ở bên trong.....” Nhìn Bạch Mạn thấu mở to hai mắt nhìn lại tức giận lại không cam lòng bộ dáng, phi thúy cuối cùng là thỏa hiệp, đỏ mặt trừng mắt nàng lạp bấp mà nói, nói nói đôi mắt lại khắp nơi loạn phiêu mở ra, sắc mặt càng là đỏ thắm một phen.

Bạch Mạn thấu thời trẻ vốn chính là sinh hoạt ở thế gian, ở nam nữ tình / sự phương diện có thể so phi thúy biết được nhiều, trước đây là bởi vì Đào Ngột cùng Kim Hưu rốt cuộc trở về, kích động đến hướng hôn đầu, lại thêm chi bản thân tâm tư thuần khiết, không có ngay từ đầu liền hướng kia phương diện muốn đi. Lúc này kích động chi tình đã là thoáng bình tĩnh lại, lại rốt cuộc chú ý tới phi thúy khuôn mặt tuần tú ửng đỏ, xấu hổ nói lạp bộ dáng, tức khắc mắt sáng ngời liền ngộ, mãnh chụp đùi kích động không thôi mà phùng mặt nói: “Ai u ta như thế nào liền không nghĩ tới đâu! Đợi

500 năm rớt cuộc gặp nhau, lúc này khẳng định đến hảo sinh thân thiết thân thiết, triền miên triền miên nha nha..... Khắc khắc khắc khắc ~”

Phi thúy hồng xán xán sắc mặt tức khắc càng đỏ, xấu hổ mà trừng mắt hãy còn đang trách cười Bạch Mạn thấu: “Người! Một cái cô nương gia cũng, cũng không e lệ!”

Bạch Mạn thấu không để ý tới hấn, hãy còn ở nháy đôi mắt khắc khắc khắc khắc mà cười quái dị, tâm hoa kia kêu một cái nhiều đóa khai.

Ân nhân rớt cuộc được như ý nguyện mà cùng Tiên Tôn ở bên nhau, 500 năm gia! Thật là quá không dễ dàng, nàng thật sự làm tốt bọn họ vui vẻ nha nha nha! So chính nàng tìm được như ý lang quân còn muốn vui vẻ nha nha nha!

Phi thúy bị nàng kia quý dị cười cười đến cả người lông tơ đều dựng thẳng lên tới, lại rất sợ nàng sẽ sảo đến trong phòng đang đánh đến lửa nóng hai người, vội vàng duỗi tay liền phải che lại Bạch Mạn thấu miệng.

Bạch Mạn thấu tự nhiên không cam lòng giãy giụa. Vì thế.....

Trời xui đất khiến dưới, bi kịch cứ như vậy đã xảy ra.

Mà lúc này, rớt cuộc kết thúc “Ôn chuyện” Kim Hưu Đào Ngột hai người mở ra cửa phòng, từ trong phòng đi ra.

“..... Gia liền nói tối nay ra tới, nhiều người ** nhiều không phúc hậu!” Đào Ngột mắt nhú lại, cười xấu xa nhiễm khóe môi, ôm Kim Hưu định một lần nữa trở về phòng.

Kim Hưu cũng thực mau từ kinh ngạc ngốc lảng trung hoàn hồn, vô cùng vô tội phúc hậu mà kiến nghị nói: “..... Ngoan đồ nhi, nếu không..... Mang theo tiểu thỏ nhi trở về phòng lại tiếp tục đi? Như vậy lộ thiên lộ mà,

tựa hồ không được tốt..... Đương nhiên, nếu đây là các người tình thú, kỳ thật vi sư cũng là không ngại.....”

Ôm thành một đoàn chính đôi môi tương dán, bốn mắt nhìn nhau, quần áo bất chỉnh, tư thế..... Càng là thiếu nhi không nên phi thúy cùng Bạch Mạn thấu rốt cuộc hoàn toàn thạch hóa.

Đặc biệt là vốn là bị Kim Hưu cùng Đào Ngột làm cho gây thơ mờ mịt đã chịu dẫn dắt phi thúy, đó là cả người cứng đờ sắc mặt bạo hồng, tim đập như là vạn mã tề bôn, âm âm âm mà rung động, chấn đến hẳn đầu một mảnh hỗn loạn, trước mắt chỉ còn lại có Bạch Mạn thấu kia trương tức khắc đỏ bừng tiểu viên mặt.

“Tiên Tôn! Không, không phải như thế lạp ——” hảo sau một lúc lâu qua đi, vẫn là Bạch Mạn thấu trước phản ứng lại đây, vội vàng nhảy dựng lên một phen đẩy ra phi thúy, xa xa mà trạm khai, đỏ mặt kêu to.

“Không sao, không cần ngưng ngừng, bốn tọa minh bạch.” Kim Hưu duỗi tay đánh gãy nàng lời nói, vẻ mặt hiểu rõ hiệp xúc mà cười gật gật đầu, đôi mắt như có như không mà đảo qua sững sờ ở một bên chính vẻ mặt nếu có điều thất trước mắt mê mang phi thúy, trong mắt ý cười càng sâu.

Không nghĩ tới này hai đơn thuần ngay thẳng hài tử một chỗ 500 năm cũng không có đem kia loáng thoáng ái muội kết ra trái cây tới, quả thật là ngốc thật sự. Nghĩ đến phi thúy định là chuyên tâm tu luyện, Bạch Mạn thấu định là khắp nơi chơi đùa đi, hai người lại đều là tâm tư đơn thuần, phản ứng trì độ, này đây vẫn luôn không có gì tiến triển.....

Bọn họ không nóng nảy, thân là bọn họ sư phó nàng chính là xem đến sốt ruột. Vừa lúc..... Thừa dịp lúc này hảo hảo gõ gõ này hai cái tiểu gia hỏa đầu, gọi bọn hắn mau chút thông suốt.

Phi thúy rốt cuộc hồi qua thần, vừa nghe Kim Hưu lời này, tức khắc mặt càng là đỏ lên, tim đập lại nhanh vài phần, hảo tưởng đào cái động toàn đi

xuống hào tránh được này xấu hổ một màn.

Bạch Mạn thấu vội vàng đuổi kịp, đỏ mặt vô cùng ảo não mà ai hô: “Tiên Tôn, ân nhân, các người liền không cần trêu đùa chúng ta lạ! Mới vừa rồi, mới vừa rồi thật sự chỉ là trùng hợp ngoài ý muốn lạ!”

Nàng cũng không nghĩ tới sẽ như vậy a..... Ai nha phá trái tim, người nha không có việc gì nhảy nhanh như vậy làm cái gì! Không phải, không phải bị kia chết cây trúc cấp hôn một cái sờ soạng một chút sao..... Huống chi, huống chi hấn lại, lại không phải cố tình!

Đào Ngột ác liệt mà nhếch miệng cười to, còn muốn khi dễ này đối đầu võ mồm ái muội 500 năm còn chưa kết ra quả tới hoan hỉ oan gia một phen, đột nhiên lại từ chân trời bay tới vài đạo tinh mang, ở trong sân hạ xuống.

Vừa thấy, lại là đã là nghe tin tới rồi Băng Kỳ, cổ nguyệt, Lan Củ cùng Thần Hưu bên người diễm loan.

“Tiểu Kim Nhi, chúc mừng!” Băng Kỳ cười lớn cho Kim Hưu một cái ôm, thuận thế cho nàng bên cạnh người Đào Ngột thật mạnh một quyền, “Tiểu tử thú!”

“Không được ôm, nàng là gia.” Đào Ngột bá đạo nhướng mày, trở tay cũng cho hấn một chút, lại là ý cười đều ở trong mắt.

“Vẫn là như vậy càn rỡ bá đạo, tiểu Kim Nhi, hiện tại đối ý còn tới kịp nha.” Cổ nguyệt cười như không cười mà chế nhạo nói, đi lên trước, đồng dạng cố ý mà ôm ôm thuận tiện cọ cọ Kim Hưu.

“Xú hồ ly, liền sẽ châm ngòi!” Đào Ngột mặt tối sầm, ra vẻ tức giận mà trừng cổ nguyệt liếc mắt một cái, vội vàng kéo qua Kim Hưu, hộ thực dường như ôm vào trong ngực, ngăn cản bọn họ lại động tay động chân.

Cấp ôm một chút đã là xem ở nhiều năm tình cảm thương, còn nghĩ đến tiến thêm thước nhiều ôm một chút? Nhanh chết vừa chết tương đối đơn giản.

“Ta còn không có ôm.” Hồi lâu không thấy Lan Củ nhàn nhạt giương mắt, mang chút thực tiễn thực tiễn ý cười mà lên án nói.

“Còn có ta còn có ta lạ! Tiểu chủ nhân, chủ nhân có việc trong người tới không được, làm điểm nhi tới xem người nha!” Chậm một phách điểm loan ở một bên mãnh chụp cánh, hảo sinh sốt ruột. Nhưng lại đối Đào Ngột lòng có sợ hãi, không dám tới gần, đành phải oa oa kêu to tỏ vẻ bất mãn.

“Lăn! Là gia trọng sinh, lại không phải nàng, muốn ôm cũng nên ôm ta không phải!” Đào Ngột lại là không chuẩn, bá đạo ngang ngược đổ phũ sắc mặt chọc người bật cười.

“Nguyên lai người ở ghen? Tới tới tới, ca ca ôm một cái.....” Băng Kỳ vui vẻ, mở ra đôi tay liền triệu Đào Ngột ôm đi.

“Lăn ——” Đào Ngột giận cười huy quyền tránh thoát.

“Vậy ta ôm đi, tuy rằng người cứng rắn lại xú điểm.” Lan Củ độc miệng không giảm năm đó.

“Chính là, đừng thẹn thùng sao ~” cổ nguyệt phong tao mà xoa xoa tóc, đồng dạng cười quyến rũ thẩu đi lên.

Hãy còn ở xấu hổ mặt đỏ phi thúy cùng Bạch Mạn thẩu cũng là từng người bị đạu cười, lẫn nhau thói quen tính mà liếc nhau lại bay nhanh mà đỏ mặt đừng khai đầu. Liên nhất quán sợ hãi hấn điểm loan thấy vậy, cũng ha ha ha cười đến muốn xông lên đi đùa giỡn một phen.

“Ngoan, không cần ghen, người xem bọn họ cũng là rất đau người.” Kim Hưu cười cong đôi mắt, hảo không vui nhạc mà gia nhập đùa giỡn nam

nhân nhà mình hàng ngũ.

“Đi! Ai muốn bọn họ đau a..... Ta chỉ cần người đau! Chờ buổi tối, nhớ rõ hảo hảo đau ta.....” Đào Ngột vừa tức giận vừa buồn cười, một bên ngăn cản mấy chỉ ma trảo, một bên ghé vào Kim Hưu bên tai ái muội mà tà ác mà thối khẩu khí.

Kim Hưu bình tĩnh cười, lén néo hăn eo, hung hăng nhìn một phen.

Hăn tưởng nàng mệt chết ở trên giường đúng không!

Lâu chưa gặp nhau mọi người rất cuộc gặp lại, đại gia vui đùa âm ỉ qua đi liền ngồi xuống, hàn huyền một ít này 500 năm tới phát sinh sự tình, cảm khái một chút nhân sự biến hóa lúc sau, rốt cuộc nói đến này 500 năm tới vẫn luôn gác ở mấy người trong lòng nặng trĩu kia kiện đại sự.

“Gần nhất, thiên từa có từng đi đi tìm người?” Nói đến chuyện này, Băng Kỳ khẽ nhíu mày, nghiêng đầu nhìn về phía Kim Hưu.

“Tựa hồ mấy tháng trước đi, hăn đi khu rừng Hắc Âm xem qua ta. Như cũ cho ta mang theo chút ‘ ăn vặt ’.” Kim Hưu trên mặt ý cười hơi liêm, trong mắt hiện lên một mạt hàn băng.

“Thật có lòng.” Cổ nguyệt xả môi cười quyến rũ, lại là ý cười không đạt đáy mắt.

“Đừng lại chỗ đó trong chốc lát cười lạnh trong chốc lát đánh đố, hảo hảo cấp gia trước nói nói thiên từa kia hỗn đản lại làm cái gì, làm gia làm rõ ràng trạng huống trước!” Đào Ngột vừa mới mới vừa trọng sinh, cũng không biết này 500 năm phát sinh sự tình, tuy rằng đã nhớ lại kiếp trước việc, nhưng cũng không rõ ràng đệ nhị thể thiên từa làm những chuyện như

vậy, này đây nghe được không hiểu ra sao, không khỏi không kiên nhẫn chen vào nói nói.

Một bên phi thúy cùng Bạch Mạn thẩu cũng là sừng sốt, dựng lên lỗ tai. Bọn họ cũng không biết!

“Kia, vẫn là người tới nói đi.” Bằng Kỳ cười tùm tùm mà quay đầu nhìn về phía Kim Hưu, không dấu vết mà lui ra phía sau một bước.

Cổ nguyệt cùng Lan Củ cũng là hai chân vừa thu lại, theo sát sau đó lui ra phía sau một bước.

“..... Kỳ thật các người hai cái đều là cổ nguyệt đồng tông đi!” Cười như không cười mà quét động tác nhất trí ba người liếc mắt một cái, Kim Hưu vừa tức giận vừa buồn cười mà phi nhõ nói. Biết nói xong sự tình chân tướng Đào Ngộ nhất định sẽ bạo nộ liền lập tức trộm trốn xa tránh đi, thật là phản ứng thật nhanh hảo sinh xảo trá..... Này ba con hồ ly thật sự quá mức khôn khéo!

Bằng Kỳ ưu nhã thản nhiên mà nghiêng đầu nhìn trời, chỉ cười không nói. Cổ nguyệt lạnh lạnh cười quyến rũ, Lan Củ đạm nhiên không nói. Chỉ có tâm tư đơn thuần đầu đơn giản phi thúy cùng Bạch Mạn thẩu đầy mặt nghi hoặc, nghe được không hiểu ra sao.

“Chính là.....” Kim Hưu ấp ủ một chút, đem những cái đó phát sinh ở hắc ám sâm Đào Ngộ còn không biết sự tình nhất nhất nói đến.

“Mới đầu chúng ta cũng chỉ là hoài nghi, vẫn chưa khẳng định, nhưng sau lại hẳn mỗi lần tới xem ta, ta liền cẩn thận quan sát, rốt cuộc dần dần khẳng định, chúng ta suy đoán vô cùng có khả năng là đúng. Vì thế cùng bọn họ mấy cái thương lượng lúc sau, chúng ta quyết định tương kế tựu kế. Ta làm hẳn cho rằng ta thật sự ăn xong vài thứ kia, dần dần mất đi về trí nhớ của người. Tính lên, này 500 năm sau hiện tại, ta hẳn là là hoàn toàn quên mất người mới là. Mà bọn họ mấy cái còn lại là đi tìm năm đó những cái đó

chuyện này cùng hẳn có quan hệ chứng cứ..... Chỉ là tâm tư của hẳn thật sự quá kín đáo, nhiều năm như vậy cũng không có tra ra cái gì hữu dụng đồ vật.....” Cuối cùng, Kim Hưu dứt lời, thở dài.

Đối với thiên đường như hành động, nàng vẫn luôn có chút vô pháp tiêu tan. Nàng trước sau không thể tiếp thu, như vậy một cái nhìn ôn nhu từ bi, lòng mang thương sinh người, thế nhưng sẽ ở sau lưng làm như vậy đáng sợ sự tình. Nàng thật sự không hy vọng thật sự nào một ngày nhìn đến hẳn sa đọa thành ma, vạn kiếp bất phục.

Nhớ tới sự tình trước kia lúc sau, nàng tự nhiên cũng nhớ lại về chính mình cùng hẳn hết thảy. Nàng cũng rất cuộc biết chính mình vì cái gì không có quên mất Băng Kỳ bọn họ ngược lại quên mất hẳn.

Tưởng tượng đến những cái đó chuyện này, Kim Hưu trong lòng lại là thở dài, có chút không thể nói tới ảm đạm cảm xúc bò lên trên trong lòng.

Tác giả có lời muốn nói: Anh anh anh, đình nấp nôi tới sám hối! Hôm qua đầu vừng đổi mới, bởi vì..... Hoan đặc diệt lại bị cảm! Các loại lưu mũi thủy các loại đầu đầu đầu vừng du! TT rõ ràng phía nam mới là ta sinh sống hai mươi năm địa phương, vì mao hiện tại lại như vậy không thích ứng a! Nhân gia xuyên tam kiện, ta lại xuyên sáu kiện.....TT này rất cuộc là cái nào mở ra phương thức làm lỗi? Anh anh, cầu thân nhóm thông cảm, thực xin lỗi, thỉnh không cần đại ý mà quất đánh ta đi!

Nghiệt Đồi [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

58 Tương Kế Tựu Kế

--

Tương kế tựu kế

Tưởng tượng đến những cái đó chuyện này, Kim Hưu trong lòng lại là thờ dài, có chút không thể nói tới âm đạm cảm xúc bò lên trên trong lòng.

Khi đó, thiên tựa sơ bái ở nàng sư phó môn hạ, bởi vì thiên tử thân phận hàng không thành nàng sư huynh. Lúc đó nàng tuổi thượng tiểu ái giận dữ, lại bởi vì vẫn luôn muốn một cái có thể khi dễ sư đệ lại không như nguyện, trong lòng đối thiên tựa gần nhất liền thành nàng sư huynh cảm thấy không vui cực kỳ.

Vì thế, nàng thực ấu trĩ mà trước mặt người khác nàng đối hẳn cung kính hiền lành, người sau liền mắt lạnh lấy đũa, lấy biểu đạt ra bản thân đối hẳn bất mãn với chán ghét.

Nhưng thiên tựa chẳng những không để ý nàng ác liệt thái độ, ngược lại lại bắt đầu đối nàng mọi cách hảo.

Mang nàng chuẩn êm đi ra ngoài chơi, cho nàng trộm mang đồ ăn vặt ăn, thế nàng gánh tội thay bị sư phó tấu..... Hẳn luôn là cười đến rất đẹp mà đối với nàng nói “Không sợ, có sư huynh ở phía trước thế người chống đỡ đâu.”

Nàng dần dần mà rốt cuộc vô pháp tiếp tục chán ghét hẳn, ngược lại chậm rãi thật sự đem hẳn trở thành yêu thương chính mình ca ca.

Đó là một đoạn rất tốt đẹp niên thiếu thời gian. Nàng cũng từng cho rằng, bọn họ có thể làm cả đời huynh muội.

Chính là có một ngày, Thiên Đế lại đột nhiên hạ chỉ vì nàng cùng thiên từa tứ hôn.

Cái này không hiểu ra sao tin tức chấn đến nàng ngây dại, khi đó nàng cùng Phượng Minh đã là lưỡng tình tương duyệt, đánh nhau đánh ra tương hứa lời hứa tới nha, nàng như thế nào còn có thể gả cho thiên từa đâu?

Khi đó nàng tưởng, trong đó chắc chắn có cái gì hiểu lầm, vì thế liền đi tìm thiên từa, muốn cho hắn cùng chính mình cùng đi cùng Thiên Đế nói rõ, hai người bọn họ chi gian chỉ có huynh muội tình lại không có tình yêu nam nữ.

Nhưng ai ngờ, nghe xong nàng một phen lời nói lúc sau, thiên từa lại cười.

Cười đến thực khổ thực áp lực.

“Người hảo trì độn..... Kim Nhi. Nhiều năm như vậy tới, người liền thật sự một chút cũng không cảm giác được ta đối với người tình ý sao? Rõ ràng..... Ta yêu người, ái so với hăn sớm, ái so với hăn lâu.”

Hắn ách giọng nói hỏi lại nàng, trước nay ôn nhu khiêm tốn trên mặt lần đầu tiên nhiễm đau đớn cùng khói mù.

Nàng như là bị sét đánh quá giống nhau ngây người, kinh ngạc khiếp sợ mà nhìn hắn, cơ hồ hoài nghi chính mình xuất hiện ảo giác.

“Thực xin lỗi, ta sẽ không cùng người đi gặp đế phụ. Kim Nhi, ta không nghĩ miễn cưỡng người, chính là..... Ta cũng không nghĩ làm chính mình lại hối hận một lần. Từ trước là ta quá tự tin, cho rằng ta vẫn luôn canh giữ ở bên cạnh người đem người phụng ở lòng bàn tay, người liền sẽ minh bạch ta, liền sẽ là thuộc về ta. Nhưng..... Hiện tại, Kim Nhi, ta chỉ cần một cái

đến trẻ cơ hội, ta nhất định, nhất định sẽ so với hẳn đối với người hảo.” Cuối cùng, hẳn giãy giụa mà liếc nhìn nàng một cái, dứt khoát xoay người rời đi.

Sau lại, là biết được này tin tức Phượng Minh giận mặt tìm được rồi thiên tựa, tóm hẳn ưng thuận thoát nhìn vô cùng ấu trĩ lại cũng lại thực trọng thực trầm lời hứa: Ai thua ai liền từ bỏ Kim Nhi.

Nàng bỗng không muốn chính mình bị coi như một cái tiền đặt cược, huống chi chính mình đối thiên tựa vốn là đều không phải là nam nữ chi ái, nàng tâm chỗ hệ Phượng Minh, Phượng Minh làm sao cần cùng thiên tựa tranh đoạt?

Nhưng, không đánh không được. Không đánh, Thiên Đế liền sẽ không cam tâm tình nguyện mà thu hồi tứ hôn ý chỉ, không đánh, nàng nhất định phải phải gả cho thiên tựa, nếu không đó là cãi lời thiên mệnh, liên lụy chính là toàn bộ tộc nhân, còn khả năng khiến cho Minh giới cùng Thiên giới chiến tranh.

Nàng không thể, làm không dậy nổi, cũng không muốn làm như vậy tội nhân.

Đó là một hồi huyết chiến.

Thiên giới Thái Tử cùng Minh giới Thái Tử giao chiến ba ngày, đánh đến lưỡng bại câu thương, cuối cùng là Phượng Minh gắt gao chống đỡ, nhất chiêu thắng hiểm.

Nàng bị cả người là thương lại đầy mặt cuồng ngạo đặc ý chi khí Phượng Minh ôm rời đi. Phía sau, thiên tựa tắm máu nằm trên mặt đất, biểu tình khóe mũi thống khổ, hồi bại bất kham.

Kia biểu tình, cũng không biết như thế nào, liền đột nhiên giáo nàng tâm run lên, tràn đầy dự cảm bất tường.

Quả nhiên hai ngày sau, dự cảm trở thành sự thật.

Thiên tựa trọng thương, hình như có không trị chi tượng. Thiên Đế giận dữ, hạ lệnh đuổi bắt “Cố tình mưu hại thiên tử, ý đồ mưu phản” Minh giới Thái Tử Phượng Minh.

Thiên giới cùng Minh giới xưa nay liền không thể nào tốt quan hệ tức khắc lâm vào giương cung bạt kiếm nguy cấp thời khắc. Mà nàng còn lại là đi theo Phượng Minh về tới Minh giới.

Ai cũng không nghĩ tới, nàng thế nhưng sẽ ở cùng Phượng Minh thành thân ngày đó, đột nhiên ly hôn chú phát tác, thân thủ giết chính mình người yêu.

Theo sau thanh tỉnh nàng đau đớn muốn chết, sống không bằng chết, mấy phen lăn lộn xuống dưới, gần như điên khùng.

Nàng mẫu thân Thần Hưu cùng Băng Kỳ Lan Củ bọn họ sợ nàng tự mình hại mình, lần nữa uy nàng uống xong canh Mạnh bà, ý đồ làm nàng lập tức quên mất này xẻo tâm thực cốt giống nhau đau đớn, trước an tĩnh lại. Nhưng, lại nhiều canh Mạnh bà cũng vô pháp ngăn cản nàng lần nữa mà nhớ tới mà Phượng Minh, lần nữa mà lập lại lâm vào kia cực hạn trong thống khổ.

Sau lại, nàng mẫu thân Thần Hưu rốt cuộc không có cách nào, cho nàng hạ kia bóng đèn, đem nàng vây ở bên trong, cũng cho nàng vì canh Mạnh bà, hy vọng nàng có thể quên nhớ những cái đó thống khổ chuyện cũ.

Nàng cùng nhau quên mất thiên tựa. Bởi vì thiên tựa cùng này đoạn thống khổ hồi ức này đây nhân quả hình thức liên hệ ở bên nhau.

Nghĩ vậy nhi, Kim Hưu nhột nhạt thở dài, trong lòng ngũ vị trần tạp.

Nàng cảm tạ hẳn khuynh tâm lấy đãi, cũng cảm tạ hẳn mọi cách chiếu cố, nhưng, nàng cũng không yêu hẳn, này miễn cưỡng không tới. Nếu hẳn thật

sự như vậy luẩn quẩn trong lòng, một hai phải cưỡng cầu mà làm ra này đó đáng sợ sự tình, kia hẳn cái gọi là ái, thật là quá gọi người sợ hãi.

Kim Hưu nói xong, đầy đất quý dị trầm mặc.

Đại gia đều là không hện mà cùng mà dùng khước mắt trộm mà liếc hướng Đào Ngột.

“Sau lưng tới âm..... Hảo! Thật tốt! Gia này liền đi làm thịt hẳn!” Nếu trên trán gân xanh không có thành thạch nhảy lên, trong tay nắm tay không có nắm chặt muốn chết chết hẳn, sắc mặt không có xanh mét dữ tợn, ngữ khí không có nghiêng răng nghiêng lợi tràn ngập làm cho người ta sợ hãi sát ý, Đào Ngột trạng thái thoát nhìn vẫn là thực bình tĩnh thực an tường.

“Dừng!” Kim Hưu vội vàng dè lại khí giận không giảm hẳn, thần sắc nghiêm túc, “Hẳn dù sao cũng là Thiên Đế nhi tử, nếu thật sự không minh bạch chết ở người trong tay, sẽ rước lấy Minh giới cùng Thiên giới đại chiến. Hơn nữa, ta cũng hy vọng tìm được càng nhiều hữu lực chứng cứ, tìm được chân tướng, để tránh oan uổng người tốt.”

“..... Như thế nào tìm? Kia hồn trưởng giáo hoạt thật sự.” Đào Ngột nghe vậy, trầm mặc hồi lâu, đáng sợ âm lãnh thần sắc lúc này mới hoãn lại đi một chút, thật mạnh hừ lạnh một tiếng nói.

Kim Hưu thấy vậy bật cười, biết hẳn chỉ là nhất thời phẫn nộ quá mức đều không phải là không đầu óc, liền nhẹ nhàng vỗ vỗ hẳn tay trấn an nói: “Dừng tức giận, đừng tức giận, chúng ta này không phải suy nghĩ sao. Hẳn dám âm chúng ta, ta định là không tha cho hẳn.”

Đào Ngột nghe vậy, lúc này mới ôm chầm nàng hung hăng hôn một cái: “Hảo, đánh chết ta giúp người chôn.”

“Kỳ thật nhiều năm như vậy tới điều tra cũng không hẳn vậy đều là vô dụng phát hiện. Ít nhất, chúng ta đã có thể xác định lúc trước Đào Ngột trên

người mê tâm trùng cùng những cái đó ăn vật trung vong ưu trùng đều cùng hẳn có quan hệ.” Bạng Kỳ đột nhiên nhướng mày nói.

“Nói như thế nào?” Lan Củ nghiêng đầu nhìn về phía hẳn.

“Đầu tiên, theo Kim Nhi theo như lời, hẳn mỗi lần đi xem nàng khi, đều sẽ hỏi trước lần trước cho nàng mang ăn vật ăn xong không, sau đó đối Kim Nhi cố ý biểu hiện ra ngoài mất trí nhớ biểu hiện một chút không có cảm thấy kinh ngạc. Nay thuyết minh, hẳn rõ ràng là biết kia ăn vật bên trong có vong ưu trùng. Sau đó, mấy ngày trước đây, Thanh Linh hồi báo, trừ ma kính đối với thiên tựa là lúc sinh ra phản ứng, ta ở trừ ma kính nhìn đến hẳn trên người như ẩn như hiện quanh ma khí. Nay thuyết minh, thiên tựa xác thật cùng Ma giới có liên hệ. Ma giới bị nhốt với dưới nền đất không được mà ra, lấy thiên đường như năng lực, trừ phi hẳn tự nguyện, nếu không có thể có ai có cái kia bản lĩnh có thể ở hẳn trên người trung hạ ma khí.”

“..... Nói như vậy, hẳn thật sự cùng Ma giới làm giao dịch?” Kim Hưu nhíu mày, đáy mắt cảm xúc thực phức tạp.

Trừ ma kính nãi đánh rơi nhiều năm thượng cổ thần vật, là Thanh Linh ngẫu nhiên đến chỉ chí bảo, nó là chỉ đối Ma giới hơi thờ có phản ứng, có thể chiếu ra sở hữu thân triền Ma giới hơi thờ người. Mà phi Ma giới người trong trên người nếu là quần lên ma khí, kia chỉ có một loại tình huống, chính là hẳn cùng Ma giới mọi người làm cái gì giao dịch, được đến Ma giới thứ gì. Lúc này mới sẽ nhiễm Ma giới ma khí, bị trừ ma kính sở nhìn đến.

“Không có vài người có thể đem kia mê tâm trùng cùng vong ưu trùng mang ra Ma giới, hẳn vừa lúc là mấy người kia trung chi nhất.” Cổ nguyệt lười nhác mà lấy tay căng đầu, mũi hoặc con người hiện lên một mặt hàn quang.

“Kia..... Chúng ta kế tiếp như thế nào làm?” Vẫn luôn cảm không thương lời nói diễm loan rớt cuộc thành công mà tiếp thương lời nói, không khỏi hưng phấn, rõ ràng thực nghiêm túc vấn đề bị nó hỏi đến như thế nào nghe như thế nào như là chờ mong.

Băng Kỳ mấy người liếc nhau, lại chỉ là đồng thời trong lòng hiểu rõ mà không nói ra mà cười, cũng không đáp lại.

“Tương kế tựu kế.” Đào Ngộ mắt nhú lại, thật mạnh hừ lạnh nói, trong mắt sát khí bính hiện.

“Ân?” Bị này chấn động tin tức chấn trụ, lúc này vừa mới mới vừa phản ứng lại đây Bạch Mạn thấu mê mang mà nhìn hẩn một cái, vô ý thức mà rầm rì một tiếng.

“Sao, như thế nào tương kế tựu kế?” Phi thúy cũng là rớt cuộc đỉnh một trương tràn ngập kinh hãi khuôn mặt tuần tú lấy lại tinh thần, lấp bắp mà nhắc tay hỏi. Thiên tựa điện hạ cư nhiên..... Cư nhiên như vậy hư! Quả thực đây là trong truyền thuyết mặt người dạ thú, mặt người dạ thú sao!

“Thiên tựa phải đối Đào Ngộ xuống tay, lại muốn hủy diệt Kim Nhi về Đào Ngộ ký ức, thực rõ ràng chính là không cam lòng Kim Nhi yêu chính là người khác, cho nên chơi thủ đoạn muốn đem Kim Nhi đoạt qua đi. Hiện tại Đào Ngộ thành công trọng sinh, hẩn sợ là lại phải có một đoạn nhật tử ăn không ngon, ngủ không yên. Cái gọi là tương kế tựu kế, đó là muốn Kim Nhi tiếp tục ở trước mặt hẩn làm bộ không hề nhớ rõ Đào Ngộ, kêu hẩn lại ôm hy vọng lại thấp thỏm bất an. Lần này dưới tình huống, vì hoàn toàn chặt đứt nỗi lo về sau, hẩn chắc chắn lại đối Đào Ngộ ra tay, nhổ cỏ tận gốc. Chúng ta bày trận, chỉ cần hẩn ra tay, không sợ bắt được không hữu lực chứng cứ.” Băng Kỳ hảo tâm mà cấp này mấy cái phản ứng trì độn tiểu bối giải thích, cười đến hảo sinh ưu nhĩ thân thiết.

Phi thúy cùng Bạch Mạn thấu tức khắc lông tơ một dựng. Phi thúy: Tiểu diện hồ a tiểu diện hồ. Bạch Mạn thấu: Cáo già a cáo già.

“Sách, thật phiền toái. Chi bằng trực tiếp trao lại đây lột da rút gân xong việc.” Đào Ngộ trợn trắng mắt, tàn nhẫn cười dữ tợn.

Phi thúy cùng Bạch Mạn thấu dựng thẳng lên lông tơ run lên. Phi thúy: Bạo ngược cuồng a bạo ngược cuồng. Bạch Mạn thấu: Nam nhân vị a nam nhân vị.

“Kia kế tiếp, liền tạm thời lấy bất biến ứng vạn biến đi.” Cổ nguyệt sung sướng mà cười, môi đỏ biên treo lên, lại tràn đầy tàn nhẫn hàn ý.

Đào Ngộ hoặc là nói Phượng Minh cùng Kim Hưu, đó là bọn họ muội phu cùng muội muội, quản hãn là Thiên Đế nhi tử vẫn là ai, vì bản thân chi tư như thế đê tiện lấy đãi, làm hại hai người bị chịu tra tấn, bọn họ mấy cái thân là ca ca, chỗ nào có thể ngồi xem mặc kệ. Không hảo lén tóm được giết, như vậy, chơi chơi tìm chứng cứ như vậy quang minh chính đại trò chơi, cũng là không sao. Nhật tử nhảm chán, quyền coi như tiêu khiển, cũng hảo.

Nhưng vào lúc này, chân trời đột nhiên bay tới một đạo thần thánh bạch quang. Mọi người nghiêng đầu vừa thấy, lại thấy là nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, thiên tựa một bộ bạch y vôi vàng mà đến.

Trên mặt, mang theo nhất quán ôn hòa thiện ý tươi cười cùng một tia mảy không thể thấy, khói mù

Tác giả có lời muốn nói: Vạn eo, rải tới hoa hoa ở nơi nào ~

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

59 Tụ Chúng Diễn Kịch

--

Tụ chúng diễn kịch

Khóe mắt thoáng nhìn thiên tựa ưu nhã mà phi thân dừng ở trong viện chậm rãi mà đến, Kim Hưu mặt mày mấy không thể thấy mà vừa động, đối diện Đào Ngột mặt bỗng chốc nhiễm nhợt nhạt xa cách cùng hoang mang.

Đào Ngột còn lại là khuôn mặt tuấn tú nháy mắt trầm xuống dưới, thối hoặc sắc mặt thoát nhìn tựa hồ phần nộ lại thương tâm.

Còn lại mọi người hoặc im miệng trầm mặc, mặt lộ vẻ trầm trọng, hoặc mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, không làm phản ứng.

Nhìn đến Kim Hưu bên người Đào Ngột, thiên tựa đôi mắt hơi co lại, theo sau lộ ra nhợt nhạt tươi cười hướng tới mọi người đón đi lên: “Các người đều tới.”

“Gặp qua thiên tựa điện hạ.” Ở đây mấy người trừ bỏ Đào Ngột ở ngoài đều là các hoài tâm sự mà gật đầu hô.

“Không cần đa lễ.” Thiên tựa khoanh tay mà đến, thân hình ưu nhã đạm nhiên. Hẩn ngênh hướng Kim Hưu, mắt hàm nhợt nhạt thâm tình, “Kim Nhi, ta vừa nghe nói người đã từ cùng hắc ám đầm lầy trở về liền lập tức chạy đến. Chúc mừng người, thành công mà đem Đào Ngột cứu về rồi.”

Dứt lời, triều Kim Hưu bên cạnh người Đào Ngột gật gật đầu, “Chúc mừng trọng sinh.”

“Chúc mừng? Là tiệc nuôi đi.” Đào Ngột thật mạnh hừ lạnh một tiếng vắn khai đầu, không chút nào che dấu chính mình đối hẳn chán ghét. Dù sao đương hẳn là Phượng Minh thời điểm, cùng hẳn cũng là vừa thấy mặt liền sẽ đỏ mắt đối thủ một mất một còn tình địch, hiện tại nếu khôi phục trước mấy đời ký ức, tự nhiên cũng không cần lại giả mù sa mưa mà làm bộ làm tịch.

“Sư huynh, người cũng tới.” Kim Hưu sắc mặt hơi hơi vui vẻ, lộ ra nhàn nhạt tươi cười, đứng dậy nghênh hẳn ngồi xuống, ngay sau đó căn căn môi, hơi mang tức giận hoang mang mà xem xét Đào Ngột nói, “Như thế nào sư huynh..... Cũng biết cái này vô lễ gia hỏa là ai sao?”

Thiên tựa vi lãng, rũ mắt tàng thu hút để cảm xúc, sau một lúc lâu mới dường như phản ứng lại đây giống nhau, phức tạp kinh ngạc mà nhìn về phía nàng: “Người..... Người không nhớ rõ hẳn là ai?”

Kim Hưu mê mang hoang mang mà ngẩn người, ngay sau đó mới “Ân” một tiếng lắc đầu, cúi đầu.

Một bên Đào Ngột vốn là đen nhánh mặt càng là hắc trầm một phen, đặt ở bên cạnh người song quyền cũng là dùng sức nắm chặt, gân xanh bạo khởi.

“Tuy rằng thực không thể tưởng tượng, nhưng Kim Nhi xác thật đem Đào Ngột đã quên. Chúng ta cũng là vừa rồi mới phát hiện chuyện này, chính tự ở bên nhau tìm nguyên nhân đâu.” Băng Kỳ thở dài, rũ xuống mí mắt, che lại hơi hơi chớp động đôi mắt.

“Như thế nào sẽ? Không phải đã lại lần nữa phá vỡ năm đó canh Mạnh bà nhớ tới sự tình trước kia sao? Như thế nào lại đã quên..... Không đúng, người mới vừa rồi kêu ta ‘sư huynh’, người là nhớ rõ ta?” Thiên tựa nghe thấy chính mình ngực lao nhanh phập phồng tim đập, như nhau nổi trống. Hẳn muốn hảo dụng lực hảo miễn cưỡng, mới có thể khống chế được cơ hồ muốn dâng lên mà ra kỳ ký cùng vui sướng.

Hắn không cần khác, chỉ cần một cái cơ hội. Chỉ cần một cái cơ hội làm nàng đã quên Đào Ngộ hoặc là nói Phượng Minh. Chỉ cần nàng đã quên, lúc này đây, hắn sẽ sớm một chút nói ra chính mình tâm ý, sớm một chút nói cho chính nàng cỡ nào cỡ nào ái nàng, ái nàng bao lâu bao lâu. Hắn sẽ bồi nàng, sẽ hảo hảo thủ nàng, đối nàng trăm ngàn lần hảo, làm nàng hoàn toàn đã quên Phượng Minh, chỉ cô đơn thuộc về hắn một người.

“Nhớ rõ nha, người là thiên tỵ sư huynh sao.” Kim Hưu nhìn về phía hắn, gật đầu.

“Nàng nhớ rõ chúng ta mọi người, cô đơn không nhớ rõ Đào Ngộ. Ngay cả Phượng Minh, nàng cũng không nhớ rõ.” Lan Củ nhàn nhạt mà quét thiên tỵ liếc mắt một cái, nói được thực thản nhiên, thực phức tạp, thực..... Gọi người tin phục.

“Chẳng lẽ là Đào Ngộ trọng sinh yêu cầu cái gì đại giới? Vẫn là nói hắc ám đâm lầy ra chuyện gì? Như thế nghĩ đến, mấy tháng đi xem nàng là lúc, tỵ hồ liền có chút không thích hợp. Khi đó nàng tỵ hồ liền có chút không biết chính mình đang làm những gì, vì ai mà làm, nhưng lời nói hàm hồ, cũng không rõ ràng, ta liền cho rằng này tiểu Kim Nhi lại là bướng bỉnh tính khởi, cùng ta đậu nháo, liền chưa từng chú ý. Chưa từng tưởng nàng lại là thật sự ở dần dần quên Phượng Minh, hoặc là nói Đào Ngộ.” Cổ nguyệt cũng là có chút buồn rầu mà nhìn xem Đào Ngộ, rụt rụt bả vai, yêu mị khuôn mặt hơi hơi suy sụp hạ, dường như lại tự trách lại bất đắc dĩ.

Diễn kịch? Đây chính là hắn sở trường đặc biệt, cần thiết tới một phát!

“Đối gia đối gia, nói như vậy thật sự có điểm cảm giác! Lần trước ta cùng chết cây trúc đi xem Tiên Tôn thời điểm, Tiên Tôn tỵ hồ thật sự liền có điểm không thích hợp! Nàng cư nhiên còn hỏi chúng ta trên tay nàng nâng chiêu hồn tháp là ở vì ai chiêu hồn đâu! Chúng ta, chúng ta lúc ấy cũng cho rằng Tiên Tôn là ở cùng chúng ta nói giỡn.....” Một bên nhi yêu nhất xem náo nhiệt Bạch Mạn thấu quyết đoán hưng phấn, vội vàng xoa đôi mắt biên

“Nghẹn ngào” biên tự trách nói. Nói xong còn dùng sức nhìn bên cạnh người phỉ thúy một phen, tự trách lại ủy khuất, “Có phải hay không!”

“Ách, là, đúng vậy.....” Phỉ thúy mặt một thanh, chụp bay Bạch Mạn thẩu móng vuốt, đau đến khuôn mặt vặn vẹo, nhân nói dối lại có chút khuôn mặt nóng lên, hơn nữa sợ chính mình biểu hiện không hảo lòì, không khỏi càng thêm sợ hãi xấu hổ chút.

Thiên tựa nhìn chính vô cùng tự trách xấu hổ phỉ thúy, trong lòng sáng ngời, Băng Kỳ bọn họ mấy cái xưa nay xảo quyết, xa không bằng này thuần thiện phỉ thúy tới đáng tin cậy. Nếu hẳn đều là nói như thế, kia hẳn là sẽ không có giả. Huống chi, kia vong ưu trùng như vậy lợi hại, không người có thể giải.....

“Này, hảo kỳ quái hiện tượng. Các người trước không cần cấp, đái ta trở về tra tra sách cổ, có lẽ có thể tra ra cái gì mặt mày.” Thiên tựa duỗi tay, vỗ vỗ Kim Nhi vai, ôn nhu an ủi nói.

“Buông ra người móng vuốt.” Đào Ngột ánh mắt như nhận, hung hăng đâm vào hẳn đặt ở Kim Hưu bả vai trên tay, đồng thời một phen ôm chầm Kim Hưu, chiếm hữu tính mà hừ lạnh một tiếng.

Thiên tựa thần sắc không thấy xấu hổ tức giận, vẫn như cũ hiền lành ưu nhã. Hẳn không để bụng mà cười cười, ngữ khí lại chột lạnh băng: “Ta biết Kim Nhi đã quên người người rất khó chịu, nhưng giận chó đánh mèo, tựa hồ đều không phải là Minh giới Thái Tử phong độ đi.”

Đào Ngột nghe vậy càng giận, sắc mặt càng khó nhìn một phen, lãnh ngạo mà liếc hẳn: “Nàng là gia nữ nhân. Từ trước là, hiện tại là, về sau cũng sẽ là. Ta biết người những cái đó tiểu tâm tư, nhưng, chỉ cần có gia ở, người tuyệt đối sẽ không có cho dù là một chút cơ hội. Cho nên, người tốt nhất nhân lúc còn sớm hết hy vọng.”

Thiên đường như thần sắc cũng là lạnh lùng, nhìn Đào Ngột trong mắt niễm một tia hàn băng, vừa định leng keng hữu lực mà mượn cơ hội này đối Đào Ngột tuyên chiến, Kim Hưu lại đột nhiên từ ngốc lảng trung hoàn hồn, một phen đẩy ra Đào Ngột ôm chính mình tay, một phản tay “Bang” mà một tiếng cho hẵn một cái bàn tay.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Đào Ngột hung ác nham hiểm mà trừng mắt Kim Hưu, khó nén trong ánh mắt khiếp sợ thương tâm, giọng nói khàn khàn cắn răng bài trừ mấy chữ: “Người đánh ta?”

“Ta..... Ai làm người vô lễ, đột nhiên ôm, ôm lấy ta, ta, ta đây là theo bản năng tự nhiên phản ứng.....” Bị Đào Ngột kia bị thương ánh mắt xem đến có chút trong lòng chột dạ, Kim Hưu bỏ qua một bên đầu, nhược nhược mà nhu chiếp nói.

Đào Ngột hung hăng trừng mắt nàng, trừng mắt nhìn hồi lâu, cuối cùng là nghẹn đầy mình khí nhi, một quyền huy hạ, hung hăng tạt nát trước mắt bàn đá, ở đây trời bàn đá bột phấn trung hóa thành một đạo sắc bén khói đen tia chớp rời đi.

Nhìn Đào Ngột rời đi thân ảnh, mọi người đều là thở dài, thiên tựa đôi mắt hơi lóe, như suy tư gì mà quét về phía Kim Hưu, lại thấy Kim Hưu đột nhiên khom lưng che lại ngực, nhả lại mày đẹp: “Ta.....”

“Làm sao vậy Kim Nhi?” Thiên tựa vội vàng đỡ lấy nàng, mặt lộ vẻ lo lắng.

“Ngực đột nhiên đau.....” Kim Hưu hoang mang mà cúi đầu, nhìn chính mình ngực, có chút khó hiểu mà đăm đăm.

“Sẽ đau lòng? Đây là không phải thuyết minh..... Tiên Tôn cũng không có đem ân nhân quên đến không còn một mảnh? Nàng trong tiềm thức, vẫn là

có chút nhớ rõ ân nhân? Cho nên mới sẽ ở chốc đến ân nhân khổ sở lúc sau lại chính mình đau lòng!” Đột nhiên nhớ tới mới vừa rồi đại gia thương nghị khi nói muốn cho thiên tựa “Đã ôm hy vọng lại bất an thấp thỏm”, Bạch Mạn thấu đôi mắt bỗng sáng ngời, trong lòng cười gian nhắc tay kính hô.

Làm nàng tăng thêm tăng thêm củi lửa, trợ hỏa thế lớn hơn nữa đi ha ha!

“Ân, có đạo lý! Đi, chúng ta này liền từng người trở về, tra tra trong đó rốt cuộc ra cái gì sai lầm, trợ giúp Kim Nhi sớm chút nhớ tới. Bằng không, ta xem Đào Ngột tên kia chính là sẽ thật sự điên mất.” Băng Kỳ khen ngợi mà quét Bạch Mạn thấu liếc mắt một cái, nhú chặt mày bông ra, dẫn đầu đứng lên.

“Hảo.” Lan Củ cùng cố nguyệt cũng đứng lên, “Phỉ thúy, màn thầu, các người hảo hảo chiếu cố Kim Nhi.”

“Là, Tiên Tôn.” Phỉ thúy cùng Bạch Mạn thấu liên tục gật đầu.

“Các người, này liền đi rồi?” Kim Hưu tự đột nhiên đau đớn trung hoãn lại đây, có chút không rõ nguyên do mà nhú nhú mày, mắt nhi một nghiêng, môi đỏ nhẹ dẫu, “Ta này rốt cuộc là làm sao vậy? Vừa mới cái kia kỳ quái gia hỏa thật là ta đã từng ái nhân sao? Chính là ta như thế nào một chút cũng không nhớ rõ..... Các người không phải là cùng chơi ta đâu đi?”

“Tự nhiên không phải. Người đừng vội, chúng ta sẽ nghĩ đến biện pháp làm người nhớ tới. Hiện tại, người ngực còn đau phải không?” Thiên tựa đột nhiên mở miệng, ôn nhu cười nhạt vỗ vỗ nàng bả vai an ủi nói. Giấu ở tay áo một cái tay khác, lại sớm đã là nắm chặt chặt muốn chết, gân xanh bạo khởi.

“Chúng ta cũng liền thôi, phỉ thúy sẽ có cái kia lá gan chơi người sao?” Cố nguyệt mỉ nhả nhẹ nhàng một chọn, toàn là nói không nên lời phong lưu tùy ý.

Kim Hưu ách ngôn, quét mắt đem chính mình trở thành lão nương ở sùng bái tôn kính phỉ thúy, tức khắc nhụt chí lại hoang mang mà méo miệng, từng kéo đầu: “Ta đây như thế nào sẽ đột nhiên như vậy.....”

“Đừng nóng vội, chúng ta ở đâu.” Thiên tựa dương môi, nhẹ giọng an ủi.

“..... Ân.” Kim Hưu rũ mắt, nhìn hẩn dừng ở chính mình trên vai tay, trong lòng nhẹ nhàng thở dài.

Cúi đầu nàng không có thấy, thiên tựa nhìn nàng ánh mắt, một mặt màu đỏ tươi lạnh lẽo sát ý bay nhanh mà hiện lên.

Hẩn muốn nàng, mặc dù đại giới là vạn kiếp bất phục. Lúc này đây, cho dù là một chút ít cơ hội, hẩn đều phải toàn bộ chiếm cho riêng mình.

Phỉ thúy là bị một trận áp lực rách nát rên rỉ thanh cấp ngành sinh sinh đánh thức.

Mặt đỏ tai hồng, luống cuống tay chân mà ngồi dậy tới, bay nhanh mà dùng chân đem chính mình chính mình cao cao phòng lên nơi nào đó ngăn trở, hẩn vô cùng xấu hổ mà thở hỗn hển khẩu khí thô, khuôn mặt nhiệt đến cơ hồ muốn thiêu cháy.

Cư nhiên..... Cư nhiên làm như vậy chẳng biết xấu hổ mộng! Hơn nữa, hơn nữa trong mộng cùng chính mình liều chết triền miên, thế nhưng..... Thế nhưng là.....

Tưởng tượng đến trong mộng kia cảnh xuân vô hạn cảnh tượng, phỉ thúy trái tim nhỏ cơ hồ muốn từ trong cổ họng nhảy ra.

Hẩn phỉ thúy, cư nhiên làm mộng xuân!

Bên tai mơ hồ rên rỉ thanh còn ở tiếp tục, dạy hẳn đầu lại nhin không được càng thêm choáng váng một phen, mãi đầu óc đều là mới vừa rồi nhận nhạo mộng xuân cảnh tượng, vô pháp tản ra.

Tác giả có lời muốn nói: Vì kia gì rõ ràng sáng tỏ điểm, kế tiếp kê nam chủ liên đều kê Đào Ngộ ngao, rốt cuộc Phụng Minh là đời trước nữa, hơn nữa hiện tại nam chủ thân mình vẫn là Đào Ngộ thân mình ~

Ân, sau đó, trong nhà sự tình đặc biệt nhiều, gần nhất mỗi ngày đều đau đầu đến muốn chết, đối mới khả năng không như vậy ổn định, hy vọng đại gia thông cảm, ta sẽ tận lực nỗ lực đuổi kịp bước chân.

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

60 Phòng Thượng Hắc Ảnh

--

Phòng thượng hắc ảnh

Trên mặt nhiệt độ theo dõi diện phòng truyền đến ái muội dây dưa thanh không ngừng lên cao, đây mặt đỏ bừng phỉ thúy nhắm mắt, rốt cuộc chịu không nổi đứng dậy chạy ra khỏi phòng, hướng tới sân ngoại thịnh thủy đại thùng gỗ mà đi.

Hắn yêu cầu nước lạnh hạ nhiệt độ!

Một tay đem chính mình tài tiến kia đại thùng gỗ trung, phỉ thúy đông lạnh đến hít hà một hơi, cả người kia chúc người khô nóng lúc này mới giáng xuống đi một chút.

Rơi lệ đây mặt mà ngồi ở thùng gỗ nhìn bầu trời ngôi sao ánh trăng, phỉ thúy lại là phần nộ lại là tu quần.

Đều do sự đệ cái kia đại sắc ma a hỗn đản! Mỗi đến buổi tối liền muốn trộm ẩn vào sự phó trong phòng, quần lấy sự phó làm kia..... Thân mật việc, dạy hắn cái này ngủ ở bọn họ cách vách đáng thương trứng hàng đêm muốn nghe kia ái muội rên rỉ đi vào giấc ngủ, lại mỗi khi tổng bị kia nóng rát thanh âm đánh thức.....

Hắn là cái thành niên hùng trúc tinh a hỗn đản! Liên tính xưa nay thanh tâm quả dục hồn nhiên vô tri, nhưng yêu tinh bản năng còn ở a hỗn đản! Còn như vậy nghe đi xuống hắn nhất định sẽ bởi vì chảy máu mũi quá nhiều, ghen kia gì đừng nhiều chết thẳng căng a hỗn đản!

Chính siết chặt năm tay xanh mặt ở trong lòng mắng kia hỗn đản sư đệ thời điểm, phi thúy trong tầm mắt đột nhiên kinh tủng mà xuất hiện quần áo bất chính Bạch Mạn thấu.

Kia hóa chính xoa mông lung mắt buồn ngủ, nghiêng ngả lão đảo mà từ nhà xí phương hướng mà đến, mượt mà lại vẫn là đột lõm có hứng thú trên người chỉ xuyên hơi mỏng áo lót. Nàng dường như chính nửa ngủ nửa tỉnh, xoa đôi mắt vô cùng mơ hồ mà sờ soạng triều chính mình phòng đi đến.

Ánh trăng tiêu chảy dừng ở nàng trên người, xuyên thấu nàng kia hơi mỏng áo lót, tinh tế mà phác họa ra nàng lả lướt đáng người.....

Phi thúy hầu kết đột nhiên vừa động, thân mình đột nhiên run rẩy. Tiếp theo, hẳn phát hiện chính mình đáng xấu hổ địa tâm vượn ý mã, suy nghĩ bậy bạ!

Trong óc, lại hiện lên mới vừa rồi thật vất vả mới áp xuống đi nhận nhạo cảnh trong mơ, hẳn mê ly mà trừng mắt nhìn Bạch Mạn thấu hồi lâu, sau một lúc lâu mới dường như phản ứng lại đây giống nhau, đột nhiên đem chính mình đầu trát ở trong nước, khóc hào ra tiếng.

“Sư đệ a —— người tha ta đi ——” còn như vậy bị tra tấn đi xuống, hẳn nhất định sẽ sớm già nhất định sẽ!

Này nhất hào, không có làm trong phòng đứt quãng ái muội rên rỉ hoàn toàn đoạn rớt, mà là đem hãy còn là nửa mộng nửa tỉnh gian Bạch Mạn thấu cấp sợ tới mức hoàn toàn thanh tỉnh.

“Ai? Ai ở kia?” Bạch Mạn thấu một cái giật mình tỉnh táo lại, xoa xoa đôi mắt liền tò mò lại cảnh giới mà hướng tới đại thùng gỗ tới gần.

Phi thúy sợ tới mức trái tim nhỏ kinh hoàng, chui đầu vào trong nước chính là căn rằng không ra tiếng, trong đầu lại như sóng biển giống nhau dâng lên mới vừa rồi trong mộng kia phiên vân phúc vũ, thật là kích động cảnh

tượng, lại lần nữa..... Đáng xấu hổ mà lâm vào đáng khinh khô nóng trung.

“Ai ở kia? Cấp cô nãi nãi ra tới! Ta đã thấy người!” Bạch Mạn thẩu càng đi càng gần, phi thúy tâm cũng càng nhảy càng nhanh. Hãn cơ hồ muốn đau khóc thành tiếng, bộ dáng này thật là quá mất mặt quá đáng xấu hổ, chết con thỏ nhìn thấy, nhất định sẽ nhạo báng hãn cả đời!

Không được! Không thể làm nàng nhìn thấy như thế bộ dáng hãn, này bốn con thỏ bát quái lại miệng rộng, chắc chắn lại nhai mà quẩn lấy hãn hỏi nguyên nhân, nàng một khi biết, kia toàn bộ Bắc Hoa Sơn đều phải đã biết, kia hãn này bắc hoa Tiên Tôn dưới tòa đệ nhất đệ tử hình tượng.....

Không, này thật là đáng sợ!

Liên ở phi thúy tâm một hoành, dừng lại hô hấp nín thở, ghen đến mức khuôn mặt tuần tú đỏ bừng, cơ hồ sắp hít thở không thông hết sức, Bạch Mạn thẩu đột nhiên kêu sợ hãi một tiếng: “Còn dám trốn!”

Lời còn chưa dứt, tiếng bước chân liền đã theo phía đông bắc hướng đi xa.

Phi thúy trong lòng rùng mình, người khác còn ở thùng nước, kia nàng truy..... Sẽ là ai?

Phi thúy bị bọt nước quá đầu vào giờ phút này vẫn là thực thanh minh, Bạch Mạn thẩu kia đơn thuần ngay thẳng đầu, tuyệt đối sẽ không nghĩ đến muốn ra vẻ rời đi tới dẫn hãn hiện thân, nàng làm như vậy, định là thật sự phát hiện người khác. Nhưng này Bắc Hoa Sơn thượng hiện giờ, chỉ ở nhà hãn sư phó, con thỏ cùng hãn, ngay cả sắc quý sư đệ cũng là ban đêm trộm đạo trở về trộm hương. Kia màn thầu truy người này..... Lại là ai?

Thấy tình huống không đúng, những cái đó kiêu diễm tươi đẹp hà tư toàn bộ nháy mắt bị quét ngang ra trong óc, phi thúy không hề nghĩ nhiều, lao ra thùng gỗ liền đuổi theo Bạch Mạn thẩu phương hướng mà đi.

Kia chỉ ngu ngốc còn ăn mặc áo lót đâu, này hơn phân nửa đêm chạy loạn, vạn nhất gặp được thấy sắc tâm khởi ác nhân hoặc là ác thú, xem nàng làm sao bây giờ! Thật là xuân tễ!

Lại cấp lại giận mà đuổi kịp đi lên, phi thúy toàn lực tăng tốc, qua sau một lúc lâu rốt cuộc thấy phía trước chính tinh thần bùng bùng về phía trước hướng Bạch Mạn thấu.

Nàng chính đuổi theo phía trước cách đó không xa một đoàn hắc ảnh, biên truy biên huy nắm tay táo bạo rống to: “Chết con bướm, lão nương đều đã thấy người, còn không cho lão nương dừng lại!”

Kia đoàn hắc ảnh nhìn thật là quen mắt, phi thúy không làm hấn tướng, một cái điểm đủ để ảo ảnh chi thuật phân thân mà ra, như quý mị giống nhau chẵn kia hắc ảnh phía trước, còn không đợi hấn phản ứng lại đây, trong tay xanh biếc quang nhận chợt lóe, đã hóa ra một cây bóng loáng mềm dẻo lấy trúc điệp biên chế mà thành màu lục đậm roi, lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thể trói ở kia vừa muốn giã giữa phản kháng hắc ảnh.

“Buông ta ra!” Kia hắc ảnh nhìn thật là kinh hoàng, liên tục vắn vẹo thân mình giã giụa, ý đồ đào tẩu, nhưng lại không nghĩ cùng giã giụa lại kêu phi thúy lục khí tiên thúc đến càng chặt.

“Người là kia chỉ lần trước bị ta sư đệ từ Phì Di thú trong miệng cứu con bướm?” Tiếp theo ánh trắng sáng ngời, phi thúy định nhãn vừa thấy, rốt cuộc nhận ra này hắc ảnh chính là kia chỉ từng bị sư phó mang về sơn, sau lại mặc danh mất tích thật lớn con bướm, “Này hơn phân nửa đêm, người như thế nào sẽ tại đây?”

“Ta.....” Kia chỉ con bướm lại kinh lại hoảng, chỉ lo giã giụa lại là nói không nên lời lưu sượng lý do tới.

“Này còn dùng hỏi sao? Hơn phân nửa đêm lén lút mà tránh ở Tiên Tôn nóc nhà, định là đang làm gì chuyện xấu!” Bạch Mạn thấu rốt cuộc thở phi

phò nhi đuổi theo, xoa eo vô cùng phần nộ mà trừng mắt kia con bướm, cuối cùng mới hậu tri hậu giác mà nhìn về phía phi thúy, “Người như thế nào sẽ ở chỗ này? Di, còn cả người ướm đấm! Hay là.....”

Ngữ khí kéo trường, không có hảo ý thương hạ đánh giá phi thúy.

Phi thúy trong lòng nhảy dựng, lại thấy nàng vô cùng quý dị mà cười: “Nửa đêm đi ra ngoài hái hoa, đánh không lại nhân gia bị ném xuống hà?”

Phi thúy đột nhiên một hơi đổ ở ngực, lại thấy nàng trên người áo lót nhẹ thấu, lá lướt thân thể mềm mại như ẩn như hiện, không khỏi ánh mắt buồn bã, mặt ửng hồng lên, phẩy tay áo một cái huyền hóa ra một kiện áo choàng ném ở nàng trên đầu, bĩu môi hừ một tiếng: “Người cho rằng ai đều cùng người dường như sao? Còn không mặc thương!”

“Ách, ta quên xuyên áo khoác.....” Bạch Mạn thấu sững sốt, chớp chớp mắt, ngoan ngoãn mà kéo xuống áo choàng trông lên.

Phi thúy vừa tức giận vừa buồn cười, này chỉ mơ hồ xuân con thỏ.

“Uy, đừng nhìn ta, nhanh lên hỏi một chút gia hỏa này, vì cái gì hơn phân nửa đêm tránh ở Tiên Tôn nóc nhà thượng a!” Thấy phi thúy vẫn không nhúc nhích mà nhìn chính mình, Bạch Mạn thấu không biết vì sao mặt có điểm nóng lên, vội vàng dường như không có việc gì mà đẩy đẩy hẳn, hung hung mà trừng mắt nhìn kia con bướm liếc mắt một cái.

Phi thúy quét kia vẫn là thoát nhìn không muốn mở miệng con bướm liếc mắt một cái, túm hẳn xoay người, một bên gõ gõ hạ Bạch Mạn thấu đầu: “Đi về trước tái hảo hảo thăm, bốn con thỏ.”

“Chết cây trúc người lại đánh ta!” Bạch Mạn thấu cũng không biết vì cái gì hẳn rõ ràng là đánh nàng, chính mình trong lòng cảm giác lại cùng trước kia một chút

Nhi cũng không giống nhau. Trước kia là tức giận không nhận thua, lúc này..... Như thế nào biến thành, hơi ngọt, tưởng ngây ngô cười đâu?

“Nói đi, hơn phân nửa đêm bò ở gia nóc nhà thượng làm gì?” Quần áo hỗn độn tùy ý mà tản ra, lộ ra tảng lớn trần trụi ngực, Đào Ngột lười biếng mà ngồi ở đại đường trung gian ghế thái sư, ôm trên đùi ngồi đồng dạng lười biếng còn ở ngủ gật Kim Hưu, thường thức nàng tiêm bạch tay ngọc, không chút để ý mà quét đường hạ đầy mặt hoảng sợ lại chính là nhắm mắt không nói con bướm liếc mắt một cái.

Phi thúy ngồi ở bên cạnh, nhìn nhà mình sư phó cùng sư đệ kia hoang / dâm Đế hậu sắc mặt, có chút hoảng thần, có chút cảm khái.

Xưa nay cảm thấy cái này sư đệ cả gan làm loạn, không màng thế tục nhân luân, kiêu ngạo cuồng vọng đến đáng giận, nhưng hiện tại nghĩ đến, như thế như vậy bừa bãi mà trực tiếp mà làm chính mình muốn làm, kiên trì chính mình cho rằng đối sự tình, tuy kinh thế hãi tục, lại thật sự tiêu sái bừa bãi đến có chút gọi người hâm mộ.

Đều không phải là ai đều có như vậy dũng khí, vì chính mình sở ái, cùng thiên địa nhân luân đối kháng, cùng thế tục đạo đức là địch. Hẳn người như vậy, như vậy cảm tình..... Chớ trách liền sư phó như vậy quạnh quẽ lãnh tâm nữ tử sẽ khuynh tâm ngàn năm thả chưa từng thay đổi.

Bọn họ hai cái, có giống nhau kiệt ngạo cô độc tính tình, có giống nhau đối cảm tình vĩnh thế không hối hận kiên định, cũng có viên giống nhau li kinh phản đạo, không muốn thỏa hiệp quật cường tâm.

“..... Không, không có làm cái gì.” Con bướm đôi mắt hơi lóe, lấp bắp bộ dáng thật sự thực không có thuyết phục lực.

“Vẫn là không muốn nói? Kia, đừng trách gia hung tàn.” Đào Ngột cũng không giận, chỉ là mắt phượng tà mị mà một chọn, không ra một bàn tay tới, lẳng không nắm chặt.

Nhảy lên màu đen ngọn lửa ngưng tụ thành một cái hỗn loạn u minh lôi điện quỷ dị quang cầu, nhảy lên ở Đào Ngột đầu ngón tay, kia quang cầu hỗn loạn dữ tợn hung ác chi khí, kêu kia con bướm đột nhiên co rúm lại một chút, hoảng sợ mà sau này thối lui.

“Hảo, đừng dọa hấn, quái tàn nhẫn.” Vẫn luôn oa ở Đào Ngột trong lòng ngực Kim Hưu lưỡi biếng mà đánh cái ngáp, rớt cuộc ra tiếng. Nàng chớp chớp mê mang đôi mắt, chống Đào Ngột bả vai hơi hơi đứng dậy, tiếp theo vân đạm phong khinh mà nói, “Nam Hải con bướm tính tình nhát gan thuần thiện, thịt lại là cực kỳ tươi ngon, nếu không hôm nay cơm sáng, chúng ta liền ăn con bướm hằm năm đi.”

Kia con bướm sắc mặt đột nhiên biến bạch, run rẩy môi nói không ra lời, nước mắt lưng tròng bộ dáng nhìn thật là có chút đáng thương.

“Hảo nha hảo nha, ta còn không có hưởng qua con bướm thịt đâu!” Bạch Mạn thấu tặc cười vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Phi thúy đồng tình mà nhìn kia chỉ nhát như chuột lại lại cứ miệng siêu ngạnh con bướm, nghĩ thầm nó còn không bằng bị người khác chop tới ăn tới dứt khoát. Rơi xuống nhà mình này phúc hắc giáo hoạt sư phó trong tay..... Sợ sẽ là dọa cũng đến dọa đi nửa cái mạng đi.

“Ta nói, nếu không người vẫn là thành thật công đạo đi, bằng không vẫn luôn như vậy run a run, thoát nhìn quái đáng thương. Người biết, người nếu không nói chúng ta sẽ không tha người đi. Nếu không, ta đi mang người tức phụ hài tử tới cùng nhau bồi người, như vậy người có thể hay không nguyện ý hợp tác một ít?” Phi thúy thiện lương mà kiến nghị nói. Nghĩ

thâm người ở khốn cảnh khăng định rất tưởng niệm người nhà làm bạn, có lẽ như vậy kiến nghị nói, hẳn sẽ càng nguyện ý hợp tác?

Đào Ngộ, Kim Hưu cùng Bạch Mạn thấu tức khắc ghé mắt khen ngợi mà nhìn hẳn.

Kia con bướm sắc mặt lại là đột nhiên từ bạch trở nên trắng bệch, thân mình run rẩy như gió thu trung lá rụng, nhiệt lệ cuộn cuộn chảy xuống.

Dùng hẳn yêu nhất người nhà tới uy hiếp hẳn..... Hồn trưởng a!

“Ta, ta chỉ là phụng thiên, thiên tựa điện hạ mệnh lệnh..... Tới, đến xem Kim Hưu Tiên Tôn là, có phải hay không thật sự quên mất Đào Ngộ.....” Tư tiền tưởng hậu sau một lúc lâu, hẳn rớt cuộc run rẩy mà đã mở miệng hô bại mặt thỏa hiệp.

Tác giả có lời muốn nói: Dán một chút cái này Nam Hải con bướm giới thiệu: Nam Hải con bướm, to lớn con bướm. Có người từng bắt chi, xóa này cánh cùng cần đủ, vẫn có tám mươi cân, cực kỳ tươi ngon. 《 Lĩnh Nam dị vật chí 》 có tái.

Bởi vì này văn hư cấu, cho nên ta liền tùy ý kết hợp yy một chút, đại gia tùy ý xem liền hảo.

Sau đó, ngô, rải hoa quân nhóm đều ở đâu? $(\cong \nabla \cong)$ /

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

61 Hoạt Động Gián Điệp Kế

--

Hoạt động gián điệp kế

“Thiên từa điện hạ?” Phi thúy nghe vậy, sững sốt. Trong lòng sớm cho rằng này con bướm định là không có hảo ý, nhưng không ngờ tới hãn thế nhưng sẽ là thiên từa phái tới người.

“Cái này hỗn trưởng nội tâm thật nhiều! Lòng nghi ngờ thật trọng!” Bạch Mạn thấu nổi giận, tức giận nắm tay, hung hăng mà triều không trung huy một chút.

“Đều nói Nam Hải con bướm trừ bỏ thịt chất tươi ngon, che dấu hơi thở cùng vô tức truy tung năng lực cũng là nổi tiếng tam giới. Còn muốn được đến ngàn dặm xa xôi đi Nam Hải tìm người tới làm gián điệp, hôm nay từa điện hạ, thật là hao tổn tâm huyết nội.” Kim Hưu đôi mắt híp lại, mang điểm hàn ý mà kéo kéo môi, hơi phúng nói.

“Ta, ta không được người nói như vậy điện hạ! Hãn mới không có tìm ta tới, tới làm gián điệp..... Ta, đi về phía nam là tự nguyện giúp điện hạ!” Ai ngờ, kia Nam Hải con bướm đi về phía nam lại là đột nhiên ngửa đầu phản bác nói, lời nói gian toàn là đối thiên đường như che chở. Nói nói, cuối cùng thế nhưng quay đầu nhìn về phía Kim Hưu, đoan chính tịnh bạch sắc mặt tràn đầy phần uất, “Điện hạ đối với người một phen thâm tình hậu nghị, đau khổ thủ người chờ người ngàn năm, người lại bị quản chế với phía sau này tà ác hắc ám nam nhân mà không tự biết, cũng bởi vậy cô phụ với điện hạ! Điện hạ đã cứu ta gia tộc, là ta gia tộc ân nhân, ta đi về phía nam có ân tất báo, định là muốn giúp hãn đoạt lại thê tử, báo thù rửa hận!”

Đầy ngậ lửa giận, hắc mặt đang muốn tức giận Đào Ngột đột nhiên thần sắc trầm xuống, sắc bén hai mắt thẳng lẳng lẳng triều kia con bướm đâm tới, phúng cười nói: “Giúp hãn? Thê tử? Ai nói cho người Kim Hưu là hãn tức phụ? Cấp lão tử nghe hảo, Kim Hưu, trước nay đều là lão tử nữ nhân! Người muốn giúp hãn? Người hãn đại gia chính là ở giúp hãn đoạt gia tức phụ, phá hư gia cùng Kim Nhi phu thê cảm tình, làm đê tiện ác liệt tiểu tam! Còn con mẹ nó một bộ thay trời hành đạo ghê tởm bộ dáng, thật gọi người tưởng một móng vuốt niết bạo đầu của người.”

Kim Hưu cũng là lãnh lãnh đạ đạ quét hãn liếc mắt một cái: “Người sẽ không thật sự cho rằng, chính mình đây là ở báo ân đi? Đều nói Nam Hải con bướm tính tình ôn hòa thuần thiện, ngay thẳng trung hậu, nguyên lai, cũng bất quá là mù quáng ngu xuẩn.”

“Chính là, cái gì bị quản chế với ân nhân phụ hãn nha? Thật tốt cười, Tiên Tôn căn bản là chưa từng thích quá người kia cái gì điện hạ được chứ! Chúng ta Tiên Tôn cùng Đào Ngột ân nhân yêu nhau ngàn năm, người ngày đó tựa điện hạ chỉ do chạy tới xem náo nhiệt quấy rối! Chính mình thích liền phải chiếm hữu, thật biến thái! Không biết hủy nhân duyên người khác là muốn tao sét đánh sao!” Bạch Mạn thấu phần nộ mà méo miệng.

“Không biết người chỗ nào nghe tới này đó không thật lời đồn đãi. Sư phó của ta chưa bao giờ thích hôm khác tựa điện hạ, hãn làm sao khổ như thế cường cầu.” Phi thúy thở dài, chỉ cảm thấy chính mình trong lòng thiên tựa cái kia ưu nhã từ bi thần tử hình tượng rách nát sạch sẽ.

Người này văn nhã ưu nhã bề ngoài hạ, như thế nào thế nhưng sẽ là như thế này một bức cố chấp khủng bố tính tình đâu?

Kia Nam Hải con bướm bị mấy người này liên châu pháo đường như một phen hoặc châm chọc hoặc phần nộ hoặc thở dài nói nói được tức khắc sững sờ ở nơi đó.

“Các người, các người nói bậy! Điện hạ, điện hạ cùng Tiên Tôn từng là Thiên Đế ban hôn vị hôn phu thế..... Rõ ràng, rõ ràng lúc trước chính là cái này người xấu Phượng Minh thi quỷ kế cướp đi Tiên Tôn, kêu Tiên Tôn quên mất điện hạ, làm cho bọn họ có tình nhân đau khổ chia lìa! Ta giúp điện hạ đoạt lại Tiên Tôn..... Mới là đối.....” Đi về phía nam đột nhiên ngã ngòi trên mặt đất, một trận khói nhẹ tán quá, một cái xuyên áo tím tuổi trẻ nam nhân bỗng đứng xuất hiện tại chỗ. Hắn sắc mặt đỏ bừng, song quyền nắm chặt, không thể tin tưởng lại có chút kinh hoảng mà cãi lại nói.

Kim Hưu cùng Đào Ngột liếc nhau, sau đó hướng Đào Ngột trong lòng ngực rụt rụt, nhàn nhạt mà mở miệng: “Bốn tọa ái, trước nay chỉ Phượng Minh một cái. Tất cả mọi người biết kia tứ hôn việc chỉ do hiểu lầm, người tộc nhân lâu cư Nam Hải chi nhai, không biết tam giới thế sự, sợ là bị hãm lợi dụng.”

Đào Ngột hừ lạnh khinh thường nói: “Ngu xuẩn.”

Đi về phía nam bỗng đứng liền ngây ngẩn cả người, không dám tin tưởng mà trừng mắt liên tục lắc đầu, quát: “Không, không có khả năng..... Không có khả năng! Điện hạ là ta ân nhân cứu mạng, hắn sẽ không làm như vậy..... Sẽ không.....”

Nói nói, lại không tự biết địa khí hư. Lúc trước một mặt nghĩ báo ân mà xem nhẹ sự tình, giờ phút này lại đột nhiên từ trong đầu phiến ra tới. Những cái đó mơ hồ điểm đáng ngờ, những cái đó chính mình hoài nghi, những cái đó ngẫu nhiên gian nghe thấy cùng chính mình biết tương hướng chi tiết.....

Đi về phía nam đột nhiên không dám nghĩ tiếp đi xuống.

“Người nếu là không tin, tùy tiện xuống núi tìm cá nhân hỏi a, chuyện này tất cả mọi người đều biết, liền người không biết!” Ý thức được này Nam

Hải con bướm khả năng thật là không biết tình, bị thiên tựa lợi dụng đi, Bạch Mạn thấu ngữ khí mềm xuống dưới, khí nhi cũng tiêu không ít.

“Người chỉ biết hưởng thiên tựa điện hạ báo ân, lại đã quên sư phó của ta cùng sư đệ cũng là người ân nhân cứu mạng. Ngày đó bọn họ từ Phì Di thú trong miệng cứu người, mang người trở về dục cho người chữa thương, người lại không từ mà biệt, hại sư phó của ta còn vướng bận vài ngày. Hay là người này có ân tất báo, còn làm khác nhau đối đãi?” Phi thúy tròn mắt xoay chuyển, cố ý trào phúng nói.

Kim Hưu tức khắc vui mừng mà nhìn hẩn, đứa nhỏ này rất cuộc cơ linh thông minh một hồi.

Kia đi về phía nam lấy lại tinh thần, mặt lập tức đỏ lên, hẩn đột nhiên cúi đầu, hổ thẹn không thôi mà nhu chiếp nói: “Ta..... Ta, không phải như thế..... Kia, khi đó, ta trong lúc vô tình nghe trộm được Kim Hưu Tiên Tôn cùng, cùng Đào Ngột nói chuyện..... Chợt biết, biết Kim Hưu Tiên Tôn cãi lời thiên mệnh, không có giết mãnh thú Đào Ngột..... Khi đó, khi đó người nhà của ta vừa mới chết với mãnh thú Thao Thiết trong miệng, ta, trong lòng ta bi thương phần nộ, vì thế không làm nghĩ nhiều liền đi bẩm báo thiên tựa điện hạ..... Ta, ta hận này đó không chuyện ác nào không làm mãnh thú..... Cũng sợ Đào Ngột cũng sẽ cùng Thao Thiết giống nhau đi ra ngoài làm ác..... Cho nên, ta nói cho thiên tựa điện hạ..... Thực xin lỗi, ta..... Ta không nên giận chó đánh mèo..... Sau lại, sau lại, đãi ta bình tĩnh lại đi ra tang tử chi đau..... Rồi lại nghe xong điện hạ nói, đã biết Đào Ngột đó là trước kia Phượng Minh..... Cho nên, cho nên.....”

Cho nên một phen cân nhắc dưới, cảm thấy thiên tựa này ân nên báo, Đào Ngột kia ân không nên báo. Bởi vì, thiên tựa điện hạ làm, chính là đối sự tình, không giống kia Đào Ngột hoặc là nói Phượng Minh, hủy nhân duyên người khác, đoạt nhân thể tử, giết chóc vô số, dữ tợn hung ác.....

Ai ngờ, kết quả là, hết thảy đều không phải là như thế, ngược lại còn hoàn toàn tương phản.

Nhìn con bướm kia xấu hổ bộ dáng, Kim Hưu đang muốn nói cái gì, lại đột nhiên nhớ tới một sự kiện nhi, ngăn ra lúc sau liền đột nhiên đang ngồi lên, sắc mặt nghiêm nghị, hai mắt sắc bén mà nhìn hẳn: “Cho nên, lúc trước Thiên Đế sẽ biết Đào Ngột không chết, tiện đà phái người tới đuổi giết, là người nói ra đi?!”

Đào Ngột tức khắc sắc mặt trầm xuống, đồng dạng hơi hơi đứng thẳng thân thể, quanh thân hơi thở chợt trở nên âm trầm dữ tợn, ánh mắt u ám mà thứ hướng kia con bướm.

Phi thúy cùng Bạch Mạn thấu cũng là sửng sốt, ngay sau đó phức tạp phần nộ mà nhìn về phía hẳn.

Ngày đó, chính là hẳn làm hại sư phó bị phạt, sư đệ bị tru sát?!

Đi về phía nam thân mình đột nhiên run rẩy, kinh hãi mà liên tục lắc đầu: “Không không không, việc này, việc này ta chỉ nói cho điện hạ một người..... Cũng không có hướng Thiên Đế tố giác!”

Kim Hưu lạnh lẽo mà quét hẳn liếc mắt một cái, chậm rãi đứng lên đi đến hẳn trước người, ngồi xổm xuống dưới, gần từng chữ: “Người nói cho thiên tựa, cùng nói cho Thiên Đế có gì khác nhau?”

Đi về phía nam chỉ nói cho thiên tựa, như vậy, Thiên Đế sẽ biết, chỉ có thể là thiên tựa ở sau lưng giở trò quỷ.

Kim Hưu trong lòng lửa giận cuồn cuộn bùng nổ, cơ hồ muốn nhin không được. Đã sớm hoài nghi lúc trước Đào Ngột thân phận bại lộ sự tình định là có người ở sau lưng thao tác, sau lại cũng từng hoài nghi là thiên tựa giở trò quỷ, nhưng giờ phút này thật sự đã biết chân tướng, này lửa giận lại là chợt một phát không thể vãn hồi.

Lại nghĩ tới khi đó chính mình lại vẫn làm ơn hấn đi tra kia mật báo người, hiện giờ nghĩ đến thật sự buồn cười.

Lần đầu tiên, Kim Hưu đối với thiên tựa đối chính mình kia phân yêu say đắm, cảm giác được hoàn toàn phần nộ cùng bài xích.

Hấn nói ái nàng, lại là lấy như vậy không từ thủ đoạn phương thức. Hấn nói ái nàng, lại là lấy như vậy sau lưng tính kế, đã thương người vô hình phương thức. Hấn nói ái nàng, cũng không từng tưởng nàng cảm thụ, chỉ cần chính mình được đến liền hảo.

Người này, thật sự hảo điên cuồng hảo cố chấp. Hấn như vậy ái, nàng nhận không nổi.

Đi về phía nam đột nhiên gặp người, trong mắt hiện lên tình ngộ cùng nồng đậm hồ then chi sắc, nhưng lại là á khẩu không trả lời được, nói không ra lời, chỉ là trên mặt hồ then muốn chết.

“Cùng hấn nói nhảm cái gì, làm lão tử một móng vuốt vụn gãy cổ hấn xong việc.” Đào Ngột phát tay áo đứng dậy, lạnh lùng mà nói, lười biếng lại mang theo trí mạng áp bách.

Kia con bướm sợ tới mức cả người run rẩy, sắc mặt trắng xanh, cơ hồ rơi lệ, chính là lại không biết vì sao chính là căn răng không cầu tha.

Phi thúy cùng Bạch Mạn thấu thấy vậy, tuy trong lòng phần nộ rồi lại có chút không đành lòng, vừa định mở miệng cầu tình lại nghe thấy Kim Hưu sớm một bước mở miệng: “Chậm đã.”

Đào Ngột dừng lại, nghiêng đầu xem nàng, chất chứa nùng liệt sát ý ám kim sắc con người lóe lóe: “Ân?”

“Niệm người không biết tình hình thực tế, lại nhân trời sinh tính ngay thẳng đơn thuần, cho nên bị người lợi dụng, bốn tọa không giết người.” Kim Hưu

quét đi về phía nam liếc mắt một cái, phất tay áo đứng lên, một lần nữa lôi kéo Đào Ngột ngồi trở lại đi, lại ưu nhã mà dặt lòn váy xoay người ngồi trên hãn đùi, một lần nữa lưỡi nhác mà dựa vào hãn trên người.

Đào Ngột mặt mày trầm xuống, vừa muốn nói chuyện, lại kêu nàng tay ngọc che lại đôi môi.

Như suy tư gì mà nướng mày, hãn ấn hạ trong lòng cuồng liệt sát ý, đem lực chú ý chuyển hóa đến che lại chính mình miệng này song tay ngọc thượng.

Tà khí mà néo Kim Hưu eo một phen, hãn con người híp lại, đột nhiên vươn đầu lưỡi câu dẫn đường như liếm liếm Kim Hưu lòng bàn tay.

Kim Hưu hoảng sợ, sắc mặt một cay, giận dữ mà trừng hãn, tay ngọc một di, nặng nề mà néo hãn gương mặt một phen, ý bảo hãn thành thật điếm.

Đào Ngột tâm tình lúc này mới hảo chút, trong lòng sát ý cũng hàng đi xuống.

Kia đi về phía nam lại là sửng sốt hảo sau một lúc lâu mới hoàn hồn, thấy Đào Ngột không có lại đối hãn động thủ, chỉ cảm thấy từng đợt nghĩ mà sợ, vội vàng hổ thẹn lại kiên định mà bái tạ nói: “Đa, đa tạ Tiên Tôn! Đi về phía nam, đi về phía nam dĩ vãng lắm nghe người ta ngôn, bị người lợi dụng, làm ra thương tổn hai vị ân nhân sự tình, về sau..... Về sau đi về phía nam toàn bằng hai vị ân nhân sai phái, để báo ngày đó chi ân, chuộc sau đó chi tội!”

Phi thúy cùng Bạch Mạn thấu lúc này mới vừa lòng mà nhìn nhau, lại hơi giác xấu hổ mà từng người mặt đỏ lên, đừng khai đầu.

Kim Hưu gật đầu, cái đi trong mắt tinh quang: “Như thế cũng hảo. Như vậy, liền thỉnh người như nhau thường lui tới mà trở lại thiên tựa bên người

đi, nói cho hẳn, Kim Hưu Tiên Tôn thật sự đem Đào Ngộ cùng Phượng Minh đã quên cái, không còn một mảnh đi.”

Tác giả có lời muốn nói: Đau đầu đến muốn tặc, mỗi ngày dậy sớm vẫn ngủ giúp mẫu thượng xem cửa hàng làm buôn bán nhật tử thật sự hảo vất vả, hướng ta vĩ đại cha mẹ kính chào! Bọn họ là thật sự phi thường phi thường vất vả ~~

Nghiệt Đồi [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

62 Nhiếp Hồn Khóa Khải

--

Nhiếp hồn khóa Khải

Trời xanh mây trắng, ngày mai thanh phong, Bắc Hoa Sơn thượng, đêm nay trong viện, giờ phút này, không khí vừa lúc.

“Hôm nay tựa, nhìn thật là càng ngày càng mặt mày khả ố!”

“Tiểu gia cũng như vậy cảm thấy, thật là đáng tiếc hãn kia phó mỹ lệ túi da.....”

Phi thúy cùng Bạch Mạn thấu súc ở người khác nhìn không thấy trong một góc, hung tợn mà lấy oán niệm trừng mắt ngày gần đây tới thực cần thiên tựa, lăm nhăm lăm nhăm, cùng chung kẻ địch mà thảo luận.

Chỉ là hai người bọn họ khó chịu phần nộ, này Bắc Hoa Sơn chủ nhân lại là tự tại thật sự, mỹ lệ gương mặt ý cười nhợt nhạt, mỹ lệ vô song, chút nào nhìn không thấy phần nộ.

“..... Gần đây nghe nói cửu huyền gần nhất được đến kiện thượng cổ bảo bối, hôm nay thời tiết rất tốt, không bằng ta bồi người đi nhìn một cái.....”

Nghe bên tai thiên tựa ôn nhu như nước thanh âm, Kim Hưu không ra tiếng vang mà cười nhạt, hai mắt lại thường thường mà quét về phía đêm nay viện ngoại trên đại thụ ngồi nguyên nhân chính là vì bị nàng coi như người xa lạ đuổi đi mà ở giận dỗi người nào đó, nhìn có chút thất thần.

Mấy không thể thấy mà liếc kia khuôn mặt tuần tú hắc hắc, ánh mắt tràn ngập mùi thuốc súng Đào Ngột liếc mắt một cái, thiên tựa ánh mắt hơi úc, hơi hơi nghiêng người, dường như lơ đãng mà chặn Kim Hưu tầm mắt, cong môi cười nhạt: “Kim Nhi đang xem cái gì?”

Kim Hưu lập tức hoàn hồn, thu hồi mang chút hoang mang cùng mê mang tầm mắt, rũ mắt che khuất đáy mắt tinh quang, có chút ngượng ngùng mà cười cười: “..... Không có gì. Chính là..... Nhìn gia hỏa kia, cảm thấy trong lòng có chút không thể nói tới quái quái cảm giác.”

Thiên tựa nghe vậy, đáy mắt ám sắc càng sâu: “Người chính là nhớ tới cái gì sao?”

Kim Hưu lắc đầu: “Kia đảo cũng không có, chỉ là tổng cảm thấy thấy hắc trong lòng liền quái quái, dường như, dường như có chút thực xin lỗi hắc dường như.....”

Thiên tựa trầm mặc một lát, lúc này mới bất động thanh sắc mà cười cười nói: “..... Vậy trước không cần nghĩ nhiều, thuận theo tự nhiên liền hảo. Ta tin tưởng, nếu thật sự có duyên, người chung có một ngày sẽ nhớ tới.”

Kim Hưu lúc này mới buông ra nhãn mày đẹp, cười gật gật đầu: “Sư huynh nói được có lý.”

Thiên tựa ôn nhu cười cười, tầm mắt lướt qua cách đó không xa thoát nhìn ghen ghét dữ dội Đào Ngột, mơ hồ sát ý bàng bạc mà phát.

Có Đào Ngột ở một ngày, Kim Nhi liền sẽ vương bận một ngày. Chỉ có Đào Ngột hoàn toàn không còn nữa, Kim Nhi đôi mắt, mới có thể chân chính mà, dừng ở hắc trên người.

Cho nên.....

Kim Nhi, Kim Nhi, chớ có trách ta tâm tàn nhẫn.

“Đột nhiên nhớ tới còn có chút công sự cần phải đi trước, Kim Nhi, xin lỗi.” Hãn thu hồi trong mắt chợt lóe mà qua cảm xúc, một lần nữa treo lên ôn nhu ý cười. Đồng thời, ở Kim Hưu cùng Đào Ngột đều nhìn không thấy một bên tay áo mấy không thể thấy động động, một chút yếu ớt bụi bặm hồng quang nháy mắt phi vào Kim Hưu, hoàn toàn đi vào nàng cái gáy, mang theo tinh tinh điểm điểm vô pháp thấy quỷ dị hồng quang.

“Ân, không sao, sư huynh mau chút đi thôi. Xem bảo bối gì đó, hôm nào chờ người có rảnh lại mang ta đi liền hảo.” Kim Hưu gật gật đầu, ngọt ngào cười. Cười đến thiên tựa trong lòng một ngọt, theo sau rồi lại là ngũ vị trần tạp, cuối cùng toàn bộ hội thành điên cuồng sát khí.

Hãn muốn nàng như vậy tươi cười, vĩnh viễn mà trở thành hãn một người độc nhất vô nhị trân quý.

Kim Hưu nhìn thiên tựa rời đi thân ảnh, trên mặt ý cười nháy mắt thu hồi.

“Thật muốn một móng vuốt xé hãn, xong hết mọi chuyện.” Không biết khi nào đã qua tới Đào Ngột bá đạo mà ôm Kim Hưu eo, đem cằm gác ở nàng cổ, ngang ngược mà hừ lạnh một tiếng.

Kim Hưu hoàn hồn, bật cười mà quét hãn liếc mắt một cái, đẩy ra hãn đầu: “Liền người không kiên nhẫn.”

“Gia kia kêu dứt khoát lưu loát. Một tay vịn gậy cổ lại đánh tan hồn phách không phải kết, hà tất cùng này chờ tiểu nhân chơi tới đi chơi, nhìn khó chịu.”

Kim Hưu buồn cười mà nhìn nhìn gần đây vẫn luôn uống làm đám uống đến nghẹn khuất hãn, trấn an dường như sờ sờ hãn đầu: “Hàm răng muốn toan rớt.”

Hàm răng muốn toan rớt người nào đó rất là khó chịu mà ngạo kiều quay đầu, trên mặt rất lớn viết một câu “Mau tới hống gia vui vẻ, bằng không gia muốn ghen đã chết”.

Phùng trụ hấn mặt, thẩu đi lên đại đại hôn một cái, nhìn người nào đó nháy mắt chuyển biến tốt đẹp sắc mặt, Kim Hưu trong lòng cảm thấy thú vị. Nhưng lại tư cập thiên đường như sự tình, không khỏi ý cười hơi liếm, trong mắt hiện lên một mặt lo lắng.

“Ta tưởng, hấn đại khái nhện không nổi đã bao lâu. Chỉ là không biết hấn sẽ dùng cái dạng gì thủ đoạn ra tay. Gần đây, người ngàn vạn cẩn thận, mình cũng liên thôi, hiện giờ người pháp lực khôi phục, hấn hấn là thương người không được. Nhưng hấn người kia xưa nay thích sau lưng đá thương người, quả thực gọi người khó lòng phòng bị. Người ngàn vạn chú ý.”

“Yên tâm đi, gia liên sợ hấn không tới.” Đào Ngộ cuồng ngạo cười, trong mắt nóng lòng muốn thử mang theo dữ tợn sát ý đốn khởi.

Hấn chờ một ngày này đợi đã lâu. Cái kia thiên tựa, hấn muốn hấn hối hận làm ra nhiều như vậy tên bản lén đá thương người việc, hối hận từ từ trong bụng mẹ ra tới!

“Người đừng đại ý, hấn người này, không đơn giản.” Kim Hưu không yên tâm, ninh hấn ngược một phen.

“Sư phó nói chính là, đồ nhi cẩn tuân sư phó dạy bảo.” Hấn lại cười xấu xa ôm cằm nàng hôn một cái, đem kia lang thang phong lưu suy diễn một phen, rước lấy nàng giận dữ một quyền.

Gió thổi qua, chợt khởi đầy đất phồn hoa hương. Xem ngày đó, lại là bạch trung mang hôi, ần ần, hỗn loạn mưa gió sắp đến chi thế.

Chính vạn phần đề phòng Kim Hưu cùng Đào Ngộ lại là không biết, thiên tựa, sớm đã xuống tay, đánh bọn họ một cái trở tay không kịp.

Cái kia giỏi về tâm kế, tâm tư như hải thiên tử điện hạ, sớm đã rút cuộc chờ không kịp mà muốn đem Kim Hưu toàn bộ thế giới, đều một mình chiếm hữu.

Cửu Trọng Thiên, thiên tử điện.

Xem cũng không có xem chính mình máu tươi đầm đìa ngực liếc mắt một cái, thiên tựa trắng bệch một trương nho nhã mặt, tùy tay ném xuống kia toàn thân phiếm hắc khí, hầy còn ở hút thân đao thượng dính lên máu tươi ma nhận, run nhè nhẹ đôi tay phủng chính mình tâm đầu nhục, đưa cho trước người ngọc trác mà thành bàn dài thượng dừng lại một con toàn thân đỏ như máu thoạt nhìn rất là quý dị con dơi.

Kia con dơi thấy vậy tâm hi, vỗ cánh bay qua tới một ngum nuốt lấy kia tâm đầu nhục, ăn đến mùi ngon.

Cuối cùng, mới dư vị dường như há mồm, phát ra một cái già nua mà quý quyết thanh âm nói: “Thiên Đế nhi tử tâm đầu nhục, hương vị quả nhiên bất đồng phạm tục.”

Thiên tựa một bên ngưng tụ khởi pháp lực vì chính mình cầm máu, một bên cố nén đau nhức căn răng trừu hút nói: “Hiện tại, khởi động nhiếp hồn khóa.”

“Hảo. Nếu điện hạ đều bỏ được dùng chính mình tâm đầu nhục trợ ta luyện thành này phá vỡ phá vỡ Ma giới phong ấn chìa khóa, ta tự nhiên cũng sẽ nói chuyện giữ lời, thế người mở ra này nhiếp hồn khóa, làm cho người sớm ngày ôm đến mỹ nhân nhi về.” Kia huyết sắc con dơi phát ra khặc khặc khặc cười quái dị thanh, âm dương quái khí nói, “Bất quá, ta thật là có chút tò mò, nếu là bị người kia để phụ biết, Ma giới sở dĩ có thể phá vỡ ngàn năm phong ấn trở về nhân gian, tất cả đều là chính mình này đa

tình nhi tử một tay thúc đẩy, không biết sẽ là cái cái dạng gì biểu tình. Nói vậy, chắc chắn xuất sắc thực đi ha ha ha ha.....”

Thiên tựa trắng bệch mặt bỗng dừng trầm xuống, vung tay lên bay nhanh mà nắm đang muốn tránh thoát huyết sắc con dơi, dùng sức buộc chặt, ngữ khí lạnh lạnh: “Làm người nên làm, bằng không, bốn điện có bản lĩnh làm người từ Ma giới ra tới, cũng có bản lĩnh làm người hối hận từ Ma giới ra tới.”

Kia huyết sắc con dơi đảo cũng không kinh hoảng, chỉ là khặc khặc khặc khặc mà cười, có chút gian nan lại ngữ khí chưa biến mà nói: “Điện hạ cần gì phải tức giận, ta bất quá..... Nói câu lời nói thật. Vẫn là mau buông ta ra..... Hảo..... Hảo mở ra này nhiếp hồn khóa đi.”

Thiên tựa sắc mặt âm trầm, hảo sau một lúc lâu mới ném ra tay, hung ác nham hiểm mà quét kia con dơi liếc mắt một cái: “Khai.”

Kia huyết sắc con dơi dày đặc mà cười, liên tục lắc lắc bị suýt nữa bị bóp nát thân mình, lúc này mới mang theo quý dị ánh mắt nhắm hai mắt lại, lấy tự thân niệm lực mở ra kia nhiếp hồn khóa.

Thiên tựa che lại đau nhức ngực, gắt gao mà nhìn chăm chăm kia bị mở ra nhiếp hồn khóa, cùng khóa trung biểu hiện ra tới bị khóa người thân ảnh, tái nhợt trên mặt hiện lên một mặt tựa khóc tựa cười biểu tình.

Nhiếp hồn khóa, Ma giới Thần Khí, chỉ có Ma giới hoàng tộc nhưng mở ra. Nhưng vĩnh cửu mà không chế bị khóa người tâm thần, đem hạ khóa người cùng bị khóa nhân sinh chết liền ở bên nhau, đều là một mạng, vĩnh sinh không được chia lìa.

Kim Nhi, ta đã không biết khi nào chính mình mới có thể chân chính được đến người tâm. Ba ngàn năm, ba ngàn năm, ta chờ đến đã lâu đã lâu, nhưng mỗi khi lại luôn có một cái Đào Ngộ từ giữa quấy phá. Kim Nhi, ta chờ đến nôn nóng chờ đến hoảng loạn, liền làm ta lại ích kỷ một hồi đi.....

Ta không biết khi nào mới có thể được đến hoàn chỉnh người, như vậy, liền tạm thời trước dùng còn không hoàn chỉnh người, tới liều biểu an ủi đi. Chỉ cần có niếp hồn khóa, chúng ta chung quy là muốn cả đời ở bên nhau, ta tin tưởng chung có một ngày, người sẽ hoàn chỉnh thuộc về ta.

Người cũng biết, cuộc đời này, ta chỉ cần người. Có người, ta cuộc đời này không uổng.

“Niếp hồn khóa đã khai, điện hạ bắt đầu hạ đệ nhất nói khóa đi.” Huyết sắc con dơi đem khai hảo niếp hồn khóa đặt ở thiên tựa trong tay, quỷ dị ngữ khí như là trào phúng, lại như là cổ vũ.

Thiên tựa ngơ ngẩn mà nhìn trong lòng bàn tay niếp hồn khóa, trong đầu hiện lên đệ nhất thế, Kim Hưu mất đi Đào Ngộ, cực kỳ bi thương, tâm như tro tàn bộ dáng; đệ nhị thế, Kim Hưu thân thủ giết Đào Ngộ, tự đoạn Tì Hưu giác vì Đào Ngộ đúc chiêu hồn tháp 500 năm không hối hận bộ dáng.....

Hắn trong lòng run rẩy, đột nhiên đem đến khẩu câu kia “Ta muốn người từ đây yêu ta một người, vĩnh sinh không được nhớ tới Đào Ngộ hoặc là Phượng Minh người này tương quan hết thảy” cấp nuốt đi xuống.

“Ta muốn người, lại lần nữa thân thủ giết Đào Ngộ, lúc này đây, ta muốn hẳn phi yên diệt vĩnh không siêu sinh.”

Cuối cùng phun ra bên môi, là những lời này.

Bởi vì hắn đột nhiên phát hiện, nguyên lai chính mình là như vậy như vậy mà cảm hận Đào Ngộ. Đều là hắn xuất hiện, mới kêu Kim Hưu dung không dưới chính mình nửa phần, đều là hắn tồn tại, mới kêu Kim Hưu chậm chạp vô pháp con mắt nhìn đến chính mình thiệt tình. Hắn rốt cuộc không thể chịu đựng được hẳn không ngừng mà xuất nhập Kim Hưu sinh hoạt, cho nàng lưu lại khắc cốt minh tâm ký ức.

Lúc này đây, hãn muốn hãn biến mất đến, sạch sẽ, triệt triệt để để.

Chính đắm chìm ở điên cuồng chấp niệm trung thiên tựa không có phát hiện, liền ở hãn phòng ngoài cửa, trong khoảng thời gian này vẫn luôn đi theo ở hãn bên người hầu hạ Nam Hải con bướm đi về phía nam, gặt gao mà che lại miệng mình, mang theo đầy bụng khiếp sợ cùng sợ hãi nghiêng ngả lão đảo mà hướng tới phương bắc chạy như điên mà đi.

Tác giả có lời muốn nói: Nghỉ so đi học mệt nhiều, đặc biệt là mau ăn tết xong việc thì thật sự thật nhiều T^T mấy ngày nay cảm xúc phi thường không xong, vẫn cũng tạp gặt gao, các loại thể xác và tinh thần mỗi một các loại vô lực a, cầu hồ sờ cầu an ủi ~~~~(>_

Nghiệt Đồi [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

63 Hiểm Nhường Bi Kịch

--

Hiểm nhường bi kịch

Bắc Hoa Sơn, đêm nay viện, Kim Hưu trước cửa phòng trong viện.

“Chúng ta giống như tới không phải thời điểm.” Nghe trong phòng mơ hồ truyền đến ái muội rên rỉ cùng dày đặc thở dốc, Băng Kỳ ưu nhã híp mắt, thổi cái vang dội huyết sáo, ác ý về phía trong phòng chính vùi đầu khổ làm hai người tuyên cáo: Ngoài cửa có người chính quang minh chính đại hứng thú bưng bưng mà ác ý vây xem.

“Trời sáng khí trong, mặt trời lên cao, thực thích hợp cạo côm trưa. Cho nên, tự nhiên không phải chúng ta tới không phải thời điểm.” Một thân màu đỏ rực cổ nguyệt lưỡi nhác mà ý ở thạch trác thượng, mị nhãn như tơ, tươi cười lưỡi biếng.

“Đó là hai người bọn họ vấn đề?” Băng Kỳ dương cao giọng âm, sung sướng mà nghe được trong phòng Kim Hưu than nhẹ bị cường tự áp xuống đi, thuận tiện ưu nhã mà nghiêng người tránh đi bị đánh gãy chuyện tốt người nào đó tảo bạo dưới ném ra màu đen quang cầu.

“Tự nhiên. Ban ngày tuyên dâm, có thương tích phong hoá. Khách quý lâm môn cũng không biết ra cửa đón chào, càng vì đáng giận.” Thấy vậy, cổ nguyệt giơ lên khoe miệng kiêu đến càng cao, xấu xa ý cười che kín đáy mắt.

“Có đạo lý. Nhưng là xem hai người bọn họ tựa hồ không có ra cửa đón chào ý tứ, người nhìn trong phòng động tĩnh..... Ân, xem ra tình hình chiến đấu rất là thảm thiết nội.” Bạng Kỳ ái muội chớp mắt, ngữ khí quý dị đến dường như chính mình liền ở hiện trường quan sát.

“Cấp lão tử lẫn xa một chút các người hai chỉ hỗn trưởng ——” trong phòng người nào đó bạo tấu.

“Đừng nóng giận, muốn vậy xem khiến cho bọn họ vậy xem hảo, tới, chúng ta tiếp tục đó là.” Yêu mị khàn khàn, mang theo trêu chọc ý vị ngọt nhu tiếng nói theo sau vang lên. Nhưng lời tuy như thế, lại là không thấy thở dốc rên rỉ thanh, đổi thành mặc quần áo lác đác lừa thừa thanh.

“Tiểu Kim Nhi đảo không e lệ.” Bạng Kỳ ý cười tràn đầy chế nhạo nói.

“So nàng nam nhân cường như vậy một chút. Một cái đại lão gia còn ngượng ngùng đâu.” Cổ nguyệt cũng là tiếp tục chơi xấu, thế nào cũng phải tức giận đến trong phòng mỗi dục cầu bất mãn gia hỏa nổi trận lôi đình không bỏ qua.

“Người đại gia người mới ngượng ngùng người cả nhà đều ngượng ngùng —— lão tử đó là bất mãn! Bất mãn!” Cùng với người nào đó nghiêng răng nghiêng lợi tiếng rống giận, Bạng Kỳ cùng cổ nguyệt đồng thời cười đến càng vui vẻ.

“Ngoan, đừng tặc mao. Hai người bọn họ đây là hâm mộ ghen tị hận.” Kim Hưu vội vàng trấn an bất mãn người nào đó, răn dạy ngoài cửa hai chỉ cáo già nói, “Liền sẽ khi dễ nhà ta nam nhân, chỗ nào mát mẻ chỗ nào gối đi!”

“Trần trụ / lỏa trọng sắc khinh hữu có hay không! Ai da hảo thương tâm, tiểu Kim Nhi hung ta đâu!” Cổ nguyệt che ngực, vô cùng ưu thương mà thở dài.

“Còn bần! Như thế nào liền các người hai cái, Lan Củ đâu?” Mặc quần áo thanh âm còn ở tiếp tục.

“Hắn nha, tự nhiên là ở vọi vàng tìm kiếm Tử Yêu hồn phách. Người Đào Ngột đều đã trở lại, hắn tự nhiên cũng muốn nỗ lực nhanh lên đem Tử Yêu tìm trở về, bằng không người cô đơn, cả ngày nhìn hai người tú ân ái, đa tâm toan.” Băng Kỳ tiện tiện cười.

“Chính là, ta cùng hắn là đáng thương người cô đơn, chua xót quá chua xót.” Cổ nguyệt gật đầu, càng thêm ưu thương.

“Có người chuyện gì, cả ngày đi theo người mộng phía sau, bị người lừa đi phương tâm thiên nữ còn thiếu sao?” Đào Ngột thật mạnh hừ một tiếng, khinh thường nói.

“Lời này có.....”

Băng Kỳ nói chưa xong, lại kêu giãy tiếp theo Đào Ngột chột cất cao, tràn đầy kinh ngạc thanh âm đánh gãy.

“Kim Nhi! Người làm sao vậy?!”

Đồng thời, trong phòng bộc phát ra một trận mãnh liệt âm trầm hơi thở, tựa như sóng biển giống nhau phá cửa mà ra, hướng tới bốn phía phóng đi.

Băng Kỳ cùng cổ nguyệt sửng sốt, sắc mặt ý cười rùng mình, song song huy tay áo ngăn kia tới chi quý dị hơi thở, nhìn nhau liếc mắt một cái liền đồng thời tia chớp vọt vào Kim Hưu phòng.

“Kim Nhi, mau tỉnh lại! Là ta!” Hiêm hiêm địa nghiêng người tránh đi Kim Hưu lòng bàn tay bắn nhanh mà ra pháp lực quang nhận, Đào Ngột trên mặt còn mang theo chưa thu hồi tới cảnh xuân.

Chỉ là thấy này Kim Hưu, lại là phảng phất trùng tà giống nhau, thần sắc âm lãnh tái nhợt, không lưu tình chút nào mà huyễn hóa ra không biết từ đâu mà đến hàn băng nhận công kích tới Đào Ngột. Xem kia thần sắc, phảng phất lại là đối Đào Ngột hận không thể diệt trừ cho sáng khoái, mà trong tay chiêu thức, càng là chiêu chiêu hung ác, không lưu tình chút nào.

“Tiểu Kim Nhi! Đây là có chuyện gì?” Mới vừa rồi không phải còn lăn giường lăn thật sự vui vẻ sao? Như thế nào lập tức liền trở mặt muốn đại khai sát giới? Băng Kỳ vẻ mặt nghiêm lại, trên mặt ý cười trút hết, biến thành ngạc nhiên cùng khiếp sợ.

Xem Kim Nhi này chết lạng không biết thần sắc.....

Cổ nguyệt nghiêng đầu cùng Băng Kỳ nhìn nhau liếc mắt một cái, ở lẫn nhau trên mặt thấy được mới vừa rồi ý cười nháy mắt rút đi, biến thành khiếp sợ cùng lãnh lệ.

“Mới vừa rồi đang chuẩn bị ra cửa thời điểm, nàng đột nhiên thân mình run lên, không biết từ chỗ nào biến ra này hàn băng nhận triều ta khởi xưng công kích..... Hai người các người thất thần làm gì? Nhanh lên nhìn xem nàng làm sao vậy!” Đào Ngột một bên tránh né Kim Hưu lãnh lệ công kích, một bên quay đầu hướng về phía cổ nguyệt cùng Băng Kỳ hô to, khuôn mặt tuấn tú xanh mét, kinh nghi bất định.

Kim Nhi đột nhiên nổi điên muốn giết hấn, hay là..... Kia hồn trưởng thiên cũng kinh ở bọn họ không biết thời điểm động thủ? Nếu không phải Băng Kỳ cùng cổ nguyệt ở ngoài cửa khiêu khích, nàng xuyên quần áo đi đến cửa muốn đi ra ngoài nghênh đón, mà hấn còn ăn vạ trên giường giận dỗi, nàng yêu cầu lộn trở lại tới lại đối hấn động thủ, mà hấn lại vừa lúc gặt gao nhìn chăm chăm nàng cho nên mới có thể kịp thời phản ứng lại đây, lánh khai, hấn sớm đã lại lần nữa chết ở nàng trong tay..... Liền như ba ngàn năm trước lần đó giống nhau.

“Trước làm nàng an tĩnh lại. Cùng nhau ổn định tâm trí nàng.”

Băng Kỳ cùng cô nguyệt liếc nhau, đồng thời phát tay áo ngưng tụ lại pháp lực, cùng Đào Ngột hình thành tam giác, sau đó ba người đồng thời phát động công kích, ba đạo pháp lực cột sáng đồng thời mà đánh về phía Kim Hưu ngực, ý đồ ổn định nàng chính phát cuồng thác loạn tâm trí.

Kim Hưu trốn tránh không kịp, cả người bị ba đạo pháp lực cột sáng bao phủ trụ. Nàng dục giã giữa, nhưng Đào Ngột ba người đều là pháp lực cực cao, nàng một người lại há có thể đối kháng?

Mấy phen giãy giụa lúc sau, Kim Hưu rốt cuộc không địch lại, dữ tợn đáng sợ thần sắc chợt một đốn, ngay sau đó thân mình run lên, mắt nhắm lại, thân mình mềm mại mà ngã xuống.

Đào Ngột thấy vậy, tay mắt lạnh lẽo mà đem nàng ôm vào trong ngực, thần sắc vô cùng âm trầm rét lạnh.

Băng Kỳ cùng cô nguyệt cũng là thu tay lại không nói, thần sắc tối tăm đông lạnh.

“Xem ra, chúng ta ngàn phòng vạn phòng, vẫn là bị kia tâm tư như châm thiên tựa chui chỗ trống.” Thật lâu sau, Băng Kỳ mới nặng nề mà thở dài.

“Thật là xem thường hãn.” Cô nguyệt rũ mắt, ngữ khí ôn hòa lại mang theo thấu xương hàn khí.

“..... Lại là ly hồn chú?” Đào Ngột ôm Kim Hưu không có ngẩng đầu, chỉ là lẳng lặng nhìn nàng tái nhợt thần sắc, nghiêng răng nghiêng lợi mà gằn từng chữ.

“Thoạt nhìn.....”

Băng Kỳ lời nói chưa xong, ngoài cửa đột nhiên vọt vào tới một cái màu tím thân ảnh, hoảng loạn rống to: “Không, không phải! Là nhiếp hồn khóa! Tiên Tôn bị thiên tặc điện hạ nhiếp hồn khóa khóa lại!”

“Nhiếp hồn khóa?” Đào Ngộ bỗng chốc ngẩng đầu, đồng tử co rụt lại.

“Đúng vậy đây là đi về phía nam chính tai nghe được.....” Vội vàng tới rồi đi về phía nam một hơi đều không kịp nghĩ, liền đem chính mình mới vừa rồi nhìn thấy nghe thấy kỹ càng tỉ mỉ mà nói ra tới.

Nghe xong đi về phía nam nói, trong phòng đầy đất trầm mặc.

“Thế nhưng cùng Ma giới hoàng tộc làm giao dịch, hôm nay tặc.....” Sau một lúc lâu, Băng Kỳ mới thần sắc phức tạp mà nhắm mắt, phẫn nộ mà lắc đầu, “Thế nhưng còn xuất động trong truyền thuyết nhiếp hồn khóa..... Thứ này, chính là viễn cổ truyền thuyết, so với kia ly hồn chú khó làm quá nhiều.....”

“Ly hồn chú có thể giải, một lần phát tác lúc sau liền sẽ mất đi hiệu lực. Nhưng nhiếp hồn khóa, lại là đời đời kiếp kiếp.” Cổ nguyệt híp mắt, sát ý bính hiện, “Cư nhiên không tiếc hết thầy đại giới mở ra nhiếp hồn khóa, hảo cái thiên tặc, thật sự là xem thường hẳn phải được đến Kim Nhi quyết tâm.”

“..... Ta đây liền đi giết hẳn.” Ra ngoài hai người dự kiến, Đào Ngộ lại là bình tĩnh vô cùng. Hẳn đem Kim Hưu đặt ở trên giường, cúi đầu hôn hôn Kim Hưu cái trán, ngữ khí nhàn nhạt mà đứng lên, xoay người liền phải đi ra ngoài.

Ngữ khí đạm nhiên, thân hình lại là kiên quyết như thiết, kia một đôi ần ần hỗn loạn ám kim sắc con người còn lại là hoàn toàn mà biến thành bắt mắt hồng kim sắc.

Không có tức giận, không có điên cuồng hét lên, nhưng hấn quanh thân, lại là trải rộng như nhận sát khí, gọi người tâm sinh run rẩy, cam nguyện phủ phục.

“Không được!” Bằng Kỳ không chút suy nghĩ đỡ lại hấn, lại suýt nữa bị hấn gạt bỏ tay phải.

“Người nếu giết thiên tặc, Kim Nhi cũng sẽ chết!” Vẫn là cỗ nguyệt phản ứng đến mau, vội vàng đè lại Đào Ngột đã huyền hóa ra móng vuốt, trầm giọng hét lớn.,

Đào Ngột thân mình đột nhiên chấn động, kiên định như bàn thạch thân hình run rẩy, hung hăng mà nắm chặt nắm tay, bỗng chốc hồi qua đầu, con người trở nên đỏ bừng: “Người nói cái gì?”

“Người không nghe mới vừa rồi đi về phía nam nói sao, kia nhiếp hồn khóa đã mở ra, bị khóa người cùng hạ khóa người..... Là muốn cùng mệnh tương tồn, sinh tử cùng nhau. Hiện tại, không chỉ là thiên tặc Thiên Đế chi tử thân phận yêu cầu cố kỵ, chỉ cần bằng người giết thiên tặc, Kim Nhi cũng không thể sống điểm này, người liền không thể xúc động.”

“Ai có thể giải?” Trầm mặc hồi lâu, Đào Ngột mới xoay người, nhìn cỗ nguyệt, hơi thở âm trầm đến đáng sợ, “Ai có thể giải này nhiếp hồn khóa?”

“Cái này, người đừng có gấp, ta đây liền đi kêu Lan Củ cứu huyền cùng nhau lại đây, thương lượng đối sách. Cứu huyền lão gia hỏa kia cái gì đều biết, có lẽ sẽ có biện pháp.” Bằng Kỳ vỗ vỗ Đào Ngột bả vai, ngay sau đó cùng cỗ nguyệt liếc nhau, chạy như bay mà đi.

“Tạm thời đừng nóng nảy, bằng không, chính là trúng hấn kế.” Cỗ nguyệt cũng là đối Đào Ngột gật gật đầu, yêu mị trên mặt như là mạ lên một tầng kịch độc, gọi người nhìn lại mỹ lệ lại kinh hãi.

Khống chế Kim Nhi thân thủ sát Đào Ngột, năm lần bảy lượt dùng như vậy tàn nhẫn phương pháp, cái này thiên tựa, hảo thâm hảo tàn nhẫn thủ đoạn. Một khi đã như vậy, kia, cũng không nên trách bọn họ không dung hãn.

Đào Ngột không nói gì, chỉ là nắm chặt nắm tay, ở Kim Hưu bên người ngồi xuống, nhìn thần sắc tái nhợt, giữa trán hắc khí quán quanh nàng, trong mắt phần nộ cùng sát ý cơ hồ nhỏ giọt xuống dưới.

Lại một lần, hãn không có bảo vệ tốt nàng, lại một lần, nàng bị trở thành giết hại hãn công cụ. Hãn biết, thiên làm như muốn hãn chết không nhắm mắt, cũng muốn nàng hoàn toàn hết hy vọng.

Hiện tại không thể giết, hảo, không giết. Chờ đến nhiếp hồn khóa cởi bỏ.....

Người này hãn đối bọn họ làm, một ngày nào đó hãn sẽ gấp bội dâng trả. Hãn Đào Ngột, trước nay chính là người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, ta tất ngàn vạn lần còn chi người.

Tác giả có lời muốn nói: Keng keng keng! Trong văn án nói chính là nàng giết hãn ba lần, đầu vừng nói ba lần đều sẽ chết nha, ha ha ha chống nạnh cười, Tết nhất không thể quá huyết tinh, luân gia như vậy thiện lương ưu nhã người như thế nào sẽ bỏ được làm nam chủ ở Tết nhất thời điểm chết lại một lần đầu đúng không ~ hơn nữa, tổng không thể kêu trời tựa người xấu vẫn luôn thực hiện được sao, kia quá làm người ưu thương ~~

Xem, ta đều đầu vừng làm nam chủ chết lại một lần nha, cho nên hoa hoa đầu? Vỗ tay đầu? Môi thơm đầu?!

ps: Nháy mắt liền quyền thứ tư có hay không, tại đây phía trước có đoán được quyền thượng kết thúc đồng học giờ lên tay tới, khen thưởng tiểu hồng hoa một đóa ha ha ha! Thuận tiện, ta bảo mật công tác làm tốt lắm đi? Hảo đi? 【 đặc ý cười trộm

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

64

--

* độc nhất vô nhị phát biểu

“Chiêu này hồn khóa là Ma giới hoàng tộc chi vật, chỉ có Ma giới hoàng tộc người trong có thể giải.”

Nhìn trên giường bị mạnh mẽ ổn định tâm trí, hôn mê trên giường Kim Hưu liếc mắt một cái, bị cỗ nguyệt từ trên giường ngạnh sinh sinh kéo lại dây cửu huyền xoa xoa nhấp nhèm mắt buồn ngủ, lạnh lạnh mà đánh cái ngáp nói.

“Một hai phải Ma giới hoàng tộc mới được sao?” Cùng cửu huyền cùng tới rồi Lan Củ nghiêng đầu nhìn hằm một cái, ánh mắt đạm nhiên như nước, lại rõ ràng làm người cảm nhận được “Uy, ta như thế nào cảm giác người ở vô nghĩa” hoài nghi ý vị.

“Nếu không bốn đại tiên sẽ nói như vậy sao?” Cửu huyền thực nhay bèn mà lĩnh ngộ tới rồi Lan Củ chưa hết chi ngôn, tức khắc sắc mặt nghiêm, thập phần chính nghĩa lẫm nhiên mà lắc lắc cực kỳ to rộng tay áo, sau đó phẫn nộ mà nắm tay thoá mạ, “Cái kia hồn trưởng ngoạn ý nhi, cái gì Thiên giới Thái Tử, quả thực chính là chỉ ngu xuẩn quạ đen! Tuy rằng không chiếm được thích người thực khổ bức thực bi thôi, chính là sẽ như vậy dùng bất cứ thủ đoạn nào mà liên hợp Ma giới cấp người trong lòng hạ như vậy cái nan giải thứ đồ hư nhi, quả thực là đáng chết! Đáng chết! Một chút không có bốn đại tiên tình nguyện chính mình rơi lệ cũng không muốn tiêu tiêu nhúu mày quân tử phong độ.....”

“.....” Lan Củ trầm mặc quay đầu, nhìn nhìn sắc mặt xanh mét lại cấp lại giận Đào Ngột, lại nhìn mắt đang ở trầm tư Băng Kỳ, mặt vô biểu tình mà kiến nghị nói: “Nếu không, vẫn là đi hỏi một chút Thần Hưu nương nương đi?”

“Có ý tứ gì có ý tứ gì! Tiểu lan người có ý tứ gì! Tiểu Thần Hưu sẽ có bốn đại tiên biết đến cỡ nào! Nàng sẽ biết như thế nào tạm thời tính ngăn chặn này phá đồ vật làm Kim Nhi tỉnh lại.....”

“Cấp lão tử nói trọng điểm! Lại vô nghĩa ta liền vặn gãy người cổ.” Đào Ngột đột nhiên chụp bàn dựng lên, đỏ bừng con người hiện lên huyết sắc. Hấn tay hảo ngứa, hảo tưởng một móng vuốt bóp nát cửu huyền này chỉ chỉ biết lái nhái dài dòng vô nghĩa hỗn trưởng làm nhảm đầu.

“!”Cửu huyền đột nhiên dừng lại hãy còn ở tự mình ca ngợi miệng, ủy ủy khuất khuất mà rụt rụt cổ, “Làm cái gì như vậy hung, bốn đại tiên nói là được sao.....”

Không phải hấn uất ức, thật sự không phải. Chỉ là này Đào Ngột đó là đã từng tam giới đệ nhất sát thần, cơ hồ không người có thể địch, ngay cả tam giới đại đế đều chỉ có thể miễn cưỡng cùng hấn đánh cái ngang tay, là cái không hơn không kém giết người không chớp mắt sát tinh. Hiện tại hấn tuy không phải đời trước Phượng Minh, nhưng mãnh thú Đào Ngột vốn là cường hấn thái quá năng lực hơn nữa đã từng Phượng Minh đệ nhất sát thần năng lực.....

Hấn cửu huyền là sống được thật lâu, nhưng tạm thời còn không có sống đủ, không có anh dũng chịu chết tính toán.

Không thể gặp hấn này phó sợ hãi rụt rè nương dạng, Đào Ngột ánh mắt càng hung càng tàn bạo, móng vuốt ngo ngoe rục rịch.

Cửu huyền có chút bực xấu hổ lại có chút cố kỵ mà run lên thân mình, nghĩ đến phía dưới muốn nói nói, lại rất là khoe khoang mà nhếch lên cằm nói:

“Tuy rằng bốn đại tiên không phải Ma giới hoàng tộc người trong không giải được tiểu Kim Nhi trên người nhiếp hồn khóa, nhưng là, bốn đại tiên có biện pháp làm tiểu Kim Nhi tạm thời thanh tỉnh, trong khoảng thời gian ngăn chống lại kia nhiếp hồn khóa tác dụng.”

“Tuy không phải kế lâu dài, nhưng tốt xấu có thể tạm thời giải trước mắt này lửa sém lông mày.” Băng Kỳ trên mặt thoáng thả lỏng.

“Ân. Người tạm thời ổn định Kim Nhi, chúng ta mặt khác đi thăm thăm Ma giới tin tức.” Lan Củ cũng là hơi hơi gật đầu.

“..... Không có nhất lao vĩnh dật phương pháp sao?” Đào Ngột lại là sửng sốt, ngay sau đó nhíu mày trầm giọng nói.

“Có a, tìm Ma giới hoàng tộc người trong vì tiểu Kim Nhi giải khóa.” Cửu huyền nhún vai, đáp thật sự lưu thực mau.

“Không có mặt khác biện pháp?” Băng Kỳ lấy ngón tay nhẹ gõ chính mình làm gõ đỏ ghế bắt tay.

“Không có.” Cửu huyền hai mắt nhìn chính mình mũi chân, đáp đến bay nhanh.

“.....” Lan Củ nhìn hẩn như vậy, con người hơi hơi sáng ngời, “Từ thật đưa tới, tha cho người bất tử.”

Đào Ngột bỗng chốc ngẩng đầu: “Người có biện pháp?”

Băng Kỳ cũng đồng dạng quay đầu lấy nóng bỏng ánh mắt ngóng nhìn hẩn.

“Không, không có.” Cửu huyền chớp chớp mắt, nhìn xem Đào Ngột, nhìn xem Băng Kỳ, nhìn nhìn lại Lan Củ, cuối cùng lại nhìn nhìn chính mình mũi chân, ngây ngô cười nói.

Đào Ngột sắc mặt từ xanh mét khói mù chuyển thành sáng ngời không kiên nhẫn: “Cuối cùng một lần cơ hội, lại không nói lời nói thật gia liên động thủ.”

“Vừa nói dối liền sẽ đứng ngồi không yên, mặt đỏ ngây ngô cười người, vẫn là đừng trang.” Lan Củ nhìn hẩn, ánh mắt nhàn nhạt, lại đâm thẳng cừu huyền đáy lòng.

Cừu huyền thẹn quá thành giận, che mặt rống giận: “Ai nói dối ai nói dối! Bốn đại tiên không nói là bởi vì biện pháp này đại giới quá lớn các người nhận không nổi!”

“Cái gì đại giới?” Đào Ngột bỗng chốc đứng dậy hỏi.

“Ta.....” Cừu huyền lúc này mới phát hiện chính mình bại lộ, tức khắc sắc mặt một chút thanh một chút bạch.

“Hảo nét mực cái gì, mau nói đi, được chưa cũng tổng muốn thử mới biết.” Băng Kỳ chen chân vào, nhẹ đá hẩn cây gậy trúc đường như hai chân.

Cừu huyền sắc mặt rốt cuộc biến đến hồi bại dừng lại. Hẩn xoa xoa đầu, tạc mao đường như dẫn theo xiêm y nhảy nhảy, cuối cùng tung kéo bả vai thỏa hiệp.

“Làm cái gì muốn phí lời đâu thật là..... Nói nói nói, biện pháp này có thể cởi bỏ niếp hồn khóa, chẳng qua nguy hiểm cực đại, một không cẩn thận liền sẽ chết thẳng cẳng, thân hình đều diệt mà thôi. Hơn nữa cho dù thật sự thành công, này bị khóa người cũng sẽ hoàn toàn đọa vào ma đạo, linh hồn tự tam giới trung mai một, từ Ma giới trọng sinh, từ thần thành ma.”

“Cái gì? Kia chẳng phải là muốn Kim Nhi ném xuống cao quý thần nữ thân phận, hoàn toàn trở thành ma? Này, trước không nói Kim Nhi chính mình có không tiếp nhận rồi, chỉ cần này đây này tam giới đối Ma giới cừu thị tới

xem, nếu Kim Nhi thật sự từ thần nữ biến thành Ma tộc người trong, này hậu quả.....” Băng Kỳ sửng sốt, trừng mắt nói.

“Tam giới mọi người, đối Ma giới cừu thị tuyệt không sẽ bởi vì tiểu Kim Nhi nguyên lai thân phận mà có điều cố kỵ. Đối bọn họ tới nói, chỉ cần thành ma, nên diệt trừ cho sáng khoái.” Lan Củ nhàn nhạt mà tiếp thượng, ánh mắt nhìn về phía phương xa, rất sâu lại thực thiển, ẩn ẩn hiện lên một mặt ôn nhu, một mặt hận ý.

“Cho nên nói bốn đại tiên mới không nói sao, các người một hai phải ta lãng phí nước miếng.....” Cửu huyền vẫy vẫy to rộng tay áo, mắt trợn trắng, thấp giọng lầm bầm nói.

“Ta tình nguyện tự mình đi Ma giới trao một cái Ma giới hoàng tộc tới, cũng sẽ không làm nàng mạo hiểm.” Trầm mặc sau một lúc lâu, Đào Ngột mới mở tràn ngập hung ác nham hiểm con ngươi, sắc mặt rất là khó coi.

“..... Hiện tại trước làm nàng tỉnh lại đi, mặt khác lại nghĩ cách.” Cuối cùng, hãn bổ sung nói. Quay đầu nhìn về phía trên giường Kim Hưu, ánh mắt lộ ra một tia lưu luyến nhu ý.

Có hãn ở, tất không thể làm nàng ra bất luận cái gì sự. Ngày đó tựa muốn miễn cưỡng nàng cùng hãn cả đời, quả thực si tâm vọng tưởng! Vì nàng cam tâm tình nguyện, vì nàng thiết tình tươi cười, hãn chắc chắn bất kể bất luận cái gì đại giới, cũng muốn cởi bỏ này nhiếp hồn khóa.

Kim Hưu vừa mới tỉnh lại, liền bị một phen kéo vào một cái cực nóng trong lòng ngực.

“Người tỉnh.” Ấm áp thuần hậu giọng nam dán nàng lỗ tai vang lên, mang theo nồng đậm tình yêu.

Kim Hưu chớp chớp nhấp nhèm mắt buồn ngủ, sắc mặt ửng đỏ mà đẩy ra hẳn, xoay người khẽ sảng giọng: “Ta như thế nào ngủ rồi?”

“Bởi vì bốn đại gia quá lợi hại sao.” Kiều ngạo mà đĩnh đĩnh cứng rắn trần trụi ngực, Đào Ngột chớp chớp mắt, đem nàng ôm đến càng khấn, thấp giọng đùa giỡn nói, “Lúc này mới kêu sư phó đại nhân dục tiên dục tử hợp với canh giờ này đều đã quên cái sạch sẽ.”

Kim Hưu lúc này mới phát hiện, chính mình thế nhưng cũng cái gì đều không có xuyên mà bị Đào Ngột ôm vào trong ngực, hai người tứ chi giao triền, thân thể tương dán, huyết mạch gần, nhiệt độ cơ thể tương dung.

Nàng như thế nào lại cùng hẳn pha trộn đến trên giường..... Thật thật là quá nhộn nhạo a quá nhộn nhạo!

Kim Hưu sắc mặt càng nhiệt, chui đầu vào hẳn trong lòng ngực cọt cọt: “..... Tự đại.”

“Hẳn là ‘dũng mãnh’.” Hẳn khẽ cười một tiếng, rũ mắt che đậy tràn ngập tối tăm con người, đỡ ở nàng bên hông bàn tay to hướng lên trên một di, bao lại nàng trước ngực mềm mại.

“Từ từ, ta như thế nào cảm giác có chút mơ hồ.....” Kim Hưu đột nhiên ngăn lại hẳn, biểu tình rất là hoang mang, “Ta như thế nào nhớ không nổi tại đây phía trước chúng ta đang làm gì đâu?”

Đào Ngột sửng sốt, con người hiện lên một tia u ám, ngay sau đó một ngum cắn nàng trắng tinh cổ, liếm hôn hàm hồ nói: “Khẳng định là ngủ mơ hồ..... Mặc kệ hẳn, hiện tại, sư phó đại nhân mau mau thỏa mãn đồ nhi đi, đồ nhi..... Đồ nhi mau cháy.”

Hẳn ái muội cười nhẹ, đồng thời mang theo nàng tay nhỏ cầm chính mình nóng rực phân thân, còn tà ác mà đĩnh động cái mộng, làm chính mình ở tay nàng trên dưới giật giật.

Kim Hưu bị làm cho cả người khô nóng, rớt cuộc không kịp tự hỏi mặt khác đồ vật, liền bị hấn cố tình mang đến nóng bỏng tình triều sở mai một.

“Không được..... Ta thật sự quá không tự chủ.....” Nàng cắn môi, đã thoả mái lại không cam lòng mà ừm ra tiếng.

“Ta liền ái người như vậy.” Đào Ngột cười ở nàng trắng tinh bộ ngực thượng ấn hạ tế tế mật mật yêu diễm tiểu hồng hoa, thanh âm đang cười, trong lòng lại như là như ngạnh ở ngực.

Cửu huyền nói tạm thời tính làm Kim Nhi tỉnh lại, nàng khả năng sẽ hoàn toàn không nhớ rõ bị nhiếp hồn khóa khóa trụ chuyện sau đó, xem ra thật là như vậy —— như vậy cũng hảo, lo lắng phần nộ gì đó mặt trái cảm xúc, hấn một người thế nàng toàn bộ gánh chịu đi liền hảo.

“Ngạch..... Chậm, chậm một chút.....” Hấn hung mãnh mà tiến vào nàng, rước lấy nàng không khoẻ mà than nhẹ.

“Chậm không xuống dưới, ai kêu người..... Như thế làm ta điên cuồng.” Hấn cắn nàng vành tai, cường hấn mà ôn nhu mà luật động, đem sở hữu ngọt ngào lời âu yếm toàn bộ uy tiến nàng chính vì hấn cấp tốc nhảy lên trái tim.

Nàng đồng dạng bằng nhiệt liệt động tác đáp lại hấn, gắt gao ôm lấy hấn bối, cùng hấn liều chết triền miên.

Xuân phong nổi lên bốn phía, uyên ương đan cổ, cả phòng cảnh xuân vô hạn hảo, chỉ nguyện cầm tay đến thiên hoang.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Đào Ngột ôm Kim Hưu nặng nề ngủ.

Định nhân nhìn bên cạnh người ngủ nhan hồn nhiên Đào Ngột, Kim Hữu ngơ ngẩn mà nhìn sau một lúc lâu, cuối cùng mới khe khẽ thở dài, tay ngọc vung lên, một trận kim phấn phiêu tán mở ra, lọt vào Đào Ngột quanh hơi thở.

Đầu ngón tay ngưng khí pháp lực chế trụ Đào Ngột thủ đoạn dò xét một phen, xác định hẳn đã ngủ say thả trong khoảng thời gian ngắn sẽ không tỉnh lại lúc sau, Kim Hữu lúc này mới tay chân nhẹ nhàng mà đem chính mình từ hẳn trong lòng ngực tránh thoát ra tới, theo sau kéo qua áo ngoài xoay người xuống giường.

Sửa sang lại hảo ăn mặc lúc sau, nàng quay đầu lại, cuối cùng vuốt ve Đào Ngột hơi hơi mang chút tính trẻ con khuôn mặt tuấn tú, cúi người hôn hôn hẳn khóe miệng.

“Chờ ta trở lại.”

Giọng nói lạc, nàng phi thân mà ra, tránh đi phi thúy đám người, thẳng tắp hướng tới cửu huyền huyền sơn mà đi.

Tác giả có lời muốn nói: Tối hôm qua trong nhà thật nhiều người, dầu vừng tới kịp gõ chữ, sau đó hôm nay ban ngày các loại lợi dụng sơ hở viết một chương, cho nên đổi mới chậm. Ân, Tết nhất, tới điểm thịt cặn bã cặn bã chúc mừng tân niên hảo $(\cong \nabla \cong) / \sim$

Nói, tân niên, hoan chúc đại gia tân niên vui sướng! Vạn sự như ý! Dầu vừng nam nhân muội tử mau mau tìm được bạch mã vương tử! Đã có nam nhân muội tử cùng nam nhân nhà mình đầu bạc đến ông trời may mà phúc! Ân, đại gia cùng nhau biến mỹ biến bạch biến có tiền nha $(\cong \nabla \cong) / \sim$

ps: Tết nhất cảm mạo đau đầu nghẹt mũi yết hầu đau còn dạ dày đau..... Ai tới nói cho ta, đây là không phải muốn đem tân niên một năm bệnh đều sinh xong ý tứ? TT

--

* độc nhất vô nhị phát biểu

Cửu huyền là bị người từ thùng rượu một phen nhắc tới tới.

“Cách, ai, ai a..... Cách.....” Hai má đỏ ửng, ánh mắt mê ly, ngốc hề hề mà cười, lại xứng với kia thân hồng hồng lục lục quý dị áo choàng cùng khô căn nhỏ gầy thân thể, cùng với kia đầy người tận trời mùi rượu, lúc này cửu huyền thoát nhìn tựa như cái mới từ rượu lu bò ra tới thiên nhiên ngốc tử.

“Cửu huyền, là ta.” Kim Hưu tập mãi thành thói quen, nặng nề mà vỗ vỗ bờ vai của hắn.

“Ai? Cách, còn muốn uống..... Ô ô, tiêu tiêu..... Không cần cùng kia chỉ hư kỳ lân cùng nhau kéo..... Ô ô..... Nhẹ nhàng, không cần đánh ta sao.....” Cửu huyền chớp chớp mắt, đối với Kim Hưu ngây ngô cười vài cái, sau đó đột nhiên thân mình vừa trượt, đặt mông ngồi vào trên mặt đất liền bắt đầu gào khóc.

Kim Hưu khước miệng hung hăng vừa kéo, đành phải quay đầu nhìn về phía cửa đứng cái kia một thân hắc y, đầy mặt lạnh nhạt như sương thiếu nữ, cầu cứu nói: “Tiểu nhẹ nhi, nên như thế nào mới có thể đánh thức hắn?”

Kia hắc y thiếu nữ mặt như xuân hoa giáo mỹ, chỉ là quanh thân hơi thổi lại lạnh băng thật sự, vẻ mặt người sống chớ gần. Nàng lông mày cũng chưa động một chút, mặt vô biểu tình mà đáp: “Nặng nề mà liền trều hắn hai

mười cái bàn tay đừng có ngừng đó là. Mặt khác, Tiên Tôn, thỉnh kêu đệ tử phong nhẹ.”

“Kêu tiểu nhẹ nhi nhiều đáng yêu, dễ nghe, cũng càng thích hợp người.” Kim Hưu không thèm để ý mà nhẹ nhàng cười, dường như thực thói quen này biệt nữ hài tử lời nói lạnh nhạt.

Hắc y thiếu nữ khẽ nhíu mày, lại không nói chuyện nữa, chỉ là sắc mặt hơi hơi nhiều ti quần bách cùng mất tự nhiên.

Nàng độc lai độc vãng quán, không thói quen ai đối nàng như vậy thân mật hữu hảo.

Kim Hưu cũng không ngại, chỉ là vẫy vẫy tay áo, ưu nhã mà kiên định mà liền trừu cửu huyền hai mươi cái thật mạnh bàn tay, đánh đến hắc kê cha gọi mẹ mà thanh tỉnh lại đây.

“Tiểu Kim Nhi? Đau quá đau quá đau quá —— người vì cái gì muốn như vậy hung ác mà ấu đả bốn đại tiên?” Xoa nước mũi từ trên mặt đất bò dậy, cửu huyền che lại nóng rát khuôn mặt khóc đến vô cùng thương tâm vô cùng vô cùng phần nộ ai oán.

“Nhà người tiểu nhẹ nhi nói không như vậy người vô pháp tỉnh lại sao. Ta có việc vội vã tìm người, lại kêu không tỉnh người, đành phải làm như vậy.” Kim Hưu rất là vô tội hàng vĩa hè tay.

“..... Nhẹ nhàng!” Cửu huyền quay đầu, đối hắc y thiếu nữ trợn mắt giận nhìn, biểu tình vô cùng đau đớn mà đau thương lên án nói, “Bốn đại tiên là sư phó của người! Người sao lại có thể như vậy tùy thời trả thù bốn đại tiên!”

Hắc y thiếu nữ thực thản nhiên thực lỗi lạc thực lạnh băng mà quét hắc liếc mắt một cái: “Người không phải sư phó của ta.”

Mắt thấy cửu huyền sắc mặt đỏ lên lại muốn tạc mao, Kim Hưu thu hồi xem náo nhiệt tâm tư, ngăn lại hẳn, sắc mặt hơi chính: “Trước đừng náo loạn. Ta hôm nay tới, là muốn người nói cho ta, như thế nào đem ta trong thân thể kia nhiếp hồn khóa cấp giải.”

Cửu huyền đột nhiên dừng lại kêu rên há to miệng, đôi mắt như là muốn trờng ra tới: “Người..... Người người người người..... Người như thế nào biết?!”

Đào Ngột bọn họ không phải nói tốt không cho nàng biết đến sao, còn hung ba ba mà cảnh cáo hẳn không chuẩn nói đi, như thế nào lúc này lại nói cho nàng?

“Các người nói chuyện thời điểm, ta tuy hai mắt nhắm nghiền vô pháp nhúc nhích, nhưng ý thức lại là thanh tỉnh, cho nên kỳ thật ta nghe được rõ ràng.” Kim Hưu nhàn nhạt cười, lời này lại là nói được đầy bụng tâm sự. Cuối cùng, nàng ngẩng đầu nhìn về phía cửu huyền, một đôi mắt đẹp tựa có thể nhìn thấu hết thảy, “Cho nên, không cần phí cân não nghĩ như thế nào lừa dối ta.”

Nàng cái gì đều đã biết, bao gồm cửu huyền nói kia phiên như thế nào giải khóa nói, bao gồm bọn họ không nghĩ làm nàng biết, làm nàng lo lắng tâm ý.

Nàng minh bạch, cho nên làm bộ không biết.

Nhưng nếu đã biết, liền vô pháp thật sự nói cho chính mình không thèm nghĩ. Nàng không nghĩ kêu Đào Ngột lo lắng phần nộ, lại càng không nghĩ có một ngày thân thủ giết hẳn, thật sự như thiên tựa mong muốn. Cho nên nàng chỉ có thể làm bộ cái gì cũng không biết, làm bộ chính mình thật sự đã quên bị nhiếp hồn khóa khóa trụ việc, lại chờ Đào Ngột ngủ lúc sau, tự mình tới tìm cửu huyền.

Nàng đã một lần bị khống chế một lần hiểu lầm mà thân thủ giết hấn hai lần, lúc này đây, nàng chính là liều chết, cũng sẽ không lại thương hấn mảy may. Hấn là quan trọng nhất người, nàng như thế nào bỏ được đối hấn huy đao tương hướng, nhìn đến hấn thống khổ đổ máu, thậm chí mất đi sinh mệnh. Mỗi một lần mất đi nàng, nàng đều sống không bằng chết, không bằng lần này, khiến cho nàng ích kỷ một ít, sớm một chút hoàn toàn chặt đứt sẽ mất đi hấn khả năng tính đi.

Cái loại này xéo tâm thực cốt đau, nàng không bao giờ tưởng nếm.

“Sở sở sở cho nên..... Người hiện tại tới là muốn.....” Sáng tỏ Kim Hưu ý tưởng, cửu huyền run rẩy mà chỉ vào nàng nói không ra lời.

“Ân, ta muốn thử xem người nói kia phương pháp, cởi bỏ chính mình trên người này nhiếp hồn khóa.” Kim Hưu thản nhiên gật đầu, cười đến vân đạm phong khinh.

Hắc y thiếu nữ phong nhẹ tức khắc ghé mắt xem nàng, như băng trên mặt hiện lên một mặt kinh ngạc. Mà cửu huyền càng là tức khắc cứng đờ, sắc mặt một trận thanh một trận bạch, hảo sau một lúc lâu mới hoãn quá khí nhi, phát tay áo xoay người, leng keng có lực đạo: “Không được!”

“Không được cũng đến hành.” Kim Hưu nhìn chăm chú vào hấn, nói được thực nhẹ cũng thực dùng sức, “Cửu huyền, giúp ta. Ta biết người có biện pháp.”

“.....” Cửu huyền cắn răng không nói lời nào, lông mày ninh đến như là đánh kết.

“Cửu huyền, chỉ có người có thể giúp ta, làm ơn.” Kim Hưu đôi mắt xoay chuyển, đi qua đi lồi kéo hấn góc áo, mềm như bông mà kêu một tiếng, trong giọng nói tràn đầy khẩn cầu.

Cửu huyền thân mình run lên, nắm chặt nắm tay, đột nhiên xoay lại đây, vạm phần rối rắm thống khổ mà vẻ mặt đưa đám: “Thật sự không được sao. Người nếu đều nghe được, nên biết, kia biện pháp, kia biện pháp thực không ổn định tính a, một cái không tốt, người sẽ chết thối thối, hơn nữa, liền tính thành công, cũng sẽ biến thành ma, ma gia! Người nếu là biến thành ma, sẽ không bao giờ nữa sẽ là Thiên giới như vậy uy phong cao quý Tiên Tôn, kia chính là Thiên giới hận không thể trừ tận ma nột! Liền tính người từng là Tiên Tôn, Thiên giới kia giúp đỡ cố cũng sẽ không thủ hạ lưu tình! Người đi không được Ma giới, người chỉ có thể gốc tại tam giới, khắp nơi bị tam giới người trong đuổi giết bắt nạt, rất thống khổ!”

Liền kia hắc y thiếu nữ cũng quay đầu tới, hơi hơi nhăn lại mi: “Tiên Tôn.”

Trong giọng nói tràn đầy không tán đồng, còn có một tia nhột nhạt lo lắng.

“Ta biết.” Kim Hưu lại là trịnh trọng gật gật đầu, sắc mặt hơi liễm, biểu tình rất là nghiêm túc, “Chính là biết mới đi làm.”

Cửu huyền đột nhiên một đốn, khóc tang trên mặt hiện lên một mặt phức tạp, ngay sau đó một bộ vô cùng đau đớn bộ dáng: “Người người người người liền như vậy thích Đào Ngột gia hỏa kia? Vì không thương đến hãn liền như vậy hung hiểm đều phải đi mạo?!”

Kim Hưu nhấp môi cười nói: “Đúng vậy, thua tại hãn trong tay, không có biện pháp. Bất quá tưởng cõi bỏ này nhiếp hồn chú, cũng không hãn vậy là sợ thương đến hãn, lấy hãn pháp lực tới nói, hiện giờ nếu đã biết ta trúng nhiếp hồn khóa, muốn tránh đi ta công kích cũng không khó. Ta chỉ là, không muốn lại lần nữa bị ngày đó tựa bài bố, bất lực mà nhìn chính mình cùng Đào Ngột nguyên bản hãn là hạnh phúc sinh hoạt bị hãn từ giữa ngành sinh sinh phá hủy đi. Ba ngàn năm trước một lần, ba ngàn năm sau lại một lần, ta không nghĩ, còn có lần thứ ba. Hãn người này quá mức cố chấp cũng quá mức tự tin, phía trước là chúng ta đại ý bị hãn chui chỗ trống, lúc này đây, nên là ta phản kích lúc ta không bao giờ nguyện nhìn

đến Đào Ngột bởi vì hấn chặn ngang một chân mà phiền lòng lo lắng. Lần này, nếu ta chết, hấn cũng chết, kia liền đồng quy vu tận, cũng là hoàn toàn chặt đứt hấn vọng tưởng, xem như báo thù. Nếu ta bất tử, hấn cũng lại không thể lấy Ma giới đồ vật khống chế ta thương tổn Đào Ngột, ta muốn hoàn toàn kết thúc cùng hấn chi gian ân oán..”

Cửu huyền có chút chinh lăng mà nghe xong Kim Hưu này một phen lời nói. Hấn trầm mặc hồi lâu, sau một lúc lâu mới kéo ra nhún nhún mí mắt quét Kim Hưu liếc mắt một cái, thật sâu mà thở dài: “Kia hỗn đản là thực đáng giận thực thiếu ngược không sai, khá vậy không đáng người như thế lấy thân phạm hiểm a. Người nếu là ở trong tay ta xảy ra chuyện gì nhi, nhà người kia chỉ hung thần ác sát hung thần còn không đồng nhất móng vuốt xé bốn đại tiên.”

“Ta tâm ý đã quyết, người liền thành toàn ta đi. Đến nỗi Đào Ngột, nếu ta thật sự đã chết, người liền nói cho Băng Kỳ bọn họ, nghĩ cách tiêu hấn ký ức, còn hấn hạ nửa đời làm lại từ đầu, đến lúc đó hấn liền sẽ không nhớ rõ phải đối người động thủ; nếu ta không chết, người yên tâm, ta ngăn đón hấn đâu.”

Cửu huyền tức giận mà trất trụ, sau một lúc lâu tiếp tục nói: “Kia, kia cũng không nhất định phải dùng biện pháp này sao.....”

“Kia bằng không người nói cho ta, còn có cái gì mặt khác biện pháp?” Kim Hưu cười, nếu không phải tình phi đặc dĩ, nàng lại như thế nào sẽ làm này lựa chọn.

“Tìm, tìm Ma giới hoàng tộc..... Tộc.....” Thanh âm càng ngày càng nhẹ.

“Nói được như vậy không tự tin, người xác định này có thể hành?” Kim Hưu buồn cười mà nhìn hấn, “Ta biết, người cũng biết, không nói đến Ma giới bị phong ấn tại dưới nền đất, ta đi không được, vô pháp thỉnh được đến

Ma giới hoàng tộc. Chính là thật sự có biện pháp đi, kia Ma giới đối chúng ta tam giới đặc biệt là Thiên giới người trong hận thấu xương, chỗ nào khả năng sẽ thi lấy viện thủ, hảo tâm giúp ta giải khóa. Phải biết rằng, hôm nay tựa trong tay nhiếp hồn khóa, nguyên bản chính là bọn họ cấp.”

Chuyện này cửu huyền tự nhiên nhất rõ ràng, trong lúc nhất thời không khỏi bị đố đến nói không ra lời.

Kim Hưu cũng không ép hấn, chỉ là mặt mang khẩn cầu mà nhìn hấn.

Nhìn Kim Hưu kia bộ dáng, cửu huyền thở ngắn than dài sau một lúc lâu, hung hăng dấm dấm chính mình vẫn luôn mềm đi xuống trái tim nhỏ, chính là nói không ra một cái “Hảo” tới.

Này tiểu Kim Nhi cùng hấn cũng coi như là quen biết ngàn năm lão bằng hữu, hấn chỗ nào nhẫn tâm thật sự thân thủ đưa nàng đi mạo như vậy đại hiểm đầu. Nhưng nàng hiện tại này phiên bộ dáng cầu hấn, lại thật sự dạy hấn mềm như bông trái tim vẫn luôn đi xuống mềm..... Thật là khó xử, khó xử nột!

Liền ở cửu huyền rồi rậm rút tóc hết sức, kia hắc y thiếu nữ phong nhẹ lại là đột nhiên mở miệng: “Tiên Tôn, ta biết cái kia biện pháp là cái gì, ta giúp ngươi.”

Kim Hưu tức khắc nhìn về phía nàng, lại thấy nàng bay nhanh mà quét cửu huyền liếc mắt một cái, trong mắt tựa khổ tựa than, còn có một tia đặc sệt đau thương.

Tức khắc nếu có điều ngộ, không hề để ý tới mở to hai mắt nhìn chính tạc mao dậm chân, kêu “Nhẹ nhàng người không thể như vậy” cửu huyền, Kim Hưu triều phong nhẹ ưu nhã cười, nhẹ giọng cảm tạ.

“Nhẹ nhàng —— không thể như vậy a ——” cửu huyền dấm mặt đất, lại không biết vì sao, chính là không dám ngăn cản phong nhẹ.

Kim Hưu nhìn ra điểm này, híp híp mắt, một liêu áo choàng, đi theo phong nhẹ liền đi rồi.

Phong nhẹ phương pháp là lúc, nàng quay đầu lại nhìn nhìn tới khi phương hướng, nhẹ nhàng cười.

Đào Ngột, ta yêu người.

Đào Ngột điên rồi giống nhau đi vào huyện sơn thời điểm, cửu huyện chính liêu quần áo ngồi xổm nhà mình cổng lớn khóc lóc thảm thiết.

Hai tròng mắt đỏ lên, trong lòng nhảy dựng, Đào Ngột đột nhiên xông lên đi một phen nhắc tới đang ở khóc hào cửu huyện, hung hăng rống to: “Kim Nhi đâu? Kim Nhi đâu?”

“Kim Nhi..... Tiểu Kim Nhi nàng.....” Cửu huyện nhìn thấy Đào Ngột, khóc đến lớn hơn nữa thanh, một phen nước mắt một phen nước mũi mà nằm ở Đào Ngột trên vai, run rẩy mà chỉ vào nhà mình đại môn, khịt khịt nói không nên lời hoàn chính nói tới.

“Nàng rốt cuộc làm sao vậy?!” Đào Ngột trong lòng đột nhiên run lên, thân mình vô pháp tự khống chế mà run rẩy lên, lại là không dám nghĩ tiếp đi xuống.

Hắn vừa tỉnh tới liền phát hiện bên cạnh người nàng không thấy, khắp nơi tìm kiếm dưới lại vẫn là không có tìm được người, rốt cuộc hoài hoảng sợ suy đoán tâm tình đi tới huyện sơn, không nghĩ tới lại thấy cửu huyện ở cổng lớn khóc đến thê thảm, chẳng lẽ là, chẳng lẽ là thật sự như hắn sở đoán, Kim Nhi không biết như thế nào biết được hiểu biết khóa sự tình, cố tình tránh đi hắn tới tìm cửu huyện mạo hiểm giải khóa?

“Nàng..... Nàng ở, ở bên trong.....” Cửu huyền che mặt nước nở, nhìn như cực kỳ bi thương.

Đào Ngột tâm cơ hồ muốn nhảy ra, hăn rớt cuộc không nhẫn nại, đột nhiên một phen đẩy ra cửu huyền liền như tia chớp giống nhau vọt vào đại môn.

“Kim Nhi ——”

Đột nhiên đẩy ra đại môn, trong phòng cảnh tượng như sấm sét giống nhau phách nhập hăn đậy mắt. Đào Ngột bỗng chốc ngừng bước chân, sau đó thân mình hung hăng mà run rẩy lên, ánh mắt đỏ đậm như máu, lập tức mất đi nói chuyện năng lực.

Hăn Kim Nhi..... Hăn Kim Nhi!

Tác giả có lời muốn nói: Mấy ngày nay dạ dày đau bệnh cũ lại tái phát, vẫn luôn không tốt, tra tấn đến ta thực bất an tâm, đêm không thể ngủ, hảo sinh **, cho nên vẫn luôn dầu vừng đối mới, thiệt tình thực xin lỗi TAT, hôm nay thừa dịp thoải mái một ít chạy nhanh viết một chương bổ thưởng anh anh.

Khác, hôm nay nghe nói Lễ Tình Nhân, miêu ô, chúc đại gia Lễ Tình Nhân vui sướng nha!!

--

* độc nhất vô nhị đầu phát

“Đi ra ngoài!” Đúng lúc này, trong phòng một cái sắc mặt lạnh băng hắc y thiếu nữ đột nhiên quay đầu triều hắc trừng tới, hình như có trách cứ.

Đào Ngộ đột nhiên từ trước mắt này một mảnh hỗn độn, tựa như phế tích giống nhau cảnh tượng trung lấy lại tinh thần, hai tròng mắt nháy mắt đỏ đậm. Hắc liên xem cũng chưa xem phong nhẹ liếc mắt một cái, thân mình vừa động như tia chớp vọt tiến vào muốn ôm đang nằm trên mặt đất, một thân vết thương vết máu, nhìn thật là chật vật, dường như đã không có hơi thở Kim Hưu.

“Không nghĩ Tiên Tôn hồn phi phách tán liền dừng tay!”

Nhưng sắp chạm vào Kim Hưu bả vai tay cứ như vậy bị hắc y thiếu nữ này một câu kêu lạnh băng tức giận quát lớn cấp nháy mắt ngừng, cứng đờ ở giữa không trung, cũng không dám nữa đi xuống lạc.

Sắc mặt xanh mét dữ tợn mà ngẩng đầu, Đào Ngộ cứng đờ mà trừng mắt phong nhẹ, hung hăng cắn răng nói: “Nàng..... Rốt cuộc làm sao vậy? Các người đối nàng làm cái gì?!”

Hắc y thiếu nữ mặt vô biểu tình mà quét hắc liếc mắt một cái, không nói gì, chỉ là cầm một vật thẳng đi đến sắc mặt trắng bệch Kim Hưu bên cạnh, muốn uy nàng uống đi vào.

“Người cho nàng uống đến cái gì?!” Đào Ngột kinh hoảng bạo nộ, trừng mắt dựng mắt, một phen bắt phong nhẹ tay, đấm mắt tràn đầy khói mù hoảng sợ.

Thủ đoạn bị niết đến một trận đau nhức, phong rất nhỏ hơi nhú mi, vừa định lãnh ngôn ra tiếng, lại thấy dưới thân đã không biết sống chết Kim Hưu lại đột nhiên giật giật khô nứt tuyết trắng môi, gần như không thể nghe thấy mà phun ra mấy cái mỏng manh run rẩy tự: “Đào..... Đào..... Ngột.....”

“Kim Nhi!”

Phong nhẹ sừng sốt, nhìn Đào Ngột đấm mắt đột nhiên hiện lên một tia lộng lầy quang mang, ngay sau đó đột nhiên cúi người ôm lấy trên mặt đất Kim Hưu, khàn khàn khô khốc tiếng nói mang theo nồng đậm kinh hoảng cùng mừng rỡ như điên, có chút hoảng hốt mà cúi đầu nhìn nhìn chính mình trên cổ tay đỏ tím ứ thanh.

Đột nhiên, trong lòng kia cổ bởi vì vô cớ chịu đau mà sinh ra tức giận cứ như vậy mạc danh tiêu tán mở ra, nàng nhìn chính gắt gao ôm Kim Hưu, đỉnh bạt cao tráng thân mình lại hãy còn ở không được mà run nhè nhẹ Đào Ngột, trong lòng khẽ nhúc nhích, không tự chủ được mà nhìn mắt ngoài cửa, ngay sau đó như có như không mà thở dài.

Này đã từng Minh giới sát thần, hiện giờ diệt thiên mãnh thú, đó là như thế nào gọi người nghe tiếng sợ vỡ mật, cao ngạo cường hãn tồn tại, hiện giờ, lại thế nhưng vì một nữ tử, sợ mất đi nàng, sợ nàng từ chính mình bên người rời đi, thế nhưng sợ tới mức cả người run rẩy lên.

Hắn người như vậy, vốn nên cái gì đều không sợ, hiện giờ lại vì kẻ hèn một nữ nhân, như vậy sợ hãi. Cái này Đào Ngột, xem ra cũng là thật thật mà ái thăm Kim Hưu Tiên Tôn. Chính là để ý, chính là trọng với chính mình sinh mệnh, mới có thể dạy hắn người như vậy lộ ra như vậy hiếm thấy biểu tình.

“Trước buông ra nàng, Tiên Tôn yêu cầu này được tới giúp nàng ổn định trong cơ thể tán loạn ma tính.” Cuối cùng, phong nhẹ đi qua đi, vỗ vỗ Đào Ngột bả vai, đem trong tay chén sứ đưa cho hắn.

Đào Ngột ngẩn ra, lại thấy trong lòng ngực hơi thở mong manh Kim Hưu lông mi khẽ nhúc nhích, thực nhẹ thực nhẹ gật gật đầu.

Hắn rốt cuộc lấy lại tinh thần, vẫn luôn treo ở cổ họng cơ hồ liền phải nhảy ra tâm cũng rốt cuộc thoáng hoãn lại. Hắn vội vàng tiếp nhận phong nhẹ truyền đạt chén sứ, cái gì đều bất chấp, giơ tay liền đem này chén sứ trung được một ngụm uống cạn, lại phủ đi, dán sát vào Kim Hưu môi cho nàng toàn bộ uy đi vào.

Nàng hiện giờ như vậy suy yếu, sợ là liền há mồm sức lực đều không có. Mà hắn, bất chấp hết thảy, chỉ nghĩ nàng mau tốt hơn lên.

Phong nhẹ bị Đào Ngột này không hề cố kỵ hành động làm cho có chút không được tự nhiên, rốt cuộc còn chỉ là cái chưa từng tự mình trải qua quá nam nữ tình / sự hồn nhiên thiếu nữ, nàng cường tự ổn định ửng đỏ sắc mặt, ném xuống một câu, bước nhanh đi ra ngoài.

“Tiên Tôn mới vừa rồi suýt nữa hồn phi phách tán, hiện lại là ma tính quẩn thân, tuy đã uống xong tử kim tiên được trợ nàng khôi phục, nhưng vẫn yêu cầu an tĩnh tĩnh dưỡng. Người ôm nàng lên giường nghỉ ngơi đi thôi, cuối cùng liền ra tới, có chuyện nói với người.”

Đào Ngột phảng phất giống như không nghe thấy, chỉ là mút vào Kim Hưu có chút lạnh băng môi, gắt gao ôm nàng tựa muốn đem nàng xoa tiến chính mình huyết cốt đi.

Đương Đào Ngột rốt cuộc ra khỏi phòng là lúc, sở làm việc đầu tiên chính là ấn hã còn ở lau nước mũi cửa huyền một đốn hảo đánh, đánh đến cửa

huyền mặt mũi bầm dập, run run như gió thu trung lá rụng, khóc đến giọng nói đều ách.

“Đừng đánh đừng đánh..... Đau quá anh anh anh.....”

Luôn mãi xác nhận Kim Hưu không có sinh mệnh nguy hiểm lúc sau, Đào Ngột thu được nghiêm trọng kinh hách trái tim nhỏ lúc này mới rút cuộc hoãn lại tới một ít. Hoãn lại qua lại quá thần lúc sau đó là bạo nộ, hỗn đản này cửu huyền, suýt nữa sợ tới mức hấn hồng mất!

“Người sợ tới mức gia suýt nữa điên mất, như vậy hiện tại, gia liền đánh đến người điên mất đi.” Con người giận hồng, kim sắc quang mang thoáng hiện, Đào Ngột liếm đã là biến ảo mà ra bén nhọn móng vuốt, tới gần đang ở che mặt nước nở cửu huyền, nói được thật là âm trầm dữ tợn.

“Bốn đại tiên lại, lại không có dọa người! Là chính người lầm, hiểu lầm..... Ta, ta chỉ là đau lòng ta nhà ở a..... Người xem tiểu Kim Nhi đem ta phòng ở làm hồng còn tấu ta một đốn..... Trong phòng này nhưng phóng rất nhiều ta nhiều năm qua tỉ mỉ cất chứa bảo bối..... Liền như vậy bị hủy, ta, ta có thể không đau lòng sao có thể không khóc sao.....” Cửu huyền hoảng sợ trừng mắt, không hề đại tiên phong phạm mà súc thành một đoàn thẳng run run, thấy thế nào như thế nào nạo.

Đào Ngột nghe vậy, một hơi nghẹn ở trong lòng, hóa thành càng thêm mãnh liệt hùng hực thiêu đốt tức giận, cái gì vô nghĩa đều không hề giáng, trực tiếp móng vuốt vung lên, hỗn loạn hùng hực tức giận liền hướng tới cửu huyền mặt bay đi.

“A a a —— đánh người không vả mặt, vả mặt thương tự tôn a ——” cửu huyền đột nhiên che mặt kêu rên, muốn tránh rồi lại biết chính mình trốn không được, không khỏi bi phẫn thống khổ, chỉ có thể căng da đầu nghênh đón trước mắt này tôn sát thần một móng vuốt.

Ai ngờ lường trước trung thống khổ cũng không có đã đến, hấn run rẩy mà mở mắt ra, lại thấy là phong nhẹ ngăn cản Đào Ngột, mặt vô biểu tình nói: “Tuy rằng hấn xác thật thực thiếu đánh, nhưng thật sự đánh chết hấn, liền không ai có thể cứu Tiên Tôn.”

Phong nhẹ năng lực ngăn không được tức giận Đào Ngột, hấn biết, ngăn lại Đào Ngột chính là phong nhẹ câu nói kia.

Nháy mắt phản ứng lại đây cửu huyền không khỏi vô cùng cảm kích mà triều phong nhẹ chớp chớp mắt, liên tục gật đầu xưng là. Phong nhẹ lại là mặt vô biểu tình mà xoay đầu, quét đều không có quét hấn liếc mắt một cái.

“Nói, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra! Kim Nhi nàng hiện tại thế nào?” Vì Kim Hưu mà ghen tức giận Đào Ngột hoa hảo sau một lúc lâu thời gian mới rốt cuộc ngăn chặn trong cơ thể muốn hành hung cửu huyền một đốn huyết tinh dữ tợn xúc động, mặt mày rất là bất thiện trừng mắt cửu huyền, hỏi.

“Được rồi nói chính là sao, kích động như vậy làm cái gì.....” Cửu huyền xoa xoa hầy còn là hồng toàn bộ giống con thỏ giống nhau đôi mắt, hít hít cái mũi, lúc này mới ra vẻ trấn định thật là đáng khinh mà moi cái mũi nói chân tướng.

Nguyên lai, Kim Hưu ở phong nhẹ dưới sự trợ giúp, dùng kia bàng môn tả đạo biện pháp đi giải thể nội nhiếp hồn khóa. Mà ở này trong quá trình, Kim Hưu tiên thể đã chịu ma tính cường đại đánh sâu vào, một lần làm cho Kim Hưu thống khổ không thôi, vô pháp tự khống chế thả vô ý thức mà khắp nơi công kích, sinh sôi huỷ hoại cửu huyền phòng, còn suýt nữa đã thương cửu huyền, cửu huyền bởi vì trong phòng nhiều năm cất chứa bảo bối bồi huy, tan nát cõi lòng khóc rống, làm Đào Ngột hiểu lầm Kim Hưu gặp cái gì bất trắc..... Cửu huyền thực cường điệu mà giải thích điểm này, cuối cùng bị không kiên nhẫn Đào Ngột hung nanh mà đánh gãy, tiếp tục.

“Tuy rằng Kim Nhi thật vất vả bằng vào chính mình cường hãn ý chí đình lại đây, vượt qua kia đoạn khó nhất nhai thời gian, sẽ không lại có hồn phi phách tán khả năng. Nhưng, tiểu Kim Nhi vốn là tiên thể, tiên ma vốn chính là đối thủ một mất một còn, này tiên ma chi khí vốn là khó có thể dung hợp, càng đừng nói là cho nhau thỏa hiệp. Tiểu Kim Nhi vốn là Thiên giới tôn quý Tiên Tôn, pháp lực vô biên, năng lực phi phàm, trong cơ thể tiên khí thập phần ngưng trọng cường hãn, nhưng hôm nay nàng bị bắt sinh sôi mà thành ma, trong cơ thể trống rỗng nhiều ra tới một cỗ tử ma khí, kia ma khí cũng là cường hãn thực, vì thế nàng trong cơ thể tiên khí cùng sau lại ma khí đó là lẫn nhau không thỏa hiệp, lẫn nhau va chạm, làm tiểu Kim Nhi vô pháp tự khống chế mà nổi cơn điên. Theo lý thuyết, Kim Nhi tình huống như vậy, giống nhau cuối cùng đều sẽ ma khí đánh thắng, sau đó bị khóa người thành ma, bởi vì này bị khóa người đã bị khóa, trên người sớm đã có ma khí sinh thành, bộ phận tiên khí cũng đã sớm ở bị khóa trong khoảng thời gian này nội chuyển bị bắt đổi thành ma khí, căn bản không có khả năng cùng sau lại này ma khí chống cự. Khá vậy không biết như thế nào, tới rồi Kim Nhi trên người lại không phải như vậy, này ma khí cùng tiên khí đối kháng, đến bây giờ cũng không ra tới cái kết quả, ngược lại còn vẫn luôn như vậy giằng co không dưới. Nếu là vẫn luôn như vậy đi xuống, đối tiểu Kim Nhi bản thể là thập phần bất lợi. Thả, nếu không thể kịp thời đem một phương hơi thở tan đi, hậu quả thực nghiêm trọng.” Ở bạo lực nắm tay uy hiếp hạ, cửu huyền rốt cuộc nghiêm túc mà đứng đắn mà đem đại khái tình huống nói cái minh bạch.

“Đem một phương hơi thở tan đi? Nói cách khác, có thể tan đi ma khí, cũng có thể tan đi tiên khí?” Nghe xong cửu huyền tự thuật, Đào Ngột trong lòng lại là căng thẳng, nhưng giờ phút này hẳn lại là đầu óc minh mẫn, vừa hỏi đó là hỏi trung yếu hại.

Lúc trước là bị này cửu huyền chột dọa đến, cho rằng mất đi Kim Hưu, hẳn mới như vậy hiếm thấy mà kinh hoàng thất thố, mà hiện giờ nhìn thấy Kim

Hữu còn ở, hẩn tâm đã định, liền tự nhiên cũng là khôi phục thành dĩ vãng trấn định đại khí.

Cửu huyền gà con mổ thóc dường như gật gật đầu, đáng khinh mà nịnh nọt nói: “Thông minh thật thông minh, chính là như vậy. Hiện tại tình huống này xem ra, chỉ cần trừ bỏ Kim Nhi trong cơ thể ma khí, Kim Nhi liền sẽ không thành ma. Bất quá, này hết thấy đều phải đuổi ở tiên khí không có bị ma khí đánh bại phía trước, nếu không, đó là vô lực xoay chuyển trời đất.”

Hẩn xem như xem mình bạch, trước mắt cái này sát thần a, chọc không được a chọc không được, có thể làm tốt quan hệ nhất định phải làm tốt quan hệ, chính là không hy vọng xa vời hẩn có thể về sau chính mình bị người khi dễ thời điểm giúp chính mình báo thù, cũng tốt xấu thỉnh hẩn đại gia đừng với hẩn động thủ a, thật sự là quá đau, quá đau.

“Biện pháp.” Đào Ngọt mắt lé, sạch sẽ lưu loát.

“Ta có, ta có, bất quá yêu cầu mấy ngày thời gian.” Cửu huyền che lại bị tấu đau địa phương, cười đến mặt như cúc hoa khai, liền kém không có cúi đầu khom lưng.

Một bên phong nhẹ mắt lé nhìn hẩn, mặt vô biểu tình mà phỉ nhổ một ngụm.

Có loại người, nhìn cao ngạo kiêu ngạo không thể xâm phạm, tự tôn cao như là Cửu Trọng Thiên, kỳ thật..... Hảo hảo đánh một đốn, liền cái gì đều thành thật.

Biện pháp có, chỉ là yêu cầu mấy ngày thời gian.

Hiện nay, thời gian có, biện pháp có, sở hữu trị liệu dùng đồ vật cũng bị tề, chính là.....

Trị liệu đối tượng lại không thấy.

Cửu huyền ghen hống nhìn trần trời mà nhìn rỗng tuếch giường đệm, chỉ vào kia giường đệm tay run động như nhau gió lạnh lá rụng.

“Người..... Người đâu?!”

Một bên phong nhẹ thu hồi trên mặt kính ngạc, mặt vô biểu tình lắc đầu:
“Không biết, mới vừa rồi còn ở.”

Cửu huyền ngữ mang vô hạn hy vọng: “..... Chính nàng hảo?”

Phong nhẹ quét hấn liếc mắt một cái: “Người nói đi?”

Cửu huyền tức khắc ủ rũ cụp đuôi. Không có ai so với hấn rõ ràng hơn, đây là không có khả năng!

“Kia, Đào Ngột mang đi?”

“Nửa giờ trước, chính hấn một người hồi Bắc Hoa Sơn tìm người phân phó Tiên Tôn thân cận nhất người tới hộ pháp đi.”

Cửu huyền tròn mắt tức khắc đọng lại, sắc mặt xám trắng phẫn nộ: “Kia hấn đại gia chính là cái nào hỗn trưởng lộng đi rồi tiểu Kim Nhi —— cái nào hỗn trưởng hấn đại gia không muốn sống nữa ——”

Thô khẩu chưa bạo xong, lại đột nhiên thấy Kim Hưu nguyên bản nằm đầu giường, loáng thoáng mà hiện lên một cái rách nát “Thiên” tự.

Tác giả có lời muốn nói: Lạ lạ lạ lạ lạ lạ ta có một con đại mao lừa
~

Nghiệt Đồi [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

67

--

* độc nhất vô nhị phát biểu

“Thiên?” Cửu huyền trừng lớn đôi mắt chỉ vào kia thực mau liền tiêu tán đi “Thiên” tự, quay đầu xem phong nhẹ, “Cái này là nói..... Thiên tự?”

“Có thể vào lúc này giờ phút này mang đi Tiên Tôn, lại cùng ‘ thiên ’ có quan hệ, nói vậy cũng sẽ không có người khác. Cái này ‘ thiên ’ tự, hẳn là Tiên Tôn dưới tình thế cấp bách lưu lại.” Phong nhẹ vẫn luôn đi theo cửu huyền, Kim Hưu thiên tự những việc này nhi tự nhiên cũng là rõ ràng, không khỏi khẽ nhíu mày nói.

“Hỗn đản hỗn đản hỗn đản! Chờ bắt được đến hắc, xem lão tử như thế nào ngược chết hắc!” Cửu huyền nổi trận lôi đình, chân chính có chút bức bối. Tiểu Kim Nhi trên người này ma khí cùng tiên khí còn chưa phân ra kết quả, một cái không cẩn thận liền sẽ chân chính thành ma, đến lúc đó liền vô lực xoay chuyển trời đất. Hôm nay tự vào lúc này mang đi Kim Nhi, định là đã biết Kim Nhi trên người nhiếp hồn khóa đã cởi bỏ, lúc này mới chó cùng rứt giậu, đơn giản bắt đi Kim Nhi, thật sự quá phận!

Mấu chốt, hắc đã biết nhiếp hồn khóa này kế thất bại, không biết lại sẽ làm ra sự tình gì tới, tiểu Kim Nhi lúc này thân mình..... Chính là rốt cuộc kinh không được bất luận cái gì lẫn lộn.

Hôm nay tự nói ái tiểu Kim Nhi, trên thực tế lại là lần nữa làm thương tổn chuyện của nàng, thật sự đã cố chấp đến không có thuốc nào cứu được.

“Kia hiện tại như thế nào làm?” Phong nhẹ cũng là hiếm thấy mà hơi hơi mặt lộ vẻ sắc mặt giận dữ. Kim Hưu đãi nàng thực hảo, nàng thật sự không muốn nhìn đến nàng xảy ra chuyện.

Cửu huyền không nói, chỉ là nhắm mắt, thi pháp tìm kiếm thiên tựa cùng Kim Hưu hơi thở.

“Liên bốn đại tiên đều tìm không thấy bọn họ hơi thở.....” Cuối cùng, hãn oán hận cắn răng, phẫn nộ phát tay áo nói.

“Hãn sẽ làm như vậy, tự nhiên có điều phòng bị.” Phong nhẹ lại là không chút nào kinh ngạc. Tuy rằng này tam giới trung không có cửu huyền tìm không thấy người, nhưng thiên tựa pháp lực cũng không thấp, hãn sẽ ra này hạ sách, tự nhiên sớm đã an bài hảo đường lui giấu đi chính mình hơi thở.

“Thông tri Đào Ngộ, Kim Nhi mất đi.” Cửu huyền trầm mặc sau một lúc lâu, bình tĩnh lại, đột nhiên sờ sờ cằm, lộ ra một cái gian trá tươi cười.

“Hãn sẽ nổi điên.” Phong nhẹ có chút nghi hoặc. Bọn họ phải làm, không nên là nỗ lực ở Đào Ngộ trở về phía trước đem Tiên Tôn tìm trở về sao? Phải biết rằng Đào Ngộ nếu là biết Tiên Tôn bị trói đi, chắc chắn nổi điên.

“Điên rồi mới hảo. Trên Cửu Trọng Thiên như vậy lão gia hỏa, thật sự quá quá an nhàn, không tìm điểm kích thích cho bọn hãn, bọn họ sẽ rỉ sắt. Huống chi, dạy ra thiên tựa như vậy cố chấp điên cuồng nhi tử, Thiên Đế lão đầu nhi thực sự nên phụ chút trách nhiệm.” Cửu huyền hí mắt, cười đến gian trá âm hiểm. Nói đến mặt sau, lại có chút phẫn nộ vô lực, “Ta biết suy nghĩ của người, chính là hãn nếu đã làm như vậy, liền sẽ không dễ dàng làm chúng ta đuổi theo. Đào Ngộ thực mau trở lại, chung quy sẽ biết, chuyện này lừa không được hãn. Hơn nữa, không đi Thiên giới một chuyến vô pháp biết được tiểu Kim Nhi tin tức.....”

“Người đây là hại hãn.” Phong nhẹ nhíu mày, trong mắt hiện lên không tán đồng. Đào Ngộ lợi hại, nhưng trên Cửu Trọng Thiên như vậy thần tiên

cũng không phải ăn chay, nếu là bằng vào sức của một người đối tượng bọn họ, phần thắng quá tiểu.

Biết phong nhẹ ngụ ý, cửu huyền cười đến đáng khinh: “Tự nhiên không phải. Người đã quên, thiên hình như có cái Thiên Đế đương lão cha, Đào Ngộ, hoặc là nói Phượng Minh, cũng có cái minh đế lão cha a. Hẳn một người đối tượng thiên giới là không sáng suốt, nhưng hẳn sau lưng là Minh giới, Thiên giới kiêng kị Minh giới đã lâu, biết Đào Ngộ là Minh giới Thái Tử, Thiên giới kia giúp lão đầu nhi tự nhiên trong lòng sẽ cố kỵ. Hơn nữa, chỉ có mượn dùng Thiên Đế tay, chúng ta mới có thể tra ra thiên đường như rơi xuống.”

“Đó là kiếp trước sự tình. Huống chi, minh đế có biết hay không hiện tại Đào Ngộ tình huống còn không biết. Tam giới người đều biết, Minh giới Thái Tử Phượng Minh sớm tại ba ngàn năm trước liền đã hồn phi phách tán. Mà Minh giới cùng Thiên giới mấy năm gần đây quan hệ thật là khẩn trương, hai giới lui tới rất ít, minh đế không nhất định sẽ biết, Phượng Minh đã trọng sinh, mà Đào Ngộ chính là Phượng Minh.”

“Minh đế sẽ biết, bởi vì có bốn đại tiên ở.” Cửu huyền hừ cười, xưa nay không thể nào đứng đắn mặt mày hiện lên một mặt lãnh lệ.

Muốn chơi sao, liền chơi đại đi.

Đào Ngộ mang theo phi thúy cùng Bạch Mạn thẩu từ Bắc Hoa Sơn mới vừa trở lại huyền sơn, còn chưa đứng vững, liền đột nhiên bị nghênh diện vọt tới một đạo cấp tốc hồng quang ôm cái đầy cõi lòng.

“Anh anh, tiểu minh, ta tiểu minh ——” đồng thời, một cái ưu nhã thanh âm thanh âm vang lên, mang theo nồng đậm khốc âm cùng kích động.

Kinh ngạc lại không vui, hấn mắt trầm xuống, cúi đầu nhìn gắt gao ôm lấy chính mình màu đỏ tươi bóng người, không chút do dự xách lên người nọ sau cổ một phen quăng đi ra ngoài.

Trừ bỏ Kim Nhi, ai đều không thể.

Kia màu đỏ bóng người một cái không tra bị Đào Ngột không chút nào thương hương tiếc ngọc mà quăng ra ngoài, lão đảo mà ngã xuống ở sau người một người cao lớn anh đĩnh trung niên nam nhân trong lòng ngực.

Kia nam nhân, một bộ râu viền vàng áo đen, khuôn mặt cương nghị anh đĩnh, khí chất bá đạo lãnh khốc, toàn thân lộ ra một cỗ khôn kể khí phách vương giả.

Mà bị hấn quăng ra ngoài, ngã xuống ở cái này nam nhân trong lòng ngực nữ nhân kia còn lại là một bộ đồ thẩm quần áo, mặt như yêu hoa, mỹ diễm lại ưu nhã, nhưng xem kia khí chất, rồi lại mang theo cao khiết linh hoạt kỳ ảo. Nàng chính hai mắt đỏ bừng chảy nước mắt, hoa lê dính hạt mưa bộ dáng chọc người đau lòng.

Đào Ngột đột nhiên sửng sốt.

“Di, vị này mỹ nữ cùng ân nhân người lớn lên giống như a.....” Bạch Mạn thấu ngạc nhiên mà kêu lên, phi thúy ở một bên cũng là ngây ngốc gật đầu.

“Ai nha nha, các người đã trở lại. Tới tới tới, ta tới giới thiệu.....” Vẻ mặt 38 dạng cửu huyền từ trong phòng nhảy ra tới. Còn chưa chờ hấn nói xong, kia trung niên nam nhân liền ngẩng đầu nhìn về phía Đào Ngột, thanh âm trầm hậu, ánh mắt, lại mang theo khó nén kích động.

“Còn không qua tới cho người mẫu hậu xin lỗi.”

Lời này vừa ra, phi thúy cùng Bạch Mạn thấu liền choáng váng.

Mẫu, mẫu hậu?

Mà Đào Ngột còn lại là hảo sau một lúc lâu, mới từ khó được kinh lăng trung hoàn hồn, tầm mắt dời về phía hấn trong lòng ngực chính hỉ cực mà khóc nhìn hấn nữ nhân, ách giọng nói mở miệng nói: “..... Mẫu hậu?”

Trước mắt người, lại là hấn kiếp trước thân là Phượng Minh là lúc cha mẹ, Minh giới Đế hậu, Bắc Âm Phong Đô Đại Đế phượng hề cùng bắc âm Phong Đô Đế hậu ca lấy.

“Tiểu minh..... Tiểu minh! Ta tiểu minh.....” Kia hồng y mỹ phụ nhân vô cùng kích động vui sướng, thấy Đào Ngột gọi nàng, vội vàng một lần nữa chạy về phía Đào Ngột phụng trụ hấn mặt, tả nhìn hữu nhìn, kích động đến mắt đẹp đôi đầy nhiệt lệ.

“..... Mẫu hậu, đế phụ, các người..... Như thế nào tới?” Khiếp sợ qua đi đó là tràn đầy kích động. Đào Ngột ôm lấy ca lấy, khó được mà lộ ra tươi cười.

Hấn không nghĩ tới bọn họ thế nhưng sẽ ở ngay lúc này từ Minh giới tới rồi xem hấn, lúc trước trọng sinh lúc sau, hấn nhớ tới kiếp trước sở hữu ký ức, cũng tự nhiên nhớ tới bọn họ, nhưng là một trọng sinh liền đuổi kịp thiên đường như những cái đó chuyện này, hấn tuy tưởng trở về nói cho bọn họ chính mình đã trở lại, nhưng là lại không được chưa từng có đi Minh giới, chỉ nghĩ chờ này sở hữu sự tình kết thúc lại mang theo Kim Hưu tiến đến, cũng tỉnh đi bọn họ vì hấn lo lắng.

“Bốn đại tiên thông tri, bốn đại tiên thông tri!” Bị lượng ở một bên cửa huyền huy xuống tay nhảy dựng lên.

“Vì cái gì?” Đào Ngột lập tức từ cùng cha mẹ gặp lại kích động trung lấy lại tinh thần, quay đầu xem hấn, không biết vì sao có chút dự cảm bất hảo. Có chuyện gì sẽ yêu cầu cửa huyền ở ngay lúc này không xa Thiên giới

cùng Minh giới ngàn dặm khoảng cách, cứ như vậy cấp mà mời tới cha mẹ hẳn?

“..... Kim Nhi, tiểu Kim Nhi..... Không, không thấy.....” Cửu huyền lập tức héo, đột nhiên lui ra phía sau vài bước, sợ hãi mà nói.

Đào Ngột trong lòng cả kinh, một trận lạnh lẽo bò lên trên phía sau lưng, hẳn cường tự ẩn hạ trong lòng chợt dâng lên hoảng loạn, nắm nắm tay hỏi: “Cái gì không thấy? Nói rõ ràng!”

“Nàng, nàng giống như bị thiên tựa kia hồn trướng tiểu tử bắt đi.....” Cửu huyền căng da đầu đem chân tướng nói cái rõ ràng.

“Cái gì?!” Phi thúy cùng Bạch Mạn thấu kinh giận mà trừng mắt.

Nhưng Đào Ngột nghe xong, lại chỉ là trầm khuôn mặt mặc không lên tiếng.

Ca lấy lo lắng nghi tử, vội vàng vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Không cần lo lắng, kia hồn trướng xanh thăm cư nhiên dám mặc kệ con của hắn đoạt con dâu của ta, mẫu hậu định không buông tha hắn!”

“Muốn làm cái gì liền đi làm, người lão tử cho người chống lưng.” Phượng hề ngạo mạn mà khí phách mà trên đỉnh nhà mình phu nhân nói.

Đào Ngột lúc này mới chậm rãi ngược mắt, ám kim sắc con người nháy mắt trở nên kim quang lộng lẫy, ẩn ẩn còn kèm theo dữ tợn huyết sắc. Hắn xả môi, lộ ra giận cực tươi cười: “Hảo. Như vậy, thỉnh đế phụ cho ta thưởng Cửu Trọng Thiên lực lượng đi.”

Vì thế ngày ấy, Đào Ngột một đường bạo lực sấm thưởng Cửu Trọng Thiên cũng huỷ hoại thiên đường như tấm cung, nhưng, thiên tựa cùng Kim Hưu

tung tích lại vẫn như cũ chưa đến một tia manh mối.

Mà Thiên Đế tuy rằng giận cực, nhưng tựa hồ đối Đào Ngột trên người phượng hề sở trung hạ ký hiệu rất là kiêng kị, bởi vậy vẫn luôn chưa ra tay tàn nhẫn, chỉ là sau khi nghe xong Đào Ngột theo như lời sự tình lúc sau, xanh mặt hứa hẹn nói sẽ điều tra rõ sự tình chân tướng, cho hẳn cái công đạo. Nhưng nếu Đào Ngột theo như lời cũng không là thật, thiên tựa vẫn chưa cùng Ma giới cấu kết làm ra những việc này, như vậy liền muốn Đào Ngột tự thú, tiếp thu trừng phạt.

Đào Ngột phát tiết một hồi lửa giận, lại thấy hẳn thái độ còn tính không tồi, liền lạnh mặt đáp ứng rồi.

“Nói như thế tới, Thiên Đế lão nhân kia nhi thoạt nhìn thật sự không biết thiên tựa kia hỗn trưởng làm những chuyện như vậy.” Cửu huyền vuốt cầm phân tích nói, “Nếu không cũng sẽ không dễ dàng như vậy làm trò Thiên giới mọi người mặt đáp ứng rồi..... Bất quá hẳn đối con của hẳn quá có tự tin, này cũng không phải là chuyện tốt, hẳn cuối cùng khẳng định sẽ thương tâm thất vọng.....”

“Đừng nói nhảm nữa, ta chỉ cần biết rằng, hẳn rốt cuộc mang theo Kim Nhi đi đâu.” Đào Ngột tâm tình thực không xong thực không kiên nhẫn. Vốn tưởng rằng thiên tựa sẽ mang Kim Nhi hồi thiên giới, không nghĩ tới căn bản không có. Mà mấy ngày liền tới hoa như vậy nhiều biện pháp điều tra, cơ hồ tam giới sở hữu góc đều đã bị bọn họ phiên biến, nhưng kia hỗn đản cùng Kim Nhi vẫn là không thấy bóng dáng.

Nhưng trừ bỏ tam giới ở ngoài, này duy nhất khả năng chính là Ma giới, nhưng là cái này khả năng tính lại không thành lập. Ma giới bị phong ấn, nếu muốn ra vào, cần thiết muốn mượn dùng tứ đại Tiên Tôn trong tay bốn cái lệnh bài, ngày đó Thanh Linh trung ly hồn chú đi trộm Băng Kỳ huyền băng lệnh, chính là này bốn cái lệnh bài chi nhất.

Nhưng hiện tại bốn cái lệnh bài đều còn ở, vẫn chưa mất đi, cho nên thiên tặc không có khả năng đi được Ma giới.

Liên ở Đào Ngột lòng nóng như lửa đốt hết sức, vẻ mặt ngưng trọng Băng Kỳ cùng cổ nguyệt từ ngoài cửa bước nhanh đi đến.

“Lan Củ liệu chết truyền quay lại tin tức, thiên tặc mang Kim Nhi, đi Ma giới.”

Tác giả có lời muốn nói: Thông tri: Buổi chiều lên xe lửa hồi trường học, sau đó mình sau hai ngày ở xe lửa thượng, cho nên số 21 mới có thể tiếp tục đổi mới.

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

68 Ma Giới Cổ Nhân

--

Ma giới cổ nhân

Đây là một tòa tục tầng mà đẹp đẽ quý giá đại diện, toàn bộ đại diện từ một loại màu đen mà thô ráp cục đá xây thành, giản dị mà đại khí. Trong điện thập phần trống trải, lấy màu tím đen đá quý điêu thành vương tọa cao cao mà đứng ở hắc ngọc trên đài cao, tuy nhìn đơn giản tùy ý, lại không biết như thế nào, liền mang theo một loại bề ngỗ chúng sinh khí thế, kêu điện hạ đứng thẳng mọi người tâm sinh kính sợ.

Lúc này, này vương tọa thượng không có người, nhưng ở vương tọa phía bên phải lại bày một trương tinh xảo đẹp đẽ quý giá điêu lang ghế bành, kia ghế trên phô một tầng cực kỳ hiếm thấy chồn đen cừ, lúc này, một cái thướt tha nhiều vẻ thân ảnh chính lười biếng mà nằm nghiêng ở kia ghế trên.

Đó là một cái tuy rằng nhìn có điểm thượng tuổi nhưng vẫn như cũ xinh đẹp như hoa nữ nhân.

Kim Hưu nhàn nhạt quét kia nữ nhân liếc mắt một cái, theo sau liền nhắm hai mắt lại, tùy ý cả người vô lực chính mình bị thiên tựa ôm vào trong ngực, không làm vô lực gãy giụa. Chỉ là trong lòng lại gắt gao lo lắng đang nằm ở thiên tựa dưới chân, hơi thở thoi thóp cơ hồ đã không có khí nhi Lan Củ.

Cũng thật sự là trùng hợp, ngày ấy thiên tựa trộm xông vào huyền sơn mang đi cả người vô lực nàng, ai ngờ lại ở nửa đường ngẫu nhiên gặp được

Lan Củ. Lan Củ thấy tình huống không đối liền đuổi theo, hai người mắt thấy liền phải đối thượng.

Nhưng vào lúc này, thiên dường như trong tay áo lại đột nhiên phiêu ra một trận khói đen, ngưng tụ thành một con huyết sắc con dơi. Kia con dơi lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thế nào hướng Lan Củ, Lan Củ bỗng nhiên lui ra phía sau, nào tưởng kia con dơi lại thật là quý dị, dùng ra ảo ảnh phân thân thuật từ sau lưng đánh lén, một ngụm cắn Lan Củ cánh tay.

Lan Củ trúng này Ma giới hiểm có ma dơi chi độc, mắt thấy nguy ở sớm tối.

Kim Hưu bị thiên tựa giam cầm vô pháp nhúc nhích, thậm chí liền lời nói cũng nói không nên lời, thấy như vậy một màn, cơ hồ khí giận đến muốn điên mất. Mắt thấy Lan Củ đối nàng lộ ra xin lỗi biểu tình, nàng cơ hồ tuyệt vọng, kia trong nháy mắt, trong lòng thống hận cùng sát ý điên cuồng tàn sát bừa bãi.

Nhưng vào lúc này, kia vẫn luôn đánh giá Lan Củ huyết sắc con dơi lại đột nhiên phát ra quý dị tiếng cười, phân phó thiên tựa đem Lan Củ cùng mang đi Ma giới.

Thiên tựa trầm khuôn mặt hỏi nó vì cái gì, nó khặc khặc khặc khặc mà cười đến đáng sợ: “Tiên giới Tiên Tôn là lướt tâm, lấy ma dực dưng cái mấy ngày lúc sau, chính là đại bố.”

Thiên tựa trầm mặc sau một lúc lâu, nhìn Lan Củ bên hông chính phiếm thanh sắc quang mang lệnh bài, cuối cùng là gật đầu đáp ứng rồi. Hẳn biết cổ nguyệt Đào Ngột bọn họ thực mau liền sẽ nghĩ đến hẳn mang Kim Hưu đi Ma giới, mà bọn họ muốn tiến vào Ma giới, chỉ có thể thông qua tứ đại lệnh bài hợp thành nhất thể, sau đó hóa thành mở ra Ma giới phong ấn chìa khóa, do đó tiến vào Ma giới. Hiện tại, hẳn đem Lan Củ mang vào Ma giới,

không có Lan Củ một tê lệnh, bọn họ, liền không bao giờ có thể truy lại đây.

Việc đã đến nước này, vì có thể cùng trong lòng ngực Kim Hưu ở bên nhau, hẳn đã sẽ không tiếc.

Cứ việc, biết rõ như thế đi xuống, cái này tràng sẽ là vạn kiếp bất phục.

Xưa nay văn nhã tuấn mỹ trên mặt mạc danh mảnh đất chút điên cuồng, hẳn cúi đầu nhìn trong lòng ngực kinh giận đến nôn ra một búng máu tới, sắc mặt cơ hồ đã tái nhợt thành trong suốt Kim Hưu, nhẹ nhàng mà cười.

Một bên một bên vuốt ve trong lòng ngực Kim Hưu mặt, hẳn ôn nhu cười nói: “Không phải sợ, chờ tới rồi Ma giới, chúng ta là có thể vĩnh viễn bên nhau.”

Vừa nhớ tới thiên tựa kia mang theo ôn nhu tình yêu cùng tàn nhẫn hưng phấn ý cười, Kim Hưu khắp cả người phát lạnh.

Người này, sợ là đã điên rồi mà không tự biết đi.

Nàng, nên làm cái gì bây giờ? Lại muốn như thế nào, mới có thể cứu được đã nguy ở sớm tối Lan Củ đâu?

Nhưng vào lúc này, bên tai đột nhiên vang lên một thanh âm.

“Thiên giới thiên tựa điện hạ, cứu ngưỡng đại danh, vũ đồng có lễ.” Là kia mỹ lệ nữ tử lười biếng địa chi đứng dậy, tay cử chén rượu hương đã liền tòa thiên tựa cười duyên chào hỏi.

“Thiên tựa gặp qua vũ trưởng lão.” Thiên tựa không hề cố kỵ mà ôm Kim Hưu ngồi xuống, đem Kim Hưu đặt chính mình trên đùi, sau đó hướng nàng kia gật gật đầu, nhàn nhạt đáp.

Trước mắt nữ nhân này là Ma giới Ma Tôn thủ hạ tứ đại trưởng lão chi nhất vũ trưởng lão vũ đồng, lấy mỹ điểm cùng tàn nhẫn nổi danh, là đóa tô độc yêu hoa.

“Gọi ta vũ đồng liền hảo, người ta tri kỷ lâu như vậy, không nên như thế mới lạ mới là.” Vũ đồng lấy tay chống đỡ đầu, lười biếng mà ý ở ghế trên, mỹ điểm tuyệt luân trên mặt cười như mật. Mắt đẹp như có như không mà hương tới thiên tựa câu liếc mắt một cái, dường như có vô số mê người thu ba xẹt qua.

Thiên tựa vẫn như cũ nhàn nhạt mà cười nói: “Trưởng lão lời nói cực kỳ.”

“Đừng lại liếc mắt đưa tình, không nhìn thấy trong tay hấn đã ôm một cái sao. Người đa tình, nhân gia nhưng không cảm kích.” Đột nhiên, kia đỏ như máu con dơi từ ngoài cửa bay tiến vào, quay người lại biến ảo thành một cái mặt mang châm chọc ý vị, diện mạo nhìn rất là âm lãnh nam nhân.

Này thanh niên đó là kia chỉ huyết sắc con dơi, cũng là Ma giới Cửu vương gia, đương kim Ma giới Ma Tôn thúc thúc, ma võ phong.

“Vương gia nói đùa, nhân gia già rồi, nhưng lại không như vậy tốt ăn uống đi gặm điện hạ này thanh nộn tiểu thảo. Huống chi nhân gia điện hạ vì trong lòng ngực cô nương, đều cam nguyện ruộng bỏ Thiên giới cùng chúng ta Ma giới tương giao, này phân kiên quyết, nhân gia nhưng không cái kia tự tin có thể lay động.” Kia vũ đồng nhìn thấy ma võ phong, che miệng cười đến vui vẻ, mềm mại đứng dậy đón qua đi. Mềm mại không xương dường như vẫn trụ ma võ phong cánh tay, nàng khẽ cúi, mị nhãn như tơ, “Vương gia chẳng lẽ là ghen?”

Kia ma võ phong thấy vậy, không chút nào cố kỵ điện hạ thiên tựa đám người, trực tiếp một phen ôm chầm kia vũ đồng, nặng nề mà hôn một cái, cuồng vọng cười: “Lượng người cũng không dám.”

Dứt lời, lúc này mới ôm vũ đồng ở kia ghé trên ngời xuống, nhìn về phía thiên tựa, khàn khàn mà già nua thanh âm nghe tới rất là thê lương dữ tợn: “Thiên tựa điện hạ, vô nghĩa bốn vương không nói nhiều, người một lần nữa muốn nhiếp hồn khóa, ta cho người, người muốn mang theo này Kim Hưu Tiên Tôn ở Ma giới vĩnh viễn góc hạ, ta cũng định che chở người vĩnh cửu. Chỉ cần..... Người có thể giúp ta Ma giới phá vỡ phong ấn, đi ra này hắc ám dưới nền đất, nhất thống thiên địa!”

Thiên tựa cúi đầu nhìn nhìn trong lòng ngực sắc mặt tái nhợt gắt gao trừng mắt hăn Kim Hưu, sau một lúc lâu mới ngẩng đầu nói: “Chỉ cần Vương gia hết lòng tuân thủ hứa hẹn, bốn điện liền sẽ không nuốt lời. Nhưng Vương gia nếu là nuốt lời, như vậy, bốn điện có thể giúp người cởi bỏ này phong ấn, cũng có biện pháp kêu người hối hận.”

Nói xong lời cuối cùng, lại là có chút sắc bén. Này sắc bén bên trong cũng mang theo một tia không dễ phát hiện run rẩy cùng đau đớn.

Hăn ruồng bỏ sở hữu, chỉ vì cùng nàng bên nhau, nàng..... Lại dùng như vậy dạy hăn tan nát cõi lòng ánh mắt nhìn hăn. Kim Nhi a Kim Nhi, người oán đi, người oán đi, mặc dù là oán hận, người cũng chung quy sẽ là của ta! Từ nay về sau, không còn có Đào Ngộ, không còn có Phượng Minh, chỉ có thiên tựa, chỉ có thiên tựa.

Kia ma vỡ phong âm trầm mà đặc ý mà cười: “Đó là tự nhiên..... Như vậy, hiện tại liền bắt đầu chúng ta hợp tác đi.”

Thiên tựa ngẩn ra, tùy ý rũ mắt thấy hướng về phía chính mình lòng bàn tay nắm chặt bảy màu ngũ sắc thạch.

Này bảy màu ngũ sắc thạch chính là giải trừ Ma giới phong ấn mấu chốt, là hăn từ hăn để phụ nơi đó trộm tới.

Một khi giao ra này cục đá, hăn khát vọng ngàn năm Kim Hưu, liền sẽ từ đây trở thành người của hăn, toàn tâm toàn ý cùng hăn bên nhau, vĩnh sinh

vĩnh thế.

Một khi giao ra này cục đá, Ma giới liền sẽ dốc toàn bộ lực lượng, tam giới liền sẽ đại loạn, giữa trời đất này..... Sẽ trăm họ lầm than.

Cái nào nặng cái nào nhẹ? Như thế nào lấy hay bỏ?

Hắn dùng sức siết chặt này bảy màu ngũ sắc thạch, trong lòng đột nhiên mãnh liệt mà nhảy lên lên.

Hắn thật sự phải vì bản thân chi tử, vứt lại thiên hạ thương sinh không màng sao? Hắn là Thiên Đế chi tử, Thiên giới chí cao vô thượng thiên tử, hắn từng tâm cố thương sinh, từ bi vì hoài, chịu mọi người kính ngưỡng.....

Nhưng Kim Nhi, Kim Nhi, nếu hắn không làm như vậy, hắn liền vĩnh viễn không chiếm được nàng..... Hắn như vậy ái nàng, ái đến cái gì đều không màng, ái đến cái gì đều từ bỏ, đến cuối cùng như thế nào có thể rơi vào cái hai bàn tay trắng đâu?

Trong tay cục đá tựa như liệt hỏa bỏng cháy, thiên tựa nội tâm trong lúc nhất thời sóng gió mãnh liệt, nguyên bản sớm bị vứt bỏ bất an cùng do dự, tại đây một khắc lại chợt xuất hiện, mạc danh, dạy hắn tâm hoảng ý loạn, trong lúc nhất thời thế nhưng không có lập tức làm ra quyết định.

Ma võ phong mỗi ngày tựa chậm chạp không có trả lời, đột nhiên mê thượng đôi mắt, trên mặt sắc bén lên: “Điện hạ..... Sẽ không lâm trận lùi bước đi?”

Thiên tựa đột nhiên mở mắt ra, lại chợt đối thượng trong lòng ngực Kim Hưu bình tĩnh không gợn sóng con người. Kia con người, không có dĩ vãng sùng kính, không có dĩ vãng thân mật, không có phía trước phần nộ, không có phía trước thương tâm, chỉ có bình tĩnh, vô cùng bình tĩnh. Dường như, dường như hắn thiên tựa, ở nàng đáy mắt đã thành một đoàn nhìn không

thấy không khí, rớt cuộc vô pháp xúc động nàng bất luận cái gì cảm xúc.....

Tâm, hung hăng nhảy dựng, hỗn loạn đầy trời kinh hoàng cùng sợ hãi, đối nàng chiếm hữu dục cùng chấp nhất một lần nữa đột nhiên nảy lên trong lòng, hấn hung hăng nhắm mắt, hít sâu một hơi.

Hấn ái nàng ngàn năm, chỉ cần có nàng, hấn có thể cái gì đều không cần.

Lại trợn mắt khi, hấn đã bình tĩnh. Đạm đạm cười, sau đó hấn hướng tới ma võ phong vươn tay.....

Ma võ phong tức khắc ánh mắt sáng ngời, tham lam cùng ** từ trong mắt phát ra, hấn khước miệng gọi lên, đột nhiên đứng lên liền phải tiếp nhận thiên tựa trong tay bảy màu ngũ sắc thạch.

Kim Hưu đột nhiên nhắm mắt, không muốn lại xem. Một trận từ đáy lòng dâng lên bất lực cùng tuyệt vọng quặc ở nàng trái tim.

Thiên tựa trong tay cái kia đồ vật, nàng như thế nào sẽ không biết. Người này, người này, như thế nào thế nhưng sẽ hồ đồ đến tận đây!

Liền tại đây nghìn cân treo sợi tóc hết sức, đột nhiên, đột nhiên một tiếng vang lớn, sau đó đại điện đại môn thế nhưng đột nhiên bị người đánh thành mảnh nhỏ, một bóng hình tựa như như điều đứt dây giống nhau phi vào đại điện, giãy giụa vài cái liền chặt đứt khí.

Cùng lúc đó, một cái lạnh băng thấu xương, gọi người khắp cả người phát lạnh thanh âm vang lên: “Bản tôn nói qua, cãi lời bản tôn mệnh lệnh, liền chết.”

Sau đó, một cái lạnh băng thân ảnh mại tiến vào, hướng tới vương tọa đi đến. Hơi thở lạnh băng như tuyết, mang theo nồng đậm thô bạo sát khí,

phảng phất là vào đông hàn băng, gọi người liếc mắt một cái nhìn lại liền lạnh thể xác và tinh thần, run run chỉ nghĩ né xa ba thước, hoàn toàn rời xa.

Mắt thấy người này đi đến, kia mới vừa rời còn mắt lộ ra tham lam đặc ý phi thường ma võ phong lại là sắc mặt đại biến, bay nhanh mà thu hồi hướng tới thiên tựa duỗi đi tay, căn bản là không dám lấy kia cơ hồ lập tức liền phải tới tay bảy màu ngũ sắc thạch,

Thanh mặt cùng đồng dạng thần sắc vũ đồng nhìn nhau liếc mắt một cái, ma võ phong bay nhanh mà rời đi kia ghế bành lui đến điện hạ, hướng tới người nọ khom lưng thỉnh an nói: “Tham kiến Ma Tôn.”

Người tới lại phảng phất không có nghe thấy giống nhau, điểm đủ, nháy mắt phi đến vương tọa ngồi xuống, ngay sau đó mới ngẩng đầu, ánh mắt không có một tia độ ấm.

“Đứng lên đi.”

“Là.” Ma võ phong cùng vũ đồng ngồi dậy, lẫn nhau liếc nhau, sau đó mới cẩn thận mà tiểu tâm hỏi, “Ma Tôn hôm nay..... Như thế nào đứng dậy ra tới?”

“Kia sự kiện sau”, Ma Tôn là đã trở lại, nhưng vẫn luôn bế quan tu luyện, rất ít ra bản thân phòng. Cũng bởi vậy, hãn cái này vương thúc, liền tạm đại nòng trách nhiệm, thế nòng quản lý Ma giới, cũng..... Công nòng làm rất nhiều bí mật sự tình. Nòng lúc này như vậy đột nhiên mà xuất quan..... Chẳng lẽ là, đã nhận ra cái gì?

Ma võ phong có chút kinh hãi. Nay hiện giờ Ma Tôn, cũng không phải là ngày xưa cái kia có thể tùy ý khi dễ hài tử, hãn vĩnh viễn sẽ không quên, nòng trở về kia một ngày, không lưu tình chút nào mà giết mấy cái Ma tộc trung thập phần có uy vọng trưởng lão. Những cái đó trưởng lão đều là cơ hồ không người có thể địch cao thủ, nào tưởng lại liền nhất chiêu đều đánh

không lại Ma Tôn. Này Ma Tôn, hiện giờ chính là hoàn toàn không có cảm tình không có hỉ nộ sát tinh, chọc không được.

“Nghĩ ra được, liền ra tới.” Vương tọa người trên lười nhác đảo qua điện hạ mấy người, ngay sau đó đột nhiên ngừng ở trên mặt đất hơi thở thoi thóp Lan Củ trên người, con người chợt hơi co lại, “Thiên giới người trong, hãn, là ai?”

“Hãn? Ngạch, hãn là.....” Ma võ phong choáng váng một chút, phản ứng lại đây vội vàng liền phải trả lời.

“Tử Yêu.....” Thật vất vả rốt cuộc dựa vào cuối cùng một chút lực lượng giải khai thiên tựa cho nàng hạ vô pháp nói chuyện cấm chế, Kim Hưu run rẩy, không dám tin tưởng mà gắt gao nhìn vương tọa thượng cái kia như cũ nhỏ yếu đơn bạc lại rốt cuộc đã không có ngày xưa kia ngượng ngùng nhát gan đáng yêu bộ dáng thân ảnh, suy yếu mà rõ ràng mà học ra hai chữ.

Cái này Ma Tôn, cái này Ma giới thần bí Ma Tôn, thế nhưng, thế nhưng là sớm đã hồn phi phách tán Tử Yêu?!

Tác giả có lời muốn nói: A nha nha rốt cuộc làm chúng ta Tử Yêu một lần nữa ra tới diệt ha ha, Ma Tôn chính là Tử Yêu nha, đại gia có mịch có kinh ngạc đến $(\cong \nabla \cong)$!

ps: Ngày mai hai ngày đi Cáp Nhĩ Tân đi một chuyến xem trong truyền thuyết khắc băng, có lẽ vô pháp kịp thời đổi mới, nhưng sẽ nỗ lực bổ sung.

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

69 Mất Mà Tìm Lại

--

Mất mà tìm lại

Cái này Ma Tôn, cái này Ma giới thần bí Ma Tôn, thế nhưng, thế nhưng là sớm đã hồn phi phách tán Tử Yêu?!

Thiên tựa thấy Kim Hưu thế nhưng phá vỡ hẳn cấm chế mở miệng nói chuyện, tức khắc sắc mặt trầm xuống, vội vàng liền phải một lần nữa phong bế Kim Hưu miệng. Nhưng hẳn này động tác lại bị Tử Yêu một cái phất tay áo ngăn cản.

Tử Yêu không có xem hẳn, chỉ là lạnh băng mở miệng: “Điện hạ chậm đã.”

Thiên tựa sắc mặt nhẹ biến, ngay sau đó đột nhiên nghĩ tới cái gì dường như, sắc mặt khôi phục bình thường, rũ mắt gật đầu nói: “Hảo.”

Trước mắt cái này “Tử Yêu”, hẳn chọc không được. Hơn nữa, nàng rõ ràng, liền không phải hoặc là nói đã không còn là từ trước cái kia chỉ biết đi theo Lan Củ phía sau, thẹn thùng lại nhát gan Tử Yêu. Như vậy..... Mặc dù Kim Hưu có thể nói chuyện, thì tính sao? Hẳn thả tinh xem này biến, bằng không chọc giận nàng, chính là muốn ăn không hết gói đem đi.

Nhưng là một bên ma võ phong cùng vũ đồng lại là khẩn trương, sợ ra cái gì chuyện xấu phá hủy bọn họ kế hoạch. Nhưng cứ việc như thế, hai người cũng chỉ là xanh mặt, gian nan mà duy trì cung kính tươi cười, không dám ra tiếng.

Trước mắt Ma Tôn, bọn họ thật sự không thể trêu vào. Chỉ có thể nhẫn, chỉ có thể tiểu tâm tránh thoát đi, đợi cho ngày sau nghiệp lớn thành công.....

Hừ.

“Người là ai?” Lạnh băng ánh mắt nhàn nhạt dừng ở Kim Hưu trên người, Tử Yêu lười nhác dựa vào vương tọa thượng, nhìn như bình đạm trấn định, chỉ là kia bị hơi rũ mí mắt che lại con ngươi, lại đựng đầy kinh ngạc, còn có một tia hung ác nham hiểm.

Tử Yêu là nàng khi còn nhỏ mẫu thân gọi nàng tên, chỉ có nàng thân cận nhất vài người mới biết được. Cái này cả người Thiên giới hơi thở nữ nhân như thế nào sẽ biết?!

Kim Hưu không để ý đến thiên đường như hết thầy động tác, chỉ là không thể tin tưởng mà nhìn Tử Yêu, gian nan mà phun ra mấy chữ: “Người..... Không nhớ rõ?”

Cái này chấn động thật sự quá lớn, này trong nháy mắt, Kim Hưu cơ hồ vô pháp tự hỏi. Tử Yêu..... Lại là Ma giới Ma Tôn! Hơn nữa, nàng rõ ràng đã hồn phi phách tán, lại không có biến mất trên thế giới này, mà là quên mất hết thầy, trở nên lạnh nhạt lạnh băng, thay đổi cái tính tình.....

Tại sao lại như vậy? Rốt cuộc là chuyện như thế nào? Vẫn là nói trước mắt cái này cùng Tử Yêu sinh đến giống nhau như đúc người, chỉ là cùng Tử Yêu lớn lên tương tự thôi, đều không phải là cái kia đáng yêu thẹn thùng, lưu luyến si mê Lan Củ Tử Yêu.....

“Không nhớ rõ? Người nhận thức bản tôn?” Tử Yêu lạnh lùng dặt dặt khoe môi, ngữ khí trào phúng lạnh băng, “Bản tôn, danh gọi ma li, cũng không phải gì đó Tử Yêu.”

Nàng rũ mắt, che lại gợn sóng phập phồng đôi mắt, không muốn bị người khác khuy đi chính mình đã là sóng gió mãnh liệt, chấn động không thôi

nội tâm.

Một loại kỳ quái trực giác nói cho nàng, nàng cùng cái này Tiên giới nữ nhân còn có trên mặt đất cái kia..... Tiên giới nam nhân, đã từng nhận thức. Nhưng vô luận nàng như thế nào hồi ức, lại đều nhớ không nổi một chút tương quan sự tình.

Kim Hưu lao lực mà thở hổn hển, gian nan lắc đầu, nàng gắt gao nhìn ma li, còn muốn nói cái gì đó, đột nhiên, lại là cổ họng một ngọt, đột nhiên nôn ra một búng máu tối, sắc mặt cũng càng thêm trắng bệch vài phần, cơ hồ dường như trong suốt mỏng giấy.

“Kim Nhi!” Thiên tựa kinh hô, ôm chặt nàng, sắc mặt rất là khó coi. Nàng tình huống này, nhìn thực không ổn.

Kim Hưu lại là nghe không được, nàng trước mắt từng đợt choáng váng, ngay sau đó, hắc ám bay nhanh đánh úp lại —— nàng mất đi ý thức.

Đó là nàng trong cơ thể vẫn luôn giằng co không dưới ma khí cùng tiên khí rốt cuộc phá vỡ cửu huyền khổng chế, kịch liệt mà triển đấu lên. Mà này triển đấu, một không cẩn thận liền sẽ muốn Kim Hưu mệnh.

“Ma Tôn, thỉnh cứu cứu nàng!” Thấy Kim Hưu ngất xỉu, cơ hồ không có hơi thở, thiên tựa sắc mặt đại biến, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía tự xưng ma li Tử Yêu.

Tử Yêu lạnh lùng mà câu môi: “Dựa vào cái gì?”

Thiên tựa sửng sốt, ngay sau đó mặt mày trầm xuống, trong mắt hiện lên khói mù: “Ta cho rằng, chúng ta đã đạt thành hiệp nghị.”

“Hiệp nghị?” Tử Yêu nhướng mày, như kiếm ánh mắt sắc bén mà thứ hướng vẫn luôn cung cung kính kính mà đứng ở bên cạnh, không nói gì

Cửu vương gia ma võ phong cùng vũ trưởng lão vũ đồng. “Cái gì hiệp nghị?”

Ma võ phong sau lưng chợt lạnh, vội vàng cái khó ló cái khôn, trộm cảnh cáo dường như trừng mắt nhìn thiên tặc liếc mắt một cái, sau đó mới mờ hôi lạnh rờn rờn mà mở miệng: “Là cái dạng này Ma Tôn. Là thuộc hạ cùng thiên tặc điện hạ làm hiệp định. Chỉ cần hãn có thể giúp chúng ta Ma giới cởi bỏ phong ấn, chúng ta liền thế hãn cứu nữ nhân này. Cởi bỏ Ma giới phong ấn tự do xuất nhập tam giới vẫn luôn là Ma giới mọi người nguyện vọng, bởi vậy..... Thuộc hạ mới ở đại lý ngài quản sự thời điểm, tự tiện làm chủ.....”

“Chỉ là như vậy?” Lạnh băng áp lực triều hãn đánh úp lại.

“Là, đúng vậy!” Thật mạnh gật đầu, trong lòng lại là thấp thỏm.

Hãn cùng thiên tặc chi gian hiệp nghị tuyệt đối không thể bị ma li biết. Tuyệt đối không thể làm nàng biết hãn không chỉ là muốn cởi bỏ Ma giới phong ấn, còn muốn thiên tặc giúp hãn đoạt quyền, trở thành Ma Quân, sau đó nhất thống tam giới, xưng vương xưng đế!

Thiên tặc cũng tùy ý hãn nói, không ra tiếng vang. Hãn lo lắng Kim Hưu thân mình, lại cùng này ma võ phong là minh hữu, tự nhiên không có tự hư kế hoạch tất yếu.

“Một khi đã như vậy, đem nữ nhân này đưa tới bản tôn phòng đi dưỡng. Đây ma khí cùng tiên khí ở trong cơ thể xung đột, là cái lao lực chuyện này, lộng không hảo muốn xảy ra chuyện. Người nếu cùng thiên tặc điện hạ làm hiệp định, như vậy, bản tôn hao chút kính, thế nàng giải chính là.” Tử Yêu nghĩ nghĩ, lạnh lùng quét về phía trên mặt đất Lan Củ, “Còn có cái kia nam cũng là. Tiên nhân tâm, dùng để luyện dược không tồi.”

Cuối cùng một câu phá hỏng ma võ phong ý muốn tranh thủ. Hãn vô cùng đau mình mà nhìn trên mặt đất Lan Củ, dường như từng con có thể nhìn

đến khâu thịt xương đầu bay đến người khác trong lòng ngực đi mà chính mình bất lực đói cầu.

Chỉ có thiên tựa trong lòng chột bất an lên, thế nhưng làm Kim Nhi tới rồi Tử Yêu trong tay, lại cứ còn muốn lo lắng Tử Yêu khả nghi mà không thể nghi ngờ nàng quyết định.....

Chột nắm chặt nắm tay, thiên tựa nhìn trong lòng ngực Kim Hưu, hồi lâu lúc sau mới rớt cuộc thỏa hiệp: Mặc kệ phát sinh cái gì biến cố, sẽ cho hãn mang đến bao lớn phiền toái, đều không có nàng an nguy quan trọng.

Chỉ cần nàng có thể khôi phục khỏe mạnh bình an, hãn liền không hối hận.

“Tử Yêu, người thật sự..... Liền Lan Củ đều không nhớ rõ sao?”

Tử Yêu một mình ngồi ở trong hoa viên, trong đầu vẫn luôn quanh quẩn cái kia kêu Kim Hưu tiên nhân tình lại lúc sau đối nàng nói câu đầu tiên lời nói.

Lan Củ.

Là cái kia vừa thấy đến hãn liền sẽ làm nàng trong lòng đau xót tên của nam nhân.

Lan Củ, Lan Củ. Nàng yên lặng nhắm nuốt tên này, không biết vì sao, niệm niệm, thế nhưng đột nhiên có chút mũi toan.

Kim Hưu hỏi nàng, thật sự liền hãn đều không nhớ rõ sao kia trong nháy mắt, nàng thế nhưng quý dị mà đầu đau xót, trước mắt vụng choáng váng huyền mà xuất hiện chính mình ôm cái kia kêu Lan Củ nam nhân ngây ngô cười một màn.

Bọn họ..... Đã từng nhận thức, hơn nữa, còn thực thân mật. Cái này nhận thức làm nàng vẫn luôn lạnh băng vô tình tâm, mặc danh run rẩy lên.

Chính là, vì cái gì nàng cái gì đều không nhớ rõ? Vì cái gì nàng nhớ rõ sở hữu sinh ra đến bây giờ sự tình, lại cô đơn nghĩ không ra cùng hẳn có quan hệ bất luận kẻ nào sự vật đâu?

Tử Yêu hiếm thấy mà lâm vào trầm tư. Đột nhiên, một đôi thiết cánh tay gắt gao từ sau lưng ôm lấy nàng, một trận xa lạ mà quen thuộc hơi thở đánh tới.

Nàng hoàn hồn, trong xương cốt thô bạo sậu khởi, lạnh băng sát ý trào dâng mà ra. Nàng vung tay lên liền phải đối phía sau đặng đồ tử hạ sát thủ, nhưng ngay sau đó, nàng sửng sốt, kia cổ sát ý, lại đột nhiên bị kia theo sau vang lên đạ mạt trung hỗn loạn ôn nhu thanh âm cấp đè ép đi xuống.

“Tử Yêu..... Tử Yêu.”

Thanh âm này, đạ mạt như nước, rồi lại tình thâm như biển.

Nàng ngẩn người, chỉ cảm thấy nó hung hăng vọt vào chính mình đáy lòng, đẩy ra từng vòng xa lạ tình tở.

Đôi tay kia rốt cuộc buông ra nàng, quặc trụ nàng bả vai, mang theo nàng chậm rãi xoay người. Sau đó, mấy đạo năm màu quang mang bay nhanh mà từ hẳn bên hông bắn ra, chui vào thân thể của nàng. Nàng chưa cảm không khoẻ, lại đột nhiên đáy lòng run lên, dường như cả người nháy mắt hoàn chỉnh.

Nàng trong mắt đột nhiên xuất hiện hẳn mặt.

Đạ mạt, xuất trần, tuần mỹ, văn nhã..... Còn có, không dám tin tưởng cùng run rẩy —— hẳn ôm tay nàng, ở run nhè nhẹ; hẳn nhìn nàng con

người, tràn đầy không thể tin tưởng. Cứ việc, hấn sắc mặt đăm nhiên, dường như bình tĩnh không gợn sóng.

Tử Yêu đột nhiên muốn khóc vừa muốn cười.

“A Lan. Ta trước kia..... Là như vậy kêu người sao?” Nàng nghĩ nghĩ, đột nhiên buột miệng thốt ra, lạnh như băng biệt nữ bộ dáng nhìn thực vắn vẹo.

Lan Củ lại đột nhiên cười, dường như sông băng hòa tan, xuân về hoa nở. Hấn gật đầu, tùy ý khước mắt nước mắt run rẩy chảy xuống: “Là.”

Hấn trăm cay ngàn đắng phí tìm ngàn năm, rốt cuộc, tìm về nàng, hấn âu yếm nàng.

Nàng ngẩn người, theo bản năng mà duỗi tay lau hấn trên mặt nước mắt, theo sau lại phảng phất bị nó phồng dường như vôi vàng thu hồi tay, cau mày nhìn Lan Củ, hảo sau một lúc lâu mới thở hắt ra, hỏi hấn: “Chúng ta trước kia thật sự nhận thức đúng không?”

“..... Không ngừng nhận thức mà thôi.”

“Kia vẫn là cái gì?” Nàng quay đầu, lạnh băng dường như thăm vấn phạm nhân bộ dáng chọc đến hấn trong lòng chột tê rần. Hồn phách tập tễ, nhưng nàng ký ức còn không có trở về. Nàng..... Còn không có nhớ lại bọn họ hết thảy, còn không có nhớ lại hấn.

“..... Phu thê. Chúng ta..... Từng là phu thê.” Sau một lúc lâu, hấn nhìn nàng, cong lên khước môi, nhợt nhạt cười, lưu li con người đứng đây kiên định.

Phu thê, cái này hảo, liền cái này. Đây là nàng đã từng muôn vàn khát cầu, cũng là hấn hiện giờ muôn vàn khát cầu. Hấn không biết nàng muốn bao lâu mới có thể một lần nữa nhớ lại hấn, nhưng, lúc này đây, hấn sẽ canh giữ

ở bên người nàng, không rời không bỏ, vĩnh sinh vĩnh thế —— lấy phu thê vì danh.

Xa xa mà nhìn Tử Yêu trừng lớn đôi mắt, lãnh khốc hình tượng chột nứt toạc bộ dáng, xa xa mà đứng ở cửa phòng nhìn hai người Kim Hưu tức khắc bật cười.

Cái này ma li, quả nhiên chính là Tử Yêu. Vòng như vậy nhiều vòng luẩn quẩn, lưu chuyển như vậy nhiều thời gian, bọn họ rốt cuộc vẫn là tìm được rồi lẫn nhau. Vòng đi vòng lại ngàn năm, cắt không ngừng phân không khai, vẫn như cũ là lẫn nhau.

Nàng từ đáy lòng vì Lan Củ vui vẻ, linh hồn của hắn, rốt cuộc viên mãn.

Nghĩ nghĩ, lại nhịn không được nghĩ tới Đào Ngột. Nghĩ đến hắn hiện tại tất nhiên sốt ruột đến muốn chết, nàng trong lòng liền hơi hơi nếm khổ.

Tử Yêu nói nàng trong cơ thể ma khí cùng tiên khí quá mức ngoan cố, muốn trước tiên ở nàng nơi này lấy Ma giới được vật điều dưỡng mấy ngày, mới có thể bắt đầu thi pháp đánh tan trong đó một phương. Nàng nói, thiên tặc muốn nàng đánh tan nàng trong cơ thể tiên khí, thành ma.

Bởi vì chỉ có như vậy, nàng mới có thể hoàn toàn chặt đứt cùng Tiên giới Minh giới sở hữu hết thảy. Nàng biết, thiên tặc cũng biết.

Đáy mắt lãnh lệ hàn ý đốn khởi, nhìn phương xa gần bó bên nhau hai người, nàng biết, chính mình phản kích thời điểm tới rồi.

Tác giả có lời muốn nói: Yêm từ Cáp Nhĩ Tân đã trở lại..... Thật sự hảo lãnh có hay không! Bất quá băng tuyết đại thế giới khắc băng thật sự hảo mỹ nị ha ha ha ~

Khụ, khai giảng, tỏ vẻ vô cùng ưu thương a liệt ~

Nghiệt Đồi [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

70 Ma Giới Gặp Lại

--

Ma giới gặp lại

Tử Yêu cùng Lan Củ tương nhận lúc sau, thực dễ dàng tiếp nhận rồi Lan Củ nói hết thảy. Bởi vậy đối Kim Hưu cũng không hề như bắt đầu như vậy lãnh lệt, ngược lại là nhiều vài phần không dễ phát hiện ngượng ngùng.

Kim Hưu vì bọn họ vui vẻ, tâm tình vui sướng, nhưng cũng chưa quên chính sự, cùng Lan Củ thương lượng một chút lúc sau liền tìm một cơ hội đem ma võ phong cùng vũ đồng đám người muốn liên hợp thiên tựa làm phản đoạt quyền cũng nhất thống tam giới đã tâm báo cho cùng nàng.

“Bọn họ đã tâm, bản tôn..... Ta đã sớm biết.” Ai ngờ, nghe xong hai người nói sau, Tử Yêu lại là lạnh lùng câu môi, ánh mắt lạnh băng mà nói.

“Người..... Sớm biết rằng?” Kim Hưu kinh ngạc, “Kia vì cái gì.....” Không có ra tay diệt trừ đâu?

Lan Củ cũng là sờ sờ Tử Yêu đầu, ánh mắt hơi mang nghi hoặc.

Tựa hồ ý thức được chính mình biểu tình lại quá mức thô bạo lạnh băng, Tử Yêu hơi hơi cúi đầu, biệt nữu mà ho nhẹ một tiếng, sau đó mới mở miệng nói: “Thời cơ chưa tới.”

“Thời cơ?”

“Bọn họ ý đồ đoạt quyền, có bản lĩnh liền tới, bản tôn chờ. Vốn dĩ vị trí này, chính là năng giả cư chi. Bản tôn..... Ta căn bản không để bụng. Hơn

nữa, nếu hiện tại liền trừ bỏ hẳn, nếu muốn giải trừ Ma giới phong ấn, liền lại khó khăn.” Nói đến nơi này, nàng ngẩng đầu nhìn Kim Hưu liếc mắt một cái, lại quay đầu nhìn xem Lan Củ, sau đó biểu tình nghiêm túc mà nói, “Ta không muốn nhìn đến ma võ phong khiến cho tam giới đại loạn, nhưng, hẳn muốn phá vỡ tam giới gia tăng với Ma giới phong ấn này một lòng tư, lại là cùng ta tương đồng. Ma giới bị phong ấn dưới nền đất như vậy nhiều năm, đơn giản là năm đó Ma Tôn từng tai họa tam giới. Nhưng, đó là vị kia Ma Tôn chính mình phạm tội, không nên làm sở hữu Ma giới con dân thừa nhận. Mà hiện tại, vị kia Ma Tôn sớm đã chết đi, vô tội Ma giới con dân căn bản không nên lại chịu thâm khóa dưới nền đất thống khổ. Tam giới cái gọi là trừng phạt, ta sẽ không lại làm ta các con dân tiếp tục thừa nhận. Kia ma võ phong nếu đã có phá vỡ phong ấn biện pháp, ta liền muốn theo hẳn trước phá này phong ấn, sau đó lại thu thập hẳn, ngăn cản Ma giới xâm lấn tam giới.”

Nói đến nơi này, nàng nhìn về phía phương xa, thanh âm thần mờ ảo thực đậm đặc, rồi lại mang theo nhợt nhạt phần nộ cùng thương cảm: “Chúng ta đại đa số con dân, chưa bao giờ nghĩ tới muốn nhất thống tam giới tọa ủng thiên hạ, đại đa số người, đều bất quá là muốn hảo hảo sống ở sáng lạn dương quang hạ, an bình vui sướng mà thôi. Bọn họ cùng tiên, yêu, nhân loại đều giống nhau, đều là giữa trời đất này sinh linh, đều không có bao lớn dã tâm, đều hy vọng hoà bình vui sướng mà tồn tại. Chính là, tam giới, lại là như vậy không chấp nhận được Ma giới. Cũng chỉ là bởi vì Ma giới trời sinh cường đại, có được rất nhiều cường hãn lực lượng.....”

Lan Củ đột nhiên duỗi tay ôm lấy nàng, đem nàng kéo vào chính mình trong lòng ngực: “Chỉ cần thương sinh không loạn, chiến hỏa không dậy nổi, mặt khác, ta định toàn lực giúp người.” Nói xong, nhìn về phía Kim Hưu, “Ma giới này phong ấn, hỗn loạn quá nhiều người đương quyền tư tâm, sớm nên phá.”

Kim Hưu cũng là thu hồi hỗn loạn suy nghĩ, thở dài, gật gật đầu: “Kỳ thật, ta sớm như vậy cảm thấy. Ma giới, sai cũng bất quá là những cái đó tọa ủng quyền lợi, xà tâm không đủ xà nuốt tượng gia hỏa. Cái gì đều không có làm các con dân lại cỡ nào vô tội.” Cuối cùng, nàng duỗi tay vỗ vỗ Tử Yêu bả vai, “Buông tay đi làm đi, tỷ tỷ trợ ngươi.”

Tử Yêu ngơ ngác mà nhìn nàng, lãnh đạm phù nhan thượng đột nhiên hiện lên một mặt run rẩy: “..... Đa tạ.”

“Cảm tạ cái gì tạ! Người trong nhà. Bất quá kế tiếp như thế nào làm đâu?” Kim Hưu bật cười, lung tung xoa xoa Tử Yêu đầu.

Lan Củ cũng là cúi đầu nhẹ nhàng hôn hôn cái trán của nàng, trong mắt đượm đầy sủng nịch.

Tử Yêu đột nhiên hít hít cái mũi, thật mạnh gật gật đầu: “Ân.”

“Như vậy, chúng ta thương lượng thương lượng kế tiếp kế hoạch.....” Xác định Tử Yêu ý tưởng, Kim Hưu trong lòng cục đá buông xuống hơn phân nửa. Chỉ cần Tử Yêu nguyện ý phối hợp nàng, nàng liền có cũng đủ tin tưởng có thể thoát vây mà ra, hơn nữa, hoàn toàn chặt đứt cùng thiên đường như sở hữu ý niệm.

“Ân đừng có gấp, đầu tiên muốn thu phục người trong thân thể ma khí, chờ ngày mai.....”

Nhưng vào lúc này, Tử Yêu nói chưa xong, nàng cửa phòng lại đột nhiên bị người lấy pháp lực cường ngạnh phá vỡ, một người ngã tiến vào, che lại ngực liền tụt lui về phía sau vài bước sau đó đột nhiên định trụ bước chân, ánh mắt kinh ngạc mà phẫn nộ.

Kim Hưu ba người cơ hồ là trong nháy mắt đồng thời đứng dậy hướng tới cửa phóng đi, nào tưởng giờ phút này cửa lại càng mau mà lóe tiến một

người, ngay sau đó hướng tới kia che lại ngực đứng lại người công tới, sát khí sắc bén.

“Lão tử giết người!” Bạo nộ thanh âm vang lên, hỗn loạn nùng liệt sát khí.

Kim Hưu sửng sốt, thanh âm này.....

Giương mắt vừa thấy, thanh âm này chủ nhân, nhưng còn không phải là nàng ngày đêm tơ tưởng người kia sao!

Đôi mắt trong nháy mắt nóng lên, nàng ngơ ngẩn mà nhìn hẳn, giương miệng lại nói không ra lời nói tới.

Liên ở Kim Hưu sửng sờ hết sức, Đào Ngột đã ở Tử Yêu cùng Lan Củ dưới sự trợ giúp đem sắc mặt rất là khó coi thiên tựa cấp chế trụ.

Không màng trên mặt che kín khiếp sợ cùng sắc mặt giận dữ thiên tựa, Đào Ngột xoay người, đột nhiên vọt lại đây đem Kim Hưu ôm ở trong lòng ngực.

“Kim Nhi!”

Hắn ôm chặt lấy nàng, tràn ngập mất mà tìm lại kích động cùng cảm kích. Hẳn hôn nhẹ nàng phát, hận không thể đem nàng xoa tiến thân thể của mình.

Nàng chớp chớp mắt, hảo sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần lại, sau đó đột nhiên gắt gao sẽ ôm hẳn, hai mắt đăm lẹ mang cười, nhìn thực ngốc lại thực mỹ.

Đãi hai người nị oai lúc sau, bị bọn họ lượng ở một bên hồi lâu Lan Củ cùng đi theo Đào Ngột theo sau mà đến cổ nguyệt, Băng Kỳ đã giải thích hảo Tử Yêu sự tình, đại gia nghiêm túc cảnh giác trái tim nhỏ đều là bang bang kinh hoàng hai hạ, kích động a run rẩy.

Lần này Ma giới chi lũ, thật là không tưởng được. Quả nhiên là, tình yêu đều có ý trời sao? Không chỉ có tìm được rồi bình an không có việc gì Kim Hưu, còn ngoài ý muốn tìm được Lan Củ đau khổ tìm không thấy Tử Yêu.

Chỉ là này sương mấy người yên tâm, hoan cỡi, bên kia, bị nảy sinh ác độc Đào Ngột đánh đến thanh khuôn mặt tuần tú, lại bị Tử Yêu hạ Ma giới cấm chế mà vô pháp nhúc nhích thiên tựa, lại là lại kinh lại hận mà nhìn một màn này, như thế nào cũng tưởng không rõ, vì cái gì sự tình vì phát triển trở thành hiện tại cái dạng này. Vì cái gì Đào Ngột bọn họ đã không có tứ phương lệnh bài còn có thể tiến vào Ma giới, lại vì cái gì cái này Ma Tôn thế nhưng chính là Lan Củ người yêu Tử Yêu!

Hay là, hay là thật là ý trời?

Không, hẳn không tin!

Tức muốn học máu mà trừng mắt trước mấy người, thiên tựa rốt cuộc vô pháp bình tĩnh, xưa nay văn nhã tuần tiếu trên mặt lần đầu tiên, trở nên tàn nhẫn phần hận, cơ hồ vụn vẹo.

Hắn sao có thể thế nhưng trong nháy mắt này liền thua trận! Sao có thể?!

Nhưng, nhất chiêu tính sai, vạn bản toàn thua. Tuy là hẳn lại phần nộ lại không cam lòng, lại không dám tin tưởng, lại cũng là không làm nên chuyện gì.

Nội oai sau khi xong, Đào Ngột cảm thấy mỹ mãn mà ôm Kim Hưu đi tới một thân chặt vật lại như cũ tràn đầy phong hoa thiên tựa bên người, lãnh lệ cuồng ngạo mà nhìn xuống trừng mắt nhìn hẳn liếc mắt một cái lúc sau, mới thay một bộ ngọt ngào bộ dáng, nghiêng đầu hỏi Kim Hưu: “Gia hỏa này làm sao bây giờ? Dứt khoát vạn gãy cổ vẫn là chậm rãi tá rớt tứ chi lại cắt thịt.....”

Thiên tựa lại là cũng không thềm nhìn tới hấn liếc mắt một cái, chỉ là gắt gao mà nhìn hấn trong lòng ngực Kim Hưu, trước mắt tiên minh vết thương, gọi người không nỡ nhìn thẳng.

Kim Hưu vừa tức giận vừa buồn cười mà chụp bay Đào Ngột tay, giận dữ dường như trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, ý bảo hấn cầm miệng lúc sau mới cúi đầu nhìn về phía thiên tựa.

Bị hấn trong ánh mắt kia đặc sệt đau xót đâm đến, trên mặt ngọt ngào ý cười đột nhiên một đốn, Kim Hưu phức tạp mà trầm trọng mà thở dài.

“Người..... Này lại là hà tất?”

Thiên tựa nhìn nàng, con người hơi hơi đỏ lên, thật sâu mà nhìn nàng, tựa hồ muốn đem nàng cứ như vậy vĩnh viễn mà khắc ở chính mình trong lòng.

Sau một lúc lâu, hấn mới tựa khóc tựa cười mà ách giọng nói mở miệng, ngữ khí thực đậm, lại gọi người tan nát cõi lòng: “Ta như vậy ái người, người liền một chút cũng không có cảm giác được sao?..... Rõ ràng, ta trước gặp được người, trước yêu người..... Ta bất quá là chậm hấn một bước thổ lộ cõi lòng, liền phải thua trận này vĩnh sinh vĩnh thế sao? Này không công bằng..... Không công bằng.....”

Hấn nói, trong suốt nước mắt quay cuồng rót ra hốc mắt, sấn hấn ửng đỏ con người, tràn đầy tuyệt vọng.

“..... Tình yêu vốn là không có sớm muộn gì. Ta yêu hấn, là số mệnh.” Thiên dường như con người quá đa tình thâm, hảo trọng hảo trọng, hảo thâm hảo thâm, kêu Kim Hưu đột nhiên có chút không thở nổi. Nàng phức tạp mà nhìn hấn, trong lúc nhất thời cũng không biết nói nên làm cái gì bây giờ.

Nàng không yêu hấn, đây là hấn vĩnh viễn cưỡng cầu không tới. Hấn chính là lại miễn cưỡng, cũng bất quá là uống phí khổ tâm. Nàng lúc trước rất hận

hắn, cơ hồ muốn giết hắn cho hả giận, nhưng giờ phút này, nhìn hắn cặp kia đưng đầy đối nàng tình yêu mắt, nàng lại là hận không đứng dậy. Chỉ là cảm thấy thực thật đáng buồn, thực đáng thương, thực đáng tiếc.

Hắn vốn là như vậy khí phách hăng hái, cao quý xuất trần người, lại bởi vì cố chấp, đem chính mình vây chết ở ngõ cụt. Này..... Lại là hà tất?

“Ta không cam lòng. Kim Nhi, ta không cam lòng. Ta yêu người, không thể so hắn thiếu.”

Vẫn luôn hắc mặt Đào Ngột nghe không nổi nữa, mi một dựng liền phải mở miệng, lại kêu Kim Hưu cấp ngăn cản. Đối thượng nàng cặp kia kiên định con người, bất đắc dĩ, hắn đành phải không tình nguyện mà ngậm miệng, dùng khước mắt đem thiên tựa thiên đao vạn quả.

Quay đầu một lần nữa nhìn về phía thiên tựa, Kim Hưu từng câu từng chữ mà nói: “Nhưng ta, ái đến chỉ là hắn.”

Thiên tựa sắc mặt đột nhiên biến đổi, cơ hồ hôi bại đi xuống. Hắn hung hăng nhắm mắt, qua sau một lúc lâu, thế nhưng đột nhiên phun ra một búng máu tới, không tiếng động mà cười.

“Người chỉ yêu hắn..... Chỉ yêu hắn..... Ta đây, ta đây, tính cái gì.....”

Theo sau, ngắt đi.

“Ta đưa hắn đoạn đường.” Đào Ngột vừa thấy liền muốn ra tay, lại bị Kim Hưu ngăn lại.

“Hắn còn không thể chết được. Hắn đã chết, ma võ phong liền sẽ phát giác.”

Ngoài cửa Lan Củ Tử Yêu cũng là gật đầu.

“Có ý tứ gì?” Đào Ngột khó chịu nhíu mày, hỏi.

“Đợi lát nữa cùng người nói tử mi.” Kim Hưu trấn an hẳn, theo sau nhìn về phía trên mặt đất thiên tựa. Nhìn hẳn sắc mặt hẳn còn tồn tại không cam lòng cùng đau đớn, nằng thở dài, nhìn về phía Lan Củ cùng Tử Yêu, “Nếu không, trước đem hẳn nhất lại đi.”

Tử Yêu cùng Lan Củ liếc nhau, đều là gật gật đầu.

Thiên tựa tuy rằng thực đáng giận, nhưng nếu là lúc này đã chết, ma võ phong liền sẽ khả nghi, như vậy sẽ phá hư bọn họ kế hoạch.

Kim Hưu không tiếng động mà nhìn Tử Yêu đem thiên tựa giam cầm lên, trong lòng ngăn không được thở dài.

Sở hữu ân oán, sắp kết thúc.

Tác giả có lời muốn nói: Không biết như vậy phát triển đại gia có thích hay không, có thể hay không cảm thấy quá đột nhiên. Kỳ thật, khi bọn hẳn phát hiện Ma Tôn chính là Tử Yêu thời điểm, thiên đường như thất bại cũng đã chú định. Mà hẳn thất bại kỳ thật cũng hoàn toàn là chính hẳn một tay làm cho, bởi vì Lan Củ là hẳn mang tiến Ma giới. Nếu vô Lan Củ, kỳ thật đã mất trí nhớ, trở nên lạnh băng vô tình Tử Yêu cũng không nhất định có thể khởi đến cái gì tác dụng. Cho nên, hết thủy đều là nhân quả nộ.

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

71 Phá Vỡ Phong Ấn

--

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

72 Hai Quân Đối Chọi

--

Hai quân đối chọi

Là đêm, chiều hôm thâm trầm. Ma giới cùng tam giới biên giới chỗ một cái đáng khinh nhỏ hẹp lão thử hằm ngầm bên.

“Chúng ta đây đi về trước, chính người ngàn vạn bảo trọng.” Néo néo sắc mặt hơi hơi có chút biệt nữ Tử Yêu khuôn mặt nhỏ, Kim Hữu lắc đầu bật cười. Trước mắt Tử Yêu cùng trước kia cái kia Tử Yêu tuy một cái đậm mạc lãnh khốc một cái nhát gan nhút nhát, nhưng kia thẹn thùng thiện lương bản chất lại vẫn là chưa biến.

“Hảo, tái kiến.” Tử Yêu cắn cắn môi, gạt đầu, trong mắt tuy có chút không tha, nhưng lời nói lại là quyết đoán dứt khoát.

“Chờ ta.” Lan Củ cúi đầu hôn hôn nàng, thấp giọng nói. Lời tuy như thế, kia ôm nàng không muốn buông tay, mày kiểm gắt gao nhấn lại bộ dáng, lại thấy thế nào như thế nào như là cái ấu trĩ hài tử.

“Ân.” Tử Yêu trên mặt bỗng dựng bay lên một đóa rạng mây đỏ. Tất cả mọi người đều ở, hẩn như thế nào.....

“Hảo, đừng nị oai, tương lai còn dài, có rất nhiều thời gian triền triền miên miên.” Cổ nguyệt cười xấu xa chế nhạo nói, thực sung sướng mà nhìn đến Tử Yêu mặt lại đỏ một phen.

“Đi thôi đi thôi, bắt quá nghe nói chúng ta muốn toàn cái này lão thử động.....” Bằng Kỳ cười như không cười mà quét mấy người một vòng, sau đó đem tầm mắt dừng ở cái kia đáng khinh âm u lão thử hàm ngâm thượng, mi giác mấy không thể thấy mà trừu trừu.

“.....” Đại gia đều là mặc một chút, đem tầm mắt dừng ở lão thử hàm ngâm khẩu chính kéo cảm làm mình tưởng trạng cửu huyền trên người, gân xanh nhảy nhảy. Đặc biệt Đào Ngột, một trương khuôn mặt tuần tú càng là hắc đến giống đáy nồi.

Ma giới cùng tam giới đại chiến đã khởi, bọn họ mấy cái đều là Thiên giới cao cao tại thượng Tiên Tôn, lúc này quả quyết là không thể xuất hiện Ma giới, nếu không, không thiếu được là một cái cấu kết Ma giới mũ khẩu ở trên đầu. Còn nữa, bọn họ là Thiên giới người, càng là có quyền lực có địa vị tôn giả, lúc này, vô luận như thế nào cũng muốn đứng ra, ý tứ ý tứ mà vì tam giới liên quân thêm cái du trợ cái uy mới là.

Nhưng là tam giới liên quân sớm đã trát ở tại Ma giới cùng tam giới giao hội xuất khẩu chỗ, đem toàn bộ Ma giới phá hỏng, bọn họ nếu muốn lặng yên không một tiếng động mà trở lại Thiên giới, căn bản không có khả năng. Nhưng Ma giới đi hưởng tam giới lại chỉ có thể từ nơi này đi ra ngoài, bởi vậy liền có chút khó khăn.

Dưới tình thế cấp bách, Kim Hưu lao lực biện pháp liên hệ tới rồi cửu huyền, thỉnh hãn tới hỗ trợ. Không nghĩ tới hãn đáp ứng là đáp ứng rồi, lại là trực tiếp từ hãn kia huyền sơn đảo như vậy cái nho nhỏ liền một người quá thân đều khó lão thử động. Đây là muốn bọn họ đi như thế nào?

“Xem bốn đại tiên làm cái gì? Bốn đại tiên này không phải tới cứu các người sao!” Cửu huyền moi mũi, rất là kiêu ngạo tự hào mà ngẩng đầu lên, quét đại gia liếc mắt một cái.

“Nghĩ ra như vậy cái phá biện pháp, người còn kiêu ngạo?” Đào Ngột quyết đoán tạc mao, mi một dựng, cười nhạt hừ lạnh.

“Đương nhiên kiêu ngạo! Đây chính là bốn đại tiên hoa thật lớn kính nhi làm cho. Ngô, về sau tới Ma giới du ngoạn cũng là tương đương phương tiện.....” Cửu huyền tiếp tục moi mũi, vô cùng thần nhiên gật gật đầu.

Đào Ngột một hơi ghen, hung tợn mà trừng mắt hăn, hoàn toàn không kiên nhẫn: “Kiêu ngạo người đại gia! Người nói cho lão tử, này chỉ có lão tử mới có thể chui qua phá động, chúng ta muốn như thế nào đi vào! Biến thành lão tử sao?!”

Kim Hưu kéo kéo hăn tay áo, cười tủm tỉm mà trấn an: “Đừng kích động, hăn nếu là dám để cho chúng ta biến thành lão tử, vi sư đã kêu tiểu nhị hướng chết tấu hăn.”

Vừa dứt lời, cửu huyền lập tức mở to hai mắt nhìn phần nộ nói: “Tiểu Kim Nhi, người như thế nào có thể làm như vậy cực kỳ tàn ác sự tình! Bốn đại tiên hảo tâm tới cứu các người người cư nhiên muốn lấy oán trả ơn!”

Mọi người đều cười, hiệp xúc mà nhìn cửu huyền không nói.

Cửu huyền chính mình khí nửa ngày, thấy không ai mở miệng phản ứng hăn, đành phải vô cùng ủy khuất mà hít hít cái mũi, cảm giận mà quay đầu chui vào lão tử động, một bên nói: “..... Bốn đại tiên cần khôn hăm ngằm chính là thượng cổ chí bảo, mới không cần các người biến thành lão tử! Hừ, quả thực không biết tốt xấu.....”

Mọi người kinh ngạc rất nhiều, khóe miệng run rẩy. Trong truyền thuyết đại bảo bối cần khôn hăm ngằm..... Vì thế liền trường như vậy cái khái sầm dạng sao!

Bất quá khiếp sợ về khiếp sợ, vừa nghe cửu huyền nói không cần biến lão tử cũng quá, Đào Ngột đi lên liền cho cửu huyền lộ ra ngoài động mộng

một chân, sau đó lôi kéo Kim Hưu chui đi vào.

“Oa nha ô hồn đản ——” cửu huyền hô đau thanh nghe được đại gia sôi nổi vui sướng khi người gặp họa mà cười ha ha. Ngay cả vẫn luôn thần sắc lạnh băng Tử Yêu cũng buồn cười, bật cười ra tiếng.

“Chúng ta thật sự đi rồi.”

Cùng Tử Yêu cuối cùng từ biệt, cổ nguyệt, Băng Kỳ, Lan Củ cũng phân biệt chui vào kia trong động.

“Ân.”

Tử Yêu nhìn bọn họ rời đi, ý cười rơi xuống, nhìn cách đó không xa lửa trại, con người lạnh lùng.

Nàng cùng Ma giới, chờ đợi ngày này, đều đã thật lâu.

Đến nỗi hiện tại, hàng đầu sao, nàng đến phải đi về, tuyên cáo Ma giới con dân chính mình cái này “Tiền nhiệm Ma Tôn” còn sống được hảo hảo, thuận tiện, thanh lý môn hộ.

“Cái gì? Lại thua rồi?!” Thiên giới, chí tôn bảo điện, Thiên Đế thấy trong tay tin chiến thắng, vừa kinh vừa giận, mặt rờng xanh mét, hơi thở làm cho người ta sợ hãi.

Phía dưới quần thần nghe vậy, đều là sắc mặt khó coi, sôi nổi châu đầu ghé tai, nhỏ giọng nghị luận.

“Bệ hạ, tự mình tam giới liên quân cùng Ma giới giao chiến tới nay..... Vẫn luôn kế tiếp bại lui, chưa thắng quá một trận chiến, chiếu này đi xuống, tình huống không ổn a!” Một vị lão tiên nhân tiến lên nói, sắc mặt ngưng trọng.

“Này còn dùng người nhắc nhở?! Trẫm phải biết rằng, hiện tại hãn là làm sao bây giờ!” Thiên Đế tức giận đến không nhẹ, không ngờ quá này Ma giới lại là như thế cường hãn, cơ hồ là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Hãn Thiên giới bốn không yếu, hơn nữa Nhân giới Yêu giới lực lượng, đã là cường hãn, nhưng lại là một chút vô pháp chống cự này Ma giới đại quân, này quả thực không thể tưởng tượng! Chiếu như vậy đi xuống, bọn họ tam giới chẳng phải là phải bị Ma giới san bằng!

Đúng lúc này, vẻ mặt đăm đăm Lan Củ ra liệt, khom người tấu thỉnh nói: “Bệ hạ, Lan Củ thỉnh cầu tiến đến mang binh, diệt kia khí thế kiêu ngạo Ma giới.”

Bên cạnh Kim Hưu trộm cong môi cười. A Lan đây là tướng niệm hãn tức phụ. Bất quá, thật đúng là thông minh, lấy mang binh vì lấy cơ, quang minh chính đại mà tiến đến, sẽ không sợ sẽ bị người loạn khẩu cái gì nữa.

“Hảo.” Lúc này Thiên Đế muốn không phải không có ý nghĩa phân tích, mà là có người đầu tàu gương mẫu, thế hãn giải quyết này đầu đầu vấn đề, thấy Lan Củ một thân hào khí mà đứng dậy, không khỏi mà hơi hơi buông lỏng, gật gật đầu đáp ứng.

Thấy vậy, Kim Hưu đôi mắt hơi hơi vừa chuyển, cũng là khom người thỉnh cầu nói: “Bệ hạ, Kim Hưu thỉnh cầu cùng Lan Củ Tiên Tôn cùng tiến đến,”

Đồng thời, Băng Kỳ cùng cô nguyệt cũng là trăm miệng một lời mà thỉnh cầu nói.

Lan Củ quay đầu lại, rất có ăn ý mà đối thượng ba người tràn đầy ý cười đôi mắt, khóe miệng mấy không thể thấy mà cong cong.

Diệt Ma giới là không có khả năng, hãn còn muốn giúp đỡ Ma giới làm tam giới thỏa hiệp tới, như vậy, giải hòa đàm phán sự tình mới có khả năng thành công. Nhưng bọn họ chỉ là muốn trợ giúp Ma giới được đến ứng có tự do, cũng không hy vọng hai quân tiếp tục giao chiến đi xuống, như vậy,

sẽ tạo thành quá nhiều tử thương, liên lụy vô tội mọi người. Bọn họ đi, có lẽ có thể ngăn cản một ít giết chóc.

Mà phải nhanh một chút mà thu phục chuyện này, đình chỉ chiến loạn, có Kim Nhi bọn họ ba cái tương trợ, sẽ đơn giản rất nhiều.

Thiên Đế nghe vậy, trầm mặc một chút vẫn là đáp ứng rồi.

Tứ phương Tiên Tôn vốn là hãn Thiên giới pháp lực số một số hai tiên giả, bốn còn không đến phái bọn họ tiến đến tọa trấn thời điểm, nhưng hiện giờ xem ra, lại là không thể không hiện tại khiến cho bọn họ tiến đến.

Bọn họ bốn người liên thủ, có lẽ thắng lợi vẫn là có hi vọng.

Vì thế, tứ phương Tiên Tôn tức khắc khởi hành, đi trước biên cảnh. Đi phía trước, Thiên Đế ở minh để bạo lực áp bách hạ, đưa tới Đào Ngột cùng nàng cùng nhau tiến đến.

“Con ta năng lực cường hãn, làm hãn đi cho người trợ trận đại chiến, đó là tiện nghi người lão nhân này, còn dám can đảm không biết điều, tin hay không lão tử hủy đi người này chí tôn bảo điện!” Minh đế thực bá đạo, thực hung hãn.

Ở cái này vạn năm khắc tinh phía trước, Thiên Đế thực tức giận lại thực bất đắc dĩ, chỉ phải tức giận đến mắt hàm hai phao nước mắt, cắn răng đồng ý.

Vì thế, Kim Hưu thực vừa lòng, Đào Ngột thực vừa lòng, minh đế thực vừa lòng, Minh Hậ thực vừa lòng, Thiên Đế rất không vừa lòng.

Năm người vui vẻ thoải mái mà cầm thiên chỉ đi vào biên cảnh tam giới liên quân trong đội ngũ thời điểm, toàn bộ liên quân chính loạn thành một đoàn, đại gia trên mặt đều là mang theo hoảng sợ, nghị luận sôi nổi.

“Đây là làm sao vậy?” Kim Hưu nhướn mày, tùy tay xách tới bên cạnh người một cái tiểu tướng, ý đồ hiểu biết hiểu biết tình huống.

Tiểu tướng nhận ra người đến là Tiên giới tứ phương Tiên Tôn, cái kia cái đều là pháp lực vô biên chủ nhân, không khỏi ánh mắt sáng lên, một cái quỳ xuống đất liền ôm Kim Hưu đùi bắt đầu khóc.

Miệng mới vừa một trương lời nói còn chưa nói ra, lại đột nhiên kêu một bàn tay cấp xách đi ra ngoài, dựa vào cổ nguyệt chân biên.

Tiểu tướng ngẩn người, phản ứng lại đây, tạm chấp nhận dường như bế lên trước mắt này chỉ đùi, sau đó bắt đầu khóc lóc kể lể: “Tiên Tôn a..... Tình huống là cái dạng này.....”

Cổ nguyệt canh cánh trong lòng hấn kia ghét bỏ liếc mắt một cái, âm hiểm cười duy trì phong độ, háo nhãn nại nghe hấn nói xong, sau đó một cái đại phi chân cho hấn đá ra thật xa.

“Các người cảm thấy, kia quái vật là chuyện như thế nào?” Nghe xong tiểu tướng tự thuật, Kim Hưu khẽ nhíu mày, trong lòng đột nhiên hiện lên một loại thật không tốt dự cảm.

“Không biết, nhưng tổng cảm thấy..... Quý dị.” Băng Kỳ lắc đầu, thần sắc lạnh lùng, “Như hấn theo như lời, này quái vật là vô mục đích công kích, ma quân cùng tam giới liên quân cùng nhau công kích, hơn nữa vẫn là chẳng phân biệt từ nói liên đại quy mô tàn sát..... Như vậy hung tàn, thậm chí liền ma quân đều không thể chống cự quái thú, sẽ là cái gì đâu? Thực sự gọi người đoán không đi xuống.”

Ma giới chúng tướng sĩ đã là rất cường hấn, càng đừng nói hiện tại đã rửa sạch xong môn hộ, một lần nữa trở thành Ma Quân Tử Yêu, tam giới mọi người như vậy nhiều nhân vật lợi hại đều động bọn họ nửa phần không được. Mà cái này, này quái vật lại là liền Tử Yêu đều chỉ có thể cùng với

miễn cưỡng đánh cái ngang tay, thực sự không thể không gọi nhân tâm sinh hoảng sợ hãi.

“Là tên hồn đản kia.” Đột nhiên, vẫn luôn mặc không lên tiếng Đào Ngộ cúi đầu lạnh lùng mở miệng.

“Ai?” Kim Hưu quay đầu xem hắn, sắc mặt kinh nghi bất định.

“Nguyên thần thoát thân thoát đi chúng ta thiên tựa hồn đản.” Đào Ngộ trong mắt tràn đầy sát khí.

“Người như thế nào biết?” Cổ nguyệt bọn người ngẩn người, nghi hoặc nói.

“Mặc danh trực giác.”

“Chính là, hắn hiện tại chỉ là một mạt du hồn, sao có thể biến thành cái gì quái thú?” Lan Củ nhàn nhạt nghi vấn nói.

“Ta không biết, nói là trực giác.” Đào Ngộ vừa nhớ tới gia hỏa này cư nhiên còn bất tử còn tới quấy rối liên phiền lòng khí táo, mẫn đầu sát ý.

Đều mau bị hắn phiền đã chết!

Đại gia ngẩn người, không nói chuyện nữa, các có chút suy nghĩ mà trầm mặc. Thật sự, sẽ là hắn sao?

Kim Hưu nhìn Đào Ngộ, trong lòng đột nhiên căng thẳng.

Nàng tin tưởng hắn, hắn xưa nay như vậy, có dã thú nhạy bén cùng trực giác, sẽ mở miệng nói như vậy, tỏ vẻ kia trực giác rất là mãnh liệt, hơn phân nửa..... Là sẽ không sai.

Nhưng nếu thật là thiên tựa, kia hắn muốn trả thù, hắn là nàng cùng Đào Ngộ mới là, vì cái gì không thấy hắn tới tìm bọn họ, ngược lại là lưu tại này trên chiến trường, khắp nơi tàn sát đâu?

Thiên tựa, hẳn đến tột cùng phải làm chút cái gì?

Tác giả có lời muốn nói: Gần nhất tương đối rồi rằm, bởi vì suy nghĩ phải cho thế nào một cái kết cục mới có thể tương đối hảo. Anh anh, đại gia có ý kiến gì nhưng cung tham khảo mị?

Nghiệt Đồi [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

73 Đồng Sinh Cộng Tử

--

Đồng sinh cộng tử

Liên ở mấy người kinh nghi bất định, từng người suy đoán là lúc, đột nhiên, liên ở mấy người cách đó không xa đỉnh núi vang lên vài tiếng cực kỳ hoảng sợ thê lương tiếng kêu thảm thiết, đồng thời một trận huyết vụ ở không trung hiện lên. Theo kia tiếng kêu thảm thiết biến mất, một cái thật lớn hắc ảnh lấy lôi đình chi thể hướng về mấy người phương hướng đánh úp lại, mang theo từng trận âm trầm cuồng loạn phi sa.

“Đó là cái gì?” Kim Hưu kinh ngạc trừng mắt kia hắc ảnh, trong lòng không biết vì sao có chút ần ần bất an.

“Chính là nó! Chính là nó! Quái thú! Quái thú lại tới nữa.....” Kia tiểu tướng thấy vậy, mặt lộ vẻ hoảng sợ mà liên tục lui về phía sau, nước mắt lưu đến kia kêu một cái hung mãnh.

Đào Ngột đột nhiên híp mắt, thân mình lập tức căng chặt, đôi tay ần ần ngưng tụ lại pháp lực, lại là độ cao cảnh giới lên. Không biết vì cái gì, cái kia hắc ảnh cho hắn cảm giác thật không tốt, như là..... Một loại có trí mạng cảm thật lớn uy hiếp.

Còn lại mọi người cũng là từng người đề phòng, chỉ chờ thấy rõ kia tàn sát tuần tra binh lính hắc ảnh gương mặt thật lại động thủ.

Kia hắc ảnh trong nháy mắt gần đây, đầy trời sắc bén âm trầm phi sa tùy theo thổi quét mà đến. Kia như lốc xoáy giống nhau chính cấp tốc xoay

tròn trung màu đen phi sa trung, một người nam nhân chính biểu tình đậm mạc mà vươn đầu lưỡi liếm bên môi máu tươi, nhẹ nhàng nhợt nhạt mà cười.

Hắn thân hình cao dài tuấn tú, người mặc một thân dường như từ huyết nhục trường ra tới giống nhau, gắt gao mà dán ở hăn trên người màu đỏ đen khô giáp, màu đỏ đen đầu tóc trung thể nhưng trường hai chỉ bờ tóc giống nhau giác, sấn hăn tuấn mỹ trên mặt kia xuất trần đậm mạc tươi cười, thoát nhìn vô cùng quý dị đột ngột. Hăn híp mắt, tươi cười nhợt nhạt, nhưng kia con người nhan sắc, lại là đỏ tươi như máu, đặc biệt là phối hợp hăn bên môi yêu diễm vết máu, gọi người nhìn mạc danh tim đập nhanh.

Thấy rõ kia nam nhân mặt, Kim Hưu sắc mặt đột nhiên một bạch, song quyền nắm chặt, cơ hồ cầm giữ không được.

Thiên tựa! Thật là hăn! Hăn thế nhưng.....

“Kim Nhi, ta đã trở về. Đây đó thời điểm không ở bên cạnh người, nhưng có tưởng ta?” Như là thay đổi cá nhân giống nhau thiên tựa ở trước mặt mọi người dừng lại, lại chỉ lo nhìn Kim Hưu cười nói, ngữ khí vô cùng thân mật, phảng phất là ra ngoài một nhọc một ngày buổi tối rất cuộc có thể về nhà nam nhân, đối với âu yếm tức phụ nói kéo dài lời âu yếm giống nhau.

Xem hăn kia biểu tình, lại là hoàn toàn không đem ở đây những người khác để vào mắt, tựa hồ bọn họ đều là một đoàn không khí, cũng không tồn tại.

Kim Hưu gắt gao nhìn hăn, không thể tin tưởng mà lắc đầu, cùng đồng dạng khiếp sợ mà mọi người nhìn nhau liếc mắt một cái, lúc này mới chậm rãi thuận khí nhi nói: “Người..... Thế nhưng khiến cho chính mình nguyên thần hóa ma..... Người, này sẽ vạn kiếp bất phục a!”

Đúng vậy, hóa ma. Bọn họ trước mắt cái này thiên tựa, đã hóa ma. Nhưng là cái này ma, cùng Tử Yêu bọn họ cái kia ma sinh mệnh hình thái cũng không giống nhau, cái này ma, là tâm ma.

Hắn vốn đã kinh chỉ là một mặt du hồn, nhưng hắn lại bằng vào nghị lực sinh sôi đem chính mình cuối cùng một tia nguyên thần lấy cực kỳ thống khổ phương thức áp bách đến cơ hồ hồn phi phách tán, lại ở sống chết trước mắt, phụ lấy mười loại nhất âm độc kỳ trân dị thảo, đem nguyên thần luyện hóa thành ma.

Như vậy ma, cũng không phải Tử Yêu bọn họ như vậy Ma giới người trong hoặc là bất luận cái gì một loại sinh mệnh hình thái, mà chỉ là một loại ý thức, một loại chấp niệm. Cho nên, trước mắt thiên tặc có thể nói cũng không phải bất luận cái gì một loại hình thái sinh mệnh thể, trước mắt hắn, bất quá hắn sinh thời một loại không cam lòng mang theo oán khí tiếc nuối, một loại vô pháp buông ý nghĩ xằng bậy.

Như vậy ma, so với kia Ma giới người trong muốn đáng sợ quá nhiều. Bởi vì nó chỉ là một sợi hư vô mờ mịt ý thức, sẽ không đau sẽ không thương, đương nhiên càng sẽ không chết. Trừ phi là hắn thật sự buông xuống sinh thời kia làm chính mình như thế nào đều phóng không khai sự tình, nếu không, nó đem vẫn luôn tồn tại, pháp lực vô biên, vô pháp tiêu vong.

Dùng loại này phương pháp bức chính mình thành ma, là cực không dễ dàng. Đệ nhất, cần thiết phải có cực kỳ ngoan cường nghị lực quyết tâm, sau đó, còn phải có thiên thời địa lợi nhân hoà. Đây thiên thời địa lợi nhân hoà nghe dễ dàng, nhưng từ xưa đến nay, trời đất này trong lịch sử lại chỉ có một người đã từng thành công mà đem chính mình biến thành như vậy ma hóa hình thái.

Bởi vì đầu tiên, đây là cực độ biến thái tự mình hại mình hành vi, giống nhau người bình thường trừ phi cùng đường là không mang theo như vậy làm. Tiếp theo, này quá trình thật sự hung hiểm, cho dù là ra một chút sai lầm, đều sẽ gọi người nguyên thần vĩnh viễn bị một loại biến thái thống khổ sở giam cầm, vĩnh sinh vĩnh thế nguyên thần đắm chìm ở vô pháp thoát khỏi cực hạn trong thống khổ, so với kia hình thần đều diệt muốn càng tàn nhẫn càng thống khổ. Bởi vì hồn phi phách tán bất quá là vĩnh viễn không

hề tồn tại với trên thế giới này, tuy trí mạng, lại là không có thống khổ. Không giống như vậy nguyên thần tra tấn, cái loại này thống khổ, vĩnh sinh vĩnh thế đều không thể thoát khỏi.

Cho nên, bọn họ căn bản là không nghĩ tới, thiên tặc sẽ đi làm như vậy, hơn nữa thế nhưng còn thành công!

Người này trong lòng chấp niệm, lại là như vậy thâm, như vậy trầm sao?

Kim Hưu vẫn luôn biết thiên tặc đối chính mình chấp nhất rất sâu, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới, hãn thế nhưng sẽ chấp nhất đến loại trình độ này —— đến chết không thôi!

Ở đây mọi người đều là gặp qua đại trường hợp người, tự nhiên đều là biết này từ giữa nguyên do, nhưng chợt thấy hôm nay tặc, lại vẫn là không khỏi trong lòng kinh hãi động đất chấn, sắc mặt biến đến cực kỳ khó coi.

Bọn họ tuy là tiên, khá vậy là sẽ bị thương sẽ đau sẽ chết sẽ hồn phi phách tán hoàn toàn biến mất, trước mắt thiên tặc, hiện giờ chính là một con đánh không chết lại đã điên rồi gia hỏa.....

Này còn có thể như thế nào đánh! Liên tính hãn cũng không lợi hại, háo cũng có thể háo chết bọn họ a!

Tuy là xưa nay trời đất bao la không có ta đại hành động phái Đào Ngộ lão gia, cũng là gặt gao mà áp xuống chính mình trong lòng sát ý, không dám nhúc nhích, chỉ có thể thanh mặt gặt gao năm năm tay bức chính mình bình tĩnh.

Trước mắt hôm nay tặc, chính là bọn họ đại gia cùng nhau thương, sợ trong lúc nhất thời cũng là không có biện pháp giải quyết. Nếu là thật trước động thủ, chỉ biết liên lụy Băng Kỳ mấy người cùng với bốn phía vô tội bọn lính, càng quan trọng, còn có Kim Nhi.

“Người ở lo lắng ta? Người quả nhiên, là yêu ta.” Kia đã ma hóa thiên tựa nghe thấy Kim Hưu nói, lại là vui vẻ mà cong đôi mắt, thân mình vừa động liền tiến đến Kim Hưu trước người, cười nhìn chăm chú nàng. Chỉ là kia huyết hồng con người, lại là ẩn ẩn mang theo điên cuồng cùng nóng bỏng, cơ hồ bỏng rát Kim Hưu cùng hấn đối thượng đôi mắt.

“Người.....” Kim Hưu lập tức cũng không biết nói nên làm cái gì bây giờ. Nàng rất muốn phản bác hấn, nhưng xem hấn phía trước kia thị huyết tàn nhẫn hành động, lại rất sợ hấn sẽ trong cơn tức giận, đối ở đây mọi người động thủ. Nàng rất rõ ràng, bọn họ đánh không chết hấn cũng không chế không được hấn, vì nay chi kế, chỉ có thể kéo.

Từ cặp này, Kim Hưu lặng lẽ nắm tay, thở dài, phóng mềm giọng khí: “Người là ta sư huynh, ta tự nhiên không hy vọng người biến thành như vậy. Người từng là như vậy từ bi vì hoà, cao quý thiện lương. Chính là hiện tại..... Vì cái gì lại biến thành như vậy, còn thương tổn như vậy nhiều sinh mệnh đâu? Người nếu oán hận ta, trực tiếp tới tìm ta đó là, vì sao lại muốn bắt này đó vô tội sinh mệnh khai đao.....”

Nói đến nơi này, Kim Hưu nhắm mắt, cường tự áp xuống trong lòng phần nộ. Những người đó, đều là bởi vì nàng mà chết, vô tội nhường nào.

Nàng bên cạnh người Đào Ngột cầm tay nàng, nhẹ nhàng nhéo nhéo, ý bảo nàng không cần khổ sở.

Thiên tựa lập tức nhìn về phía bọn họ nắm tay, đỏ tươi con người hình như có tội độc lưỡi dao bắn ra. Hấn đột nhiên cười, tươi cười âm lãnh tàn khốc: “Vì cái gì? Tự nhiên là vì thanh trừ thế gian này sở hữu trở ngại người ta người. Đây đó trở ngại, nhìn thật sự chán ghét, chi bằng làm ta dùng một lần tiêu diệt cái sạch sẽ, tình bọn họ quấy rầy chúng ta hai người thế giới.”

Kim Hưu thấy vậy, vội vàng lùi về tay, sợ chọc bực hấn hấn sẽ đối Đào Ngột bất lợi. Cường tự bình định không dám tin tưởng, phần nộ cáu giận

cảm xúc, nàng nhìn hấn, gắt gao căn môi nói: “Bọn họ, đều là vô tội. Căn bản không có trở ngại quá chúng ta cái gì! Thậm chí trong đó rất nhiều, đều là người con dân! Người huynh đệ bằng hữu!”

Đào Ngột biết Kim Hưu ý tưởng, nhưng giờ khắc này, vẫn là nhịn không được. Việc này, sớm hay muộn muốn giải quyết, thiên tựa nhất định sẽ không bỏ qua hấn, sớm ra tay vẫn ra tay đều chú định một hồi ác chiến. Một khi đã như vậy, chi bằng trực tiếp dứt khoát, sớm chút kết thúc. Mặc dù là đánh không lại, hấn cũng đoán không phải tham sống sợ chết gia hỏa! Dù sao muốn hấn tại đây hỗn trưởng gia hỏa ánh mắt hạ, liền Kim Nhi tay đều không thể dặt, hấn là quả quyết vô pháp chịu đựng.

Tức giận dâng lên mà ra, hội tụ thành nồng đậm sát khí, như lưỡi dao sắc bén giống nhau vờn quanh với Đào Ngột quanh thân, lại như sấm điện giống nhau hướng tới thiên tựa mà đi.

Kim Hưu thấy vậy, vội vàng duỗi tay giữ chặt hấn, thần sắc vô cùng nghiêm túc, bay nhanh mà lắc lắc đầu. Nếu là động thủ, Đào Ngột tất nhiên đánh không lại thiên tựa, mà nàng, là như vậy sợ hãi mất đi hấn.

Thiên tựa thấy vậy, nhợt nhạt cười, liếm liếm môi, tựa trào phúng tựa khinh thường, nhìn Đào Ngột gằn từng chữ: “Người cho rằng, lúc này đây, ta còn sẽ thua sao? Lúc này đây, ta muốn người, hoàn toàn biến mất, sạch sẽ.”

Cuối cùng, hấn một lần nữa đem tâm mắt đặt ở Kim Hưu trên mặt, cười nói: “Những người đó đều sẽ là người ta ở bên nhau chi gian trở ngại, bởi vì ta tồn tại, chính là không hợp lý. Cùng với chờ nào một ngày bọn họ này đó tam giới tinh binh cùng liên thủ đối phó ta, chi bằng ta tiên hạ thủ vi cường. Cũng vừa lúc, nương cơ hội này hướng mọi người tuyên bố, ta hiện giờ cường đại, cùng ta muốn người quyết tâm. Hảo, người ngoan ngoãn xem trọng, hiện tại, ta là như thế nào quét tới người ta chi gian lớn nhất kia cục đá.”

Dứt lời, sùng nịch cười, nhưng thân mình lại đã là sắc bén điên cuồng mà hướng tới Đào Ngột công tới.

Đào Ngột thấy vậy, lạnh lùng câu môi, trong mắt sát ý dốc toàn bộ lực lượng. Quay đầu lại nhìn mắt Kim Hưu, hấn chân một chút, thân mình đột nhiên cất cao, không tránh không né mà đón đi lên.

“Người ngoan, kêu tất cả mọi người đều trạm xa chút.”

Thấy vậy, Kim Hưu ngẩn người, ngay sau đó trong mắt đột nhiên thật sâu mà hiện lên một mạt sáng ngời cùng kiên quyết. Nàng biết, kéo đã là vô dụng.

Như suy tư gì mà gật đầu, Kim Hưu đối với Đào Ngột cười, lại quay đầu đối Lan Củ mấy người bay nhanh nói: “Các người mang mọi người đi! Kêu sư phó cùng Thiên Đế tới.”

Nàng sư phó là tứ phương đại đế, đối đãi cái này ma hóa thiên tựa có lẽ có biện pháp. Mà Thiên Đế, hôm nay làm như hấn thân sinh nhi tử, nói không chừng cũng có thể biết điểm cái gì.

Nói xong, nàng hít một hơi thật sâu, ưu nhã mà cười, một cái xoay người gia nhập chiến cuộc.

Nhìn Đào Ngột biết rõ không địch lại lại cũng muốn vì bảo vệ bọn họ chi gian cảm tình mà liều chết tương bác bộ dáng, nàng tâm đột nhiên lập tức liền yên ổn xuống dưới. Lúc trước kinh hãi thất thố lập tức biến mất vô tung, biến thành bình tĩnh, vẫn luôn bị khiếp sợ cùng hoảng sợ làm cho mơ hồ không rõ đầu cũng lập tức thanh minh vô cùng.

Đúng vậy, có cái gì sợ quá? Việc đã đến nước này, cùng lắm thì chính là vừa chết, nàng cần gì phải lo lắng sợ hãi nhiều như vậy. Thiên tựa như thế lợi hại, tất nhiên đầu tiên sẽ không bỏ qua Đào Ngột, Đào Ngột nếu là đánh

không lại hấn, chỉ có vừa chết. Mà Đào Ngột nếu là đã chết, nàng định là vô pháp sống một mình, muốn tùy hấn mà đi.

Cho nên, lại hư kết quả bất quá vừa chết mà thôi, nhưng mặc dù là như vậy, nàng cùng Đào Ngột, lại cũng là sinh cùng khâm chết cùng huyết. Sống cả đời, có thể cùng yêu nhất người cầm tay cầm tay, đồng sinh cộng tử, phụ phục gì cầu!

“Đồ nhi phu quân, nếu còn có luân hồi, ta còn làm sư phó của người, còn làm người nương tử, còn cùng người yêu nhau bên nhau, vĩnh sinh vĩnh thế, không rời không bỏ.” Nàng một phen kéo qua Đào Ngột, trợ hấn hiểm hiểm địa tránh đi thiên tựa nầy sinh ác độc một kích, vội trung bớt thời giờ hôn hấn khóe miệng một ngụm, cười đến thực mỹ thực ngọt thực sáng lạn.

Tác giả có lời muốn nói: Về thiên tựa người này, hấn đáng giận, nhưng cũng đáng thương. Hấn quá chấp niệm với được đến Kim Nhi, mà không phải ái nàng, cho nên mới bức điên rồi chính mình, làm ra như vậy nhiều đáng sợ sự tình tới.

Ở chỗ này, ta tưởng cho đại gia nói cái trong hiện thực ta bên người đã từng phát sinh quá chuyện xưa. Một nam hài tử bởi vì lần thứ tư thổ lộ không bị nữ hài tử tiếp thu, vì thế nhảy lầu, quăng ngã chặt đứt hai chân. Nam hài tử mụ mụ thống khổ vạn phần, không nghĩ mất đi nhi tử, liền đi vào nữ hài tử trước mặt, ngày ngày quỳ xuống cầu nàng đáp ứng nhi tử thổ lộ. Nữ hài tử thiện lương mềm lòng, vô pháp thấy vị này mẫu thân mỗi ngày đối với chính mình quỳ xuống khóc thút thít, rốt cuộc ở một tuần lúc sau bị bắt tạm thời đáp ứng. Nam hài tử mẫu thân cảm kích vạn phần đi rồi, nhưng nữ hài tử kế tiếp, lại cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, buồn bức không vui.

Kế tiếp phát triển ta liền không rõ ràng lắm, đại để là nữ hài tử phải đi, nam hài tử liền phải hấn mẫu thân tưởng lần đầu tiên như vậy quỳ xuống muốn nhờ, lưu lại nữ hài tử. Cuối cùng hai người như thế nào, ta liền không biết.

Nhưng, này nam hài hại người hại mình đi cưỡng cầu, cuối cùng thật sự hữu dụng sao?

Chuyện xưa trung nam hài mẫu thân ích kỷ cùng đối hài tử cưỡng chiều, cùng với nữ hài thiện lương nhưng là yếu đuối, ta liền không nói. Chỉ là tưởng nói nói như vậy nam hài tử, hẳn thật sự có thể, làm chính mình mẫu thân vì chính mình cầu cái này nữ hài cả đời sao?

Sở dĩ viết một cái thiên tựa như vậy nam xứng, chỉ là muốn mượn cơ biểu đạt một chút đối chuyện này nhi cảm khái. Mọi việc không nên cưỡng cầu, chân chính nỗ lực quá thì tốt rồi. Đặc biệt là cảm tình, hại người hại mình, chung quy là cưỡng cầu.

∩ (∟ ∪) ∩ quả nhiên là già rồi sao, cả ngày liền sẽ thương xuân thu buồn, cảm khái vạn ngàn, yên lặng rơi lệ a.....

Bất quá, thiên tựa này nhân vật nguyên hình, chính là như vậy tới lạ. Tuy rằng bọn họ hành động có lẽ cũng không giống nhau, nhưng tính chất lại là giống nhau. Chính là đột nhiên tưởng như vậy công đạo một chút, trở lên.

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

74 Hiểm Trung Thấy Hi

--

Hiểm trung thấy hi

Biết lúc này tình huống nguy cấp, không có nói thêm nữa cái gì muốn lưu lại đồng sinh cộng tử linh tinh chỉ biết lẳng phí này cuối cùng một tia sinh cơ vô nghĩa, Băng Kỳ ba người bay nhanh rời đi, một người đi chí tôn bảo điện thỉnh Thiên Đế, một người đi tử vi điện thỉnh Tử Vi Đại Đế, còn có một người còn lại là mang theo phụ cận các binh lính rút lui.

Bọn họ sở dĩ sẽ như vậy quyết đoán dứt khoát mà rời đi, trừ bỏ là muốn mau chút mời đến cứu tinh ở ngoài, cũng là trong lòng hiểu rõ, biết dù cho thiên tựa lợi hại, nhưng Kim Hưu cùng Đào Ngộ hai người liên thủ, trong lúc nhất thời hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nhưng ba người lấy bình sinh nhanh nhất tốc độ xong xuôi xong việc nhi, tia chớp mà đuổi trở về là lúc, lại thấy gọi bọn hắn sợ tới mức cơ hồ tâm can đều nứt một màn.

“Tiểu tâm ——”

Tâm, tràn ngập không thể tin tưởng, ở ngực kịch liệt mà nhảy lên. Cổ nguyệt yêu mị trên mặt không còn có ngày xưa phong lưu vũ mị, không chút để ý, hẳn đôi mắt trừng lớn, sắc mặt tái nhợt, tràn ngập không thể tin tưởng. Đột nhiên phi thân đến Đào Ngộ phía sau, thế hẳn chặn lại thiên tựa phát cuồng một chương, hẳn quay đầu, nhìn trên mặt đất gặt gao ôm Kim Hưu thân mình không nói một lời, không có phản ứng Đào Ngộ, hoảng hốt đến đáng sợ.

Xem Đào Ngột biểu tình cùng Kim Nhi bộ dáng..... Kim Nhi, Kim Nhi sợ là.....

Tùy cổ nguyệt mà đến Tử Vi Đại Đế thấy vậy, vội vàng đi đến Kim Hưu bên cạnh người, lấy một trận mây tía bao phủ ở nàng thân mình. Lại là ở tận lực giữ được nàng cơ hồ mai một nguyên thần, không cho nàng hồn phi phách tán.

“Người giết Kim Nhi! Người cư nhiên giết nàng! Người dám! Người dám!” Theo sau mà đến Băng Kỳ hoàn toàn bất chấp bên cạnh người Thiên Đế, cực hạn phần nộ cùng tự trách xông lên hấn trong lòng, hấn nắm tay, đột nhiên cất cao thân mình, hỗn loạn tuyệt đối sát khí hướng lên trời tựa vọt đi.

Cổ nguyệt thấy vậy, đột nhiên nhắm mắt, sau đó cực hạn phần hận mà vung tay áo tử, mang theo tuyệt đối lãnh lệ vọt đi lên.

“Việc đã đến nước này, Thiên Đế còn muốn tiếp tục khoanh tay đứng nhìn sao?” Lan Củ nắm chặt nắm tay, chậm rãi mở nhắm đôi mắt, xoay người nhìn bên cạnh người như là quá mức khiếp sợ mà ngốc ở Thiên Đế, cắn răng gằn từng chữ. Trong giọng nói, lại vô nửa điểm kính ý, ngược lại là tràn ngập dữ tợn sát ý.

Giao ra như vậy nhi tử, hấn cái này lão tử, bụng làm dạ chịu.

Thiên Đế đột nhiên chấn động, phục hồi tinh thần lại, uy nghiêm cương nghị trên mặt lập tức trái rộng tái nhợt.

Hấn chính là năm mơ cũng không nghĩ tới, chính mình cái kia ưu tú xuất trần, thiện lương từ bi nhi tử thế nhưng sẽ biến thành hiện giờ như vậy bộ dáng..... Không ngừng vì bản thân chi tư cấu kết Ma giới, còn không tiếc hết thảy đại giới đem chính mình nguyên thần ma hóa! Hấn vẫn luôn tin tưởng vững chắc chính mình nhi tử sẽ không làm ra như vậy nghịch thiên

sự tình, vẫn luôn không muốn tin tưởng Lan Củ bọn họ nói, nhưng chuyện tới hiện giờ.....

“Nghiệt tử..... Nghiệt tử a! Người còn không ngừng tay!” Miễn cưỡng đem trong lòng bi thống nuốt đi xuống, cái này xưa nay cao cao tại thượng, thói quen đứng ở thiên đỉnh chịu người cúng bái kính ngưỡng Thiên Đế, nói lời này thời điểm, thân mình thế nhưng run nhè nhẹ. Bất quá trong nháy mắt, hấn lại là phảng phất già rồi thiên tuế. Xem ra hôm nay chuyện này hấn là thật sự không nghĩ tới, thả, chuyện này cho hấn đã kích thực sự không nhỏ.

Đang cùng Băng Kỳ, cổ nguyệt trong khi giao chiến thiên tựa phảng phất giống như không nghe thấy, chỉ là sắc mặt lạnh băng như nhận, phát ngoan dường như hướng tới hai người công kích. Tránh đi cổ nguyệt đồng dạng phần nộ quyết tuyệt một kích, hấn cười lạnh, thân mình như quý ảnh giống nhau vừa động, lèn đến cổ nguyệt phía sau, ở cổ nguyệt phản ứng lại đây lập tức liền phải tránh đi hết sức, tay vừa lật, một cái màu đỏ quang nhận như sắc bén trường kiếm, nặng nề mà đâm vào cổ nguyệt bụng.

Hiện giờ hấn đã ma hóa, tốc độ tự nhiên so cổ nguyệt muốn nhanh chút, cổ nguyệt chịu này thật mạnh một kích, đột nhiên nôn ra một ngụm máu đen tới, thân mình xa xa mà bay ra đi, chấn sắc đại biến, đồng dạng đã thu thương Băng Kỳ hiểm hiểm tiếp được.

Vốn tưởng rằng hấn chắc chắn thừa thắng xông lên đuổi theo hoàn toàn giết hai người, ai ngờ thiên tựa lại xem đều không có xem bọn họ liếc mắt một cái, ngược lại là đột nhiên xoay người, triều ôm Kim Nhi Đào Ngột phóng đi.

“Nàng thế nhưng vì cứu người cam tâm trả giá tánh mạng..... Người, thật sự thực đáng chết.” Như quý mị giống nhau bỗng chốc ở Đào Ngột phía sau xuất hiện, thiên tựa ngữ khí tựa khóc tựa cười, sắc mặt dữ tợn đến đáng sợ. Hoàn toàn không bận tâm liền ở Đào Ngột bên cạnh người Tử Vi Đại

Để liền hướng tới Đào Ngột cái gáy đánh tới, hấn trong mắt oán hận ghen ghét liền như tôi độc độc châm, hận không thể thứ lạn Đào Ngột.

Nhưng vào lúc này, vẫn luôn trầm mặc không nói biểu tình bình tĩnh Tử Vi Đại Đế đột nhiên đứng lên, đồng thời vung tay lên, thế nhưng dễ như trở bàn tay mà đem thiên đường như công kích hóa giải thành một đoàn không khí, ngay sau đó thế nhưng còn đem thiên tựa định trụ thân mình!

Hắn xem đều không có nhìn bầu trời tựa liếc mắt một cái, chỉ là sắc mặt phức tạp, hơi mang kinh ngạc mà nhìn trên mặt đất Kim Hưu, nói: “Đều cái gì cấp. Kim Nhi còn chưa có chết thối đâu.”

Lời này vừa nói ra, ở đây mọi người nháy mắt động tác nhất trí mà xoay đầu tới, sắc mặt kinh hãi vụn vụn. Liền kia toàn thân đều tràn ngập sát ý thiên tựa cũng là bất chấp chính mình vô pháp nhúc nhích, vội vàng mà nhìn Tử Vi Đại Đế, ách giọng nói hỏi: “Nàng..... Không chết?!”

Tử Vi Đại Đế lại là không để ý đến hắn, chỉ là cúi đầu nhìn thân mình đột nhiên chấn động, xoát một tiếng ngẩng đầu lên ánh mắt ướm át mà nhìn hấn Đào Ngột liếc mắt một cái: “Lại ngu như vậy hồ hồ mà ngồi, nàng cũng thật muốn chết thối.”

“Nàng..... Không có việc gì? Chính là nàng, nàng hồn phách.....” Mới vừa rồi nàng hồn phách đều cơ hồ muốn ly thể. Như vậy, vẫn là không chết sao?

Ôm Kim Hưu đôi tay đột nhiên buộc chặt, Đào Ngột không dám lại đi tưởng đi xuống. Hắn mới vừa rồi, sợ tới mức cơ hồ tâm thần đều nứt. Mất đi nàng sợ hãi liền như rắn độc hung hăng cô khẩn hấn trái tim, dạy hấn trong nháy mắt thế nhưng liền sống không bằng chết. Đang xem đến nàng hồn phách liền phải phi tán hết sức, hấn cái gì đều đành phải vậy. Cái gì thiên tựa cái gì báo thù, hấn chỉ nghĩ muốn như vậy đi theo nàng chết đi.

Trên đời này, không có nàng, liền đã không có hấn tồn tại ý nghĩa.

Bọn họ bị tình yêu biến thành đồng thanh cùng chết song sinh hoa, sớm liền đem đối phương dung nhập chính mình huyết cốt. Một khi mất đi một phương, một bên khác đều sẽ tùy theo mà đi, vô pháp sống một mình.

Nhưng Kim Nhi cái này đồ ngọc, lại vẫn là vì thế hấn ngăn trí mạng một kích mà vọt đi lên. Ở kia trong nháy mắt, hấn ném hết nàng đã từng hưởng qua xẻo tâm đoạn trường chi đau.

Nguyên lai, mất đi nàng, là như vậy đau đớn muốn chết sự tình.

Nếu đau đớn muốn chết, kia còn sống làm cái gì? Vì thế, hấn ôm nàng, thân thân mà hôn nàng gặt gao nhắm lại hai mắt, nhẹ nhàng mà cùng nàng nói dĩ vãng rất nhiều chưa kịp cùng nàng nói qua lời âu yếm, mặc cho bởi vì Kim Hưu ngã xuống mà nổi cơn điên muốn giết hấn thiên tựa từ sau lưng xông tới.

Kia một khắc, hấn lại là như trút được gánh nặng.

Lập tức, hấn sẽ chết, lập tức, hấn liền có thể đuổi theo nàng bước chân, cùng nàng cùng hóa thành thanh phong mây trắng, cùng nhau mai một tại đây thế gian.

Như vậy, tuy rằng không còn có hình thể cùng ý thức, nhưng ít ra, bọn họ vẫn là ở bên nhau.

Hấn cho rằng chính mình đã hoàn toàn mất đi nàng. Nhưng hiện tại, nàng sư phó, cái kia thậm chí địa vị pháp lực đều áp đảo Thiên Đế phía trên tứ phương đại đế chi nhất Tử Vi Đại Đế nói, nàng không chết.

Hấn là như vậy thần bí mà cường hấn tồn tại, lời hấn nói, sẽ không có giả đúng hay không?

Đào Ngộ nhìn hấn, đáy mắt kia một tia mỏng manh hy vọng liền như xuân thảo bưng bưng phấn chấn, như sắp chết đuối người tuyệt vọng mà bắt lấy

Tử Vi Đại Đế không muốn buông ra.

“Vốn dĩ, nàng là không cứu. Chính là, nàng trong bụng tiểu gia hỏa dựa vào chính mình nghị lực gắt gao bảo vệ nàng cuối cùng một tia tâm mạch.”
Tử Vi Đại Đế đột nhiên đậm đậm cười, tựa hồ có chút tán thưởng, “Còn chưa thành hình liền đã có như vậy năng lực, sinh ra về sau không biết là cái thể nào tiểu gây sự.”

Bốn phía tức khắc đột nhiên một tĩnh.

Cổ nguyệt ở Băng Kỳ trong ánh mắt thấy được chính mình rớt cảm, Lan Củ ở Thiên Đế ngốc lảng trong ánh mắt thấy được chính mình vụn vụn thành bánh quai chèo khuôn mặt tuấn tú.

Tất cả mọi người đều không nói gì, không khí phảng phất tại đây nháy mắt yên lặng.

“Người nói cái gì? Người, người là nói..... Là nói nàng..... Nàng.....”
Nhanh nhất phản ứng lại đây chính là thiên tựa. Hắn vô pháp nhúc nhích, nhưng trong mắt tuyệt vọng cùng thống khổ lại như liệt hỏa đốt cháy dựng lên.

Hắn yêu nhất nữ tử, đã có nam nhân khác hài tử.

Cái này ý thức vô cùng thanh tỉnh mà đập vào hắn trong lòng. Như là một tiếng dài dòng tiếng chuông, đem hắn từ chính mình trong mộng gõ tỉnh. Trong mộng, hắn cùng Kim Hưu lẫn nhau yêu say đắm, nhưng Đào Ngột xuất hiện, cướp đi nàng, cho nên, hắn muốn cướp hồi nàng. Nhưng hôm nay tỉnh mộng, hắn lại chỉ nhìn đến, nàng đối Đào Ngột toàn tâm toàn ý, nàng đối Đào Ngột cam tâm tình nguyện, nàng đối Đào Ngột sinh tử tương hứa.

Tỉnh mộng, mộng, vì cái gì muốn tỉnh? Tỉnh, hắn lại nên như thế nào mà tiếp tục tồn tại?

Hắn gắt gao mà nhìn Kim Hưu bụng, trong lúc nhất thời lại là tâm như tro tàn, không còn có bất luận cái gì sức lực đi hận, đi cướp đoạt, đi lừa mình dối người.

Mà hắn nói kêu mọi người hồi qua thần.

“Cho nên, Kim Nhi mang thai?! Ta thiên, cho nên ta phải làm cứu cứu?!” Cổ nguyệt ngơ ngác mà xoay chuyển tròn mắt, đột nhiên đột nhiên nhảy dựng lên kinh hô.

“Hơn nữa đứa nhỏ này còn không có thành hình liền hiểu được bảo hộ nhà mình lão nương? Đây là cái cái dạng gì quái thai a!” Băng Kỳ trợn tròn đôi mắt, không dám tin tưởng mà thét chói tai.

“Còn hảo có hắn.” Tuy là xưa nay hi nộ không hiện ra sắc Lan Củ, cũng là đột nhiên nhẹ nhàng thở ra, cảm tạ dường như nói. Cuối cùng, hắn nhìn về phía hài tử cha hắn, tự đáy lòng nói, “Chúc mừng.”

Chính là hài tử cha lại không có phản ứng.

Mọi người từ vui sướng trung lắng đọng lại xuống dưới, nhìn về phía hài tử cha hắn.

Biểu tình đại ra, tròn mắt vẫn không nhúc nhích, khóe miệng quý dị mà hướng lên trên kiêu, mặt bộ cơ bắp run rẩy.....

Vì thế đại gia đã hiểu, đứa nhỏ này cha hắn, dọa choáng váng.

“Uy, hoàn hồn, hài tử cha hắn.” Cổ nguyệt vỗ vỗ hắn, lại thấy hắn cứng đờ động động tròn mắt, sau đó đem tầm mắt chuyển qua Kim Hưu bình bẹp trên bụng, thật cẩn thận mà vươn ngón trỏ, nhẹ nhàng mà chọc một chút, lại chọc một chút, lại chọc một chút.

Một bên chọc còn một bên thật cẩn thận mà lăm bằm: “Ta cùng Kim Nhi, có hài tử..... Có hài tử thuyết minh ta phải làm lão tử..... Ta phải làm lão tử ta lão tử liền phải đương gia gia.....”

Mọi người nghe vậy, đều là đột nhiên cười ra tiếng. Này chuẩn cha sẽ không thật sự bị dọa thành gốc tử đi?

Kim Hưu mang thai cái sẽ cứu lão nương thần kỳ bảo bảo, này một tin tức tốt trong lúc nhất thời quét tới mới vừa rồi trên chiến trường này tối tăm dữ tợn sát khí, cổ nguyệt đấm người tuy bị thương, nguyên bản phần hận tự trách tâm lại là lập tức thả lỏng xuống dưới.

Kim Nhi không chết, không chết.

Mọi người ở đây trong lòng tảng đá lớn thoáng buông xuống hết sức, Tử Vi Đại Đế chậm rì rì mà một sờ râu, lại là lại đến một câu đem đại gia thoáng buông xuống tâm một lần nữa cao cao điệu lên.

“Trước không cần vui vẻ đến quá sớm. Ta vừa mới nói nàng còn chưa có chết thấu, nhưng chưa nói sẽ không chết.”

Tác giả có lời muốn nói: Nếu đầu vừng ngoài ý muốn, hạ chương nên đại kết cục. Ngô, sau đó, có lẽ còn sẽ có một chương phiên ngoại. Sau đó cái kia đại kết cục ta sẽ tranh thủ chiều nay hoặc là ngày mai buổi sáng viết xong, sau đó nhanh lên phát ^_^

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

75 Đại Kết Cục (Một)

--

Đại kết cục (một)

“Có ý tứ gì?” Tử Vi Đại Đế lời này vừa ra, Đào Ngột liền đột nhiên từ này cuồn liệt kinh hỉ trung phục hồi tinh thần lại. Trong lòng kích động chấn động lập tức một lần nữa bị mới vừa rồi kia thật lớn hoảng sợ thay thế, hấn hoảng loạn mà nhìn Tử Vi Đại Đế, tay, gắt gao mà ôm Kim Hưu, giống như như vậy nàng liền sẽ không có việc gì, liền sẽ không rời đi hấn.

Còn lại người cũng là khẩn trương mà nín thở lấy đái nhìn Tử Vi Đại Đế. Ngay cả nản lòng thoái chí, mặt như cỏ hôi thiên tựa thế nhưng cũng bỗng chốc ngẩng đầu lên, sắc mặt nói không nên lời phức tạp. Chỉ có Thiên Đế không có phản ứng, hấn chỉ là vẫn không nhúc nhích, ai ai mà nhìn nhà mình nhi tử, ánh mắt dài lâu bi thương, già nua thê lương.

Tử Vi Đại Đế lắc đầu, đạm nhiên mà thông thả mà giải thích nói: “Là hài tử liều mạng lực lượng của chính mình bảo vệ Kim Nhi cuối cùng một tia tâm mạch, cho nên Kim Nhi còn có thể cứu chữa. Chính là, nàng hiện tại cũng chỉ dư lại như vậy cuối cùng một tia tâm mạch. Hài tử liều chết che chở nàng, nhưng chung quy không phải kế lâu dài. Cho dù đứa nhỏ này trời sinh cường đại, nhưng rốt cuộc còn chưa thành hình, hấn a, sợ là hộ không được Kim Nhi đã bao lâu. Như vậy đi xuống, Kim Nhi cuối cùng một tia tâm mạch vừa đứt, hài tử cùng Kim Nhi đều đem hồn phi phách tán, từ đây biến mất.”

“Cứu nàng..... Cứu cứu bọn họ! Cầu người!” Đào Ngột cắn răng, đột nhiên đứng dậy quỳ xuống, nặng nề mà đem đầu khải ở trên mặt đất. Cùng

với kia một tiếng thật mạnh tiếng vang, lạng yên không một tiếng động nhiệt lệ làm ướt mặt đất, lưu lại mấy cái thâm sắc ướt ngân.

Hắn vốn là như vậy kiêu ngạo kiên cường người, cũng không từng hướng ai thấp quá mức, càng không nói đến quỳ xuống cầu cứu, chính là giờ phút này, vì hắn âu yếm thê nhi, hắn kiêu ngạo, hắn kiên cường đều đã cam tâm tình nguyện mà hóa thành nhất hèn mọn, nhất bất lực khẩn cầu.

Hắn không có cách nào cứu bọn họ, như vậy chỉ cần có người có thể cứu bọn họ, chính là từ đây thương hải tang điền đều đem không hề có hắn, hắn cũng nguyện ý.

“Để quân, cầu ngài cứu cứu bọn họ mẫu tử đi!” Bằng Kỳ ba người ăn ý mà đồng thời khuất dưới thân quỳ, trầm trọng mà thỉnh cầu nói.

Tử Vi Đại Đế thấy vậy, nhàn nhạt nói: “Kim Nhi nãi ta dưới tòa đồ nhi, ta nếu có biện pháp, như thế nào không cứu? Chính là, nàng tình huống như vậy..... Ta cũng là bất lực.”

Đào Ngột chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt gắt gao mà nhìn hắn bối, thập phần khẳng định mà nói: “Người nhất định có biện pháp.”

“Ta không có cách nào.” Tử Vi Đại Đế trầm mặc một chút, lắc đầu.

“Người có. Nếu không, người vì cái gì muốn nói cho ta nàng còn có thể cứu chữa!” Cho hy vọng lại làm hắn lại lần nữa tuyệt vọng, chẳng lẽ hắn ở vui đùa

Hắn chơi?

“Để quân, đừng lại thừa nước đục thả câu. Mau nói đi.” Bằng Kỳ mấy người so Đào Ngột càng thêm hiểu biết Tử Vi Đại Đế, biết hắn quả quyết sẽ không nói suông chứ không làm. Nếu hắn đề điểm bọn họ Kim Nhi còn chưa chết, kia hắn liền nhất định có biện pháp.

Tử Vi Đại Đế trầm mặc hồi lâu, cuối cùng là khe khẽ thở dài, nói: “..... Hảo đi. Vốn dĩ, tất cả đều có mệnh, ta không nên nhúng tay trong đó, đặc biệt biện pháp này còn..... Chính là nếu các người như thế kiên quyết, kia.....”

Hắn dừng một chút, lắc đầu tiếp tục: “Tuy còn lưu có cuối cùng một tia tâm mạch, nhưng Kim Nhi nguyên thần cũng đã tiêu tán. Nếu muốn cứu nàng, liền phải tìm một cái tu vi cao hơn nàng nguyên thần phong nhập nàng trong cơ thể, cung cấp cường đại tu vi cung kia cuối cùng một tia tâm mạch hấp thu. Như vậy, kia ti tâm mạch mới nhưng dần dần cường đại, tiện đà chữa trị chính trái tim. Tâm, nãi sinh mệnh chi căn nguyên. Nếu vô tâm, không thể sống. Mà có tâm liền có sinh mệnh chi cơ sở. Đến lúc đó, lại đổi nàng phụ bên ngoài lực trợ cấp, nàng nguyên thần liền có thể tu hồi, nàng tự nhiên liền không có việc gì. Nhiên cung nàng hấp thu cái kia nguyên thần đã không có tu vi, liền sẽ như vô thủy chi mộc, hoàn toàn chết héo. Muốn tìm cái so nàng tu vi cao nguyên thần cũng không quá khó, chỉ là hài tử lực lượng hữu hạn, thời gian này đã không nhiều lắm, nếu là không lập tức thi cứu, sợ là không còn kịp rồi. Hơn nữa, này trước sau là một mạng đổi một mạng chuyện này, có vi thiên đạo, cho nên ta mới như thế khó xử.....”

Hắn nói âm chưa lạc, Đào Ngộ đã một móng vuốt phách về phía chính mình ngực.

Đãi mọi người phản ứng lại đây, hắn đã nguyên thần xuất khiếu, đem chính mình nguyên thần ngưng tụ thành một viên lưu li hạt châu, ngừng ở Kim Hưu trên môi. Mà hắn thân thể còn lại là cứ như vậy xụi lơ, ngã xuống trên mặt đất.

“Kế tiếp như thế nào làm?” Hắn trầm thấp thanh âm từ kia lưu li hạt châu trung truyền ra, mâu thuẫn mà dẫn dắt một tia bức thiết cùng một tia không tha.

“Người.....” Tử Vi Đại Đế nhàn nhạt mà nhìn hần, tựa hồ không chút nào kinh ngạc hần sẽ làm này hành động, “Không hối hận sao?”

“Mất đi nàng, ta không ngừng sẽ hối hận, còn sẽ đau đớn muốn chết. Cho nên, có cái gì hối hận? Ta chỉ là có chút luyện tiếc, luyện tiếc nàng cùng hài tử.....” Lưu li hạt châu truyền ra tới thanh âm dần dần thấp hèn đi, nồng đậm không tha cùng đau thương lưu chuyển mà ra.

Hần nghĩ nhiều, bồi nàng cùng hài tử vĩnh sinh vĩnh thế.

“Đào Ngột, đừng xúc động! Có lẽ còn có khác biện pháp!” Cổ nguyệt nhú mày hô to, trong lòng nôn nóng.

“Đúng vậy, người nếu đã chết, người muốn tiểu Kim Nhi như thế nào sống? Sự tình trước kia người đã quên sao?” Băng Kỳ cũng gật gật đầu hô to.

Đào Ngột trầm mặc một chút, nói: “..... Có hài tử bồi nàng, vì hài tử, nàng sẽ kiên cường.”

“Nàng là nhân tâm người. Không có người, nàng khả năng liền hài tử đều sẽ không muốn.” Lan Củ đạm nhiên mà chắc chắn mà nói. Ba người bên trong hần nhất hiểu biết Kim Hưu, nếu là Đào Ngột đã chết, lấy nàng tính tình tới nói, nàng khả năng sẽ liền hài tử đều không cần, đi theo Đào Ngột mà đi.

Lưu li hạt châu nhẹ nhàng chấn động, Đào Ngột trầm mặc.

Hần lại như thế nào sẽ không biết cái kia gốc nữ nhân tâm tư đâu. Chính là, hần không làm như vậy, nàng liền không cứu!

Đầy đất áp lực trầm mặc, gọi người cơ hồ hít thở không thông.

“Ta hỏi người, người vì cái gì..... Nguyên ý vì cứu nàng, lấy mạng đổi mạng? Người cứu sống nàng, nhưng người vĩnh viễn đều không thể cùng

nàng ở bên nhau..... Vì cái gì? Người không phải thực ái nàng thực ái nàng sao, người không muốn cùng nàng cả đời ở bên nhau sao? Vì cái gì đâu.....” Sắc mặt hời hợt như cỏ hôi thiên tựa đột nhiên ngừng đầu nhìn chăm chăm Đào Ngột, nhẹ nhàng mà hỏi.

Tựa cười nhạt, lại tựa hoang mang.

Đào Ngột không muốn nghe đến hần cái này đầu sỏ gây tội nói chuyện, hần chỉ nghĩ đem hần bầm thây vạn đoạn. Quay đầu nhìn về phía cổ nguyệt, hần phân phó nói: “Nhớ rõ cứu trở về Kim Nhi lúc sau, nhất định giúp ta nghĩ cách giết tên hồn đản này.”

Một bên Thiên Đế vẻ mặt nghiêm lại, lại là bi thống lại là đau thương. Muốn nói cái gì, giật giật miệng, lại vẫn là không có nói ra.

Hần có thể như thế nào ngăn cản? Con của hần, đích đích xác xác làm như vậy nhiều tội không thể thứ sự tình. Hần chính là lại không tha, lại không đành lòng, cũng không thể làm như không thấy mà bao che.

Cổ nguyệt xem đều không có nhìn bầu trời để liếc mắt một cái, chậm rãi gật gật đầu. Hần không nói, bọn họ cũng sẽ làm như vậy.

Lại là Băng Kỳ lạnh băng mà nhìn thiên tựa liếc mắt một cái, nói: “Người cho rằng, mỗi người đều cùng người giống nhau sao? Lấy ái vì danh, tổn hại nàng ý nguyện, làm ích kỷ sự tình. Người ái nàng, nhưng nàng không yêu người, người luẩn quẩn trong lòng, liền hiểu thẳng cầu. Vì thế, hiện tại như thế, chính là người hiểu thẳng cầu kết quả. Người ngoài miệng nói ái nàng, kỳ thật cũng bất quá vì thỏa mãn chính mình ái dục, không ngừng làm thương tổn chuyện của nàng mà thôi. Người nếu thật sự ái nàng, làm sao bỏ được làm nàng chịu một chút thương, làm sao bỏ được làm nàng lưu một giọt nước mắt, làm sao bỏ được tổn hại nàng ý nguyện, làm làm nàng không vui, sẽ rơi lệ sự tình.”

“Người không có chính mình tưởng tượng đến như vậy ái nàng, người yêu nhất, bất quá là không chiếm được.” Đào Ngột đột nhiên quay đầu nhìn về phía thiên tựa, oán hận mà châm chọc nói.

Như là đầu trung nào đó làm khu đột nhiên đã bị một đạo sấm sét bổ ra, thiên tựa cả người chấn động, mở to hai mắt nhìn nhìn Kim Hưu, chỉ cảm thấy chính mình đầu ầm ầm vang lên, cơ hồ nổ tung.

“Ta không có chính mình tưởng tượng đến như vậy ái nàng, ta yêu nhất, bất quá là không chiếm được?..... Ta yêu nhất..... Bất quá là không chiếm được? Ta..... Ta..... Ta không bỏ được nàng rơi lệ, nàng bị thương, nàng không vui..... Ta như thế nào sẽ bỏ được đâu..... Nhưng, chính là..... Ta còn là làm..... Ta còn là làm..... Ta..... Ta rốt cuộc làm cái gì? Ta rốt cuộc làm cái gì?! Không! Không! Không phải như thế! Ta không có làm sai! Ta tưởng đối nàng hảo, ta tưởng cùng nàng ở bên nhau..... Có cái gì sai?! Có cái gì sai?!”

Thiên tựa sắc mặt trắng bệch, cuồng loạn rống to, không muốn thừa nhận này bức bách mà đến sự thật. Mà khi hãn tầm mắt lơ đãng quét tới rồi trên mặt đất cơ hồ đã không có hơi thở Kim Hưu là lúc, hãn trong óc đột nhiên xuất hiện ba ngàn năm trước, Phượng Minh chết đi, nàng đau đớn muốn chết bộ dáng; hãn nhớ tới hãn đi xem nàng khi, nàng nhỏ giọt ở trên tay hãn nóng bỏng nhiệt lệ, là như vậy tuyệt vọng bi thống; sau lại Đào Ngột lại lần nữa chết đi, nàng vì cứu nàng mà tự mình hại mình đoạn giác bộ dáng.....

Này hết thảy, đều là hãn một tay tạo thành.

Phải không? Là hãn làm hại sao? Không..... Không phải! Không phải.....

Mặc cho hãn như thế nào nói cho chính mình đều không phải là như vậy, hãn tâm, đều như là phá khai rồi một cái miệng to, vô số thanh âm bùng lên, rõ ràng mà nói cho hãn: Chính là người làm hại.

Hắn rốt cuộc làm cái gì? Hắn ái nàng, chính là hắn lại lần nữa làm nàng thương tâm tuyệt vọng, lần nữa làm nàng đau đớn muốn chết. Ngay cả hiện tại nàng cơ hồ hồn phi phách tán..... Cũng là hắn thân thủ tạo thành..... Là hắn thân thủ tạo thành!

Trong lòng, chợt hoảng loạn đến đáng sợ, thiên tựa liên tục lắc đầu, cơ hồ vô pháp thừa nhận kia che trời lấp đất triều hắn đánh úp lại sợ hãi cùng thống khổ.

“A ——” không bao giờ có thể thừa nhận càng nhiều, hắn ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét, đột nhiên oanh khai Tử Vi Đại Đế cho hắn hạ cấm chế, một cái lão đảo ngã xuống trên mặt đất, đau khóc thành tiếng.

Lan Củ đám người cảnh giới mà nhìn hắn. Chỉ có Thiên Đế run rẩy mà đi lên trước, ở hắn bên người ngồi xổm xuống dưới.

“Tựa nhi, người như thế nào sẽ như vậy hồ đồ a.....” Thiên Đế vỗ vỗ hắn bối, hồng con mắt nước nở nói.

“..... Đế phụ? Đế phụ.....” Thiên tựa ngẩng đầu, thấy Thiên Đế, đôi mắt huyết hồng, tràn đầy tuyệt vọng, “Đế phụ..... Từ nhỏ người liền cùng ta nói, muốn đồ vật liền phải nỗ lực đi tranh thủ, chẳng sợ té ngã thất bại cũng không quan hệ..... Vì thế đế phụ, ta như vậy ái nàng, cho nên ta như vậy nỗ lực mà đi tranh thủ..... Chính là, chính là, kết quả là, lại biến thành như vậy kết quả..... Đế phụ, đế phụ..... Vì cái gì?”

“Bởi vì còn có một câu, vi phụ..... Vi phụ quên mất nói cho người: Nỗ lực đều không phải là cưỡng cầu, mọi việc một vừa hai phải..... Hài tử, là vi phụ sai a..... Là vi phụ sai.....” Thiên Đế một chút lão lệ tung hoành, chưa từng tưởng hôm nay việc, thế nhưng toàn bởi vì năm đó chính mình đối nhi tử một câu cổ vũ cổ lên chi lời nói.

“Cho nên đế phụ, ta làm sai có phải hay không..... Chính là không ai nói cho ta làm như vậy sự không đúng..... Ta làm hại nàng thống khổ rơi lệ,

thậm chí hiện tại, làm hại nàng thiếu chút nữa chết..... Nhưng hiện tại đã chậm..... Đào Ngột đã chết, nàng cũng sẽ không sống một mình..... Ta cho rằng không có hãn nàng liền sẽ là của ta..... Nhưng nguyên lai, không phải ta vĩnh viễn đều không phải là.” Thiên tựa lẩm bẫm tự nói, tựa khóc tựa cười.

Đột nhiên, hãn quay đầu nhìn Kim Hưu liếc mắt một cái, đáy mắt hiện lên một mạt quyết tuyệt. Sau đó, hãn ánh mắt ai trường, đối với Thiên Đế nói: “Đế phụ, ta cầu ngươi một sự kiện.”

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay đệ nhị càng dâng lên.

Vốn dĩ cho rằng này một chương là có thể kết thúc, kết quả viết viết liền viết nhiều, ☞ a.

Ngô, sau đó hôm nay là 3.8 sao, chúc đại gia ngày hội vui sướng O(n_n)O

Cuối cùng, sáng mai hoặc là ngày mai buổi chiều, sẽ tận lực đem cuối cùng một chương cao hơn. Thật sự, phi thường cảm tạ đại gia cho tới nay duy trì!

Nghiệt Đồ [C]

Hoa Lí Tầm Hoan

www.dtv-ebook.com

76 Đại Kết Cục (Nhị)

--

Đại kết cục (nhị)

Thiên Đế ấn hạ trong lòng đau kịch liệt, vội vàng gật đầu: “Người nói.”

“Từ nay về sau, không cần lại liên hợp tam giới đối phó Ma giới. Ma Tôn Tử Yêu nói, bọn họ cũng không có cùng tam giới dã tâm, bọn họ cũng chỉ tưởng cùng tam giới mọi người giống nhau, sống ở ánh mặt trời phía dưới. Cho nên, đình chỉ chiến tranh đi, đừng lại đánh, được chứ?” Thiên tựa nhàn nhạt cười, con người màu đỏ tươi lập tức rút đi, khôi phục ngày xưa bình tĩnh. Hắn nhìn Kim Hưu, ánh mắt dường như ngày xuân mặt trời mới mọc, mang theo mềm mại tình yêu, dạng khởi đúng lúc thủy ôn nhu.

“Người?” Đào Ngộ vi lăng, kinh nghi mà nhìn về phía hắn.

“Các người ý tưởng, ta đã sớm biết. Này sợ là, ta có thể vì Kim Nhi cùng nàng quan tâm người sở làm, cuối cùng một sự kiện đi.” Rút đi kia một thân điên cuồng, giờ phút này thiên tựa bình tĩnh ôn hòa, tựa như tính chất óánh nhuận ngọc thạch, thần thánh mà cao khiết.

Đây mới là hắn vốn dĩ bộ dáng. Giờ phút này, hắn thân mình đang ở ẩn ẩn mà biến đạm. Tất cả mọi người đều biết, đây là bởi vì hắn ở buông ra chính mình khúc mắc, sắp tiêu tán.

Thiên Đế nhìn thiên tựa, cố nén đau kịch liệt bi thương, gật gật đầu. Thiên tựa chính là không nói như vậy, này chiến cũng không thể đánh nữa. Ma giới cường hãn, bọn họ đánh không lại, đến lúc đó chỉ có khuất nhục giải

hòa thậm chí là đầu hàng. Giờ phút này thiên tựa như vậy nói, vừa lúc cho hẳn một cái xuống bậc thang cơ hội, hẳn tự nhiên đáp ứng. Hơn nữa, Ma giới không có nhất thống tam giới dã tâm, đây là không thể tốt hơn. Đại gia hoà bình ở chung chính là.

Chẳng qua này tuy là tin tức tốt, hẳn xác thật nửa điểm cao hứng không đứng dậy. Nhìn nhi tử kia dần dần biến đậm thân mình, hẳn cơ hồ muốn rơi lệ.

Đây là hẳn duy nhất nhi tử, nhưng hôm nay, lại muốn hẳn người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh..... Dữ dội tàn nhẫn.

“Nếu có kiếp sau, ta nhất định, còn muốn so người trước gặp được nàng, trước yêu nàng. Nhưng là lúc này đây, ta sẽ một tắc cũng không rời mà canh giữ ở bên người nàng, sớm mà nói cho nàng ta ái nàng. Người, sẽ không lại có nửa điểm cơ hội.” Nhưng vào lúc này, thiên dường như thân mình đột nhiên đột nhiên vừa động, lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thể xuất hiện ở Kim Hưu bên cạnh người. Hẳn cúi đầu nhìn kia Đào Ngột nguyên thần, cười nói, đồng thời một trận mãnh liệt bạch quang hiện lên, chờ đến bạch quang biến mất, thiên tựa cũng đã lại vô tung ảnh.

“Đáng tiếc a, cơ hội như vậy..... Lại là không bao giờ sẽ có.....”

Như có như không thờ dài, như ẩn như hiện mà phiêu đảng mở ra. Mang theo nồng đậm tiếc nuối, còn có một tia vui mừng.

“Tựa nhi ——” Thiên Đế bị thống rống to.

Đào Ngột vội vàng một lần nữa biến ảo thành nhân hình, cúi đầu nhìn Kim Hưu, lại thấy nàng ngược chỗ, một tia nhợt nhạt bạch quang như kim chỉ giống nhau, đang ở chữa trị kia cuối cùng một tia tâm mạch.

“Hẳn thế nhưng.....” Cổ nguyệt kinh ngạc hô nhỏ, sau đó chậm rãi thờ dài.

“Hắn vốn là chỉ còn lại có linh thể, hiện giờ đem cuối cùng đau khổ chống đỡ dụng tâm thức nguyên thần cho Kim Nhi làm cứu mạng chỉ dùng, sợ là muốn..... Biến mất đến so hồn phi phách tán còn muốn sạch sẽ.” Bằng Kỳ cũng là thấp thấp mà nói câu. Không biết là bi là hi.

Lan Củ trầm mặc, không nói gì. Nhìn nhạ con người, hiện lên một mặt cảm khái.

Chỉ có Đào Ngột trầm mặc không nói, biểu tình ngưng trọng, không biết ở kia tưởng cái gì.

“..... Kỳ thật đều là có tình si.” Tử Vi Đại Đế nhìn nhạ mà thở dài, theo sau nhìn về phía Kim Hưu, phân phó mọi người nói: “Hiện tại giúp ta nâng dậy Kim Nhi đi, sớm chút cứu trở về nàng, cũng coi như là hiểu rõ kia hài tử cuối cùng tâm nguyện.....”

Gió thổi qua, dây dưa ngàn năm ân oán, thế nhưng cứ như vậy tiêu tán mở ra, đặng đầy đất.

Tám nguyệt sau.

Trời xanh mây trắng, vạn dặm trời quang, ánh nắng ấm gọi người tâm sinh lười ý. Bắc Hoa Sơn dưới chân, một mảnh phương thảo trên mặt đất, một con gầy ba ba chuột xám nhỏ cùng một con béo đô đô tiểu bạch thỏ ngồi ở trên cỏ tán gẫu.

“Từ từ tỷ tỷ, Tiên Tôn trong bụng bảo bảo ra tới không?” Chuột xám nhỏ hai cái nho nhỏ móng vuốt phủng một cái bạch bạch nộn nộn đại màn thầu, triều đang ở dùng móng vuốt xĩa răng phi con thỏ cung kính mà đưa qua đi.

“Thơm quá.....” Bàn Thỏ Tử hồng hồng đôi mắt tức khắc tỏa sáng, một phen đoạt lấy kia đại màn thầu liền gặm một ngụm, sau đó mới vươn móng

vuốt có lệ dường như vồ vồ chuột xám nhỏ đầu, nói, “Còn không có, bắt quá đại khái liền tại đây mấy ngày rồi, nhanh đi.”

Chuột xám nhỏ sợ hãi lại kinh hỉ mà chụp trảo: “Thật tốt quá, ta đây liền trở về nói cho các trưởng lão! Bọn họ chuẩn bị thật nhiều lễ vật muốn tặng cho Tiên Tôn bảo bảo đâu!”

Dứt lời, cái đuôi vung muốn đi.

Bàn Thỏ Tử —— vì màn thầu mà chuồn êm xuống núi Bạch Mạn thẩu vội vàng bắt lấy nó: “Chờ hạ đẳng hạ, cứ như vậy cấp làm cái gì? Nói, người mỗi ngày tới hỏi ta Tiên Tôn bảo bảo sinh ra không là vì cái gì a?”

Hậu tri hậu giác mà nhớ tới vấn đề này, nàng dùng móng vuốt cọ cọ cái mũi, tới gần chuột xám nhỏ, híp mắt: “Có phải hay không có cái gì âm mưu?”

Chuột xám nhỏ sợ hãi mà liên tục xua tay, phảng phất trước mắt Bàn Thỏ Tử là chỉ đại bạch miêu: “Không có không có! Tiên Tôn đã từng đã cứu tộc của ta vương thượng, trả lại cho ta tộc nhân an bài nơi, ta tộc nhân vô cùng cảm kích, nghe nói Tiên Tôn có bảo bảo, tất cả mọi người đều suy nghĩ muốn đem đồ tốt nhất lấy ra tới hiến cho Tiên Tôn bảo bảo.....”

Ăn nhân gia như vậy nhiều ngày đại bạch màn thầu lại một chút tự giác đều không có Bạch Mạn thẩu thực hung ác tàn bạo mà đem chuột xám nhỏ xách lên tới lắc lắc: “Thật sự?”

Chuột xám nhỏ sợ tới mức run run, liên tục gật đầu.

Bàn Thỏ Tử vừa lòng, buông xuống đã đầu óc choáng váng chuột xám nhỏ, hữu hảo mà vồ vồ bờ vai của hắn: “Vậy là tốt rồi. Tới, chúng ta tiếp tục tán gẫu. Vừa mới nói đến chỗ nào rồi?”

Chuột xám nhỏ liên tục lui ra phía sau vài bước, hai mắt rưng rưng, hảo úy khuất hảo úy khuất mà nhìn nàng, nói: “Tiên Tôn trong bụng bảo bảo sắp sinh ra.....”

“Đối! Chính là như vậy, sau đó..... Sau đó không có. Ta phải đi trở về, Thiên Đế cùng minh đế này hai lão đầu nhi mỗi ngày ở trong sân đánh nhau, sảo chết người, ta phải trở về nhìn xem.....” Đem trong tay dư lại màn thầu một ngậm nuốt rớt, Bàn Thỏ Tử đứng lên, dùng móng vuốt vỗ vỗ mông, xoay người muốn đi.

Này mấy tháng tới nay, Thiên Đế cùng minh đế không có việc gì liền hướng Bắc Hoa Sơn chạy. Hai cái lão đầu nhi vừa thấy mặt liền đánh nhau, gọi người không nề này phiền a. Này minh đế hướng Bắc Hoa Sơn chạy nhưng thật ra không khó lý giải, rốt cuộc Tiên Tôn trong bụng oa oa chính là hãn tôn tử đâu. Nhưng hôm nay đế là ở xem nào nhiệt gì đâu?

Bạch Mạn thấu tướng tượng đến Thiên Đế một người ồn ào muốn nhận Tiên Tôn vì nghĩa nữ lại bị ân nhân Đào Ngộ liên tiếp làm lơ bộ dáng liền muốn cười.

Lấy nàng thông minh thô đầu nghĩ đến, Thiên Đế là cái hiểu lý lẽ người, hãn sẽ làm như vậy nhất định là bởi vì thiên dường như nguyên thần bị Tiên Tôn hấp thu, cứu Tiên Tôn trở về. Cho nên hãn ở mất đi nhi tử về sau, đem sở hữu đối nhi tử yêu thương đều phóng tới Tiên Tôn trên người.

Bởi vì, Tiên Tôn là con của hãn ái ngàn năm, thậm chí cuối cùng lấy mệnh cứu giúp người đi.....

Nghĩ vậy nhi, Bạch Mạn thấu phát gốc, cái kia thiên tựa tuy rằng thực đáng giận, kỳ thật cũng rất đáng thương.....

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một con bàn tay to nắm nổi lên nàng lỗ tai đem nàng toàn bộ xách lên.

“Chết con thỏ người lại chuồn êm xuống núi! Nhanh lên cùng tiểu gia trở về! Sư phó sinh ——”

Người tới, nàng hoan hỉ oan gia, phi thúy là cũng.

Bạch Mạn thấu sảng sốt một chút, sau đó toàn bộ thân mình nhảy dựng lên biến thành hình người liền hưởng trên núi phóng đi, biên nhảy biên hoan hô: “Sinh?! Tiểu oa nhi —— ta muốn xem tiểu oa nhi ——”

“Uy, người thế nhưng không đợi tiểu gia!” Phi thúy bật cười, vội vàng theo đi lên.

Ánh mặt trời dừng ở trên cỏ, lại là đầy đất hân hoan, sinh cơ dạt dào.

Phi thúy mang theo Bạch Mạn thấu một hồi sân liền ngây người.

Lộn xộn sân, ôm đầu vẻ mặt xanh mét rồi lại mắt mang từ ái minh đế, cười ha ha vui sướng khi người gặp họa Thiên Đế, đầy mặt kinh hỉ ý cười Minh Hậu, xách theo một cái đại béo tiểu tử đang muốn trừu Kim Hưu, còn có chính đầy mặt đắc ý tươi cười Đào Ngột..... Cái này cảnh tượng, thấy thế nào như thế nào quý dị.

Đây là ra chuyện gì? Phi thúy không hiểu ra sao.

“Oa oa! Oa oa ở đâu!” Ra tiếng chính là thần kinh đại điều Bạch Mạn thấu, nhảy hướng tới Kim Hưu thấu đi lên.

Kim Hưu liền phải trừu thượng đại béo tiểu tử ôm tay ngọc một đống, vừa tức giận vừa buồn cười mà nhìn trong lòng ngực lóe vô tội nước mắt nhi tử, trong lòng lại là mềm mại vô cùng.

“Trước tha người, người nếu là còn dám bướng bỉnh bò đến gia gia đình đầu năm hấn tóc, mẫu thân liền đánh sảng người tiểu thí thí!”

“Gia gia đầu tóc lộn xộn, hảo chơi.....” Mới sinh ra tiểu gia hỏa thể nhưng ủy ủy khuất khuất mà căn cứ ngón tay, nói chuyện!

Phi thúy cùng Bạch Mạn thẩu quyết đoán chấn kinh rồi! Mới sinh ra liền sẽ nói chuyện, sẽ tự hỏi, đứa nhỏ này..... Cũng quá cường hãn đi?

“Nương, béo thỏ thỏ.” Đúng lúc này, đại béo tiểu tử chớp chớp vô tội mắt to, vươn mềm mụp tiểu béo tay, chỉ chỉ về mặt kích động, nói không ra lời Bạch Mạn thẩu, thịt hô hô vô cùng tinh xảo khuôn mặt nhỏ thượng tràn đầy mới lạ cùng ý cười.

“Oa oa, không phải béo thỏ thỏ! Muốn kêu tỷ tỷ, tỷ tỷ lạ!” Bạch Mạn thẩu lấy lại tinh thần, đột nhiên liền nghe được hãn mềm mụp mà gọi nàng “Béo thỏ thỏ”, vì thế quyết đoán thẩu đi lên cười tùm tùm mà sửa đúng nói.

“Béo thỏ thỏ.” Tiểu gia hỏa không làm, ủy khuất bẹp miệng, mắt hàm hai phao nước mắt.

Bạch Mạn thẩu tâm tức khắc mềm thành một bãi thủy, liên tục đầu hàng: “Hảo, béo thỏ thỏ..... Liền béo thỏ thỏ.”

Một bên phi thúy cũng tâm ngứa khó nhịn, lấy lòng mà thẩu đi lên nói: “Ta là phi thúy ca ca nha!”

Tiểu gia hỏa chớp chớp mắt, ngọt ngào mà cười, chỉ chỉ Bạch Mạn thẩu lại chỉ chỉ phi thúy: “Béo thỏ thỏ, gầy trúc trúc.”

Phi thúy thiếu chút nữa bị ghen đến, dở khóc dở cười. Mà Bạch Mạn thẩu tâm nháy dựng, ôm đầu thẳng hô: “Tiểu gia hỏa này, tương lai không biết muốn mê đảo nhiều ít cô nương a.....”

Tất cả mọi người đều cười ha ha.

“Ta nhi tử, kia tự nhiên là phong hoa tuyết đại.” Đào Ngộ vô cùng kiêu ngạo, ngốc cha bộ dáng gọi người nhìn hảo sinh muốn cười.

“Ta tới ôm một cái đi.” Minh Hậu đi lên trước tới, yêu thương mà triều Kim Hưu vươn tay.

“Nãi nãi, nãi nãi.” Tiểu gia hỏa vô cùng nịnh nọt địa chủ động thẩu đi lên.

Minh Hậu vui vẻ cực kỳ, liên tục thân hấn gương mặt: “Thật ngoan! Thật ngoan!”

Minh đế cùng Thiên Đế thấy vậy cũng vội vàng thẩu đi lên, lại một lần vung tay đánh nhau. Bất quá lúc này đây, là vì đoạt hài tử ôm.

“Ta yêu ngươi.” Nhìn ba vị lão nhân gia cãi nhau ầm ĩ bộ dáng, Đào Ngộ đột nhiên duỗi tay đem Kim Hưu kéo vào trong lòng ngực, vô cùng cảm kích mà nói.

Kim Hưu không nói gì, chỉ là ngậm hạnh phúc tươi cười hưởng hấn trong lòng ngực rụt rụt.

Thiên phạm quá tần, ngươi ta vẫn như cũ bên nhau cùng nhau, cùng chung cảnh xuân tà dương. Đây đó là trên đời này, nhất mỹ lệ sự tình.

Nàng biết, có hấn làm bạn, cả đời này, đều đã là hoàn chính viên mãn.

(chính văn xong)

Tác giả có lời muốn nói: Chính văn rốt cuộc kết thúc, không biết như vậy một cái kết cục, đại gia có thích hay không. Nhẹ nhàng thở ra nhưng lại cảm giác có chút mất mát, hắc hắc.

Kia, phi thường phi thường cảm tạ một đường bồi ta đi tới các cô nương! Hy vọng các người có thể vẫn luôn duy trì hoan, ta cũng sẽ vẫn luôn cố lên, khom lưng.

Table of Contents

Mục lục

2 Tiết Tử

3 Trọng Sinh Thức Tỉnh

4 Ngọc Bạch Vì Danh

5 Long Vương Thảo Nữ (Bắt Trùng.)

6 Thân Hãm Quỷ Cảnh

7 Hư Vô Pháp Trận

8 Ca Vũ Tiên Cảnh

9 Cổ Quái Cảm Giác

10 Vừa Đe Dọa Vừa Dụ Dỗ

11 Đông Hải Long Cung

12 Chấn Động Phát Hiện

13 Hiểm Tào Đánh Lén

14 Cổ Quái Thân Phận (Bắt Trùng.)

15 Thế Nhưng Là Hãn

16 Tái Hiện Ly Hồn

17 Chân Tướng

18 Trong Mộng Chi Nước Mắt

19 Thiên Đế Chi Tử

20 Lại Là Ghen Ghét

21 Chỉ Là Ái

22 Vô Cùng Thất Bại

23 Kinh Hiện Ác Thú

24 Bị Khích Lệ

25 Lấy Thân Báo Đáp

26 Đánh Nhau Đánh Nhau

27 Xuống Núi Đánh Cướp

28 Thu Hoạch Lớn Trở Về Núi

29 Ai Huấn Bị Phạt

- [30 Kỳ Quái Cảm Xúc](#)
[31 Đi Vào Giấc Mộng Tạo Mộng](#)
[32 Lòng Có Người Khác](#)
[33 Ngẫu Nhiên Gặp Được Thao Thiết](#)
[34 Mất Đi Cánh Tay Phải](#)
[35 Đi Ngược Chiều Đại Giới](#)
[36 Đánh Nhau Nguyên Nhân](#)
[37 Thần Hưu Nương Nương](#)
[38 Ngọc Bạch Chân Thân](#)
[39 Thân Phận Bại Lộ](#)
[40 Nứt Băng Hỏa Đốt](#)
[41 Đột Nhiên Nổi Điên](#)
[42 Trục Xuất Sư Môn](#)
[43 Trăm Họ Lầm Than](#)
[44 Hồn Phi Phách Tán](#)
[45 Trong Mộng Cũ Ảnh](#)
[46 Tự Đoạn Tiên Mạch](#)
[47 Trọng Sinh Phương Pháp](#)
[48 Đoạn Giác Đúc Tháp](#)
[49 Quỷ Dị Sáo Ngọc](#)
[50 Cuộc Đời Này Mới Gặp](#)
[51 Mặt Đỏ Ngoài Ý Muốn](#)
[52 Chuyện Cũ Như Hoa](#)
[53 Quỷ Dị Hắc Trùng](#)
[54 Sau Lưng Độc Thủ](#)
[55 Trọng Sinh Trở Về](#)
[56 Hải Hòa Xã Hội](#)
[57 Cái Gọi Là Ôn Chuyện](#)
[58 Tương Kế Tựu Kế](#)
[59 Tụ Chúng Diễn Kịch](#)
[60 Phòng Thương Hắc Ảnh](#)
[61 Hoạt Động Gián Điệp Kế](#)

[62 Nhiếp Hồn Khóa Khải](#)

[63 Hiểm Nhưông Bi Kịch](#)

[64](#)

[65](#)

[66](#)

[67](#)

[68 Ma Giới Cổ Nhân](#)

[69 Mất Mà Tìm Lại](#)

[70 Ma Giới Gặp Lại](#)

[71 Phá Vỡ Phong Ấn](#)

[72 Hai Quân Đối Chọi](#)

[73 Đồng Sinh Cộng Tử](#)

[74 Hiểm Trung Thấy Hi](#)

[75 Đại Kết Cục \(Một \)](#)

[76 Đại Kết Cục \(Nhị \)](#)